JO NESBØ

CRIME

virtual-project.eu

„Unul dintre cele mai bune thrillere ale anului 2020."
–KIRKUS REVIEWS–

Regatul

DOI FRAȚI. UN ORĂȘEL DE MUNTE.
SECRETE ADÂNC ÎNGROPATE.

„Nu l-am putut lăsa din mână.
Original și plin de suspans."
STEPHEN KING

FICTION CONNECTION

TREI

JO NESBØ

REGATUL

Original: *Kongeriket* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
ANDREI COVACIU

virtual-project.eu

— 2021 —

PROLOG

Era ziua în care a murit Câine.

Eu aveam şaisprezece ani, Carl, cincisprezece.

Cu câteva zile în urmă, tata ne arătase cuţitul de vânătoare cu care l-am ucis. Avea o lamă lată care lucea în lumina soarelui şi câte o canelură în fiecare parte. Tata ne-a explicat că adânciturile erau acolo ca să canalizeze sângele când tranşai prada. Numai auzind acest amănunt, Carl s-a făcut palid, iar tata l-a întrebat dacă nu cumva avea să i se facă din nou rău de maşină. Cred că ăsta a fost motivul pentru care Carl şi-a jurat că va împuşca ceva, orice, numai ca să poată tranşa victima – s-o facă bucăţele-bucăţele, dacă asta trebuia făcut.

— După care o voi frige şi o vom hali, a spus el stând în picioare în dreptul hambarului, în vreme ce eu rămăsesem cu capul aplecat deasupra Cadillacului DeVille al tatei.

— El, mama, tu şi cu mine. OK?

— OK, am răspuns eu în vreme ce roteam capacul de la delcou ca să găsesc punctul de aprindere.

— Şi Câine poate primi o ciozvârtă, a spus el. Va fi suficient pentru toată lumea.

— Sigur va fi, am confirmat eu.

Tata spunea că îl botezase pe câine Câine pentru că pe moment nu se putuse gândi la altceva. Dar eu cred că îi plăcea la nebunie numele ăla. Semăna cu el. Nu spunea decât strictul necesar şi era atât de american încât trebuia să fie norvegian. În plus, iubea animalul ăla. Cred că aprecia compania câinelui mai mult decât pe cea a oricărei fiinţe umane.

Poate că ferma noastră de munte nu are prea multe lucruri cu care să se laude, însă peisajele sunt frumoase, iar pământul, întins – suficient de întins pentru ca tata să-l numească „regatul meu”. Şi, zi de zi, în vreme ce eu stăteam mereu aplecat peste Cadillac, îl puteam vedea pe Carl cum pleacă cu câinele tatei, cu puşca tatei şi cu cuţitul tatei. Îi vedeam cum se transformă în nişte punctuleţe pe

fundalul muntelui golaş. Nu am auzit însă niciodată vreun foc de armă. Iar când se întorcea la fermă, Carl întotdeauna spunea că nu a dat peste nicio pasăre bună de vânat, iar eu îmi ţineam gura închisă, chiar dacă zărisem deja un mic stol de găinuşe-de-munte luându-şi zborul de pe versant şi-mi dădusem seama în felul ăsta cam pe unde trecuseră Carl şi Câine.

Într-o zi am auzit, în sfârşit, un foc de armă.

Am tresărit atât de tare încât m-am lovit cu capul de interiorul capotei. Mi-am şters uleiul de motor de pe mâini şi mi-am îndreptat privirea către versantul acoperit cu iarbă-neagră[1], în vreme ce ecoul împuşcăturii se prăvălea ca tunetul peste satul de la poale, aşezat lângă lacul Budal. Zece minute mai târziu, Carl şi-a făcut apariţia în fugă, încetinind de cum a ajuns suficient de aproape pentru ca mama sau tata, aflaţi în casă, să-l poată zări. Câine nu mai era cu el. Carl nu mai avea nici puşca. Îmi imaginam deja ce putuse să se întâmple, aşa că m-am îndreptat către el. De cum m-a zărit, s-a răsucit pe călcâie şi a început să facă, păşind rar, cale întoarsă. L-am prins din urmă şi am văzut că obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Am încercat, a spus el printre suspine. Au zburat chiar prin faţa noastră, erau atât de multe, iar eu le-am ţintit, însă pur şi simplu n-am putut s-o fac. Apoi am vrut ca voi să auziţi că cel puţin am încercat, aşa că am lăsat ţeava puştii în jos şi am apăsat pe trăgaci. De îndată ce păsările au plecat, mi-am coborât privirea şi l-am zărit pe Câine zăcând acolo.

— Mort? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Carl, începând să plângă de-a binelea. Doar că… va muri. Îi curge sânge pe gură şi are ochii făcuţi praf. Zace pur şi simplu acolo, pe pământ, scânceşte şi tremură.

— Fugi, i-am spus eu.

Am început amândoi să fugim şi peste câteva minute am zărit ceva mişcându-se printre tufele de iarbă-neagră. Era

[1] Orig. eng. *heather* (lat. Calluna vulgaris) plantă perenă, originară din nordul Americii de Nord şi al Europei *(N. t.).*

coada lui Câine. Ne simţise mirosul. Am rămas amândoi în picioare lângă el. Ochii lui arătau ca două albuşuri de ou făcute zob.

— S-a zis cu el, am spus eu, nu pentru că aş fi fost vreun expert – aşa cum pare a fi oricare cowboy din orice western –, ci pentru că, în cazul în care s-ar fi produs un miracol şi Câine ar fi supravieţuit, o viaţă de câine de vânătoare orb pur şi simplu nu merita trăită. Trebuie să-l împuşti, am adăugat eu.

— Eu?! a exclamat Carl de parcă nu i-ar fi venit să creadă că tocmai îi sugerasem să ia viaţa unei fiinţe.

Atunci m-am uitat la el. La fratele meu mai mic.

— Dă-mi cuţitul, i-am zis.

Carl mi-a întins cuţitul de vânătoare al tatei.

Mi-am pus o mână pe capul lui Câine, iar el a început să-mi lingă încheietura. L-am apucat de pielea de pe ceafă, iar cu cealaltă mână i-am tăiat gâtul. Am fost însă atent, aşa că nu s-a întâmplat nimic neprevăzut. Câine doar a avut un spasm. Abia la a treia încercare am reuşit să-i tai beregata cum se cuvine, iar apoi a fost ca atunci când găureşti o cutie de suc mult prea jos – sângele a început să se reverse de parcă de multă vreme ar fi căutat o şansă să se elibereze.

— Aşa, am zis eu lăsând cuţitul să cadă peste iarba-neagră.

Am văzut apoi sângele prelingându-se prin canelurile cuţitului şi m-am întrebat dacă nu cumva mă stropisem cu el pe faţă, pentru că simţeam ceva cald prelingându-mi-se pe obraz.

— Vezi că plângi, mi-a atras atenţia Carl.

— Să nu-i spui tatei.

— Că plângi?

— Că nu ai reuşit să-l… că nu l-ai putut omorî. Vom spune că eu am hotărât s-o facem, dar că tu ai mânuit cuţitul. OK?

Carl a încuviinţat:

— OK.

Am aburcat leşul câinelui pe umăr. Era mai greu decât

mă aşteptasem şi tot aluneca încoace şi-ncolo. Carl s-a oferit să-l care el, însă am văzut uşurarea din ochii lui în momentul în care i-am spus „nu”.

L-am depus pe Câine pe rampa din faţa hambarului, am intrat în casă şi l-am adus pe tata. La întoarcere, i-am servit explicaţia pe care eu şi fratele meu o pregătiserăm. Tata nu a zis nimic, mulţumindu-se să se aşeze pe vine lângă câine, clătinând din cap de parcă, într-un fel sau altul, s-ar fi aşteptat la asta, de parcă ar fi fost vina lui. Apoi s-a ridicat în picioare, a luat puşca din mâinile lui Carl, iar pe Câine l-a luat la subraţ.

— Haideţi, a spus el păşind pe rampă, către hambar.

L-a aşezat pe Câine pe un pat de fân, de data aceasta îngenunchind lângă el, aplecându-şi capul şi spunând ceva – ceva ce semăna cu unul dintre psalmii aceia americani pe care îi ştia pe dinafară. Eu mă uitam la tata – un om la care mă uitasem în fiecare zi a vieţii mele scurte – şi îmi dădeam seama că nu-l mai văzusem niciodată aşa. Părea dărâmat.

În momentul în care s-a întors din nou cu faţa la noi încă era palid, însă nu-i mai tremura buza şi avea din nou privirea calmă şi hotărâtă.

— Acum e rândul nostru, a spus el.

Şi a fost rândul nostru. Cu toate că tata nu ne lovise niciodată, Carl, care stătea lângă mine, s-a făcut mic de tot. Tata mângâia ţeava puştii.

— Care dintre voi a fost cel care…

A început să-şi caute cuvintele, continuând să mângâie ţeava aceea.

— Cine mi-a spintecat câinele?

Carl începuse să clipească des, ca un om care se pierde cu firea de frică. Rămăsese cu gura căscată.

— Carl a făcut-o, am spus. Eu am spus că trebuie omorât, dar el a cerut s-o facă.

— Zău? s-a mirat tata uitându-se de la mine la Carl şi apoi din nou la mine. Ştiţi ceva? Inima mea e sfâşiată. Sfâşiată – şi am o singură alinare. Ştiţi care e aceea?

Eu şi fratele meu am rămas tăcuţi. Ideea era să nu

răspunzi când tata punea o astfel de întrebare.

— E faptul că am doi fii care azi s-au comportat ca nişte bărbaţi. Care s-au dovedit responsabili, care au luat decizii. Chinurile alegerii – aveţi idee ce înseamnă asta? E atunci când faptul că ai de ales te face să simţi cum te sufoci, nu alegerea pe care o faci în cele din urmă. Când îţi dai seama că orice ai alege vei rămâne treaz nopţile, perpelindu-te şi întrebându-te dacă alegerea făcută a fost cea justă. V-aţi fi putut eschiva, însă nu aţi pregetat să faceţi alegerea grea. A-l lăsa pe Câine să trăiască şi să sufere sau a-l lăsa pe Câine să moară, devenind ucigaşii lui. E nevoie de curaj ca să nu dai bir cu fugiţii în faţa unei asemenea dileme.

Tata şi-a întins către noi palmele lui mari. Cea întinsă drept în faţă a aterizat pe umărul meu, cealaltă, uşor ridicată, pe cel al lui Carl. Apoi vocea lui a căpătat un vibrato de care pastorul Armand ar fi fost mândru:

— Ceea ce separă oamenii de animale este capacitatea lor de a nu alege calea facilă, ci pe cea a celei mai înalte moralităţi.

Ochii tatei se umpluseră din nou de lacrimi.

— Iată-mă stând în faţa voastră, distrus – şi totuşi, băieţi, sunt atât de mândru de voi.

Acesta a fost nu numai cel mai emoţionant, ci şi cel mai bine articulat discurs pe care îl auzisem vreodată de la tata. Carl începuse să suspine şi până şi eu simţeam cum mi se pune un nod în gât.

— Acum haideţi să mergem să-i spunem şi mamei voastre.

★

Gândul ne înfiora. Mama – care obişnuia să facă o lungă plimbare ori de câte ori tata urma să sacrifice o capră şi care revenea apoi acasă cu ochii înroşiţi de plâns. În timp ce ne îndreptam către casă, tata m-a aţinut puţin din drum, amândoi rămânând în urma lui Carl.

— Înainte să audă această versiune, ai face bine să te speli mai bine pe mâini, mi-a spus el.

Mi-am înălţat privirea, pregătit pentru orice altceva avea să mai facă, însă pe chipul lui nu am zărit decât blândeţe şi

o resemnare obosită. Apoi m-a mângâiat pe cap. Din câte-mi aminteam, nu mai făcuse niciodată gestul ăla. Şi nici nu l-a mai repetat vreodată.

— Tu şi cu mine semănăm, Roy. Suntem mai duri decât oamenii ca mama sau Carl. Aşa că trebuie să le purtăm de grijă. Mereu. Ai înţeles?

— Da.

— Suntem o familie. Ne avem unii pe alţii şi pe nimeni altcineva. Prieteni, iubite, vecini, localnici, statul. Toate acestea sunt o iluzie, nu fac nici cât o ceapă degerată când ai nevoie de ajutor. Atunci suntem noi împotriva lor, Roy. Noi împotriva tuturor celorlalţi. OK?

— OK.

PARTEA ÎNTÂI

1

Înainte să-l văd, l-am auzit.

Carl se întorsese. Nu ştiu de ce m-am gândit la Câine, doar trecuseră aproape douăzeci de ani de atunci. Poate pentru că mă aşteptasem ca această bruscă şi neanunţată revenire acasă să fie ca pe vremuri. Aşa cum fusese întotdeauna. Fratele mai mic avea nevoie de ajutorul fratelui mai mare. Stăteam în curte şi mă uitam la ceasul de la mână. Două şi jumătate. Îmi trimisese un SMS şi-atât. Spunea că vor ajunge probabil pe la două. Doar că frăţiorul meu a fost dintotdeauna un optimist, întotdeauna promitea mai mult decât putea face. Am privit apoi peisajul care se desfăşura în faţa mea. Bucăţica aceea de pământ se ridica deasupra păturii de nori de sub mine. Povârnişul de pe cealaltă parte a văii părea să plutească pe o mare cenuşie. Aici, sus, vegetaţia începuse deja să capete o nuanţă roşiatică, tomnatică. Deasupra, cerul etala un albastru divin şi era limpede ca privirea unei fete tinere şi neprihănite. Aerul era bun şi rece, îmi pişca plămânii dacă respiram prea repede. Mă simţeam de parcă aş fi fost complet singur şi toată lumea ar fi existat doar pentru mine. Mă rog, o lume în care exista doar muntele Ararat, cu o fermă în vârf. Uneori, turiştii din sat veneau cu maşina pe drumul şerpuit ca să admire panorama. Mai devreme sau mai târziu ajungeau în curtea noastră, întrebându-mă de obicei dacă exploataţia încă funcţionează. Motivul pentru care aceşti idioţi preferă cuvântul „exploataţie” este pentru că în capul lor o fermă adevărată trebuie să arate ca la şes, având în jur nişte câmpii întinse, dispunând de nişte hambare spaţioase şi de o casă principală pe cât de splendidă, pe atât de uriaşă. Ei nu au văzut niciodată ce poate face o furtună de munte unui acoperiş puţin mai mare şi nici nu au încercat să aprindă un foc într-o încăpere un pic prea spaţioasă în vreme ce afară sunt minus treizeci de grade şi bate un vânt care străpunge pereţii. Ei nu cunosc diferenţa dintre un pământ cultivat şi sălbăticie, nu ştiu că o fermă

de munte presupune ca animalele să aibă loc de păscut şi că ea poate să fie un regat sălbatic de câteva ori mai întins decât frumoasele lanuri de porumb ale cine ştie cărui fermier de la şes.

Vreme de cincisprezece ani am trăit aici singur, dar asta era pe cale să se încheie. Un motor cu opt cilindri mârâia şi răgea undeva dedesubtul păturii de nori. Părea atât de aproape, încât trebuia să fi trecut de serpentina Japansvingen, aflată la jumătatea urcuşului. Se auzea cum şoferul apasă pe pedală, cum îşi ia piciorul de pe pedală, cum trece de bucla unei serpentine, cum apasă din nou pedala. Tot mai aproape. Îţi puteai da seama că mai şofase prin locurile acestea. Acum puteam distinge nuanţele zgomotelor produse de motor, suspinele adânci când schimba viteza, nota aceea gravă, tipică unui Cadillac aflat într-o viteză inferioară. Ştiam că era vorba despre un DeVille. O bestie neagră cum fusese şi cea pe care o condusese tata. Se putea altfel?

Iată şi masca fioroasă a unui DeVille dând colţul la Geitesvingen. Negru, însă un model ceva mai recent; din ’85 bănuiesc. Zgomotul motorului însă este acelaşi.

Maşina a înaintat până a ajuns în dreapta mea, moment în care geamul de pe partea şoferului a început să coboare. Speram să nu mă dau de gol, însă inima mea pompa ca un piston. Oare câte scrisori, mesaje şi e-mailuri ne trimiseserăm şi câte telefoane ne dăduserăm în toţi aceşti ani? Nu multe. Cu toate acestea, mă întrebam dacă trecuse vreo zi în care să nu mă fi gândit la Carl. Probabil că nu. Doar că preferam să-mi fie dor de el decât să am de-a face cu problemele pe care le aducea. Primul lucru pe care l-am observat a fost că părea mai bătrân.

— Nu vă fie cu supărare, bade, nu ştiţi cumva dacă ferma asta le aparţine celebrilor fraţi Opgard?

Apoi a zâmbit. Mi-a adresat zâmbetul lui cald, larg şi irezistibil – iar mie mi s-a părut deodată că trecerea timpului i s-a şters de pe faţă, aşa cum s-a şters şi calendarul care îmi spunea că nu ne mai văzuserăm de cincisprezece ani. Era însă şi ceva urmă de ironie în

expresia lui, de parcă fratele meu ar fi vrut să afle în ce ape ne scăldăm. Nu voiam să râd. Cel puţin nu deocamdată. Doar că nu m-am putut abţine.

Portiera maşinii s-a deschis, iar Carl şi-a desfăcut larg braţele; m-am lăsat îmbrăţişat. Ceva îmi spunea că ar fi trebuit să fie invers. Că eu – fratele cel mare – ar fi trebuit să-mi desfac braţele. Doar că între timp linia care demarca distribuţia rolurilor noastre se estompase. El devenise mai mare decât mine, atât fizic, cât şi ca persoană, şi – cel puţin când ne aflam în compania altora – el era cel care dirija orchestra. Tremurând de emoţie, am închis ochii şi am tras aer în piept, simţind în nări mirosul toamnei, al Cadillacului şi al fratelui meu mai mic. Carl răspândea în jurul lui un fel de „iz masculin”, cum s-ar zice.

Între timp se deschisese şi portiera din partea cealaltă.

Carl mi-a dat drumul şi a ocolit uriaşul bot al maşinii către locul în care stătea ea, întoarsă spre vale.

— E chiar drăguţ aici, a spus femeia.

Era slabă şi delicată, dar vorbea cu o voce gravă. Avea un accent evident şi, chiar dacă nu nimerise intonaţia, cel puţin era o propoziţie în norvegiană. Mă întrebam dacă nu cumva era vorba despre o propoziţie pe care o repetase pe drum, ceva ce se hotărâse să spună indiferent dacă o credea sau nu. Ceva ce m-ar fi făcut pe mine s-o plac indiferent dacă voiam sau nu. Apoi s-a întors cu faţa la mine şi mi-a zâmbit. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost albeaţa feţei ei. Nu era palidă, ci albă asemenea zăpezii care reflectă lumina în aşa fel încât devine dificil să-i distingi detaliile. Al doilea lucru a fost pleoapa unuia dintre ochii ei. Îi atârna puţin, ca un oblon tras pe jumătate. De parcă o jumătate din ea ar fi fost somnoroasă. Cealaltă jumătate însă părea trează de-a binelea. Un ochi drăgălaş, căprui, privindu-mă de sub un breton scurt, roşu ca focul. Purta o jachetă neagră, simplă, fără talie, care nu trăda în niciun fel formele pe care le acoperea. Tot ce se vedea era gulerul înalt al puloverului, ieşit peste gulerul jachetei. Lăsa impresia unui copilaş uscăţiv dintr-o fotografie alb-negru, căruia cineva îi colorase ulterior părul în roşu.

Carl dintotdeauna se pricepuse la fete, aşa că rămăsesem puţin surprins, sincer să fiu. Nu că n-ar fi fost drăguţă, pentru că de fapt era, dar nu era o „bunăciune”, aşa cum obişnuiesc să spună oamenii de prin părţile astea. Ea continua să zâmbească şi, cum dinţii i se distingeau cu greu de nuanţa pielii, însemna că şi ei erau albi. Şi Carl avea dinţii albi, dintotdeauna îi avusese, spre deosebire de mine. Obişnuia să glumească spunând că i se albiseră de la lumina zilei, pentru că zâmbea mult mai mult decât mine. Poate că de-asta se şi îndrăgostiseră unul de celălalt – dinţii lor albi. Două imagini în oglindă. Pentru că, în pofida faptului că fratele meu era un blond cu ochi albaştri, înalt şi spătos, am observat imediat asemănarea dintre ei. Ceva care intensifică viaţa, cum s-ar zice. Optimismul celor care sunt dispuşi să vadă tot ce e mai bun în oameni. În ei înşişi şi în ceilalţi. Bine, era doar o impresie; încă n-o cunoşteam pe fată.

— Ea este… a început Carl să facă prezentările.

— Shannon Alleyne, l-a întrerupt ea întinzându-mi o mână atât de mică încât am avut impresia că strâng în palmă o gheară de găină.

— Opgard, a adăugat Carl cu mândrie în glas.

Shannon Alleyne Opgard voia să dăm mâna mai multă vreme decât aş fi vrut eu. Şi în acest gest l-am recunoscut pe Carl. Unii oameni îşi doresc mai mult decât alţii să fie simpatizaţi.

— *Jet lag?* i-am întrebat eu, simţindu-mă imediat ca un idiot pentru că pusesem o astfel de întrebare.

Nu pentru că n-aş fi ştiut ce era un *jet lag,* ci pentru că fratele meu ştia că nu trecusem niciodată de la un fus orar la altul şi că, indiferent ce mi-ar fi răspuns ei, nu ar fi însemnat mare lucru pentru mine.

Carl a scuturat din cap:

— Am aterizat în urmă cu două zile. A trebuit să aşteptăm maşina – trimisă cu vaporul.

Am dat din cap în semn că înţeleg şi m-am uitat la plăcuţele de înmatriculare. MC. Monaco. Ceva exotic, însă nu suficient de exotic ca să întreb dacă maşina trebuia

reînmatriculată. Pe pereţii biroului de la benzinărie aveam tot felul de plăcuţe vechi din Africa Ecuatorială Franceză, Burma, Basutoland, Hondurasul Britanic şi din Johor. O ştachetă greu de depăşit.

Shannon s-a uitat de la Carl la mine şi din nou la Carl. Apoi a zâmbit. Nu ştiu de ce. Poate că se bucura să-i vadă pe Carl şi pe fratele lui mai mare – singura lui rudă apropiată – râzând împreună. Pentru că mica tensiune iniţială dispăruse. Pentru că el – *ei* – erau bine-veniţi în casa părintească.

— Ce-ar fi să-i arăţi tu casa lui Shannon cât timp duc eu bagajele înăuntru? m-a întrebat Carl deschizând *portbagajul*[2], aşa cum îi spunea tata.

— Probabil că ne va lua tot cam pe-atât, i-am şoptit eu lui Shannon când a venit în urma mea.

Am ocolit casa ajungând pe latura ei nordică, unde se afla intrarea principală. Habar n-am de ce tata nu a pus-o către curte şi drum. Poate pentru că-i plăcea să-şi vadă toate pământurile în fiecare zi când păşea afară. Sau poate că era mai important ca soarele să încălzească bucătăria, şi nu coridorul. Am păşit amândoi peste prag iar eu am deschis una dintre cele trei uşi care dădeau către coridor.

— Bucătăria, am spus eu simţind în nări miros de grăsime râncedă.

Oare mirosea aşa dintotdeauna?

— Ce drăguţ, a minţit ea.

Bine, eu făcusem ordine, ba chiar spălasem podeaua, însă nu puteai spune despre ea că ar fi fost „ceva drăguţ”. Cu ochii căscaţi – şi poate puţin nedumerită –, Shannon s-a uitat la burlanul de fum care unea soba cu lemne, prin gaura făcută în tavan, de catul superior. „Tâmplărie de mare precizie”, aşa obişnuia tata să-i zică, arătând felul în care burlanul circular străpungea în siguranţă grinzile, ajungând până sus, pe casă. Dacă era adevărat, atunci gaura de aici – împreună cu cele două găuri circulare,

[2] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe folosirea alternativă a cuvintelor „trunk” (SUA) şi „boot” (Anglia), pentru portbagaj *(N. r.).*

identice, ale toaletei exterioare – era singurul exemplu de tâmplărie de mare precizie de la fermă. M-am jucat puţin cu comutatorul de lumină, ca să-i arăt că aveam acces la reţeaua de curent electric.

— Cafea? am întrebat eu întorcându-mă către robinet.

— Mulţumesc, poate ceva mai târziu.

Cel puţin stăpânea formulele de politeţe norvegiene.

— Carl o să vrea, am spus eu deschizând uşa bufetului din bucătărie.

Am început să cotrobăi orbeşte până când am dat de ibric. Cumpărasem chiar şi nişte cafea grunjoasă, ca pe vremuri, pentru prima oară în… mă rog, trecuse probabil o eternitate. Mă descurcasem destul de bine cu nes. Am observat că, din pură obişnuinţă, începusem să umplu ibricul cu apă fierbinte. Începusem să-mi simt până şi marginile urechilor puţin fierbinţi. Oricum, cine spune că este neapărat ceva *jalnic* să-ţi faci un nes cu apă fierbinte de la robinet? Cafeaua e cafea. Apa e apă.

Am aşezat ibricul pe aragaz, am dat drumul la foc şi am făcut doi paşi către uşa care dă spre una dintre cele două încăperi ce încadrează bucătăria. Cea dinspre vest este sufrageria, care pe timpul iernii rămânea închisă, deoarece ne proteja de vântul dinspre apus, iar noi obişnuiam să mâncăm în bucătărie. La est se află camera de zi: bibliotecă, televizor şi propria ei sobă cu lemne. Pe latura de sud tata îşi îngăduise singura lui extravaganţă: o terasă închisă, acoperită cu sticlă, pe care el o botezase „veranda”, iar mama „grădina de iarnă”, cu toate că în anotimpul rece stătea, bineînţeles, închisă şi baricadată temeinic cu nişte obloane din lemn. Pe timpul verii tata obişnuia să stea acolo sugându-şi tutunul[3] marca Berry’s şi bând câte o sticlă de Budweiser sau chiar mai multe – alte două extravaganţe. Ca să-şi cumpere berea lui blondă americană era nevoit să se ducă în oraş, în vreme ce cutiile gri-argintiu cu tutun de prizat Berry’s i le trimitea o rudă din Lumea Nouă. Tata îmi explicase că, spre deosebire de

[3] Este vorba despre „snus”, un tutun umed, măcinat până devine pudră şi care se ţine între buze şi dinţi *(N. t.).*

rahaturile suedeze, tutunul umed american trece printr-un proces de fermentaţie pe care îl simţi în gură. „Ca pe burbon”, adăuga tata, care susţinea că norvegienii foloseau rahatul ăla suedez doar pentru că nu le gustaseră pe celelalte. Bine cel puţin că eu apucasem să gust şi altceva, iar când am început să prizez şi eu tutun, am folosit Berry’s. Eu şi Carl obişnuiam să numărăm sticlele goale aliniate de tata pe pervazul ferestrei. Ştiam că dacă bea mai mult de patru putea deveni lăcrămos – şi nimeni nu vrea să-şi vadă tatăl plângând. Dacă stau acum să mă gândesc, poate că ăsta e motivul pentru care rareori beau mai mult de una-două beri. Nu vreau să devin lăcrămos. Carl era vesel la beţie, aşa că nu avusese nevoie să-şi impună astfel de limite.

Asta îmi trecea prin minte în vreme ce ne plimbam prin casă, eu arătându-i lui Shannon dormitorul cel mare, pe care tata îl botezase, în limba engleză *the master bedroom.*

— Fantastic, a spus ea.

I-am arătat şi noua baie, care de fapt nu mai era nouă – doar cea mai recentă încăpere a casei. Probabil că nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus că în copilărie nu avuseserăm una. Că ne spălam la parter, în bucătărie, cu apă încălzită pe aragaz. Baia a apărut după accidentul de maşină. Dacă ceea ce-mi scrisese Carl era adevărat, că ea era de loc din Barbados, provenind dintr-o familie care şi-a putut permite s-o trimită la facultate în Canada, atunci cu siguranţă lui Shannon i-ar fi fost greu să-şi imagineze cum e să împarţi apa aceea cenuşie cu fratele tău, în vreme ce amândoi tremuram de frig deasupra unui lighean în miezul iernii. Asta în vreme ce tata, în chip paradoxal, avea un Cadillac DeVille parcat în curte – pentru că trebuia neapărat să deţinem o maşină adevărată.

Uşa de la „odaia băieţilor” se umflase în chip vizibil, aşa că a trebuit să forţez puţin încuietoarea ca s-o pot deschide. O masă de aer stătut şi de amintiri ne-a năpădit, ca mirosul unor haine vechi, de care ai şi uitat că le mai ai, descoperite într-un şifonier. Lângă unul dintre pereţi se zărea o masă cu două scaune aşezate unul lângă celălalt;

de peretele opus stătea lipit un pat suprapus. Burlanul de fum care intra prin gaura din tavanul bucătăriei se afla la capătul acestuia.

— Asta a fost odaia mea şi a lui Carl, am spus.

Shannon a arătat cu capul către pat:

— Cine dormea sus?

— Eu. Băiatul cel mare, am răspuns eu petrecându-mi un deget prin stratul de praf de pe spătarul unuia dintre scaune.

— Azi mă mut eu aici, ca să puteţi sta voi în dormitorul mare.

Shannon mi-a adresat o privire alarmată:

— Dar, Roy, îţi dai seama că nu am vrea să…

M-am străduit să mă uit în ochiul ei complet deschis. Nu e puţin ciudat să ai ochii căprui când ai părul roşcat şi o piele albă ca zăpada?

— Voi sunteţi doi iar eu unul singur, aşa că nu-i nicio problemă, OK?

Shannon a mai cuprins o dată odaia cu privirea:

— Mulţumesc, a răspuns ea.

Am condus-o apoi în camera părinţilor noştri. Avusesem grijă să o aerisesc temeinic. Indiferent ce miros au oamenii, mie nu-mi place să-l simt în nări. Cu excepţia mirosului lui Carl. Acesta era – dacă nu plăcut – cel puţin *în regulă.* Mirosea a mine. A *noi.* Când Carl se îmbolnăvea iarna – ceea ce se întâmpla în fiecare an –, mă cuibăream lângă el. Mirosul lui era întotdeauna în regulă, chiar şi când pielea îi era acoperită cu sudoarea uscată provocată de febră sau când respiraţia lui mirosea a boală. Îi inspiram mirosul şi mă lipeam, înfrigurat, de corpul lui fierbinte, folosind căldura pe care o degaja el ca să-mi încălzesc propriul hoit. Febra unuia este plita altuia. Viaţa prin părţile acestea te învaţă să fii practic.

Shannon s-a apropiat de fereastră şi a aruncat o privire afară. În tot acest timp îşi ţinuse jacheta închisă până la ultimul nasture. Probabil că se aşteptase ca în locuinţă să fie frig. În septembrie. Asta nu prevestea nimic bun pentru iarnă. În clipa următoare l-am auzit pe Carl cum bocăne sus

pe treptele înguste, aducând bagajele.

— Carl spune că nu sunteţi bogaţi, a zis ea. Însă tu şi cu el deţineţi tot ce se poate vedea de aici.

— Aşa este. Dar doar pârloagă şi-atât.

— Pârlog?

— Sălbăticie, i-a explicat Carl care stătea în pragul uşii gâfâind zâmbitor. Păşune pentru oi şi capre. Nu poţi cultiva multe lucruri într-o fermă de munte. Poţi vedea şi tu, nici măcar prea mulţi copaci nu sunt. Însă vom face ceva ca să înfrumuseţăm panorama asta, nu-i aşa, Roy?

Am clătinat din cap agale, aşa cum îi văzusem pe bătrânii fermieri făcând pe când eram flăcău şi credeam că îndărătul acelor frunţi ridate zac atât de multe gânduri adânci încât ar fi durat prea mult, dacă n-ar fi fost de-a dreptul imposibil, să le exprimi folosind dialectul nostru local, atât de rudimentar. Bătrânii aceia păreau să se înţeleagă telepatic, pentru că unui clătinat agale din cap i se răspundea cu un alt clătinat agale din cap. Acum clătinasem şi eu agale din cap, deşi nu cred că astăzi înţeleg mai multe decât înţelegeam pe-atunci.

Desigur, l-aş fi putut întreba pe Carl ce se întâmpla de fapt, însă probabil că nu aş fi primit răspunsul. *Răspunsuri,* da, chiar o grămadă, dar nu *răspunsul.* Poate că nici nu aveam nevoie de el. Mă bucuram pur şi simplu că fratele meu se întorsese şi nu aveam de gând să-l deranjez întrebându-l de ce naiba o făcuse.

— Roy este atât de amabil, a spus Shannon. Ne oferă camera asta.

— Mi-am închipuit că nu te-ai întors doar ca să mai dormi o dată în odaia băieţilor, am spus eu.

Carl a dat din cap. Agale.

— Prin comparaţie, ce-ţi dau eu o să pară puţin, a spus el întinzându-mi o cutie mare de carton.

Mi-am dat imediat seama despre ce era vorba, aşa că i-am luat-o din mână. Berry’s. Tutun umed american.

— La naiba, cât mă bucur să te revăd, frati-miu, a spus Carl cu glas suguşat.

S-a apropiat de mine şi m-a mai îmbrăţişat o dată. De

data aceasta a făcut-o temeinic, iar eu l-am îmbrăţişat la rândul meu. Parcă se mai împlinise la trup. Părea capitonat. Pielea bărbiei lui, lipită de pielea bărbiei mele, era acum mai lăsată. Îi puteam simţi asprimea bărbii, chiar dacă se răsese de curând. Sacoul de lână pe care îl purta părea de calitate, bine tricotat, cât despre cămaşă – nu-l văzusem niciodată purtând una până atunci. Până şi felul lui de a vorbi era acum diferit, vorbea ca orăşenii – aşa cum obişnuiam să ne prostim noi doi când încercam s-o imităm pe mama. Nu mă deranja însă. Mirosul lui rămăsese acelaşi. Mirosea a *Carl.* A făcut un pas înapoi şi s-a uitat la mine. Nişte ochi frumoşi şi strălucitori, ca de fată. Ce naiba, doar şi ai mei străluceau în clipa aia.

— Cafeaua a dat în clocot, am spus eu cu un glas doar uşor gâtuit, îndreptându-mă către scări.

În noaptea aceea am stat în pat ascultând zgomotele. Oare casa avea să sune altfel acum, că iar era locuită? Nu suna. Scârţâia, tuşea şi fluiera ca de obicei. Am stat să ascult şi zgomotele venind dinspre *the master bedroom.* Pereţii sunt subţiri, aşa că încă puteam auzi glasuri – chiar dacă acum cele două dormitoare erau separate de o baie. Oare vorbeau despre mine? Oare Shannon îl întreba pe Carl dacă fratele lui mai mare era întotdeauna aşa de tăcut? Oare Carl credea că lui Roy îi plăcuse acel *chili con carne* gătit de ea? Oare fratele lui cel taciturn se bucurase cu adevărat de cadoul adus de ea, pe care îl obţinuse cu atâta greutate, cu ajutorul rudelor – şi anume o plăcuţă veche de înmatriculare din Barbados? Dar dacă fratele lui cel mare nu o plăcea? Iar Carl ar fi răspuns că Roy se purta aşa cu toată lumea, tot ce trebuia ea să facă era să-i ofere puţin timp. Iar ea ar fi spus că poate Roy era gelos pe ea, că avea probabil impresia că ea îi răpise fratele. Fratele care era tot ce-i mai rămăsese pe lume. Iar Carl ar fi râs, mângâindu-i obrazul şi spunându-i să nu-şi facă griji încă din prima zi din pricina unor astfel de chestii, că totul va fi bine. Iar ea şi-ar fi lipit capul de umărul lui spunându-i că e sigură că avea dreptate, dar că oricum se bucura că iubitul ei nu semăna

cu fratele său. E atât de ciudat să constaţi că într-o ţară în care aproape nu există infracţionalitate oamenii stau încruntaţi, de parcă le-ar fi mereu teamă să nu fie jefuiţi.

Sau poate că şi-o trăgeau.

În patul mamei şi al tatei.

„Cine a stat deasupra?”, aş fi întrebat eu dimineaţa, la micul dejun. „Partenerul mai în vârstă?” După care m-aş fi uitat la feţele lor lungi. Aş fi ieşit afară, în aerul limpede al zorilor, aş fi urcat în maşină, aş fi deblocat frâna de mână, aş fi simţit cum se blochează volanul şi aş fi privit cum mă apropii de Geitesvingen.

O notă lungă, fermecătoare şi tristă, venind de afară. Un fluierar. Pasărea singuratică a muntelui, plăpândă şi serioasă. O pasăre care te însoţeşte când ieşi la plimbare – privindu-te, însă întotdeauna de la distanţă. De parcă i-ar fi teamă să-şi facă un prieten şi totuşi având nevoie de cineva prin apropiere când îşi cântă singurătatea.

2

Am ajuns la benzinărie la cinci şi jumătate, cu o oră şi jumătate mai devreme decât ajung lunea. În spatele tejghelei se afla Egil. Părea obosit.

— Neaţa, şefu', mi s-a adresat el cu un glas monoton.

Egil era ca un fluierar, nu ştia să scoată decât o singură notă.

— Bună dimineaţa. Cum a fost noaptea, aglomerată?

— Nu, mi-a răspuns el fără să-şi dea seama că întrebarea mea fusese una retorică, cum se spune.

Doar ştia că ştiam că benzinăria nu era niciodată aglomerată duminică noaptea, după ce proprietarii cabanelor, care se întorceau în oraş, se făceau nevăzuţi. Ar fi putut să-şi dea seama că pusesem întrebarea pentru că zona din jurul pompelor nu fusese aranjată şi curăţată. La celelalte staţii non-stop de benzină regula este ca angajaţii din tura de noapte care lucrează singuri să nu părăsească clădirea, însă eu urăsc dezordinea şi, de când gaşca de vitezomani cu maşini de fiţe a început să vină aici şi să folosească benzinăria ca pe o combinaţie de fast-food, fumoar şi loc de rendez-vous, întotdeauna se adună o tonă de hârtie, mucuri de ţigară şi, mda, până şi câte un prezervativ folosit. Câtă vreme cârnaţii, ţigările şi prezervativele sunt cumpărate din benzinărie, nu vreau să-mi alung clienţii vitezomani. Sunt bine-veniţi să stea în maşinile lor şi să privească lumea cum trece pe lângă ei. În schimb sunt nevoit să-i pun pe cei din tura de noapte să facă curat când au o clipă liberă. În toaleta de serviciu am prins cu piuneze un anunţ care-ţi vine chiar în dreptul feţei de câte ori te aşezi pe tron:

FĂ CEEA CE TREBUIE FĂCUT.
TOTUL DEPINDE DE TINE.
FĂ-O ACUM.

Probabil Egil credea că textul se referă la căcare. În plus, adusesem deja de atâtea ori vorba despre curăţenie şi

responsabilitate încât îmi imaginam că s-ar fi putut în sfârşit prinde unde băteam cu mica poantă despre „noaptea aglomerată”. Însă Egil nu era doar obosit; era un băiat simplu, de douăzeci de ani, care fusese de-a lungul vieţii de atât de multe ori ciuca bătăilor încât nici măcar nu-i mai păsa. Dacă vrei să treci prin viaţă cu eforturi minime, atunci prefăcându-te că înţelegi mai puţin decât în realitate nu este tactica cea mai prostească pe care o poţi folosi. Poate că Egil nu era chiar atât de prost, la urma urmei.

— Ai ajuns devreme, şefu’.

„Suficient de devreme ca să n-ai tu timp să faci curăţenie la pompe şi să mă faci să cred că locul a fost de fapt lună toată noaptea”, i-am răspuns eu în gând.

— N-am putut să dorm, am spus apropiindu-mă de casa de marcat şi apăsând pe butonul care deblochează cutia cu bani.

Aşa marcam sfârşitul nopţii. Imediat am început să aud uruitul imprimantei din birou.

— Du-te acasă şi culcă-te.

— Mulţumesc.

M-am dus în birou şi am început să mă uit peste ce se mai cumpărase, în vreme ce foile continuau să iasă. Vânzările arătau bine. Încă o duminică aglomerată. Poate că drumul principal care trece pe la noi nu este cel mai aglomerat din ţară, însă cum cele mai apropiate benzinării sunt la treizeci şi cinci de kilometri în orice direcţie, noi suntem un fel de oază pentru şoferi, în special pentru cei cu copii mici, care se întorc acasă după ce au stat la cabană. Instalasem două mese cu bănci în crângul de mesteceni, un loc din care se putea admira întinderea lacului Budal şi unde oamenii puteau sta să-şi mănânce burgerii şi să-şi bea paharele de Coca-Cola. Numai în ziua precedentă se vânduseră peste trei sute de chifle. Mă mustra conştiinţa mai puţin pentru cantităţile de dioxid de carbon pe care le emanam decât pentru intoleranţa la gluten pe care o abăteam asupra lumii. Am trecut în revistă paginile tipărite şi mi-a sărit în ochi numărul de cârnăciori pe care îi aruncase Egil. O cifră destul de decentă, ca de obicei – dar

puţin cam mulţi în comparaţie cu cârnaţii vânduţi. Între timp el îşi schimbase hainele şi se îndrepta spre ieşire.

— Egil?

Egil s-a crispat, oprindu-se din mers.

— Daaa?

— Se pare că cineva s-a distrat înfăşurând ruloul cu prosoape de hârtie pe pompa numărul doi.

— Rezolv eu, şefu', a răspuns Egil zâmbind şi ieşind.

Am oftat. Nu e uşor să găseşti angajaţi buni într-un sat mic ca al nostru. Cei isteţi se duc la Oslo sau la Bergen ca să studieze, iar cei harnici, la Notodden, Skien sau Kongsberg, ca să câştige bani. Dacă l-aş fi dat afară, ar fi intrat imediat în şomaj şi n-ar fi mâncat mai puţini cârnăciori. Singura diferenţă ar fi că s-ar muta de cealaltă parte a tejghelei şi ar plăti pentru ei. Se spune că obezitatea e o problemă a oraşelor mici şi este evident cât de uşor poţi începe să mănânci ca să te consolezi când lucrezi într-o benzinărie şi toată lumea care se opreşte acolo e în drum spre altundeva – un loc despre care îţi spui că este mai bun decât cel în care te afli –, conducând maşini pe care nu ţi le-ai putea permite vreodată, însoţiţi de fete cu care n-ai îndrăzni nici măcar să vorbeşti, decât dacă te-ai afla la una dintre seratele dansante din sat şi ai fi din cale afară de ofticat. Mi-am spus că în curând va trebui să am o discuţie cu Egil. Cei din eşalonul superior nu sunt interesaţi de tipii ca el, lor le pasă doar de costuri. Mi se pare destul de corect. În 1969, în Norvegia existau 700.000 de maşini şi peste 4000 de benzinării. Patruzeci şi cinci de ani mai târziu, numărul maşinilor a crescut de aproape patru ori, însă cel al benzinăriilor a scăzut la mai puţin de jumătate. A fost un fenomen dur pentru ei şi dur pentru noi. Urmăream statisticile şi aflasem că în Suedia şi în Danemarca peste jumătate dintre benzinăriile care au supravieţuit erau deja automate şi fără angajaţi. Cum în Norvegia distanţele dintre localităţi sunt mai mari, noi nu suntem încă acolo, dar e evident că până şi la noi angajatul de la pompa de benzină este o specie pe cale de dispariţie. De fapt, am şi dispărut. Când a fost ultima oară când l-aţi

văzut pe unul din noi punând, cu mâna lui, combustibil într-un rezervor? Suntem prea ocupaţi să vindem cârnaţi, cola, mingi gonflabile, cărbune de grătar, lichid de parbriz şi apă îmbuteliată care nu diferă cu nimic de cea care curge la robinet, doar că vine cu avionul şi costă mai mult decât filmele pe care le avem la ofertă. Nu mă plâng însă. Când lanţul de benzinării s-a arătat interesat de atelierul de reparaţii auto pe care îl preluasem la douăzeci şi trei de ani, nu a făcut-o pentru cele două pompe de benzină pe care le aveam la stradă sau pentru că afacerea ar fi mers bine din punct de vedere financiar, ci din pricina poziţiei geografice. Ziceau că sunt impresionaţi că reuşisem să supravieţuiesc atâta vreme; atelierele auto locale dispăruseră de pe hartă de mult, iar ei îmi ofereau o slujbă de şef de benzinărie, la pachet cu mărunţişul cu care îmi cumpărau proprietatea. Poate că aş fi putut obţine puţin mai mult, însă noi, cei din familia Opgard, nu ne tocmim la preţ. Cu toate că încă nu împlinisem treizeci de ani, mă simţeam deja terminat. Am folosit mărunţişul ca să construiesc baia aia de la fermă şi asta m-a ajutat să mă pot muta din patul de burlac pe care mi-l aranjasem în atelier. Cum proprietatea era destul de întinsă, firma a construit benzinăria lângă atelier – lăsându-l pe acesta în picioare – şi a modernizat vechea spălătorie de maşini.

Uşa s-a trântit în urma lui Egil şi mi-am adus aminte că şefii de la firmă aprobaseră montarea uşilor automate pe care le cerusem. Directorul de vânzări care îşi făcea apariţia din două în două săptămâni era numai zâmbete şi bancuri proaste. Din când în când îmi punea o mână pe umăr şi spunea, de parcă mi-ar fi făcut o confidenţă, că erau extrem de mulţumiţi. Bineînţeles că erau mulţumiţi. Vedeau profitul şi observau că luptam susţinut şi profitabil împotriva dispariţiei. În pofida faptului că, atunci când Egil lucra în schimbul de noapte, zona din jurul pompelor nu era întotdeauna curată-bec.

Şase fără un sfert. Am stat să ung chiflele care se dezgheţaseră şi se umflaseră pe timpul nopţii, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la anii minunaţi în care stăteam sub

maşini ungându-le piesele. Muncind din greu. Ştiind că răsplata mă aştepta. Un *rendez-vous* la cabana din munte, secretul de care nu trebuia să afle nimeni. Am zărit un tractor apropiindu-se de spălătorie. Ştiam că va trebui să curăţ podeaua cu furtunul de îndată ce fermierul îşi curăţa monstrul. Ca şef de benzinărie am libertate totală să angajez sau să concediez oameni, tot eu mă ocup de contabilitate şi le ţin angajaţilor discursuri motivaţionale etc.; dar ia ghiciţi ce anume mănâncă cea mai mare parte a timpului unui şef de benzinărie? Curăţenia. Coptul chiflelor ocupă un merituos loc doi.

Am început să ascult liniştea. Deşi de fapt aici niciodată nu e linişte – există o continuă, foşnitoare simfonie de sunete care nu încetează decât la sfârşitul weekendului, când turiştii veniţi pe la cabane s-au întors deja pe la casele lor, iar noi începem să tragem obloanele înainte de miezul nopţii. Avem automate de cafea, prăjitoare de cârnaţi, congelatoare, frigidere pentru sucuri. Fiecare produce câte un sunet aparte, însă cel mai recognoscibil e al încălzitorului de pâine în care punem chiflele pentru hamburgeri. Acesta croncăne într-o manieră ceva mai caldă, aproape ca un motor bine uns, dacă închizi ochii şi te gândeşti visător la zilele din trecut. Ultima dată când ne-a vizitat, directorul de vânzări mi-a sugerat să pun în magazin o muzică discretă, de fundal. Spunea că studiile arătau că sunetele potrivite pot stimula şi dorinţa de a cheltui bani, şi apetitul. Am dat agale din cap, dar nu am spus nimic. Mie îmi place liniştea. În curând uşa se va deschide. Probabil un comerciant, pentru că în general ei vin să-şi pună benzină sau să bea o cafea înainte de ora şapte dimineaţa.

L-am urmărit pe fermier cum umple rezervorul tractorului cu motorină subvenţionată pentru camioane. Ştiam că o mică parte din ea va ajunge în rezervorul propriei maşini odată ce revenea acasă, însă asta îl privea pe el şi poliţia – mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Mi-am îndreptat privirea dincolo de pompe, peste şoseaua mărginită de pista de biciclete şi de poteca pentru

drumeţi şi m-am uitat la casele din lemn specifice satului: trei caturi, construite imediat după război şi având fiecare câte o verandă pe latura dinspre lacul Budal. O fereastră murdară cu praful de la trafic, un poster mare întins pe zid şi făcând reclamă – „Frizerie şi solar” –, în aşa fel încât trecătorii ar fi putut crede că tunsoarea şi bronzatul s-ar fi petrecut *simultan,* cum s-ar zice. Totul se desfăşoară în camera de zi a celor care locuiesc acolo. Eu, unul, n-am văzut decât localnici intrând în casa aia – şi apoi toată lumea din sat ştie unde locuieşte Grete Smitt, aşa că nu se prea înţelege care este scopul posterului. Apoi am văzut-o pe Grete stând pe marginea drumului, îngheţând în crocşii şi tricoul ei cu mâneci scurte. S-a uitat cu atenţie în stânga şi-n dreapta, înainte de a îndrăzni să traverseze şoseaua pe partea noastră.

Cu numai şase luni în urmă un şofer din Oslo, care susţinea că nu observase indicatorul care limita viteza la cincizeci de kilometri pe oră, l-a călcat pe profesorul nostru de norvegiană puţin mai încolo de benzinărie. Există avantaje şi dezavantaje când eşti şef de benzinărie într-un sat. Avantajul este că localnicii vin să-şi facă piaţa la tine şi că indicatorul de limită de viteză îi face pe şoferii veniţi de prin alte părţi să oprească la benzinărie dintr-un impuls de moment. Pe vremea când încă deţineam atelierul de reparaţii auto, contribuiam şi la dezvoltarea economiei locale: clienţii străini care aveau nevoie de reparaţii ceva mai consistente obişnuiau să mănânce la restaurant şi să doarmă în căbănuţele campingului de lângă lac. Dezavantajul constă în faptul că, mai devreme sau mai târziu, traficul o să scadă. Automobiliştii vor drumuri drepte şi limite de viteză de nouăzeci de kilometri pe oră, nu vor să se târască prin fiecare sătuc prin care se întâmplă să treacă în drumul lor spre destinaţie. Planurile noului drum principal care urmează să ocolească Os sunt gata de multă vreme, însă până acum ne-au salvat formele de relief; săparea unui tunel prin munte ar fi fost pur şi simplu prea costisitoare pentru ministerul de resort. Dar sigur o să se facă tunelul, pe cât de sigur e că peste două miliarde de ani

soarele va spulbera sistemul nostru planetar. Atâta doar că tunelul se va face mult mai devreme. Momentul în care vom ajunge un fel de capăt al lumii va distruge viaţa tuturor celor dintre noi care îşi câştigă existenţa de pe urma traficului; dar şi ceilalţi săteni vor resimţi o undă de şoc asemănătoare celei care se va produce în ziua în care soarele o să-şi ia rămas-bun. Fermierii vor continua să-şi mulgă vacile şi să-şi cultive ce recolte pot să planteze aici, la înălţime, însă ce vor face toţi ceilalţi în absenţa unui drum principal? Se vor tunde unii pe alţii şi se vor bronza până se scorojesc?

Uşa s-a deschis. În copilărie, Grete avea un păr gri-platinat, mat şi lipit de ţeastă. Acum nuanţa părului era aceeaşi, însă îşi făcuse un permanent care arată înfricoşător, sau cel puţin aşa mi se părea mie. Desigur, a fi o persoană frumoasă nu se numără printre drepturile omului, însă Creatorul chiar s-a zgârcit cu Grete. Spate, gât, genunchi, totul era strâmb la ea; până şi nasul ei uriaş şi coroiat părea nelalocul lui, de parcă i-ar fi fost înfipt cu forţa în mijlocul feţei înguste. Însă de unde Creatorul fusese generos cu nasul ei, se zgârcise corespunzător când modelase restul corpului. Sprâncene, gene, sâni, şolduri, obraji – Grete n-avea nimic din toate astea. Buzele ei erau subţiri şi semănau cu două râme. În tinereţe obişnuia să acopere aceşti viermi de culoarea cărnii cu un strat gros de ruj roşu-deschis şi-i prindea bine. Dar apoi nu s-a mai machiat deloc. Asta se întâmpla cam în perioada în care se pregătea Carl să plece din oraş.

OK, este posibil ca alţii să n-o fi văzut pe Grete Smitt cum o vedeam eu. Poate că era atrăgătoare în felul ei, iar ceea ce vedeam eu când mă uitam la exteriorul ei era influenţat de ceea ce ştiam despre interiorul ei. Nu vreau să spun că Grete ar fi fost malefică. Sunt sigur că există un diagnostic psihiatric în măsură să ofere o definiţie ceva mai măgulitoare, cum s-ar zice.

— Ăsta bate mai rece azi, mi-a spus Grete.

Cu „ăsta” probabil se referise la vântul de miazănoapte. Când se abate asupra văii, întotdeauna aduce cu sine miros

de gheţar şi amintirea efemerităţii verii. Grete crescuse în sat, iar obişnuinţa de a se referi la tot felul de lucruri folosind cuvântul „ăsta” o moştenise probabil de la părinţi, care veniseră acolo de undeva din nordul ţării, administraseră campingul până când dăduse faliment şi apoi se pensionaseră pe caz de boală, pentru că amândoi fuseseră diagnosticaţi cu o formă rară de neuropatie periferică cauzată de diabet. Cică boala asta te face să te simţi de parcă ai călca pe sticlă pisată. Vecina lui Grete mi-a spus că neuropatia nu este în niciun fel transmisibilă, aşa că în cazul lor trebuie să fi fost vorba despre un adevărat miracol statistic. Dar miracolele statistice se petrec tot timpul, aşa că acum ambii părinţi locuiau în catul de sus al casei, chiar deasupra posterului pe care scria „Salonul Grete – Frizerie şi solar”, cu toate că eu nu îi vedeam prea des.

— Carl s-a întors?

— Da, am răspuns eu, deşi ştiam că nu fusese o întrebare la care să răspunzi cu „da” sau „nu”.

Fusese o propoziţie cu semn de întrebare la coadă, cerând mai multe informaţii – însă eu nu aveam nici cea mai mică intenţie să i le dau. Relaţia lui Grete cu Carl nu era sănătoasă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Eu credeam c-o duce bine în Canada.

— Uneori oamenii simt nevoia să revină acasă chiar dacă lucrurile merg bine.

— Am auzit că piaţa imobiliară de acolo este foarte imprevizibilă.

— Da, creşte fie foarte repede, fie nu prea repede. Cafea? O şarlotă?

— Mă întreb ce l-a putut face pe un mahăr din Toronto să revină în sătucul nostru.

— Oamenii, am răspuns eu.

— Poate, a zis ea cercetându-mi chipul inexpresiv. Doar că a adus cu el o cubaneză, aşa am auzit?

Ar fi fost uşor să mi se facă milă de Grete. Părinţii pensionaţi pe caz de boală, un crater de meteorit în locul

nasului, lipsa clienţilor, inexistenţa sprâncenelor, a unui soţ, lipsa lui Carl şi, se pare, lipsa dorinţei de a se combina cu oricine altcineva. Doar că mai exista şi acel recif ascuns de maliţie pe care nu-l descopereai decât în momentul în care vedeai oamenii lovindu-se de el. Poate că dădea durerea ei altora după legea lui Newton, cea care spune că fiecărei reacţii îi corespunde o contrareacţie. Dacă în tinereţe Carl nu ar fi futut-o sub un copac, după ce se matolise la o petrecere, poate că Grete nu ar fi ajuns aşa. Sau poate că ar fi ajuns oricum.

— O *cubaneză,* am repetat eu începând să şterg tejgheaua. Parcă vorbeşti de un trabuc.

— Da, nu-i aşa? a spus ea aplecându-se peste tejghea de parcă ne-am fi făcut nişte confidenţe interzise. Maronie, bună de pufăit şi… şi…

„Uşor de aprins”, a adăugat mintea mea din instinct, cu toate că ce-mi doream în clipa aceea era să-i vâr Gretei în gură o şarlotă, ca să nu mai debiteze prostii.

— …şi foarte mirositoare, şi-a încheiat ea suita de comparaţii.

Cele două râme care-i formau conturul gurii au compus un rânjet. Părea mulţumită de analogia pe care o făcuse, cum s-ar zice.

— Doar că nu e din Cuba, am spus eu. E din Barbados.

— Bine, bine, a dat Grete din mână. Thailandeză, rusoaică – probabil o fâţă.

Pierdusem partida. Nu mai reuşeam să ascund cât de mult mă afectau provocările ei.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Că probabil e drăguţă? a zâmbit Grete triumfătoare.

— Ce vrei, Grete?

Grete tocmai cerceta cu privirea rafturile din spatele meu.

— Mama are nevoie de baterii noi pentru telecomandă.

Mă cam îndoiam, pentru că mamă-sa trecuse pe la benzinărie şi cumpărase baterii cu numai două zile în urmă, păşind prin magazin de parcă podeaua ar fi fost făcută din lavă încinsă. I-am dat bateriile lui Grete şi am trecut suma

în casa de marcat.

— Shannon, a spus Grete în vreme ce îşi introducea orbeşte cardul în POS. I-am văzut pozele de pe Instagram. Are vreo problemă?

— Eu nu am observat vreuna.

— Haide, nu poţi fi atât de albă dacă vii din Barbados. Şi care-i faza cu ochiul ei?

— Telecomanda aia ar trebui să meargă brici acum.

Grete şi-a scos cardul din terminal, vârându-şi-l la loc în poşetă.

— Ne vedem mai târziu, Roy.

Am clătinat agale din cap. Bineînţeles că urma să ne vedem mai târziu. Acelaşi lucru se poate spune despre orice persoană sau lucru din satul ăsta. Însă ea încerca să-mi spună ceva mai mult, de-asta am dat din cap de parcă aş fi înţeles, în speranţa că nu mă va mai bate la cap cu restul.

Uşa s-a închis în urma ei, însă nu până la capăt, deşi de curând reparasem mecanismul. Chiar că venise timpul să cumpărăm una nouă. Automată.

La ora nouă şi-a făcut apariţia unul dintre ceilalţi angajaţi, aşa că am putut să merg afară şi să curăţ după tractor. Cum mă aşteptam, am găsit nişte bulgări uriaşi de pământ argilos şi noroi pe podea. Am folosit soluţie de curăţare Fritz deja pregătită, una puternică, ca să înlătur cea mai mare parte a pământului, după care am dat cu furtunul, gândindu-mă la anii adolescenţei, când credeam că vieţile noastre o pot lua pe un nou făgaş în fiecare zi şi că pe atunci vieţile noastre *chiar o luau* pe un nou făgaş în fiecare zi – moment în care am simţit o furnicătură între omoplaţi. Ca pişcătura pe care o simţi de la razele acelea laser cu care te iau la ţintă membrii unei echipe SWAT. De-asta nu am tresărit când am auzit în spatele meu o tuse gravă. M-am întors.

— S-a bătut cineva în noroi? a întrebat şeful de post clătinând o ţigară între buzele lui subţiri.

— A fost un tractor, am spus eu.

Şeful de post a clătinat din cap:

— Şi, ia spune, s-a întors frati-tu?

Kurt Olsen, şeful de post, era un bărbat slab, cu pometii proeminenţi, purtând o mustaţă de meltean şi având mereu în gură câte o ţigară rulată de el însuşi. În picioare purta nişte blugi strâmţi şi o pereche de cizme din piele de şarpe, moştenită de la tatăl lui. De fapt, de la o zi la alta Kurt semăna tot mai mult cu Sigmund Olsen, vechiul şef de post, care avea şi el un păr blond lung şi care întotdeauna mă făcea să mă gândesc la Dennis Hopper din *Easy Rider.* Kurt Olsen era crăcănat ca unii fotbalişti şi în tinereţe fusese căpitanul echipei locale, care juca în Divizia a IV-a. O tehnică bine pusă la punct, un simţ tactic sănătos, putea să alerge nouăzeci de minute încontinuu chiar dacă în restul timpului fuma ca un turc. Toată lumea spunea că Kurt ar fi trebuit să joace pentru o echipă dintr-o divizie superioară. Dar asta ar fi însemnat să se mute într-o localitate mai mare, riscând să ajungă pe banca de rezerve. De ce ţi-ai sacrifica statutul de erou local pentru aşa ceva?

— Carl a ajuns ieri, am confirmat eu. De unde ştiai?

— De aici, a răspuns el desfăşurând un afiş şi ţinându-l în faţa mea.

Am oprit furtunul. „URMEAZĂ-ŢI VISUL!” era titlul. Iar dedesubt scria „SPA-UL ŞI HOTELUL MONTAN DIN OS”. Am continuat să citesc. Şeful de post nu părea să se grăbească. Eram cam de-o vârstă, deci probabil ştia că diriginta mă descrisese ca fiind „uşor dislexic”. Când a vorbit cu părinţii mei despre asta, a ţinut să adauge şi că dislexia se moşteneşte. La care tata s-a inflamat, întrebând-o dacă insinuează că băiatul lui ar fi fost făcut din flori. Noroc că a intervenit mama, amintindu-i că Olav, unul dintre verişorii lui din Oslo, era de asemenea dislexic şi că din cauza asta nu-i mersese prea bine în viaţă. Când Carl a auzit de întâlnire, s-a oferit să-mi fie „mentor de citire” – aşa a zis. Iar eu ştiam că vorbea serios, că şi-ar fi sacrificat bucuros o parte din timpul lui ca s-o facă. Dar l-am refuzat. Cine ar vrea ca fratele mai mic să-i fie meditator? În schimb, diriginta a ajuns iubita mea de taină, iar şcoala mea, o

cabană de vară din creierul munţilor. Toate acestea s-au întâmplat însă mulţi ani mai târziu.

Afişul era o invitaţie la o întâlnire a investitorilor care urma să se desfăşoare la Casa de cultură Årtun. „Toată lumea e bine-venită”, scria undeva mai jos. „Se vor servi cafele şi napolitane, iar participarea nu presupune nicio obligaţie ulterioară.” Am zărit poza înainte să citesc numele şi semnătura tipărite sub ea. Iată-l – motivul pentru care Carl revenise acasă.

După nume era scrisă şi o titulatură: „Carl Abel Opgard – *Master of Business”*. Nici mai mult, nici mai puţin.

Nu ştiam ce să cred, însă mirosea deja a bucluc.

— Chestia asta e lipită acum pe toate staţiile de autobuz şi pe toţi stâlpii de iluminat de pe drumul principal, m-a informat şeful de post.

Înseamnă că nu numai el se trezise devreme. Şi Carl o făcuse.

Şeful de post a rulat la loc afişul.

— Lipirea de afişe fără permisiune încalcă Paragraful 33 al Legii autostrăzilor. L-ai putea ruga să le dea jos?

— De ce nu îl rogi tu?

— Nu am numărul lui de telefon şi…

Olsen şi-a pus afişul sub braţ, şi-a vârât policele sub cureaua blugilor săi strâmţi şi a arătat cu capul spre nord.

— Scuteşte-mă de o călătorie, te rog.

Am dat agale din cap, privind în direcţia spre unde şeful de post nu voia să mai urce.

De la benzinărie nu se putea zări proprietatea familiei Opgard, ci doar o bucăţică din serpentina de la Geitesvingen, precum şi o zonă cenuşie din vârful prăpastiei. Casa se afla ascunsă undeva deasupra şi mai în spate, fiind construită pe un platou. Doar că în ziua aceea am zărit ceva acolo. Ceva roşu. În clipa următoare mi-am dat seama despre ce era vorba. Un steag norvegian. Să mă ia naiba dacă Carl nu arborase drapelul luni dimineaţa. Dar nu aşa făcea şi regele, ca să anunţe că se află acasă? Aproape că m-a buşit râsul.

— Poate face o cerere ca să obţină permisiunea, a

continuat şeful de post, uitându-se la ceasul de la mână. După care mai vedem.

— OK atunci.

— În regulă, a spus Kurt Olsen, ducându-şi două degete în dreptul pălăriei de cowboy pe care ar fi trebuit s-o poarte.

Amândoi ştiam că avea să dureze o zi până când afişele vor fi date jos şi că şi-ar fi atins scopul până atunci. Cine n-apuca să vadă invitaţia avea să audă de ea.

M-am îndepărtat şi am început din nou să mânuiesc furtunul. Doar că rămăsese acolo – căldura aceea dintre omoplaţi. Aşa cum o simţisem în toţi aceşti ani. Bănuiala lui Kurt Olsen care, încet şi sigur, îşi croia drum prin haine, prin piele şi în carne, oprindu-se numai când ar fi dat de tăria unui os. În pofida stăpânirii de sine şi a încăpăţânării, în pofida lipsei de probe sau a unor fapte de necontestat.

— Ce e chestia aia? l-am auzit pe Kurt Olsen cum întreabă.

M-am întors, prefăcându-mă surprins că încă nu plecase. A făcut semn cu capul spre grila metalică prin care se scurgea apa din podea. La fragmentele care zăceau acolo fără să fie luate de jetul furtunului.

— Ha? am făcut eu.

Şeful de post s-a ghemuit ca să vadă mai bine:

— Iese sânge din ele, a spus. Aia e carne.

— Trebuie să fie, am comentat eu.

Kurt Olsen şi-a ridicat privirea către mine. Tot ce mai rămăsese din ţigara lui era vârful ei aprins.

— Un elan, am spus eu. L-au călcat cu maşina. S-o fi înfipt în masca din faţă. Şoferii vin aici ca să cureţe mizeria.

— Parcă ai spus că a fost un tractor, Roy.

— Bănuiesc că a rămas de la una dintre maşinile din noaptea trecută, mi-am dat eu cu părerea. Îl pot întreba pe Egil dacă vrei să…

Şeful de post a făcut un salt în spate în momentul în care am îndreptat jetul de apă spre bucata de carne, care a sărit de pe grilaj, începând să plutească pe podeaua de ciment.

— …să *investighez.*

Lui Kurt Olsen i-au sclipit ochii. Şi-a şters cu mâna pantalonii în zona coapselor, cu toate că erau uscaţi. Nu ştiu dacă folosise cuvântul în chip deliberat, însă era acelaşi cuvânt pe care îl rostise şi atunci. „A investiga.” Bineînţeles că chestia asta trebuia să fie investigată. Nu-l antipatizam pe Kurt Olsen. Era un tip OK care pur şi simplu îşi făcea meseria. Doar că antipatizam din toţi rărunchii *investigaţiile* lui şi mă îndoiam că mi-ar fi adus afişul acela dacă n-ar fi avut numele de „Opgard” scris pe el.

Când m-am întors în magazinul benzinăriei, am dat acolo peste două adolescente. Una dintre ele era Julie, care preluase casa de la Egil. Cealaltă, o clientă, stătea cu spatele la mine. Îşi ţinea capul aplecat, aşteptând ceva şi nu dădea semne că ar fi avut de gând să se întoarcă cu faţa, chiar dacă auzise uşa deschizându-se. Mi s-a părut că recunosc silueta fetei lui Moe, tinichigiul. Natalie o chema. O mai vedeam din când în când pe afară, în compania vitezomanilor. În vreme ce Julie era o fată deschisă, *efervescentă,* cum se zice, chipul inexpresiv al Nataliei Moe sugera ceva deopotrivă sensibil şi ermetic, de parcă fata asta ar fi nutrit convingerea că orice sentiment pe care l-ar fi exprimat ar fi fost fie batjocorit, fie ridiculizat. Ajunsese la vârsta aceea. Deşi cu siguranţă acum era elevă de liceu, nu? În fine, înţelesesem mesajul, îi citisem deja jena de pe chip în clipa în care Julie m-a salutat făcând în acelaşi timp un semn din cap spre raftul cu pastile anticoncepţionale de a doua zi. Cum Julie nu are decât şaptesprezece ani, ea nu poate vinde tutun şi doctorii.

Am păşit în dosul tejghelei, hotărât să rezolv cât mai repede stânjeneala domnişoarei Moe.

— EllaOne? am întrebat eu punând cutiuţa albă pe tejghea, chiar în faţa ei.

— Hă? a făcut Natalie Moe.

— Pastila ta de a doua zi, a tradus Julie fără să-i menajeze sentimentele.

Am plătit-o cu cardul meu bancar, ca să pară că o cumpărase o persoană adultă. Apoi domnişoara Moe a

plecat.

— Şi-o trage cu Trond-Bertil, mi-a spus Julie după ce a spart un balon de gumă de mestecat. Ăla are peste treizeci de ani, nevastă şi copii.

— Asta înseamnă că e prea tânără, am spus eu.

— Prea tânără pentru ce? m-a măsurat Julie cu privirea.

Era ceva ciudat la ea. Nu era o fată masivă, însă totul la ea părea mare. Părul ei ondulat, mâinile, sânii mari şi umerii laţi. Avea o gură aproape vulgară. Şi ochii. Globii aceia uriaşi, cu pupile albastre, care ţi se uitau drept în suflet.

— Să şi-o tragă cu un tip trecut de treizeci de ani?

— Prea tânără ca să poată lua decizii raţionale tot timpul, am răspuns eu. Poate că o să înveţe.

Julie a pufnit.

— Nu de aia se numeşte „pastila de a doua zi”. Şi, dacă o fată e tânără, asta nu înseamnă că nu ştie ce vrea.

— Sunt sigur că… probabil ai dreptate.

— Doar că, atunci când ne compunem o mină inocentă ca a ei, voi, bărbaţii, vă gândiţi „vai, sărmana fetiţă”. Exact ce vrem noi să gândiţi, a râs ea. Sunteţi atât de rudimentari.

Mi-am pus o pereche de mănuşi din latex şi am început să ung cu unt nişte baghete.

— Există şi o societate secretă? am întrebat eu.

— Hă?

— Femeile, voi credeţi că ştiu cum gândesc alte femei. Vă spuneţi una alteia cum merge treaba pentru o privire de ansamblu completă? Pentru că, atunci când e vorba despre alţi bărbaţi, tot ce ştiu e că nu ştiu nimic. Că orice este posibil. Că poate cel mult patruzeci la sută din ceea ce cred că ştiu despre un bărbat se vădeşte a fi adevărat.

Am adăugat feliile de salam şi de ou, care se livrau gata tăiate.

— Şi tu spui despre noi că am fi *rudimentari.* Aşa că tot ce pot face este să te felicit că ştii totul despre o jumătate din omenire.

Julie nu mi-a răspuns. Am văzut-o cum înghite în sec.

Probabil că insomnia de peste noapte mă făcuse să folosesc artileria grea împotriva unei fete care abandonase liceul. Genul de adolescentă care intră prea devreme în toate belelele şi care nu face nimic din ce trebuie. Deşi lucrurile se pot schimba. Fata asta avea *atitudine,* cum obişnuia să spună tata, era rebelă. Totuşi avea nevoie mai degrabă de încurajări decât de împotrivire. Avea, evident, nevoie de amândouă, însă în principal de încurajări.

— Am auzit că ai început să înveţi cum se schimbă o anvelopă, am spus eu.

Cu toate că încă eram în septembrie, ninsese peste cabanele aflate în vârf de munte. Şi, deşi nu vindeam anvelope şi nu ne făceam reclamă ca punct de vulcanizare, încă veneau la noi tot felul de orăşeni cu SUV-urile lor, rugându-ne să-i ajutăm. Atât bărbaţi, cât şi femei. Oamenii ăştia nu se pricep să facă nici cele mai simple lucruri. Când o furtună solară va opri toată aparatura electrică de pe suprafaţa pământului, ei vor muri în mai puţin de o săptămână.

Julie a zâmbit. Părea aproape *prea* bucuroasă. Era ca vremea schimbătoare.

— Orăşenii ăştia cred că *acum* sunt drumurile alunecoase, a spus ea. Dă-ţi seama ce-o să fie când va fi frig cu adevărat, minus douăzeci, treizeci.

— Atunci drumurile vor fi mai puţin alunecoase, i-am atras eu atenţia.

Julie mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Gheaţa este mai alunecoasă când temperatura este mai apropiată de punctul ei de topire, i-am explicat. Cea mai alunecoasă gheaţă are o temperatură de fix minus şapte grade. Asta e temperatura pe care se străduiesc s-o menţină cei care administrează stadioanele de hochei. Chestia pe care alunecăm noi nu este un strat invizibil de apă creat prin presiune şi frecare, aşa cum se credea cândva, ci gazul format de molecule la temperaturile astea.

— De unde ştii tu toate chestiile astea, Roy? m-a întrebat ea adresându-mi o privire admirativă, pe care de fapt nu o meritam.

Iar asta, bineînţeles, m-a făcut să mă simt ca idioţii ăia pe care nu-i pot suferi, care mereu se dau în stambă oferind în stânga şi-n dreapta tot felul de cunoştinţe superficiale.

— Sunt genul de chestii pe care le afli din revistele pe care le vindem noi, am spus eu arătând către standul de ziare, în care *Ştiinţa populară* stătea lângă alte reviste – despre maşini, bărci, vânătoare şi pescuit. Mai existau publicaţii de *true crime* şi, la insistenţele directorului de vânzări, vreo două reviste de modă.

Însă Julie nu avea de gând să mă dea cu una, cu două jos de pe piedestal.

— La treizeci de ani nu eşti chiar aşa de bătrân, dacă mă-ntrebi pe mine. E mai bine aşa decât să ai douăzeci de ani şi să crezi că eşti om mare doar pentru că ai luat examenul auto.

— Eu am *peste* treizeci de ani, Julie.

— Zău? Atunci câţi ani are fratele tău?

— Treizeci şi cinci.

— Ieri a trecut pe-aici ca să cumpere benzină, a spus ea.

— Nu era tura ta.

— Eram cu nişte prieteni, în maşina lui Knerten. El ne-a zis că era fratele tău. Şi ştii ce au spus prietenele mele? Au spus că fratele tău este un DILF[4].

Nu am răspuns nimic.

— Dar ştii ceva? Dacă mă-ntrebi pe mine, tu eşti şi mai DILF decât el.

I-am aruncat o privire mustrătoare, la care ea a răspuns cu un zâmbet, îndreptându-se uşor de spate şi trăgându-şi înapoi umerii ei laţi.

— DILF vine de la…

— Mulţumesc, cred că ştiu de la ce vine. Te ocupi tu de marfa de la Asko?

O camionetă Asko tocmai oprise în faţa benzinăriei. Apă minerală şi dulciuri.

Julie mi-a adresat o privire „mă plictisesc de moarte”,

[4] DILF – acronim al (eng.) *Dads I'd Like to Fuck* (Taţi pe care mi-ar plăcea să-i fut) *(N. t.).*

îndelung exersată, apoi a mai spart un balon de gumă de mestecat, şi-a dat capul pe spate şi a ieşit.

3

— Aici? am întrebat eu cu neîncredere în glas, privind pământurile noastre.

— Aici, a răspuns Carl.

Pietre şi iarbă-neagră. Un versant de munte bătut de vânt. O panoramă fantastică, fără îndoială, cu creste albastre semeţindu-se în toate direcţiile, în vreme ce râul de la poale scânteia în lumina soarelui. Dar nu conta:

— Vei fi nevoit să construieşti un drum până aici, până sus. Apă. Canalizare. Electricitate.

— Sigur că da, a izbucnit Carl în râs.

— Să te ocupi de întreţinerea unui lucru aflat pe… pe un *vârf de munte* nenorocit.

— E ceva unic, nu?

— Şi minunat, a adăugat Shannon care stătea în spatele nostru, ţinându-şi mâinile-n piept şi tremurând în jacheta ei neagră. O să fie minunat.

Sosisem acasă de la benzinărie şi, evident, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l iau pe Carl la întrebări despre afişele alea.

— Fără să-mi spui niciun nenorocit de cuvânt despre asta? l-am mustrat eu. Ai idee câte întrebări mi s-au pus azi?

— Câte? Păreau pozitive?

Nerăbdarea din întrebările lui m-a făcut să-mi dau seama că-l durea-n cot că eu mă simţeam călcat în picioare şi ignorat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am continuat eu, de ce nu mi-ai spus că ăsta a fost motivul pentru care te-ai întors?

— Pentru că nu voiam să auzi doar o jumătate de poveste, Roy.

Carl m-a cuprins pe după umeri şi mi-a adresat acel zâmbet cald care aproape întotdeauna mă scoate din sărite.

— Nu voiam să te văd cum te plimbi pe-aici şi vii cu tot

felul de obiecţii. Tu eşti un sceptic înnăscut, doar ştii asta. Hai să mergem la cină şi-ţi voi spune toată povestea. OK?

Într-adevăr, în clipa aceea starea mea sufletească s-a ameliorat uşor, dacă nu dintr-un alt motiv, atunci din acela că, după moartea mamei şi a tatei, aceea era prima zi în care reveneam acasă de la serviciu şi găseam pe masă mâncare gătită. După ce-am mâncat pe săturate, Carl mi-a arătat schiţele hotelului. Arăta ca un iglu pe lună. Singura diferenţă era că pe luna fratelui meu se plimba şi o pereche de reni. Renii aceia şi nişte licheni erau tot ce folosise arhitectul pentru stafajul exterior. Altfel, totul arăta destul de steril şi de modernist. Chestia amuzantă era că mie îmi plăcea, deşi asta se datora probabil faptului că văzusem în schiţele acelea ceva ce semăna cu o benzinărie de pe Marte, şi nu un hotel unde oamenii ar fi putut să se relaxeze şi să se bucure de viaţă. Sigur că oamenii îşi doresc ca astfel de locuri să ofere puţin mai multă căldură, să aibă clasă şi să etaleze puţin romantism norvegian – lambriuri pictate cu trandafiraşi, acoperişuri pe care creşte iarba – asemenea palatului din poveste al cine ştie cărui rege.

Apoi am străbătut scurta distanţă care separa casa de locul în care ar fi urmat să înceapă construcţia, în vreme ce soarele stând să scapete lumina iarba-neagră şi crestele şlefuite, din granit, ale munţilor.

— Uită-te şi tu cum se integrează în peisaj, mi-a spus Carl desenând prin aer, cu degetul, contururile hotelului pe care puţin mai devreme îl priviserăm desenat pe hârtie, în sufragerie. Peisajul şi funcţia sunt ceea ce contează, nu aşteptările oamenilor despre cum ar trebui să arate un hotel montan. Ăsta e un hotel care va schimba ideea pe care şi-au făcut-o oamenii despre arhitectură, nu care le cântă în strună.

— OK atunci, am răspuns pe o voce care trăda toate motivele pentru care credeam că trebuie să fiu suspicios.

Carl mi-a explicat apoi că hotelul va ocupa 11.000 de metri pătraţi şi va avea două sute de camere. Ar putea intra în folosinţă la doi ani de la prima lopată înfiptă în

pământ. Sau de la primul explozibil detonat – aici sus nu există prea mult pământ. „Estimarea pesimistă” a lui Carl se situa în jurul valorii de patru sute de milioane de coroane[5].

— Şi cum îţi imaginezi că vei putea face rost de patru sute de…

— De la bancă.

— Banca de economii din Os?

— Nu, nu, a început el să râdă. Ăia sunt prea micuţi pentru aşa ceva. O bancă de la oraş. DnB[6].

— Şi de ce ţi-ar împrumuta ei patru sute de milioane pentru asta…?

Nu am spus *„nebunia* asta”, însă era destul de limpede ce părere aveam despre proiectul fratelui meu.

— Pentru că nu vom înfiinţa un SRL, ci un SRC.

— SRC?

— O societate cu răspundere comună. Oamenii din sat nu prea au bani lichizi, dar deţin ferme şi pământul pe care locuiesc. În cazul unui SRC nu vor trebui să contribuie nici măcar cu o coroană ca să participe la afacere. Şi toată lumea care se bagă – cu mic, cu mare – va avea aceeaşi cotă de acţiuni şi acelaşi profit. Tot ce trebuie să facă este să stea relaxaţi şi să-şi lase proprietăţile să producă bani. Bancherii vor face bale la gură ca să aibă şansa de a finanţa toată chestia asta, pentru că nu li s-a mai oferit niciodată o garanţie mai solidă: un sat întreg!

Auzind planul lui, m-am scărpinat în cap:

— Vrei să spui că, în cazul în care totul s-ar duce pe apa sâmbetei, atunci…

— Atunci fiecare investitor va fi răspunzător pentru cota lui de acţiuni. Dacă suntem o sută şi compania dă faliment cu o datorie de o sută de mii, atunci tu şi ceilalţi investitori veţi datora câte o mie de coroane fiecare. Şi, chiar dacă unii dintre investitori nu vor avea de unde să scoată mia aia, asta nu e problema ta, ci a creditorilor.

[5] Aproximativ 37 de milioane de euro *(N. t.).*

[6] DnB – acronim al Den norske Bank, cea mai mare bancă din Norvegia *(N. t.).*

— Iisuse.

— Frumos, nu? Prin urmare, cu cât sunt implicate mai multe persoane, cu atât riscul individual devine mai mic. Dar asta înseamnă, desigur, că oamenii vor câştiga mai puţin când afacerea va deveni lucrativă.

Erau prea multe informaţii deodată. O companie în care nu trebuia să investeşti nici măcar o coroană, doar să culegi roadele, dacă totul ar fi mers conform planului. Iar dacă lucrurile ar fi luat-o la vale, erai răspunzător numai pentru cota ta de acţiuni.

— OK, am spus eu încercând să pricep care era şpilul. Ce nu înţeleg este de ce ai chemat oamenii la o „întâlnire a investitorilor” de vreme ce nu vor investi nimic.

— Pentru că „investitor” sună mult mai impresionant decât „participant”, nu crezi?

Spunând aceasta, Carl şi-a vârât policele sub cureaua de la pantaloni şi a început să imite felul în care vorbeau localnicii:

— „Dacă vreţi să ştiţi, eu nu sunt doar un fermier, sunt un investitor, pentru că particip la o afacere din domeniul hotelier”, a spus el, izbucnind într-un râs sonor. E pură psihologie. În momentul în care o jumătate dintre săteni se vor băga în afacere, ceilalţi nu vor putea suporta ideea că vecinii lor îşi cumpără Audiuri şi se împopoţonează cu titlul de „proprietar de hotel”, pentru că ei s-au ţinut deoparte. Mai bine să rişti câteva coroane când şi vecinul tău face acelaşi lucru.

Am dat agale din cap. Probabil că nimerise bine psihologia lumii din sat.

— Proiectul este solid. Important este să urneşti trenul, a continuat Carl izbindu-şi piciorul de pământ. Să reuşim să implicăm primii oameni, unii care să spună celorlalţi că, după părerea lor, proiectul este suficient de atractiv ca să vrea să participe la el. Dacă reuşesc asta, atunci toată lumea va dori să urce la bord, iar după aceea trenul o să meargă de la sine.

— OK, dar nu mi-ai spus cum îi vei convinge pe primii localnici să urce la bord.

— De vreme ce nu-mi pot convinge nici măcar propriul frate – asta vrei să zici, nu-i aşa? mi-a adresat el zâmbetul lui frumos, larg, însoţit de o privire uşor abătută. Unul va fi suficient, a spus el înainte să apuc să-i răspund la întrebare.

— Şi acela va fi…?

— Purtătorul de falangă[7]. Aas.

Fireşte. Fostul preşedinte al consiliului local. Tatăl lui Mari. Prezidase şedinţe vreme de peste două decenii şi condusese cu o mână fermă comuna noastră, în care mereu câştigă laburiştii, până când într-o bună zi a decis că s-a săturat. Aas trebuia să fi trecut de şaptezeci de ani, ocupându-se mai mult de casă şi de fermă, deşi din când în când mai scria câte ceva pentru ziarul local, *Gazeta de Os,* iar oamenii îi citeau articolele. Chiar şi cei care nu aveau aceleaşi păreri cu Aas ar fi început să vadă lucrurile într-o nouă lumină. O lumină care venea din abilitatea bătrânului de a folosi mereu cuvintele potrivite, din înţelepciunea lui şi din flerul incontestabil de a lua întotdeauna deciziile corecte. Oamenii chiar credeau că planurile construirii unei autostrăzi care să ocolească satul n-ar fi văzut niciodată lumina zilei dacă Aas ar fi fost în continuare preşedinte de consiliu, că le-ar fi explicat autorităţilor că proiectul ar fi dus totul de râpă, că ar fi văduvit satul de veniturile suplimentare din traficul auto, ştergând o întreagă comunitate de pe hartă şi preschimbând satul într-un oraş-fantomă, pustiu, în care ar mai fi locuit poate doar cei câţiva fermieri subvenţionaţi ajunşi în pragul pensionării. Câţiva oameni chiar sugeraseră ca Aas – şi nu actualul preşedinte de consiliu – să conducă o delegaţie în capitală pentru a-i băga ministrului de resort minţile-n cap.

Am scuipat. Ceea ce, ar trebui să ştiţi, reprezintă opusul „băiatului bun care dă agale din cap” şi semnifică faptul că *nu* eşti de acord.

— Adică tu crezi că Aas moare de nerăbdare să-şi rişte

[7] Eng. *bellwether* – oaia (sau adesea batalul) care poartă talanga într-o turmă, cuvântul desemnând şi o persoană care este ascultată orbeşte de cei din jur *(N. t.).*

ferma şi pământul pentru un spa din vârful unui munte pustiu? Că doreşte să-şi pună soarta în mâinile tipului care, după ce i-a înşelat fiica, a şters-o peste hotare?

Carl a clătinat din cap.

— Nu înţelegi. Aas mă simpatiza, Roy. Pentru el nu eram doar viitorul lui ginere, eram fiul pe care nu-l avusese niciodată.

— *Toată lumea* te simpatiza, Carl. Însă în momentul în care te culci cu cea mai bună prietenă a ei…

Carl mi-a aruncat o privire alarmată, aşa că am coborât vocea şi m-am asigurat că Shannon – care se aşezase pe vine printre tufele de iarbă-neagră, studiind ceva – nu ne aude.

— …ai început să pierzi câteva poziţii în topul popularităţii.

— Aas n-a aflat niciodată ce s-a petrecut între mine şi Grete, a spus Carl. Tot ce ştie el este că fiica lui mi-a dat papucii.

— Zău? am întrebat eu sceptic.

Gândindu-mă mai bine însă, am început să-i dau dreptate.

Fusese şi firesc ca Mari – o fată mereu atentă la aparenţe – să fi preferat versiunea oficială a despărţirii ei de frumuşelul satului, anume că *ea* îl părăsise pe el, motivul nerostit fiind acela că îşi dorea ceva mai acătării decât băiatul unui fermier din vârful muntelui.

— Imediat după ce Mari m-a părăsit, Aas m-a chemat la el să-mi spună cât era de dezamăgit, a continuat Carl. Se întreba dacă n-am fi putut cumva să ne reîmpăcăm. Mi-a povestit că şi el şi nevastă-sa trecuseră prin câteva perioade dificile, însă cu toate acestea rămăseseră împreună mai bine de patruzeci de ani. Eu i-am spus că şi mie mi-ar fi plăcut, dar că deocamdată aveam nevoie să plec, cel puţin pentru o vreme. Mi-a spus că mă înţelege, apoi mi-a oferit câteva sfaturi. La şcoală luasem examenele cu note mari, îi spusese Mari, şi mi-a sugerat că mi-ar putea obţine o bursă la o universitate din Statele Unite.

— Minnesota? Aas te-a trimis acolo?

— Avea câteva contacte la Societatea Americano-Norvegiană de acolo.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

Carl a dat din umeri:

— Eram stânjenit. După ce că-i înşelasem fiica, acum îl lăsam să mă ajute profitând de buna lui credinţă. Cred însă că avea şi el motivele lui. Spera probabil să revin cu o diplomă universitară şi să recâştig inima prinţesei şi jumătate de regat, ca Făt-frumos din poveste.

— Iar acum vrei ca el să te ajute din nou.

— Nu pe mine, a răspuns Carl. Să ajute satul.

— Fireşte, satul. De când ai început tu să nutreşti sentimente din astea altruiste pentru sat?

— De când ai devenit tu atât de rece şi de cinic?

Am zâmbit. I-aş fi putut spune nu numai data, dar şi ora.

Carl a inspirat adânc.

— Când te afli la celălalt capăt al lumii, întrebându-te cine eşti *cu adevărat,* se petrece ceva în tine. De unde vii? Cărui context îi aparţii? Care sunt oamenii tăi?

— Adică ai descoperit că ăştia sunt „oamenii tăi”? am arătat eu cu capul în direcţia satului aflat la o sută de metri sub noi.

— De bine, de rău, da. E ca o moştenire la care nu poţi renunţa. Revine la tine, fie că-ţi place, fie că nu.

— De-asta ai renunţat la accent? Te-ai întors împotriva propriei culturi?

— Nici vorbă. Asta e cultura mamei.

— Ea vorbea ca la oraş pentru că muncise o grămadă de ani ca menajeră, nu pentru că ar fi avut propriul ei dialect.

— Atunci hai să spunem aşa: moştenirea mamei este puterea ei de se adapta. În Minnesota există o mulţime de norvegieni şi lumea mă lua în serios, mai ales investitorii, când vorbeam *frumoos,* a spus Carl vorbind pe nas, ca mama, cu un accent distins.

Am început amândoi să râdem.

— O să încep curând să vorbesc din nou cu vechiul meu accent, a spus el. Locul meu de baştină e Os. Însă şi mai mult simt că aparţin familiei Opgard. Oamenii mei

adevăraţi. Iar mai presus de toţi ceilalţi eşti chiar tu, Roy. Dacă şoseaua naţională va ocoli satul şi nimic altceva nu-l va transforma într-un loc în care oamenii s-ar opri, atunci benzinăria ta…

— Nu este benzinăria *mea,* Carl, doar lucrez acolo. Pot conduce o benzinărie oriunde, compania deţine cinci sute, aşa că nu e nevoie să mă salvezi.

— Îţi sunt dator.

— Repet, nu am nevoie de nimic…

— O, ba da, ai nevoie de ceva. Ai nevoie ca de aer de propria ta benzinărie.

Replica lui m-a amuţit. De data asta pusese punctul pe „i”. La urma urmelor, era fratele meu. Nimeni nu mă cunoştea la fel de bine.

— Iar cu proiectul ăsta vei obţine capitalul de care ai nevoie, Roy. Ca să-ţi cumperi o benzinărie aici. Sau oriunde altundeva.

Adevărul este că economisisem bani. Economisisem fiecare coroană de care nu avusesem nevoie pentru electricitate, pentru încălzirea unor pizze uriaşe în zilele în care nu mâncam la benzinărie, pentru benzina vechiului Volvo sau pentru reparaţiile esenţiale ale casei. Chiar vorbisem cu cei din conducere despre posibilitatea de a prelua benzinăria printr-un contract de franciză. În momentul în care şi-au dat seama că drumul principal şi tot traficul de pe el se vor muta în altă parte, nu s-au arătat a fi complet împotrivă. Doar că preţul nu a scăzut atât de mult pe cât m-aş fi aşteptat, ceea ce, în chip paradoxal, era vina mea, pentru că pur şi simplu afacerea mergea prea bine.

— Să presupunem că m-aş băga în SRC-ul ăsta…

— *Yes!* a exclamat Carl în engleză.

Tipic pentru el – să sărbătorească acordul meu înainte de a-l fi dat.

Am scuturat nemulţumit din cap:

— Ar mai fi doi ani până la darea în folosinţă a hotelului. Plus încă cel puţin doi până va începe să facă bani. Asta dacă nu se duce totul dracu’. În fine, dacă în următorul deceniu voi putea cumpăra benzinăria şi voi avea nevoie de

un împrumut rapid, banca îmi va spune „nu, eşti dator deja până peste cap cu SRC-ul acela”.

Carl nu a catadicsit nici măcar să-mi atragă atenţia că, evident, mâncam rahat cu perje. Cu SRC, fără SRC, nicio bancă nu mi-ar fi împrumutat bani ca să cumpăr o benzinărie care, după cum se prefigurau lucrurile, urma să rămână în mijlocul pustietăţii.

— O să participi la proiectul ăsta, Roy. În plus, vei avea la dispoziţie banii necesari pentru benzinărie înainte să punem piatra de temelie.

M-am uitat nedumerit la el:

— Ce vrei să spui?

— SRC-ul va trebui să cumpere pământul pe care se va face construcţia. Cine-l deţine?

— Noi doi, am răspuns eu. Şi ce dacă? Nu te îmbogăţeşti din vânzarea câtorva acri de teren pe un versant pustiu.

— Asta depinde de cine stabileşte preţul, mi-a atras Carl atenţia.

Nu trec drept un tip lent când vine vorba de logică şi pragmatism, însă de data asta mi-a luat câteva secunde bune până să-mi pice fisa.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că eu sunt cel responsabil cu descrierea proiectului, da. Iar asta înseamnă că eu definesc datele bugetului pe care urmează să-l prezint la întrunirea investitorilor. Desigur, nu voi minţi cu privire la valoarea terenului, însă hai să spunem că douăzeci de milioane…

— Douăzeci de milioane?! am plesnit, exasperat, o tufă de iarbă-neagră. Pentru *asta?*

— …este o sumă relativ mică în comparaţie cu totalul de patru sute de milioane, iar aceasta va fi la rândul ei împărţită pe mai multe articole: unu, drumul şi zona adiacentă; doi, parcarea; trei, terenul pe care se va înălţa hotelul.

— Şi dacă ne întreabă cineva care este preţul pe acru?

— Atunci îi spunem. Doar nu suntem hoţi.

— Păi, dacă nu suntem hoţi, atunci ce…?

Noi? Oare cum reuşise să mă includă atât de repede în

chestia asta? Dar, în fine, nu era momentul să mă apuc să despic firul în patru.

— Atunci ce suntem?

— Suntem nişte oameni de afaceri care fac regulile jocului.

— Ale jocului? Dar ăştia sunt săteni, oameni care n-au nici cea mai vagă idee despre ce e vorba, Carl.

— Nişte ţărănoi, vrei să spui? Păi, da, noi ar trebui să ştim, doar suntem de prin părţile astea, a spus el, după care a scuipat. Ca atunci când tata a cumpărat Cadillacul. Sigur i-a deranjat pe oameni.

Mi-a adresat un zâmbet şmecher.

— Proiectul va ridica preţurile terenurilor din zonă pentru toată lumea, Roy. Odată ce hotelul va primi finanţarea necesară, vom trece la etapa a doua. Telescaunele, cabanele şi căsuţele. Astea aduc banii adevăraţi. Aşa că de ce să vindem acum pe nimic de vreme ce ştim cu siguranţă că preţurile vor creşte până-n tavan? Mai ales că *noi* suntem cei care le vom face să crească. Nu înşelăm pe nimeni, Roy, doar îţi spun că nu trebuie să urlăm din toţi rărunchii că fraţii Opgard vor primi primele milioane. Aşa că… a continuat el uitându-se în ochii mei, vrei sau nu vrei banii pentru benzinărie?

Am căzut pe gânduri.

— Tu gândeşte-te la asta până mă duc eu să mă piş.

S-a întors cu spatele şi s-a urcat până în vârful dâmbului, gândindu-se că pe celălalt versant va fi mai protejat.

Prin urmare, Carl îmi dăduse timp cât să-ţi uşurezi vezica ca să mă hotărăsc dacă voiam să vând un teren care se aflase în proprietatea familiei noastre vreme de patru generaţii. La un preţ care în mod normal ar fi fost considerat un jaf la drumul mare. N-aveam nevoie să mă gândesc. Mă doare-n cur de generaţii – sau cel puţin de cele ale familiei mele. În plus, vorbim despre un teren sălbatic, fără niciun fel de valoare sentimentală şi fără niciun alt fel de valoare, decât dacă nu cumva găseşte cineva metale rare aici. Şi dacă fratele meu avea dreptate, iar milioanele care ne-ar fi revenit ar fi fost doar glazura de

pe tortul din care se va înfrupta pe viitor fiecare participant din sat, n-aveam nimic împotrivă. Douăzeci de milioane. Zece revenindu-mi mie. La naiba – cu zece milioane poţi să-ţi iei o superbenzinărie. Una de vârf, cu amplasament bun, fără să te împrumuţi nici măcar cu un sfanţ. O spălătorie de maşini complet automatizată. Restaurant separat.

— Roy?

M-am întors. Din pricina vântului, nu o auzisem pe Shannon apropiindu-se. Acum se uita la mine:

— Cred că e bolnav, a spus ea.

Preţ de o clipă am crezut că se referea la ea însăşi, atât de bătută de vânt şi de înfrigurată părea, în vreme ce ochii ei mari, căprui, mă fixau de sub vechea căciulă tricotată pe care obişnuiam s-o port în copilărie. Apoi mi-am dat seama că-şi ţinea palmele căuş, protejând ceva. Apoi şi le-a deschis.

Era o păsărică. Un cap alb, cu capişon negru, un gât maroniu-deschis. Culorile erau atât de şterse, încât trebuia să fie vorba despre un mascul. Părea lipsit de viaţă.

— Un ploier-de-munte, am spus eu.

— Zăcea pur şi simplu, mi-a explicat ea arătând către o scobitură din tufele de iarbă-neagră, unde se vedea şi un ou. Era cât pe ce să calc pe el.

M-am aşezat pe vine şi am pipăit oul.

— Da, ploierul care cloceşte preferă să se lase călcat în picioare decât să sacrifice oul.

— Eu credeam că păsările de pe-aici îşi depun ouăle primăvara – aşa fac în Canada.

— Da, însă din oul ăsta nu a ieşit niciun pui, pentru că e mort. Sărmanul mascul nu şi-a dat seama.

— *Mascul?*

— Da, la ploieri masculul cloceşte şi se îngrijeşte de pui, am spus eu ridicându-mă în picioare şi începând să mângâi pe piept pasărea din palmele lui Shannon.

I-am simţit imediat în buricele degetelor bătăile iuţi ale inimii.

— Se preface că e mort, ca să ne distragă atenţia de la ou.

Shannon a aruncat o privire în jur:

— Şi celelalte unde sunt? Unde e femela?

— Femela probabil e pe altundeva, făcându-şi de cap cu un alt mascul.

— Făcându-şi de cap?

— Ştii, să se împerecheze. Să facă sex.

Shannon mi-a adresat o privire incredulă:

— Păsările fac sex în afara sezonului de împerechere?

— Glumeam, însă ne putem imagina oricând că ar face, am răspuns eu. În fine, chestia asta se numeşte poliandrie.

Shannon a început să mângâie spinarea păsării.

— Un mascul care sacrifică totul pentru pui, care îşi ţine familia laolaltă, chiar dacă mama îl înşală. Asta chiar că e ceva rar.

— Nu asta înseamnă poliandrie, am spus eu. Ci…

— …o formă de căsnicie în care femeia are mai mulţi soţi, mi-a luat ea vorba din gură.

— Da? m-am mirat eu.

— Da. Există în mai multe locuri de pe pământ. În special în India şi Tibet.

— Iisuse. De ce…

Fusesem cât pe ce s-o întreb de ce ştie aşa ceva, dar am schimbat-o şi-am întrebat „de ce fac aşa ceva”.

— De obicei fraţii se însoară cu aceeaşi femeie, ca să nu împartă casa familiei.

— Nu ştiam asta.

Shannon şi-a lăsat capul într-o parte:

— Poate pentru că tu ştii mai multe lucruri despre păsări decât despre oameni?

Nu am răspuns. Apoi ea a început să râdă şi a aruncat pasărea cu putere în aer. Aceasta şi-a desfăcut aripile şi s-a îndepărtat de noi. Am urmărit-o cu privirea până când am întrezărit ceva cu coada ochiului. Iniţial am crezut că era vorba de un şarpe. M-am întors şi am văzut dâra aceea neagră şerpuind către noi pe panta stâncoasă. Mi-am ridicat apoi privirea şi l-am zărit pe Carl stând pe creastă, asemenea statuii lui Hristos de la Rio, şi continuând să urineze. Am făcut un pas lateral şi am tuşit ca să-i atrag

atenţia lui Shannon care s-a dat şi ea la o parte când a văzut urina. A continuat să se prelingă, îndreptându-se către sat.

— Ce zici de faptul că eu şi cu frati-miu avem de gând să vindem terenul ăsta de aici cu douăzeci de milioane de coroane?

— Pare o grămadă de bani. Unde crezi că ar putea fi cuibul?

— Asta înseamnă două milioane şi jumătate de dolari americani. Avem de gând să construim o casă cu două sute de paturi.

Shannon a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie şi a început să se îndrepte către locul din care plecase.

— O grămadă de bani. Însă ploierul a fost aici înaintea voastră.

Curentul s-a întrerupt chiar înainte să ne ducem la culcare.

Eram în bucătărie, studiind nişte copii recente de extrase contabile. Încercam să calculez reducerea pe care o va aplica sediul central asupra viitoarelor profituri în cazul unei vânzări. Îmi dădusem seama că, cu zece milioane, nu numai că aş fi cumpărat franciza pe zece ani, dar aş fi achiziţionat tot pachetul, inclusiv acareturile şi pământul. Atunci *chiar* că aş fi avut propria mea benzinărie.

M-am ridicat în picioare şi am aruncat o privire în direcţia satului. Nici acolo nu se zărea vreo lumină aprinsă. Bun, asta însemna că problema nu era doar la noi. Am făcut doi paşi în direcţia uşii camerei de zi, am deschis-o şi am încercat să străpung cu privirea bezna dinăuntru.

— Salut, am spus eu, încercând marea cu degetul.

— Bună, s-au auzit, la unison, glasurile lui Carl şi Shannon.

Am mers pe bâjbâite până la balansoarul mamei, aşezându-mă pe el. Parchetul a început să scârţâie sub greutatea mea. Shannon a chicotit. Cei doi băuseră ceva.

— Îmi pare rău, am zis. Nu e de la noi, e de la… ei.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Shannon. Când

eram mică, mereu se tăia curentul.

— E sărăcie în Barbados? am întrebat eu din întuneric.

— Nu, a răspuns Shannon. E una dintre cele mai bogate insule din Caraibe. Însă în locul în care am copilărit eu existau o mulţime de oameni care făceau *cable hooking...* cum se zice asta în norvegiană?

— Nu cred că avem un cuvânt pentru aşa ceva, i-a răspuns Carl.

— Furau electricitate conectându-se direct la stâlpi. Ceea ce făcea ca toată reţeaua să devină instabilă. Eu mă obişnuisem cu ideea. Că orice poate să dispară de la o clipă la alta.

Ceva îmi spunea că nu se referea numai la electricitate. La casă şi la familie, poate? Nu se lăsase până nu găsise cuibul ploierului, apoi înfipsese un băţ în pământ pentru ca data viitoare să nu mai calce pe el.

— De ce nu ne povesteşti? am întrebat-o eu.

Preţ de câteva clipe, liniştea din bezna aceea a părut deplină.

Apoi Shannon a slobozit un hohot de râs uşor, de parcă ar fi dorit să se scuze.

— Dar de ce nu ne povesteşti *tu* nouă, Roy?

Ce mă surprindea era faptul că, deşi nu folosea niciodată vreun cuvânt norvegian greşit şi nu făcea greşeli de sintaxă, accentul te lăsa în continuare să-ţi dai seama că era o străină. Sau poate că de vină era masa pe care o pregătise. *Mofongo,* un fel de mâncare de prin Caraibe.

— Da, hai să ne povestească Roy, el se pricepe să spună poveşti pe întuneric. Obişnuia să facă asta în nopţile în care nu puteam adormi.

„În care nu puteai adormi pentru că plângeai”, i-am răspuns eu în gând. „Când, după ce-ţi trecea plânsul, coboram la tine şi te luam în braţe, îţi simţeam pielea caldă lipită de a mea şi-ţi spuneam să nu te mai gândeşti la ce te necăjea, să te gândeşti doar la povestea pe care urma să ţi-o spun şi să laşi somnul să te cuprindă.”

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că de vină nu era accentul sau acel *mofongo,* ci faptul că ea se

afla acolo, în întuneric, împreună cu mine şi cu Carl, în întunericul casei noastre, întunericul care ne aparţinea nouă, mie şi lui Carl – şi nimănui altcuiva.

4

Carl era deja la uşă, pregătit să întâmpine oaspeţii. Auzeam cum primele maşini se căznesc să urce panta către Geitesvingen, schimbând viteza o dată, apoi încă o dată. În momentul în care am turnat mai multă tărie în bolul cu punci, Shannon mi-a adresat o privire nedumerită.

— Le place când în băutură se simte mai mult gustul de holercă decât cel de fructe, i-am spus eu aruncând o privire prin geamul de la bucătărie.

Un Passat s-a oprit în faţa casei şi imediat din el s-au revărsat şase oameni, deşi modelul acela nu avea decât cinci locuri. Întotdeauna se întâmpla la fel: veneau cu grămada, iar cele care conduceau erau femeile. Nu ştiu de ce bărbaţii îşi imaginează că au prioritate când vine vorba de câte o băută din asta şi nici de ce femeile se oferă voluntar să şofeze, chiar înainte ca cineva să le roage – însă aşa stau lucrurile. Băieţii care vin singuri pentru că nu au pe nimeni sau pentru că soţiile lor trebuie să rămână acasă să supravegheze copiii joacă piatră-hârtie-foarfece ca să hotărască cine va conduce maşina. Pe vremea când eu şi Carl eram copii, oamenii se urcau beţi la volan. Şi tata făcea asta. Acum nu mai vezi aşa ceva. Încă îşi mai bat nevestele, însă sub nicio formă nu se mai urcă beţi la volan.

În camera de zi exista un banner pe care scria ÎNTOARCEREA ACASĂ. Mie, unuia, chestia asta mi s-a părut destul de ciudată; credeam că rostul acestui obicei american era că familia şi prietenii sunt cei care organizează petrecerea de bun venit – şi nu persoana care s-a întors acasă. Când i-am zis ce cred, Shannon s-a mulţumit să râdă şi să-mi spună că, dacă nimeni nu se înhamă s-o facă, atunci trebuie s-o faci tu însuţi.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de punci, a spus Shannon, care se apropiase de mine în vreme ce eu începusem să torn cu un polonic amestecul de tărie de casă şi fructe în paharele înşirate pe masă.

În ziua aceea purta hainele cu care venise: tricou polo

negru, cu guler, şi pantaloni tot negri. Probabil că erau alte haine, însă arătau identic. Nu mă pricep la îmbrăcăminte, însă ceva îmi spunea că hainele ei erau toate simple, dar de firmă.

— Mulţumesc, dar mă descurc, i-am răspuns eu.

— Nu, s-a încăpăţânat micuţa doamnă, dându-mă la o parte. Du-te să stai de vorbă cu vechii voştri prieteni până mă ocup eu de pahare şi ajung să-i cunosc un pic mai bine pe oamenii ăştia.

— OK, am spus eu, fără să mă mai obosesc să-i explic că oamenii ăia erau prietenii lui Carl şi că eu n-aveam prieteni.

Dar, în fine, mi se părea drăguţ să-i văd cum îl îmbrăţişează pe Carl în pragul uşii, cum îl bat pe spate de parcă i-ar fi rămas ceva în gât, cum îi zâmbesc şi îi spun câte o vorbă din tinereţea lor, pe care şi-o pregătiseră pe drum. Cu toţii uşor fumaţi, puţin sfioşi şi pregătiţi să bea.

Cu mine doar dădeau mâna.

Cred că aceasta era cea mai mare diferenţă dintre fratele meu şi mine. Cu toţii erau nişte oameni cu care Carl nu se mai văzuse de cincisprezece ani, însă pe mine mă întâlneau o dată la două zile la benzinărie, an după an. Şi totuşi simţeau că pe el cunosc, pe mine, nu. Stăteam acolo, privindu-l cum se bucură de căldura şi apropierea prietenilor noştri – genul de lucruri care niciodată nu-mi plăcuseră – şi mă întrebam dacă îl invidiam. Cred că toată lumea îşi doreşte să fie iubită. Dar oare aş fi fost dispus să fac schimb de locuri cu el? Aş fi fost dispus să las oamenii să se apropie de mine la fel de mult? Chestia asta nu părea să-l coste nimic – însă pentru mine preţul ar fi fost mult prea mare.

— Bună, Roy. Nu te vede lumea prea des cu o bere în mână.

Era Mari Aas. Arăta bine. Mari întotdeauna arăta bine, chiar şi atunci când îşi plimba gemenii cu colici în cărucior. Ştiu cât de mult le enerva asta pe femeile din sat, care speraseră s-o vadă în sfârşit pe Doamna Perfecţiune cum se confruntă cu greutăţile vieţii, la fel ca toţi ceilalţi muritori. Fata care avea tot ce-şi dorea. În afară de faptul că se

născuse cu o linguriţă de argint în gură, că avea un creier cu care luase numai note mari la şcoală şi că se bucura de respectul pe care îl stârnea numele ei de familie – Aas –, Mari mai arăta şi fantastic de bine. De la mama ei moştenise pielea uşor smeadă şi formele feminine, iar de la tatăl ei, părul blond şi ochii reci, albaştri, de vulpe. Poate că tocmai ochii aceia, limba ascuţită şi aerul de superioritate erau lucrurile care, în chip ciudat, îi ţineau pe băieţi la o distanţă plină de respect.

— Ce ciudat că nu ne întâlnim mai des, a spus Mari. Ia zi, cum o duci de fapt?

Acel „de fapt” trebuia să-mi dea de înţeles că nu se aştepta la un răspuns de complezenţă, că îi păsa şi că era dornică să afle cum o mai duc. Şi cred că interesul ei era autentic. Mari era prietenoasă şi săritoare din fire. Dar tot îţi lăsa impresia că se uită la tine de sus. Desigur, puteai pune asta pe seama înălţimii ei de un metru optzeci, însă eu încă îmi aminteam de o zi în care ne aflam toţi trei în maşină, întorcându-ne acasă după o serată – eu conduceam, Carl era beat, Mari supărată, furioasă chiar – şi de momentul în care ea îi spusese: „Carl, eu nu pot avea un iubit care să mă tragă la nivelul celorlalţi oameni din localitate, poţi înţelege asta?”

Însă chiar dacă nu era mulţumită de nivelul ei, era evident că ăsta era locul în care îşi dorea să trăiască. Cu toate că la şcoală fusese mai isteaţă chiar decât Carl, nu avea ambiţia lui, acea dorinţă arzătoare de a persevera şi de a *fi* cineva. Poate pentru că ea se afla deja acolo sus, plutind, în lumina soarelui, undeva deasupra pământului. Aşa că îi spunea asta dorindu-şi să trăiască aici. Poate că de-asta, după ce rupsese pisica cu Carl, a urmat un curs scurt de ştiinţe politice – sau de ştiinţe *posh*litice[8], cum le numesc oamenii de pe-aici –, numai ca să se întoarcă acasă cu Dan Krane şi cu un inel de logodnă pe deget. Şi în vreme ce el începuse să lucreze ca redactor la ziarul local al Partidului Laburist, ea elabora o lucrare de licenţă pe care

[8] Eng. *„posh*litical science” – în lb. eng. „posh” înseamnă „scump”, „luxos” *(N. t.).*

devenise clar că nu avea s-o termine niciodată.

— Sunt OK, am răspuns eu. Ai venit singură?

— Dan a vrut să rămână cu copiii.

Am dat din cap. Ştiam că bunicii, care locuiau gard în gard cu ei, ar fi fost încântaţi să aibă grijă de copii în locul lui Dan, care însă insistase. Îi remarcasem chipul inexpresiv, de ascet, la benzinărie, când îşi umfla anvelopele bicicletei de fiţe pe care avea de gând s-o folosească în cursa pe distanţă lungă de la Birken. Se prefăcea că nu ştia cine sunt, însă animozitatea lui era aproape palpabilă, motivată de faptul că împărtăşeam o bună parte din ADN-ul tipului care se culcase cu cea care acum era soţia lui legitimă. Nu, Dan nu murea de nerăbdare să vină şi să sărbătorească întoarcerea băiatului cu care se combinase cândva nevasta lui.

— Ai făcut cunoştinţă cu Shannon? am întrebat-o eu.

— Nu, a răspuns Mari, cercetând cu privirea încăperea deja plină, în care îngrămădiserăm lângă unul dintre pereţi toată mobila şi în care acum toată lumea stătea în picioare. Dar Carl este atât de obsedat de aparenţe încât sunt sigură că este atât de frumoasă încât nu poţi să n-o vezi.

Din cum răspunsese, îţi puteai da seama ce părere avea despre toate discuţiile referitoare la aparenţe. Când Mari a ţinut discursul de rămas-bun în numele tuturor absolvenţilor de liceu, directorul a prezentat-o spunând despre ea că „nu este doar inteligentă, ci şi de o frumuseţe răpitoare”. Mari şi-a început discursul spunând „Vă mulţumesc domnule director. Intenţionam să vă mulţumesc în câteva cuvinte pentru tot ce aţi făcut pentru noi în ultimii trei ani, însă nu ştiu cum aş putea-o face mai bine, aşa că mă rezum la a vă spune că aveţi un noroc formidabil că arătaţi aşa cum arătaţi”. S-au auzit doar câteva hohote de râs, pentru că replica ei fusese rostită cu prea mult venin şi, cum era vorba despre fiica preşedintelui consiliului local, nu se înţelesese prea bine dacă ce spusese era de bine sau de rău.

— Tu trebuie să fii Mari.

Înainte să-şi coboare privirea, Mari s-a uitat în jurul ei. Şi

acolo, la trei capete sub bărbia ei, a zărit faţa albă şi zâmbetul alb al lui Shannon, care ne zâmbea ţinându-şi capul aplecat pe spate.

— Punci?

Mari a ridicat circumspectă o sprânceană. Părea să creadă că femeia aceea mititică tocmai o provocase la o partidă de box, însă Shannon s-a grăbit să ridice tava şi mai sus.

— Mulţumesc, dar nu, a răspuns Mari.

— O, nu. Ai pierdut partida de piatră-hârtie-foarfece?

Mari o privea cu ochi nedumeriţi.

Am tuşit ca să risipesc tensiunea:

— I-am povestit lui Shannon despre obiceiul nostru… cu alegerea şoferilor şi cu…

— Aaa, m-a întrerupt Mari schiţând un zâmbet cu buzele strânse. Nu, nici eu, nici soţul meu nu bem.

— Aha! a exclamat Shannon. Pentru că sunteţi alcoolici sau pentru că alcoolul dăunează sănătăţii?

Lui Mari i s-au încordat muşchii feţei.

— Nu suntem alcoolici, însă la nivel mondial alcoolul ucide anual mai mulţi oameni decât războaiele, crimele şi drogurile la un loc.

— Da, slavă Domnului că e aşa, a spus Shannon zâmbind. Că nu sunt mai multe războaie, crime şi droguri, vreau să spun.

— Ceea ce voiam să spun e că alcoolul nu este o necesitate, a ţinut Mari să explice.

— Sunt sigură că nu e, a spus Shannon. Dar măcar a făcut ca oamenii care au venit astă seară aici să vorbească ceva mai mult decât la început. Tu ai condus maşina până aici, sus?

— Bineînţeles, a răspuns Mari. În locul de unde vii tu, femeile nu şofează?

— Sigur c-o fac, însă numai pe stânga.

Mari mi-a adresat o privire nedumerită, de parcă m-ar fi întrebat dacă era vorba de vreo glumă pe care nu o înţelesese.

Am tuşit din nou:

— În Barbados se conduce pe partea stângă.

Shannon a izbucnit într-un hohot de râs sonor, iar Mari a zâmbit de complezenţă, ca la o glumă jenantă de copil.

— Cred că ţi-a luat o grămadă de timp şi efort să înveţi limba soţului tău. Te-ai gândit vreodată că şi el ar putea învăţa limba ta?

— Bună întrebare, Mari, însă în Barbados limba oficială este engleza. Şi vreau să înţeleg ce spuneţi când mă bârfiţi, a spus Shannon începând din nou să râdă.

Eu nu înţeleg întotdeauna ce-şi spun femeile când stau de vorbă, însă până şi eu puteam observa că aici se ascuţeau nişte gheare, aşa că aş fi făcut bine să mă ţin deoparte.

— În tot cazul, prefer norvegiana înaintea englezei. Engleza are cea mai proastă scriere din lume.

— Vrei să spui că preferi norvegiana *în detrimentul* englezei?

— La baza alfabetului arab stă ideea că simbolurile trebuie să reprezinte sunetele. Când, de exemplu, scrii un „a” în norvegiană, germană, spaniolă, italiană şi aşa mai departe, acesta se pronunţă „a”. În engleză însă, un „a” poate fi orice. *Car, care, cat, call. ABC.* Şi anarhia asta se vede peste tot. Încă din secolul al optsprezecelea, Ephraim Chambers susţinea că ortografia engleză este mai haotică decât toate celelalte ortografii cunoscute. În schimb, am aflat că, deşi nu cunoşteam nici măcar un cuvânt în norvegiană, puteam să citesc cu voce tare din Sigrid Undset – iar Carl înţelegea absolut totul!

Shannon a izbucnit din nou în râs, întorcându-şi privirea către mine.

— Norvegiana ar trebui să fie limba universală, nu engleza!

— Hmm, poate, a spus Mari. Însă dacă te preocupă egalitatea între sexe atunci poate că nu ar trebui să citeşti Sigrid Undset, care a fost o reacţionară antifeministă.

— Eu înclin să cred că Undset a fost mai degrabă un fel de feministă timpurie *second-wave,* ca Erica Jong. Îţi mulţumesc că mă sfătuieşti ce să nu citesc, însă eu încerc

să citesc şi scriitori cu ale căror puncte de privire nu sunt de acord.

— Puncte de *vedere,* a corectat-o Mari. Văd că îţi petreci multă vreme gândindu-te la limbă şi literatură, Shannon. Cred că mai bine ai sta de vorbă cu Rita Willumsen sau cu doctorul nostru, Stanley Spind.

— Mai bine cu ei decât cu…?

Mari a zâmbit, strângând din buze.

— Sau ai putea să te gândeşti să foloseşti cunoştinţele tale de norvegiană la ceva util. De exemplu, ţi-ai putea căuta o slujbă? Ai putea să dai o mână de ajutor comunităţii locale, din Os?

— Din fericire nu sunt nevoită să-mi caut de lucru.

— Nu, sunt convinsă că nu, a spus Mari, care trecuse din nou la ofensivă.

Atitudinea aceea dispreţuitoare, superioară, despre care Mari credea că reuşise s-o ţină ascunsă de ceilalţi săteni, i se putea citi în privire când a spus:

— La urma urmelor, ai un… soţ.

Mi-am întors privirea către Shannon. Cât stătuserăm acolo, lumea luase pahare de pe tavă, iar ea le mutase pe cele rămase pentru a restabili echilibrul.

— Nu trebuie să-mi caut de lucru pentru că am deja o slujbă. O slujbă pentru care muncesc de acasă.

Mari a părut surprinsă, apoi aproape dezamăgită:

— Şi ce faci?

— Desenez.

Chipul lui Mari s-a luminat din nou:

— Deseneeezi, a repetat ea pe un ton exagerat de pozitiv, de parcă o persoană care se ocupa cu aşa ceva ar fi avut nevoie de încurajare. Eşti o artistă! a spus, cu o ironie compătimitoare în glas.

— Nu sunt foarte sigură. În zilele bune, poate. Dar tu cu ce ocupi, Mari?

Mari a rămas dezorientată o secundă, înainte de a-şi reveni şi a spune:

— Cu ştiinţele politice.

— Fenomenal! Şi ştiinţele politice sunt la mare căutare

pe-aici, prin Os?

Pe chipul lui Mari s-a conturat zâmbetul acela fulgurant care trădează o durere ascunsă.

— Deocamdată mă rezum la rolul de mamă. Gemeni.

— Nu, pe bune?! a exclamat Shannon neîncrezătoare şi entuziastă deopotrivă.

— Da, doar n-aş minţi des…

— Poze! Ai nişte poze la tine?

Mari i-a adresat lui Shannon o privire câşă. Apoi a ezitat. Poate că preţ de o clipă ochii aceia de vulpe s-au gândit să reziste tentaţiei. O piticanie chioambă – cât de periculoasă putea fi o astfel de femeie? Aşa că Mari a scos telefonul mobil şi a început să-l atingă cu vârful degetelor, apoi i-a arătat o fotografie lui Shannon, care a slobozit unul dintre acele *aaahhh-uri* prelungi care ar trebui să descrie cât de adorabil este ceva, înainte de a-mi pasa tava cu pahare ca să poată lua telefonul lui Mari, să-şi clătească mai bine privirea cu pozele gemenilor.

— Ce trebuie *să faci* ca să obţii două minunăţii ca astea, Mari?

Nu ştiu dacă Shannon ţinea s-o flateze, însă dacă asta urmărea, îşi juca rolul cu strălucire. Sau destul de bine pentru ca lui Mari să-i dispară ostilitatea de pe chip.

— Mai ai? a întrebat Shannon. Pot să mă uit?

— Ăăă… sigur.

— Roy, ai putea să-i serveşti tu pe oaspeţi? m-a întrebat Shannon, fără să-şi ia ochii de la ecran.

Cu tava în mână, am dat ocol încăperii, strecurându-mă printre invitaţi, iar paharele au dispărut fără să fiu nevoit să particip la conversaţii de complezenţă. Când s-a golit tava, am revenit în bucătărie, care era la fel de aglomerată.

— Bună, Roy, am văzut că ţi-ai scos cutiuţa de tutun – îmi dai şi mie o priză?

Era Erik Nerell. Stătea sprijinit de frigider ţinând o bere în mână. Erik trăgea de fiare şi avea un cap atât de mic în comparaţie cu gâtul lui gros, musculos, încât abia dacă puteai distinge locul în care se îmbinau; semăna cu un trunchi de copac care crescuse din gulerul tricoului. În

vârful acestui copac creştea un păr galben, tuns scurt, des, ca un mănunchi de spaghete uscate. Umerii i se înclinau de o parte şi de alta spre doi bicepşi care arătau mereu de parcă ar fi fost umflaţi cu pompa. Cine ştie, poate că chiar şi-i umflase. Fusese paraşutist iar acum deţinea singurul bar adevărat din sat, Fritt Fall. Înainte fusese un bufet cu autoservire, pe care el îl preluase, transformându-l într-un bar cu ring de disco şi cu instalaţie de karaoke, în care în fiecare luni se organizau concursuri de bingo, iar miercurea, „Cine ştie câştigă”.

Am scos din buzunar cutia cu tutun Berry’s şi i-am întins-o. Şi-a vârât o priză sub buza de sus.

— Voiam să văd ce gust are, mi-a mărturisit el. N-am mai văzut pe nimeni să folosească tutun american. De unde faci rost de el?

Am dat din umeri:

— De ici, de colo. Îi rog pe cei care pleacă peste Ocean să-mi aducă.

— Mişto cutie, mi-a spus el înapoindu-mi tutunul. Ai fost vreodată în State?

— Niciodată.

— Încă o chestie care mă miră la tine, a continuat el. Cum de-ţi vâri priza sub buza *de jos?*

— *The American way*[9] am răspuns eu în engleză. Aşa făcea tata. Mereu spunea că numai suedezii şi-o bagă sub buza de sus – şi toată lumea ştie că suedezii s-au căcat pe ei de frică în timpul războiului.

Erik Nerell a izbucnit în râs, cu buza de sus umflată.

— Ce femeie şi-a tras fratele tău.

Nu am comentat.

— Aproape că te sperie cât de bine vorbeşte norvegiana.

— Ai stat de vorbă cu ea?

— Am întrebat-o doar dacă dansează.

— Ai întrebat-o dacă *dansează?* De ce?

Erik a dat din umeri.

— Pentru că arată ca o balerină. *Tiny Dancer*[10]*,* nu? Şi

[9] *The American way* – eng. „Metoda americană” *(N. t.).*

[10] *Tiny Dancer* – eng. lit. „Micuţa dansatoare”; referire la o piesă cu

mai e şi din Barbados. Calypsouri şi chestia aia… cum îi zice? Soca![11]

Ceva de pe faţa mea l-a făcut să izbucnească din nou în râs.

— Linişteşte-te, Roy, n-a deranjat-o, a spus chiar că ne va învăţa mai târziu în noaptea asta. Ai văzut vreodată Soca? E o chestie al dracu' de sexy.

— OK, am spus eu, gândindu-mă că nu e un sfat rău.

Ia-o încetişor.

Erik a luat o gură de bere din sticlă, apoi a râgâit discret în propria palmă. Aşa ajungi când îţi împarţi viaţa cu o femeie.

— Ştii dacă în Huken s-au înregistrat cumva multe căderi de piatră? m-a întrebat el.

— Habar n-am, am răspuns. De ce întrebi?

— Nu ţi-a spus nimeni?

— Ce să-mi spună?

Am simţit un frison, de parcă un curent de aer rece se strecurase prin chitul sfărâmat al geamurilor.

— Şeful de post vrea să cerceteze versantul cu o dronă şi, dacă arată OK, vom coborî în rapel până la epavă. Cu câţiva ani în urmă aş fi făcut-o fără să mai stau pe gânduri, dar acum, că Thea e acasă cu un bebe în burtă, am început să văd lucrurile niţel altfel.

Nu, nu doar un curent de aer rece. O injecţie, un hipopotam împroşcând o apă rece ca gheaţa. Epava. Cadillacul. Zăcuse acolo vreme de optsprezece ani. Am scuturat din cap:

— Ce să zic? Probabil arată OK, însă mai aud şi pietre căzând. Se întâmplă tot timpul.

Erik m-a scrutat cu privirea. Nu ştiu dacă se gândea la pericolul pe care îl reprezentau pietrele sau dacă încerca să-şi dea seama dacă poate avea încredere în mine. Poate că se gândea şi la una, şi la alta. Probabil auzise ce se întâmplase când se duseseră să recupereze cadavrele

---

acelaşi nume, de Elton John *(N. t.).*

[11] Calypso, Soca – genuri de muzică din Trinidad (Soca fiind de fapt Calypso cu elemente soul) *(N. t.).*

părinţilor mei din Huken. Doi salvamontişti au coborât şi, când au început să tragă tărgile cu cadavrele, acestea s-au izbit de versant, însă de acolo nu s-a desprins nicio piatră. Accidentul s-a petrecut în momentul în care salvamontiştii înşişi au început să urce. O piatră dislocată de cel care se căţăra pe frânghie l-a lovit pe cel de jos, care ţinea de ea, zdrobindu-i articulaţia umărului. Eu şi Carl stăteam la Geitesvingen, în spatele ambulanţei, a echipei de salvare şi a şefului de post, şi-mi amintesc cu limpezime strigătele salvamontistului nevăzut, străpungând aerul rece, încremenit, al serii, ricoşând în ecou printre stâncile de jos. Nişte strigăte aşezate, controlate, de parcă şi-ar fi măsurat durerea. Erau ca croncănitul calm al unui corb alarmat.

— Hei, hai odată, ţine-ne un toast! a exclamat Erik.

În clipa următoare am auzit glasul lui Carl venind dinspre camera de zi şi am văzut lumea bulucindu-se în jurul lui. Eu mi-am găsit un loc în pragul uşii. Deşi fratele meu era cu un cap mai înalt decât majoritatea celor prezenţi, tot a ţinut să se urce pe un scaun.

— Dragi… foarte dragii mei prieteni, s-a auzit vocea lui răsunătoare. Mă bucur atât de mult să vă revăd. Cincisprezece ani… a urmat el, făcând o pauză dramatică. Cei mai mulţi v-aţi văzut unii cu alţii în fiecare zi, aşa că nu aţi băgat de seamă schimbările lente, cum am îmbătrânit. Aşa că daţi-mi voie să lămuresc un lucru în ce vă priveşte…

A tras aer în piept şi s-a uitat în jur, arborând zâmbetul lui ştrengăresc:

— …se pare că eu îmbătrânesc mult mai bine decât voi.

Câteva râsete, câteva proteste sonore.

— O, da… O, da! a strigat Carl. Ceea ce este şi mai remarcabil, dacă te gândeşti că eu sunt singurul tip de aici care, din punctul de vedere al înfăţişării, chiar are ce pierde.

Şi mai multe râsete, fluierături şi proteste. Cineva a încercat să-l dea jos de pe scaun.

— Dar, a continuat Carl, în vreme ce altcineva îl ajuta să stea mai bine, în ceea ce le priveşte pe fete, lucrurile stau taman pe dos. Voi arătaţi *mult* mai bine acum decât pe

vremuri.

Ovaţii şi aplauze din partea femeilor.

— Fii cu băgare de seamă, Carl! s-a auzit o voce masculină.

M-am întors, căutând-o cu privirea pe Mari. Un gest automat – nu reuşisem să scap de acest obicei. Shannon se aşezase pe blatul de bucătărie ca să vadă mai bine. Îşi ţinea spatele arcuit. Erik Nerell rămăsese lângă frigider, cercetând-o cu privirea. Am părăsit încăperea şi am urcat scările spre odaia băieţilor, am închis uşa în urma mea şi m-am întins pe patul de deasupra. Auzeam vocea lui Carl răzbătând prin uşa de la bucătărie şi prin spaţiul din jurul burlanului de fum. Nu puteam distinge fiecare cuvânt, însă înţelegeam sensul propoziţiilor. Mi-am auzit propriul nume, urmat de o pauză.

Apoi vocea unui bărbat:

— O fi la budă.

Râsete.

Numele lui Shannon. Imediat am auzit glasul ei grav, masculin. O vrabie care uguieşte ca o bufniţă. Câteva cuvinte urmate de nişte aplauze politicoase, reţinute.

Am luat o gură de bere, m-am uitat în tavan. Am închis ochii.

Când i-am deschis la loc, era mai puţină gălăgie. Mi-am dat seama că dormisem în timpul petrecerii şi că ultimii musafiri tocmai plecau. Motoare pornite, turate. Uruitul pietrişului sub anvelope. Lumini roşii pe perdele în momentul în care frânau pe panta dinspre Geitesvingen.

Apoi liniştea a devenit aproape deplină. Câţiva paşi în surdină şi voci şoptite dinspre bucătărie. Voci adulte discutând chestii obişnuite, de zi cu zi, probleme mărunte, practice. Sunetele pe fundalul cărora adormeam în copilărie. Sunete care te fac să te simţi în siguranţă. O siguranţă despre care crezi că va dura, pentru că pare atât de aşezată, atât de bună şi de neschimbătoare.

Visasem. O maşină care se ridică câteva secunde în aer şi pare să se îndrepte spre cosmos. Apoi însă gravitaţia şi realitatea o trag în jos. Încet, partea din faţă, mai grea, a

maşinii, în care se află motorul, începe să se încline. Spre întuneric. Spre Huken. Apoi se aude un ţipăt. Nu este al tatei. Şi nici al mamei. Şi nici al salvamontistului. Este al meu.

Am auzit-o pe Shannon cum chicoteşte şi spune în şoaptă „Nu!” în dreptul uşii mele, apoi glasul abţiguit al lui Carl:

— Roy crede că e confortabil. Să-ţi arăt eu cum era pentru noi.

M-am crispat, deşi probabil îmi dădusem seama că nu avea s-o facă. N-avea să-i arate cum „era *de fapt* pentru noi”.

Uşa s-a deschis.

— Dormi, frati-miu?

Am simţit halena de alcool a lui Carl.

— Da, am răspuns.

— Hai să mergem, i-a şoptit Shannon, însă am simţit cum se zguduie patul în momentul în care Carl s-a aşezat pe cel de jos, trăgând-o şi pe Shannon după el.

— Ne-ai lipsit la petrecere, a spus Carl.

— Îmi pare rău, am răspuns. Aveam nevoie de un mic răgaz, după care am adormit.

— E ceva să dormi în zgomotul pe care-l făceau *rånergjengenii* ăia.

— Da, am răspuns.

— Ce înseamnă *rånergjengeni?* a întrebat Shannon.

— O gaşcă de băieţi care se întrec cu maşinile. Nişte nenorociţi gălăgioşi care se mulţumesc cu nişte plăceri simple, a răspuns Carl. Care tocesc anvelopele maşinilor lor tunate.

L-am auzit apoi pe Carl, pe patul de jos, cum soarbe dintr-o sticlă.

— Doar că pe tipii care au fost astă-seară aici nu-i mai lasă doamnele să se ţină de prostii. Cei care au primit ştafeta sunt puştii care-şi fac veacul la benzinăria lui Roy.

— Şi atunci, ce e un *råne?* a întrebat Shannon.

— Înseamnă porc, am răspuns eu. Un vier. Excitat şi periculos.

— Chiar *trebuie* să fie periculos?

— Păi, îl poţi castra – şi atunci devine un *galte.*

— *Gate,* a repetat ea.

— Dacă e să spunem adevărul, ce am avut noi aici în seara asta nu au fost nişte *rånergjengeni,* ci nişte *galtegjengi.*

L-am auzit pe Carl cum chicoteşte.

— Însuraţi, aşezaţi, castraţi, însă în mod evident încă capabili să se reproducă.

— *Galtegjeng.* Unii dintre ei conduc maşini americane, cărora le ziceţi „Amcars”.

Puteam vedea fiecare cuvânt norvegian pe care îl rosteam ducându-se direct în creierul ei de lingvistă.

— Shannon adoră maşinile americane, a continuat Carl. La unsprezece ani conducea deja propriul ei Buick. Au!

Am auzit-o pe Shannon cum protestează în şoaptă sub mine.

— Buick, am repetat eu. Nu-i rău.

— Minte, nu îl *conduceam,* a spus Shannon. Mă lăsa bunica să ţin volanul maşinii ei vechi şi ruginite, pe care o moştenise de la străunchiul Leo. El murise în Cuba, luptând alături de Castro împotriva lui Batista. Şi maşina, şi Leo s-au întors de la Havana bucăţi, iar bunica s-a priceput să monteze maşina la loc de una singură.

Carl a izbucnit în râs:

— Pe Leo nu s-a priceput să-l monteze la loc?

— Ce model de Buick era? am întrebat eu.

— Un Roadmaster ’54, a răspuns Shannon. Când eram la universitate în Bridgetown, bunica mă ducea cu maşina în fiecare zi.

Probabil că eram obosit sau poate încă ameţit după punci şi bere, pentru că în clipa următoare am spus că din punctul meu de vedere Buickul ăla Roadmaster vechi era cea mai frumoasă maşină din lume.

— Păcat că ai dormit în timpul petrecerii, a spus Shannon.

— A, lui nu-i pasă, a intervenit Carl. Vezi tu, lui Roy nu-i prea plac oamenii. Cu excepţia mea, vreau să zic.

— E adevărat că i-ai salvat viaţa, Roy? m-a întrebat

Shannon.

— Nu, am răspuns.

— Ba da! a exclamat Carl. Când am cumpărat la second hand, de la Willumsen, echipamentul ăla de scufundări şi, cum n-aveam bani să plătim cursurile pentru scafandri, l-am testat fără să ştim absolut nimic despre scufundări.

— A fost vina mea, am intervenit. Eu am fost cel care-a spus că trebuie să fie ceva simplu, practic şi logic.

— Asta zice el. Bineînţeles că el s-a descurcat de minune, a spus Carl. Iar când mi-a venit mie rândul, mi-a intrat apă în mască, m-am panicat şi am scuipat chestia aia pe care o ţii în gură. Dacă n-ar fi fost Roy…

— Nu, nu… Tot ce am făcut a fost să mă aplec peste marginea bărcii şi să te trag la suprafaţă, am protestat eu.

— În seara aia am vândut partea mea din echipament. Nu mai voiam nici să-l văd. Cât mi-ai dat? O sută, nu-i aşa?

Am simţit cum mi se înalţă colţurile buzelor.

— Tot ce ţin minte e că mi se părea că era prima dată când obţinusem un preţ bun de la tine.

— O sută e prea mult după ce ţi-a salvat viaţa! a exclamat Shannon. Dar tu ai făcut vreodată ceva pentru fratele tău mai mare?

— Nu, a răspuns Carl. Roy e un frate mult mai bun decât mine.

Shannon a izbucnit brusc în râs, zguduind patul suprapus. Cred că el o gâdila.

— E adevărat? a întrebat Shannon cu un sughiţ.

Nu a răspuns şi mi-am dat seama că mie îmi fusese adresată întrebarea.

— Nu, am răspuns. Carl minte.

— Zău? Atunci spune-ne: cum te-a ajutat?

— Îmi corecta temele.

— Nu-i adevărat! a protestat Carl.

— În zilele în care trebuia să predau câte o compunere, se furişa până la rucsacul meu, scotea de acolo caietul, îl ducea în toaletă şi îmi corecta toate greşelile de ortografie. Apoi punea caietul la loc şi se strecura înapoi în patul lui. Nu sufla nicio vorbă despre ce făcuse.

— Asta poate că s-a-ntâmplat o dată! a spus Carl.

— De fiecare dată, l-am contrazis eu. Şi nici eu nu am suflat o vorbă.

— Dar de ce?

Şoaptele lui Shannon aveau întunecimea beznei din încăpere.

— Nu puteam permite ca lumea să ştie că fratele meu mai mic îmi rezolva problemele, am răspuns eu. Pe de altă parte, aveam nevoie de o notă de trecere la norvegiană.

— De două ori, a intervenit Carl. Poate trei.

Am rămas cufundaţi în tăcere. O tăcere împărtăşită. Auzeam respiraţia lui Carl, atât de familiară încât mi se părea că o aud pe a mea. Acum exista o a treia persoană care respira în încăpere, ceea ce m-a făcut să simt un ghimpe de gelozie. Nu eu zăceam întins acolo, îmbrăţişându-l. Apoi s-a auzit un croncănit distant, părând să fi venit de pe versant. Sau din Huken.

Am auzit un schimb de şoapte în patul de sub mine.

— Întreabă ce fel de animal a fost ăla, mi-a spus Carl. Un corb, nu-i aşa?

— Aşa e, am spus eu, apoi am aşteptat.

Corbul – sau cel puţin exemplarul care îşi făcuse sălaş sus – croncănea în general de două ori, însă atunci n-a făcut-o.

— Înseamnă că a văzut vreun pericol? a întrebat Shannon.

— Se poate, am răspuns. Sau poate răspundea unui alt corb, unul pe care nu-l putem auzi şi care se află la vreo şase kilometri depărtare.

— Ştii cumva dacă croncăne diferit?

— Da, am răspuns. Sunetul pe care-l scot este diferit când te apropii de cuibul lor. Femelele sunt cele mai guralive. Uneori se iscă un adevărat cor şi nu ştii ce l-a provocat.

L-am auzit pe Carl cum chicoteşte. Ador sunetul ăla. Degajă căldură, bunătate.

— Roy ştie mai multe despre păsări decât despre orice altceva. Cu excepţia maşinilor, poate. Şi a benzinăriilor.

— Dar nu şi a oamenilor, a spus Shannon.

Din cum o rostise, nu-ţi puteai da seama dacă era o întrebare sau o afirmaţie.

— Exact, a încuviinţat Carl. Aşa că le dă oamenilor nume de păsări. Tata era ciocârlia-de-munte, mama, pietroşelul-sur. Unchiul Bernard era presura, pentru că vrusese să se facă preot înainte să devină mecanic auto, iar presura-de-stuf are un guler alb.

Shannon a izbucnit în râs:

— Şi tu ce erai, dragul meu?

— Eu eram… cum îi zicea?

— Fâsa-de-luncă, am răspuns eu în şoaptă.

— Atunci îmi imaginez că fâsa asta de luncă trebuie să fie o pasăre chipeşă, puternică şi inteligentă, a chicotit Shannon.

— Probabil, am spus eu.

— Mi-a zis aşa pentru că pasărea asta zboară mai sus decât toate celelalte, a zis Carl. Şi în plus este o vorbăreaţă încăpăţânată care practică… cum îi zicea?

— *Fluktspill,* i-am adus eu aminte.

— *Fluktspill,* a repetat Shannon. Ce cuvânt frumos. Ce înseamnă?

Am oftat, de parcă mi-ar fi fost extrem de greu să explic totul.

— E un fel de ritual de împerechere. Odată ce se înalţă cât de mult poate, începe să cânte pentru ca toată lumea să vadă cât de sus e. Apoi coboară cu aripile întinse, făcând tot felul de acrobaţii.

— Ielit Carl! a exclamat Shannon.

— Se zice „leit”, nu „ielit”, i-a atras Carl atenţia.

— *Le-it,* a repetat ea.

— Însă chiar dacă fâsei-de-luncă îi place să se dea în spectacol, nu este un escroc lipsit de principii, am spus eu. De fapt e destul de uşor s-o păcăleşti. Ăsta e şi motivul pentru care cucii o preferă atunci când caută cuibul altor păsări ca să-şi depună ouăle.

— Sărmanul Carl! a spus Shannon, apoi am auzit-o cum îi dă fratelui meu un sărut umed şi apăsat. Roy, ce fel de

pasăre crezi că aş fi eu?

M-am gândit o vreme, apoi am răspuns:

— Nu ştiu.

— Haida-de, a intervenit Carl.

— Chiar nu ştiu! O pasăre-colibri? Nu mă pricep cu adevărat decât la păsările de munte.

— Nu vreau să fiu o pasăre-colibri! a protestat Shannon. Sunt prea mici şi le plac chestiile dulci. Nu aş putea fi pasărea pe care am găsit-o? Ploierul?

M-am gândit la faţa albă a ploierului. La ochii lui negri. La capişonul care arăta ca o tunsoare perie.

— OK, am cedat eu. Eşti un ploier.

— Şi tu, Roy? Ce eşti tu?

— Eu? Eu nu sunt nimic.

— Toată lumea e ceva. Haide!

Nu am răspuns.

— Roy este povestitorul care ne spune cine suntem noi, i-a explicat Carl. Ceea ce face ca el să fie în acelaşi timp toată lumea şi nimeni. E pasărea de munte care nu are niciun nume.

— Pasărea de munte solitară şi fără nume, a spus ea. Şi ce fel de cântec foloseşte un mascul fără nume, ca tine, ca să-şi ademenească perechea?

Carl a început să râdă.

— Scuze, Roy, dar fata asta n-o să se oprească până n-o să-i povesteşti toată viaţa.

— Bine, am spus. Masculul păsărilor-de-munte nu cântă pentru femele. Crede că toată chestia asta e o aiureală şi, în plus, aici, în creierul munţilor, nu există copaci pe care să se poată aşeza ca să cânte. Aşa că preferă să-şi impresioneze perechea construind un cuib.

— Hoteluri? Sau benzinării? a întrebat Shannon.

— Se pare că hotelurile funcţionează cel mai bine, am răspuns eu.

Amândoi au început să râdă.

— Acum hai să lăsăm sturzul ăsta de munte să se odihnească un pic, a spus Carl.

I-am auzit cum coboară amândoi din patul de jos.

— Noapte bună, mi-a urat Carl mângâindu-mă pe cap.

Uşa s-a închis în urma lor, iar eu am rămas acolo, ţinându-mi urechile pâlnie.

Îşi adusese aminte. Îşi adusese aminte că odinioară, cu multă vreme în urmă, îi spusesem că eu eram sturzul-de-munte, mierla-gulerată. O pasăre sfioasă şi temătoare care se piteşte printre pietre. Îmi spusese că n-aveam de ce să fac asta, că n-aveam de ce să mă tem. Iar eu îi răspunsesem că ştiam toate aceste lucruri, dar că tot nu-mi puteam alunga teama.

Am adormit. Am visat acelaşi vis, de parcă doar ar fi luat o pauză, aşteptându-mă să revin. În momentul în care zbieretul alpinistului lovit de o piatră m-a trezit, mi-am dat seama că de fapt Shannon era cea care ţipa. Apoi a mai slobozit un ţipăt, şi-ncă unul. Carl i-o trăgea bine de tot. Bravo lor. Dar, desigur, e greu să dormi pe un asemenea fundal sonor. I-am ascultat o vreme, am crezut că ea a ajuns la orgasm, însă nu a încetat cu ţipetele, aşa că mi-am pus perna peste cap. După o vreme am dat-o jos. Între timp se făcuse linişte. Probabil că adormiseră, însă mie îmi pierise somnul. Am început să mă sucesc şi să mă răsucesc, făcând patul să scârţâie, în vreme ce mă gândeam la ceea ce-mi spusese Erik Nerell despre şeful de post care intenţiona să trimită nişte alpinişti la Huken, să cerceteze Cadillacul.

În clipa aceea, în sfârşit, l-am auzit.

Al doilea croncănit al corbului.

Iar eu am ştiut că de data aceasta anunţa un pericol. Nu unul imediat, ci o soartă care aştepta, care stătea undeva la pândă. Care deja aşteptase prea multă vreme. Răbdătoare. Fără să uite nici măcar o clipă. O belea.

PARTEA A DOUA

5

Carl. El este prezent în aproape toate amintirile mele din copilărie. Carl în patul de jos. Carl, cel lângă care mă strecuram în ianuarie, când termometrul cobora până la minus cincisprezece grade sau de câte ori cealaltă situaţie o impunea în vreun fel. Carl, fratele meu mai mic, cu care mă certam până când începea să plângă de supărare, năpustindu-se la mine, de fiecare dată cu acelaşi rezultat: îl doboram cu uşurinţă, mă urcam pe el să-i imobilizez mâinile şi îl ciupeam de nas. În momentul în care înceta să se mai zbată, mulţumindu-se să plângă în continuare, eu îmi dădeam seama că slăbiciunea lui, faptul că cedase, mă irita. Până în momentul în care îmi arunca privirea aceea neajutorată, de frate mai mic, care mă făcea să simt cum mi se pune un nod în gât, după care îi dădeam drumul, îl cuprindeam cu braţul şi îi promiteam cine ştie ce. Doar că nodul din gât şi mustrările de conştiinţă rămâneau acolo multă vreme după ce lacrimile lui Carl se uscau. Odată ne-a surprins tata luptându-ne. Nu a scos o vorbă şi ne-a lăsat să ne vedem de treabă, aşa cum fac oamenii de la munte, lăsând natura să-şi vadă de cursul ei brutal, fără să intervină, decât atunci când sunt animalele lor în pericol. La sfârşit stăteam pe canapea, eu cu un braţ petrecut peste umerii lui Carl, plângând amândoi. În ziua aceea tata a scuturat exasperat din cap, după care a părăsit încăperea.

Îmi mai amintesc de anul în care eu aveam doisprezece ani, Carl, unsprezece, în vreme ce unchiul Bernard tocmai împlinise cincizeci de ani. Atunci a făcut ceva ce, judecând după reacţia părinţilor noştri, trebuia să fie cu totul ieşit din comun; ne-a invitat pe toţi la oraş – în *marele* oraş – ca să-şi sărbătorească ziua de naştere la Grand Hotel. Mama ne-a spus că acolo aveau şi o piscină, ceea ce ne-a făcut pe mine şi pe Carl să murim de nerăbdare. Dar când am ajuns acolo am aflat că nu exista nicio piscină, că nici nu existase vreodată; am fost negru de supărare. Carl însă nu părea la fel de dezamăgit şi, când unul dintre angajaţi s-a oferit să-i

arate puştiului de unsprezece ani hotelul, am văzut umflătura buzunarului lui Carl, unde îşi îndesase slipii. De cum s-a întors, a început să povestească despre toate lucrurile incredibile pe care le văzuse, spunând că hotelul era un ditamai palatul şi că într-o bună zi avea să construiască şi el unul al dracu' de asemănător. Asta a spus. Doar că fără înjurături. În anii care au urmat a continuat s-o ţină langa că în seara aceea înotase în bazinul de la Grand Hotel.

Cred că în această privinţă Carl semăna cu mama. Pentru amândoi visul bătea realitatea, ambalajul era mai important decât conţinutul. Dacă lucrurile nu se potriveau cu ce voiai de la ele, atunci nu trebuia decât să le reimaginezi până când deveneau exact aşa cum îţi doreai şi să rămâi mai mult sau mai puţin orb la lucrurile care nu ar fi trebuit să se afle acolo. De exemplu, mama întotdeauna folosea cuvântul englezesc *hall* când se referea la coridorul din casa noastră, care mirosea a balegă şi a grajd. *Haaall* – aşa-l pronunţa. În adolescenţă lucrase ca fată în casă şi ca menajeră pentru o familie de armatori şi de-asta îi plăcea ca totul să sune ca în înalta societate britanică.

Tata era exact la antipozi. Îi plăcea să numească lopata din grajd „lopată pentru căcat" şi îşi dorea ca toate lucrurile care îl înconjurau să fie, să sune sau să pară americane. Şi nu ca în marile oraşe din Lumea Nouă, ci cele din Midwest – Minnesota bunăoară, locul în care tata trăise de la patru la doisprezece ani, cu tatăl pe care noi nu îl întâlnisem niciodată. Pentru tata, America fusese şi rămăsese Pământul Făgăduinţei, alături de Cadillacuri, de Biserica Metodistă şi de *the pursuit of happiness*[12], concept pe care întotdeauna îl rostea în engleză. Iniţial dorise să mă boteze Calvin, după numele preşedintelui american Calvin Coolidge. Un republican, evident. Spre deosebire de mai charismaticul său predecesor, Warren Harding – care lăsase în urma lui un şir de scandaluri începând toate cu litera „c": curve, cărţi de joc, corupţie şi cocaină –, Calvin fusese un

[12] The pursuit of happiness – eng. „căutarea fericirii", citat din Declaraţia de Independenţă a Statelor Unite (1776) *(N. t.).*

om muncitor, serios, ticăit, taciturn şi ursuz, un bărbat care, după cum ne spunea tata, nu s-a grăbit, urcând treptele carierei fuscel cu fuscel. Mama însă se opusese, aşa că au ajuns la un compromis botezându-mă Roy, Calvin rămânând al doilea meu prenume.

Al doilea prenume al lui Carl este Abel, după fostul ministru de externe al Statelor Unite, Abel Parker Upshur, un bărbat inteligent şi fermecător, din câte spunea tata – şi el un om plin de visuri măreţe. Atât de măreţe încât în 1845 a înfăptuit anexarea Texasului la Statele Unite, care în felul acesta a devenit, peste noapte, o ţară mult mai întinsă. Ca parte a tranzacţiei, Abel a acceptat ca Texas să rămână un stat sclavagist. Ceea ce, spunea tata, date fiind circumstanţele, era doar un detaliu oarecare. E posibil ca eu şi Carl să ne fi potrivit destul de bine cu cei doi bărbaţi. Nimeni din sat – poate cu excepţia lui Aas, bătrânul preşedinte de consiliu – n-avea habar de legătura noastră cu cei doi americani, Calvin şi Abel. Ei doar vedeau că eu semănăm cu tata iar Carl, cu mama. Oamenii din Os însă nu prea ştiu *ce* vorbesc, ei doar vorbesc.

Aveam zece ani când tata s-a întors acasă conducând un Cadillac DeVille. Willum Willumsen, de la Compania de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen, se lăudase cu frumosul exemplar pe care proprietarul acestuia îl importase din Statele Unite, doar ca să-şi dea seama că nu-şi permitea să acopere taxele vamale şi că era nevoit să-şi vândă maşina. Cu alte cuvinte, automobilul, un model din 1979, nu făcuse altceva decât să ruleze pe şoselele drepte-aţă în deşertul uscat ca iasca din Nevada, aşa că n-avea nicio piesă ruginită. Probabil că tata dăduse agale din cap. Nu se pricepea deloc la maşini, iar interesul meu în domeniu încă nu exista. Bătuse palma fără să se tocmească şi când am băgat maşina în service două săptămâni mai târziu a devenit evident că multe dintre piesele ei erau făcute pe genunchi şi că avea tot atâtea hibe câte au rablele alea care stau pe butuci pe străzile Havanei. În cele din urmă reparaţiile l-au costat pe tata mai mult decât

maşina în sine. Localnicii au râs de s-au prăpădit şi au spus că aşa păţeşti când nu te pricepi deloc la maşini. Unu la zero pentru Willumsen, mare pişicher şi ăla. Doar că eu m-am căpătuit cu o nouă jucărie. Ba nu, era mai mult decât atât – era o întreagă educaţie. Un dispozitiv compus din o mie de piese mecanice de la care am învăţat că, dacă aveai răbdarea să înţelegi cum sunt construite şi dacă îţi foloseai creierul şi degetele, ai fi putut repara tot felul de chestii.

Atunci am început să petrec tot mai mult timp în atelierul de reparaţii al unchiului Bernard. Mă lăsa „să-i dau o mână de ajutor”, aşa cum obişnuia el să spună, cu toate că de fapt eram mai degrabă o piedică. Iar tata m-a învăţat să boxez. Amintirile mele despre Carl din perioada aia sunt puţin înceţoşate. Asta se întâmpla înainte ca el să înceapă să crească. La început părea că eu aveam să fiu mai înalt, iar el pentru o vreme se lupta cu o acnee oribilă. Învăţa bine la şcoală, însă era tăcut, avea puţini prieteni şi în cea mai mare parte a timpului se ţinea retras. Apoi, după ce el a intrat la gimnaziu, iar eu am început să-mi petrec tot mai mult timp la atelierul de reparaţii, în cele mai multe zile ne vedeam doar când se făcea ora de culcare.

Îmi amintesc cum stăteam de vorbă într-o seară, eu mărturisind că abia aşteptam să împlinesc optsprezece ani, să devin major, să obţin permisul de conducere. Lăcrimând, mama m-a întrebat dacă tot ce-mi doream era să mă urc într-o maşină şi să plec din sânul familiei Opgard.

Bineînţeles că, privind în urmă, e uşor să spui că asta ar fi fost cea mai bună soluţie. Doar că lucrurile începuseră deja s-o ia la vale, iar eu nu puteam să dau, pur şi simplu, bir cu fugiţii. Trebuia să-i dreg. Să-i repar. Oricum – unde aş fi putut pleca?

★

Apoi a sosit ziua în care mama şi tata au murit, moment în care Carl îşi face din nou apariţia în amintirile mele. Eu aveam aproape optsprezece ani, el nici măcar şaptesprezece. Eu şi Carl privind Cadillacul cum părăseşte curtea îndreptându-se către Geitesgiven. Şi azi mi se pare că totul e un film la care mă pot uita, descoperind de

fiecare dată noi şi noi detalii.

O maşină de două tone fabricată de General Motors, înaintând şi prinzând treptat viteză. Se îndepărtează suficient încât să nu mai aud pietrişul uruind sub anvelope. Linişte, linişte şi luminile de poziţie. Îmi simt bătăile inimii şi acestea prind viteză. Încă douăzeci de metri până la Geitesvingen. Departamentul de Mentenanţă a Drumurilor plănuise să monteze un parapet, însă consiliul local descoperise că ultima sută de metri din dreptul fermei era un drum privat şi, prin urmare, segmentul cădea în responsabilitatea familiei Opgard. Încă zece metri. Preţ de o clipă, luminile de frână – ca două liniuţe, două cratime plasate între capotă şi bara lucioasă de protecţie – s-au aprins. Apoi au dispărut. *Totul* a dispărut.

6

— Hai să vedem, Roy. În seara accidentului, amândoi vă aflaţi afară, în faţa casei, pe la şapte şi…

Sigmund Olsen, şeful de post, îşi ţinea capul aplecat, cercetând nişte documente. Chica lui bogată, blondă, îmi aducea aminte de mopul din sala de gimnastică a şcolii. Părul îi atârna la fel de lung în faţă, lateral şi la spate. Purta o mustaţă groasă, de morsă, pe care n-o mai dăduse jos de prin anii 1970. Fiindcă aşa voia. Cum stătea cu capul aplecat, se vedea că nu începuse deloc să chelească. – … jumătate. Şi ziceţi că aţi văzut cum părinţii voştri ies de pe carosabil?

Am încuviinţat.

— Şi ziceţi că aţi văzut cum se aprind luminile de frână?

— Da.

— Sunteţi siguri că nu erau luminile de poziţie? Ştiţi că amândouă sunt roşii?

— Luminile de frână sunt mai strălucitoare.

Olsen mi-a aruncat o privire scurtă.

— O să împlineşti optişpe ani curând, nu-i aşa?

Am mai dat o dată din cap. Poate că scria asta în hârtiile alea sau poate îşi amintea că în clasele primare fusesem cu un an mai mare decât fiul lui, Kurt.

— Eşti la liceu?

— Lucrez la atelierul de reparaţii auto al unchiului meu. Şeful de post s-a aplecat din nou peste birou.

— Bun, atunci vei înţelege de ce nouă ni se pare straniu că nu am găsit nicio urmă de frânare. Şi chiar dacă testul de sânge indică faptul că tatăl tău băuse ceva înainte, cantitatea de alcool din sânge era mult prea scăzută pentru ca el să fi uitat de curbă, să fi apăsat pedală greşită sau să fi adormit la volan.

N-am spus nimic. Înlăturase dintr-o singură mişcare trei explicaţii posibile. Iar eu nu aveam o a patra pe care să i-o pot propune.

— Carl ne-a spus că aveaţi de gând să vă duceţi în vizită

la unchiul tău, Bernard Opgard, la spital. Pentru el lucrezi?

— Da.

— Doar că noi am vorbit cu Bernard, iar el ne-a spus că nu ştia de nicio vizită. Părinţii tăi obişnuiau să facă vizite neanunţate?

— Nu, am răspuns eu. Nici măcar vizite anunţate nu făceau.

Şeful de post a dat agale din cap, începând să studieze din nou hârtiile întinse în faţa lui. Părea că asta îl face să se simtă cel mai confortabil.

— Tatăl tău era cumva deprimat, crezi?

— Nu, am răspuns eu.

— Eşti sigur? Alţi oameni cu care am stat de vorbă spuneau că era foarte dărâmat.

— Vreţi să vă spun că era deprimat?

Olsen şi-a ridicat din nou privirea din hârtii:

— Ce vrei să spui cu asta, Roy?

— Poate că asta ar uşura cazul. Dacă veţi spune că s-a sinucis, ucigând-o şi pe mama.

— De ce crezi că ar simplifica lucrurile?

— Nu-l simpatiza nimeni.

— Nu-i adevărat, Roy.

Am dat din umeri:

— OK, atunci. Sunt sigur că era deprimat. Îşi petrecea o grămadă de timp singur. În cea mai mare parte a timpului stătea în casă – şi nici atunci nu vorbea prea mult. Obişnuia să bea bere. Şi asta fac oamenii deprimaţi.

— Oamenii care suferă o depresie se pot pricepe foarte bine să-şi ascundă condiţia, a zis, încercând să mă facă să mă uit în ochii lui.

De cum mi-am înălţat privirea, i-a fost greu să şi-o menţină pe-a lui.

— Tatăl tău a pomenit vreodată de… ceva despre faptul că nu-i mai plăcea viaţa?

„Nu-i mai plăcea viaţa.” De îndată ce a rostit aceste cuvinte, Sigmund Olsen părea să fi trecut de ce era mai dificil, pentru că imediat m-a putut privi în ochi calm.

— Cui dracu’ îi place viaţa? am întrebat eu.

Preţ de o clipă, Olsen a părut şocat. Şi-a lăsat capul într-o parte, părul lui de hipiot atârnându-i pe umăr. Poate că *chiar era* un mop. Ştiam că undeva în spatele biroului purta o curea cu cataramă uriaşă în forma unui craniu alb, de bizon, şi o pereche de cizme din piele de şarpe. Ne îmbrăcăm în moarte.

— De ce să trăieşti dacă nu-ţi place, Roy?

— Nu e evident?

— Este?

— Pentru că moartea ar putea să fie şi mai rea.

★

Se apropia ziua în care urma să împlinesc optsprezece ani, însă, din pricina unor legi cretine, eu şi Carl încă aveam nevoie de un tutore. Guvernatorul comitatului l-a numit tutore pe unchiul Bernard. Două femei de la serviciile sociale din Notodden au venit să verifice ce condiţii de trai aveam, găsind totul în regulă, bineînţeles. Bernard le-a arătat dormitorul pe care ni-l pregătise, promiţând să se intereseze în mod regulat de situaţia şcolară a lui Carl.

De îndată ce femeile de la serviciile sociale au plecat, l-am întrebat pe unchiul Bernard dacă ne dă voie să dormim vreo două nopţi sus, la Opgard, pentru că prin fereastra dormitorului de la el, care dădea în drumul principal al satului, pătrundea prea mult zgomot.

Bernard a zis că e în regulă şi ne-a dat o oală mare cu *lapskaus*[13] ca s-o luăm cu noi.

După aceea nu ne-am mai mutat niciodată înapoi în sat, deşi în mod oficial locuiam la adresa unchiului Bernard. Ceea ce nu însemna că nu avea grijă de noi; banii pe care îi primea de la stat în calitate de tutore ni-i dădea imediat.

După vreo doi ani, când trecuse ceva vreme de la evenimentul pe care începusem să-l numesc „Noaptea Fritz”, unchiul Bernard a fost din nou internat în spital. Acolo au descoperit că vechiul lui cancer făcuse metastaze. Îmi amintesc cum stăteam, suspinând, lângă patul lui, în vreme ce el îmi vorbea.

---

[13] *Lapskaus* – norv. denumirea unei tocane norvegiene pe bază de carne şi cartofi *(N. t.).*

— Să ştii că nu trece multă vreme până când vulturii ţi se vâră în casă fără să te întrebe, a spus el.

Se referea la fiica lui şi la soţul ei.

Unchiul Bernard mereu spunea că fata lui nu-i făcuse niciodată vreun rău – pur şi simplu n-o prea plăcea –, însă eu ştiam la cine se referă când îmi explica ce înseamnă un *wrecker.* Oameni care aprind noaptea semnale luminoase false ca să jefuiască vasele de îndată ce acestea eşuează pe uscat.

Ea l-a vizitat de două ori la spital. Prima dată ca să afle cât îi mai dăduseră doctorii de trăit, iar a doua oară ca să ia cheia de la locuinţă.

Unchiul Bernard mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a spus unul dintre bancurile alea inepte cu maşini Volkswagen, încercând probabil să mă facă să râd.

— O să mori! am strigat eu la el.

Eram destul de furios.

— Şi tu o să mori, mi-a răspuns el. Şi asta e ordinea corectă, nu?

— Dar cum poţi să zaci aici şi să te ţii de bancuri?

— Păi, când eşti cu rahatul până la gât, e bine să-ţi aminteşti să ţii capul sus.

În clipa următoare m-a buşit râsul oricum.

— Am o ultimă dorinţă, a spus el.

— O ţigară?

— Şi aia. Cealaltă este ca să-ţi iei la toamnă examenul teoretic de ucenic.

— Deja? Dar pentru asta nu era nevoie de o vechime practică de minimum cinci ani?

— Dar tu *ai* o vechime de cinci ani dacă socotim şi orele lucrate peste program.

— Dar asta nu contează…

— Contează pentru *mine.* Nu aş lăsa niciodată un mecanic necalificat să-şi dea examenul teoretic, doar ştii asta. Dar tu eşti cel mai bun mecanic auto din câţi am avut. Ăsta e motivul pentru care ţi-am băgat în plicul ăla de pe masă documentaţia necesară, care dovedeşte că ai lucrat pentru mine vreme de cinci ani. Nu băga în seamă datele

trecute acolo. E limpede?

— Limpede ca noroiul.

Asta era o glumă de-a noastră. Unul dintre mecanicii care lucraseră pentru unchiul Bernard nu înţelegea poanta, însă folosea mereu expresia, fără ca Bernard să-i atragă vreodată atenţia. Aia a fost ultima dată când l-am auzit pe unchiul Bernard râzând.

În momentul în care am trecut examenul teoretic, iar apoi, câteva luni mai târziu, şi pe cel practic, unchiul Bernard era deja în comă. Iar după ce fiica lui le-a spus doctorilor să oprească aparatele care-l ţineau în viaţă, m-am trezit că, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, administram deja un atelier de reparaţii auto. Chiar şi aşa, am rămas şocat... nu, e prea mult spus... am rămas *surprins,* când i s-a citit testamentul, să aflu că unchiul Bernard îmi lăsase afacerea mie.

Fiică-sa a protestat, bineînţeles, susţinând că în orele petrecute la căpătâiul tatălui ei bolnav nu făcusem decât să-l manipulez. Eu am spus că n-am chef să mă cert şi că unchiul Bernard nu-mi dăduse atelierul auto ca să mă îmbogăţească, ci pentru ca afacerea să rămână în familie. Aşa că eu eram dispus să cumpăr atelierul la ce preţ considera ea de cuviinţă, ca măcar să fie respectate ultimele dorinţe ale răposatului. Aşa că ea a fixat un preţ. I-am spus că noi, cei din familia Opgard, nu ne tocmeam niciodată, dar că nu mi-aş fi putut permite să plătesc o asemenea sumă, care oricum era disproporţionat de mare în comparaţie cu ce producea atelierul.

Drept urmare ea l-a scos la vânzare, dar n-a găsit niciun cumpărător, cu toate că ulterior a scăzut în mai multe rânduri preţul, aşa că în cele din urmă s-a întors la mine. I-am plătit suma pe care i-o propusesem la început, ea a semnat contractul, după care a ieşit furioasă din atelier, de parcă ea ar fi fost cea fraierită.

Am condus afacerea cât de bine m-am priceput. Ceea ce nu înseamnă mare lucru, de vreme ce nu aveam experienţa necesară şi nici nu ştiam cum fluctuează piaţa. Însă nici n-

am dat-o în bară, din moment ce alte ateliere de reparaţii auto din zonă se închideau unul după altul şi clienţii lor începuseră să vină la mine. Aveam suficient de lucru ca să-l pot plăti pe Markus la jumătate de normă. Serile însă, când mă puneam împreună cu Carl – care urma un curs de afaceri şi ştia care era diferenţa dintre debit şi credit – să facem contabilitatea firmei, ne dădeam seama că cele două pompe de benzină din faţa staţiei de ungere aduceau mai mulţi bani decât atelierul de reparaţii.

— Au trecut pe aici în inspecţie unii de la Administraţia Drumurilor Publice, am spus eu. Dacă vreau să-mi păstrez licenţa, va trebui să înnoim echipamentele.

— Cât ne va costa? a întrebat Carl.

— Două sute de mii. Poate mai mult.

— Nu vei reuşi să obţii o sumă din asta de-aici.

— Ştiu. Ce ne facem?

Am spus „ne” pentru că atelierul ne hrănea pe amândoi. Şi îl întrebasem pe Carl, deşi cunoşteam deja răspunsul, pentru că voiam ca el să fie cel care-o spune cu voce tare:

— Vinde atelierul de reparaţii şi păstrează pompele, a spus Carl.

M-am scărpinat la ceafă, acolo unde Grete Smitt folosise aparatul de bărbierit, şi am simţit cu buricele degetelor înţepăturile firelor de păr tunse scurt. „Tunsoare militară”, îi spunea ea. Nu mai era la modă, însă rămăsese o tunsoare clasică, ceea ce însemna că peste zece ani, când aveam să mă uit la fotografiile făcute atunci, n-avea să mi se facă jenă de mine însumi. După ce mă tundeam, lumea îmi spunea că semăn şi mai mult cu tata, că îi eram leit, iar eu o uram tocmai pentru că ştiam că aveau dreptate.

— Ştiu că preferi să repari maşini decât să le faci plinul, a spus Carl după un lung moment de tăcere, timp în care eu nici nu dădusem din cap, nici nu scuipasem.

— E în regulă. Oricum avem tot mai puţine maşini de reparat, am spus eu. Nu se mai fac maşini ca altădată şi cele mai multe dintre lucrurile pe care le facem noi le poate face şi un idiot. În ziua de azi nu mai trebuie să ai vocaţie pentru meseria ta.

Aveam douăzeci şi unu de ani şi vorbeam deja ca unul trecut de şaizeci.

A doua zi a trecut Willum Willumsen să vadă atelierul de reparaţii auto. Willumsen avea o conformaţie naturală de om gras. În primul rând proporţiile corpului său o cereau: atâta grăsime pentru stomac, atâta pentru coapse şi bărbie – pentru ca totul să se echilibreze şi să facă din el un om complet. În al doilea rând, Willumsen umbla, vorbea şi gesticula ca un om gras, deşi nu sunt foarte sigur cum aş putea să explic asta. Bine, lăsaţi-mă să încerc: Willumsen se deplasa ţinându-şi labele picioarelor îndepărtate, asemenea unui răţoi. Vorbea cu un glas puternic, dezinhibat, ilustrând ceea ce spunea cu nişte gesturi şi grimase exagerate. Pe scurt: Willumsen ocupa foarte mult spaţiu. Iar în al treilea rând: fuma trabucuri. Dacă nu te cheamă Clint Eastwood, *nu poţi* fi gras şi să speri că lumea o să te ia în serios ca fumător de trabucuri. Cred că până şi Winston Churchill sau Orson Welles ar fi avut probleme cu asta. Willumsen vindea maşini vechi şi le demonta pe cele pe care nu le putea vinde niciunui fraier. Din când în când mai cumpăram câte o piesă de la el. Vindea şi alte mărfuri de mâna a doua, iar gurile rele ziceau că, dacă vrei să plasezi nişte bunuri furate, Willumsen era omul pe care ar fi trebuit să-l abordezi. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul în care aveai nevoie de un împrumut rapid, ştiind că banca la care îţi ţii economiile nu îţi acordă prea multă încredere. Dumnezeu să te apere însă dacă nu-i plăteai lui Willumsen datoria la timp. A doua zi chema un recuperator danez din Jutland care venea înarmat cu nişte cleşti şi cu alte instrumente specifice meseriei, care în scurtă vreme reuşea să te convingă să plăteşti, chiar dacă ar fi fost nevoie să-ţi jefuieşti propria mamă. În realitate, nimeni nu dăduse ochii cu recuperatorul acesta danez, însă poveştile care circulau despre el ne aprinseseră în copilărie imaginaţia, mai ales în ziua în care am zărit un Jaguar E-Type alb, cu plăcuţe de înmatriculare daneze, parcat în faţa Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen. Era recuperatorul danez, nu mai aveam nevoie de confirmare.

Înainte să facă o ofertă, Willumsen a cotrobăit peste tot, a verificat fiecare aparat, fiecare unealtă, tot ce putea fi preluat sau dezmembrat.

— Nu e mult, am zis eu. Iar dumneavoastră vă pricepeţi destul de bine la genul ăsta de afaceri ca să ştiţi că aparatele mele sunt de top.

— Ai spus-o cu gura ta, Roy. Echipamentele trebuie să fie modernizate dacă vrei să-ţi păstrezi licenţa.

— Doar că dumneavoastră nu intenţionaţi să deschideţi un atelier autorizat de reparaţii auto, domnule Willumsen. N-o să faceţi decât să reparaţi rablele alea suficient de bine ca să mai meargă o săptămână după ce le vindeţi.

Willumsen a izbucnit într-un hohot de râs sănătos.

— Nu stabilesc preţul în funcţie de cât valorează marfa pentru tine, Roy Opgard. Îl stabilesc în funcţie de cât *nu* valorează pentru tine.

Învăţam în fiecare zi câte un lucru nou.

— Cu o singură condiţie, am spus eu. Îl preluaţi şi pe Markus, ca parte a înţelegerii.

— Ca parte a înţelegerii, ca în povestea cu trolul care vine la pachet cu grajdul? Haide, că Markus ăsta e mai degrabă un trol decât un mecanic.

— Asta e condiţia mea, domnule Willumsen.

— Zău dacă ştiu la ce mi-ar folosi un trol ca Markus, Roy. Asigurări sociale, de sănătate…

— Da, da, ştiu toate astea. Însă Markus va avea grijă ca maşinile pe care le vindeţi să nu devină un pericol în trafic. Asta e mai mult decât faceţi dumneavoastră.

Willumsen s-a ciupit de bărbia de jos şi a început să se uite în gol, de parcă ar fi calculat costurile. Apoi s-a uitat la mine cu unul dintre ochii lui mari, de caracatiţă, şi mi-a oferit un preţ şi mai mic.

Nu mai puteam suporta, aşa că am spus „OK”, iar Willumsen s-a grăbit să-mi întindă mâna, probabil ca să se asigure că nu mă răzgândesc. Eu mă uitam la cele cinci degete mici, gri-albe şi răşchirate, ca o mănuşă de latex umplută cu apă. M-am înfiorat când i-am strâns-o.

— Vin mâine să încarc totul, a spus Willumsen.

Willumsen l-a dat afară pe Markus după trei luni, la mijlocul perioadei de probă, ca să nu fie nevoit să-i dea o sumă compensatorie. Lui Markus i-a zis că îl concedia pentru că întârziase într-o zi la serviciu, iar după ce fusese avertizat, mai întârziase o dată.

— Şi e adevărat? l-am întrebat eu pe Markus când a venit la mine în căutarea unei slujbe.

Eu rămăsesem doar cu benzinăria, care în timpul săptămânii îmi mânca câte douăsprezece ore pe zi.

— Da, a răspuns Markus. Zece minute în septembrie şi patru în noiembrie.

Din momentul ăla perechea de pompe de benzină a început să întreţină trei băieţi în loc de doi. În fostul atelier de reparaţii auto am instalat un automat de băuturi răcoritoare şi gustări, însă pentru localnici supermarketul era mai aproape şi avea mai multe produse.

— N-o să meargă, a spus Carl arătându-mi bilanţul contabil pe care îl întocmiserăm împreună.

— Puţin mai sus pe vale au început să vândă cabane în trei locuri noi, am spus eu. Să aşteptăm iarna, când vor începe să treacă pe aici toţi proprietarii cabanelor.

— Eşti un căpos cum nu s-a mai văzut, a suspinat Carl.

Într-o zi în dreptul pompelor a oprit un SUV. Doi tipi au coborât din el, începând să se plimbe prin jurul clădirii atelierului de reparaţii auto şi pe lângă spălătoria de maşini, de parcă ar fi căutat ceva.

— Dacă căutaţi toaleta, să ştiţi că nu e acolo, le-am strigat eu.

Cei doi s-au apropiat de mine, fiecare întinzându-mi câte o carte de vizită din care am aflat că erau reprezentanţii celui mai mare lanţ de benzinării din ţară. M-au întrebat dacă am putea avea „conversaţia aia”.

— Care conversaţie? am întrebat eu şi atunci mi-am dat seama că fratele meu luase legătura cu ei.

Mi-au mărturisit că erau impresionaţi de cât de multe lucruri realizasem cu atât de puţine resurse şi cât de multe aş fi putut face cu ceva mai multe resurse.

— Un contract de franciză, au spus ei. Pe zece ani.

Auziseră şi ei de investiţiile masive care se făcuseră ceva mai sus, pe aceeaşi vale, în construcţia de cabane şi de prognoza de trafic pentru drumul principal.

— Şi tu ce le-ai zis? m-a întrebat entuziasmat Carl în momentul în care m-am întors acasă.

— Le-am zis „mulţumesc”, am răspuns eu, trântindu-mă pe scaunul din bucătărie.

Carl tocmai încălzise nişte chiftele.

— *Mulţumesc?* s-a mirat Carl. Adică…

În vreme ce eu înfulecam, el se uita la faţa mea.

— Adică „mulţumesc, dar nu”? Ce naiba, Roy!

— Voiau să cumpere tot, am spus eu. Clădirile, pământul. O căruţă de bani, desigur, dar cred că-mi place să fiu proprietar. Probabil că de vină e fermierul din mine.

— Doamne, dar asta e tot ce mai puteam face ca să nu ne înecăm de tot!

— Ar fi trebuit să-mi spui că urmau să vină.

— Atunci ai fi spus „nu” înainte să asculţi ce aveau de spus.

— Probabil că ai dreptate.

Carl a oftat şi şi-a cufundat faţa în palme. A rămas o vreme aşa. Apoi a suspinat:

— Ai dreptate, a spus el. Nu ar fi trebuit să mă implic. Îmi pare rău, nu voiam decât să fiu de ajutor.

— Ştiu asta. Mulţumesc.

Şi-a răşchirat două degete de la o mână, privindu-mă cu un singur ochi:

— N-ai obţinut absolut nimic după această vizită?

— Cum să nu.

— A, da?

— Aveau un drum lung până acasă, aşa că şi-au făcut plinul la noi.

7

Deşi tata mă învăţase puţin box, nu ştiam cu adevărat dacă eram bun la bătaie.

La un moment dat se organizase o serată dansantă la Årtun. Aceeaşi trupă ca de obicei; toţi purtau nişte costume albe, mulate pe corp, şi cântau hituri suedeze. Vocalistul, un tip slăbănog căruia toată lumea îi spunea Rod pentru că avea ambiţia să-l imite pe Rod Stewart şi să-şi treacă la catastif tot atât de multe fete, ţinea atmosfera vie urlând o combinaţie de norvegiană şi suedeză care îl făcea să semene cu Armand, predicatorul itinerant care trecea din când în când prin sat prorocind marea reînviere ce avea să se abată pe tărâmurile noastre şi cât de bine-venită era ea, de vreme ce Ziua Judecăţii bătea la uşă. Dacă ar fi venit în Årtun în seara aceea, predicatorul şi-ar fi dat seama cât ar mai fi fost de lucru până atunci. Oameni de toate vârstele şi de ambele sexe, matoliţi cu nişte băuturi făcute acasă, şi care ar fi fost confiscate dacă ar fi încercat să le introducă înăuntru, clătinându-se pe picioare pe peluza din faţa căminului cultural, cu perechi care se sprijineau reciproc în vreme ce Rod cânta ceva despre nişte „ochi maro-aurii”. Dar şi ei simţeau că le ajunsese, plecând să mai tragă o duşcă sau să facă sex printre mesteceni, să vomite sau să se cace. Unii nici măcar nu s-au obosit să se bage printre copaci. Lumea încă vorbea despre seara în care Rod al nostru invitase o admiratoare pe scenă ca să-l ajute să cânte una dintre piesele trupei, *Are You Thinking of Me Tonight.* Semăna atât de mult cu *Wonderful Tonight* a lui Eric Clapton, că era un adevărat miracol că Rod reuşise să o cânte cu faţa serioasă. După două versuri i-a făcut semn chitaristului să improvizeze un solo extralung, s-a făcut nevăzut în culise şi, chiar când ar fi urmat al treilea vers, şi-a făcut gâfâind apariţia pe scenă. Pe la jumătatea versului a început din nou să păşească ţanţoş, de data aceasta singur, a făcut cu ochiul unei perechi de fete care se proţăpiseră în faţa scenei, doar ca să observe privirile îngrozite de pe

feţele lor, să-şi coboare ochii şi să observe că pantalonii lui albi erau mânjiţi de sânge. A cântat apoi ultimul vers, a pus microfonul înapoi pe stativ şi, cu un zâmbet, un oftat şi un „ca să vezi…”, a început să tacteze – un, doi, trei, patru – tempoul următoarei piese.

Nopţi lungi, uşoare, de vară. Ca regulă generală, încăierările nu începeau înainte de zece. Doi băieţi, pricina fiind întotdeauna o fată. O fată cu care cineva vorbise sau cu care dansase de prea multe ori sau puţin prea aproape. Ori poate că povestea începuse cu multă vreme înaintea acelei sâmbete, însă abia acum, aţâţat de alcool şi încurajat de cei din jur, conflictul dăduse în clocot. Uneori fata era doar un pretext găsit de doi băieţi care voiau să se caftească – şi nu erau puţini. Băieţi care credeau că se pricep la bătaie şi poate la nimic altceva şi care foloseau dansurile din Årtun ca arenă de luptă.

Desigur, alteori geloziile erau adevărate. De obicei asta se întâmpla când era implicat şi Carl, cu toate că el niciodată nu dădea primul cu pumnul. Noul Carl era prea dezarmant pentru asta, prea şarmant şi prea puţin important în ochii băieţilor duri pentru ca aceştia să-şi piardă timpul cu el. Cei care îl atacau pe Carl o făceau dintr-un impuls de moment. Uneori Carl nici măcar nu greşea cu ceva, poate doar le făcuse pe fete să râdă, poate fusese niţel mai romantic decât ar fi putut să fie iubitul câte uneia ori poate că fata se uitase în ochii lui albaştri – şi nimic mai mult. Asta pentru că fratele meu avea o iubită care era, nici mai mult nici mai puţin, decât fiica preşedintelui consiliului local. Carl n-ar fi trebuit să reprezinte un pericol, însă prin pâcla provocată de whisky lucrurile se vedeau diferit, iar tipii ăia voiau să-l înveţe pe frate-miu, cu gura lui de aur, o lecţie. Aşa că au început să lovească, au simţit cum se întărâtă şi mai rău în momentul în care Carl, încasând primul pumn, le-a adresat o privire aproape jignitor de surprinsă – şi au devenit aproape turbaţi văzând că nu se apără în niciun fel.

Aici interveneam de obicei eu.

Cred că adevăratul meu talent era acela de a *dezarma*

atacatorii, de a-i opri să facă şi mai multe pagube, aşa cum dezamorsezi o bombă. Sunt un tip practic. Înţeleg cum funcţionează lucrurile. Poate că aşa se explică talentul despre care vorbeam. Înţelegeam cum stau lucrurile cu centrul de greutate, cu masa, cu viteza – chestii din astea. Aşa că făceam tot ce era necesar pentru a-i opri pe cei care încercau să-l bată pe fratele meu mai mic. Doar ceea ce era *necesar,* nici mai mult, nici mai puţin. Dar, desigur, uneori este necesar *mai mult.* Un nas spart, câte o coastă sau o falcă rupte. Ăsta a fost un tip dinafara oraşului care îl lovise pe Carl cu putere în nas.

Am ajuns acolo repede. Îmi amintesc de pumnii însângeraţi, de sângele de pe mânecile cămăşii şi de cineva strigând la mine „Ajunge, Roy!”

Doar că nu, nu era de ajuns. Încă un pumn în faţa însângerată a tipului de sub mine. Încă un pumn şi problema ar fi fost rezolvată pentru totdeauna.

— Vezi că vine şeful de post, Roy.

M-am aplecat şi am şoptit în urechea pe lângă care se prelingea sângele în ambele direcţii:

— Să nu te mai atingi vreodată de fratele meu, s-a-nţeles?

O privire sticloasă, golită din pricina alcoolului şi a durerii, mă ţintuieşte, deşi pare îndreptată spre interior. Îmi ridic din nou pumnul. Capul de sub mine se clatină, încuviinţează. Mă ridic în picioare, îmi scutur hainele de praf, mă duc la Volvoul 240 rămas cu motorul pornit şi deschid portiera din dreptul scaunului şoferului. Carl stă deja întins pe bancheta din spate.

— Nu-mi mânji husa cu sânge, spun eu, băgând maşina în viteză şi accelerând atât de tare, încât bucăţi de gazon încep să sară prin aer în jurul nostru.

— Roy, aud un glas ameţit după ce cotim de câteva ori pe străzi, ca să luăm drumul spre munte.

— Nu, spun eu. Nu-i voi spune nimic lui Mari.

— Nu la asta mă refeream.

— Îţi vine să vomiţi?

— Nu. Vreau să-ţi spun ceva.

— Mai bine ai…

— Te iubesc, frate-miu.

— Carl, nu începe…

— Ba da! Eu sunt un prost şi un idiot, însă tu… pe tine nu te deranjează chestia asta, tu îţi faci apariţia şi *mă salvezi* de fiecare dată.

Acuma plânge.

— Roy, ascultă-mă… numai pe tine te am.

Mă uit la pumnul însângerat care ţine volanul. Sunt alert şi simt cum sângele îmi circulă plăcut prin trup. L-aş mai fi putut lovi o dată. Tipul prăvălit la pământ, sub mine, era doar un nimeni gelos, un ratat, nu era nevoie de încă un pumn. Însă, Iisuse, cât de mult *îmi dorisem* s-o fac.

Am aflat mai târziu că tipul căruia îi dislocasem falca obişnuia să-şi facă apariţia pe la petreceri unde lumea nu ştia cât de bine putea să se bată, apoi provoca câte un băiat, pe care îl tăbăcea temeinic. După ce am auzit că-i rupsesem falca, m-am aşteptat să fiu chemat la tribunal, însă nu am primit niciodată vreo citaţie. Şi-am auzit şi că tipul s-ar fi dus la şeful de post, iar acesta l-ar fi sfătuit s-o lase baltă, de vreme ce şi Carl se alesese cu o coastă ruptă, ceea ce nu era adevărat. Mai târziu mi-am dat seama că falca aia dislocată a reprezentat o bună investiţie. Mi-a clădit o anumită reputaţie, aşa că adesea era de ajuns să-mi flexez muşchii în faţa câte unui tip care se lua de Carl ca să-l fac să bată în retragere.

— Căcat, pufneşte Carl, cu voce emoţionată şi beat, în timp ce stăm amândoi trântiţi în pat acasă. Eu sunt un tip paşnic. Le fac pe fete să râdă. Însă băieţii se supără iar apoi vii tu şi rezolvi situaţia pentru fratele tău. Ţi-am făcut deja o grămadă de duşmani. Căcat, pufneşte Carl din nou. Îmi pare rău, urmează el lovind scândurile de sub salteaua mea. M-ai auzit? Îmi pare rău.

— Sunt nişte idioţi, îi spun eu. Hai, culcă-te acum.

— Îmi pare rău!

— Am spus *culcă-te.*

— Da, da. OK. Dar, Roy…

— Mm…

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru… pentru…

— Taci odată din gură, da?

— …pentru că eşti fratele meu. Noapte bună.

Tăcere. Apoi respiraţia regulată a tipului care doarme sub mine, în patul de jos. În afara oricărui pericol. Nimic nu e mai plăcut decât să auzi respiraţia fratelui tău mai mic, aflat în afara oricărui pericol.

La petrecerea care l-a făcut pe Carl să părăsească satul, să mă părăsească pe mine, nu s-a tras în schimb niciun pumn. Carl se îmbătase, Rod cântase răguşit, iar Mari plecase acasă. Oare se certase cu Mari? Tot ce se poate. Cum Mari era fiica preşedintelui consiliului local, nu era de mirare că era mai preocupată de aparenţe decât Carl, însă probabil că se săturase să-l vadă bând prea mult la petreceri. Sau poate că Mari fusese nevoită să se trezească în zori ca să se ducă la biserică cu părinţii sau ca să înveţe pentru examene. Nu, nu era o tipă simandicoasă. Decentă, da, însă nu simandicoasă. Pur şi simplu nu voia să-i poarte de grijă lui Carl când se îmbăta, aşa că îi încredinţase sarcina asta lui Grete, cea mai bună prietenă a ei, care fusese mai mult decât bucuroasă să accepte. Trebuia să fii chior să nu vezi că Grete era îndrăgostită de Carl, deşi era posibil ca Mari să n-o fi observat şi cu siguranţă nu s-ar fi aşteptat la ce avea să urmeze. Mai precis, Grete – după ce îl sprijinise pe Carl să nu se prăbuşească pe ringul de dans, în vreme ce Rod îşi încheia recitalul, ca de obicei, cu piesa *Love Me Tender* – l-a tras pe Carl în crângul de mesteceni. Apoi şi-au tras-o stând sprijiniţi de trunchiul unui copac. El spunea că nici măcar nu-şi dăduse seama ce se întâmpla şi că s-a trezit abia când a auzit cum jacheta ei matlasată se freca de scoarţa copacului. Sunetul a încetat brusc în clipa în care pânza din care era făcută jacheta s-a rupt şi firicelele de puf de gâscă cu care era umplută au început să plutească în jurul lor prin aer, ca nişte îngeri miniaturali. Aşa i-a descris el: nişte *îngeri miniaturali.* În liniştea aia, Carl şi-a dat seama că Grete nu scosese niciun sunet, fie pentru că nu voia să destrame vraja, fie pentru că nu

obţinea mare lucru de pe urma ei. Aşa că s-a oprit.

— I-am zis c-o să-i cumpăr o jachetă nouă, mi-a spus Carl a doua zi, din patul de jos. Dar ea mi-a zis că e în regulă, că o poate repara. Apoi am întrebat-o…

Carl a gemut, halena lui de beţiv umplând dormitorul.

— Am întrebat-o dacă nu vrea s-o ajut s-o coasă la loc.

Eu eram în patul de sus şi am râs până mi-au dat lacrimile. L-am auzit cum îşi trage plapuma peste cap. M-am aplecat peste marginea patului şi l-am întrebat:

— Şi acum ce-o să faci, Don Juan?

— Nu ştiu, am auzit glasul fratelui meu răzbătând prin plapumă.

— V-a văzut cineva?

Nu-i văzuse nimeni. Oricum, trecuse deja o săptămână şi nu se auzise prin sat vreo bârfă despre Grete şi Carl. Nici Mari nu auzise vreuna, pare-se. S-ar fi zis că fratele meu scăpase *basma curată.*

Doar că într-o zi Grete a venit în vizită. Eu şi Carl stăteam în grădina de iarnă când am zărit-o pe serpentina de la Geitesvingen, călare pe bicicletă.

— Căcat, a spus Carl.

— Probabil a venit să-şi caute jacheta de alpinist, am spus eu. Pe tine.

Carl m-a rugat să-l ajut, aşa că am ieşit şi i-am spus Gretei că fratele meu e răcit cobză. Foarte contagios. Grete s-a uitat la mine de parcă m-ar fi luat la ţintă cu nasul ei enorm, asudat şi lucios. Apoi s-a întors şi a plecat. Atunci am văzut că-şi ţinea jacheta matlasată pe portbagaj. Cusăturile semănau cu o cicatrice prelungă pe întreg spatele hainei.

A doua zi a revenit. Carl i-a deschis uşa şi, înainte ca el să apuce să spună ceva, Grete i-a mărturisit că-l iubeşte. El i-a răspuns că totul nu fusese decât o greşeală. Că făcuse o mare prostie. Că regreta nespus.

A doua zi a sunat Mari şi i-a spus că Grete îi povestise tot şi că ea nu putea rămâne combinată cu o persoană infidelă. Mai târziu Carl mi-a spus că Mari plânsese la telefon – dar că altfel fusese calmă – şi că el nu ştia ce să înţeleagă. Nu

că Mari îl părăsise, ci că Grete îi povestise ce se petrecuse în crângul de mesteceni. Putea înţelege de ce Grete era supărată pe el – din pricina jachetei şi aşa mai departe. Răzbunare. Sigur, de ce nu? Dar să-ţi pierzi din cauza asta singura prietenă – nu se împuşcase singură în picior?

Eu nu aveam prea multe de spus despre lucrurile astea, însă m-am gândit la povestea unchiului Bernard despre *wreckers,* oamenii care pe vremea corăbiilor cu pânze le trimiteau marinarilor semnale false, atrăgându-i spre nişte recife periculoase, pentru ca mai apoi să poată prăda naufragiile. Acela a fost momentul în care am început s-o compar pe Grete cu un recif subacvatic. Unul care zace acolo, invizibil, aşteptând momentul în care ar putea sparge o cală. Într-un fel îmi părea rău de ea, pentru că fusese victima propriei pasiuni, însă şi ea o trădase pe Mari la fel de mult ca fratele meu. Eu văzusem ceva în ea ce Carl nu văzuse. O răutate ascunsă. Neplăcerea ei de a o da în bară era mai puţin importantă decât bucuria de a-i fi tras şi pe alţii după ea. Asta este psihologia care stă îndărătul atacurilor armate în şcoli. Aici, diferenţa era că atacatorul încă era în viaţă. Sau cel puţin încă exista. Ca să dea foc oamenilor. Ca să le taie părul.

★

Câteva săptămâni mai târziu, pe nepusă masă, Mari a plecat din Os şi s-a mutat la oraş. Deşi ea avea să susţină că dintotdeauna intenţionase să plece acolo la studii.

Şi doar la câteva săptămâni după asta – la fel de neaşteptat – Carl mi-a spus că primise o bursă ca să studieze finanţe şi antreprenoriat în Minnesota, Statele Unite.

— Păi, evident că nu poţi refuza aşa ceva, am spus eu străduindu-mă să înghit nodul din gât.

— Probabil că nu, a confirmat el, părând încă nehotărât.

Fireşte că nu mă putea păcăli: se hotărâse de mult ce voia să facă.

În următoarele câteva zile am avut amândoi treabă până peste cap. Eu lucram de zor la benzinărie, în vreme ce el se pregătea intens de plecare, aşa că nu aveam mult timp să

stăm de vorbă. L-am dus cu maşina la aeroport, un drum de câteva ore, însă ciudat a fost că nici pe drum n-am vorbit prea mult. Ploua cu găleata, iar zgomotul ştergătoarelor camufla tăcerea dintre noi.

Când ne-am oprit în faţa uşilor terminalului de Plecări, am oprit motorul maşinii şi a trebuit să tuşesc o dată ca să-mi pot recăpăta glasul:

— Te vei întoarce?

— Ce? Bineînţeles, a minţit el adresându-mi un zâmbet cald, larg, şi îmbrăţişându-mă.

Ploaia a continuat să toarne şi pe drumul de întoarcere.

Când am parcat maşina în curte, afară se întunecase, iar eu m-am întors la stafiile care bântuiau prin casă.

8

Carl se întorsese acasă. Era vineri seara, iar eu eram singur la benzinărie. Singur cu propriile gânduri, cum s-ar zice.

Când Carl a plecat în Statele Unite, m-am gândit că acolo va profita de talentele lui şi de notele bune, că va reuşi să scape din cloaca asta şi că-şi va lărgi orizonturile. M-am mai gândit şi că plecase ca să se descotorosească de amintiri, de umbrele care plutesc atât de greu şi împovărător deasupra familiei Opgard. Însă abia acum, când revenise acasă, mi-a trecut prin minte că gestul lui ar fi putut avea ceva de-a face cu Mari Aas.

Ea îl părăsise pe Carl pentru că el şi-o trăsese cu cea mai bună prietenă a ei, însă oare nu exista şi o posibilitate, cât de firavă, ca întâmplarea să-i fi oferit şi ei ocazia să plece? Îşi dorea ceva mai acătării decât un băiat de la ţară, decât un Opgard. Soţul pe care şi-l alesese părea să confirme acest lucru. Mari şi Dan Krane se întâlniseră în Oslo, la universitate. Amândoi erau membri activi ai Partidului Laburist, iar el provenea dintr-un cămin extrem de confortabil din cartierul de vest al oraşului. Dan obţinuse un post de redactor la *Gazeta de Os.* El şi Mari aveau deja doi copii şi îşi lărgiseră casa până când devenise mai mare decât cea principală, în care continuau să trăiască părinţii lui Mari. Reuşise să înăbuşe o bârfă răuvoitoare după care ea n-ar fi fost suficient de bună pentru Carl Opgard. Reuşise să se răzbune cu asupră de măsură.

În vreme ce problema lui Carl – cum să-şi recâştige onoarea pierdută şi prestigiul local – rămăsese la fel de presantă. Oare de-aia revenise acasă? Ca să-şi etaleze, ca pe nişte trofee, nevasta, Cadillacul, ca să construiască un hotel mai mare decât văzuseră vreodată oamenii de pe-aici?

Proiectul lui chiar era unul nebunesc şi aproape disperat. În primul rând datorită insistenţei de a-l construi în golul alpin, ceea ce însemna că ar fi trebuit construit un drum

lung de câţiva kilometri. Şi asta ca să nu fie o minciună dacă şi-ar fi promovat investiţia ca „hotelul din vârf de munte”, minciună pe care hotelurile construite sub golul alpin o foloseau copios. Iar în al doilea rând: cine urcă în creierul munţilor ca să stea într-o saună şi să facă baie într-o apă călâie ca pişatul? Nu fac asta deja oamenii care locuiesc prin oraşele şi localităţile de jos?

Iar în al treilea rând: Carl n-avea să convingă niciodată o mână de ţărani să-şi rişte fermele şi pământurile pentru un castel de nisip. Cum naiba să reuşeşti să faci aşa ceva într-un loc în care scepticismul faţă de orice lucru nou-venit din afară – decât dacă nu cumva e o maşină Ford sau un film cu Schwarzenegger – este ceva ce ai supt de la ţâţa mamei, cum s-ar spune?

În ultimul rând exista, desigur, şi problema motivaţiei lui Carl. El spusese că voia să construiască un spa şi un hotel în vârf de munte care să plaseze satul pe hartă, salvându-l de la o moarte lungă şi tăcută.

Dar oare oamenii n-aveau să vadă ce se ascundea în spatele intenţiilor lui? N-aveau să-şi dea seama că voia să se pună el însuşi – Carl Opgard – pe un piedestal? De-asta se întorc oamenii ca el acasă, oameni care s-au realizat în lumea mare, în vreme ce acasă au rămas aceiaşi nepricopsiţi desfrânaţi care, părăsiţi fiind de fata preşedintelui consiliului local, s-au făcut nevăzuţi. Nu e nimic ca a fi recunoscut în locul natal – un loc despre care îţi imaginezi că este populat numai cu oameni care nu te înţeleg, dar care, în acelaşi timp, te înţeleg într-o manieră aşa epuizantă şi eliberatoare. „Te cunosc eu”, îţi zic ei, pe un ton pe jumătate ameninţător, pe jumătate încurajator, adică „ştim noi cine eşti tu de fapt”. Nu te poţi ascunde mereu în spatele minciunilor şi aparenţelor.

Mi-am petrecut privirea de-a lungul drumului principal, către piaţă.

Transparenţa. Asta e deopotrivă blestemul şi splendoarea satelor mici. Mai devreme sau mai târziu, totul va fi dat în vileag. Totul. Era un risc pe care Carl era dispus să şi-l asume pentru şansa de a-şi vedea statuia înălţată în

piaţă, genul de posteritate care de obicei este rezervat preşedinţilor, predicatorilor şi cântăreţilor de muzică de dans.

M-am întrerupt din gânduri în momentul în care s-a deschis uşa şi-a intrat Julie.

— Ai început să preiei *tu* turele de noapte? a întrebat ea cu glas tare, dându-şi ochii peste cap şi exagerându-şi surprinderea.

Îşi mesteca sonor guma, legănându-se de pe un picior pe celălalt. De data aceasta se înţolise mai bine. O geacă scurtă peste un tricou mulat, mâini încrucişate la piept, mai mult machiaj decât de obicei. Nu se aşteptase să mă găsească acolo şi devenise conştientă că o vedeam în acest nou rol – de gagică ieşită vineri seara cu gaşca ei de vitezomani – şi se comporta cu mai multă băgare de seamă. Eu n-aveam nicio problemă, însă era limpede că ea nu se simţea confortabil.

— Egil nu se simte bine, am spus.

— Atunci ar fi trebuit să suni pe altcineva, a răspuns ea. Pe mine, de pildă. Nu tu ar trebui să…

— A fost din scurt, i-am luat eu vorba din gură. E-n regulă. Cu ce te pot servi, Julie?

— Cu nimic, a spus ea oprindu-se din vorbit ca să spargă un balon de gumă de mestecat. Trecusem doar să-l salut pe Egil.

— OK, o să-i transmit mesajul, o să-i zic că ai trecut pe aici.

S-a uitat la mine, continuând să mestece. Avea ochi sticloşi. Îşi revenise uşor din surpriza iniţială, iar acum redevenise fata cea dură.

— Roy, voi ce făceaţi vineri seara pe vremea când eraţi puşti?

Bălmăjea uşor cuvintele şi-am bănuit că se drogase într-una dintre maşini.

— Dansam, am răspuns eu.

A căscat ochii uluită:

— Dansaţi?

— Se poate spune şi aşa.

Afară o maşină a început să-şi tureze motorul. Un zgomot de animal de pradă nocturn. Sau un fel de strigăt de împerechere. Julie s-a uitat peste umăr, în direcţia uşii, prefăcându-se uşor iritată. Apoi s-a întors cu spatele la casa de marcat, şi-a pus mâinile pe tejghea, făcând geaca scurtă să i se ridice şi mai mult, a tras aer în piept şi a sărit, aşezându-se cu fundul pe tejghea.

— Ai fost cu multe fete, Roy?

— Nu, am răspuns eu verificând imaginile de la camerele de supraveghere din zona pompelor.

Când le spun oamenilor că în fiecare sfârşit de săptămână există cel puţin câte un automobilist care îşi face plinul şi pleacă fără să plătească, se arată şocaţi şi spun că proprietarii cabanelor sunt o şleahtă de bandiţi. Iar eu le spun că, dimpotrivă, proprietarii cabanelor sunt bogaţi şi de-aia nu se gândesc la bani. Că în nouă din zece cazuri, când le trimitem note verbale la adresele corespunzătoare plăcuţelor de înmatriculare, primim suma datorată până la ultimul bănuţ, însoţită de câteva scuze sincere şi de menţiunea că uitaseră pur şi simplu să plătească. Aceşti clienţi nu stătuseră niciodată, ca tata, Carl sau ca mine, cu ochii pe afişajul pompei în timp ce făceam plinul Cadillacului, privind sute de coroane cum dispar, împreună cu toate celelalte lucruri pe care le-am fi putut cumpăra cu aceiaşi bani: CD-uri, o pereche nouă de pantaloni, călătoria de-a lungul Statelor Unite despre care ne tot vorbea tata.

— Da’ de ce nu? s-a mirat Julie. Vreau să spun, eşti un tip supersexy, ştii? a continuat ea cu un chicotit.

— Probabil că pe vremea aia nu eram, i-am răspuns.

— Dar acum? De ce nu ai o iubită?

— Am avut una, am spus eu terminând de spălat nişte tăvi pentru mâncare.

Afacerea mersese bine, însă acum turiştii de weekend se retrăseseră în cabanele lor şi n-aveam să-i mai vedem decât când ar fi pornit înapoi spre casă.

— Ne-am cununat când aveam nouăsprezece ani. Doar că ea s-a înecat în timpul lunii de miere.

— Ce?! a exclamat Julie, deşi ştia că totul e o scorneală.

— A căzut peste bordul velierului meu, în Pacific. Probabil că băuse prea multă şampanie. A bolborosit că mă iubeşte, apoi au înghiţit-o apele.

— Şi tu nu te-ai aruncat după ea?

— Un velier ca al meu înaintează mai repede decât ai putea înota. Ne-am fi înecat amândoi.

— Nu contează, doar o iubeai.

— Da, aşa că i-am aruncat un colac de salvare.

— Bine, în regulă atunci, a comentat Julie, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-se cu podul palmelor de tejghea. Şi ai putut să-ţi vezi mai departe de viaţă, după ce ai pierdut-o?

— E uimitor cu cât de puţine lucruri ne putem descurca în viaţă, Julie. Aşteaptă numai şi-ai să vezi.

— Nu, a spus ea pe un ton voalat. N-am de gând să aştept să văd. Am de gând să obţin tot ce-mi doresc.

— OK. Şi ce anume îţi doreşti?

Întrebarea mi-a ieşit pe buze automat. Leneş şi neatent, aruncasem pur şi simplu mingea peste fileu. Aş fi putut să-mi muşc limba în clipa în care am zărit privirea ei piezişă îndreptată asupra mea şi zâmbetul stânjenit.

— Asta înseamnă probabil că te uiţi la mult porno. De vreme ce fata visurilor tale s-a înecat. Dacă avea nouăsprezece ani, ce faci, cauţi tipe de nouăsprezece ani pe net? Din alea cu ţâţe mari?

Mi-a luat prea mult timp să-i răspund şi mi-am dat seama că ezitarea mea o făcuse, desigur, să creadă că tocmai pusese punctul pe „i”. Asta m-a făcut să mă bâlbâi şi mai mult. Conversaţia noastră deraiase deja. Ea avea şaptesprezece ani, eu eram şeful pe care se hotărâse că-l vrea, iar acum iat-o: un pic pilită, puţin prea îndrăzneaţă, jucând un joc pe care credea că-l poate controla din simplul motiv că-i mersese cu puştii care stăteau afară, în maşinile lor, aşteptând-o. I-aş fi putut spune toate acestea, regăsindu-mi mândria, însă n-aş fi făcut altceva decât să împing o adolescentă ameţită de şampanie peste bordul velierului. Aşa că am preferat să mă uit după colacul de salvare – atât al ei, cât şi al meu.

Iar colacul de salvare şi-a făcut apariţia când s-a deschis

uşa benzinăriei. Julie s-a grăbit să coboare de pe tejghea.

În pragul uşii stătea un bărbat. Nu l-am putut identifica imediat, însă cum în curtea benzinăriei nu oprise nicio maşină, mi-am dat seama că trebuia să fie localnic. Bărbatul era adus de spate, iar obrajii supţi îi făceau capul să semene cu o clepsidră. Câteva şuviţe de păr îi împodobeau capul altminteri pleşuv.

Se oprise acolo, în pragul uşii. S-a uitat la mine, dând de înţeles că ar fi preferat să se întoarcă şi să plece. Poate că era unul dintre tipii pe care îi caftisem pe peluza din faţa casei de cultură din Årtun – unul care mă ţinuse minte, care nu uitase. În clipa următoare l-am văzut cum se îndreaptă ezitant către raftul cu CD-uri. A început să le răsfoiască, aruncând din când în când câte o privire spre mine şi Julie.

— Cine mai e şi ăsta? am întrebat-o eu în şoaptă.

— Tatăl Nataliei Moe, mi-a răspuns Julie la fel de şoptit.

Tinichigiul. Desigur. Se schimbase. Se cocârjase, cum s-ar zice. Poate că era bolnav. Îmi amintea de unchiul Bernard pe patul de moarte.

Moe s-a apropiat de noi şi a pus CD-ul pe tejghea. *Roger Whittaker's Greatest Hits.* La promoţie. Părea uşor stânjenit, de parcă n-ar fi fost prea mândru de propriile gusturi muzicale.

— Treizeci de coroane, am zis eu. Card sau…?

— Cash, a răspuns Moe. Egil nu lucrează azi?

— Nu se simte bine. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Moe părea că ezită să răspundă.

— Nu, a spus el în cele din urmă, luând CD-ul şi restul de pe tejghea şi îndepărtându-se.

— Iisuse, a pufnit Julie sărind din nou cu fundul pe tejghea.

— Iisuse *ce?*

— Păi, n-ai văzut? S-a făcut că nu mă cunoaşte.

— N-am observat decât că părea stresat şi parcă ar fi vrut să fie Egil de serviciu. Cine ştie ce voia să cumpere de la el.

— Ce vrei să zici?

— Nimeni nu iese din casă să vină aici vineri seara doar

pentru că şi-a dat brusc seama că cel mai important lucru din lume este să-l asculte pe Roger Whittaker. Nu CD-ul l-a făcut să se simtă stânjenit, pentru că l-a ales pur şi simplu pe cel mai ieftin.

— Atunci poate că voia să cumpere prezervative şi s-a jenat de mine, a început Julie să râdă, de parcă şi ea ar fi trecut cândva printr-o situaţie asemănătoare. Probabil că are o aventură. E în familie.

— Hai, termină, i-am spus.

— Sau poate că voia să cumpere nişte antidepresive pentru că e falit. Nu l-ai văzut cum se holba la medicamentele de pe raftul din spatele tău?

— Vrei să spui că-şi imaginează că avem ceva mai tare decât nişte analgezice? Habar n-aveam că e falit.

— Iisuse, Roy. De fapt, tu oricum nu stai de vorbă cu oamenii, aşa că e normal ca nici ei să nu-ţi spună nimic.

— Tot ce se poate. Dar tu nu ieşiseşi în seara asta să te bucuri de propria tinereţe?

— Tinereţe! a pufnit ea rămânând aşezată pe tejghea.

Îmi dădea impresia că se străduieşte să găsească un pretext să rămână.

Un balon de gumă de mestecat s-a umflat sub nasul ei, apoi s-a spart cu un zgomot de pistol de avertizare.

— Simon zice că hotelul arată ca o fabrică. Şi că nimeni n-o să investească în el.

Simon Nergard era unchiul lui Julie. Îmi aminteam precis că îl bătusem şi pe el. Era un tip dur, cu o clasă înaintea mea, care luase lecţii de box, chiar avusese câteva meciuri în oraş. Carl dansase cu o fată pe care o plăcea el – şi asta fusese de ajuns. O mulţime de curioşi se adunaseră în jurul locului în care Simon îl ţinea pe Carl de ceafă, moment în care mi-am făcut şi eu apariţia întrebând ce se întâmplase. Mi-am înfăşurat o eşarfă în jurul pumnului şi m-am repezit la Simon chiar în clipa în care încerca să-mi răspundă. Am simţit cum i se mişcă dinţii în gingii. Simon a început să se clatine şi să scuipe sânge, uitându-se la mine mai degrabă uimit decât înfricoşat. Oamenii care fac arte marţiale trăiesc cu impresia că există nişte reguli, de-asta pierd.

Doar că Simon nu se dăduse bătut. A început să ţopăie în faţa mea ţinându-şi pumnii ridicaţi în dreptul bărbiei, în gardă. I-am tras un şut în genunchi şi a încetat să mai ţopăie. Apoi i-am mai tras un şut în coapsă şi am văzut cum cască ochii din pricina şocului. Probabil că nu se gândise niciodată ce se întâmplă când nişte muşchi atât de mari încep să sângereze intern. Nu se mai putea mişca deloc. Stătea pur şi simplu acolo şi aştepta să fie căsăpit, ca un pluton încercuit, ai cărui soldaţi sunt hotărâţi să lupte până la ultimul om. Doar că nu l-am lăsat să se bucure de dubioasa onoare a unei bătăi zdravene. I-am întors spatele, m-am uitat la ceasul de la mână – de parcă ar fi trebuit să ajung la o întâlnire şi aş mai fi avut destul timp – şi m-am îndepărtat. Mulţimea a început să-l îndemne pe Simon să se ia după mine. Însă oamenii nu ştiau ce ştiam eu, şi anume că Simon nu mai era în stare să facă nici măcar un pas. Aşa că au început să se răstească la el, maimuţărindu-l şi ridiculizându-l şi *acest* lucru – nu cei doi dinţi prea albi pe care şi i-a pus la dentist – a fost felul în care l-am însemnat în noaptea aia.

— Unchiul tău pretinde că ar fi văzut desenele?

— Cunoaşte un tip care lucrează la banca din oraş şi care le-a văzut. Zice că arată ca o fabrică de celuloză.

— Celuloză, am repetat eu. În golul alpin. Interesant.

— Ce?

Afară s-a auzit duduitul unui motor, apoi răspunsul altuia.

— Băieţii-testosteron te cheamă, am spus eu. O să vezi cum scad emisiile de carbon dacă te întorci afară la ei.

Julie a gemut.

— Sunt atât de copilăroşi, Roy.

— Atunci du-te acasă şi ascultă asta, am spus eu întinzându-i una dintre cele cinci copii ale albumului *Naturally* al lui JJ. Cale, pe care în cele din urmă fusesem nevoit să-l scot din raftul cu CD-uri. Îl comandasem special, fiind convins că oamenilor din sat o să le placă solourile lui discrete şi minimaliste de chitară blues.

Dar Julie avea dreptate: nu stăteam de vorbă cu oamenii, nu-i cunoşteam. A luat CD-ul, a coborât mofluză de pe

tejghea şi s-a îndreptat către uşă, apoi mi-a arătat degetul mijlociu, unduindu-şi în acelaşi timp curul ademenitor şi scandalos, cu toată inocenţa rece şi calculată de care numai o adolescentă de şaptişpe ani e în stare.

Apoi m-am gândit – habar n-aveam de ce – că acum ea era un pic mai puţin inocentă decât fusese cu un an în urmă, când începuse să lucreze la benzinărie. Ce naiba era cu mine? Nu mă mai gândisem la Julie în felul acela – niciodată. Sau mă gândisem? Nu. De vină trebuie să fi fost momentul în care îşi pusese mâinile la spate ca să se salte cu fundul pe tejghea, felul în care i se deschisese geaca, prelingându-i-se pe lângă sânii ale căror sfârcuri se zăreau prin sutien şi tricou. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fata asta avusese sâni mari de la treisprezece ani, iar eu nu mă gândisem niciodată la ei – aşa că ce naiba se întâmplase acum? Nu eram un tip obsedat de ţâţe şi niciunul atras de adolescente, nu căutasem pe net nici ţâţe mari, nici porno cu adolescente.

Şi ăsta nu era singurul mister.

Mai fusese şi expresia aia ruşinată. Nu cea de pe chipul lui Julie în clipa în care crezuse că am surprins-o în postura ei de vineri seara, înhăitată cu gaşca de vitezomani. Nu. Mă refer la expresia de pe chipul tinichigiului. Privirea lui Moe, plimbându-se în zigzag, ca o molie. Încercând să evite privirea mea. Julie spusese că privirea lui Moe tot revenea la rafturile din spatele meu. Deodată am început să bănuiesc ceva, însă am alungat imediat gândul. Doar că a revenit imediat, ca punctul alb pe ecranul jocului de tenis cu care eu şi Carl obişnuiam să ne jucăm după ce în sat şi-a făcut apariţia primul şi ultimul joc electronic; cineva îl aşezase în cofetărie, lângă automatul de îngheţată. Tata ne ducea cu maşina până acolo, după care aşteptam la coadă, iar el se uita la noi de parcă tocmai ne dusese la Disneyland.

Mai văzusem genul ăla de ruşine. Acasă. În oglindă. Îl recunoşteam. O ruşine care nu putea fi mai adâncă de-atât. Şi nu pentru că păcatul care o provocase ar fi fost aşa de abject sau de neiertat, ci pentru că fusese comis din nou. În

pofida faptului că faţa din oglindă îţi jură că asta este ultima dată când îl comiţi, el se repetă, se tot repetă. O ruşine cauzată de actul în sine, dar nu numai, o ruşine cauzată de propria ta slăbiciune, când faci ceea ce nu doreşti să faci. Dacă ar fi fost ceva ce ţi-ai dori să faci, atunci ai fi putut măcar arunca vina pe natura ta malefică.

9

Sâmbătă dimineaţă, Markus a preluat benzinăria iar eu am pornit-o la deal, cu maşina în viteza a doua. M-am oprit în faţa casei şi am turat de câteva ori motorul, ca să-i anunţ pe cei doi că mă întorsesem.

Carl şi Shannon stăteau în bucătărie studiind planurile hotelului şi discutând despre prezentarea proiectului.

— Simon Nergard e de părere că n-o să investească nimeni, am spus eu cu un căscat, sprijinindu-mă de cadrul uşii. A auzit asta de la un tip care lucrează la bancă şi care a văzut planurile.

— Iar eu am vorbit cu cel puţin şase oameni care au spus că le place planul, a răspuns Carl.

— Aici, în sat?

— În Toronto. Oameni care ştiu despre ce vorbesc.

Am dat din umeri:

— Oamenii pe care va trebui să-i convingi nu locuiesc în Toronto şi nu ştiu despre ce vorbesc. Succes. Mă duc să mă bag în pat.

— Jo Aas a fost de acord să se întâlnească azi cu mine, a spus Carl.

M-am oprit:

— Zău?

— Da. Am întrebat-o pe Mari la petrecerea de bun venit dacă mi-ar putea aranja o întâlnire cu el.

— Excelent. De aia ai invitat-o?

— Şi de aia. Mai voiam ca ea şi Shannon să se cunoască. De vreme ce vom locui aici, m-am gândit că ar fi mai bine ca fetele astea două să nu se încrunte una la alta când se întâlnesc pe stradă. Şi ştii ce? a întrebat el, punându-i lui Shannon o mână pe umăr. Cred că fata mea a reuşit s-o topească pe regina de gheaţă.

— S-o topească? s-a mirat Shannon dându-şi ochii peste cap. Dragule, femeia aia mă urăşte. Am dreptate, Roy?

— Hmm, am făcut eu. Te-ar fi urât şi mai mult dacă nu făceai trucul ăla cu pozele gemenilor.

Pentru prima dată de la venirea ei, m-am uitat direct la Shannon. Purta un halat mare, alb, şi avea părul încă ud după duş. Înainte nu îşi arătase porţiuni prea mari de piele, pentru că purta mereu pulovere şi pantaloni negri, însă acum se vedea că pielea de pe picioarele ei suple şi de pe gât era la fel de albă şi de perfectă ca cea de pe obraji. Părul ud părea acum mai întunecat şi mai puţin lucios, cu o nuanţă ca de rugină. Privind-o, am descoperit ceva ce nu observasem înainte: puzderia de pistrui deschişi la culoare din jurul nasului. Shannon zâmbea, însă chipul ei exprima şi altceva – durerea unei fiinţe rănite. Oare spusese Carl ceva nelalocul lui? Oare spusesem eu ceva aiurea? Desigur, putea fi vorba despre faptul că sugerasem că ar fi dat dovadă de ipocrizie când se prefăcuse că gemenii lui Mari sunt fantastici, însă ceva îmi spunea că nu era genul de om care să aibă probleme în a se recunoaşte capabil de o asemenea ipocrizie. O fată ca Shannon, intuiam eu, face tot ce-şi doreşte fără să ceară voie nimănui.

— Shannon a spus că vrea să ne gătească ceva norvegian în seara asta, a spus Carl. Eu mă gândeam…

— Şi la noapte voi fi de serviciu, am răspuns eu. S-a îmbolnăvit cineva.

— Da? a ridicat Carl o sprânceană. Parcă aveai la dispoziţie cinci oameni capabili să-i ţină locul?

— Nimeni n-ar putea să se descurce, am spus eu. E weekend şi cam din scurt.

Mi-am desfăcut larg braţele, dând de înţeles că asta-i soarta unui şef de benzinărie: trebuie să poată să ţină locul tuturor celorlalţi. Mi-am dat seama că fratele meu nu credea nicio iotă. Asta e problema cu fraţii: aud fiecare notă falsă – însă ce altceva le-aş fi putut spune? Că nu puteam dormi pentru că îi auzeam pe ei cum şi-o trag?

— Mă duc să trag puţin pe dreapta.

M-a trezit un zgomot. Nu fusese neobişnuit de puternic, dar aici sus nu auzim prea multe zgomote şi, în plus, nu era un zgomot tipic pentru zonă şi poate de-asta creierul meu nu reuşise să-l ignore.

Era un fel de bâzâit continuu, ceva între o viespe şi o motocositoare.

Am aruncat o privire pe fereastră. M-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat în grabă şi am coborât precipitat scările, apoi am început să mă îndrept uşor spre Geitesvingen.

I-am găsit pe şeful de post Kurt Olsen, împreună cu Erik Nerell şi cu un tip care ţinea în mână o telecomandă cu antene. Cu toţii se uitau la obiectul care mă trezise pe mine din somn: o dronă albă, de mărimea unei farfurii mari, care plutea cam la un metru deasupra lor.

— OK, am spus eu, ca să le atrag atenţia că sunt de faţă. Căutaţi afişe cu întâlnirea investitorilor?

— Bună dimineaţa, Roy! m-a salutat şeful de post, fără să atingă ţigara care i se mişca între buze în ritmul cuvintelor.

— Ăsta e un drum privat, dacă nu ştiaţi, am spus eu, legându-mi cureaua, gest pe care, în grabă, uitasem să-l fac. Aşa că totul e în regulă, nu-i aşa?

— Păi, există chestii private şi chestii private.

— A, da? m-am mirat eu, dându-mi seama că aş fi făcut bine să mă calmez.

Dacă n-aş fi avut grijă, m-aş fi ambalat prea mult.

— Dacă ar fi fost un drum public, poate că ministerul de resort s-ar fi îndurat să pună un parapet de protecţie, nu credeţi?

— Da, Roy. Însă toată zona de aici este considerată sălbăticie, aşa că publicul are drept de trecere.

— Eu vorbesc despre afişe, nu despre dreptul vostru de a sta unde staţi. Tocmai am ieşit din tura de noapte, aşa că dacă aveaţi de gând să mă treziţi cu drona aia măcar m-aţi fi putut avertiza.

— Te-am fi putut, a repetat şeful de post Olsen. Doar că noi nu intenţionam să deranjăm pe nimeni, Roy. Nu ne ia mult, trebuie să facem doar câteva fotografii. Dacă hotărâm că este suficient de sigur să revenim şi să coborâm câţiva oameni acolo, atunci sigur te anunţăm în avans.

Când a terminat de vorbit, Olsen s-a uitat la mine. Privirea lui nu era una rece. Pur şi simplu mă observa, de

parcă m-ar fi fotografiat – ca drona care între timp se făcuse nevăzută dincolo de marginea drumului, făcând sute de fotografii jos, în Huken. Am clătinat din cap, străduindu-mă să arborez o mină cât mai inexpresivă.

— Îmi pare rău, a continuat Olsen. Ştiu că treaba asta e… delicată, a zăbovit el asupra cuvântului, ca un preot. Ar fi trebuit să te previn, dar uitasem cât de aproape este drumul de prăpastie. Ce pot să zic? Te poţi bucura că banii contribuabililor sunt folosiţi ca să se stabilească cu precizie cum s-a întâmplat accidentul. Cu toţii dorim să aflăm.

„Cu toţii?”, am bombănit eu în gând. „Poate vrei să spui «tu». E aceeaşi veche obsesie, Kurt Olsen: vrei să rezolvi ceva ce tatăl tău n-a reuşit să rezolve.”

— Bine, am spus în schimb. Ai dreptate, este o problemă delicată. Eu şi Carl ştim în mare cam ce s-a întâmplat, aşa că ne-am străduit mai mult să uităm, decât să înţelegem fiecare detaliu.

„Fii calm. Aşa, da. Aşa.”

— Fireşte, a spus Olsen.

Drona şi-a făcut din nou apariţia. S-a oprit, plutind în aer şi bâzâindu-ne în urechi. Apoi s-a apropiat de noi şi a aterizat în mâna tipului care mânuia telecomanda ca şoimii pe care îi văzusem pe YouTube cum aterizează pe mănuşa stăpânului lor. Era ceva neplăcut, ca într-un film science-fiction despre un stat fascist, în care un Big Brother îţi urmăreşte toate mişcările şi tu ştii că tipul care mânuieşte telecomanda are sub piele o întreagă reţea de fire electrice.

— Hai că n-a durat mult, a spus şeful de post aruncându-şi ţigara pe jos şi călcând pe ea.

— Aerul ăsta rarefiat goleşte mai repede bateriile, a spus tipul cu drona.

— Dar a reuşit să facă măcar câteva fotografii?

Tipul cu drona şi-a atins ecranul telefonului mobil – şi imediat toată lumea s-a adunat în jurul lui.

Lumina fusese insuficientă şi sunet n-avea, aşa că înregistrarea era granulară. Sau poate că înregistrase şi sunetul, dar atât de tăcut era totul acolo jos. Epava Cadillacului DeVille al tatei arăta ca un gândac care căzuse

pe spate şi murise în locul acela, agitându-şi inutil picioarele prin aer până când trecuse un călător pe-acolo şi-l călcase fără să vrea. Şasiul şi roţile îndreptate în sus, toate ruginite şi năpădite parţial de vegetaţie, păreau neafectate de accident, însă faţa şi spatele maşinii se boţiseră de parcă ar fi trecut prin presa de maşini a lui Willumsen. Poate din pricina nemişcării şi a întunericului de acolo imaginile îmi aminteau de un film documentar, pe care îl văzusem cândva, despre nişte scafandri care coborau până la epava Titanicului. Poate că de vină era că revedeam Cadillacul, o altă epavă cu forme frumoase rămasă dintr-un timp revolut, o altă poveste despre moarte subită transformată într-o tragedie şi povestită atât de des încât, de-a lungul anilor, în imaginaţia mea şi-a altora, ajunsese să pară ceva care trebuia să fie acolo, ceva scris în stele. Ceva spectaculos fizic şi metaforic, presupusa invincibilitate a maşinăriei fiind contrazisă în momentul prăbuşirii în abis. Imagini ale momentului aşa cum se petrecuse, spaima pasagerilor în clipa în care şi-au dat seama ce urmează: moartea. Dar nu o moarte de oameni bătrâni, nu o viaţă care se fărâmiţează treptat, ci o despărţire neanunţată, bruscă, un şir de coincidenţe criminale. M-am cutremurat.

— Pe versant sunt destui bolovani care ar putea să se desprindă, a observat Erik Nerell.

— Ar fi putut să se desprindă şi să se rostogolească la vale acum o mie de ani sau o sută, a răspuns Kurt Olsen. Nu există niciunul căzut pe maşină. Şi nici pe şasiu nu văd vreo urmă de izbitură, aşa că din câte ne putem da seama nici măcar un bolovan nenorocit n-a căzut acolo după cel care l-a lovit pe alpinist.

— Nu mai e alpinist, a comentat Nerell, uitându-se în continuare la ecranul telefonului mobil. Acum mâna îi atârnă într-o parte şi e doar pe jumătate de mare cât era. Ia analgezice de ani întregi. Doze suficient de mari ca să doboare un cal.

— Dar măcar e în viaţă, l-a întrerupt Olsen nerăbdător.

Obrajii îi dogoreau. Oare când spusese „în viaţă” se

gândise la pasagerii Cadillacului? Nu, era pur şi simplu o vorbă care îi ieşise pe gură. Şi totuşi parcă mai era ceva. Oare se gândise la bătrânul şef de post? La Sigmund Olsen – propriul lui tată?

— Aproape tot ce va ajunge să se prăvălească de pe versantul ăsta va lovi maşina, a spus Olsen arătând către ecranul telefonului. Cu toate astea, caroseria este năpădită de muşchi. Nicio zgârietură. Ceea ce ne dezvăluie o întreagă istorie. Putem învăţa de la istorie. Liniile care pot fi urmărite înapoi pot fi urmărite şi înainte.

— Asta până îţi zdrobeşte o piatră umărul, am comentat eu. Sau capul.

L-am văzut pe Erik Nerell cum dă agale din cap, scărpinându-şi bărbia. Olsen se îmbujorase şi mai tare.

— Cum spuneam, noi auzim tot timpul cum se prăvălesc pietre în Huken.

Eu mă uitam la Olsen, însă în mod evident cuvintele pe care le rosteam îi erau adresate lui Erik Nerell. El era cel care urma să devină tată. El era expertul responsabil cu redactarea unui raport care să recomande sau nu trimiterea unei echipe care să cerceteze epava. Olsen nu îi putea nesocoti sfatul fără să-şi piardă slujba dacă cumva se întâmpla ceva.

— Poate că pietrele nu lovesc epava direct, am spus eu, ci cad lângă ea. Adică în locul în care s-ar afla oamenii trimişi acolo?

Nu mai era nevoie să răspundă. Observasem deja cu colţul ochiului că această bătălie fusese deja câştigată.

Am rămas la Geitesvingen în vreme ce se îndepărta sunetul maşinilor cu care veniseră. M-am uitat la un corb plutind prin aer şi am aşteptat până când totul s-a cufundat din nou în tăcere.

Când am intrat în casă, Shannon, îmbrăcată ca de obicei în negru, stătea sprijinită de blatul de bucătărie. Încă o dată m-a surprins că, în pofida hainelor care o făceau să semene mai degrabă cu un băiat slăbănog, degaja o feminitate distinctă. Îşi încălzea palmele micuţe ţinându-şi-le lipite de o ceaşcă aburindă peste buza căreia atârna aţa pliculeţului

de ceai.

— Cine a fost? a întrebat ea.

— Şeful de post. Vrea să cerceteze epava. Crede că trebuie să afle de ce s-a prăbuşit tata peste marginea drumului, în Huken.

— Şi nu trebuie?

Am dat din umeri.

— Eu am văzut totul. A frânat prea târziu. Acolo trebuie să frânezi la timp.

— „Trebuie să frânezi la timp”, a repetat ea dând agale din cap, asemenea unui fermier.

Părea că începuse să ne imite şi gesturile, ceea ce m-a făcut să mă gândesc încă o dată la filmele alea science-fiction.

— Carl zice că e imposibil să recuperezi epava. Pe tine te deranjează să ştii că zace acolo?

— În afara faptului că poluează zona? Nu.

— Nu? s-a mirat ea, ridicând cana cu ambele mâini şi sorbind o gură de ceai. De ce nu?

— Dacă ar fi murit în patul de două persoane, nu l-am fi aruncat nici pe acela.

Shannon a zâmbit.

— Şi chestia asta vine din sentimentalism sau dimpotrivă?

Am zâmbit şi eu. Abia dacă îi mai observam pleoapa leneşă. Sau poate că acum nu-i mai atârna atât de jos ca în ziua în care sosise, când probabil fusese obosită după drum.

— Eu cred că circumstanţele de natură practică ne dictează viaţa emoţională mai mult decât ne închipuim, am spus eu. Chiar dacă în romane e vorba despre iubiri imposibile, nouă din zece oameni se îndrăgostesc de persoane despre care ştiu că le sunt accesibile.

— Eşti sigur?

— Opt din zece, m-am corectat eu.

Cum stăteam lângă ea, mi-am dat seama că mă urmărea cum folosesc linguriţa gradată ca să măsor cantitatea de cafea pe care o aruncam în ibric.

— Suntem nişte fiinţe practice şi-n moarte, şi-n iubire, am spus. Aşa merg lucrurile când ai opţiuni limitate – cum au oamenii aici. Probabil că pentru tine nu e ceva normal.

— De ce n-ar trebui să fie normal?

— Barbados este o insulă bogată, spuneai. Conduceai un Buick, te-ai dus la universitate. Te-ai mutat la Toronto.

Înainte să-mi răspundă, mi s-a părut că are un moment de ezitare:

— Se numeşte mobilitate socială.

— Vrei să spui că ai crescut în sărăcie?

— Da şi nu, a răspuns ea, după care a tras adânc aer în piept. Sunt un *redleg.*

— *Redleg?*

— Probabil ai auzit de albii din pătura de jos care trăiesc în zona munţilor Apalaşi din Statele Unite. De cei cărora li se zice *hillbillies?*

— Filmul *Deliverance.* Banjouri şi incesturi.

— Ăsta e clişeul, da. Din păcate conţine o fărâmă de adevăr, ca în cazul redlegşilor, albii din pătura de jos din Barbados. Redlegşii sunt urmaşii irlandezilor şi scoţienilor care au sosit pe insulă în secolul al şaptesprezecelea, mulţi dintre ei fiind criminali condamnaţi, ca cei din Australia. De fapt erau folosiţi ca sclavi şi ei au constituit forţa de muncă până când Barbados a început să importe sclavi din Africa. Doar că, odată ce sclavia a fost abolită, iar descendenţii africanilor au început să acceadă în păturile superioare ale societăţii, cei mai mulţi dintre redlegşi au rămas înapoiaţi. Majoritatea locuim în favele. *Rønner* cred că le spuneţi voi în norvegiană. Suntem o societate aflată la marginea societăţii, înglodată în sărăcie. Zero educaţie, alcoolism, incesturi, boli. Redlegşii din St John sau Barbados rareori deţin ceva, cu excepţia celor care au ferme sau mici magazine de la care se aprovizionează negrii mai bogaţi. Alţi redlegşi trăiesc din ajutoarele sociale, finanţate de bajanerii[14] negri sau mulatri. Ştii după ce ne poţi recunoaşte? După dinţi. Dacă ne-au mai rămas câţiva în

[14] Bajanero – vorbitor al limbii creole bajan, o engleză cu influenţe africane *(N. t.).*

gură, atunci vei vedea că de obicei sunt maro din pricina… *decay?* a încheiat ea folosind cuvântul englezesc pentru „carii”.

— *Råte,* i-am amintit eu cuvântul norvegian. Însă dinţii tăi sunt…

— Am avut noroc cu o mamă care a avut grijă să primesc mâncare adevărată şi să mă spăl pe dinţi în fiecare zi. A făcut tot posibilul să duc o viaţă mai bună. Când a murit ea, cea care a preluat această sarcină a fost bunica.

— Iisuse, am exclamat eu negăsind altceva de spus.

Shannon a suflat în ceai.

— Noi, redlegşii, suntem dovada faptului că nu doar negrii şi hispanicii nu reuşesc să scape de sărăcie.

— Bine cel puţin că tu ai reuşit să scapi.

— Da, şi sunt suficient de rasistă să cred că m-au ajutat genele mele africane.

— Tu. Africană?

— Atât mama, cât şi bunica, erau amândouă afro-bajanere.

Văzând expresia mea incredulă, Shannon a izbucnit în râs.

— Părul şi pielea le moştenesc de la un redleg irlandez care a murit înecat în alcool înainte să împlinesc trei ani, a spus ea dând din umerii ei înguşti. Chiar dacă bunica şi mama locuiau în St John şi se măritaseră una cu un irlandez, cealaltă cu un scoţian, eu nu am fost niciodată socotită o redlegsă adevărată. Poate şi pentru că deţineam puţin pământ, dar mai ales după ce m-am înscris la Universitatea Indiilor de Vest din Bridgetown. Nu eram doar prima persoană din familia mea care urma o facultate, eram prima din tot cartierul.

M-am uitat la Shannon. Tocmai ascultasem cel mai lung discurs despre sine pe care îl ţinuse de când sosise. Poate că motivul era simplu: nu o întrebasem până atunci care era povestea vieţii ei. Sau cel puţin nu după noaptea în care ea şi Carl stătuseră pe patul de sub mine, iar ea spusese că ar prefera să mă audă pe mine vorbind. Poate că mai întâi voia să vadă cine sunt. Şi atunci o făcuse.

Am tuşit:

— Trebuie să fi fost ceva să faci o asemenea alegere.

Shannon a scuturat din cap:

— Bunica a luat hotărârea. A adunat toată familia – unchi, mătuşi – ca să împartă povara financiară a trimiterii mele la studii.

— *Povara* financiară.

— Povara financiară – apoi pe cea a studiilor făcute la Toronto. Motivul pentru care bunica mă ducea şi mă aducea cu maşina de la şcoală era că nu ne permiteam o gazdă în oraş. Un lector universitar mi-a spus odată că reprezint un exemplu al mobilităţii sociale din Barbados. Iar eu i-am răspuns că după patru sute de ani redlegşii încă se aflau la periferia societăţii şi că eu trebuia să-i mulţumesc familiei mele, nu promotorilor reformelor sociale. Eu sunt o fată de redlegşi care datorează totul propriei familii şi asta voi rămâne toată viaţa. Aşa că, deşi am dus-o mai bine în Toronto, Opgard încă reprezintă un lux pentru mine. Înţelegi?

Am încuviinţat.

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu Buickul?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să se asigure că nu glumesc.

— Nu mă întrebi „ce s-a întâmplat până la urmă cu bunica”?

— Trăieşte şi o duce bine, am spus eu.

— De unde ştii asta?

— Din intonaţia vocii tale când vorbeşti despre ea. E egală.

— Aşa deci… mecanic auto, *dar şi* psiholog.

— Mecanic auto, am spus eu. Buickul nu mai există, nu-i aşa?

— Bunica a uitat din greşeală maşina în viteză după ce a parcat-o în faţa casei. Aşa că Buickul a luat-o la vale şi s-a făcut praf după ce s-a prăbuşit în groapa de gunoi de mai jos. Am plâns câteva zile încheiate. Ai detectat şi asta în vocea mea când am vorbit despre maşină?

— Da. Un Buick Roadmaster din 1954. Înţeleg de ce ai

plâns.

Şi-a înclinat capul când într-o parte, când în cealaltă, de parcă m-ar fi studiat din mai multe unghiuri, de parcă aş fi fost un cub Rubik.

— Maşinile şi frumuseţea, a spus ea aproape ca pentru sine. Ştii, astă-noapte am visat ceva despre o carte pe care am citit-o cu multă vreme în urmă. Sunt sigură că visul a fost provocat de epava aia din Huken. *Accident* titlul. J.G. Ballard. Despre nişte oameni pe care îi excitau accidentele. Accidentele şi rănile. Ale lor şi ale altora. Ai văzut vreodată filmul?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— David Cronenberg, a spus ea, încercând să mă ajute.

În cele din urmă am scuturat din cap.

Ea a avut o ezitare, de parcă ar fi regretat faptul că deschisese o conversaţie despre un subiect care n-avea cum să fie interesant pentru un tip care lucrează într-o benzinărie.

— Eu prefer cărţile, am spus, încercând s-o ajut să depăşească momentul. Dar pe asta n-am citit-o.

— În carte există o descriere a unui unghi mort de pe Mulholland Drive, unde noaptea maşinile se prăbuşesc în prăpastie, sfărâmându-se într-o zonă sălbatică. Cum este prea costisitor să recuperezi epavele, acolo s-a format un adevărat cimitir de maşini, care crește de la an la an. Cu vremea nu va mai pica nimeni în prăpastia aia, pentru că şoferii neatenţi vor fi salvaţi de muntele acela de epave.

Am dat agale din cap.

— Salvaţi de o epavă. Poate că ar trebui să citesc şi eu cartea aia. Sau măcar să văd filmul.

— De fapt, mie mi-a plăcut mai mult filmul, a spus ea. Cartea e scrisă la persoana întâi, ceea ce o face uşor perversă într-un fel subiectiv şi…

S-a oprit încurcată.

— Cum se zice *intrusive* în norvegiană?

— Îmi pare rău, cred că pentru asta va trebui să-l întrebăm pe Carl, am răspuns eu.

— S-a dus să discute cu Jo Aas.

M-am uitat pe masa din bucătărie. Planurile hotelului rămăseseră acolo, iar Carl nu-şi luase nici măcar laptopul. Probabil că-şi imagina că va avea mai multe şanse să-l convingă pe Aas că satul avea nevoie de un hotel cu spa dacă nu l-ar fi inundat cu materiale.

— *Påtrengende?* am sugerat eu.

— Mulţumesc. Filmul nu este la fel de *påtrengende.* Ca regulă generală, camera de filmat este mai obiectivă decât stiloul. Iar Cronenberg reuşeşte să ajungă la esenţă.

— Aceasta fiind…?

Un fel de scânteie i-a scăpărat în ochiul normal, iar vocea i-a devenit mai animată când şi-a dat seama că eram sincer interesat de ce-mi spunea.

— Frumuseţea unui lucru stricat, a spus ea. Statuia grecească distrusă parţial este şi mai frumoasă pentru că tocmai din ce nu e stricat ne putem da seama cât de frumoasă ar fi putut să fie, ar fi trebuit să fie, trebuie să fi fost.

Shannon şi-a lipit palmele de blatul de bucătărie de parcă ar fi vrut să se salte pe el şi să stea în picioare, cu spatele arcuit, aşa cum o făcuse în timpul petrecerii. *Tiny Dancer.* Iisuse.

— Interesant, am spus eu. Ar trebui să merg să mă culc la loc.

Scânteia din ochiul ei a dispărut ca un semnal luminos.

— Cum rămâne cu cafeaua ta? m-a întrebat ea, iar eu am putut detecta dezamăgirea din glasul ei, acum, că în sfârşit găsise pe cineva cu care să poată sta de vorbă.

Probabil că acolo, în Barbados, oamenii stau de vorbă toată ziua.

— Am nevoie de încă două ore de somn, o simt, am spus eu stingând aragazul şi luând ibricul de pe ochi.

— Sigur, a spus ea desprinzându-şi palmele de pe blatul de bucătărie.

Am zăcut în pat preţ de o jumătate de oră. Am încercat să dorm, să nu mă gândesc la nimic. Am auzit bătăi în tastatura unui laptop prin gaura cheii, foşnet de hârtii. Nicio şansă.

Am repetat ritualul. Apoi m-am ridicat în picioare, m-am îmbrăcat şi m-am grăbit să ies din casă.

— Pe mai târziu! am strigat înainte ca uşa să se trântească în urma mea.

Cred că sunasem ca un om care vrea să fugă de ceva.

10

— Ah, bună! m-a salutat Egil de cum mi-a deschis uşa.

Părea ruşinat. Poate pentru că ştia că puteam auzi zgomotele jocului video cu războaie, precum şi glasurile agitate ale prietenilor lui strânşi în camera de zi.

— Da, chiar mă simt mai bine acum, s-a grăbit el să spună. Pot intra în tura de noapte.

— Rămâi acasă până te faci bine, am spus eu. Nu de asta am venit.

Egil părea că scormoneşte prin propria conştiinţă, încercând să-şi dea seama despre ce putea fi vorba. Sunt sigur că avea de unde alege.

— Ce vine Moe să cumpere? l-am întrebat eu.

— Moe? s-a mirat Egil, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată numele.

— Tinichigiul, i-am amintit eu. A întrebat de tine.

Egil a zâmbit, însă îi puteam citi teama din privire.

— Pentru ce vine? am repetat eu, de parcă aş fi crezut că Egil uitase ce-l întrebasem.

— Pentru nimic anume, a răspuns el.

— Zi-mi oricum.

— Mi-e greu să-mi amintesc.

— Dar plăteşte cash?

— Da.

— Dacă îţi aminteşti asta, înseamnă că-ţi aminteşti şi ce cumpără. Haide odată!

Egil s-a uitat la mine, iar în privirea aceea ovină am citit cum mă roagă să-l las să mărturisească.

Am slobozit un oftat:

— Chestia asta te roade de ceva vreme, nu-i aşa, Egil?

— Ce?

— Te are cu ceva la mână, asta e? Te-a ameninţat în vreun fel?

— Moe? Nu.

— Atunci de ce îl acoperi?

Egil rămăsese locului, clipind. În spatele lui, în camera de

zi, războiul era în toi. Am zărit haosul dindărătul privirii lui disperate.

— El… el…

Nu aveam răbdare pentru aşa ceva, însă mi-am coborât vocea pentru efect:

— Să nu începi să-mi torni invenţii, Egil.

Vedeam cum i se mişcă în sus şi-n jos mărul lui Adam, ca un ascensor. A făcut o jumătate de pas înapoi, părând că vrea să trântească, panicat, uşa, însă apoi s-a oprit. Poate că întrezărise ceva în ochii mei, ceva ce în mintea lui avea legătură cu poveştile pe care le auzise despre băieţii din Årtun, pe care îi lăsasem cândva cu ochii umflaţi. Aşa că în cele din urmă a cedat.

— Mă lăsa să păstrez restul, indiferent ce cumpăra.

Am dat din cap că înţeleg. Bineînţeles că îi spusesem lui Egil, când a început să lucreze pentru mine, că noi nu acceptăm bacşişuri şi că, dacă vreun client insistă, lăsăm banii undeva pentru momentele în care unul dintre noi greşeşte şi dă prea mult rest unui client. De obicei cel căruia i se întâmpla asta era Egil şi se poate ca el să fi uitat de regulă, deşi în clipa aia n-aveam de gând să i-o reamintesc; tot ce voiam era ca el să-mi confirme bănuielile.

— Şi ce cumpăra?

— N-am făcut nimic ilegal, a răspuns Egil.

Nu m-am obosit să-i explic că, folosind imperfectul, îmi dădea mie de înţeles că avea de gând să încheie orice fel de aranjament ar fi avut cu Moe şi că, prin urmare, era limpede că nu fusese vorba despre ceva cinstit. Aşa că am aşteptat.

— EllaOne, a spus Egil.

Deci despre asta era vorba. Pilula de-a doua zi.

— Cât de des? l-am întrebat eu.

— O dată pe săptămână.

— Şi ţi-a atras cumva atenţia să nu povesteşti la nimeni?

Egil a încuviinţat. Era palid la faţă. Palid şi prost, însă nu alienat mintal, cum s-ar zice. De fapt, oamenii schimbă cuvintele astea ca pe chiloţi, aşa că poate acum se zice

altfel, dar nu contează – lui Egil probabil îi picase fisa, chiar dacă Moe pariase că n-o să se întâmple. Vedeam pe faţa lui că nu îi era doar ruşine de sine însuşi – era pur şi simplu îngrozit. Nu există o pedeapsă mai aspră decât asta. Şi spun asta din postura unui om care a băut ceaşcă după ceaşcă din această băutură amară. A cuiva care ştie că niciun judecător n-ar putea adăuga ceva la această ruşine.

— Atunci hai să zicem că azi eşti bolnav şi că de mâine vei fi iar sănătos, am spus eu. OK?

— Da, a răspuns el la a doua încercare de a-şi face corzile vocale să vibreze.

Nu am auzit uşa închizându-se în urma mea. Probabil că rămăsese în prag, urmărindu-mă cum mă îndepărtez. Întrebându-se ce se va întâmpla mai departe.

Am intrat în salonul de coafură al Grefei Smitt. Mi s-a părut că am ieşit dintr-o maşină a timpului şi am nimerit undeva în Statele Unite ale Americii imediat după ultimul război mondial. Într-un colţ se zărea un scaun de frizer enorm şi extrem de peticit. Grete susţinea că pe el şezuse cândva însuşi Louis Armstrong. În celălalt colţ se afla un uscător de păr din anii 1950, unul dintre clopotele acelea aşezate pe un stativ sub care, în filmele americane vechi, obişnuiau să stea babetele citind câte o revistă şi bârfind, deşi pe mine maşinăriile astea întotdeauna mă duc cu gândul la Jonathan Pryce şi la scena lobotomiei din filmul *Brazil.* Grete foloseşte clopotul pentru o chestie pe care a botezat-o „şamponare şi aşezare”, ceea ce înseamnă că mai întâi speli părul cu un şampon special, îi pui bigudiurile şi apoi îl usuci încet, aşezând capul femeii înăuntrul clopotului, preferabil acoperit cu un batic, ca să nu atingă niciunul dintre elementele acelea care, la fel ca în anii ’50, arătau ca liţele încinse dinăuntrul prăjitoarelor de pâine. După Grete, metoda „şamponare şi aşezare” era ceva *retrohip* şi urma să revină la modă. Problema era că la noi, în Os, metoda nu se demodase cu adevărat niciodată. În fine, dacă mă întrebaţi pe mine, eu cred că Grete era cea care folosea cel mai des uscătorul, în special ca să-şi

păstreze cârlionţii maro-şobolan, făcuţi cu permanent, care îi atârnă din cap.

Pereţii erau decoraţi cu portrete ale vedetelor hollywoodiene de pe vremuri. Singurul lucru care nu era american trebuie să fi fost celebra pereche de foarfeci pe care o folosea Grete, o chestie din inox, despre care ea spunea tuturor celor care aveau suficientă răbdare s-o asculte că era o Niigata 1000 japoneză, care costase cincisprezece mii de coroane şi care venea cu garanţie pe viaţă.

Grete şi-a înălţat privirea, însă Niigata continua să foarfece.

— Olsen, am spus eu.

— Bună, Roy. Se bronzează.

— Ştiu, i-am văzut maşina. Unde e soarele? am întrebat eu, privind superfoarfeca japoneză venind periculos de aproape de lobul urechii unui client.

— Nu cred că vrea să fie deranjat…

— Acolo? am arătat eu către cealaltă uşă.

Pe uşă era prins un afiş cu o fată bronzată, îmbrăcată în bikini, cu un zâmbet disperat pe faţă.

— O să termine în…

Grete s-a uitat la o telecomandă aşezată pe masa de lângă ea.

— Paişpe minute. N-ai putea să aştepţi afară?

— Aş putea. Însă până şi bărbaţii sunt capabili de multitasking dacă cele două lucruri pe care trebuie să le facă în acelaşi timp sunt să se bronzeze şi să vorbească.

Am salutat-o din cap pe doamna din scaunul de frizer, care mă privea în oglindă, şi am deschis uşa.

Am avut senzaţia că pătrund într-un film horror de mâna a doua. În afara luminii albăstrii care se strecura prin crăpătura laterală a coşciugului lui Dracula, încăperea zăcea cufundată în întuneric. Înăuntru erau doar două solare şi un scaun, undeva în spate, pe care stăteau atârnaţi blugii şi geaca din piele ale lui Kurt Olsen. Lămpile dinăuntru emiteau un bâzâit ameninţător, întărind senzaţia că din clipă în clipă urma să se întâmple ceva cumplit.

Am tras scaunul lângă solar, moment în care am auzit muzica pe care Olsen şi-o pusese la căşti. Iniţial am crezut că era o piesă de-a lui Roger Whittaker şi că *chiar intrasem* într-un film horror, însă în cele din urmă am recunoscut melodia *Take Me Home, Country Roads,* a lui John Denver.

— Am venit să te avertizez, am spus.

Am auzit mişcare în interiorul solarului, ceva a atins capacul sicriului, care s-a zgâlţâit – apoi am auzit o înjurătură şoptită. Muzica s-a oprit.

— E vorba despre un posibil caz de agresiune sexuală, am continuat eu.

— A, da?

Glasul lui Olsen suna de parcă ar fi vorbit într-o conservă de tinichea. Nu-mi dădeam seama dacă îmi recunoscuse vocea.

— Despre o persoană care întreţine relaţii sexuale cu o rudă apropiată.

— Continuă, a spus el.

M-am oprit. Poate că mi se părea că scena semăna bizar de mult cu cele care se desfăşoară într-un confesional catolic. Doar că nu eu eram păcătosul. Cel puţin nu de data asta.

— Moe, tinichigiul, cumpără o dată pe săptămână pastile anticoncepţionale de a doua zi. După cum ştii, el are o fată adolescentă. Zilele trecute a cumpărat şi ea pastile din astea.

Am aşteptat ca şeful de post să ajungă la aceeaşi concluzie cu mine.

— De ce o dată pe săptămână şi de ce de aici? s-a mirat el. De ce nu cumpără mai multe odată de la oraş? Sau de ce nu o pune pe fată să ia anticoncepţionale?

— Pentru că de fiecare dată crede că este ultima dată, am răspuns eu. Crede că se poate opri.

Am auzit ţăcănitul unei brichete scăpărate în interiorul solarului.

— De unde ştii asta?

Am început să caut răspunsul corect în vreme ce fumul de ţigară se strecura afară din coşciugul lui Dracula,

răspândindu-se în lumina albăstrie şi dispărând apoi în întuneric. Simţeam acelaşi imbold pe care îl simţise şi Egil ceva mai devreme – acela de a mărturisi. De a păşi peste buza prăpastiei, prăbuşindu-mă.

— Tuturor oamenilor le place să creadă că de mâine vor fi nişte persoane mai bune, am spus eu.

— Nu e uşor să ţii secret aşa ceva într-un sat ca al nostru, nici măcar pentru o perioadă scurtă, a spus Olsen. N-am auzit pe nimeni suspectându-l pe Moe de ceva.

— A dat faliment, am spus eu. De când nu mai are nimic de făcut, lâncezeşte pe acasă.

— Însă a rămas o persoană cumpătată, a comentat Olsen, dovedindu-mi că cel puţin urmărise firul logic al celor spuse de mine. Nimeni nu se apucă să-şi fută propria fiică doar pentru că lucrurile au început s-o ia uşor la vale.

— Şi nici să cumpere pastile de-a doua zi o dată pe săptămână, am adăugat eu.

— Poate că nu vrea ca nevastă-sa să rămână din nou gravidă. Sau poate că fiica şi-o trage cu cine ştie ce flăcău şi Moe e doar un părinte îngrijorat, a spus Olsen, trăgând din ţigară în interiorul solarului. Nu vrea s-o lase să ia anticoncepţionale, ca să nu fie tentată să şi-o tragă tot timpul cu te miri cine. Moe e penticostal, dacă nu ştiai.

— Nu ştiam, însă toate astea nu exclud posibilitatea unui mic incest.

De cum am pronunţat cuvântul „incest”, am simţit ceva mai multă mişcare sub capacul sicriului.

— Dacă ai de gând să faci asemenea acuzaţii, ar trebui să vii cu nişte argumente mai serioase decât acela că persoana în cauză cumpără anticoncepţionale, a spus Olsen. Ai asemenea argumente?

Ce i-aş fi putut răspunde? Că îi citisem ruşinea din privire? O ruşine atât de evidentă încât pentru mine era cea mai limpede dovadă cu putinţă?

— Acuma ai aflat şi tu, am spus. Îţi sugerez să stai de vorbă cu fiica.

Poate că nu ar fi trebuit să folosesc verbul „a sugera”. Poate ar fi trebuit să-mi dau seama că, folosindu-l, lăsam

impresia că îi spuneam lui Olsen cum să-şi facă meseria. Pe de altă parte, poate că fusesem conştient de toate aceste lucruri şi totuşi îmi dădusem drumul la gură. Oricum, vocea lui Olsen a crescut cu un semiton şi cu un decibel.

— Iar eu îţi sugerez să laşi problema asta în seama noastră, deşi îţi pot spune de pe acum că probabil ne vom ocupa de cazuri ceva mai presante.

Felul în care rostise această frază lăsa loc pentru numele meu la final, însă în cele din urmă renunţase să-l rostească. Probabil îl muncea gândul că, dacă totuşi s-ar fi vădit că avusesem dreptate şi că biroul şefului de post nu făcuse nimic, ar fi fost mai uşor pentru el să declare că pontul fusese anonim. În orice caz, m-am lăsat prins în plasă.

— Despre ce cazuri mai presante e vorba? am întrebat eu, în loc să-mi muşc limba şi să tac din gură.

— Nu e treaba ta. Între timp, însă îţi sugerez să ţii bârfa asta de sat doar pentru tine. Nu avem nevoie pe-aici de genul ăsta de isterie.

M-am văzut nevoit să înghit în gol şi, înainte să mai spun ceva, am auzit din nou vocea lui John Denver.

M-am ridicat în picioare şi am revenit în salonul de coafură. Grete şi clienta ei se mutaseră lângă chiuvetă, acolo unde patroana clătea părul clientei, sporovăind întruna. Eu crezusem că părul se spală *înainte* de a-l tăia, însă era limpede că în cazul ăsta era vorba despre ceva diferit, despre un fel de război chimic dus împotriva părului. În tot cazul, pe marginea chiuvetei se zăreau câteva tuburi, iar cele două femei erau prea ocupate ca să mă observe. Am luat telecomanda de lângă uşă. Părea că Olsen mai avea de stat în solar vreo zece minute. Am apăsat pe o săgeată îndreptată în sus până când pe afişaj a apărut numărul douăzeci. Am apăsat apoi pe butonul pe care scria *FACIAL TANNER* şi imediat pe ecran a apărut o gradaţie setată la unu. Am apăsat de trei ori pe săgeată şi am dus-o la maximum. Noi, cei care lucrăm în industria serviciilor, ştim cât de important este ca oamenii să simtă că au ceva de câştigat – mult – când scot nişte bani din buzunar.

Când am trecut pe lângă Grete şi clienta ei, mi-au ajuns

la ureche cuvintele: „... acum e gelos, pentru că era îndrăgostit de fratele lui mai mic, fireşte”.

Faţa Gretei s-a încordat când m-a văzut, însă eu m-am mulţumit s-o salut din cap şi să mă prefac că nu auzisem nimic.

Ajuns afară, la aer proaspăt, m-am gândit că tot căcatul ăsta de viaţă se repetă. Totul s-a mai întâmplat înainte. Totul se va repeta în viitor. Cu acelaşi rezultat.

11

Nici măcar sărbătoarea anuală a satului nu atrăgea o asemenea mulţime. Înşiraserăm şase sute de scaune în sala principală a casei de cultură şi unii participanţi tot rămăseseră în picioare. M-am răsucit în scaun şi am aruncat o privire către fundul sălii, prefăcându-mă că mă uit după cineva. Toată lumea era acolo. Mari cu soţul ei, Dan Krane, care scruta el însuşi adunarea, cu ochiul unui ziarist. Willum Willumsen, dealerul de maşini uzate, era însoţit de Rita, soţia lui înaltă şi elegantă, care era cu un cap mai mare decât el chiar şi când amândoi stăteau aşezaţi pe scaun. Noul preşedinte al consiliului local, Voss Gilbert, care arbitra şi meciurile de acasă ale echipei Clubului de Fotbal din Os, nu că ar fi fost prea bun la asta. Erik Nerell împreună cu soţia lui gravidă, Thea. Şi Kurt Olsen, şeful de post, se afla acolo, cu faţa pârlită strălucind ca un felinar roşu. Privirea lui plină de ură s-a întâlnit cu a mea. Grete Smitt îi adusese pe domnul şi doamna Smitt – îi zărisem puţin mai devreme cum străbat în grabă parcarea, îndreptându-se către intrare. Natalie Moe stătea aşezată între părinţii ei. Am încercat să surprind privirea tatălui ei, însă îşi întorsese deja capul. Poate pentru că bănuia că ştiam. Sau poate pentru că ştia că toată lumea îşi dăduse seama că afacerea lui cu acoperişuri dăduse faliment şi că, dacă ar fi investit în proiectul hotelier, toţi creditorii lui din sat ar fi luat gestul drept o insultă. Deşi poate l-ar fi iertat, că venise doar să asiste la întâlnire. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi veniseră din pură curiozitate, neavând nici cea mai mică intenţie să investească. Adevărul este că Jo Aas, fostul preşedinte al consiliului municipal, nu mai văzuse sala aia atât de plină din anii 1970, de pe vremea când prin satul nostru încă mai trecea pastorul itinerant Armand. Aas stătea pe podium, cuprinzând adunarea cu privirea. Înalt, slab şi deşirat, arăta ca un catarg. De la un an la altul, sprâncenele lui arcuite în sus, albe ca scoarţa de mesteacăn, păreau să-i urce tot mai mult pe frunte.

— Pe vremuri, distracţii precum ventrilocia şi tămăduirea celor bolnavi sau ologi erau la fel de populare ca filmele care rulează acum la cinematograful sătesc, a luat Aas cuvântul. În plus, erau şi gratuite.

Râsetele din sală nu au întârziat.

— Acum însă nu v-aţi adunat aici ca să mă ascultaţi pe mine, ci pe unul dintre fiii acestui loc, reîntors acasă, Carl Abel Opgard. Nu ştiu dacă predica lui va pogorî asupra satului mântuirea şi viaţa veşnică – asta va trebui să hotărâţi voi înşivă. Am fost de acord să-l prezint pe acest tânăr şi proiectul lui, deoarece acest sat, în aceste vremuri, în situaţia în care ne aflăm cu toţii, ar trebui să primească cu braţele deschise orice iniţiativă proaspătă. *Avem nevoie* de o gândire nouă. Avem nevoie de implicare. Avem însă nevoie şi de gândire veche. De gândirea care a trecut testul timpului şi care ne-a permis să trăim aici, în aceste sate neroditoare însă frumoase. Ceea ce vă rog este să ascultaţi cu o minte deopotrivă deschisă şi nepărtinitoare ce vă va spune acest tânăr, care a dovedit faptul că un simplu băiat de fermier de prin părţile noastre poate să aibă o viaţă încununată de succes şi în lumea largă. Carl, preia te rog scena!

Un ropot de aplauze furtunoase, care s-au diminuat însă perceptibil în momentul în care Carl a ajuns pe podium, ceea ce însemna că îi fuseseră adresate mai degrabă lui Aas decât lui. Carl venise îmbrăcat la costum şi cravată, însă între timp îşi scosese sacoul, suflecându-şi mânecile cămăşii. Îşi alesese ţinuta acasă, întrebându-ne ce părere avem. Shannon se întreba de ce nu voia să poarte şi sacoul, iar eu i-am explicat că fratele meu văzuse candidaţii americani la preşedinţie cum se străduiesc să pară oameni din popor când, în timpul campaniilor electorale, ţin cuvântări în faţa muncitorilor din fabrici.

— Ei poartă geci din piele şi şepci de baseball, a spus Shannon.

— Trebuie să găseşti echilibrul potrivit, a adăugat Carl. Nu vrem să părem înţepaţi şi pompoşi – la urma urmelor şi noi suntem de prin părţile astea, în care oamenii conduc

tractoare şi umblă în cizme de cauciuc. În acelaşi timp însă, trebuie să părem serioşi şi profesionişti. Nu te poţi prezenta în faţa oamenilor fără cravată la gât când le ceri ceva, iar dacă vii fără una, e limpede că nu înţelegi. Faptul că eu *am* un sacou, pe care însă l-am dat jos, arată că respect ce urmează să fac şi că iau totul în serios, dar că în acelaşi timp sunt hotărât, nerăbdător, pregătit să pun osul la treabă.

— Că nu te temi să te murdăreşti pe mâini, am adăugat eu.

— Exact, a confirmat Carl.

În timp ce ne îndreptam spre maşină, Shannon mi-a şoptit cu un chicotit:

— Ştii ceva, eu credeam că expresia e „să nu te temi să capeţi pământ sub unghii”. Vorbesc aiurea?

— Depinde ce vrei să spui, am răspuns eu.

— Ceea ce doresc să vă spun, a început Carl, sprijinindu-şi ambele mâini pe podium, …*înainte* de a începe să vă descriu aventura la care vă invit pe toţi să participaţi, este că simpla mea prezenţă pe această scenă, în faţa atâtor vechi prieteni şi a atâtor feţe cunoscute, e ceva cu totul deosebit pentru mine. Mă simt mişcat.

Am perceput în sală o aşteptare precaută. Carl fusese foarte simpatizat. Cel puţin de către cei ale căror iubite nu-l simpatizaseră prea mult. Bine, Carl cel de acum cincisprezece ani, care părăsise satul. Dar oare mai era acelaşi Carl? Poznaşul şi glumeţul care afişa în permanenţă un zâmbet luminos, puştiul amabil şi prevenitor care avea pentru fiecare om – femeie sau bărbat, copil sau adult – câte o vorbă bună? Sau între timp se preschimbase în ce stătea scris pe cartea lui de vizită: „Master of Business”? Într-o pasăre de munte capabilă să zboare la înălţimi la care altele nici măcar nu pot respira? Canada. Magnat imobiliar. O soţie exotică şi educată născută în Caraibe, care era şi ea de faţă, machiată un pic prea şic. Oare acum l-ar fi plictisit o fată normală, de prin părţile astea?

— E minunat şi mă simt mişcat, a repetat Carl. Pentru că acum, în sfârşit, îmi dau seama cum trebuie să fi fost să fi

rămas aici şi să fi fost…

A făcut o pauză abilă, vreme în care fratele meu a cuprins mulţimea cu privirea, ajustându-şi în acelaşi timp nodul de la cravată.

— …Rod.

O scurtă pauză. Apoi au urmat râsetele.

Zâmbetul alb al lui Carl. Era sigur că îi prinsese în mreajă. Şi-a sprijinit braţele lungi de marginea podiumului, de parcă scena ar fi fost proprietatea lui.

— De obicei basmele încep cu „a fost odată ca niciodată”, însă povestea aceasta încă nu a fost scrisă. Dar când o să fie scrisă, ea va începe aşa: „A fost odată ca niciodată un sat în a cărei primărie s-a organizat o întrunire la care oamenii au discutat despre un hotel pe care urmau să-l construiască”. Iar hotelul despre care vorbim este *acesta…*

Carl a apăsat unul dintre butoanele telecomenzii pe care o ţinea în mână. Planul hotelului şi-a făcut apariţia pe ecranul uriaş din spatele lui. S-au auzit câteva icnete surprinse, însă mi-am dat seama că se aşteptase la mai multe. Mi-am dat seama pentru că e fratele meu. Mai exact, se aşteptase la nişte reacţii ceva mai eficiente. Aşa cum am mai spus: oamenii preferă în general confortul propriului cămin decât cel al unui iglu de pe lună. Pe de altă parte, planul hotelului avea o anumită eleganţă. Exista o armonie a proporţiilor şi liniilor, o frumuseţe universală a acestora, ca într-un cristal de gheaţă, într-un talaz înspumat sau într-un versant pustiu de munte. Chiar şi-ntr-o benzinărie.

Carl îşi dădea seama că va avea de tras ca să-i convingă pe cei adunaţi acolo. L-am văzut cum se regrupează, cum s-ar spune. Mobilizându-se. Pregătindu-se pentru următorul asalt. A început să comenteze, rând pe rând, fiecare imagine pe care o afişa pe ecran, explicând despre ce era vorba. Zona de spa, sala de gimnastică, bazinul de înot, camera de joacă pentru copii, diferitele categorii de apartamente, recepţia şi intrarea, restaurantul. Avea de fiecare dată grijă să sublinieze că totul urma să fie de cea mai înaltă calitate, că grupul-ţintă de clienţi era compus din

persoane cu aşteptări mari. Cu alte cuvinte: cu portofele doldora de bani. Numele hotelului avea să fie identic cu al satului: „Os” – Hotel montan cu spa. Un nume care urma să fie promovat pe toate platformele media şi care avea să devină sinonim cu ideea de calitate, a spus Carl. Ceva exclusiv, dar care nu *exclude.* O familie cu venituri medii şi-ar fi permis să-şi petreacă un weekend aici. Însă era ceva pentru care trebuiau să pună bani deoparte, o excursie pe care o aşteptau cu nerăbdare. Numele satului ar fi trebuit asociat cu bucuria. Carl a zâmbit, dezvăluind publicului un crâmpei din bucuria aia. Aveam impresia că reuşise să capteze atenţia publicului. Aş fi spus chiar că lumea începuse să dea semne de entuziasm, un lucru cu care nu te întâlneşti prea des prin părţile noastre. Oricum, următoarele icnete de surpriză nu s-au auzit decât când au aflat costul total.

Patru sute de milioane.

Un murmur general. Temperatura din încăpere s-a prăbuşit.

Carl se aşteptase la un asemenea icnet, dar citeam pe chipul lui că nu credea că o să fie atât de sonor.

A început să vorbească ceva mai repede, temându-se să nu piardă atenţia publicului. A spus că apariţia hotelului şi a cabanelor din jur va duce la o creştere a valorii terenurilor din zonă – o creştere suficientă pentru a face investiţia profitabilă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre proprietarii de magazine şi despre furnizorii de servicii, fiindcă hotelul şi cabanele le vor furniza o grămadă de clienţi bogaţi. Iar turiştii vor fi oameni avuţi, cărora le place să cheltuiască. De fapt, luat separat, satul va avea probabil un profit mai mare decât hotelul însuşi.

Carl a făcut o mică pauză. Oamenii erau tăcuţi şi nemişcaţi. Totul părea pe muchie de cuţit. De unde stăteam eu, în cel de-al cincilea rând, am văzut ceva mişcându-se. Ca un catarg înălţându-se pe un vânt puternic. Era Aas, care se aşezase în primul rând. Capul lui alb, semeţindu-se deasupra adunării. A dat din cap. Agale. Toată lumea a văzut cum o face.

Apoi Carl a scos asul din mânecă.

— Dar precondiţia tuturor acestor lucruri este ca hotelul să fie construit şi să înceapă să primească clienţi. Ca oamenii să fie dispuşi să facă efortul necesar. Ca *anumiţi oameni* să-şi asume anumite riscuri finanţând acest proiect. Pentru binele celorlalţi. Al *tuturor* sătenilor.

În general, oamenii de prin părţile acestea sunt mai puţin educaţi decât cei de la oraş. Nu se prind la fel de repede de poantele pe care la aud prin filmele deştepte şi prin comediile cosmopolite. Dar sunt în stare să se prindă de *subtext.* Cum în Os ideal este să nu spui mai mult decât necesarul, oamenii s-au deprins să înţeleagă ce rămâne nerostit. Iar ceea ce rămăsese nerostit aici fusese ideea că, dacă nu intrai în rândurile *anumitor oameni* care investeau în proiect, atunci intrai în categoria *celorlalţi oameni.* A celor care ar fi profitat de beneficiile secundare ale investiţiei, fără ca ei înşişi să fi contribuit cu ceva.

Am zărit mai mulţi oameni dând agale din cap. Gestul se răspândea în mulţime.

Apoi s-a făcut auzită o voce de bărbat. A lui Willumsen, tipul care îi vânduse tatei Cadillacul.

— Carl, dacă investiţia asta e aşa grozavă, de ce ai nevoie de noi toţi? De ce nu-ţi păstrezi tot tortul? Sau câte felii crezi că poţi hali singur, lăsând alţi câţiva mahări să le acopere pe celelalte?

— Pentru că nu sunt un mare mahăr, a răspuns Carl. Şi nici printre voi nu se găsesc prea mulţi. Desigur, puteam să-mi rezerv o felie mai mare de tort şi sunt mai mult decât bucuros să acopăr partea rămasă, în cazul în care investiţia nu va fi acoperită. Însă viziunea pe care am avut-o în momentul în care am revenit acasă era ca *toată lumea* să aibă şansa să participe, nu doar cei care îşi permit să facă investiţii. De-asta văd acest proiect ca pe un SRC. O societate cu răspundere colectivă. Ceea ce înseamnă că niciunul dintre voi nu va trebui să investească ceva la început ca să devină acţionar la hotel. Nici măcar un sfanţ! a încheiat Carl izbind podiumul cu pumnul.

Pauză. Tăcere. Îmi dădeam seama că toată lumea căzuse

pe gânduri. „Ce fel de hocus-pocus o mai fi şi ăsta? Să se fi reîncarnat predicatorul Armand sub forma lui Carl Opgard?”

Apoi Carl a dat citire evangheliei Veştilor Bune, explicând cum e posibil să deţii ceva fără să plăteşti. Oamenii îl ascultau pe domnul Master of Bussines.

— Asta înseamnă că, cu cât există mai mulţi investitori, cu atât se diminuează riscurile la nivel individual. Dacă toată lumea se implică, nimeni nu va risca mai mult decât preţul unei maşini obişnuite. Una pe care n-o cumpărăm la mâna a doua de la domnul Willumsen, aici de faţă.

Râsete. Chiar şi câteva aplauze răzleţe venite de undeva din fundul sălii. Toată lumea cunoştea povestea cu maşina, însă pentru moment nimeni nu părea să se gândească la ce se întâmplase în cele din urmă cu ea. Zâmbitor, Carl a arătat către cineva care ridicase mâna.

Un bărbat s-a ridicat în picioare. Unul înalt. Cât Carl de înalt. Mi-am dat seama că lui Carl îi luase câteva clipe să-l recunoască. Poate chiar regreta că-i dăduse cuvântul. Simon Nergard a deschis o gură în care doi dintre dinţii din faţă erau vizibil mai albi decât ceilalţi. Poate că mă înşelam, însă încă mi se părea că puteai distinge un şuierat nazal când vorbea, de la osul care nu se vindecase cum trebuie.

— De vreme ce hotelul va fi construit pe terenul tău şi-al fratelui tău…

Nu se grăbea, a făcut o pauză lungă.

— Da? l-a zorit Carl cu o voce puternică, fermă.

Probabil că nimeni în afara mea nu-şi dăduse seama că vocea lui fusese un pic *prea* puternică, un pic *prea* fermă.

— … m-ar interesa să aflu cât de mult intenţionaţi să cereţi pe el.

— Să *cerem* pe el? s-a mirat Carl, scrutând cu privirea chipurile celor prezenţi.

Sala s-a cufundat din nou în tăcere. Părea evident – şi probabil nu numai eu simţeam asta – că fratele meu încerca să câştige timp. Simon sigur o văzuse, pentru că, în clipa în care a deschis din nou gura, vocea lui avea un ton triumfător:

— Poate că domnul *Master of Business* va înţelege mai

bine dacă întreb „care e preţul”, a spus el.

Râsete răzleţe. O tăcere expectativă. Oamenii îşi înălţaseră capetele, ca animalele adunate la adăpătoare care zăresc, alertate, leul cum se apropie, cu toate că e încă departe.

Carl a zâmbit. S-a aplecat peste documentele din faţa lui. Umerii i se zgâlţâiau de parcă ar fi râs de şutul prietenesc pe care tocmai i-l dăduse un vechi amic. A adunat cu grijă hârtiile într-un singur teanc, părând că încearcă să-şi formuleze cât mai bine răspunsul. În clipa aceea l-am simţit şi, după ce m-am uitat rapid în jurul meu, mi-am dat seama că toată lumea îl simţise. Acesta era. Momentul luării deciziei. Două rânduri mai în faţă, am zărit un spate drept îndreptându-se şi mai mult. Shannon. Ridicându-mi privirea spre podium, l-am surprins pe Carl cum se uită la mine. Am citit ceva în ochii lui. Îşi cerea iertare. Pierduse. O dăduse-n bară. Îşi implicase şi familia. Amândoi o ştiam. El n-avea să-şi construiască hotelul, iar eu n-aveam să-mi cumpăr propria benzinărie.

— Nu vrem nimic pentru el, a spus Carl. Eu şi Roy *donăm* terenul.

La început mi s-a părut că nu aud bine. Îmi dădeam seama că şi Simon avusese aceeaşi impresie. Apoi am auzit un murmur răspândindu-se prin sală, moment în care mi-am dat seama că toată lumea auzise acelaşi lucru. Cineva a început să bată din palme.

— Nu, nu, a intervenit Carl ridicându-şi braţele în aer. Mai avem multe de făcut. Acum însă avem nevoie ca tot mai mulţi oameni să semneze un document preliminar prin care să-şi declare intenţia de a participa la afacere, pentru ca, atunci când vom depune dosarul la consiliul local pentru aprobare, membrii să vadă că e un proiect serios. Vă mulţumesc!

Aplauzele au început să se înteţească. În scurtă vreme, toată lumea aplauda. Toată lumea în afară de Simon. Şi poate de Willumsen. Şi de mine.

— A trebuit s-o fac! a exclamat Carl. Era un moment de

cumpănă. Nu ţi-ai dat seama?

Mă urmărise, pe jumătate fugind, până la maşină. Am deschis portiera şi m-am aşezat la volan. Carl fusese cel care sugerase să venim la întâlnire cu Volvoul meu 240, alb, şi nu cu maşina lui, care duhnea a dolari americani. Am vârât cheia în contact, am apăsat pe acceleraţie şi am băgat maşina în viteză înainte ca el să apuce să închidă portiera din dreptul scaunului pasagerului.

— Ce dracu' faci, Roy?

— Ce dracu' fac – *ce?!* am zbierat eu la el, potrivind oglinda retrovizoare.

Am văzut cum Ârtun dispare în spatele nostru. Am zărit chipul tăcut şi înfricoşat al lui Shannon, care stătea pe bancheta din spate.

— Ai promis! Ai spus că le vei comunica preţul terenului dacă te vor întreba, pulă belită ce eşti!

— Hai scuteşte-mă, Roy! Ai simţit şi tu care era atmosfera. Nu mă minţi, am văzut-o pe faţa ta. Ştiai că dacă i-aş fi zis „păi, da, acum, că m-ai întrebat, Simon, eu şi cu Roy vrem patruzeci de milioane pentru grămada aia de pietre", ăsta ar fi fost sfârşitul poveştii. Şi n-ai mai fi pupat tu în viaţa ta bani de staţie de benzină.

— Ai minţit!

— Am minţit, da. Ca să mai ai o şansă să-ţi cumperi propria staţie de benzină.

— Care căcat de şansă?

Am apăsat pe acceleraţie şi am tras de volan, simţind cum derapăm uşor pe drumul de pietriş, intrând pe şoseaua principală. Anvelopele au scrâşnit înainte să cadă toate patru pe asfalt şi s-a auzit un scrâşnet şi de pe bancheta din spate.

— Şansa să-mi revină nişte bani peste zece ani, când hotelul va începe să genereze un oarecare profit?

Am scuipat şi am apăsat pedala de acceleraţie.

— Chestia e că ai minţit, Carl! Ai minţit şi le-ai dat ăstora trei sute douăzeci de acri din... din *pământul meu* – pe nimic!

— Niciun „zece ani", cap pătrat ce eşti. O să ai şansa

asta într-un an – cel mult.

În vocabularul nostru, „cap pătrat” era aproape o formulă de alint, aşa că am înţeles că voia să ajungem la un armistiţiu.

— Da, un an – după care ce-o să se întâmple?

— Vor fi scoase la vânzare parcelele pentru cabane.

— Parcele pentru cabane? am lovit eu volanul cu podul palmei. Iisuse Hristoase, uită odată de cabanele alea, Carl! N-ai auzit? Consiliul local a votat să nu se mai construiască nicio cabană.

— Zău?

— Consiliul nu se alege cu niciun ban din afacerea asta, numai cu cheltuieli.

— Serios?

— Proprietarii cabanelor plătesc taxe locale acolo unde locuiesc, iar când stau aici doar şase weekenduri pe an, nu lasă suficienţi bani ca să acopere costul cabanelor pentru comunitate: apă, canalizare, colectarea gunoiului, curăţarea zăpezii. Proprietarii cabanelor îşi fac plinul şi cumpără hamburgeri de la mine, ceea ce e bine pentru staţia de benzină şi pentru încă câteva afaceri, însă pentru primărie e o picătură într-un ocean.

— Îţi jur că nu ştiam.

M-am uitat la el. Mi-a răspuns cu un rânjet, puţoiul. Era limpede că ştiuse.

— Ceea ce vindem noi primăriei, a început el să-mi explice, sunt nişte „paturi calde”. Spre deosebire de „paturile reci”.

— Adică?

— Cabanele sunt paturi reci – stau goale nouă weekenduri din zece. Hotelurile însă sunt paturi calde. Astea se umplu pe toată durata anului cu oameni care cheltuiesc bani fără ca primăria să aloce vreunul. Paturile calde reprezintă visul erotic al oricărui consiliu local, Roy. Indiferent ce spun normele – oamenii de acolo vor începe să te bombardeze cu autorizaţii. Aşa stau lucrurile în Canada, aşa stau lucrurile şi aici. Nu hotelul ne va umple pe amândoi de bani. Banii vor curge când vom primi

autorizaţia să vindem loturi de teren pentru cabane. Şi o vom primi, pentru că voi oferi consiliului local o înţelegere de treizeci-şaptezeci la sută.

— Treizeci-şaptezeci?

— Le oferim treizeci la sută din pachetul de paturi calde dacă ne vor da la schimb permisiunea să construim paturi reci în proporţie de şaptezeci la sută.

Am băgat maşina într-o viteză inferioară.

— Şi crezi că vor pune botul?

— În mod normal ar accepta o înţelegere numai dacă procentele ar fi inversate. Dacă ar lua şaptezeci la sută din paturile calde. Gândeşte-te însă că la şedinţa consiliului local de săptămâna viitoare, când se vor discuta şi consecinţele retrasării drumului principal, eu voi veni cu acest proiect prin care le oferim un hotel pentru care a votat un sat întreg. Iar ei se vor uita în public şi îl vor zări pe Abraham Lincoln acolo, încuviinţând din cap, „ce mişto e chestia asta”.

Lincoln era porecla pe care tata i-o dăduse lui Jo Aas. Şi, *da,* îmi puteam imagina scena. Oamenii din consiliu i-ar fi putut oferi lui Carl ce-şi dorea.

M-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Tu ce crezi?

— Ce cred eu? Cred că şofezi ca un vier în călduri.

Privirile noastre s-au întâlnit în oglindă şi amândoi am început să râdem. În scurtă vreme râdeam toţi trei atât de tare, încât Carl a simţit nevoia să pună o mână pe volan ca să-l manevreze în locul meu. Am luat din nou controlul maşinii, am băgat-o într-o viteză inferioară şi am cotit pe drumul de pietriş, intrând pe serpentinele care duc spre casa noastră.

— Ia uitaţi, a spus Shannon.

Şi ne-am uitat.

O maşină cu girofar albastru bloca drumul. Am încetinit şi l-am zărit în lumina farurilor pe Kurt Olsen. Stătea pe capota Land Roverului său, ţinându-şi mâinile încrucişate pe piept. M-am oprit abia în clipa în care bara de protecţie a maşinii mele aproape i-a atins genunchii, însă Olsen nici

măcar n-a tresărit. A făcut câţiva paşi până în dreptul portierei, în vreme ce eu coboram geamul.

— Test de alcoolemie, a spus el, orbindu-mă cu lumina lanternei. Ieşi din maşină.

— Să ies? am întrebat eu, ferindu-mi ochii cu o mână. Nu pot să suflu în fiolă de pe scaun?

— Afară! a repetat el pe un ton dur, calm şi rece.

Am făcut un schimb de priviri cu Carl, care a dat de două ori din cap. Prima dată ca să-mi spună să fac cum îmi porunceşte Olsen, a doua oară ca să-mi spună că o să se ocupe el.

Am ieşit din maşină.

— Vezi chestia aia? m-a întrebat Olsen, arătând către un făgaş, relativ drept, săpat în pietriş.

Mi-am dat seama că-l făcuse el însuşi, cu călcâiul cizmei de cowboy.

— Vreau să mergi pe dungă.

— Glumeşti, nu?

— Nu, eu nu mă ţin de glume, Roy Calvin Opgard. Începe de aici. Haide.

Am făcut întocmai, doar ca să scap mai repede.

— Hopa, cu grijă, a început Olsen să mă îndrume. Şi-ncă o dată, încetişor. Gândeşte-te că e vorba despre o sârmă de întins rufe. Pune talpa pe linie de fiecare dată când păşeşti.

— Ce fel de sârmă? am întrebat eu de cum am început să repet testul.

— Genul de sârmă pe care o întinzi peste o râpă. De exemplu, peste o viroagă cu pietre atât de instabile, încât oamenii care se pricep la asta scriu într-un raport că nu recomandă efectuarea unor investigaţii în zonă. Dacă faci un pas greşit pe lângă linia aia, Roy, ai dat de dracu’.

Nu ştiu dacă de vină era că trebuia să păşesc pe linia aia ca un nenorocit de fotomodel sau lumina pâlpâitoare a lanternei lui Olsen, însă devenise extrem de greu să-mi păstrez echilibrul.

— Doar ştii că nu beau, am spus eu. Aşa că… ce e asta?

— Tu nu bei, aşa e. Înseamnă că fratele tău poate să bea cât pentru doi. Ceea ce mă face să cred că tu eşti cel pe

care trebuie să-l ţin sub observaţie. Oamenii care sunt mereu treji au ceva de ascuns, nu crezi? Se tem că, dacă se vor îmbăta, îşi vor destăinui secretele. Aşa că se ţin departe de oameni şi de petreceri.

— Dacă tot te-ai pus pe întors pietre, Olsen, poate ai face bine s-o întorci şi pe-a lui Moe, tinichigiul. Sau ai făcut-o deja?

— Las-o baltă, Roy. Ştiu că încerci să-mi distragi atenţia.

Glasul lui începuse să-şi piardă calmul acela controlat.

— Adică tu crezi că un posibil abuz sexual îţi distrage atenţia? E mai profitabil să-ţi pierzi timpul supunând un abstinent la un test de alcoolemie?

— Ups, ai călcat peste margine puţin, a spus Olsen.

Mi-am coborât privirea.

— Am călcat peste margine o pulă.

— Ia uită-te acolo, vezi? a continuat el, îndreptând lumina lanternei către o urmă dinafara liniei.

Era o urmă de cizme de cowboy.

— Acum ai face bine să vii cu mine.

— Ce dracu', Olsen – adu odată căcatul ăla de fiolă!

— A stricat-o cineva. A apăsat greşit pe butoane şi s-a dus dracului, mi-a răspuns el. Ai picat testul de echilibru, aşa că va trebui să ne bazăm pe el. După cum ştii, avem la post o celulă confortabilă în care poţi să aştepţi până vine doctorul să-ţi ia o probă de sânge.

I-am adresat o privire atât de uimită şi de incredulă, încât şi-a pus lanterna sub bărbie şi a făcut „Bau!", după care a izbucnit într-un râs fantomatic.

— Ai grijă cu lumina aia, am spus eu. Se pare că ai avut deja parte de suficiente radiaţii.

Nu părea foarte supărat. Încă râzând, şi-a scos perechea de cătuşe de la curea.

— Întoarce-te cu spatele, Roy.

PARTEA A TREIA

12

Într-o seară târzie trăsesem cu urechea prin gaura burlanului de fum. Aveam şaişpe ani, iar discuţia monotonă din bucătărie fusese cât pe ce să mă adoarmă. Deşi nu avea prea multe de spus, ea conducea conversaţia. Tata rostea din când în când câte un „da” sau „nu”, cu excepţia câtorva momente în care o oprise, descriindu-i scurt şi la obiect cum stăteau de fapt lucrurile, cum ar trebui sau nu să fie făcute, în funcţie de situaţie. De cele mai multe ori, tata nu ridica glasul, însă după aceea, ca un fel de regulă, mama rămânea o vreme tăcută. Înainte să înceapă să discute calm despre altceva, de parcă subiectul de dinainte nici măcar nu fusese abordat. Ştiu că sună ciudat, însă nu am ajuns niciodată să-mi cunosc cu adevărat mama. Poate pentru că nu o înţelegeam sau poate că persoana ei nu mă interesa suficient de mult, ori pentru că figura ei era atât de ştearsă în prezenţa tatei, încât pentru mine pur şi simplu dispărea. Bineînţeles că e ciudat să spui că persoana de care ai fost atât de apropiat, cea care ţi-a dăruit viaţă, cea alături de care ţi-ai petrecut, vreme de optsprezece ani, fiecare zi, poate rămâne o persoană ale cărei gânduri şi sentimente au rămas un mister total pentru tine. Oare era fericită? Care erau visurile ei? De ce era în stare să stea de vorbă cu tata – şi puţin cu Carl –, însă aproape niciodată cu mine? Oare şi ea mă înţelegea la fel de puţin cât o înţelegeam eu? A existat o singură ocazie în care am întrezărit un crâmpei din ceea ce însemna ea dincolo de ce făcea în bucătărie, în grajd, când cârpea haine şi ne zicea să-l ascultăm pe tata; a fost în seara în care unchiul Bernard a împlinit cincizeci de ani. După ce am luat masa la restaurantul în stil rococo, adulţii au început să danseze pe muzica interpretată de un trio de bărbaţi supraponderali, îmbrăcaţi în sacouri albe şi, în vreme ce lui Carl i se oferea turul hotelului, eu am rămas la masă şi am observat că mama se uita la dansatori având întipărită pe chip o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată: visătoare şi

pe jumătate zâmbitoare, cu ochii uşor mijiţi. Şi pentru prima dată în viaţă mi-a trecut prin gând că mama putea fi frumoasă. *Frumoasă,* aşa cum stătea ea acolo, fredonând, îmbrăcată într-o rochie roşie care se asorta cu băutura din faţa ei. Nu o mai văzusem bând decât în Ajunul câte unui Crăciun, şi atunci se mulţumea cu un singur păhărel de aquavit. Apoi, când l-a întrebat pe tata dacă nu voia să danseze, am simţit în glasul ei o căldură neobişnuită. Tata a scuturat din cap, însă i-a zâmbit; poate simţise acelaşi lucru ca mine. La masa noastră şi-a făcut apariţia un bărbat ceva mai tânăr decât tata, care a invitat-o pe mama la dans. Tata a luat un gât de bere, a dat din cap şi i-a adresat tipului un zâmbet, de parcă s-ar fi simţit mândru. Nu m-am putut abţine să n-o urmăresc pe mama cum se îndreaptă spre ringul de dans. Speram doar ca scena să nu devină prea stânjenitoare. Am văzut-o cum îi adresează bărbatului câteva cuvinte şi cum el dă din cap – după care amândoi au început să se mişte pe ritmul muzicii. La început, mama a dansat destul de aproape de el, apoi şi mai aproape, după care s-a îndepărtat, dansând mai întâi cu paşi repezi, apoi cu paşi lenţi. Se vedea că ştie să danseze, lucru pe care nici măcar nu-l bănuisem. Dar mai era ceva. Felul în care îl privea pe străinul acela. Ochii mijiţi şi zâmbetul pe jumătate schiţat, de mâţă care se joacă cu şoarecele pe care intenţionează să-l mănânce, doar că nu imediat. Am văzut că tata începuse să se foiască lângă mine. În clipa următoare mi-a trecut prin gând că nu bărbatul era persoana străină, ci ea, femeia căreia îi ziceam „mamă”.

Apoi totul a luat sfârşit şi mama s-a aşezat din nou la masă. Mai târziu în seara aia, după ce Carl a adormit lângă mine în camera de hotel pe care o împărţeam, am auzit glasuri pe coridor. L-am recunoscut pe al mamei, care era neobişnuit de sonor şi de tăios. M-am dat jos din pat şi am întredeschis uşa, suficient ca să pot vedea uşa camerei lor. Tata a spus ceva, iar mama şi-a ridicat mâna, dându-i o palmă. Tata şi-a atins obrazul şi a spus ceva pe un ton calm, şoptit. Ea şi-a ridicat cealaltă mână şi i-a mai tras o palmă. Apoi i-a smuls cheia din mână, a descuiat uşa şi s-a

făcut nevăzută în cameră. Tata a rămas pe loc, uşor aplecat de spate, frecându-şi obrazul şi privind la uşa dindărătul căreia aşteptam eu în întuneric. Părea trist şi singuratic, ca un copil care tocmai şi-a pierdut ursuleţul de pluş, m-am gândit eu. Habar n-am dacă văzuse că uşa mea era întredeschisă, tot ce ştiu este că în seara aia surprinsesem o scenă în care fuseseră implicaţi mama şi tata. O scenă pe care nu o prea înţelesesem şi despre dedesubturile căreia nu voiam să aflu mai mult. A doua zi, în vreme ce ne întorceam la Os, totul a revenit la normal. Mama a stat de vorbă cu tata, o conversaţie liniştită, de zi cu zi, el rostind mai des câte un „da”, mai rar câte un „nu”, sau având o criză de tuse, timp în care ea rămânea tăcută.

Motivul pentru care în seara aia de demult am tras cu urechea era că, după o lungă pauză, tata fusese cel care începuse să vorbească. Şi părea să fie vorba despre un lucru la care se gândise cum ar putea să-l formuleze cât mai bine. Glasul lui era şi mai domol decât de obicei. Aproape o şoaptă. Fireşte că părinţii noştri ştiau că îi puteam auzi din dormitor, prin gaura burlanului de fum; dar nu ştiau cât de *limpede* îi puteam auzi. Gaura ca gaura, însă burlanul amplifica sunetul atât de mult încât aveai impresia că eşti cu ei în bucătărie. Eu şi Carl hotărâserăm că n-avea niciun rost să le spunem despre asta.

— Azi a pomenit de asta Sigmund Olsen, a spus tata.

— Da?

— Primise un „raport de avertizare”, aşa-i zice, de la una dintre profesoarele lui Carl.

— Şi?

— Ea i-a spus că de două ori văzuse pete de sânge pe fundul pantalonilor lui Carl şi că, atunci când l-a întrebat ce se întâmplase, Carl i-a oferit ceea ce ea crede că e „o explicaţie destul de neverosimilă”.

— Ce explicaţie? a întrebat mama, coborându-şi şi ea glasul.

— Olsen n-a dat niciun detaliu. Nu voia decât să ne transmită că biroul şefului de post voia să stea de vorbă cu Carl. Se pare că sunt obligaţi să informeze părinţii când

interoghează un băiat sub şaişpe ani.

Am simţit de parcă cineva îmi vărsase în cap o găleată plină cu apă rece ca gheaţa.

— Olsen a spus că vom putea fi de faţă dacă e şi Carl de acord şi că, legal, băiatul nu e obligat să stea de vorbă cu ei. Asta ca să ştim.

— Şi tu ce ai zis? l-a întrebat, tot în şoaptă, mama.

— Că bineînţeles că fiul meu nu va refuza să stea de vorbă cu poliţia, dar că mai întâi aş vrea să stau eu însumi de vorbă cu el şi că mi-ar fi de folos să aflu ce fel de „explicaţie neverosimilă” i-a oferit el profesoarei.

— Şi ce ţi-a răspuns şeful de post?

— A căzut o vreme pe gânduri, după care mi-a spus că-l cunoaşte pe Carl, pentru că e în aceeaşi clasă cu fi-său… cum îl chema?

— Kurt.

— Cu Kurt, da. Aşa că ştie că băiatul nostru este un copil onest şi corect şi el personal crede explicaţia oferită de Carl. Apoi a spus că profesoara abia ce-a ieşit de pe băncile institutului pedagogic şi că, în zilele noastre, acolo îi îndoctrinează să fie atenţi la lucrurile astea, ceea ce înseamnă că oamenii ca ea le văd peste tot.

— Normal că le văd, pentru numele lui Dumnezeu. Şi ce a zis că i-a spus Carl profesoarei?

— Carl a spus că s-a aşezat pe grămada de scânduri din spatele hambarului şi că i-a intrat un cui în fund.

Am aşteptat ca mama să pună următoarea întrebare – „De două ori?”. Dar n-a mai pus-o. Oare ştia? Oare ghicise? Am înghiţit în sec.

— Dumnezeule, Raymond! e tot ce-a spus.

— Grămada aia de scânduri ar fi trebuit de mult mutată de acolo, a spus el. Cred că îmi voi face timp mâine pentru asta. După care vom sta de vorbă cu Carl. Nu e normal să se rănească în halul ăsta şi să nu ne spună nimic. Cuie ruginite – poate să facă tetanos şi cine ştie ce alte belele.

— Ar trebui să vorbim cu el. Şi roagă-l pe Roy să stea cu ochii pe fratele lui mai mic.

— Nu e nevoie, Roy cu asta se ocupă tot timpul. Cred că

e ceva nesănătos – faptul că nu-l scapă din ochi deloc.

— Nesănătos?

— Parcă ar fi soţ şi soţie.

Pauză. „Acum o va spune”, m-am gândit eu.

— Carl trebuie să înveţe să fie independent, a spus tata. M-am tot gândit şi cred că a sosit vremea ca băieţii să aibă camerele lor separate.

— Dar nu avem spaţiu pentru aşa ceva.

— Haide, Margit. Ştii că nu ne permitem să construim baia aia pe care ţi-o doreşti tu între cele două dormitoare, însă nu ne-ar costa prea mult să mutăm doi pereţi ca să mai câştigăm o cameră. Aş putea termina în două-trei săptămâni.

— Crezi?

— O să încep sâmbăta asta.

Evident că decizia fusese luată cu mult înainte să-i prezinte mamei ideea separării noastre. Ce părere am fi avut eu sau Carl era irelevant. Mi-am vârât pumnul în gură ca să nu încep să înjur. Îl uram, îl uram. Fusesem sigur că fratele meu avea să-şi ţină gura, dar nu fusese suficient. Şeful de post. Şcoala. Mama. Tata. Lucrurile scăpaseră de sub control. Prea multă lume ştia ceva, văzuse ceva iar acum, dintr-odată, înţelegea totul. În curând valul de ruşine ne va potopi, înghiţindu-ne cu totul. Ruşinea, ruşinea, ruşinea. Era de nesuportat. *Niciunul dintre noi* nu va fi capabil s-o îndure.

13

Noaptea Fritz.

Eu şi Carl nu i-am zis niciodată aşa, însă ăsta era numele pe care i-l dădusem în mintea mea.

Era o zi de toamnă caniculară. Aveam douăzeci de ani. Trecuseră doi ani de când Cadillacul se prăbuşise în Huken, cu părinţii mei la bord.

— Acum te simţi ceva mai bine? m-a întrebat Sigmund Olsen, ridicând-şi lanseta deasupra capului.

Firul a început să se desfăşoare, mulineta producând un zăngănit tot mai puţin ascuţit, ca strigătul unei păsări necunoscute.

Nu am răspuns, mulţumindu-mă să urmăresc rotativa cum sclipeşte scurt în soare, înainte de a dispărea în apă, atât de departe de barca noastră, că nu am auzit niciun plescăit. Aş fi vrut să-l întreb de ce era nevoie să arunci momeala atât de departe, când ai fi putut foarte bine să te duci cu barca până acolo. Poate că avea legătură cu faptul că rotativa seamănă mai mult cu un peşte viu, când o trăgeai pe orizontală înapoi. Cum nu mă pricepeam deloc la pescuit şi cum nici n-aveam de gând s-o fac vreodată, mi-am ţinut gura.

— Deşi nu întotdeauna pare aşa, este adevărat ce zic oamenii, că timpul vindecă toate rănile, a spus şeful de post, îndepărtându-şi o şuviţă de păr care i se strecurase sub ochelari. Măcar o parte din ele, a adăugat el.

Nu ştiam ce să răspund.

— Cum se mai simte Bernard? a întrebat el.

— Bine, am răspuns eu, neputând şti că mai avea doar câteva luni de trăit.

— Am auzit că tu şi cu fratele tău locuiţi acum în cea mai mare parte a timpului la Opgard, şi mai puţin la unchiul Bernard, aşa cum v-au cerut cei de la Protecţia Copiilor.

Nici de data asta n-am ştiut ce să răspund.

— Mă rog, acum sunteţi suficient de mari pentru ca asta să nu mai conteze, aşa că n-am de gând să bat toba. Carl

încă e la şcoală, nu-i aşa?

— Aşa e, am răspuns eu.

— Şi învaţă bine?

— Da.

Ce altceva i-aş fi putut răspunde? Nu era chiar o minciună. Carl îmi spusese că încă se gândea mult la mama. Îşi putea petrece zile şi seri întregi singur în grădina de iarnă, acolo unde îşi făcea temele şi unde citea şi răscitea cele două romane americane pe care tata le adusese cu el în Norvegia, *O tragedie americană* şi *Marele Gatsby.* Nu l-am văzut niciodată citind alte romane serioase, însă pe astea două le iubea, în special *O tragedie americană;* în unele seri îmi citea din el, traducându-mi cuvintele mai neobişnuite.

Odată a pretins că îi auzise pe mama şi pe tata ţipând din Huken, însă eu i-am zis că nu fuseseră decât nişte corbi. Nu mi-a picat deloc bine când mi-a spus că are nişte vise în care amândoi ajungem la puşcărie. Însă treptat lucrurile s-au mai liniştit. El rămăsese palid şi slab, dar mânca bine şi creştea văzând cu ochii – în scurtă vreme ajunsese cu un cap mai înalt decât mine.

Aşa că, în chip miraculos, lucrurile intraseră pe un făgaş firesc. Se liniştiseră. Abia dacă-mi venea să cred. Sfârşitul lumii venise şi plecase, iar noi supravieţuiserăm. O bună parte din noi, cel puţin. Oare cei care pieriseră fuseseră ceea ce tata numea „victime colaterale”? Nişte victime neintenţionate, dar necesare când trebuie să câştigi un război? Habar n-am. Nici măcar nu ştiu dacă războiul fusese câştigat. Cu siguranţă a existat o încetare a focului, iar dacă o încetare a focului durează prea mult, atunci este uşor să o confunzi cu pacea. Cam aşa simţeam că stau lucrurile cu o zi înaintea Nopţii Fritz.

— Pe vremuri îl luam cu mine pe Kurt, a spus Olsen. Dar nu cred că e foarte interesat de pescuit.

— Deloc? am întrebat eu, de parcă mi s-ar fi părut ceva incredibil.

— Ca să-ţi spun adevărul, nu cred că-l interesează nimic din ce fac eu. Dar tu, Roy? Vrei să devii mecanic auto?

Habar n-aveam de ce mă luase pe lacul Budal în barca lui cu motor. Poate îşi imaginase că aveam să mă relaxez şi că voi lăsa garda jos. Că voi spune ceva ce nu spusesem în timpul interogatoriului. Sau poate că, în calitate de şef de post, simţea o anumită responsabilitate să stea de vorbă cu mine şi să afle cum o mai duc.

— Da, de ce nu? am răspuns eu.

— Sigur, dintotdeauna ţi-a plăcut să meştereşti, a spus el. Acum pe Kurt nu-l interesează decât fetele. Mereu se duce să se întâlnească cu câte una nouă. Tu şi Carl? E vreo fată pe radarul vostru?

A lăsat întrebarea să se risipească în aer în vreme ce eu priveam întunericul de sub suprafaţa apei, străduindu-mă să văd rotativa.

— Nu-mi amintesc ca tu să fi avut vreo prietenă, am dreptate?

Am ridicat din umeri. Există o diferenţă între a întreba un băiat de douăzeci de ani dacă are o prietenă şi a-l întreba dacă a avut *vreodată* una. Iar Sigmund Olsen ştia asta. Mă întrebam ce vârstă avusese când îşi stilizase mopul ăla din cap. Cred că în cazul lui nici măcar nu conta.

— N-am întâlnit nicio tipă care să-mi fi aprins călcâiele, am răspuns. N-are niciun sens să ai o iubită numai ca să ai una.

— Sigur că nu, a spus Olsen. Iar unii nici măcar nu-şi doresc o fată. Fiecare cu gusturile lui.

— Da, am încuviinţat eu.

Măcar dacă ar fi ştiut câtă dreptate avea. Doar că nimeni nu ştia. Doar Carl.

— Atâta vreme cât nimeni nu are de suferit, a adăugat Olsen.

— Desigur, am răspuns eu, întrebându-mă despre ce vorbea de fapt şi cât mai avea să dureze partida aia de pescuit.

La atelier mă aştepta o maşină care ar fi trebuit să fie gata în ziua următoare, iar locul în care ne aflam se situa un pic cam prea departe de ţărm. Lacul Budal e mare şi adânc. Tata îl botezase în glumă „marele necunoscut”,

pentru că semăna cu o mare. La şcoală învăţasem că vântul, dar şi cele două râuri care se vărsau în lac creau nişte curenţi orizontali, însă ce era cu adevărat înspăimântător erau diferenţele de temperatură ale apei – în special primăvara – care creau nişte curenţi verticali deosebit de puternici. Nu ştiu dacă te puteau trage la fund dacă ţineai neapărat să înoţi în martie, însă la şcoală făceam ochii mari cât cepele şi ne imaginam că aşa stăteau lucrurile. Poate ăsta e motivul pentru care niciodată nu m-am simţit în largul meu nici *în* lac, nici *pe* lac. Când eu şi Carl am probat echipamentul pentru scufundări, am făcut-o într-unul din lacurile de munte mai mici, unde nu existau curenţi şi unde, în caz că ţi se răsturna barca, puteai înota până la ţărm.

— Mai ţii minte când am stat de vorbă, la scurtă vreme după moartea părinţilor tăi, iar eu ţi-am spus că mulţi oameni ascund faptul că suferă de depresie? m-a întrebat Olsen, începând să învârtă mulineta.

Da, i-am răspuns.

— Zău? înseamnă că ai o memorie bună. Ei bine, vreau să-ţi mărturisesc că până şi eu am trecut printr-o perioadă de depresie.

— Da?! am exclamat eu, străduindu-mă să par surprins, bănuind că asta aştepta de la mine.

— Am luat chiar şi medicamente, a continuat el, întorcându-şi privirea către mine şi zâmbindu-mi. Cred că e-n regulă s-o recunoşti, de vreme ce până şi prim-miniştrii o fac. Oricum, asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Măi să fie.

— Dar nu m-am gândit niciodată să-mi pun capăt zilelor, a urmat el. Ştii ce m-ar putea face să fac asta? Să închei toate socotelile cu viaţa şi să las de izbelişte o soţie şi doi copii?

Am înghiţit în sec. Ceva îmi spunea că armistiţiul se afla în pericol.

— Ruşinea, a clătinat el din cap. Tu ce zici, Roy?

— Habar n-am.

— Nu?

— Nu, am pufnit eu. Ce anume vă aşteptaţi să prindeţi aici?

M-am uitat în ochii lui preţ de câteva secunde, înainte de a arăta din cap către apa din jurul nostru.

— Cod alb, cod negru, plătică, somon?

Olsen a făcut ceva la mulinetă, cred că a blocat-o, înfigând mânerul lansetei între fundul bărcii şi una dintre scândurile alea pe care stai cu fundul. Şi-a scos ochelarii de soare. S-a apucat de cingătoarea salopetei din stambă şi a tras de ea în sus. Un telefon mobil, vârât într-o husă din piele, atârna de curea. Din când în când îl verifica. Apoi m-a fixat cu privirea.

— Părinţii tăi erau nişte oameni conservatori, a spus el. Creştini practicanţi.

— Nu sunt prea sigur de asta, am răspuns eu.

— Erau membri ai Bisericii Metodiste.

— Asta era pur şi simplu o chestie pe care a adus-o tata cu el din Statele Unite.

— Părinţii tăi nu prea tolerau homosexualitatea.

— Mama chiar n-avea nicio problemă cu ea, însă tata era complet împotrivă. În afara cazului în care era vorba despre americani care votează cu republicanii.

Nu glumeam, pur şi simplu repetam cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese tata, fără să menţionez însă că el îi adăugase pe listă şi pe soldaţii japonezi, care fuseseră – cum zicea el – nişte inamici redutabili. Spunea toate astea de parcă ar fi participat el însuşi la război. Ceea ce admira tata era ritualul hara-kiri. Credea că toţi soldaţii japonezi îl făceau dacă situaţia o impunea. „Ca să vezi ce poate realiza un popor mic atunci când eşecul devine inevitabil”, mi-a spus tata la un moment dat, când îl urmăream cum îşi lustruieşte cuţitul de vânătoare. „Când cineva înţelege că, în caz de eşec, trebuie să se autoextirpe din corpul societăţii, ca un cancer.” I-aş fi putut spune lui Olsen şi asta. Dar ar fi trebuit s-o fac?

Olsen a tuşit ca să-şi dreagă vocea.

— Tu ce atitudine ai faţă de homosexualitate?

— Atitudine? Ce e homosexualitatea ca să ai o atitudine

faţă de ea? Ce atitudine ar trebui să ai faţă de oamenii cu păr şaten?

Olsen a apucat din nou lanseta şi a continuat să-i învârtă mulineta. M-am gândit atunci că oamenii fac acelaşi gest când îndeamnă pe cineva să continue să vorbească, să *dezvolte* subiectul, cum s-ar zice. Doar că eu mi-am ţinut gura închisă.

— Lasă-mă să te întreb pe şleau, Roy. Eşti gay?

Habar n-aveam de ce mai înainte folosise „homosexual” şi acum îi zicea „gay”. Poate credea că e mai puţin ofensator aşa. În clipa următoare am zărit rotativa lucind în apă, o sclipire slabă şi prelungă, ca şi cum lumina călătorea mai lent prin apă.

— Te dai cumva la mine, Olsen?

Probabil că nu se aşteptase la aşa ceva. S-a oprit din învârtit şi a tras de lansetă în sus, privindu-mă îngrozit.

— Ce?! La naiba, nu! Eu…

Chiar în clipa aceea rotativa a ieşit din apă, plutind peste copastie asemenea unui peşte zburător. S-a rotit o vreme peste capetele noastre, înainte de a se apropia de lansetă, aterizând uşor pe capul lui Olsen. Mopul ăla era evident mai des decât părea, pentru că Olsen nici măcar n-a simţit ce se întâmplase.

— Dacă sunt gay, am spus eu, încă nu m-am anunţat, altfel tu şi toată lumea din sat aţi fi aflat într-un sfert de oră. Asta înseamnă că poate prefer să nu mă anunţ. Cealaltă posibilitate e că nu sunt gay.

La început Olsen a părut surprins. Apoi a lăsat impresia că stă să cumpănească logica spuselor mele.

— Eu sunt poliţist, Roy. L-am cunoscut pe tatăl tău şi n-am reuşit niciodată să înţeleg sinuciderea aia. Cel puţin nu şi motivul pentru care a tras-o după el şi pe mamă-ta.

— Asta pentru că n-a fost vorba despre o sinucidere, am spus eu aproape în şoaptă, timp în care urlam aceleaşi cuvinte în propria minte. Am tot zis: n-a luat virajul.

— Poate, a spus Olsen frecându-şi bărbia.

Mereu îl deranja câte ceva, bufonul naibii.

— Acum două zile am stat de vorbă cu Anna Olaussen, a

continuat el. Ştii că a fost asistentă medicală la dispensar. Acum a ajuns la un azil, are Alzheimer. E verişoara soţiei mele, aşa că ne-am dus să-i facem o vizită. Şi, în vreme ce nevastă-mea era plecată să mai aducă nişte apă pentru flori, Anna mi-a spus că există un lucru pe care l-a regretat întotdeauna – şi anume că nu încălcase niciodată clauza de confidenţialitate ca să-mi povestească despre ziua în care fratele tău, Carl, a fost operat, iar ea văzuse că are echimoză anală. Înseamnă că suferea de lacerații. Fratele tău n-a vrut să povestească ce se întâmplase, însă nu existau prea multe explicaţii. Pe de altă parte, Annei i s-a părut că fusese atât de calm când i-a spus că nu – nu avusese relaţii sexuale cu un bărbat – încât ea s-a gândit că nu putea fi vorba de vreun viol. Că fusese ceva consensual. Pentru că fratele tău, Carl, era…

Olsen şi-a îndreptat privirea către apă, în vreme ce rotativa i se bălăngănea deasupra cefei.

— …un băiat atât de frumuşel, a spus Olsen întorcându-se apoi din nou cu faţa către mine. Anna nu mi-a spus mie nimic pe moment, însă i-a pus în gardă pe părinţii voştri. După vreo două zile, tatăl tău a căzut cu maşina în prăpastia de la Huken.

Mi-am ferit ochii de privirea lui sfredelitoare. Am văzut un pescăruş zburând aproape de suprafaţa apei, căutându-şi prada.

— Dar, cum am zis, Anna suferă de demenţă senilă şi tot ce spune ea trebuie luat cu scepticism, cum se zice. Dar eu am legat episodul ăsta de un avertisment venit de la şcoală, cu câţiva ani mai devreme, de la o profesoară care văzuse că Carl avea nişte pete de sânge pe turul pantalonilor.

— Cuie, am spus eu cu glas scăzut.

— Poftim?

— Cuie!

Glasul meu a plutit peste suprafaţa neobişnuit de liniştită a apei, îndreptându-se către uscat. S-a izbit de versantul muntelui şi a revenit în două reprize… *uie… uie.* Totul se întoarce la tine, m-am gândit.

— Sperasem că ai putea să mă ajuţi să înţeleg de ce tatăl şi mama ta nu şi-au mai dorit să trăiască, Roy.

— A fost un accident, am spus. Acum ne putem întoarce?

— Roy, trebuie să înţelegi un lucru: nu pot clasa cazul acesta. Mai devreme sau mai târziu, totul va ieşi la iveală, aşa că cel mai bine pentru tine ar fi să-mi spui exact ce se petrece între tine şi Carl. N-ai de ce să te îngrijorezi că aş putea folosi împotriva ta ce-mi vei spune, pentru că ăsta nu e un interogatoriu oficial în sens juridic. Suntem doar noi doi, ieşiţi la pescuit. Voi avea grijă ca nimeni să nu aibă prea mult de suferit, iar dacă vei coopera voi face în aşa fel încât orice pedeapsă potenţială să fie cât mai indulgentă cu putinţă. Pentru că, după cum se prezintă lucrurile în momentul de faţă, toate astea se petreceau pe vremea când Carl încă era minor. Ceea ce înseamnă că tu, fiind cu un an mai mare, rişti să…

— Ascultaţi, l-am întrerupt eu cu un glas atât de gâtuit, încât ai fi zis că vorbeam printr-un burlan de fum. Am la atelier o maşină care aşteaptă să fie reparată şi se pare că peştele nu trage azi, domnule şef de post.

Olsen m-a privit îndelung, de parcă ar fi vrut să mă facă să cred că mă putea citi ca pe o carte deschisă, cum s-ar zice. Apoi a clătinat din cap, a pus undiţa pe fundul bărcii, înjurând cârligul, care-i intrase în pielea de pe gâtul ars de soare, chiar sub chica aia a lui ca un mop. A scos cu două degete cârligul şi-am zărit o singură picătură de sânge pe piele, fără să se prelingă nicăieri. Olsen a pornit motorul bărcii şi cinci minute mai târziu trăgeam barca în adăpostul de sub cabana şefului de post. De acolo ne-am îndreptat cu maşina Peugeot a lui Olsen către sat; m-a lăsat la atelierul de reparaţii auto. Cincisprezece minute de şofat într-o tăcere al naibii de apăsătoare.

Mă apucasem să repar Corolla aia de vreo treizeci de minute şi mă pregăteam să-i schimb caseta de direcţie când am auzit cum sună telefonul în spălătoria auto. Câteva clipe mai târziu am auzit glasul unchiului Bernard:

— Roy, e pentru tine. E Carl.

Am scăpat ce aveam în mână. Carl nu mă suna niciodată la atelier. Eu şi fratele meu nu ne sunam decât atunci când era vorba despre o urgenţă.

— Ce e? am strigat eu, ca să acopăr sunetul făcut de furtunul pe care îl mânuia unchiul Bernard, zgomotul lui urcând şi coborând în funcţie de ce parte a maşinii lovea jetul de apă.

— E vorba despre Olsen, şeful de post, a spus Carl cu un glas tremurat.

Am înţeles imediat că era într-adevăr vorba despre o urgenţă, aşa că m-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Oare nenorocitul ăla bătuse deja toba prin sat că eu, fratele mai mare, fusesem cel care îl pervertise pe Carl?

— A dispărut, a spus Carl.

— A dispărut? am râs eu. Prostii. L-am văzut acum trei sferturi de oră.

— Vorbesc serios. Şi cred că e mort.

Am strâns cu putere receptorul telefonului.

— Cum adică *crezi* că e mort?

— Adică… habar n-am. Cum ziceam, a dispărut. Doar că simt asta, Roy. Sunt destul de sigur că e mort.

Trei gânduri mi-au trecut prin minte, unul după celălalt. Primul: Carl îşi pierduse minţile. Nu părea deloc beat şi, chiar dacă era niţel cam molâu, nu era genul ultrasensibil, genul de om care *vede* chestii. Al doilea: era aproape absurd de convenabil ca şeful de post Sigmund Olsen să se facă nevăzut de pe faţa pământului chiar în momentul în care aveam nevoie de asta ca de aer. Al treilea: povestea se repeta, parcă era vechea poveste cu Câine. Nu aveam de ales. Prin faptul că îmi trădasem fratele mai mic, contractasem o datorie pe care urma să o plătesc până la moarte. Asta era doar o altă rată ajunsă la scadenţă.

14

— După dispariţia tatei, lucrurile nu au mai fost la fel, a spus Kurt Olsen, aşezând pe masa din faţa mea o cană de cafea. Nu e ca şi cum mi-ar fi fost scris în stele să devin poliţist.

S-a aşezat pe scaun, şi-a dat la o parte zuluful blond care-i atârna pe frunte şi a început să-şi ruleze o ţigară. Ne aflam într-o încăpere care servea şi de celulă, însă era limpede că era folosită şi ca depozit. Pe jos, de-a lungul pereţilor, se zăreau stive de dosare şi documente. Poate că avuseseră ideea ca arestaţii să-şi petreacă timpul citindu-şi fie dosarele proprii, fie pe ale altora.

— Iar lucrurile chiar par diferite odată ce ai rămas fără tată, nu-i aşa?

Am luat o gură de cafea. Mă adusese acolo ca să mă supună unui test, ştiind prea bine că nu poate dovedi nicio alcoolemie. Acum îmi propunea un armistiţiu. Ceea ce, din partea mea, era OK.

— Ai impresia că devii brusc matur, a spus Kurt. Pentru că eşti nevoit s-o faci. Şi începi să înţelegi ce însemna responsabilitatea pe care tatăl dispărut a dus-o pe umeri. Înţelegi că până atunci tu n-ai făcut altceva decât să-i îngreunezi sarcina. Ignorându-i toate sfaturile, nesocotind toate gândurile şi cuvintele lui, făcând tot posibilul să nu fii ca el. Poate că există o voce interioară care-ţi spune că aşa vei sfârşi: o copie a propriului tată. Pentru că lumea se-nvârte-n cerc. Singurul loc spre care ne îndreptăm este cel de la care am pornit. Toată lumea e la fel, din acest punct de vedere. Ştiu că te pasionau păsările de munte. La un moment dat Carl a adus la şcoală nişte pene luate de la tine, iar noi îl şicanam, a zâmbit Kurt, de parcă tocmai rememora o amintire duioasă. Uite, păsările astea, Roy: mişună peste tot. Cred că cuvântul corect este „migrează”. Doar că ele nu se duc în niciun loc în care nu s-au dus şi strămoşii lor. Aceleaşi habitate, locuri şi perioade de împerechere nenorocite. Liber ca păsările cerului? Ne

amăgim cu asta. E doar ceva în care ne place să credem în vreme ce ne rotim în acelaşi cerc blestemat. Suntem nişte păsări ţinute într-o colivie, doar că această colivie este atât de largă, iar gratiile ei sunt atât de subţiri, încât nici măcar nu le vedem.

Olsen s-a uitat la mine, probabil ca să-şi dea seama dacă monologul lui avusese vreun efect. M-am gândit să dau agale din cap, însă n-am făcut-o.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine, şi pentru tine, Roy. Cercuri mari şi cercuri mici. Cercul mare e faptul că am preluat postul de poliţie după moartea tatei. Cercul mic e că el avea un caz nerezolvat, la care revenea întruna, după cum şi eu am unul similar. Al meu este dispariţia tatei. Observi asemănările? Doi bărbaţi disperaţi sau deprimaţi punându-şi capăt zilelor.

Am dat din umeri, străduindu-mă să par neinteresat. Căcat: despre asta era vorba? Despre dispariţia şefului de post Sigmund Olsen?

— Singura diferenţă este că, în cazul tatălui meu, nu s-a descoperit niciun cadavru şi niciun loc exact al comiterii faptei, a spus Kurt. Doar zona lacului.

— „Marele necunoscut”, am spus eu clătinând agale din cap.

Kurt mi-a adresat o privire surprinsă, apoi a început şi el să dea din cap în acelaşi timp cu mine; vreme de câteva clipe am semănat cu două sonde de petrol sincronizate.

— Şi cum tu ai fost penultima persoană care l-a văzut pe tata viu, ultima fiind fratele tău, am rămas cu câteva întrebări la care nu am găsit niciun răspuns.

— Cred că toată lumea are astfel de întrebări, am spus eu, luând încă o gură de cafea. Doar că ţi-am povestit în detaliu cum s-a desfăşurat partida aia de pescuit cu tatăl tău – sunt sigur că ai o transcriere a mărturiei mele pe undeva pe-aici, am spus eu arătând spre hârtiile vrăfuite de-a lungul pereţilor. Şi, oricum, am venit încoace pentru un test de alcoolemie, nu-i aşa?

— Absolut, a răspuns Kurt Olsen.

Îşi rulase ţigara, iar acum îşi strângea punga cu tutun.

— Prin urmare, ăsta nu e un interogatoriu oficial. Nu se va lua nicio notiţă şi nici nu există persoane care să poată spune, în calitate de martori, ce s-a discutat aici.

Exact ca în timpul partidei de pescuit, m-am gândit eu.

— Ceea ce mă interesează este să aflu, în cel mai mare detaliu, ce s-a întâmplat după ce tatăl meu te-a lăsat la atelierul de reparaţii auto, la ora şase, pentru ca tu să te poţi ocupa de o maşină.

Am tras adânc aer în piept şi am întrebat:

— În cel mai mare detaliu? Am schimbat caseta de direcţie şi rulmenţii unei Toyota Corolla. Cred că era un model din 1989.

Kurt m-a săgetat cu privirea. Era limpede că un pericol ameninţa armistiţiul nostru, aşa că am bătut în retragere.

— Tatăl tău a urcat cu maşina la ferma noastră şi a stat de vorbă cu Carl. După ce a plecat de acolo, Carl m-a sunat la telefon ca să-mi spună că se întrerupsese curentul şi că nu-şi dădea seama din ce motiv. Generatorul este vechi şi avuseserăm câteva probleme cu împământarea. Cum el nu se prea pricepe la meşterit, m-am suit în maşină şi m-am dus să rezolv problema. Asta mi-a luat câteva ore, pentru că afară începuse să se întunece, aşa că am revenit la atelier destul de târziu.

— Conform mărturiei tale, ai ajuns acolo la ora unsprezece.

— Cam aşa. Nu uita că asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Iar un martor crede că l-a zărit pe tata conducând prin sat la ora nouă. Doar că afară se întunecase deja, iar persoana respectivă nu poate fi sigură.

— În regulă.

— Întrebarea este: ce a făcut tata între şase jumate, când, după spusele lui Carl, a plecat de la fermă, şi nouă seara?

— Asta e nedumerirea ta.

Olsen s-a uitat la mine:

— Ai vreo teorie?

L-am privit surprins:

— Eu? Nu.

Am auzit o maşină frânând afară. Trebuia să fie doctorul. Kurt s-a uitat la ceasul de la mână. Cred că îi spusese să nu se grăbească.

— Apropo, cum te-ai descurcat în cele din urmă cu maşina aia? m-a întrebat Kurt degajat.

— Ce maşină?

— Toyota aia Corolla.

— A fost OK, cred.

— Am verificat interogatoriile şi lista cu proprietari de Toyota. Ai dreptate, era un model din 1989. Se pare că Willumsen avea nevoie s-o repare ca s-o vândă. Suficient cât să se urnească loc, bănuiesc.

— Cam aşa ceva, am răspuns.

— Doar că nu s-a urnit.

— Ce?! am exclamat eu.

— Am vorbit ieri cu Willumsen. Şi-a amintit că Bernard i-a promis că-i vei pune maşina la punct. Îşi aminteşte de asta cu limpezime, deoarece clientul a venit de la o sută de kilometri ca să-i facă maşinii o probă, însă reparaţiile nu fuseseră făcute ca lumea.

— Zău? am spus eu, mijindu-mi ochii şi străduindu-mă să arăt ca un om care încearcă să întrezărească ceva prin ceţurile şi întunecimile trecutului. Atunci probabil că m-a întârziat problema de acasă, cu sistemul de împământare.

— Păi, se pare că ţi-a luat ceva vreme s-o rezolvi.

— Da?

— Alaltăieri am stat de vorbă cu Grete Smitt. E uluitor ce amănunte fără însemnătate îşi pot aminti oamenii când le pot pune în legătură cu un eveniment deosebit, cum ar fi acela că şeful lor de post a fost dat dispărut. Şi-a amintit că în ziua aceea s-a trezit la cinci dimineaţa, moment în care a observat lumină în atelier şi a văzut că maşina ta era parcată acolo.

— Când promiţi ceva unui client, faci tot ce-ţi stă în putinţă să te ţii de promisiune, am spus eu. Chiar dacă nu reuşeşti întotdeauna, principiul ăsta rămâne o bună regulă de viaţă.

Kurt Olsen m-a săgetat cu privirea, de parcă tocmai îi spusesem un banc foarte jignitor.

— Da, da, am continuat eu pe un ton degajat. Şi, ia spune, ce se mai aude cu echipa aia pe care vreţi s-o trimiteţi jos, la Huken?

— Vom vedea.

— Nerell v-a sfătuit să n-o trimiteţi?

— Vom vedea, a repetat Olsen.

În momentul acela s-a deschis uşa. Era medicul, Stanley Spind, un doctor care îşi făcuse rezidenţiatul la noi în sat, după care se întorsese aici să lucreze cu normă întreagă. Un tip din zona Bible Belt[15]. Trecut de treizeci de ani, era un tip prietenos şi deschis, cu părul şi hainele ţinute dinadins neîngrijite, într-o manieră care voia să spună *mi-am-aruncat-pur-şi-simplu-chestiile-astea-pe-mine-însă-par-să-se-potrivească* sau *nu-m-am-pieptănat-aşa-arăta-părul-meu-în-mod-natural.* Trupul lui răspândea o stranie combinaţie de moliciune şi tărie, de parcă şi-ar fi cumpărat muşchii de undeva. Lumea zicea despre el că ar fi gay şi că avea un iubit în Kongsberg, un tip cu nevastă şi copii.

— Sunteţi pregătiţi pentru testul de sânge? a întrebat el, graseind feroce.

— Aşa se pare, a răspuns Kurt Olsen, continuând să mă privească.

După ce mi s-a prelevat proba de sânge, am plecat împreună cu Stanley.

Din momentul în care doctorul intrase pe uşă, Kurt Olsen încetase să mai vorbească despre caz, confirmând ceea ce spusese puţin mai devreme, şi anume că în acea etapă investigaţia era o chestiune pur personală. La plecare, Kurt m-a salutat cu un aproape imperceptibil semn din cap.

— Am fost la Årtun, a spus Stanley, de îndată ce-am tras amândoi în piept aerul rece al serii în piaţeta din faţa postului de poliţie.

Clădirea era o construcţie banală, ridicată în anii 1980,

[15] Bible Belt – zonă din sud-estul Statelor Unite în care evanghelismul protestant joacă un rol important în politică şi societate *(N. t.).*

care găzduia şi birourile diverselor autorităţi locale.

— Fratele tău a reuşit să-i entuziasmeze pe toţi. Să înţeleg că vom avea parte în zonă de un hotel cu spa?

— Mai întâi trebuie să primească acordul consiliului local.

— Dacă vor da undă verde proiectului, sigur mă bag şi eu.

Am dat din cap.

— Te pot duce cu maşina undeva?

— Nu, mulţumesc. O să-l sun pe Carl.

— Eşti sigur? Nu stai prea departe de mine.

Probabil că mă privise în ochi o fracţiune de secundă prea mult. Sau poate că sunt eu puţin paranoic – e la fel de plauzibil.

Am scuturat din cap.

— Poate altă dată, a spus el deschizând portiera maşinii.

Era evident că abandonase obiceiul de a-şi mai încuia maşina după ce se mutase aici, aşa cum fac cei mai mulţi dintre orăşenii stabiliţi la noi. Ei nutresc această romantică convingere că oamenii de prin sate nu-şi încuie maşinile. N-au dreptate. Ne închidem casele, adăposturile pentru bărci – şi cu siguranţă ne încuiem maşinile. Am privit cum luminile din spate ale maşinii se fac nevăzute; mi-am scos telefonul mobil şi-am pornit pe jos să mă întâlnesc cu Carl. Douăzeci de minute mai târziu, când Cadillacul a tras în faţa mea, pe banda de siguranţă, la volan era Shannon. Mi-a explicat că fratele meu destupase o sticlă de şampanie de îndată ce ajunsese acasă. Şi cum el o băuse aproape pe toată, în vreme ce ea abia dacă-şi muiase buzele, Shannon reuşise să-l convingă să vină ea după mine.

— Sărbătoreaţi că sunt în arestul poliţiei? am întrebat-o eu.

— A zis că ştia că aşa vei spune şi mi-a zis să-ţi răspund că sărbătorea faptul că aveai să fii fără îndoială eliberat. Se pricepe să găsească motive să sărbătorească.

— Aşa e, am răspuns. Îl invidiez şi pentru asta.

Mi-am dat seama că acel „şi” putea să fie interpretat greşit, aşa că am dat să-i explic. Să-i spun că, atunci când am subliniat „invidiez”, „şi”-ul acela însemna deopotrivă că

era adevărat *şi* că îl invidiam deopotrivă pentru capacitatea lui de a compartimentaliza, cum s-ar zice. Prin urmare, „şi”-ul acela nu însemna că îmi invidiam fratele şi pentru *altceva,* ci că îl invidiam *şi pe el* pentru asta. Apoi mi-am dat seama că am prostul obicei de a complica lucrurile.

— Te gândeşti, mi-a spus Shannon.

— Nu prea mult, am răspuns.

Shannon a zâmbit. În mâinile ei mici, volanul părea imens.

— Nu ai probleme cu vederea? am întrebat-o eu, arătând către întunericul străpuns de cele două conuri de lumină.

— Se numeşte „ptosis”, a răspuns ea. Asta în greaca veche înseamnă „a cădea”. În cazul meu e ceva congenital. Poţi să-ţi antrenezi ochiul ca să reduci şansele să te procopseşti cu o ambliopie, chestia aia care în termeni populari se numeşte „ochi leneş”. Iar eu nu sunt leneşă. Văd tot.

— Bun, am spus eu.

De cum ne-am apropiat de prima serpentină, a băgat maşina într-o viteză inferioară.

— De exemplu, pot să văd că e o problemă pentru tine. Tu trăieşti cu senzaţia că eu ţi l-aş fi luat pe Carl.

În clipa următoare Shannon a accelerat, făcând pietrişul să bată în tabla curbată de deasupra roţilor. Preţ de câteva clipe m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să mă prefac că nu auzisem ce spusese. Dar aveam presentimentul că, dacă mi-aş fi ţinut gura închisă, ar fi repetat-o.

M-am întors cu faţa la ea.

— Mulţumesc, a spus ea înainte să apuc să deschid gura.

— „Mulţumesc”?

— Îţi mulţumesc pentru toate lucrurile la care renunţi. Îţi mulţumesc că eşti un om înţelept şi bun. Ştiu cât de mult ţineţi voi doi unul la celălalt. Pe lângă că sunt o străină care s-a măritat cu fratele tău, m-am şi instalat în casa ta. Am ocupat literalmente locul în care obişnuiai să dormi. Ar trebui să mă urăşti.

— Păi… am zis eu inspirând adânc.

Fusese deja o zi neobişnuit de lungă.

— Lumea nu mă consideră un om bun. Adevărata problemă e că nu prea am ce urî la tine, din păcate.

— Am stat de vorbă cu doi dintre angajaţii tăi.

— Zău? am făcut eu, complet surprins.

— Satul ăsta e foarte mic, a continuat Shannon. Probabil că eu stau de vorbă cu oamenii locului puţin mai mult decât tine. Şi n-ai dreptate. Lumea chiar crede despre tine ca eşti un om bun.

Am pufnit incredul.

— Înseamnă că nu ai stat de vorbă cu niciunul dintre oamenii cărora le-am spart cândva dinţii.

— Tot ce se poate. Dar şi asta ai făcut-o doar ca să-ţi protejezi fratele mai mic.

— Nu cred că ar trebui să ai mari aşteptări de la mine, am spus. O să te dezamăgesc.

— Cred că ştiu deja la ce să mă aştept de la tine, a răspuns ea. Avantajul când ai un ochi leneş este că oamenii ţi se confesează, ei cred că nici să-i asculţi cum se cuvine nu eşti în stare.

— Aşadar îţi imaginezi că ştii tot ce e de ştiut despre Carl – asta vrei să spui?

Shannon a zâmbit.

— Dragostea e oarbă – asta vrei să spui?

— În norvegiană spunem că „dragostea *te orbeşte”.*

— Aha, a făcut ea, începând din nou să râdă. Varianta asta este şi mai precisă decât cea englezească, *love is blind,* pe care oamenii oricum o folosesc complet aiurea.

— Zău?

— Da, pentru că o folosesc cu înţelesul că oamenii văd numai latura bună a celor de care sunt îndrăgostiţi. În realitate se referă la faptul că Cupidon poartă o eşarfă la ochi atunci când îşi aruncă săgeţile. Ceea ce înseamnă că săgeţile lovesc la nimereală şi că nu noi alegem persoana de care ne îndrăgostim.

— Chiar aşa să fie? La nimereală?

— Să înţeleg că încă vorbim despre Carl şi despre mine?

— De exemplu.

— Păi, atunci, nu chiar la nimereală, însă când te

îndrăgosteşti nu o faci întotdeauna voluntar.

— Eu nu cred că noi, oamenii de la munte, suntem atât de practici în materie de dragoste şi moarte pe cât pari să crezi c-am fi.

Când maşina a început să urce ultima pantă, farurile au măturat zidul casei. Un chip, fantomatic de alb în lumina aceea, cu ochi ca nişte găvane goale, întunecate, se holba la noi dindărătul ferestrei livingului.

Shannon a frânat, a pus schimbătorul de viteze în poziţia „P”, apoi a stins farurile şi a oprit motorul.

Cât de repede se lasă liniştea aici după ce amuţeşti şi ultima sursă de zgomot. Ca un răget brusc. Am rămas pe scaun. Shannon a rămas şi ea pe scaunul ei.

— Cât de multe ştii? am întrebat-o. Despre noi. Despre familia noastră.

— Aproape tot, cred, a răspuns ea. Dacă voia să mă mărit cu el şi să vin aici, i-am spus că trebuia să-mi povestească absolut tot. Inclusiv chestiile nasoale. *În special* chestiile nasoale. Iar lucrurile pe care nu mi le-a povestit le-am văzut cu propriii ochi după ce am venit aici, a spus Shannon arătând către pleoapa ei pe jumătate închisă.

— Şi tu… am înghiţit eu în sec. Crezi că poţi trăi cu *ştii tu ce?*

— Am copilărit pe o stradă unde fraţii obişnuiau să-şi fută surorile. Taţii, să-şi violeze fiicele. Fiii repetau păcatele taţilor şi deveneau paricizi. Însă viaţa merge mai departe.

Am dat agale din cap, de data aceasta fără ironie, în vreme ce îmi scoteam cutia cu tutun de prizat.

— Presupun că aşa e. Însă cred că va trebui să te împaci cu prea multe chestii nasoale.

— Da, a răspuns Shannon. Aşa este. Însă toată lumea tăinuieşte câte ceva. În plus, chestia aia s-a petrecut demult. Oamenii se schimbă, chiar cred asta.

Stăteam acolo şi mă întrebam de ce naiba crezusem că ăsta era cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla – ca un străin să afle – când de fapt pur şi simplu nu era aşa. Iar răspunsul era simplu: Shannon Alleyne nu era o străină.

— Familia, am spus eu în timp ce îmi vâram o priză de tutun sub buza de sus. Înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa?

— Înseamnă totul, mi-a răspuns ea fără ezitare.

— Oare şi iubirea pentru familie te orbeşte?

— Cum adică?

— În bucătărie, când povesteai despre Barbados, mi se pare că la un moment dat ai spus că oamenii rămân mai degrabă loiali familiei şi sentimentelor decât principiilor. Decât convingerilor politice şi ideilor generale pe care şi le fac despre bine şi rău. Am înţeles bine?

— Da, familia reprezintă singurul principiu. Iar binele şi răul derivă din el. Orice altceva este secundar.

— Chiar aşa?

Shannon şi-a mijit ochii, uitându-se prin parbriz la căsuţa noastră.

— La Bridgetown aveam un profesor de etică. Şi tipul ăsta ne spunea că Justiţia, care reprezintă domnia legii, ţine în mâini o balanţă şi o sabie, cele două simbolizând imparţialitatea şi pedeapsa, după cum poartă şi o eşarfă peste ochi, cum are Cupidon. Interpretarea obişnuită este aceea că toţi oamenii sunt egali în faţa legii. Că legea nu ţine partea nimănui, că nu o interesează familia şi dragostea – numai legea.

Shannon s-a răsucit ca să se uite la mine, faţa ei albă ca zăpada luminând parcă întunericul din maşină.

— Doar că, legat la ochi, nu poţi vedea nici balanţa, nici unde loveşti cu sabia. Profesorul ne spunea că, în mitologia greacă, legarea la ochi însemna că numai ochiul interior era folosit, ochiul care găsea răspunsul lăuntric. Acolo, cel înţelept şi orb vede numai ceea ce iubeşte şi tot ce se află în afară nu are nicio semnificaţie.

Am dat agale din cap:

— Noi – tu, eu, Carl – suntem o familie?

— Nu suntem rude de sânge, dar suntem o familie.

— Bun, am spus. Atunci, ca membru al familiei, poţi rămâne cu noi când organizăm câte un consiliu de război, în loc să stai să asculţi prin burlanul de fum.

— Prin burlanul de fum?

— Era doar o figură de stil.
— Şi de ce „consiliu de război”?
— Pentru că suntem în plin război, am răspuns.
M-am uitat la ea. Clipea cu ambii ochi, ca Atena pregătită de bătălie. Doamne, cât de frumoasă era.
Apoi i-am povestit despre Noaptea Fritz.

15

Am vorbit ţinându-mi buzele cât mai aproape de telefon, sperând ca unchiul Bernard să nu mă audă prin zgomotul făcut de jetul de apă.

— Carl, cum adică? Eşti sigur că e mort?

— Trebuie să se fi prăvălit mult. Nu pot auzi niciun zgomot din prăpastie. Nu pot fi sigur, dar cred că a dispărut.

— Unde a dispărut?

— În Huken, evident. S-a dus. Nici măcar când mă aplec peste buza prăpastiei nu-l pot vedea.

— Carl, rămâi unde eşti. Nu vorbi cu nimeni, nu atinge nimic, nu fă nimic, OK?

— Cât de repede crezi că poţi să…?

— Un sfert de oră. Ok?

Am pus receptorul în furcă, am ieşit din spălătoria de maşini şi m-am uitat la Geitesvingen. Drumul nu se vede în locurile în care e săpat în coasta muntelui, însă, când trece câte o maşină pe acolo, îi poţi zări partea de sus. Dacă o persoană poartă haine viu colorate şi stă pe marginea râpei, în zilele senine o poţi zări – dar atunci soarele apusese deja prea mult.

— Trebuie să mă duc acasă să rezolv ceva! am strigat eu.

Unchiul Bernard a răsucit robinetul furtunului, oprind apa.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O problemă cu împământarea.

— A, da? E chiar atât de urgent?

— Carl o să aibă nevoie de curent diseară, am răspuns eu. Are nişte teme. Mă întorc de îndată ce termină.

— Înţeleg. Bine, dar vezi că eu plec într-o jumătate de oră. Să ai cheile la tine.

Am urcat în Volvo şi am demarat. Am păstrat viteza legală, cu toate că şansele să fiu tras pe dreapta erau mici, având în vedere că singurul poliţist din sat zăcea pe fundul unei prăpăstii.

Când am ajuns, Carl se afla deja pe Geitesvingen. Am parcat în faţa casei, am oprit motorul şi am tras frâna de mână.

— Ai auzit ceva? am întrebat eu, arătând către Huken.

Carl a scuturat din cap. Era tăcut şi avea o privire sălbatică. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Avea părul vâlvoi, de parcă şi l-ar fi frecat cu palmele, şi pupilele dilatate, ca un om aflat în stare de şoc. Probabil *chiar era* şocat, sărmanul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Carl s-a aşezat în fund pe mijlocul serpentinei, aşa cum obişnuiesc să facă caprele. Şi-a lăsat capul în piept şi şi-a ascuns faţa în palme. Arunca o umbră lungă, ca de trol, peste pietrişul drumului.

— A venit până aici, a început el să se bâlbâie. A zis că tu şi cu el tocmai ce fuseseră̆ţi la pescuit, după care a început să pună o grămadă de întrebări, iar eu…

S-a oprit.

— A venit Sigmund Olsen aici, am spus, aşezându-mă lângă el. Probabil ţi-a zis că i-am povestit nişte chestii, după care te-a întrebat dacă poţi confirma că ţi-am făcut nişte lucruri pe vremea când erai minor.

— Da! a exclamat Carl.

— Sssst! am făcut eu.

— A spus că am face bine să depunem amândoi mărturie şi să terminăm totul cât mai repede. Alternativa ar fi fost ca el să folosească probele pe care le deţine într-un proces lung, dureros şi cât se poate de public. I-am spus că nu te-ai atins niciodată de mine, nu în felul ăla, că…

Carl gesticula şi vorbea cu faţa în pământ, de parcă nici măcar n-aş fi fost acolo.

— Apoi a spus că în astfel de situaţii nu e neobişnuit ca victima să ia partea agresorului, că îşi asumă şi ei partea lor de vină pentru ce s-a întâmplat, mai ales dacă era ceva ce se întâmpla de multă vreme.

„Aici şeful de post a nimerit-o cum nu se poate mai bine”, mi-am spus atunci în sinea mea.

Carl a continuat cu un suspin:

— Apoi mi-a spus că Anna de la dispensar le-a zis mamei şi tatei ce făceam, cu numai două zile înainte ca ei să se prăbuşească în Huken. Olsen a mai zis că tata ştia că într-o bună zi tot se va afla, drept care, ca un creştin conservator ce era, a simţit că nu mai poate trăi cu ruşinea.

„Şi a luat-o şi pe mama cu el”, m-am gândit eu. În locul celor doi sodomiţi din odaia băieţilor.

— Am încercat să-i spun că nu e adevărat, că a fost un accident. Pur şi simplu un accident, însă nici nu voia să audă aşa ceva şi a tot continuat. A spus că alcoolemia tatei era la limită şi că nimeni nu ia curba în felul ăla dacă e treaz. Apoi m-a cuprins disperarea la gândul că nu va renunţa niciodată…

— Da, am spus eu, dând la o parte o piatră ascuţită pe care mă aşezasem. Tot ce vrea Olsen este să *limpezească* marele lui caz.

— Dar cum rămâne cu noi, Roy? Vom merge la închisoare?

Am zâmbit. Închisoare? Da, tot ce se putea. Nu mă gândisem prea mult la asta. Ştiam că dacă s-ar fi aflat întreg adevărul, nu ideea de închisoare m-ar fi speriat, ci ruşinea. Pentru că dacă şi ei – ceilalţi, satul – ar fi aflat adevărul, nu ar fi fost doar ruşinea cu care mă luptasem de atâţia ani pe întuneric, singur. Întreaga afacere ar fi ieşit la iveală şi ar fi fost condamnată, ridiculizată. Familia Opgard ar fi fost umilită. Poate că e doar o anomalie a personalităţii noastre, cum s-ar zice, însă tata înţelesese logica din hara-kiri. La fel şi eu. Faptul că moartea este singura cale de scăpare pentru cineva copleşit de ruşine. Pe de altă parte, n-ai vrea să mori dacă încă mai ai de ales.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, am spus. Ce s-a întâmplat?

— Eram disperat, mi-a spus Carl privindu-mă, aşa cum o făcea ori de câte ori era pe cale să-mi mărturisească ceva. Aşa că i-am spus că ştiam sigur că fusese vorba despre un accident. Că i-aş fi putut-o dovedi.

— *Ce* i-ai spus?

— Trebuia să-i spun *ceva,* Roy! Aşa că i-am spus că una

dintre anvelope s-a spart şi că de aia au căzut în prăpastie. Nimeni nu verificase maşina, doar au ridicat cadavrele, salvamontistul ăla a fost lovit de bolovan – şi nimeni n-a mai îndrăznit să coboare acolo. Am mai spus că nu era deloc surprinzător că nimeni nu observase anvelopa înţepată, pentru că nu-ţi poţi da seama de asta când maşina stă răsturnată cu roţile-n aer, şi că după vreo două săptămâni m-am dus acolo cu un ochean şi am coborât puţin în josul râpei, până la două stânci care stau bine înfipte în versant şi pe care te poţi sprijini şi de unde te poţi întinde ca să vezi maşina. I-am spus că se vede că roata stângă din faţă e puţin dezumflată şi că probabil s-a spart *înainte* ca maşina să fi trecut de marginea drumului, pentru că şasiul e intact. Maşina a făcut un salt prin aer, apoi a aterizat pe capotă.

— Şi Olsen te-a crezut?

— Nu. A vrut să vadă cu ochii lui.

Începeam să înţeleg ce urmase.

— Aşa că ţi-ai adus ocheanul şi…

— A coborât pe unde i-am spus şi…

Carl a expirat brusc, golindu-şi plămânii de aer, după care a continuat, ţinându-şi ochii închişi:

— Am auzit zgomot de pietre, apoi un ţipăt. După care – dus a fost.

„Dus”, m-am gândit eu – dar nu de tot.

— Nu mă crezi?

Am aruncat o privire în abis. În momentul următor m-a străfulgerat o amintire de pe vremea când aveam doisprezece ani, din ziua în care unchiul Bernard şi-a sărbătorit la Grand Hotel împlinirea vârstei de cincizeci de ani.

— Îţi dai seama cum o să arate chestia asta? am spus eu. Şeful de post vine până aici ca să te ia la întrebări în legătură cu o investigaţie cât se poate de serioasă, după care sfârşeşte acolo, jos. Asta *dacă* e mort.

Carl a dat agale din cap. Bineînţeles că îşi dădea seama. De-asta mă sunase pe mine, şi nu echipa de salvamontişti sau pe doctor.

M-am ridicat în picioare şi mi-am scuturat pantalonii.

— Adu frânghia din hambar, am spus. Aia lungă.

Am legat un capăt al frânghiei de cârligul de remorcare al maşinii rămase lângă casă, petrecându-mi celălalt capăt în jurul taliei, apoi am început să cobor spre Geitesvingen, desfăşurând treptat frânghia. Am numărat o sută de paşi până s-a întins. Mă aflam la zece metri de marginea prăpastie!.

— Acum! am strigat eu. Şi nu uita: încet!

Carl mi-a făcut semn că înţelege prin geamul maşinii, cu care pornise în marşarier. Secretul era să reuşim să păstrăm frânghia întinsă, aşa cum îi explicasem; acum nu mai exista cale de întoarcere. M-am sprijinit de funie şi m-am îndreptat spre hău de parcă m-aş fi grăbit să ajung acolo. Cel mai greu a fost pe buza prăpastiei. Trupul meu protesta, nefiind la fel de convins ca mintea că totul avea să fie în regulă, ceea ce m-a făcut să ezit. Cum Carl nu văzuse că mă oprisem, funia a început să se lase. I-am strigat să înainteze puţin cu maşina, însă nu m-a auzit. Aşa că m-am întors cu spatele către Huken, am făcut un pas înapoi şi m-am lăsat să cad. Nu era mai mult de un metru, dar am simţit că mi se taie răsuflarea când frânghia s-a strâns în jurul meu şi, cum uitasem să-mi îndrept picioarele, m-am izbit cu genunchii şi fruntea de versantul stâncos. Am tras o înjurătură, am reuşit să-mi proptesc tălpile în stâncă şi am început să cobor. Mă uitam la cerul de deasupra mea, care între timp devenise albăstriu şi translucid, reuşind să întrezăresc şi câteva stele. Nu mai auzeam motorul maşinii. De fapt, nu mai auzeam nimic. Poate că liniştea aia, stelele de deasupra şi faptul că atârnam aproape imponderabil de o maşină mă făcuseră să mă simt ca un astronaut plutind prin cosmos legat de o capsulă spaţială. M-am gândit la maiorul Tom din cântecul lui Bowie. O vreme mi-am dorit să fi putut rămâne aşa, ba chiar să-mi sfârşesc zilele aşa, plutind în depărtare.

Apoi peretele de stâncă s-a terminat. Am simţit pământul sub tălpi şi am văzut cum funia se încolăceşte, asemenea

unei cobre, în faţa mea. O dată, de două ori, de trei ori – apoi s-a oprit. Am urmărit-o cu privirea până sus iar în capăt am zărit un norişor de gaze de eşapament. Carl trebuie să fi frânat în ultima clipă. Frânghia fusese lungă fix cât avusesem nevoie.

M-am răsucit pe călcâie. Stăteam pe un grohotiş din pietre pe care trecerea timpului le desprinsese de pe versanţii care mă înconjurau, depunându-le la baza prăpastiei. Coborârea de la Geitesvingen fusese verticală, însă feţele stâncilor ascuţite de mai jos erau uşor înclinate, aşa că pătratul de cer de deasupra era mai mare decât suta de metri pătraţi de grohotiş pe care stăteam. În genunea aceea, în care nu pătrunsese niciodată o rază de soare, nu creştea nimic, după cum nu se simţea niciun miros. Doar pietre. Spaţiu şi pietre.

Nava spaţială, Cadillacul DeVille negru al tatei, zăcea exact aşa cum mi-l imaginasem în ziua în care salvamontiştii îmi descriseseră ce găsiseră aici.

Maşina căzuse pe capotă, cu roţile în sus. Partea din spate era turtită, însă cea din faţă era atât de puţin afectată încât ţi-ai fi putut la fel de bine imagina că pasagerii de-acolo ar fi putut supravieţui. Mama şi tata fuseseră găsiţi în afara maşinii. Fuseseră proiectaţi prin parbriz când partea din faţă se izbise de sol. Faptul că nu-şi puseseră centurile de siguranţă întărea teoria sinuciderii, deşi eu le explicasem că tata era din principiu împotriva centurilor de siguranţă. Nu pentru că nu le-ar fi văzut rostul, ci pentru că era ceva impus de ceea ce el numea „statul-dădacă”. Singurul motiv pentru care şeful de post Olsen îl văzuse pe tata de câteva ori folosind centura prin sat era că şi-o punea când credea că e poliţia prin apropiere. Tata ura mai mult amenzile decât statul-dădacă.

Un corb aşezat pe burta şefului de post Olsen mă privea precaut, ţinându-şi ghearele prinse de catarama mare, în formă de craniu de bizon. Olsen aterizase în aşa fel încât partea de jos a corpului său zăcea acum peste partea inferioară a şasiului, restul trupului atârnând undeva în spatele maşinii, unde nu-l puteam vedea. Corbul şi-a rotit

capul, urmărindu-mă cum dau ocol maşinii. Am simţit cum calc pe sticlă pisată în timp ce mă sprijineam în mâini ca să pot trece de doi bolovani uriaşi. Partea de sus a trupului lui Olsen atârna peste plăcuţa de înmatriculare şi peste portbagajul maşinii. Unghiul nefiresc, de nouăzeci de grade, la care i se frânsese spinarea îl făcea să semene cu o sperietoare de ciori, cu o momâie fără încheieturi, umplută cu paie, cu un mop în loc de păr din care sânge picura, cu un plescăit uşor, pe pietrele de dedesubt. Atârna acolo cu braţele în aer – de fapt înspre pământ – de parcă ar fi vrut să dea de înţeles că se predă. Tata obişnuia să spună că „dacă eşti mort, înseamnă că deja ai pierdut”. Olsen era la fel de mort ca pasărea dodo. În plus, puţea.

Am făcut un pas mai aproape şi corbul m-a croncănit fără să se mişte. Poate că vedea în mine un fel de skua arctică, o pasăre şireată care fură mâncare de la alte păsări. Am cules o piatră de pe jos şi am aruncat-o în direcţia lui, care şi-a luat zborul slobozind două croncăneli: prima, plină de ură, adresată mie; a doua exprimând propriul regret.

Întunericul începuse deja să se lase în văgăună, aşa că trebuia să mă mişc repede.

Trebuia să mă gândesc cum aş fi putut proceda ca să ridicăm corpul lui Olsen folosind doar o frânghie şi eliminând pe cât posibil riscul de a-l agăţa de ceva sau de a-l face să cadă. Asta pentru că trupul omenesc este ca Houdini. Dacă îi legi funia în jurul pieptului, braţele şi umerii se strâng, iar corpul iese singur din legătură. Dacă i-o legi în jurul şoldurilor şi tragi apoi cadavrul în sus, ca pe un crevete legat cu sfoară, la un moment dat centrul de greutate se mută, iar corpul se răsuceşte în aer, alunecând prin laţ fie printr-o parte, fie prin cealaltă. Am hotărât că metoda cea mai simplă era să fac un laţ pe care să-l petrec în jurul gâtului lui Olsen. În felul ăsta, centrul de greutate ar fi fost atât de jos, încât cadavrul nu s-ar fi putut înclina în nicio direcţie, în vreme ce capul şi umerii ar fi dat la o parte micile obstacole din cale, fiind mai puţine şanse ca trupul să se înţepenească undeva pe drum. Desigur, v-aţi putea întreba cum de ştiu să fac genul de laţ pe care îl cunosc

numai oamenii care intenţionează să se spânzure.

Am procedat sistematic, concentrându-mă doar asupra aspectelor practice. Ştiam că toate aceste imagini îmi vor tot reveni în memorie – Olsen, ca un acrostol cu gura căscată, montat la prora unei nave spaţiale negre –, însă asta avea să se întâmple în alt timp, în alt loc.

În momentul în care i-am strigat lui Carl că pachetul era pregătit, afară se lăsase bezna. L-am strigat de trei ori, pentru că între timp vârâse în CD-playerul de la bordul maşinii un disc cu Whitney Houston, iar melodia *I will always love you* se auzea cu ecou prin munţi. În cele din urmă Carl a pornit motorul şi l-am auzit cum ţine apăsată pedala de ambreiaj, ca să poată înainta suficient de încet. Funia s-a întins iar eu am început să ţin trupul, ajutându-l să ajungă la peretele de stâncă, după care i-am dat drumul. Am rămas pe fundul prăpastiei, privindu-l cum se înalţă la cer asemenea unui înger cu gâtul întins. Încet-încet a fost înghiţit de beznă, până când l-am auzit cum se freacă de stâncă. Apoi s-a auzit un şfichiuit în întuneric şi un obiect bufnind cu putere la numai câţiva metri de mine. Rahat: cadavrul probabil desprinsese câteva pietre – şi puteau urma şi altele. M-am adăpostit în singurul loc care îmi putea oferi puţină protecţie. M-am strecurat prin parbrizul spart al Cadillacului şi m-am ghemuit înăuntru, uitându-mă la indicatoarele de bord, încercând să citesc ce scria pe ele, aşa răsturnate cum erau. Mă gândeam la ce urma. La cum voi pune în practică următoarea etapă a planului. La detaliile lui practice, la faptul că totul trebuia făcut ca la carte. La ce opţiuni aveam în caz că planul A ar fi dat greş. Simplul fapt că mă gândeam m-a făcut probabil să mă simt ceva mai calm. Situaţia era, fără îndoială, dementă: trebuia să mușamalizez moartea unui om şi, paradoxal, asta avusese darul să mă liniştească. Sau poate că nu fusese vorba despre socotelile practice, cât despre mirosul din interiorul Cadillacului. Un miros de scaune tapiţate cu piele, impregnate cu sudoarea tatei, cu izul de ţigări şi parfum al mamei şi cu voma lui Carl din ziua în care ne-am dus la oraş în Cadillacul cumpărat recent şi lui i s-a făcut rău de

maşină, vomitând pe bancheta din spate chiar înainte să parcurgem serpentinele şi să coborâm în sat. Îmi aduc aminte că atunci mama şi-a stins ţigara, a coborât geamul din dreptul ei şi a luat o priză de tutun din tabachera argintie a tatei. Doar că lui i-a venit din nou să borască, de data asta în timp ce străbăteam străzile satului; a fost atât de brusc că n-a avut timp să deschidă punga pentru vomă, iar interiorul maşinii a început să miroasă ca o cameră de gazare, chiar dacă deschiseserăm toate geamurile. Carl zăcuse apoi pe bancheta din spate, ţinându-şi capul în poala mea. A închis ochii – şi totul s-a calmat. După ce mama curăţase voma, ne întinsese punga cu biscuiţi, iar tata cântase *Love me tender* într-un tempo de două ori mai lent şi cu mult vibrato. Când mă gândesc acum, îmi dau seama că aia a fost cea mai fainã călătorie de care am avut vreodată parte.

★

Restul s-a terminat repede.

Carl mi-a aruncat frânghia, eu m-am legat de ea, i-am strigat că eram pregătit şi am escaladat peretele de stâncă aşa cum îl coborâsem, ca într-un film redat invers. Nu vedeam de ce mă sprijin, însă n-am dislocat nicio piatră. Dacă n-ar fi fost cât pe ce să-mi sparg capul de pietre, aş fi spus că prăpastia nu prezenta niciun pericol.

Olsen zăcea întins în curba de la Geitesvingen, luminat de farurile Volvoului. Cu ochiul liber nu puteai zări prea multe urme ale accidentării. Chica era năclăită de sânge, o mână părea zdrobită şi pe gât avea o vânătaie lungă, de la laţul cu care îl legasem. Nu ştiu dacă faţa lui era atât de palidă din pricina funiei sau dacă un cadavru proaspăt poate sângera. Dar, desigur, mai exista şi o spinare frântă şi suficiente leziuni interne pentru ca un patolog să poată stabili că nu spânzurarea fusese cauza morţii. Şi nici înecul.

Mi-am vârât mâna într-unul din buzunarele ude, de la spate, ale lui Olsen şi am scos de acolo cheile de la maşină. În celălalt buzunar am găsit legătura de chei pe care o folosise ca să încuie adăpostul bărcii.

— Du-te şi adu cuţitul de vânătoare al tatei, am spus.

— Ce?

— E atârnat în holul de la intrare, lângă puşca de vânătoare. Mişcă-te!

În vreme ce Carl alerga spre casă, am luat lopata pentru zăpadă pe care orice om de la munte o ţine, vară-iarnă, în portbagajul maşinii, am curăţat pietrişul peste care fusese târât Olsen şi l-am aruncat în Huken, unde a dispărut fără zgomot.

— Ţine, a zis Carl printre gâfâieli.

Mi-a întins cuţitul cu lama canelată pe care îl folosisem ca să-l omor pe Câine.

Iar acum, ca şi atunci, Carl stătea în spatele meu, ferindu-şi privirea, în vreme ce eu mânuiam cuţitul. L-am apucat pe Olsen de chica bogată, ţinându-i capul aşa cum îl ţinusem şi pe al lui Câine; i-am înfipt vârful cuţitului în ceafă şi l-am împins până la os, după care am făcut o tăietură circulară în jurul capului, pe deasupra urechii şi pe lângă nodul osos de la capătul gâtului, lama urmărind în permanenţă marginile craniului. Tata îmi arătase cum se jupoaie o vulpe, însă ce făceam eu era diferit. Îl scalpam.

— Dă-te la o parte, Carl. Stai în lumină.

L-am auzit pe Carl cum se întoarce cu faţa la mine şi cum se mută, cu un căscat prelung, în partea cealaltă a maşinii.

În vreme ce mă căzneam să desprind partea de jos a capului de scalp, am auzit-o din nou pe Whitney Houston cântând despre faptul că niciodată, dar absolut niciodată nu va înceta să te iubească.

Am întins pe podeaua Volvoului nişte pungi de gunoi, i-am scos lui Olsen din picioare cizmele din piele de şarpe şi i-am vârât trupul mutilat în portbagaj. Apoi m-am aşezat la volanul Peugeot-ului lui Olsen, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi mi-am potrivit scalpul pe cap. Chiar şi cu părul ca un mop aşezat pe cap nu semănăm cu Sigmund Olsen, dar în momentul în care mi-am pus pe nas ochelarii lui de soare, iluzia a devenit suficient de bună pentru a păcăli pe cineva care m-ar fi zărit pe afară, în întuneric, şi care cu greu ar fi putut bănui că e altcineva conducându-i

maşina.

Am şofat încet, însă nu prea încet, prin sat. N-a fost nevoie să claxonez sau să atrag atenţia în vreun fel. Am trecut pe lângă doi oameni care se plimbau şi am observat cum îşi întorc automat capetele. Ştiam că creierul lor va înregistra imaginea maşinii şefului de post şi că se vor întreba semiconştient încotro se îndrepta Olsen, deşi părea s-o fi luat în direcţia lacului. Poate că în creierul lor pe jumătate adormit, de fermieri, îşi imaginaseră că se ducea la cabana lui – asta dacă ştiau unde e.

Când am ajuns la cabană, am oprit maşina lângă căsuţa bărcii şi am oprit motorul, lăsând însă cheile în contact. Am stins farurile nu pentru că ar mai fi locuit cineva prin apropiere, ci pentru că nu poţi fi niciodată suficient de precaut. Dacă o persoană care îl cunoştea pe Sigmund Olsen ar fi trecut cu maşina şi ar fi văzut lumină, poate că era tentată să se oprească să-l salute. Am şters volanul, schimbătorul de viteze şi clanţele portierelor, apoi m-am uitat la ceas. Îl instruisem pe Carl să-mi ducă Volvoul la atelier, să-l parcheze afară, într-un loc vizibil, să deschidă uşa de la intrare cu cheile pe care i le dădusem şi să aprindă luminile dinăuntru, ca să pară că eram la lucru. Şi să lase cadavrul lui Olsen acolo unde era – în portbagajul maşinii. Să aştepte vreo douăzeci de minute, să se asigure că nu e nimeni pe drum în momentul în care părăseşte atelierul şi apoi să vină la mine la cabană.

Am descuiat adăpostul de lângă lac şi am scos barca afară, târând-o cu un duruit sonor peste scândurile orizontale ale pontonului, până când lacul a primit-o pe suprafaţa lui cu un oftat de uşurare. Am uscat cu o cârpă cizmele din piele de şarpe, am vârât legătura de chei a lui Sigmund Olsen în cizma dreaptă şi am aruncat ambele cizme în barca pe care mai apoi am împins-o în larg. Am rămas pe ponton şi am privit-o cum se îndreaptă către „marele necunoscut”, simţindu-mă aproape mândru de mine însumi. Chestia cu cizmele fusese pur şi simplu o sclipire de geniu, cum s-ar zice. Când pe lac urmau să găsească barca goală, în care se aflau doar nişte chei şi o

pereche de cizme, ce altceva ar fi putut zice? Şi nu erau cizmele însele un fel de bilet de adio, un anunţ că zilele în care făceai umbră pământului s-au încheiat? Al dumneavoastră, sincer, şeful de post deprimat. Ai fi putut spune chiar că era frumos, dacă n-ar fi fost atât de prostesc. Să cazi o sută de metri într-o râpă, chiar în faţa unei persoane pe care tu, ca poliţist, o investighezi. Ultra-mega-super-incredibil. De fapt încă nu-mi venea să cred că totul fusese aievea. Şi, în vreme ce stăteam pe loc, gândindu-mă la toate astea, prostia a devenit şi mai prostească, iar barca a început să plutească înapoi la ţărm. Am mai împins-o o dată, cu mai multă putere de data asta, dar s-a întâmplat din nou – peste un minut, chila bărcii se freca din nou de pietrele ţărmului. Nu înţelegeam ce se petrece. Din câte îmi aduceam aminte, profesoara ne povestise la şcoală despre curenţii orizontali ai lacului Budal, despre direcţia din care bătea vântul şi despre eflux – toate astea ar fi trebuit să împingă barca departe de mine. Poate că locul ăla era un fel de golf în care se formau curenţi şi circulari şi făcea lucrurile să se învârtă la nesfârşit. Asta trebuia să fie explicaţia. Barca trebuia să iasă mai departe în larg ca să se întâlnească cu curenţii de eflux şi, mai spre sud, spre apele râului Kjetterelva; zona în care Olsen ar fi putut să sară în apă trebuia să fie atât de vastă, încât nimeni să nu se mai mire dacă nu-i găseau trupul. Am păşit în barcă, am pornit motorul şi am înaintat o vreme, după care l-am oprit şi am lăsat barca să se îndepărteze de ţărm în virtutea inerţiei. Am şters cârma – însă numai cârma. Dacă poliţia ar fi căutat amprentele rămase la bord, ar fi fost mai straniu să *nu* le găsească şi pe ale mele. Doar ieşiserăm amândoi la pescuit în ziua aia. M-am uitat spre ţărm. Vreo două sute de metri. Îi puteam străbate. Mai întâi m-am gândit să cobor din barcă dintr-o parte, însă mi-am dat seama că i-aş fi încetinit înaintarea. Aşa că m-am urcat pe banc şi am sărit. Şocul produs de apa rece m-a făcut să mă simt eliberat, în mod surprinzător; creierul meu supraîncins s-a răcit brusc pentru câteva clipe. Apoi am început să înot. Aveam hainele pe mine şi asta

îngreuna înotul; mă mişcam cu stângăcie. M-am gândit la curenţii verticali despre care ne povestise profesoara şi mi s-a părut că îi pot simţi cum mă trag la fund, aşa că a trebuit să-mi reamintesc că era toamnă, nu primăvară, în vreme ce tăiam apa cu nişte mişcări nesigure şi lungi, de bras. Nu aveam după ce să mă orientez, mai bine aş fi lăsat farurile maşinii aprinse. Mi-am amintit că mi se spusese că picioarele sunt mai puternice decât mâinile, aşa că am început să împing din răsputeri apa cu ele.

În momentul următor, brusc şi fără niciun semn prevestitor, m-am simţit înşfăcat.

M-am scufundat, am înghiţit apă, m-am ridicat din nou la suprafaţă, dând disperat din mâini şi din picioare, ca să mă eliberez de ce mă atacase. Nu era un curent, era… altceva. Ceva ce nu-mi mai dădea drumul la mână. Simţeam nişte dinţi, sau poate doar nişte fălci, cum îmi strâng încheietura. M-am scufundat din nou, însă de data asta am reuşit să-mi ţin gura închisă. Mi-am strâns degetele mănunchi şi mi-am tras brusc mâna. Reuşisem să mă eliberez. Ajuns din nou la suprafaţă, am tras cu nesaţ aer în piept. Acolo, în întuneric, la un metru în faţa mea, am zărit ceva uşor plutind pe apă. O sferă de plută. Nimerisem într-un năvod.

Mi-am calmat respiraţia şi-am zărit silueta adăpostului de bărci al lui Olsen când o maşină cu farurile pe faza lungă a trecut pe drumul principal. Restul drumului până la ţărm a fost lipsit de evenimente, cum se zice. Dacă nu pun la socoteală că, în momentul în care m-am târât pe ţărm, mi-am dat seama că nu era adăpostul de bărci al lui Olsen, ci probabil al celui care pusese năvodul. Nu mă trăsese apa prea departe, dar întâmplarea mi-a arătat cât de uşor e să te rătăceşti. Cu pantofii mustind de apă, m-am strecurat printr-un pâlc de copaci până la drum, iar de acolo m-am dus la cabana lui Olsen.

Am stat ascuns îndărătul unui copac până când, într-un sfârşit, Carl şi-a făcut apariţia la volanul Volvoului.

— Eşti leoarcă! a exclamat el, de parcă ăsta ar fi fost lucrul cel mai surprinzător pe care îl văzuse în seara aia.

— Am haine uscate la atelier, am încercat eu să spun,

însă dinţii îmi clănţăneau în gură ca un motor de Wartburg 353 din RDG. Calc-o.

Cincisprezece minute mai târziu eram uscat şi purtam două salopete puse una peste alta, însă continuam să tremur din toate mădularele. Am băgat Volvoul în atelier cu spatele, am închis uşa şi am scos cadavrul din portbagaj. L-am pus pe spate pe podea, cu braţele şi picioarele răşchirate în formă de „X”. M-am uitat la el. Ceva părea să-i lipsească, ceva ce Olsen avusese în timpul partidei de pescuit. Poate că era vorba despre scalp. Sau poate despre cizme. Dar dacă era altceva? Nu cred în existenţa sufletului, însă cu siguranţă era ceva – un lucru care mai înainte îl făcuse pe Olsen să fie Olsen.

M-am urcat din nou la volanul maşinii şi am parcat-o într-un loc vizibil din faţa atelierului. Sarcina care ne aştepta era extrem de practică, de tehnică, una pentru care n-aveam nevoie nici de noroc, nici de inspiraţie, ci numai de uneltele potrivite. Iar dacă în atelierul acela prisosea ceva, acelea erau uneltele. N-are rost să povestesc în detaliu ce anume am folosit, aşa că mă mulţumesc să spun că mai întâi i-am scos lui Olsen cureaua şi i-am tăiat hainele, urmate de bucăţile corpului. Mai bine zis – *eu* le-am tăiat. Lui Carl i se făcuse din nou rău de maşină. Am scotocit prin buzunarele lui Olsen şi am scos toate obiectele metalice: diverse monede, cureaua cu cataramă şi bricheta Zippo. Urma să le arunc în lac cu prima ocazie. La urmă am încărcat toate fragmentele de corp şi scalpul în cupa tractorului pe care unchiul Bernard îl folosea iarna ca să cureţe zăpada. Când am terminat, am adus şase canistre metalice, pline cu soluţie de curăţare Fritz.

— Ce e asta? m-a întrebat Carl.

— Ceva ce folosim noi ca să curăţăm spălătoria, am răspuns. Curăţă tot: diesel, asfalt, poate dizolva chiar şi ipsosul. Noi îl diluăm: cinci litri de apă la un decilitru de soluţie. Dacă nu îl diluezi, curăţă *absolut tot.*

— Eşti sigur?

— Mi-a spus unchiul Bernard. Mi-a zis exact: „Bagă-ţi degetul acolo şi, dacă nu te speli imediat, ia-ţi adio de la

el”.

I-am spus asta ca să mai înveselesc puţin atmosfera, însă Carl nici măcar n-a zâmbit. De parcă *eu* aş fi fost de vină pentru toată încurcătura aia. Am renunţat să mă mai gândesc la asta, ştiind că în cele din urmă aş fi ajuns chiar să cred că fusese vina mea, că dintotdeauna fusese.

— Oricum, am continuat eu, cred că ăsta e motivul pentru care se vinde în canistre din metal, nu din plastic.

Ne-am acoperit gura şi nasul cu nişte cârpe, am desfăcut capacele canistrelor şi le-am golit pe rând în cupa tractorului, până când lichidul cenuşiu-deschis a acoperit complet trupul dezmembrat al lui Olsen.

Apoi am aşteptat.

Nu se întâmpla nimic.

— N-ar trebui să stingem lumina? l-am auzit pe Carl întrebându-mă dindărătul cârpei pe care şi-o ţinea la gură. Dacă trece cineva şi vrea să ne spună bună seara?

— Nu, am răspuns eu. Or să vadă că în faţă e parcată maşina mea, nu a unchiului Bernard. Iar eu nu prea sunt…

— Da, da, m-a întrerupt Carl, aşa că n-am mai continuat.

„Nu prea eşti genul de om la care oamenii se opresc ca să schimbe o vorbă.”

Au mai trecut câteva minute. Mă străduiam să stau nemişcat, pentru ca salopetele suprapuse să mi se frece cât mai puţin de „cutia cu moştenitori”, cum zice lumea. Nu ştiu ce anume îmi imaginasem că avea să se petreacă în cupa tractorului, însă nu se petrecea nimic. Să fi lăudat degeaba soluţia?

— Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să-l îngropăm, a spus Carl, tuşind jenat.

Am scuturat din cap.

— Prin zonă mişună prea mulţi câini, bursuci şi vulpi, îl vor dezgropa.

Era adevărat. La cimitir, nişte vulpi săpaseră în pământ, ajungând până în cavoul familiei Bonaker.

— Hei, Roy?

— Mm?

— Dacă Olsen ar mai fi fost viu când ai coborât în

Huken…

Ştiam că avea să-mi pună întrebarea aia şi mi-aş fi dorit să n-o fi făcut.

— …ce-ai fi făcut?

— Depinde, am răspuns, căznindu-mă să rezist tentaţiei de a mă scărpina la coaie, dându-mi seama că pe dedesubt purtam salopeta unchiului Bernard.

— Ce i-ai făcut lui Câine? m-a întrebat Carl.

Mă gândisem şi eu la asta.

— Dacă ar fi supravieţuit, ar fi avut măcar şansa să le spună oamenilor că a fost un accident, am răspuns.

Carl a clătinat din cap, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Însă când am spus că Olsen a… asta nu e tocmai…

— Ssst, l-am oprit eu.

Se auzea un sunet jos, bolborosit, ca de ou prăjit în tigaie. Ne-am uitat în interiorul cupei tractorului. Substanţa alb-cenuşie era mai albă, nu se mai zăreau fragmentele umane, iar la suprafaţă se formase o spumă bolborositoare.

— Ia te uită, am spus eu. Fritz a început să cânte.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? m-a întrebat Shannon. S-a dizolvat tot corpul şefului de post?

— Da, am răspuns.

— Dar nu în noaptea aia, a adăugat Carl. Nu şi oasele.

— Şi atunci? Ce-aţi făcut?

Am tras adânc aer în piept. Luna îşi făcuse apariţia peste creasta muntelui, uitându-se la noi trei, care stăteam pe capota Cadillacului, la Geitesvingen. O briză neobişnuit de caldă bătea dinspre sud-est, un *foehn* despre care îmi plăcea să cred că venise taman din Thailanda sau din alte ţări din cealaltă emisferă, ţări pe care nu le vizitasem şi nici n-aveam să le vizitez vreodată.

— Am aşteptat să se lumineze de ziuă, am răspuns. Apoi am mutat tractorul în spălătoria de maşini şi i-am golit cupa. Câteva oase şi muşchi au rămas deasupra grilajului, aşa că le-am pus din nou în cupă şi am mai turnat peste ele nişte Fritz. Apoi am parcat tractorul în spatele atelierului şi

i-am ridicat cupa în cea mai înaltă poziţie, am continuat eu, ridicându-mi ambele palme deasupra capului. În caz că vreun curios ar fi fost tentat să arunce o privire înăuntru. Peste două zile am mai golit-o o dată în spălătorie.

— Dar unchiul Bernard? a întrebat Shannon. N-a pus întrebări?

Am ridicat din umeri:

— M-a întrebat de ce am mutat tractorul, iar eu i-am răspuns că am primit trei telefoane de la nişte clienţi care voiau să le repar maşinile în acelaşi timp, aşa că m-am gândit să fac puţin loc. Faptul că niciunul dintre ei nu şi-a făcut ulterior apariţia a fost, într-adevăr, ciudat, însă chestii dintr-astea se întâmplă tot timpul. Ce l-a deranjat mai mult pe unchiul Bernard a fost că nu reuşisem să repar Toyota lui Willumsen.

— Ei, s-a întâmplat să fii prea ocupat, a spus Carl. Şi oricum, la fel ca pe toată lumea, şi pe el îl îngrijora mai mult faptul că şeful de post se înecase. Îi găsiseră barca şi cizmele şi începuseră să-i caute cadavrul, dar asta ştiai deja.

— Da, dar nu cu atâtea detalii, a spus Shannon.

— Bănuiesc că Roy îşi aduce aminte mai bine decât mine.

— Şi asta a fost tot? s-a mirat Shannon. Voi eraţi ultimii oameni care îl văzuseră în viaţă. N-aţi fost luaţi la întrebări?

— O, ba da, am răspuns eu. Am purtat o scurtă discuţie cu şeful de post din districtul învecinat. I-am spus adevărul – şi anume că Olsen ne întrebase cum ne simţeam după accident, pentru că era un om atât de atent. De fapt am spus că *este* un om atent, dând de înţeles că încă îl credeam în viaţă, deşi toată lumea îşi dăduse deja seama că trebuia să se fi înecat. Un martor care avea o cabană în zonă a declarat că i se păruse că, la puţină vreme după lăsarea întunericului, auzise maşina lui Olsen, apoi zgomotul motorului bărcii şi, la scurtă vreme, un fel de pleoscăit. Chiar aruncase o privire către lac, în zona din faţa adăpostului bărcii, însă… nu zărise nimic.

— Asta înseamnă că nu s-au mirat prea tare că n-au descoperit cadavrul, a spus Shannon.

Am scuturat din cap:

— Oamenii tind să creadă că, mai devreme sau mai târziu, trupurile celor care se înecă în mare revin la suprafaţă, se ridică la suprafaţă, ajung pe ţărm şi sunt descoperite de cineva. Dar astea sunt nişte excepţii. De regulă, odată ce s-au scufundat, sunt dispărute pe vecie.

— Deci ce altceva ar putea să ştie fiul lui de care noi n-avem habar? a întrebat Shannon – care stătea între noi pe capotă – întorcându-şi capul mai întâi spre mine, apoi către Carl.

— Probabil nimic, a răspuns fratele meu. Am avut grijă să nu lăsăm nicio urmă. Cel puţin nimic din ce n-a fost şters de ploaie, chiciură şi trecerea vremii. Cred că problema lui e că seamănă prea mult cu taică-su: i-a picat în braţe acest caz nerezolvat şi acum nu se mai poate descotorosi de el. Pentru bătrânul şef de post, problema era Cadillacul căzut aici în prăpastie, în vreme ce pentru Kurt este dispariţia propriului tată, care nici măcar nu i-a lăsat vreun mesaj. Aşa că a început să caute tot felul de răspunsuri care în realitate nu există. Am dreptate, Roy?

— Probabil, deşi nu-mi amintesc să fi fost interesat de cazul ăsta în trecut, aşa că de ce-o fi început tocmai acum?

— Poate pentru că m-am întors eu acasă, a spus Carl. Sunt ultima persoană care l-a văzut pe tatăl lui în viaţă. Tipul cu care a fost coleg de clasă, un neica-nimeni de la ferma Opgard, despre care însă ziarul local scrie că s-a descurcat binişor în Canada şi care acum s-a întors, crezând că va putea deveni salvatorul satului. Dacă te uiţi la lucruri aşa, eu sunt un mare trofeu de vânătoare, iar el este vânătorul. Doar că el nu are muniţia necesară, doar o bănuială că povestea cu tatăl lui – care, după o întâlnire cu mine, a plecat cu maşina şi dus a fost – nu stă în picioare. Aşa că a început din nou să cadă pe gânduri când m-am întors acasă. Anii au trecut, el s-a distanţat de întâmplările de-atunci, are capul mai limpede şi poate să gândească la fel de limpede. Intră la bănuieli. Dacă tatăl lui n-a sfârşit pe fundul lacului, atunci unde? În Huken, crede el.

— Poate, am spus eu. Dar ceva ştie el. Altfel n-ar fi atât

de obsedat să coboare acolo. Iar mai devreme sau mai târziu o va face.

— Nu spuneai că Erik Nerell l-a sfătuit să nu se ducă, pentru că există pericolul desprinderii pietrelor? a întrebat Carl.

— Ba da, însă când l-am întrebat pe Olsen despre asta, mi-a răspuns „vom vedea” pe un ton aşa… încrezător. Cred că a descoperit o altă cale să ajungă acolo, însă cea mai importantă întrebare este: ce pizda mă-sii se aşteaptă să găsească?

— Crede că cadavrul tatălui său se află în cea mai bună ascunzătoare cu putinţă, a spus Shannon, ţinându-şi ochii închişi şi stând cu faţa întoarsă la lună, de parcă s-ar fi bronzat la lumina ei. Crede că l-am pus în portbagajul epavei Cadillacului.

Îi priveam profilul. Poate că razele lunii care îi luminau faţa te făceau să nu-ţi poţi desprinde privirea de la ea. Oare asta i se întâmplase şi lui Erik Nerell când se holbase la ea la petrecere? Nu, tot ce văzuse el era o femeie căreia nu s-ar fi dat în lături să-i facă felul. Ceea ce vedeam eu, însă… ei, oare ce vedeam eu? O pasăre cum nu mai zărisem prin munţii ăştia. Shannon Alleyne Opgard aparţinea familiei Sylvidae. La fel ca Shannon, aceste înaripate sunt micuţe – unele chiar mai mici decât nişte păsări colibri – şi se pricep să deprindă cântecul altor specii, pe care îl imită imediat. Sunt deosebit de adaptabile, unele chiar îşi modifică penajul şi culorile pentru a se potrivi mai bine cu mediul înconjurător, mai ales când se apropie pericolele iernii. Când Shannon s-a inclus în povestea noastră, când a spus că *noi* am băgat cadavrul acolo, nu mi s-a părut nimic nelalocul lui. Ea pur şi simplu se adaptase noului teritoriu în care o aruncase soarta, fără să simtă că trebuie să renunţe la ceva. Mă numise fratele ei fără ezitare, fără să încerce măcar cuvântul mai întâi. Asta pentru că acum noi eram familia ei.

— Exact! a exclamat Carl.

Era un cuvânt pe care îl învăţase şi de care evident se îndrăgostise câtă vreme fusese plecat.

— Iar dacă Kurt crede asta, atunci ar trebui să-l ajutăm să coboare în prăpastie, ca să vadă singur cât de mult se înşală şi ca să scăpăm odată de treaba asta. Avem o propunere de afaceri care are nevoie de finanţare, aşa că va trebui să avem tot satul de partea noastră. Nu putem permite să plutească vreo bănuială asupra noastră.

— Poate, am spus eu, scărpinându-mi obrazul – nu pentru că m-ar fi mâncat, ci pentru că uneori un astfel de gest te poate ajuta să te gândeşti la ceva inedit, şi senzaţia asta o aveam: că era ceva la mijloc la care nu mă gândisem. Mi-aş dori să ştim exact ce anume vrea să caute acolo, am continuat eu.

— Vrei să-l întrebăm?

Am scuturat din cap:

— Când Kurt Olsen şi Erik Nerell au fost aici, Kurt a minţit şi s-a prefăcut că ar fi fost vorba despre accident, nu despre tatăl lui. Aşa că putem fi siguri că nu ne va arăta ce cărţi are în mână.

O vreme am rămas tăcuţi. Între timp capota pe care stăteam se răcise.

— Poate că Erik ăsta i-a văzut cărţile, a spus Shannon. Poate că el ne-ar putea spune ceva.

Ne-am uitat amândoi la ea: încă îşi ţinea ochii închişi.

— De ce crezi că ar face asta? am întrebat-o eu.

— Pentru că i-ar fi mai bine dacă ar face-o decât dacă n-ar face-o.

— A, da?

Shannon s-a întors către mine, a deschis ochii şi a zâmbit. Dinţii ei umezi străluceau în lumina lunii. Bineînţeles că nu ştiam ce-şi pusese în minte, însă ştiam că era ca tata şi că urma legea naturală care spune că familia are întâietate. Că e mai presus de bine şi de rău. Mai presus de restul oamenilor. Că întotdeauna suntem noi împotriva celorlalţi.

16

A doua zi, vântul şi-a schimbat direcţia.

De cum m-am trezit am coborât în bucătărie, unde am găsit-o pe Shannon stând lângă soba cu lemne, ţinându-şi braţele încrucişate şi purtând unul dintre puloverele mele de lână. Puloverul arăta comic de mare pe ea şi m-a făcut să cred că tocmai îşi terminase de purtat colecţia de pulovere „de artist”, cu guler polo.

— Bună dimineaţa! m-a salutat ea.

Avea buzele palide.

— Te-ai trezit devreme, am spus eu, arătând spre hârtiile înşirate pe masa din bucătărie. Cum merge cu desenul?

— Aşa şi aşa, a răspuns ea, făcând doi paşi în faţă şi strângând foile înainte să apuc să arunc o privire. Doar că e mai bine să faci o treabă mediocră decât să zaci în pat chinuit de insomnie.

A pus foile într-un dosar şi şi-a reluat locul de lângă sobă.

— Ia zi-mi, ţie ţi se pare normală?

— Normală?

— Pentru perioada asta a anului.

— A, temperatura? Da.

— Dar ieri…

— …şi ieri a fost normală, am spus eu, apropiindu-mă de fereastră şi ridicând privirea spre cer. Vreau să spun că e normal să se schimbe atât de brusc. Aici, la munte.

Shannon a încuviinţat. Părea să se fi obişnuit deja ca un singur cuvânt – „munte” – să explice aproape tot. Am observat ibricul de cafea pus pe jumătate pe plita încinsă.

— Proaspătă şi bună, a zis ea.

Mi-am turnat o ceaşcă, apoi m-am uitat întrebător la ea, însă a scuturat din cap.

— Mă gândeam la Erik Nerell, a spus. Din câte ţin minte, are o iubită care e însărcinată, nu-i aşa?

— Da, am răspuns eu, luând o gură de cafea.

Era bună. De fapt, nu era bună, dacă ar fi să fiu obiectiv, însă era exact aşa cum îmi plăcea mie. Dacă Shannon nu

avea aceleaşi gusturi în materie de cafea, atunci probabil mă urmărise cum mi-o făceam.

— Nu cred că e urgent să scoatem ceva de la el acum.

— Da? s-a mirat ea.

— Se pare că în curând vom avea parte de zăpadă.

— De zăpadă? mi-a adresat ea o privire incredulă. În septembrie?

— Cu puţin noroc.

Shannon a dat agale din cap. O fată inteligentă care nu întreba „de ce?”. Orice ar fi plănuit Kurt Olsen să facă acolo jos, în Huken, probabil că zăpada i-ar fi îngreunat şi coborârea, şi găsirea vreunei dovezi.

— Dar ar putea dispărea din nou, a spus ea. Prin părţile astea lucrurile sunt foarte schimbătoare… a urmat ea, zâmbindu-mi somnoros. Aici sus, la munte.

Am chicotit:

— Eu credeam că şi la Toronto se face frig.

— În casa în care trăiam eu nu simţeai frigul decât când ieşeai afară.

— Se va îmbunătăţi, am spus. Cele mai rele zile sunt ca asta de azi, când vântul bate dinspre nord şi se lasă primul strat de chiciură pe pământul gol. Vremea se mai îmblânzeşte când vine iarna şi se depune mai multă zăpadă. Durează câteva zile din momentul în care începem să facem focul şi până când intră căldura în pereţi.

— Asta înseamnă că până atunci, a spus ea – moment în care mi-am dat seama că dârdâia de frig –, o să îngheţăm pur şi simplu?

Am zâmbit şi mi-am pus ceaşca de cafea pe blatul de bucătărie.

— Te ajut eu să te încălzeşti, i-am spus, apropiindu-mă de ea.

Privirea ei s-a încrucişat cu a mea, moment în care a tresărit speriată şi şi-a încrucişat şi mai strâns braţele peste piept, în vreme ce o roşeaţă îi cuprindea obrajii albi, asemenea unei limbi de foc. M-am lăsat în genunchi în faţa ei, am deschis uşiţa sobei şi am constatat că focul se stingea deoarece lemnele băgate de ea fuseseră prea mari

şi prea multe. L-am tras pe cel mai mare cu mâna şi l-am pus pe tabla întinsă în faţa sobei, lăsându-l acolo să fumege, după care am folosit foalele. În momentul în care am închis uşiţa sobei, focul ardea din nou cu flăcări.

Carl a intrat în bucătărie exact în momentul în care mă ridicam în picioare. Era îmbrăcat doar pe jumătate, cu părul zburlit în toate direcţiile. Îşi ţinea telefonul într-o mână şi era tot numai zâmbet.

— Ordinea de zi a şedinţei consiliului local a fost anunţată. Proiectul nostru e primul pe agendă.

La benzinărie, i-am spus lui Markus să pună lopeţile uşoare de zăpadă în vitrină, alături de răzuitoarele de gheaţă şi de bidoanele de antigel pe care le comandasem în urmă cu două săptămâni.

Am citit *Gazeta de Os,* care dedicase aproape toată pagina întâi alegerilor pentru consiliul local de anul viitor, însă ce m-a bucurat a fost că aveau şi un material despre întrunirea investitorilor de la Årtun. Iar acolo ni se alocase o pagină întreagă, cu câteva rânduri de text şi două poze mari. Una înfăţişa sala de şedinţe arhiplină, cealaltă, pe Carl afişând un zâmbet larg şi ţinându-şi o mână petrecută pe după umerii fostului preşedinte al consiliului local, Jo Aas, care părea uşor zăpăcit, ca un om luat prin surprindere. Editorialul lui Dan Krane menţiona noul hotel-spa, însă era greu să-ţi dai seama dacă era pentru sau împotrivă. Ori mai degrabă nu era greu de văzut că şi-ar fi dorit să critice întreaga afacere, cum se vedea din pasajul în care menţiona o sursă anonimă care vorbise despre un „hotel-spanică”, un lucru de care oamenii se agăţau în speranţa că vor reuşi să-şi salveze satul. Bănuiala mea era că „sursa” fusese Krane însuşi, care în mod evident se aflase în dilemă. Dacă s-ar fi arătat prea entuziasmat, ar fi lăsat impresia că se foloseşte de ziarul local pentru a-şi sprijini socrul. Dacă s-ar fi arătat prea sceptic, lumea l-ar fi putut acuza că vrea să i-o tragă fostului iubit al soţiei. Să fii jurnalist la un ziar local e ca mersul pe sârmă, presupun.

La ora nouă s-a pornit o burniţă uşoară. Din locul în care

mă aflam, puteam vedea că în Geitesvingen cădea deja sub formă de fulgi mari de zăpadă.

La ora unsprezece a început să ningă şi în sat.

La ora douăsprezece şeful de la vânzări a intrat pe uşă.

— Pregătit pentru orice situaţie, ca de obicei, a comentat el cu un zâmbet de îndată ce-am terminat de servit un client care tocmai ieşea din benzinărie înarmat cu una dintre lopeţile pentru zăpadă.

— Doar trăim în Norvegia, am comentat eu.

— Avem o ofertă pentru tine, a spus el şi-am presupus că era vorba despre încă una dintre promoţiile pe care ni le tot băga pe gât.

N-am nimic împotriva promoţiilor. Opt din zece merg chiar bine, ceea ce înseamnă că oamenii de la sediu îşi cunosc meseria. Doar că uneori ofertele speciale pentru mediul rural – care pot include o umbrelă de soare, o minge de volei şi un sortiment exotic de cârnat spaniol, la pachet cu un Pepsi Max – sunt puţin cam generale. E important să cunoşti şi nevoile locale.

— Urmează să primeşti un telefon de la unul dintre şefi, a spus tipul de la vânzări.

— Da?

— Una dintre staţiile ceva mai mari din Sørlandet trece printr-o perioadă mai dificilă. Amplasare bună, facilităţi moderne, însă şeful benzinăriei n-a reuşit să pună lucrurile pe roate. Nu urmăreşte evoluţia campaniilor, nu-şi trimite rapoartele la timp sau le trimite unde nu trebuie, angajaţii lui nu se simt motivaţi şi… mă rog, înţelegi tu. Şefii au nevoie de cineva care să poată îndrepta situaţia. Ce fac eu acum nu e scris în fişa postului, însă m-am gândit să te pun în temă, de vreme ce le-am sugerat să stea de vorbă cu tine, a spus el, desfăcându-şi braţele în semn că nu era mare efort din partea lui, moment în care mi-am dat seama că se aştepta să-mi arăt întreaga gratitudine.

— Mulţumesc, am spus.

El a zâmbit, aşteptând. Poate credea că eram dator să-i comunic şi răspunsul.

— E cam brusc, am comentat eu. O să ascult ce au să-mi

spună şi-o să mă gândesc.

— O să te *gândeşti?* a început să râdă şeful de la vânzări. Asta e o propunere la care ar trebui să te gândeşti *bine de tot.* O asemenea ofertă nu presupune doar mai mulţi bani, Roy, e o şansă să demonstrezi că poţi juca şi pe scena mare.

Dacă încerca să mă facă să accept slujba ca să arate el ca un *kingmaker*[16] de oraş de provincie, atunci îşi alesese prost metafora, cum s-ar zice. Fireşte, el nu avea cum să ştie că mă treceau toate sudorile numai la gândul de a-mi face apariţia pe orice fel de scenă, mare sau mică.

— O să mă gândesc, am repetat eu. Ce ziceţi de o campanie la cheeseburgeri?

★

La ora unu şi-a făcut apariţia Julie.

Nu mai era nimeni altcineva în benzinărie, aşa că a venit direct la mine şi m-a sărutat pe obraz. Îşi umezise în chip deliberat buzele, iar sărutul durase un pic cam mult. Nu ştiu cu ce parfum se dăduse, doar că se dăduse cu prea mult.

— Aşa, şi? am spus eu după ce şi-a desprins buzele de obrazul meu şi m-a privit în ochi.

— Voiam doar să-mi încerc noul ruj, a răspuns ea, începând să-mi şteargă obrazul. Mă întâlnesc cu Alex după muncă.

— Granada-Alex? Vrei să verifici cât de mult ruj rămâne în urma unui sărut?

— Nu, câtă senzaţie pierzi dacă te săruţi cu buzele rujate. Aşa cum sunteţi voi, bărbaţii, cu prezervativele… mai mult sau mai puţin, nu-i aşa?

Nu am răspuns. Începuse o conversaţie la care nu doream să particip.

— Alex e destul de dulce, de fapt, a spus ea, lăsându-şi capul într-o parte şi cercetându-mă cu privirea. Poate că vom face mai mult decât să ne sărutăm.

— Ce noroc pe capul lui Alex, am spus eu punându-mi jacheta. Crezi că te vei descurca singură?

---

[16] *Kingmaker* – (eng. lit. „făcător de regi”) persoană influentă care poate determina cine va urma la tron după moartea unui monarh *(N. t.).*

— Singură?

Am văzut dezamăgirea pe chipul ei.

— Oare n-ar fi trebuit să...?

— Sigur că da. Mă întorc în maximum o oră, OK?

Dezamăgirea a dispărut, dar pe frunte i-a apărut o cută.

— Magazinele sunt închise. Te duci cumva la o femeie?

Am zâmbit.

— Sună-mă dacă apare vreo problemă.

Am condus prin sat, apoi am cotit spre lacul Budal. Jos, zăpada se topea de cum atingea asfaltul sau câmpurile, însă o vedeam cum se adună pe versanţi. M-am uitat la ceas. Şansele să găseşti un tinichigiu şomer stând singur acasă într-o zi de muncă erau destul de mari. Am căscat. Dormisem prost. Stătusem treaz, pândind zgomotele dinspre dormitorul lor. Nu auzisem niciunul, dar asta fusese aproape şi mai rău, pentru că mă făcuse să ascult cu şi mai mare atenţie, să mă simt şi mai încordat.

În vreme ce mă îndreptam către locuinţa tinichigiului, am observat că între casa lui albă şi cea a primului vecin era un câmp lung de cel puţin o sută de metri.

Anton Moe probabil că auzise şi văzuse maşina mea apropiindu-se, pentru că a deschis uşa de cum am sunat la sonerie, cu părul lui subţire fluturând în bătaia vântului. M-a privit întrebător.

— Aş putea să intru puţin? am întrebat eu.

Moe a avut un moment de ezitare, în care probabil se gândise ce scuză să inventeze ca să mă refuze, după care a făcut un pas lateral şi m-a lăsat să păşesc înăuntru.

— Nu trebuie să te descalţi, mi-a zis el.

Ne-am aşezat de o parte şi de alta a mesei din bucătărie. Pe peretele de deasupra stăteau agăţate câteva broderii cu versete din Biblie, alături de o cruce. M-a surprins uitându-mă la ibricul plin cu cafea de pe blatul de bucătărie.

— O cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Dacă ai venit să cauţi oameni dispuşi să investească în hotelul fratelui tău, nu te obosi. De o vreme nu stau prea

bine cu finanţele, a zâmbit Moe sfios.

— E vorba despre fiica ta.

— A, da?

Am văzut un ciocănel aşezat pe pervazul ferestrei.

— Are şaisprezece ani şi merge la liceul Årtun, nu-i aşa?

— Aşa este.

Pe ciocan era şi o inscripţie: „Tinichigiul anului 2017”.

— Vreau să se mute la liceul din Notodden, am spus.

Moe m-a privit uimit:

— De ce?

— Cursurile oferite acolo sunt bine orientate către viitor.

Moe s-a uitat la mine:

— Ce vrei să spui de fapt, Opgard?

— Ce vreau să spun e că asta ar trebui să-i zici lui Natalie când îi explici de ce o trimiţi acolo: că la liceul din Notodden cursurile sunt mai bine orientate către viitor.

— Notodden? Până acolo faci două ore cu maşina.

Pe chipul lui nu se putea citi nimic, însă cred că începuse să se prindă despre ce e vorba.

— Mă bucur că te preocupă viitorul lui Natalie, Opgard, însă eu cred că şi Årtun e în regulă. E deja în al doilea an de liceu. Notodden e un oraş mare, iar în oraşele mari se întâmplă tot felul de lucruri rele, ştii?

Am tuşit.

— Ce vreau să spun este că Notodden este cea mai bună soluţie pentru toate părţile implicate.

— Toate?

Am tras adânc aer în piept.

— Fiica ta va putea să se bage în pat în fiecare seară fără să-şi facă griji că tatăl ei va da buzna peste ea ca s-o fută. Tu vei putea să te bagi în pat fără să-ţi faci de ruşine fiica, familia şi pe tine însuţi, noapte de noapte, şi poate că într-un viitor incert vă veţi simţi cu toţii în stare să uitaţi tot acest episod şi să vă prefaceţi că nici măcar nu a avut loc.

Anton se holba la mine. Faţa i se înroşise iar ochii i se umflaseră de-ai fi zis că stăteau să explodeze.

— Despre ce naiba vorbeşti, Opgard? Eşti cumva beat?

— Vorbesc despre ruşine, am răspuns. Suma întregii

ruşini adunate în familia ta. Pentru că toată lumea ştie şi nimeni n-a făcut nimic, fiecare crede că o parte din vină îi aparţine şi că totul este deja pierdut, aşa că nu mai contează dacă situaţia este lăsată să continue. Când totul e pierdut, mai rămâne un singur lucru: familia. Faptul că membrii ei se au unii pe alţii.

— Eşti bolnav, omule! a încercat el să ridice vocea la mine, care însă i-a sunat mai subţire şi mai puţin sonoră.

Apoi s-a ridicat în picioare.

— Cred că ai face mai bine să pleci, Opgard.

Am rămas pe scaun.

— M-aş putea duce în camera fetei tale, să-i iau cearşaful de pe pat şi să i-l dau şefului de post ca să verifice petele de spermă, să vadă dacă nu cumva sunt ale tale. Nu vei reuşi să mă opreşti, însă bănuiesc că nu va conta, de vreme ce fiică-ta nu va ajuta poliţia depunând mărturie împotriva ta – va prefera să-şi ajute tatăl. Întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Prin urmare, singura cale prin care situaţia asta ar putea să înceteze…

Am făcut o pauză, mi-am înălţat capul şi l-am privit în ochi.

— Pentru că toţi vrem ca situaţia asta să înceteze, nu-i aşa?

Anton nu mi-a răspuns, continua să se uite la mine cu nişte ochi reci, morţi.

— Mai există o cale. Dacă Natalie nu se mută la Notodden, te voi ucide. Ea îşi va petrece weekendurile acolo, iar tu n-o vei vizita. Mama ei da, tu nu. Nici măcar o singură vizită. Când Natalie va veni acasă de Crăciun, îţi vei invita părinţii sau socrii să sărbătorească şi să doarmă la voi.

Am netezit o cută a feţei de masă cadrilate.

— Întrebări?

O muscă se tot izbea de geamul din bucătărie.

— Şi cum ai de gând să mă ucizi?

— Snopindu-te în bătaie, mă gândeam. Probabil că e o soluţie… am spus eu plescăind din buze.

Mind games.

— …o soluţie suficient de biblică?

— Tu sigur ţi-ai clădit o reputaţie de bătăuş.

— Ne-am înţeles, Moe?

— Vezi versetul din Biblie de acolo, Opgard? m-a întrebat el, arătând către broderiile de deasupra noastră şi am silabisit inscripţiile ondulate: „Domnul este păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic”.

Am auzit o buşitură slabă şi-am urlat când durerea mi s-a urcat pe braţ pornind dinspre palma dreaptă. Moe ţinea ciocanul „Tinichigiul anului” ridicat, pregătindu-se să mă mai lovească o dată. Abia am avut vreme să-mi retrag palma stângă înainte ca ciocanul să izbească masa. Mâna dreaptă mă durea atât de tare, că m-a luat ameţeala când m-am ridicat, însă m-am mişcat repede şi i-am dat un uppercut cu stânga. I-am nimerit bărbia, însă, având masa între noi, unghiul nu fusese destul de bun ca să pun forţă în lovitură. A încercat să mă izbească în cap, însă m-am ferit şi am făcut un pas în spate. S-a repezit la mine, făcând picioarele mesei să se frece de podea, iar scaunele să se răstoarne care încotro. Am făcut o fentă, el a căzut în plasă şi i-am dat una drept în nas. A urlat şi a mai ridicat o dată ciocanul la mine. Poate că fusese tinichigiul anului în 2017, dar de data asta dăduse greş. M-am apropiat de el câtă vreme încă se străduia să-şi recapete echilibrul şi i-am tras, tot cu stânga, trei lovituri rapide în zona rinichiului drept. L-am auzit cum icneşte de durere, iar în clipa în care mi-am ridicat piciorul şi l-am izbit cu putere în genunchi, am auzit cum plesneşte ceva şi mi-am dat seama că terminasem cu el. S-a prăbuşit pe podea, apoi s-a răsucit pe linoleum şi m-a prins cu mâinile de picioare. Am încercat să-mi păstrez echilibrul ţinându-mă de aragaz cu palma dreaptă, dar am simţit că ciocanul lui Moe reuşise să betegească ceva acolo, aşa că nu m-am putut sprijini de el. Am căzut pe spate şi în clipa următoare Moe se afla deasupra mea, ţintuindu-mi braţele cu genunchii în vreme ce îmi presa laringele cu coada ciocanului. M-am căznit fără succes să respir, simţeam că leşin. Capul lui era aproape de al meu şi mi-a şoptit în ureche:

— Cine te crezi să intri aşa în casa mea, ameninţându-mă pe mine şi pe ai mei? Las’ că-ţi spun eu cine eşti, ţărănoiule jegos de la munte.

A slobozit un râs gros şi s-a aplecat în faţă; greutatea corpului său mi-a scos tot aerul din plămâni. Simţeam cum mă cuprinde o moleşeală plăcută, ca cea pe care o simţi înainte să adormi pe bancheta din spate a maşinii, când ţii în braţe trupul moale, adormit, al fratelui tău şi zăreşti stelele de pe cer prin lunetă, în vreme ce în faţă părinţii tăi vorbesc şi se hlizesc cu glas şoptit. Iar tu te laşi cuprins de moleşeală, te cufunzi în sine. Simţeam pe faţă răsuflarea lui Moe, duhnind a cafea şi ţigări, şi scuipatul lui.

— Eşti un poponar crăcănat, dislexic, care fute capre, mi-a spus Moe cu un scrâşnet.

„Uite-aşa”, mi-am spus eu. Aşa vorbeşte şi cu ea.

Mi-am încordat muşchii abdominali, mi-am arcuit spatele şi apoi am lovit cu capul. Am simţit cum pocnesc ceva. În mod normal ar fi fost nasul lui, însă orice era, a fost suficient să slăbească o clipă presiunea de pe gât şi să trag puţin aer în plămâni, ca să-mi umplu restul muşchilor cu oxigen. Mi-am scos mâna stângă de sub genunchiul lui şi i-am tras un pumn puternic în ureche. Moe şi-a pierdut echilibrul, aşa că l-am dat jos de pe mine şi l-am mai lovit o dată. Apoi încă o dată. Şi-ncă o dată.

Când m-am oprit, Moe zăcea în poziţie fetală pe linoleum, cu un firicel de sânge prelingându-i-se din nas. Sângele s-a oprit când a ajuns la tăblia unuia dintre scaunele răsturnate.

M-am aplecat peste Moe; nu ştiam dacă mă aude sau nu, dar i-am şoptit în urechea însângerată:

— Nu sunt crăcănat.

★

— Vestea proastă e că articulaţia interioară este probabil zdrobită, a spus Stanley Spind dinapoia biroului său. Vestea bună e că testul de sânge pe care l-ai făcut cu o zi mai devreme a relevat o alcoolemie de zero.

— Zdrobită? am repetat eu, uitându-mă la degetul meu mijlociu.

Se ridicase într-o poziţie ciudată şi era de două ori mai mare. Pielea se crăpase, iar acolo unde nu se crăpase avea o culoare neagră, vânătă, care mă făcea să mă gândesc la ciumă.

— Eşti sigur?

— Da, însă îţi voi scrie o recomandare, ca să poţi să-ţi faci o radiografie la spitalul din oraş.

— De ce aş face-o, dacă eşti atât de sigur?

Stanley a dat din umeri:

— Probabil că va fi nevoie de o operaţie.

— Şi dacă nu vreau s-o fac…?

— Atunci e foarte probabil că nu-ţi vei mai putea mişca degetul ăla niciodată.

— Şi dacă m-aş opera?

— Atunci este *foarte probabil* că nu-ţi vei mai putea mişca degetul ăla niciodată.

M-am uitat la deget. Nu arăta deloc bine. Dar, în mod evident, situaţia ar fi fost mult mai gravă dacă aş fi rămas mecanic auto.

— Mulţumesc, i-am spus eu doctorului, ridicându-mă în picioare.

— Stai aşa, că n-am terminat, a spus Stanley, împingându-şi scaunul cu rotiţe în dreptul unui pat pentru consultaţii acoperit cu un mare prosop de hârtie.

— Stai aici. Degetul ăla e dislocat. Va trebui să-l punem la loc.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că trebuie să-l îndreptăm.

— Sună dureros.

— Îţi voi administra un anestezic local.

— Tot dureros sună.

Stanley mi-a adresat un zâmbet strâmb.

— Pe o scară de la unu la zece? am întrebat eu.

— Opt fix, a răspuns Stanley.

I-am întors zâmbetul.

După ce mi-a făcut injecţia, mi-a spus că anestezicul îşi va face efectul în câteva minute, aşa că am aşteptat amândoi în tăcere, o postură în care el părea să se simtă

mai relaxat decât mine. Dar tăcerea a crescut până când a devenit asurzitoare, aşa că am arătat către căştile audio de pe biroul lui, întrebându-l ce-i place să asculte.

— *Audiobooks,* mi-a răspuns el. Tot ce scrie Chuck Palahniuk. Ai văzut *Fight Club?*

— Nu. Ce-l face aşa de bun?

— Nu am zis că ar fi bun, a zâmbit Stanley. Însă gândeşte ca mine. Şi reuşeşte s-o şi exprime. Eşti gata?

— Palahniuk, am repetat eu întinzându-mi mâna.

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Asta doar ca să lămurim lucrurile: nu am înghiţit explicaţia aia că ai fi alunecat pe zăpada proaspătă şi că ai fi încercat să-ţi amortizezi căzătura, mi-a spus Stanley.

— OK, am răspuns eu.

Am simţit palma lui caldă atingându-mi degetul; şi eu care speram ca anestezicul să-şi fi făcut efectul complet.

— Că tot veni vorba despre *Fight Club,* a spus el, începând să tragă de deget. Am impresia că ai venit la mine direct după o întâlnire a clubului ăstuia.

Opt fix nu fusese deloc o exagerare.

Când am ieşit din cabinet, m-am întâlnit în sala de aşteptare cu Mari Aas.

— Bună Roy, m-a salutat ea cu zâmbetul ăla superior al ei, deşi îi observasem deja roşeaţa din obraji.

Obiceiul de a menţiona şi numele persoanei pe care o saluţi era ceva ce Mari şi Carl începuseră să facă din perioada în care se vedeau. Carl citise un studiu ştiinţific care ajunsese la concluzia că, atunci când cercetătorii le rosteau numele, oamenii aveau un răspuns cu patruzeci la sută mai pozitiv, fără să-şi dea seama. Eu însă nu participasem la proiectul ăsta.

— Bună, am spus eu, ţinându-mi mâna betegită la spate. Cam devreme pentru zăpadă.

Vedeţi – *aşa* se salută un consătean.

Ajuns în maşină, mă întrebam cum voi reuşi să pornesc motorul fără să-mi folosesc degetul bandajat care zvâcnea şi de ce Mari se îmbujorase când mă întâlnise în dispensar.

Oare era ceva în neregulă cu ea şi se ruşinase? Sau se ruşina de faptul că era nevoită să vină acolo în primul rând? Pentru că Mari de fapt nu era ruşinoasă. Pe vremea când era cu Carl, eu eram cel care se îmbujora când îşi făcea, pe nepusă masă, apariţia în faţa mea. Cu toate că o surprinsesem de două ori roşind. Prima dată după ce Carl îi cumpărase un lănţişor de ziua ei. Chiar dacă nu era ceva ieşit din comun, Mari ştia că fratele meu era lefter, aşa că l-a obligat să recunoască că furase două sute de coroane din sertarul biroului unchiului Bernard. Eu ştiam ce făcuse, iar când unchiul Bernard a complimentat-o pe Mari pentru lănţişor, am văzut-o roşind atât de puternic încât m-am temut să nu-i fi plesnit un vas de sânge. Poate că în această privinţă semăna cu mine şi că lucrurile acestea mici, un furt mărunt sau o respingere oarecare, erau cele peste care nu putea să treacă. Sunt ca răni ale trupului, care se cicatrizează, dar care încă dor în zilele friguroase şi în unele nopţi încep să zvâcnească. Poţi să ai şi o sută de ani şi tot vei simţi cum ruşinea îţi umple obrajii de roşeaţă.

Julie mi-a spus că îi părea rău pentru ce mi se întâmplase, că doctorul Spind ar fi trebuit să îmi prescrie un analgezic puternic şi că inventase pur şi simplu chestia aia despre Alex: nu se vedea cu nimeni şi în niciun caz n-avea de gând să lase pe cineva s-o sărute. Eu o ascultam doar pe jumătate. Mâna îmi pulsa şi ştiam că ar fi trebuit să mă duc acasă, însă acolo m-ar fi aşteptat şi mai multă durere.

În vreme ce-mi studia – cu o expresie de îngrijorare pe chip – degetul bandajat, Julie s-a sprijinit de mine. Puteam simţi pieptul ei moale lipit de braţul meu şi respiraţia ei dulce, mirosind a gumă de mestecat, încălzindu-mi obrazul. Gura ei era atât de aproape de urechea mea, că atunci când îşi mesteca guma se auzea ca o vacă păscând iarbă într-o mlaştină.

— Nu ai început să te simţi puţin gelos? mi-a şoptit ea cu toată inocenţa alunecoasă de care numai o fată de şaptişpe ani e capabilă.

— Să încep? m-am mirat eu. Ascultă, eu sunt gelos de la cinci ani.

Julie a început să râdă, de parcă tocmai aş fi spus o glumă, iar eu m-am străduit să schiţez un zâmbet pentru a-i da de înţeles că făcusem una.

17

Poate că fusesem gelos pe Carl încă din ziua în care se născuse. Poate chiar mai înainte, când mi-am văzut mama mângâindu-şi cu tandreţe burta umflată, spunându-mi că în curând voi avea un frăţior. Dar aveam cinci ani când m-am confruntat pentru prima dată conştient cu sentimentul de gelozie, când cineva a dat un nume acestei senzaţii dureroase ca o împunsătură. „Să nu fii gelos pe frăţiorul tău.” Cred că mama a zis asta, în vreme ce Carl îi stătea în poală. Stătea acolo de multă vreme. Mai târziu mama avea să spună că fratele meu primise mai multă dragoste pentru că avusese nevoie de mai multă. Tot ce se poate, însă n-a menţionat şi celălalt lucru pe care l-ar fi putut spune, şi anume că fratele meu era mai uşor de iubit.

Iar eu eram cel care îl iubea cel mai mult.

De-asta eram gelos nu numai pe dragostea necondiţionată pe care i-o arătau cei din jur, dar şi pe cei cărora Carl le arăta dragoste. Cum fusese Câine.

Sau băiatul la fel de frumuşel ca el, a cărui familie închiriase într-o vară o cabană din zonă şi cu care fratele meu se întovărăşea dimineaţa, la prânz, şi seara, în vreme ce eu ţineam socoteala zilelor rămase până la sfârşitul verii.

Sau Mari.

În primele luni după ce s-au combinat, obişnuiam să-mi imaginez că Mari suferise un accident şi că eu eram cel care îl consola pe Carl. Nu ştiu care a fost momentul în care gelozia s-a preschimbat în dragoste sau dacă s-a preschimbat vreodată, poate că cele două sentimente au coexistat, însă fără îndoială dragostea a fost sentimentul care în cele din urmă le-a înecat pe toate celelalte. O dragoste care semăna cu un dor cumplit de casă. Nu puteam să mănânc, să dorm sau să mă concentrez în timpul unei conversaţii banale.

Vizitele lor, în timpul cărora aveam ocazia să-l revăd pe Carl, mă îngrozeau, deşi le aşteptam cu o uriaşă nerăbdare. Roşeam când Mari mă îmbrăţişa, când îmi vorbea pe

nepusă masă sau când mă privea. Evident că mă ruşinam teribil de aceste sentimente, de faptul că nu eram în stare să-i las în plata lor, mulţumindu-mă cu orice firimituri, că apucam din când în când să stau cu ei în aceeaşi încăpere, încercând să-mi justific prezenţa prefăcându-mă că sunt ceea ce nu eram: amuzant, de pildă, ori interesant. În cele din urmă am reuşit să-mi găsesc rolul. Am reuşit să devin personajul tăcut, cel care ascultă, care râde la bancurile lui Carl sau care dă agale din cap când Mari povestea despre ce citise sau ce auzise de la tatăl ei, preşedintele consiliului local. I-am condus cu maşina la petreceri la care Carl se îmbăta în timp ce Mari făcea tot ce-i stătea în putinţă să-l facă să se comporte decent. Când Mari m-a întrebat dacă nu era plicticos să fii mereu treaz, i-am spus că era OK, că mie îmi plăcea mai mult să şofez decât să beau şi că fratele meu avea din când în când nevoie să fie supravegheat – nu-i aşa? A zâmbit şi nu a mai deschis niciodată subiectul. Cred că înţelesese. Cred că toată lumea înţelesese. Toţi în afară de Carl.

„Bineînţeles că Roy trebuie să vină cu noi!”, obişnuia el să spună ori de câte ori era vorba să ne ducem la schi, la vreo petrecere de weekend în oraş sau să călărim mârţoagele bătrâne ale lui Aas. Nu oferea niciun motiv – chipul lui vesel, deschis, era un argument suficient. Spunea că lumea este un loc bun, în care trăiesc numai oameni buni şi că toată lumea ar trebui să fie fericită că vieţuieşte într-un asemenea loc.

Evident că eu nu m-am dat niciodată la ea, cum s-ar spune. Nu eram atât de prost încât să-mi imaginez că Mari ar fi văzut în mine altceva decât un frate mai mare relativ tăcut şi altruist, oricând gata să le sară în ajutor.

Doar că într-o seară de sâmbătă, în sala casei de cultură din sat, Grete s-a apropiat de mine şi mi-a spus că Mari era îndrăgostită de mine. Carl era acasă, în pat, răpus de gripa pe care o luasem şi eu cu o săptămână în urmă, aşa că în ziua aia nu trebuia să conduc pe nimeni cu maşina şi am băut din berea făcută în casă pe care Erik Nerell o aducea mereu. Şi Grete era beată, iar în ochii ei dansa ceva – era

dansul unei vrăjitoare malefice. Eu însă ştiam că nu urmărea altceva decât să tulbure apele, să bage puţină zâzanie, pentru că o cunoşteam şi văzusem cum se uita la Carl. Era ca atunci când Armand, predicatorul, cu accentul lui suedez, de cântăreţ de muzică *dance,* răcnea că Mântuitorul trăieşte şi că există viaţă după moarte. Dacă cineva spune un lucru evident neverosimil, dar pe care îţi doreşti cu disperare să-l auzi, întotdeauna există o mică parte din tine – partea slabă – care alege să-l creadă.

Am zărit-o pe Mari lângă uşa de la intrare a sălii. Stătea de vorbă cu un băiat – nu cu unul din satul nostru, pentru că băieţii de pe-aici se temeau prea mult de Mari ca să îndrăznească să se apropie de ea. Şi asta nu pentru că Mari era fată, ci pentru că ştiau că era mai deşteaptă decât ei, se uita la ei de sus şi când îi refuza, o făcea fără menajamente, de faţă cu toată lumea, de vreme ce toţi din Årtun erau atenţi la ce făcea fata preşedintelui consiliului local.

Dar eu puteam s-o abordez, fiindcă eram fratele lui Carl. OK pentru mine şi pentru ea, cel puţin.

— Bună Roy, mi-a zâmbit ea. El e Otto. Studiază ştiinţe politice în Oslo. Crede că ar trebui să fac şi eu acelaşi lucru.

M-am uitat la Otto. Tipul tocmai îşi ducea sticla de bere la buze, uitându-se în altă direcţie, dându-mi probabil de înţeles că nu eram bine-venit în conversaţia lor şi că ar fi preferat să dispar cât mai repede. A trebuit să mă lupt cu mine însumi ca să nu-i vâr sticla pe gât, aşa că mi-am concentrat toată atenţia pe Mari. Mi-am umezit buzele şi am spus:

— Nu vrei să dansăm?

Mari mi-a adresat o privire uşor amuzată şi surprinsă.

— Dar tu nu dansezi, Roy.

Am dat din umeri:

— Aş putea să învăţ.

Eram evident mai beat decât credeam.

Mari a râs sonor, scuturând din cap.

— Nu de la mine. Şi eu am nevoie de un profesor de dans.

— Te pot ajuta eu, a intervenit Otto. În timpul liber dau lecţii de swing.

— Da, te rog! a exclamat Mari, adresându-i un zâmbet luminos care îi cuprindea întreaga faţă într-o clipă, unul care te făcea să te simţi că numai tu exişti pe lume. Dacă nu te deranjează că lumea o să râdă de noi.

Otto i-a întors zâmbetul:

— O, dar nu cred că o să fie chiar aşa de rău, a spus el, punându-şi sticla de bere pe scară şi făcându-mă să regret că nu i-o vârâsem pe gât atunci când avusesem ocazia.

— Iată ce numesc eu un bărbat curajos, a spus Mari, punându-i lui Otto o mână pe umăr. E în regulă cu tine, Roy?

— Da, sigur, am răspuns eu, căutând cu privirea un perete de care să mă dau cu capul.

— *Doi* bărbaţi curajoşi, a spus Mari, punându-şi cealaltă mână pe umărul meu.

— Profesorul şi elevul. O să-mi placă să vă văd pe amândoi pe ringul de dans.

Apoi a plecat, iar mie mi-a luat vreo două secunde să înţeleg cu adevărat ce se întâmplase. Tipul ăsta, Otto, şi cu mine, rămăseserăm uitându-ne unul la celălalt.

— N-ai prefera să ne batem? l-am întrebat eu.

— Sigur, a răspuns el, dându-şi ochii peste cap.

Şi-a cules sticla de bere de pe scară şi a plecat şi el.

Mai bine, eu oricum eram prea beat. Dar durerea de cap şi mahmureala din dimineaţa zilei următoare au fost mult mai groaznice decât bătaia pe care aş fi putut s-o primesc de la Otto. Când i-am povestit ce se întâmplase – omiţând ce-mi zisese Grete –, Carl a tuşit, apoi a râs, după care a tuşit din nou.

— Eşti ceva de pomină! Ai fi în stare chiar *să dansezi* doar ca să-i ţii pe idioţii ăilalţi departe de gagica lui frati-tu.

Am protestat cu un geamăt:

— Numai cu Mari, nu şi cu tipul ăsta, Otto.

— Nu contează. Lasă-mă să te pup!

L-am împins:

— Nu mulţumesc. Nu vreau iar gripă.

Nu mă simţeam cu musca pe căciulă că nu-i destăinuisem lui Carl ce sentimente nutream pentru Mari. Mă uimea mai mult faptul că nu se prinsese el însuşi. I-aş fi putut spune totul. Absolut totul – iar el ar fi înţeles. Sau cel puţin *ar fi spus* că înţelege. Şi-ar fi lăsat capul într-o parte, mi-ar fi adresat o privire gânditoare şi mi-ar fi spus că lucruri din astea se tot întâmplă şi că sunt trecătoare. Ştiam şi eu asta, tocmai de-aia am tăcut şi-am aşteptat să treacă. N-am mai invitat-o niciodată pe Mari la dans, nici metaforic, nici literal.

Doar că Mari m-a invitat pe mine.

S-a întâmplat la câteva luni după ce Grete îi spusese lui Mari că ea şi Carl şi-o trăseseră şi Mari îl părăsise pe Carl. El plecase la studii în Minnesota, iar eu trăiam singur la fermă. Într-o zi m-am trezit că bate cineva la uşă. Era Mari. M-a îmbrăţişat, împungându-mi pieptul cu sânii, după care nu mi-a mai dat drumul, întrebându-mă dacă nu voiam să mă culc cu ea. „Vrei să te culci cu mine?” au fost cuvintele pe care mi le-a rostit la ureche. Apoi a adăugat „Roy”. Nu cred că a făcut-o din pricina acelui studiu care arăta că folosirea numelui cuiva o face pe persoana respectivă să devină mai receptivă, ci mai degrabă ca să sublinieze că la mine – la Roy – se referise.

— Ştiu că vrei, a spus ea în clipa în care a observat că ezit. Dintotdeauna am ştiut.

— Nu, am răspuns eu. Te înşeli.

— Nu minţi, a zis, strecurându-şi o mână între noi.

M-am smuls din îmbrăţişarea ei. Bineînţeles că ştiam de ce venise. Cu toate că ea fusese cea care îl părăsise pe Carl, Mari se simţea respinsă. Poate că de fapt nu vrusese să se despartă de el, însă simţea că nu avusese de ales. Şi asta pentru că Mari Aas, fiica preşedintelui consiliului local, nu putea trăi cu gândul că fiul unui fermier de la munte o înşelase, mai ales când Grete avusese grijă ca o jumătate de sat să afle. Dar nu fusese suficient să-i dea papucii, cum se spune. Echilibrul trebuia reinstituit. Faptul că trecuseră două luni arăta că luase decizia asta după multă şovăire. Cu alte cuvinte, dacă ne-am fi tăvălit într-un pat atunci, n-

ar fi însemnat că exploatam o femeie vulnerabilă, care tocmai fusese abandonată de persoana pe care o iubea la nebunie.

— Haide, a spus ea. Lasă-mă să te ajut.

Am scuturat din cap.

— Problema nu eşti tu, Mari.

S-a oprit în mijlocul încăperii, uitându-se la mine.

— E adevărat deci?

— Ce să fie adevărat?

— Ce zic oamenii.

— Să fiu al naibii dacă ştiu ce zic.

— Că nu te interesează fetele. Că singurele lucruri care te preocupă sunt…

A făcut o pauză, prefăcându-se că-şi caută cuvintele.

Apoi şi le-a găsit:

— …sunt maşinile şi păsările, a spus ea.

— Am vrut să spun că problema nu eşti tu, Mari. E Carl. Nu cred că ar fi în regulă.

— Corect. N-ar fi.

Atunci am observat şi eu dispreţul acela condescendent cu care Mari, după părerea sătenilor, îi trata pe cei din jur. Dar mai era ceva în privirea ei, de parcă ar fi ştiut ceva ce n-ar fi trebuit să ştie. Oare ce-i spusese Carl?

— Găseşte altă cale de răzbunare, am spus eu. Roag-o pe Grete să te sfătuiască. Se pricepe la chestii din astea.

Mari a roşit, iar de data asta am văzut că-şi pierduse cu adevărat cuvintele. A ieşit cu paşi apăsaţi şi s-a urcat în maşină, cu pietrişul ţâşnind în spate în timp ce accelera la vale, către Geitesvingen.

Peste câteva zile, când am întâlnit-o din nou în sat, a roşit iarăşi şi s-a prefăcut că nu mă vede. Chestia asta s-a repetat de câteva ori; într-un sat ca al nostru e imposibil să nu dai nas în nas cu oamenii. Dar timpul a trecut, Mari s-a dus la Oslo să studieze ştiinţe politice, iar după ce s-a întors am putut să stăm de vorbă aproape ca pe vremuri. Aproape. Pentru că între timp ne pierduserăm unul de celălalt. Mari ştia ce ştiam şi eu, şi anume că, pentru ea, chestia asta era ca un cancer care-i rămăsese în trup: nu că

o respinsesem, ci că o *văzusem.* O văzusem în toată goliciunea ei. În toată goliciunea şi urâţenia ei.

Cât despre tumorile mele canceroase, probabil încă mai aveam una pe care era scris numele lui Mari, doar că a mea încetase să mai crească. Am aşteptat să se risipească ce simţeam pentru ea. E amuzant, dar am încetat s-o mai iubesc pe Mari aproape în aceeaşi perioadă în care ea a rupt legătura cu Carl.

18

La două zile după vizita pe care i-am făcut-o lui Moe tinichigiul, cei de la sediu m-au sunat să-mi ofere benzinăria din Sørlandet. Au părut dezamăgiţi când le-am spus „nu, mulţumesc”. Mi-au cerut o explicaţie, aşa că le-am dat una. Am spus că benzinăria pe care o administram deja se confrunta cu nişte provocări interesante de când autostrada principală fusese regândită să ocolească satul şi că abia aşteptam să le fac faţă. Şefii au părut impresionaţi. Mi-au spus că era păcat şi că ei chiar credeau că eram persoana de care aveau nevoie în Sørlandet.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Kurt Olsen şi-a făcut apariţia la benzinărie.

S-a proţăpit în faţa tejghelei, şi-a petrecut arătătorul şi policele peste mustaţa lui de *Easy Rider* aşteptând să termin de servit un client, ca să rămânem numai noi doi în magazin.

— Anton Moe a depus plângere pentru vătămare corporală deosebit de gravă.

— Ce formulare simpatică, am comentat eu.

— Tot ce se poate, a spus Olsen. Mi-a spus de acuzaţiile pe care i le-ai adus, iar eu am stat de vorbă cu Natalie, care mi-a confirmat că tatăl ei nu s-a atins niciodată de ea.

— Şi tu ce te aşteptai? Să zică „da, acum că m-aţi întrebat, tati chiar mă fute”?

— Dacă ar fi fost vorba de viol, n-am nicio îndoială că…

— Iisuse, n-am zis niciodată că ar fi fost vorba de viol. Nu tehnic, cel puţin, dar tot viol e. Măcar atâta lucru trebuie să fi înţeles şi tu.

— Nu.

— Poate ea crede că nu s-a opus cu suficientă vehemenţă, că ar fi trebuit să ştie că e greşit, chiar dacă era foarte mică atunci când a început totul.

— Las-o mai moale, n-ai de unde să ştii…

— Ascultă: copiii cred că tot ce fac părinţii lor e bine. OK, însă ea îşi aminteşte şi că i s-a spus să ţină secret ce se

întâmplă. Aşa că o parte din ea o fi înţeles că ceva nu e în regulă. Şi pentru că a fost părtaşă la acest secret, pentru că devotamentul faţă de familie este mai important decât devotamentul faţă de Dumnezeu şi faţă de şeful de post, ea a luat o parte din vină asupra ei înseşi. Şi când a împlinit şaisprezece ani poate că povara i s-a părut mai uşor de suportat dacă a reuşit să se convingă că a participat de bunăvoie la tot.

Olsen şi-a mai mângâiat o dată mustaţa.

— Ai zice că tocmai ai absolvit un curs de ştiinţe sociale şi că în tot acest timp ai stat în casa lui Moe.

N-am răspuns.

El a oftat.

— Trebuie să înţelegi că nu pot obliga o persoană de şaisprezece ani să depună mărturie împotriva propriului tată. Pe de altă parte, fata e suficient de mare ca să fie responsabilă de orice declară.

— Ce-mi spui tu e că ai ales să te prefaci că nu vezi ce se întâmplă, pentru că sexul dintre tată şi fiică ar putea fi consensual şi pentru că ea nu mai e minoră din punct de vedere legal?

— Nu! a exclamat Kurt Olsen, aruncând o privire prin magazin, ca să se asigure că încă eram singuri, după care a coborât din nou glasul. Incestul în linie descendentă directă este pedepsit de lege în orice situaţie. Moe riscă oricum şase ani de puşcărie. Fata lui poate avea şi treizeci de ani, iar sexul dintre ei poate să fie sută la sută consensual – nu contează. Dar cum pot dovedi eu ceva câtă vreme amândoi îşi ţin gura închisă? Tot ce s-ar întâmpla dacă l-aş aresta pe tată ar fi să provoc un scandal care ar distruge vieţile tuturor celor implicaţi. Ar însemna o uriaşă risipă de resurse investite într-un caz care nu se va lăsa cu nicio condamnare. Plus că numele satului ar fi târât prin noroi în toate ziarele naţionale.

„Ai uitat să adaugi că şi tu vei sfârşi cu reputaţia mânjită”, m-am gândit eu.

Dar m-am uitat la Olsen şi mi-am dat seama că disperarea de pe chipul şi din vocea lui era autentică.

— Aşa că... ce să-i faci? a oftat el, desfăcându-şi larg braţele.

— Să te asiguri că fata stă departe de tatăl ei, am răspuns eu. Să se mute la Notodden, de exemplu.

Olsen şi-a ferit privirea, prefăcându-se că vede ceva interesant în standul de ziare. Apoi a dat agale din cap.

— În tot cazul, a depus o plângere împotriva ta, iar eu sunt nevoit să-i dau curs, mă-nţelegi? Pedeapsa maximă este de patru ani.

— Patru ani?

— Are falca ruptă în două locuri şi riscă să nu mai audă bine cu o ureche.

— Poate să audă cu cealaltă. Şopteşte-i în urechea bună că, dacă retrage plângerea, atunci măcar povestea cu fiica lui nu va deveni publică. Şi tu, şi eu, şi el ştim că singurul motiv pentru care a făcut plângerea a fost că, dacă n-ar fi făcut-o, totul ar arăta ca şi cum ar exista un sâmbure de adevăr în acuzaţiile pe care i le aduc.

— Îţi înţeleg logica, Roy, însă în calitate de şef de post nu pot să ignor că ai rănit o altă persoană.

Am dat din umeri:

— A fost un caz de autoapărare. M-a atacat cu un ciocan înainte să mă ating de el.

Olsen a râs scurt, dar veselia nu i s-a citit în ochi.

— Şi cum crezi că mă vei convinge de asta? Că un penticostal fără antecedente l-a atacat pe Roy Calvin Opgard, un tip despre care tot satul ştie că nimic nu-i face mai multă plăcere decât o cafteală zdravănă?

— Folosindu-ţi capul şi ochii, am spus eu, lipindu-mi palmele de tejghea.

Olsen se uita nedumerit la mine.

— Aşa, şi?

— Eu sunt dreptaci. Toţi cei cu care m-am bătut îţi vor putea confirma. I-am lovit cu dreapta. Cum se face că nu mai am niciun petic de piele peste încheieturile pumnului stâng, în vreme ce pumnul meu drept e complet neatins, cu excepţia acestui deget? Explică-i lui Moe cum va arăta totul – nu doar povestea cu fiică-sa, ci şi vătămarea corporală –

când se va dovedi că el a fost cel care m-a atacat.

Olsen şi-a mai mângâiat o dată mustaţa, apoi a dat din cap:

— O să stau de vorbă cu el.

— Mulţumesc.

Şi-a ridicat capul şi m-a fixat cu privirea. Am putut citi în ochii lui o umbră de supărare, de parcă mulţumindu-i aş fi vrut de fapt să-mi bat joc de el. De parcă n-o făcea de dragul meu, ci pentru sine. Sau poate pentru Natalie şi pentru sat, însă în niciun caz pentru mine.

— Zăpada asta nu va ţine mult, a spus el.

— Nu? am răspuns eu, ca să pară că fac conversaţie.

— Prognoza pentru săptămâna viitoare spune că o să fie vreme blândă.

Şedinţa consiliului a început la ora cinci. Înainte să plece, Carl, Shannon şi cu mine am luat prânzul în sufragerie; am mâncat păstrăv de munte cu cartofi, alături de o salată de castraveţi cu smântână.

— Eşti un bucătar bun, a spus Shannon în timp ce strângea masa.

— Mulţumesc, dar e cel mai simplu fel de mâncare, am răspuns eu, ascultând duduitul motorului Cadillacului estompându-se în depărtare.

Ne-am mutat în camera de zi, unde am adus cafelele.

— Hotelul e primul punct pe ordinea de zi, am spus eu, aruncând o privire la ceasul de pe perete. Carl va trebui să treacă la acţiune imediat. Tot ce trebuie să facem noi este să-i ţinem pumnii şi să sperăm că va ştii să *klare brasene.*

— *Klare brasene?* s-a mirat Shannon.

— N-ai mai auzit expresia asta? Înseamnă „a depăşi dificultăţile”.

— Ce înseamnă *braser?*

— Habar n-am. Ceva din vocabularul maritim. Nu e domeniul meu.

— Cred că ne-a mai rămas nişte vin, a spus Shannon, ducându-se în bucătărie şi întorcându-se cu două pahare şi cu o sticlă de vin spumant, pe care Carl o lăsase în frigider

să se răcească.

— Şi atunci, Roy, care *este* domeniul tău?

— Domeniul meu? m-am mirat eu, privind-o cum destupă sticla. Vreau să am propria benzinărie şi… cred că asta-i tot.

— Nevastă? Copii?

— Dacă o să se întâmple, atunci e-n regulă.

— De ce nu ai avut niciodată o iubită?

Am dat din umeri.

— Bănuiesc că n-am calităţile necesare pentru aşa ceva.

— Vrei să spui că nu eşti un tip atrăgător? Asta insinuezi?

— Glumeam şi eu… dar, da, cam aşa ceva.

— Atunci lasă-mă să-ţi spun că nu e deloc adevărat, Roy. Şi nu spun asta pentru că mi-ar fi milă de tine, ci pentru că e adevărat.

— Adevărat? m-am mirat eu, luând paharul pe care Shannon tocmai mi-l întinsese. Chestiile astea nu sunt subiective?

— Unele chestii sunt subiective. Şi e adevărat că atractivitatea generală a unui bărbat stă mai degrabă în ochii femeii care îl priveşte, decât invers.

— Şi crezi că e nedrept?

— Un bărbat e mai liber, pentru că felul în care arată este mai puţin important. Important este statutul lui social. Când femeile se plâng că sunt judecate după aparenţe, bărbaţii ar trebui să se plângă de presiunea statutului social.

— Şi dacă nu eşti nici chipeş şi n-ai nici statut?

Între timp Shannon îşi scosese pantofii, trăgându-şi picioarele pe scaun. A sorbit lung din paharul cu vin. Părea binedispusă.

— Ca frumuseţea, şi statutul poate fi măsurat cu tot felul de greutăţi şi balanţe, a răspuns ea. Un pictor sărac lipit, care altfel e un geniu, poate avea un harem întreg. Femeile sunt atrase de bărbaţii descurcăreţi, de cei care se detaşează de mulţime. Dacă nu eşti nici chipeş, nici nu te bucuri de vreun statut social aparte, atunci poţi compensa prin şarm, tărie de caracter, umor sau printr-o altă calitate.

Am început să râd:

— Şi tu crezi că ăsta e atuul meu?

— Da, a răspuns ea simplu. Noroc.

— Noroc şi mulţumesc, ce dracu' să zic, am spus eu ridicând paharul.

Bulele micuţe din interiorul lui sfârâiau şi-mi şopteau ceva, însă eu nu reuşeam să disting ce.

— Pentru nimic.

— Dar în cazul lui Carl? Ce te-a făcut să te îndrăgosteşti de el? Aspectul, statutul sau şarmul? am întrebat-o, observând surprins că paharul meu ajunsese aproape gol.

— Nesiguranţa, a răspuns ea. Bunătatea. În asta constă frumuseţea lui Carl.

Am ridicat mâna dreaptă ca să fac semn cu degetul că nu, însă cum nu-mi puteam mişca degetul bandajat, a trebuit să folosesc mâna stângă.

— Nu poţi să vii cu o teorie darwiniană a reproducerii şi în acelaşi timp să susţii că eşti o excepţie de la ea. Nesiguranţa şi bunătatea nu sunt convingătoare.

A zâmbit şi a reumplut paharele.

— Ai dreptate, desigur, însă aşa *mi s-a părut* atunci. Ştiu că creierul meu de animal raţional trebuie să fi căutat pe cineva care să fie tatăl copiilor mei, însă lucrul pe care umanitatea mea zăpăcită l-a văzut, lucrul de care s-a îndrăgostit, a fost frumuseţea lui vulnerabilă.

Am scuturat din cap:

— Înfăţişare, statut social sau alte calităţi compensatorii?

— Lasă-mă să mă gândesc, a răspuns Shannon, ridicându-şi paharul în lumina lămpii de birou. Înfăţişarea.

N-am zis nimic, mulţumindu-mă să dau din cap şi să mă gândesc la Carl şi la Grete făcând sex în pădurice. Frecarea jachetei ei de scoarţa copacului, înainte să se sfâşie. Mai auzeam un zgomot. Un fel de plescăit. O vacă păscând iarba într-o mlaştină. Un sân moale. Julie. Am alungat gândul.

— Bineînţeles că frumuseţea nu e o calitate absolută, a spus Shannon. Nu e decât ce spunem fiecare dintre noi în parte că este. Frumuseţea ţine întotdeauna de context, de relaţia cu experienţele noastre trecute, cu tot ce am simţit,

învăţat şi înţeles vreodată. Oamenii din toate ţările au tendinţa să creadă că imnul lor naţional se întâmplă să fie cel mai bun din lume, că mamele lor gătesc cel mai bine şi că cea mai frumoasă fată din sat este cea mai frumoasă de pe planetă – şi aşa mai departe. Când asculţi prima dată o muzică nouă şi stranie, nu-ţi place. Vreau să spun – dacă e *cu adevărat* stranie. Când oamenii susţin că le place sau că *adoră* de-a dreptul o muzică complet nouă, o fac pentru că le place ideea de exotic, îi stimulează şi, în plus, le dă senzaţia că posedă o sensibilitate şi o înţelegere universală superioare. Însă ce le place cu adevărat este ceea ce numai inconştient recunosc. Odată cu trecerea timpului, lucrurile noi din trecut devin o parte a experienţei lor, iar cunoaşterea condiţionată, îndoctrinarea în ce e frumos şi ce nu devin o parte a percepţiei lor estetice. La începutul secolului XX, filmele americane au început să înveţe oameni de pe tot globul că vedeta de film albă este simbolul frumuseţii. Apoi vedeta neagră. În ultimii cincizeci de ani, filmele asiatice au făcut acelaşi lucru cu vedetele lor. Deşi seamănă cu muzica, frumuseţea lor trebuie să aibă un „ce” anume pe care publicul să-l recunoască. Un asiatic nu trebuie să fie prea asiatic, ci trebuie să semene cu conceptul deja împământenit de frumuseţe, cu un ideal care încă aparţine rasei albe. Văzut din această perspectivă, cuvântul „simţ”, aşa cum e folosit în estetică, este cel puţin imprecis. Ne naştem cu văz şi auz, dar în estetică toţi începem de la zero. Noi…

S-a oprit brusc, a schiţat un zâmbet şi şi-a dus paharul cu vin la gură, ca şi când şi-ar fi dat seama că ţinea o conferinţă în faţa unui public probabil neinteresat. O vreme am rămas amândoi tăcuţi. Apoi eu am tuşit:

— Am citit undeva că tuturor oamenilor, până şi celor din cele mai izolate triburi, le plac feţele simetrice. Asta nu sugerează cumva că unele lucruri sunt congenitale?

Shannon s-a uitat la mine. Un zâmbet i s-a aşternut pe chip şi s-a aplecat în faţă din scaun.

— Tot ce se poate. Pe de altă parte, regulile pentru simetrie sunt atât de simple şi de stricte încât nu e

surprinzător că împărtăşim acelaşi gust peste tot în lume. Şi credinţa într-o putere transcendentă e un lucru spre care te poţi îndrepta cu uşurinţă; dar asta o face universală, nu congenitală.

— Şi dacă aş spune, de exemplu, că eşti drăguţă? am întrebat eu.

Cuvintele mi-au ieşit, pur şi simplu, pe gură.

La început a părut surprinsă, apoi a arătat cu degetul spre pleoapa ei lăsată, iar când a deschis gura din nou, vocea ei nu mai era caldă şi întunecată, ci aspră, metalică.

— Atunci e fie o minciună, fie n-ai reuşit să înţelegi cele mai elementare principii din spatele ideii de frumuseţe.

Mi-am dat seama că întrecusem puţin măsura.

— Să înţeleg atunci că există nişte principii? am întrebat eu, încercând să dreg busuiocul.

Shannon s-a uitat la mine de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă să dea uitării ce spusesem mai înainte.

— Simetria, a spus ea în cele din urmă. Proporţia de aur. Formele care imită natura. Culorile complementare. Notele muzicale consonante.

Am dat din cap, uşurat că discuţia noastră revenise pe vechiul făgaş, dar ştiind cât de greu avea să-mi fie să-mi iert scăparea aia.

— Sau ca în arhitectură, unde există forme funcţionale, a continuat ea. Care sunt tot forme care imită natura. Celulele hexagonale dintr-un stup de albine. Barajele castorilor. Reţeaua de tuneluri a unei vulpi. Gaura făcută de o ciocănitoare, care ulterior devine cuibul altor păsări. Niciunul dintre aceste lucruri nu e construit ca să fie frumos, dar, cu toate acestea, sunt frumoase. O casă în care poţi locui e frumoasă. *Atât* de simplu e.

— Ce zici atunci de o benzinărie?

— Şi o benzinărie poate să fie frumoasă, atâta vreme cât funcţia ei este ceva demn de laudă.

— Atunci şi un eşafod…?

Shannon a zâmbit.

— …poate fi frumos, atâta vreme cât pedeapsa capitală este considerată necesară.

— Dar n-ar trebui să urăşti persoana condamnată ca să gândeşti aşa?

Shannon şi-a umezit buzele cu limba, de parcă ar fi încercat ideea.

— Cred că ar fi suficient să ţi se pară necesară.

— Dar şi un Cadillac este frumos, am spus eu turnând vin în pahare. Chiar dacă, în comparaţie cu maşinile moderne, forma lui nu e tocmai funcţională.

— Are nişte linii care imită natura, arată de parcă a fost gândit să zboare ca un vultur, să-şi rânjească colţii ca o hienă, să se strecoare prin apă ca un rechin. Arată aerodinamic şi pare să poată găzdui un motor de rachetă capabil să ne lanseze în spaţiu.

— Doar că forma lui minte în privinţa funcţiei, ştim asta. Cu toate astea, încă ni se pare frumoasă.

— Până şi ateii pot crede că bisericile sunt frumoase. Credincioşii le găsesc probabil şi mai frumoase, pentru că le asociază cu viaţa veşnică, aşa cum trupul unei femei afectează un bărbat care vrea să-şi transmită genele. Fără să-şi dea seama, dorinţa pe care o simte un bărbat când vede trupul unei femei poate să fie mai puţin puternică dacă el ştie că femeia nu e fertilă.

— Crezi?

— Da, putem face un test.

— Cum?

Shannon a schiţat un zâmbet.

— Sufăr de endometrioză.

— Ce mai e şi aia?

— O afecţiune în care celule similare celor din ţesutul care de obicei acoperă interiorul uterului, cresc în afara acestuia. Asta înseamnă că probabil nu voi putea să fac niciodată copii. Eşti de acord că, de îndată ce afli că există o hibă internă, exteriorul devine mai puţin atrăgător?

M-am uitat la ea.

— Nu.

Shannon a zâmbit.

— Cel care a răspuns acum a fost sinele tău superficial, conştient. Lasă-ţi inconştientul să rumege o vreme

informaţia şi după aia mai vorbim.

Poate că vinul îi colorase obrajii, care de obicei erau albi ca zăpada. Mă pregăteam să răspund în momentul în care a izbucnit în râs.

— Oricum, tu îmi eşti cumnat, aşa că nu eşti bun de cobai.

Am încuviinţat, apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus la CD-player. Am pus *Naturally* al lui J.J. Cole.

Am ascultat muzica în tăcere şi, când s-a terminat, Shannon m-a rugat să mai pun albumul o dată.

Uşa s-a deschis în mijlocul piesei *Don't go to strangers;* în prag şi-a făcut apariţia Carl. Expresia de pe chipul lui era gravă, resemnată. A arătat spre sticla de vin spumant.

— De ce aţi deschis-o? a întrebat el pe un ton abătut.

— Pentru ca ştiam că vei reuşi să-i convingi pe cei din consiliu că zona asta are nevoie de un hotel, a spus Shannon, ridicându-şi paharul în aer. Că te vor lăsa să construieşti câte cabane vrei. Sărbătoream în avans.

— Vi se pare că arăt de parcă *asta* s-ar fi întâmplat? a spus el, uitându-se posac la noi.

— Dacă mă întrebi pe mine, arăţi ca un actor foarte prost, a spus Shannon, apoi a mai luat o gură de vin. Ia-ţi un pahar, iubitule.

Carl a încetat să se mai prefacă. A râs cu putere şi s-a apropiat de noi cu braţele larg deschise.

— Un singur vot împotrivă. Au căzut pe spate!

Carl părea aureolat în entuziasm când a dat pe gât ce mai rămăsese din sticla de vin spumant şi în timp ce ne povestea în culori vii cum se desfăşurase şedinţa.

— Au păpat fiecare cuvinţel. Ştiţi ce a zis unul dintre ei? „Unul din refrenele Partidului Stângii este că toate lucrurile pot fi făcute mai bine; însă astăzi…", a continuat el, „… nimic n-ar fi putut fi făcut mai bine". Au fost imediat de acord cu planurile de parcelare, aşa că de acum vom putea avea cabanele noastre, a spus Carl, arătând spre fereastră. După şedinţă, Willumsen a venit la mine şi mi-a spus că stătuse în băncile publicului; voia să mă felicite pentru că

nu intenţionez doar să mă îmbogăţesc pe mine şi pe familia mea, ci să transform terenurile agricole ale tuturor sătenilor în nişte adevărate câmpuri petrolifere. Mi-a mărturisit cât de mult regretă că nu deţine o zonă mai întinsă de munte, după care ne-a oferit aşa, pe nepusă masă, trei milioane de coroane pentru terenul nostru.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că poate *ieri* terenul valora jumătate din suma lui, dar că de astăzi valoarea a crescut de zece ori. Ba nu, de cincizeci de ori! Noroc!

Eu şi Shannon ne-am ridicat în aer paharele goale.

— Cum a rămas cu hotelul? a întrebat Shannon.

— Au adorat proiectul. Pur şi simplu *l-au adorat.* Modificările cerute de ei au fost minuscule.

— Modificări? şi-a ridicat Shannon sprânceana dreaptă.

— Au zis că proiectul iniţial este puţin cam… *fad,* cred că ăsta a fost cuvântul. Vor mai multă culoare locală, norvegiană. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Culoare locală? Adică?

— Detalii. Vor acoperişuri cu gazon, câte un colţ din buşteni suprapuşi. Doi troli mari, sculptaţi în lemn, care să străjuiască intrarea. Prostii de genul ăsta.

— Şi?

Carl a dat din umeri:

— Am spus da. *It's no big deal,* a adăugat el în engleză.

— Ce?

— Ascultă, draga mea, e o chestiune de psihologie. Trebuie să li se pară că deţin controlul, că nu sunt doar o adunătură de ţărănoi care se lasă călăriţi de un gură-spartă ce tocmai s-a întors din străinătate, înţelegi? Aşa că trebuie să le dăm *ceva.* M-am purtat în aşa fel încât să le dau de înţeles că toate aceste concesii ne vor costa o mică avere, aşa că ei cred acuma că au mers cât de departe se putea şi nu vor mai cere şi alte lucruri.

— Fără compromisuri, a spus Shannon. Aşa ai promis.

— Calmează-te, draga mea. Peste o lună, când vom înfige prima lopată în pământ, noi vom fi şoferul şi le vom oferi o explicaţie de ordin practic pentru faptul că nu putem

folosi kitsch-urile propuse de ei. Până atunci însă, îi vom lăsa să creadă că primesc ce-şi doresc.

— Aşa cum laşi pe toată lumea să creadă că va primi ce-şi doreşte?

S-a simţit o răceală în vocea ei pe care n-o mai auzisem niciodată.

Carl s-a foit în scaun:

— Draga mea, acum ar trebui să sărbătorim, nu să…

Shannon s-a ridicat brusc în picioare şi a ieşit din cameră cu paşi apăsaţi.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu, după ce uşa s-a trântit cu zgomot.

Carl a oftat:

— E hotelul ei.

— Al ei?

— Ea l-a proiectat.

— *Ea* l-a proiectat? Nu un arhitect?

— Shannon *este* arhitect, Roy.

— A, da?

— Cel mai bun din Toronto, dacă mă-ntrebi pe mine. Doar că are propriul stil şi propriile păreri şi, din păcate, are ceva din Howard Roark.

— Ceva din *cine?*

— Un arhitect care şi-a dinamitat propria creaţie pentru că nu fusese construită exact aşa cum ceruse el. Shannon e în stare să facă scandal pentru te miri ce chiţibuş. Dacă ar fi fost puţin mai flexibilă n-ar fi fost doar cel mai bun, ci şi cel mai căutat arhitect din Toronto.

— Nu că ar conta atât de mult, dar de ce căcat nu mi-ai spus că ea a proiectat hotelul?

Carl a oftat.

— Proiectul e semnat cu numele firmei. M-am gândit că e suficient; când şeful de proiect îşi lasă nevasta tânără şi străină să proiecteze construcţia, oamenii sunt înclinaţi că creadă că proiectul e neprofesionist. Totul va fi în regulă odată ce-o să-i vadă palmaresul, însă eu mă gândisem că, înainte ca investitorii şi consiliul să ne dea undă verde, ne-am descurca mai bine fără toată această agitaţie. Iar

Shannon a fost de acord.

— OK, dar de ce nu mi-aţi spus *mie?*

Carl şi-a deschis larg braţele:

— Ca să nu trebuiască să spui şi tu minciuni. Adică nu neapărat minciuni, pentru că numele companiei ei e scris acolo negru pe alb, însă… mă-nţelegi tu.

— Ca să ai mai puţine griji, mai puţine lucruri pe care trebuie să le controlezi?

— Drace, Roy?!

M-a fixat cu ochi întristaţi, frumoşi.

— Nu vezi că trebuie să jonglez cu un milion de bile? Încerc să minimizez ce mi-ar putea distrage atenţia.

Mi-am supt dinţii, un tic la care probabil mă dedasem de puţină vreme. Tata avea obiceiul ăsta şi ţin minte că mă scotea din sărite.

— OK, am spus.

— Bun.

— Că tot vorbim despre bile jonglate şi distragerea atenţiei, m-am întâlnit cu Mari la dispensar. Când m-a văzut, s-a înroşit toată.

— A, da?

— De parcă i-ar fi fost ruşine de ceva.

— Cum ar fi?

— Habar n-am. Dar după chestia aia petrecută între tine şi Grete şi după ce ai plecat în Statele Unite, a încercat să se răzbune pe tine.

— Ce-a făcut?

Am tras adânc aer în piept:

— S-a dat la mine.

— La tine? a râs Carl zgomotos. Şi tu de mine te plângeai că nu ţin familia informată?

— Asta şi voia: să afli tu. Şi să suferi.

Carl a scuturat din cap, după care a spus cu un puternic accent local:

— Nu subestima niciodată o muiere părăsită. Şi-ai căzut în plasă?

— Nu, am răspuns. Când am văzut-o în ce hal roşeşte, mi-am adus aminte că n-a apucat niciodată să se răzbune şi

că Mari Aas nu e genul de femeie care să uite, că povestea aia încă o macină şi că o poartă cu sine ca pe un chist. Ai face bine să stai cu ochii pe ea.

— Crezi că pune ceva la cale?

— Sau poate că deja a făcut-o şi e ceva atât de exagerat încât se simte ruşinată ori de câte ori dă ochii cu un membru al familiei.

Carl a început să-şi scarpine bărbia.

— Ceva ce-ar putea afecta proiectul nostru?

— E posibil să fi aranjat ceva care să-ţi complice viaţa. Voiam doar să te avertizez.

— Iar tu te bazezi doar pe faptul că ai văzut-o roşind când s-a întâmplat să treci pe lângă ea?

— Ştiu că sună aiurea, am răspuns. Însă amândoi ştim că Mari nu e genul de fată care să se îmbujoreze aşa, cu una, cu două. E o tipă sigură de sine şi nu există multe lucruri pe lume care s-o stânjenească. Dar e şi moralistă. Mai ţii minte lănţişorul ăla pe care i l-ai cumpărat cu banii şterpeliţi de la unchiul Bernard?

Carl a încuviinţat.

— Aşa arăta şi acum: ca şi cum ar fi fost părtaşă la un lucru despre care ştia că nu e în regulă, dar că e prea târziu să regrete.

— Am înţeles, a spus Carl. O să stau cu ochii pe ea.

M-am băgat în pat devreme. Prin podea îi puteam auzi pe Carl şi pe Shannon din camera de zi. Nu distingeam cuvintele, doar cearta. Apoi s-a lăsat tăcerea. Paşi pe scările interioare, uşa dormitorului închizându-se. Apoi futaiul.

Mi-am pus perna peste urechi şi am început să cânt în cap *Don’t Go to Strangers* a lui J J. Cale.

19

Zăpada se topise.

Stăteam în dreptul ferestrei din bucătărie şi mă uitam afară.

— Unde e Carl? am întrebat.

— Vorbeşte cu constructorii, mi-a răspuns Shannon, care stătea pe blatul de bucătărie din spatele meu, citind *Gazeta de Os.* Sunt pe şantier probabil.

— N-ar trebui să fie acolo şi arhitectul?

Shannon a dat din umeri.

— A zis că vrea să se ocupe singur.

— Ce mai zice ziarul?

— Că a deschis consiliul stăvilarele. Că Os se va transforma într-o tabără de vacanţă pentru orăşenii bogaţi şi că noi vom deveni servitorii lor. Că am face mai bine să construim tabere de refugiaţi pentru oamenii care chiar au nevoie de noi.

— Iisuse, ăsta care scrie e Dan Krane?

— E un text trimis de unul din cititori, însă i-au dat importanţă: există şi o trimitere tipărită pe prima pagină.

— Despre ce este editorialul lui Krane?

— E un material despre un pastor pe nume Armand. Slujbe pietiste şi cure miraculoase. Zice că la o săptămână după ce pastorul a plecat din Os cu cutia milei plină de bani, oamenii pe care i-a tămăduit mergeau din nou în cărucioare cu rotile.

Am râs şi m-am uitat cu atenţie la cerul de peste Ottertind, muntele de la capătul sudic al lacului Budal. Era plin de semne contradictorii, nu spunea la ce fel de vreme ar fi trebuit să ne aşteptăm.

— Înseamnă că Krane nu îndrăzneşte să-l critice pe Carl în mod direct, am spus. Însă le oferă cu generozitate spaţiu tipografic celor care o fac.

— Oricum nu mi se pare că ar trebui să ne temem prea mult de atacurile venite din direcţia asta, a spus Shannon.

— Poate nu din direcţia aia, am spus eu, întorcându-mă

spre ea. Dacă încă mai crezi că poţi să afli ce anume caută Kurt Olsen, cred că ăsta ar fi momentul potrivit.

Fritt Fall era genul de bar care se definea prin anvergura propriei pieţe. În cazul lui, asta însemna că trebuia să facă pe plac tuturor. O tejghea lungă, mărginită de scaune, pentru băutorii însetaţi de bere; mese mici, rotunde, pentru cei care veneau să mănânce; un mic ring de dans cu lumini disco pentru cei care căutau ceva acţiune; o masă de biliard, cu găuri în postav, pentru cei neliniştiţi; bilete de pariuri, cupoane[17] şi televizoare pe programele de curse pentru cei care sperau să-i lovească norocul. La ce anume servea cocoşul negru care uneori păşea printre mese, habar n-am, însă pasărea nu deranja pe nimeni, după cum nimeni n-o deranja pe ea. Cocoşul nici nu prelua comenzi de bere, nici nu răspundea când îl strigai pe nume – Giovanni. Dar sigur avea să i se ducă dorul dacă murea, iar carnea lui tare – zicea Erik Nerell – avea să fie servită clienţilor fideli sub forma unor agreabile porţii de *coq au vin.*

Shannon şi cu mine am intrat în bar la ora trei. Nu l-am zărit pe Giovanni pe nicăieri, n-am văzut decât doi bărbaţi care se uitau la un televizor pe ecranul căruia nişte cai cu coame fluturânde alergau pe o pistă de pietriş. Ne-am aşezat la una dintre mesele de lângă fereastră şi, aşa cum ne înţeleseserăm, am scos laptopul lui Shannon, l-am aşezat între noi pe masă, m-am ridicat în picioare şi m-am dus la bar. Acolo am dat peste Erik Nerell, care ne urmărise încă de când intraserăm, prefăcându-se că citeşte *Gazeta de Os.*

— Două cafele, am spus.

— OK, a răspuns el, aşezând o ceaşcă sub robinetul unui termos negru şi apăsând capacul.

— Ce se mai întâmplă? l-am întrebat eu.

Nerell s-a uitat la mine nedumerit, aşa că i-am arătat din cap ziarul.

[17] Cupoane – în acest caz este vorba despre nişte cupoane de reduceri pentru pariurile sportive *(N. t.).*

— A, aici, s-a dumirit el. Nu. Deşi… a bâiguit el schimbând cana. Nu.

Când m-am întors la masă cu cafelele, Shannon pornise deja laptopul. M-am aşezat lângă ea. Imaginea de fundal mi s-a părut sumbră; era un zgârie-nori banal, dreptunghiular, despre care mi-a spus că e o capodoperă. Clădirea IBM din Chicago. Mi-a zis că fusese proiectată de un tip pe nume Mies.

M-am uitat în jur.

— OK, cum vrei să faci asta?

— O să stăm amândoi de vorbă în timp ce ne bem cafeaua care, apropo, e dezgustătoare; însă n-am de gând să mă strâmb pentru că se uită la noi.

— Erik?

— Da. Şi cei doi tipi din faţa televizorului. După ce-ţi termini cafeaua, intri pe laptop şi te prefaci că te preocupă teribil ceva ce-ai văzut pe ecran. Foloseşte puţin şi tastatura. Trebuie doar să nu-ţi ridici privirea din laptop, de restul mă ocup eu.

— OK, am spus, apoi am luat o gură de cafea.

Avusese dreptate. Era dezgustătoare. Şi o cană cu apă chioară încălzită ar fi avut un gust mai bun.

— Am căutat endometrioză pe Google. Am citit că, dacă metoda clasică nu funcţionează, ai putea să încerci inseminarea artificială. Te-ai gândit la asta?

Shannon a holbat un ochi, părea furioasă.

— Tu ai zis să stăm de vorbă, i-am amintit eu.

— Ăsta nu e stat de vorbă, a răspuns ea printre dinţi. Asta e o discuţie în toată regula.

— Dacă vrei, pot vorbi despre benzinării, am spus eu dând din umeri. Sau despre problemele comice şi umilitoare care apar când nu poţi să mişti degetul mijlociu de la mâna dreaptă.

Shannon a zâmbit. Starea ei se schimba ca vremea la peste două mii de metri, însă zâmbetul ei te învăluia de fiecare dată ca o baie fierbinte.

— Vreau să am copii, a spus ea. Nimic nu-mi doresc mai mult. Nu cu creierul, desigur, ci cu inima.

S-a uitat peste umărul meu, în direcţia lui Erik. A zâmbit de parcă el i-ar fi întors privirea. Dar dacă Erik nu ştia ce anume căuta Kurt? Nu mai eram aşa convins că fusese o idee bună.

— Dar tu? m-a întrebat ea.

— Eu?

— Copii.

— O, Iisuse, da. Doar că…

— Da?

— Nu ştiu dacă aş fi un tată suficient de bun.

— Ba *ştii* că ai fi, Roy.

— Atunci ar trebui să aibă o mamă care să fie tot ce nu sunt eu. Şi care să înţeleagă cât timp îţi mănâncă administrarea unei benzinării.

— Poate că în ziua în care vei deveni tată vei înceta să mai crezi că lumea e făcută numai din benzinării.

— Sau din zgârie-nori făcuţi din aluminiu anodizat.

Shannon a zâmbit din nou.

— Acum putem să-i dăm drumul, a spus ea.

Ne-am încrucişat scurt privirile, apoi am tras laptopul în faţa mea, am deschis un document în Word şi am început să tastez. Introduceam cuvinte la nimereală, dar eram atent să le scriu corect. După ce-am făcut asta o vreme, am auzit-o pe Shannon cum se ridică şi se îndepărtează de masă. Nu trebuia să mă uit ca să-mi dau seama că îşi legăna şoldurile mai mult decât de obicei. Balansarea aia nenorocită pe ritm de *soca.* Cum stăteam cu spatele la tejghea, am auzit picioarele unuia dintre scaunele de la bar frecându-se de podea şi mi-am dat seama că Shannon se aşezase deja pe el, că începuse o conversaţie cu Erik Nerell şi că el o fixa cu privirea exact aşa cum o făcuse în timpul petrecerii de bun venit. Stând acolo, adâncit în exerciţiile mele de ortografie, cineva s-a trântit pe scaunul din faţa mea. Preţ de o clipă am crezut că era Shannon, care se întorsese să-mi spună că misiunea dăduse greş; asta m-a făcut să simt o stranie uşurare. Doar că nu era Shannon.

— Bună, m-a salutat Grete.

Primul lucru pe care l-am observat a fost părul ei

permanent, care acum era blond.

— Bună, i-am răspuns monosilabic, ca să-i transmit că eram extrem de ocupat.

— Măi, măi, e frumuşică, dar ştie şi să flirteze, a ţâţâit Grete.

Privirea mea a urmat-o automat pe a ei.

Shannon şi Erik stăteau aplecaţi unul către celălalt la capătul barului, aşa că îi vedeam din profil. Shannon a râs de ceva, a zâmbit, apoi l-am surprins pe Erik cum savurează aceeaşi baie fierbinte din care tocmai ieşisem eu. Poate că de vină era Grete şi faptul că o făcuse „frumuşică”, dar acum chiar o *vedeam.* Shannon Alleyne Opgard nu era doar frumuşică – era de-a dreptul frumoasă. Era ceva aparte în felul în care deopotrivă absorbea şi reflecta lumina. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Asta până când n-am auzit-o pe Grete din nou.

— Hopaaa!

M-am întors spre ea. Acum nu se mai uita la Shannon, ci la mine.

— Ce?

— Nimic, a mustăcit ea, subţiindu-şi buzele ca două râme. Pe unde umblă Carl azi?

— Cred că e pe şantierul de la hotel.

Grete a scuturat din cap, dar am încercat să nu mă gândesc de unde ar putea să ştie.

— Atunci habar n-am. Poate că stă de vorbă cu nişte parteneri de afaceri.

— Asta sună ceva mai plauzibil, a spus ea, părând că stă în cumpănă dacă să mai adauge altceva.

— Nu ştiam că obişnuieşti să vii pe-aici, la Fritt Fall, am spus ca să schimb subiectul.

Mi-a arătat un pumn de cupoane, pe care trebuia să le fi luat de pe masa de sub televizor când intrase.

— Pentru tata, a ţinut ea să-mi explice. Deşi zice că se gândeşte să sprijine proiectul cu hotelul în loc să parieze pe cai. După părerea lui, principiul e acelaşi. Investiţie minimă şi posibilitatea unor profituri uriaşe. A nimerit-o?

— Nicio cheltuială, am spus eu. Posibilitate de profit, da.

Dar şi o notă de plată pe măsură. Ar face bine ca mai întâi să verifice dacă şi-ar permite un eşec.

— Adică?

— Adică în caz că totul se duce pe apa sâmbetei.

— A, asta, a spus ea, vârându-şi cupoanele în poşetă. Am impresia că fratele tău se pricepe mai bine decât tine să-şi vândă marfa, Roy, a continuat, privindu-mă zâmbitoare. Dar aşa a fost dintotdeauna. Salută-l din partea mea. Şi ai grijă cu păpuşica asta Barbie a lui. Se pare că tocmai încearcă să-l întreacă.

M-am întors şi m-am uitat la Shannon şi la Erik. Amândoi îşi scoseseră telefoanele şi tastau ceva. Când m-am întors, Grete era în drum spre uşă.

M-am uitat la ecranul laptopului şi am început să citesc ceea ce scrisesem. La naiba! Oare îmi pierdusem minţile? Am auzit din nou picioarele scaunului frecându-se de podea şi m-am grăbit să arunc documentul la gunoi.

— Ai terminat? m-a întrebat Shannon.

— Da, am răspuns închizând laptopul şi ridicându-mă în picioare.

— Ei? am întrebat-o când ne-am urcat în Volvo.

— Cred că se va întâmpla chiar în noaptea asta.

★

După ce am dus-o pe Shannon înapoi la fermă, m-am întors la benzinărie şi l-am lăsat pe Markus să plece acasă, pentru că mă întrebase dacă nu i-aş putea da drumul mai devreme.

— Ceva nou? am întrebat-o pe Julie.

— Mnu, a răspuns ea, spărgând un balon de gumă de mestecat. Alex e ofticat. Mi-a zis că sunt o „aţâţătoare de puli”. Iar Natalie o să se mute.

— Unde?

— La Notodden. Înţeleg perfect, aici nu se întâmplă niciodată nimic.

— Absolut nimic, am spus eu, luând o cheie din sertarul de sub casa de marcat. Mă duc puţin până la atelier, OK?

Am lăsat uşa garajului închisă şi am folosit-o pe cea de la birou. Simţeam în nări mirosul de aer stătut, se vedea că nu

mai trecusem pe-acolo de mult. Când afară era prea frig, băgăm înăuntru maşinile cărora le schimbam anvelopele, însă groapa auto n-a mai fost folosită decât rareori după închiderea atelierului. După ce-a plecat Carl, eu am rămas singur la fermă, aşa că mi-am aranjat un cotlon în spatele atelierului, cu pat, televizor şi reşou. Acolo locuiam în timpul celor mai friguroase luni de iarnă, când drumul spre fermă era acoperit cu un strat gros de zăpadă şi n-avea niciun rost să încălzesc casa doar pentru cele câteva ore în care mă aflam acolo sus, şi nu la benzinărie. Am închis uşile care dădeau în spălătoria de maşini şi am făcut un duş. Nu fusesem niciodată mai curat. Am revenit în atelierul de reparaţii auto şi am verificat salteaua. Era uscată. Reşoul funcţiona. Până şi televizorul a pornit după o scurtă ezitare.

Apoi am intrat în partea din faţă a atelierului.

Am stat acolo, în locul în care îl hăcuisem pe bătrânul Olsen. În care *eu* îl hăcuisem. Carl nu suportase nici măcar să se uite; dar era în regulă, de ce s-ar fi uitat? Tractorul rămăsese afară, cu cupa în aer, vreme de trei zile, înainte s-o duc în spălătoria de maşini şi să-i golesc conţinutul, privindu-l cum se scurge lin prin grilaj. Apoi am spălat cupa cu furtunul – şi cu asta basta. Cum mă simţeam să stau din nou în locul acela? Erau fantome acolo? Trecuseră şaisprezece ani, iar eu nu simţisem mare lucru în noaptea aia, n-avusesem timp să simt. Iar dacă erau fantome, ar fi trebuit să bântuie prin Huken, nu pe-acolo.

— Roooy, a spus Julie când am revenit în benzinărie, lungind singura vocală din prenumele meu. Tu n-ai un loc de vis în care ţi-ar plăcea să te duci?

Dădea paginile unei reviste de călătorii şi mi-a arătat o plajă unde doi tineri îmbrăcaţi sumar stăteau pe nişte şezlonguri, prăjindu-se la soare.

— Notodden poate, am răspuns eu.

Julie s-a holbat la mine:

— Care e locul cel mai îndepărtat în care ai ajuns vreodată?

— Nu am ajuns nicăieri niciodată, am răspuns eu.

— Haide!

— Am fost în sudul ţării. Şi în nord. Dar n-am ieşit niciodată din ţară.

— Ba sigur ai ieşit! şi-a lăsat ea capul într-o parte, cercetându-mă cu privirea, după care a adăugat pe un ton ceva mai domol: Toată lumea a ieşit măcar o dată din ţară!

— Am fost în câteva ţinuturi îndepărtate, am spus eu. Însă ele se aflau aici, m-am bătut eu uşor cu degetul bandajat în frunte.

— Cum adică? a schiţat ea un zâmbet. Vrei să spui că ai fost nebun?

— Am tranşat oameni şi am împuşcat câini lipsiţi de apărare.

— Siiigur că da. Şi i-ai aruncat soţiei un colac de salvare în timp ce ea era beată şi se îneca în şampanie, a început Julie să râdă. De ce nu sunt şi băieţii de vârsta mea la fel de amuzanţi ca tine?

— E nevoie de timp până ajungi să devii amuzant, am răspuns eu. De timp şi de muncă asiduă.

✯

În seara aia, când m-am întors la fermă, am găsit-o pe Shannon în grădina de iarnă, purtând vechiul hanorac matlasat al lui Carl, una dintre pălăriile mele şi o pătură de lână aşternută în poală.

— E frig aici, însă e atât de frumos imediat după apus, a spus ea. În Barbados totul se petrece repede, una-două se întunecă. Iar în Toronto pământul este atât de plat şi sunt atâtea clădiri-turn încât la un moment dat soarele pur şi simplu dispare. Aici poţi vedea cum se petrece totul cu încetinitorul.

— *Sakte kino,* în norvegiană, i-am spus eu.

— *Sakte kino?* Cinematograf lent? a râs ea. Da, îmi place. Pentru că se întâmplă atât de multe lucruri cu lumina. Lumina de pe lac, lumina de pe munte, lumina *dindărătul* muntelui. De parcă un fotograf ar fi luat-o razna jucându-se cu lumina. Îmi place natura norvegiană, a continuat ea, adăugând apoi, cu o sinceritate ironică şi exagerată: Natura norvegiană sălbatică, neprihănită.

M-am aşezat lângă ea ţinând în mână ceaşca de cafea pe

care o adusesem din bucătărie.

— Carl?

— A trebuit să se gudure pe lângă un tip important pentru proiectul nostru. Un vânzător de maşini uzate.

— Willumsen, am spus eu. Altceva?

— Altceva?

— S-a mai întâmplat şi altceva?

— Cum ar fi…?

Luna şi-a arătat faţa palidă printr-o spărtură a norilor. Ca un actor care trage cu ochiul în sală, din spatele cortinei, înainte de începerea spectacolului. Iar în lumina reflectată care cădea pe faţa lui Shannon am văzut că exact asta era: o actriţă care murea de nerăbdare să se ridice cortina.

— A rezistat până la opt, mi-a spus ea, scoţându-şi o mână de sub pătură şi întinzându-mi telefonul. I-am spus că-l plac, că mă plictisesc şi l-am întrebat dacă nu mi-ar putea trimite câteva fotografii. El m-a întrebat ce fotografii, eu i-am răspuns că voiam ceva cu natura norvegiană. Dezgolită, sălbatică. Preferabil când e în floare.

— Iar el ţi-a trimis asta? m-am mirat eu, privind un selfie atent regizat al lui Nerell.

Dick pic era puţin spus. Tipul zăcea gol, în faţa unui şemineu aprins, având sub el ceva ce semăna cu o blană de ren, şi-şi unsese trupul cu un fel de loţiune care făcea ca muşchii lui încordaţi să capete un luciu discret. Iar în mijlocul imaginii – o erecţie demnă de invidiat.

Nu, faţa nu i se vedea, însă existau destule elemente pe care o iubită gravidă le-ar fi putut recunoaşte.

— Poate să se apere zicând că m-a înţeles greşit, a spus Shannon. Dar chestia asta mi se pare extrem de jignitoare. Şi cred că socrul lui va fi de aceeaşi părere.

— Socrul lui? m-am mirat eu. Nu iubita?

— M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că Erik e suficient de inteligent ca să ştie ce-ar trebui să zică. Cred că ştie că se poate descurca cu gagica lui gravidă. O să-şi pună cenuşă-n cap, o s-o implore să-l ierte, bla-bla-bla. Cu socrul, însă…

Am chicotit.

— Chiar eşti malefică.

— Nu, mi-a răspuns ea serioasă. Sunt bună. Îi iubesc pe cei pe care-i iubesc şi aş face orice să-i protejez. Chiar dacă asta înseamnă uneori să fac nişte lucruri rele.

Am încuviinţat. Ceva îmi spunea că nu era prima dată când făcea aşa ceva. Tocmai voiam să zic ceva când am auzit duduitul grav al unei maşini americane cu opt cilindri. Două jeturi de lumină – şi apoi Cadillacul făcându-şi apariţia pe serpentina de la Geitesvingen. L-am urmărit amândoi pe Carl cum parchează şi iese din maşină. S-a oprit lângă ea, ducându-şi telefonul la ureche, apoi a început să se apropie de casă, vorbind cu glas scăzut la mobil. M-am aplecat pe speteaza scaunului şi am aprins lumina de pe peretele din spatele nostru. L-am surprins pe Carl cum tresare când a dat ochii cu noi. De parcă el ar fi fost cel surprins făcând ceva ilicit. Doar că eu eram cel care nu voia să fie surprins stând pe întuneric cu Shannon. Am stins la loc lumina, doar ca să-i arăt că preferam să stăm pe întuneric. Iar în clipa în care am făcut-o am ştiut şi că luasem decizia corectă.

— Vreau să mă mut la atelier, am spus eu cu glas scăzut.

— Poftim? s-a mirat Shannon cu un glas la fel de scăzut. De ce?

— Ca să aveţi voi mai mult spaţiu.

— Spaţiu? Păi, spaţiul e singurul lucru care ne prisoseşte. O casă întreagă şi un munte numai pentru noi trei. Chiar nu poţi rămâne, Roy? Fă-o de dragul meu.

Am încercat să-i văd faţa, dar între timp luna se ascunsese din nou şi asta e tot ce-a spus.

Carl a intrat pe uşa dinspre camera de zi, alăturându-ni-se.

— Şi cu asta, termenul pentru participarea la proiectul societăţii cu răspundere colectivă „Os – Hotel montan cu spa” a trecut, a spus el prăvălindu-se, cu o bere deja deschisă în mână, într-unul din scaunele din rafie. Patru sute douăzeci de participanţi – toţi sătenii care şi-au putut permite să investească. Banca este pregătită, iar eu am vorbit deja cu constructorii. În principiu, am putea începe săpăturile după şedinţa de mâine a companiei.

— Ce săpături? am întrebat eu. Mai întâi trebuie dinamitat.

— Sigur, sigur, era doar o figură de stil. Mă gândeam la utilajele de săpat ca la nişte tancuri care vor veni să cucerească acest munte.

— Mai bine fă ca americanii şi începe cu un bombardament, am spus eu. Distruge orice urmă de viaţă. Abia *după aia* poţi avansa şi cuceri.

Am auzit cum i se freacă barba scurtă de guler în momentul când şi-a întors faţa spre mine în întuneric. Probabil se întreba dacă nu voiam să spun mai multe decât spuneam. Orice-ar fi fost.

— Willum Willumsen şi Jo Aas au fost de acord să facă parte din consiliul de administraţie, a spus Carl. Cu condiţia ca acţionarii să mă voteze pe mine preşedinte.

— Pare că vei deţine tot controlul.

— S-ar putea spune şi aşa, a zis Carl. Avantajul unui SRC este acela că, spre deosebire de un SRL, legea nu te obligă să ai un consiliu de administraţie, un contabil şi toate mecanismele astea de control. Noi însă vom avea un consiliu şi un contabil, pentru că banca ne-o cere, însă în realitate managerul poate să conducă compania ca un despot luminat, ceea ce uşurează al dracu' de mult lucrurile.

S-a auzit clinchetul sticlei de bere.

— Roy zice că se mută de aici, a spus Shannon. La atelier.

— Prostii, a comentat Carl.

— Zice că noi doi am avea nevoie de mai mult spaţiu.

— OK, am intervenit eu. Poate că eu sunt cel care are nevoie de mai mult spaţiu. Poate că toţi anii în care am trăit singur m-au transformat într-un ciudat.

— Atunci *eu şi cu Shannon* ar trebui să ne mutăm, a spus Carl.

— Nu, l-am contrazis eu. Mă bucur că trăieşte mai mult de o persoană aici. Şi *casa* se bucură.

— În cazul ăsta, trei persoane ar trebui să o bucure mai mult decât două, a spus Carl, moment în care am simţit

cum îşi pune palma în poala lui Shannon. Şi, cine ştie, poate că într-o bună zi vom fi patru.

Preţ de vreo două secunde am rămas tăcuţi, apoi Carl a continuat, de parcă s-ar fi trezit din somn:

— Sau poate că nu. Ce m-a făcut să mă gândesc la asta a fost că i-am zărit pe Erik şi pe Gro ieşiţi la o plimbare de seară. Ei i-a crescut burta destul de mult.

Noi n-am zis nimic. Carl a mai luat un gât de bere, apoi a râgâit.

— De ce stăm noi trei atât de mult pe întuneric când vorbim?

„Pentru ca feţele noastre să nu ne dea de gol”, am răspuns în gând.

— O să stau de vorbă cu Erik mâine, am spus. Şi pe seară mă mut.

Carl a oftat:

— Roy…

M-am ridicat în picioare.

— Am plecat la culcare. Sunteţi nişte oameni fantastici şi vă iubesc pe amândoi, însă abia aştept să nu mai văd feţe de oameni când mă trezesc.

În noaptea aia am dormit buştean.

20

Erik Nerell locuia în afara satului. Îi explicasem lui Shannon că noi, când ziceam „în afara satului”, ne gândeam la ţărmul lacului Budal, înspre locul în care apa acestuia se vărsa mai departe în râul Kjetterelva. Lacul avea forma unui „V” întors şi satul era situat la baza literei, aşa că expresiile „în sat” şi „în afara satului” nu desemnau nişte direcţii precise, ci doar un fel de a spune încotro s-o apuci de la punctul de pornire, de vreme ce drumul principal urma oricum malul lacului. Aas, Moe tinichigiul şi Willumsen locuiau „în sat” şi se credea că acolo era un pic mai bine, fiindcă terenul era ceva mai plat şi primea mai mult soare – în vreme ce cabana lui Olsen şi ferma lui Nerell se aflau „în afara satului”, pe partea cu umbră. Drumul de pământ care ducea la cabana lui Aas, acolo unde Carl, Mari şi gaşca lor obişnuiau să se furişeze în anii adolescenţei ca să chefuiască până-n zori, se afla tot „în afara satului”.

În vreme ce conduceam, mă gândeam chiar la aceste lucruri.

Am parcat în spatele unui *sleeper*[18] Ford Cortina lăsat în faţa unui hambar. Gro, iubita lui Erik, a deschis uşa, iar în vreme ce eu o întrebam de Erik, mă miram cum de reuşise să-şi întindă mânuţele alea mici peste burta umflată, ca să ajungă la clanţă. Poate că reuşise s-o facă apropiindu-se de uşă din lateral. Cam aşa cum, metaforic vorbind, aveam şi eu de gând să abordez situaţia asta.

— Trage de fiare, mi-a spus ea, arătând către hambar.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Nu mai e mult, aşa-i?

— Da, a zâmbit ea.

— Dar am auzit că tu şi Erik încă vă mai faceţi plimbarea de seară?

— Bătrâna şi câinele trebuie să facă puţină mişcare, a râs Gro. Dar acum nu ne îndepărtăm de casă mai mult de trei sute de metri.

[18] „Sleeper” – nume generic dat maşinilor cu dotări mult peste medie, dar al căror design nu atrage deloc atenţia *(N. t.).*

Când am intrat, Erik nici nu m-a văzut, nici nu m-a auzit. Stătea întins pe o bancă şi împingea o halteră, pufnind şi gâfâind când bara îi ajungea deasupra pieptului şi gemând când o ridica. Am aşteptat să pună haltera înapoi pe stativ înainte să mă fac văzut. Şi-a scos căştile din urechi, moment în care am auzit discantul din *Start Me Up* de la Rolling Stones.

— Roy, a spus el. Te-ai trezit devreme.

— Iar tu eşti în formă, i-am răspuns eu.

— Mulţumesc.

S-a ridicat în picioare şi şi-a pus o jachetă de lână peste tricoul transpirat, cu imprimeu cu cei de la Hollywood Brats. Vărul lui, Casino Steel, fusese clăparul trupei, iar Erik mereu susţinuse că, dacă s-ar fi lansat la vremea potrivită, Hollywood Brats ar fi fost mai cunoscuţi decât Sex Pistols şi New York Dolls. Erik ne pusese odată câteva piese de-ale lor şi-mi aduceam aminte că problema lor nu fusese doar momentul lansării. Îmi plăcea de el fiindcă îi păsa de lucrurile astea. Îmi plăcea de Erik Nerrel în general, doar că nu despre asta era vorba acum.

— Trebuie să rezolvăm o problemă, i-am spus. Poza aia pe care i-ai trimis-o lui Shannon n-a picat deloc bine.

L-am văzut pe Erik cum se albeşte la faţă. A clipit de trei ori, apoi s-a uitat la mine.

— Ea a venit la mine, n-a vrut să i-o arate lui Carl, pentru că îi e teamă că ar înnebuni de furie. Doar că avea de gând să se ducă la şeful de post. În termeni legali, ce-ai făcut tu se cheamă expunere indecentă.

— Nu, nu, stai puţin, ea a zis că…

— Ea a zis ceva despre fotografii cu natura. În fine, am reuşit s-o conving să nu depună plângere. I-am explicat că ar fi o mare bătaie de cap pentru toţi şi că Gro ar fi pur şi simplu traumatizată.

Când am rostit numele partenerei lui, am văzut cum i se încordează muşchii maxilarului.

— Când Shannon a aflat că aştepţi un copil, a spus că o să-i arate poza socrului tău, lăsându-l pe el să decidă ce să facă. Mă tem că Shannon e o femeie extrem de hotărâtă.

Erik rămăsese cu gura căscată, însă nu reuşea să îngaime nimic.

— Am venit la tine pentru că vreau să te ajut. Să văd dacă o pot opri. Ştii că nu-mi plac agitaţia şi conflictele.

— Da, a răspuns Erik pe un ton vag interogativ.

— De exemplu, nu-mi place când lumea începe să umble pe proprietatea noastră, acolo unde şi-au pierdut viaţa mama şi tata. Dar, dacă tot o fac, atunci trebuie să ştiu şi eu ce se petrece.

Erik a mai clipit o dată, de parcă ar fi vrut să-mi transmită că înţelesese. Că voiam să facem un târg.

— Olsen are de gând să trimită o mică echipă acolo jos, în Huken, nu-i aşa?

Erik a încuviinţat.

— A comandat un echipament de siguranţă din Germania. Din alea pe care le folosesc geniştii. Cu alea eşti în siguranţă, cu condiţia ca bolovanii să nu-ţi cadă direct în cap. Plus că te poţi mişca în ele.

— Ce anume caută?

— Tot ce ştiu este că Olsen vrea să coboare acolo, Roy.

— Nu. Nu el va coborî în prăpastie – tu o vei face. Aşa că trebuie să-ţi fi spus ce anume caută.

— Dacă aş şti, n-aş avea voie să spun nimănui, Roy, trebuie să înţelegi.

— Desigur, am răspuns eu. Iar tu trebuie să înţelegi că eu nu cred că ar trebui să opresc o doamnă atât de jignită ca Shannon.

Erik Nerell stătea pe bancă, uitându-se la mine cu nişte ochi de câine bătut. Îşi ţinea umerii pleoştiţi şi mâinile în poală.

Start Me Up încă zumzăia în căştile lăsate pe bancă, între coapsele lui.

— M-aţi păcălit, a spus el. Tu şi cu pizda aia. Încă e acolo, nu-i aşa?

— Ce să fie acolo?

— Telefonul mobil al fostului şef de post.

Am condus maşina cu o singură mână, ţinând telefonul în

cealaltă.

— În noaptea în care Sigmund Olsen a dispărut, mobilul lui a transmis semnale până la ora zece.

— Despre ce vorbeşti? a mormăit Carl în telefon.

Părea mahmur.

— Un telefon mobil deschis transmite câte un semnal din jumătate în jumătate de oră, care e înregistrat de staţiile de bază care oferă acoperire. Cu alte cuvinte, înregistrările staţiilor de bază arată unde s-a aflat un telefon la un moment dat.

— Şi?

— Kurt Olsen a fost de curând la oraş şi a stat de vorbă cu compania de telefonie. A primit toate înregistrările din ziua dispariţiei lui taică-său.

— Mai ţin înregistrări atât de vechi?

— Aşa se pare. Telefonul lui Sigmund Olsen a fost înregistrat de două staţii de bază, iar asta arată că el nu putea – sau cel puţin *telefonul lui* nu putea – să se afle la cabană când martorul a spus că a auzit o maşină oprindu-se acolo şi zgomot de motor de barcă. Pentru că era după lăsarea întunericului. Staţia de bază arată că telefonul a rămas în zona care acoperă ferma noastră, Huken, ferma lui Simon Nergard şi pădurea care se întinde de acolo până în sat. Iar asta nu se potriveşte cu ce-ai declarat tu la poliţie, şi anume că Sigmund Olsen ar fi părăsit ferma la şase şi jumătate seara.

— N-am spus unde se ducea, doar că a plecat de la fermă.

Acum Carl părea să se fi trezit de-a binelea.

— Putea foarte bine să se fi oprit undeva între ferma noastră şi sat. Şi poate că maşina şi barca cu motor pe care le-a auzit martorul mai târziu în aceeaşi noapte aparţineau altcuiva; nu numai Olsen are o cabană în zona aia. Sau poate că martorul se înşală cu privire la oră – nu era tocmai ceva care să ţi se întipărească în minte.

— De acord, am spus, văzând că mă apropii de un tractor. Însă nu întrebările despre oră mă îngrijorează pe mine cel mai mult, ci posibilitatea ca Kurt să găsească

telefonul acolo jos, în Huken. Erik Nerell spune că *asta* e ceea ce Kurt vrea să caute acolo.

— Căcat. Dar oare chiar se află acolo? N-ai curăţat tu locul?

— Ba da, am răspuns. N-a mai rămas nimic acolo, însă îţi aminteşti că, atunci când ai tras cadavrul sus, începuse deja să se întunece, iar eu am auzit cum s-au prăvălit nişte pietre şi m-am adăpostit în epava maşinii?

— Da?

Am trecut pe cealaltă bandă. Văzusem că tractorul se afla prea aproape de curbă, însă am făcut-o oricum. Am apăsat pedala de acceleraţie şi m-am strecurat în faţa tractorului chiar la începutul curbei; l-am văzut în oglinda retrovizoare pe şoferul tractorului cum clatină din cap.

— Ei bine, nu căzuseră nişte pietre, ci telefonul lui. Îl avusese pus într-un etui dintr-alea care se prind de curea, iar când a fost tras de-a lungul versantului, i-a ieşit de acolo şi a căzut în prăpastie, deşi eu n-am putut să văd pe întuneric.

— Cum poţi fi atât de sigur că aşa s-a întâmplat?

— Pentru că atunci când i-am dezmembrat trupul la atelier, i-am scos cureaua şi i-am tăiat hainele. I-am cotrobăit prin buzunare ca să scot toate obiectele metalice, ca să topesc corpul în soluţie. Erau monede acolo, catarama curelei şi o brichetă. Dar niciun telefon mobil. Nici măcar nu m-am gândit la asta, deşi *ştiam* la ce folosea căcatul ăla de etui din piele.

Preţ de câteva secunde, Carl a rămas tăcut.

— Şi atunci ce facem? a întrebat el în cele din urmă.

— Trebuie să mai coborâm o dată în Huken, am răspuns eu. Înainte s-o facă Kurt.

— Şi când plănuieşti să facem asta?

— Costumul de siguranţă al lui Kurt a sosit ieri din Germania. Erik se întâlneşte cu el la ora zece ca să-l probeze, după care merg amândoi în Huken.

Am auzit în telefon cum lui Carl i se taie răsuflarea.

— Of, la naiba! a spus el.

21

Mi se părea că această a doua coborâre era deopotrivă mai înceată şi mai rapidă. Mai rapidă pentru că rezolvaserăm deja problemele de ordin practic şi ne aminteam soluţiile. Mai înceată pentru că totul trebuia să se desfăşoare cu iuţeală, din moment ce nu ştiam când soseau Kurt şi echipa lui de căţărători; am avut aceeaşi senzaţie ca cea pe care o trăieşti în timpul câte unui coşmar în care cineva te urmăreşte, iar tu te străduieşti să alergi, însă parcă mergi pe loc. Shannon se postase pe marginea exterioară a serpentinei de la Geitesvingen, de unde putea să vadă maşinile care veneau dinspre drumul principal.

Carl şi cu mine foloseam aceeaşi frânghie pe care o coborâserăm în prăpastie şi data trecută, ceea ce însemna că fratele meu ştia exact cât de aproape de marginea drumului trebuia să vină cu Volvoul înainte ca eu să ajung jos.

Când am pus piciorul pe pământ, cu faţa îndreptată spre peretele de stâncă, mi-am desfăcut funia şi m-am răsucit încet. Şaptesprezece ani – dar acolo jos timpul încremenise. Din pricina peretelui dinspre sud, mai scund, însă parţial în surplombă, ploaia nu cădea vertical aici, ci se prelingea pe stâncă dinspre Geitesvingen, strecurându-se apoi printre pietre. Asta explica probabil de ce epava maşinii era atât de puţin cuprinsă de rugină, în vreme ce anvelopele rămăseseră intacte, deşi cauciucul începuse să putrezească uşor. Niciun animal nu-şi făcuse între timp sălaş în Cadillacul tatei, iar husele scaunelor şi caroseria păreau neatinse de trecerea vremii.

M-am uitat la ceas. Zece şi jumătate. Căcat. Am închis ochii şi am încercat să-mi reamintesc unde anume auzisem izbitura aia. Trecuse prea mult timp de-atunci. Doar că, urmând legea gravitaţiei, telefonul ar fi trebuit să cadă vertical, ca un fir de plumb. O lege simplă a fizicii care spune că orice obiect care nu are o viteză orizontală va

cădea drept în jos. Preferasem să nu mă gândesc la asta atunci şi-aş fi putut la fel de bine s-o fac şi-acum. Aveam o lanternă, aşa că am început să caut printre bolovanii din apropierea peretelui de stâncă, lângă locul în care atârna capătul funiei. Cum făcuserăm totul exact ca data trecută, ducând maşina în marşarier în acelaşi unghi îngust, ştiam că telefonul trebuia să fi căzut pe undeva prin apropiere. Doar că printre pietre existau sute de cotloane în care s-ar fi putut strecura. Sau ar fi putut să ricoşeze şi apoi să aterizeze cine ştie unde altundeva. Măcar era bine că, fiind pus într-o husă din piele, nu s-ar fi putut sparge în zeci de bucăţi, împrăştiate peste tot. Asta dacă l-aş fi găsit.

Ştiam că trebuie să procedez mai sistematic, să nu mă las călăuzit de bănuieli, zbătându-mă ca găinile alea pe care mama nu putea să le ţină locului după ce le reteza tata capul. Am trasat un pătrat în care era probabil ca telefonul să fi căzut şi mi-am început căutarea din colţul din stânga sus. M-am pus în genunchi şi am început să caut, ridicând pietrele care nu erau prea grele şi luminând cu lanterna spaţiile dintre cele care erau. Unde nu putem privi şi nici nu-mi puteam strecura mâna, foloseam telefonul şi selfie-stickul lui Carl. Puneam camera să înregistreze şi porneam lanterna.

După un sfert de oră ajunsesem la mijlocul pătratului şi tocmai vârâsem selfie-stickul printre două pietre de mărimea unor frigidere când l-am auzit pe Carl strigând de sus.

— Roy…

Ştiam despre ce era vorba.

— Shannon i-a văzut apropiindu-se!

— Unde sunt? i-am strigat eu de jos.

— Tocmai au luat-o la deal.

Aveam la dispoziţie cel mult trei minute. Am scos selfie-stickul şi m-am uitat la filmuleţ. Am tresărit în clipa în care am văzut o pereche de ochi în întuneric. Un şoarece nenorocit, care se ferise de lumină şi care apoi, şfichiuind din codiţă, se făcuse nevăzut. În clipa următoare l-am văzut. Husa de piele neagră era roasă, însă nu încăpea

nicio îndoială că găsisem mobilul şefului de post Olsen.

M-am lăsat pe burtă şi mi-am vârât mâna printre stânci, doar ca să constat că nu era suficient de lungă: degetele mele se frecau de granit sau umblau în gol. Căcat! Dacă eu îl găsisem, şi ei aveau să-l găsească. Trebuia să dau la o parte nenorocitul ăla de bolovan. M-am sprijinit cu spatele de el, mi-am îndoit genunchii, mi-am proptit tălpile în peretele de piatră şi-am împins. Bolovanul nici măcar nu s-a clintit.

— Tocmai străbat serpentina de la Japansvingen, mi-a strigat Carl.

M-am mai opintit o dată. Simţeam cum mi se îmbroboneşte fruntea de sudoare şi cum muşchii şi ligamentele stau să-mi plesnească. Să fi simţit o mică mişcare a bolovanului? M-am opintit din nou şi, într-adevăr, am simţit din nou la spate puţină mişcare. Apoi am urlat de durere. Iisuse! M-am ghemuit la pământ. Oare mai eram în stare să mă mişc? Da, la naiba, doar că durea înfiorător.

— Roy, au ajuns la…

— Când strig „Porneşte!”, apasă pe acceleraţie şi înaintează doi metri!

Am apucat funia. N-am putut înfăşură capătul ei decât o singură dată în jurul pietrei, legându-l cu nodul pe care tata îl numea „nod de scaun simplu”. M-am postat în spatele bolovanului, pregătit să-l împing în caz că maşina ar fi reuşit să-l ridice cât de cât.

— Porneşte!

Am auzit motorul turându-se şi deodată o ploaie de pietricele a început să cadă peste mine. Una m-a izbit chiar în moalele capului, însă cum am simţit bolovanul mişcându-se, m-am împins în el ca un fundaş de fotbal american. Bolovanul stătea în echilibru, balansându-se, în vreme ce pietrişul aruncat de roţile maşinii continua să mă bombardeze. Apoi pietroiul s-a clintit şi un damf de respiraţie împuţită a răbufnit dinspre pământ. Preţ de câteva clipe, am zărit insecte fugind de lumină, apoi m-am lăsat în genunchi şi am înşfăcat telefonul. În acelaşi moment s-a auzit un zgomot puternic. M-am uitat în sus la

timp ca să observ capătul ros al funiei alunecând pe peretele din piatră, în vreme ce bolovanul cădea spre mine. Am făcut un salt în spate şi am aterizat în fund, tremurând şi cu răsuflarea tăiată, privind bolovanul cum revine în poziţia lui iniţială, ca o falcă de colţii căreia tocmai scăpasem.

Sus, Volvoul se oprise. Carl probabil simţise că rezistenţa încetase. Acum însă auzeam alt motor, duduitul ca de tractor al unui Land Rover urcând panta abruptă. Zgomotul părea să vină de departe, ceea ce însemna că maşina mai avea de străbătut câteva serpentine, însă capătul funiei se afla acum la şapte-opt metri de mine, sus pe peretele de stâncă.

— Daţi maşina înapoi! am strigat eu, desfăcând bucata de frânghie din jurul bolovanului, făcând-o ghem şi vârându-mi-o în buzunarul jachetei, peste telefonul bătrânului Olsen.

Capătul funiei era mai aproape, însă tot mă mai despărţeau vreo trei metri de el. Îmi dădeam seama că fratele meu se apropiase cu maşina periculos de mult de marginea prăpastiei. M-am proptit cu stânga, singura mea mână bună, de un colţ de piatră, şi am simţit cum toată stânca se clatină. Eu fusesem cel care minţise că ar fi existat pietre dislocate, ca să descopăr acum că *într-adevăr* existau! Nu aveam de ales. Mi-am pus palma dreaptă pe o ieşitură şi, cum durerea de spate mă chinuia atât de mult, nici n-am simţit cum îmi zvâcneşte degetul mijlociu. Am reuşit să-mi ridic picioarele pe ieşitura aia, apoi am găsit cu mâna stângă un alt punct de sprijin, undeva deasupra ei, şi mi-am tras picioarele în sus, în vreme ce fundul îmi ieşise în afară ca spinarea unei omizi, până când am reuşit să mă îndrept şi să apuc cu mâna dreaptă capătul funiei. Şi acum? Trebuia să-mi folosesc cealaltă mână ca să mă ţin – şi n-aş fi putut face niciun fel de nod doar cu o singură mână.

— Roy! am auzit glasul lui Shannon. Au ajuns la ultima serpentină.

— Trageţi! am strigat eu, apucând funia dintr-un loc aflat mai sus cu o jumătate de metru şi reuşind în acelaşi timp

să mi-o înfăşor o dată şi jumătate în jurul braţului.

— Trageţi! Trageţi!!

Am auzit-o pe Shannon repetându-i mesajul lui Carl şi, când am simţit că funia începe să mă tragă în sus, m-am prins şi cu mâna stângă de ea, încordându-mi muşchii abdominali, ridicându-mi picioarele şi sprijinindu-mi-le de peretele de stâncă. Am simţit cum mă înalţ direct la cer. Îi spusesem lui Carl să accelereze puternic nu pentru că Olsen şi echipajul lui s-ar fi aflat pe-aproape, ci pentru că un om nu se poate ţine de o frânghie doar cu mâinile mai mult de câteva secunde. Îmi place să cred că în dimineaţa aia am stabilit un nou record mondial la proba de o sută de metri pe verticală. Ca cei mai buni sprinteri din lume, nu cred să fi respirat măcar o dată în timpul urcării. Nu mă gândeam decât la hăul tot mai adânc care se căsca sub mine, la moartea care devenea tot mai sigură cu fiecare secundă şi cu fiecare zece metri străbătuţi. Când am ţâşnit peste marginea drumului din Geitesvingen, n-am dat drumul frânghiei, ci am continuat să mă ţin cu putere de ea, lăsându-mă târât pe pietriş preţ de câţiva metri, înainte să mă simt în siguranţă şi să-mi dau drumul. Shannon m-a ajutat să mă ridic în picioare, apoi amândoi am alergat la maşină.

— Du maşina în spatele hambarului, am spus eu.

Chiar în clipa în care am virat pe terenul noroios din faţa casei, am zărit cu coada ochiului Land Roverul lui Olsen străbătând serpentina de la Geitesvingen, sperând că nu ne zăriseră nici pe noi, nici funia care se răsucea prin iarbă, în spatele maşinii, ca o anacondă.

Eu stăteam pe scaunul pasagerului, căznindu-mă să-mi recapăt răsuflarea şi privindu-l pe Carl cum sare din maşină şi începe să înfăşoare frânghia. Shannon a fugit la colţul hambarului şi-a aruncat o privire către Geitesvingen.

— S-au oprit acolo, ne-a anunţat ea. Se pare că au adus cu ei un… cum se zice *beekeeper în* norvegiană?

— *Birøkter,* i-a răspuns Carl. Probabil se tem să nu dea peste un cuib de viespi acolo jos.

M-a pufnit râsul, iar hohotele se simţeau de parcă cineva

tocmai îmi înfigea nişte cuţite în spinare.

— Carl, am întrebat eu în şoaptă, de ce ai spus că seara trecută ai fost la Willumsen?

— Poftim?

— Willumsen locuieşte în localitate. Erik şi gagica lui, cu care te-ai întâlnit seara trecută, locuiesc în afara ei.

Carl n-a răspuns.

— Păi, tu ce crezi? a întrebat el în cele din urmă.

— Vrei să mă pui să ghicesc, am spus eu. Ca să-ţi poţi da seama dacă să confirmi ce ghicesc eu în loc să-mi spui adevărul?

— OK, a cedat Carl, asigurându-se cu ajutorul oglinzii retrovizoare că Shannon era încă la colţul hambarului, supraveghind mişcările lui Olsen şi ale echipei lui. Aş fi putut să-ţi spun că am simţit nevoia să mă plimb cu maşina ca să-mi adun gândurile – şi n-aş fi fost departe de adevăr. Constructorul nostru principal a ridicat brusc ieri valoarea estimată a lucrării cu cincisprezece la sută.

— Serios?

— Au urcat până aici. Au amânat începutul lucrărilor spunând că nu le-am făcut o descriere completă a condiţiilor geologice şi a expunerii la intemperii.

— Şi banca cum a reacţionat?

— Banca încă nu ştie. Iar acum, că am vândut tot acest proiect participanţilor ca fiind patru sute de milioane, nu le pot pune în faţă o estimare revizuită, mai mare cu şaizeci de milioane, când nici măcar n-am început construcţia.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să-i spun inginerului-şef să se ducă dracu' şi o să mă ocup eu însumi de relaţiile cu subcontractorii. Ceea ce înseamnă că voi avea mai mult de lucru: va trebui să vorbesc cu tâmplari, cu zidari, cu electricieni, cu toată lumea, şi să mă asigur că treaba va merge bine. Însă vom ieşi mult mai ieftin aşa, fără să-i dăm inginerului-şef un zece-douăzeci la sută doar ca să angajeze o firmă de instalaţii electrice.

— Dar nu de-asta ai ieşit aseară din localitate.

Carl a scuturat din cap:

— Păi…

S-a oprit când Shannon a deschis portiera din spate şi s-a aşezat pe banchetă.

— Se pregătesc să coboare, a spus ea. S-ar putea să dureze o vreme. Despre ce discutaţi?

— Roy m-a întrebat unde am fost ieri, iar eu mă pregăteam să-i spun că am fost la cabana lui Olsen. Am coborât până la adăpostul bărcii. Am încercat să-mi imaginez prin ce-a trecut Roy în seara aia.

Carl a inspirat adânc, apoi a continuat:

— Ai înscenat o sinucidere şi a fost cât pe-aci să te îneci, Roy. Şi toate astea numai ca să-mi salvezi mie pielea. Nu oboseşti niciodată, Roy?

— Să obosesc?

— Să cureţi în urma mea?

— N-a fost vina ta că Olsen a căzut în Huken, am spus.

Carl s-a uitat la mine. Nu ştiu dacă putea ghici la ce mă gândeam: la legea firului de plumb; la faptul că Sigmund Olsen aterizase în partea din spate a maşinii, la cinci metri de peretele din piatră. La faptul că poate tocmai acest lucru l-a făcut să inspire din nou adânc şi să spună:

— Roy, trebuie să ştii ceva în legătură cu toată…

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu, l-am întrerupt eu. Şi cu asta basta – sunt fratele tău mai mare.

Carl a clătinat din cap. Zâmbea, însă părea să-l podidească plânsul.

— E chiar atât de simplu, Roy?

— Da, am răspuns eu. Chiar atât de simplu.

22

Stăteam în bucătărie bând cafele în momentul în care echipa lui Olsen şi-a terminat treaba la Geitesvingen. Eu îmi folosisem ocheanul ca să mă uit la feţele celor de jos. Se făcuse ora trei şi trecuseră aproape patru ore de când coborâseră în prăpastie când am întredeschis fereastra şi l-am auzit pe Kurt Olsen strigând ceva. Gura lui – de data aceasta nu ţinea nicio ţigară între buze – a rostit câteva cuvinte greu de confundat, în vreme ce era limpede că faţa lui roşie nu se datora numai excesului de radiaţii UV din solar. Limbajul corporal al lui Erik exprima mai degrabă indiferenţă şi probabil dorinţa de a pleca cât mai repede din locul ăla. Poate îşi dădea seama că Olsen intrase la bănuieli. Cei doi bărbaţi care îi ajutau pe şeful de post şi pe Nerell păreau cam nedumeriţi. Probabil că nu ştiau prea multe despre scopul real al operaţiunii, de vreme ce Olsen ştia suficient de bine cât de repede se răspândeau bârfele în satul nostru şi că trebuie să ţină lucrurile sub obroc, cum s-ar spune.

După ce Erik a ieşit din costumul ăla ridicol, de genist, s-a suit împreună cu ceilalţi doi bărbaţi în Land Roverul lui Kurt, în vreme ce şeful de post a rămas în picioare, întors cu faţa către casa noastră. Mi-am dat, bineînţeles, seama că soarele bătea direct în geamuri şi că nu ne putea zări, dar poate că lentilele binoclului meu sclipiseră la un moment dat, atrăgându-i atenţia. Sau poate observase pe pietriş urmele recente lăsate de roţile unei maşini şi de o frânghie. Sau poate că sunt eu paranoic. Oricum, a scuipat, s-au urcat în maşină şi-au plecat.

Am străbătut cameră după cameră, împachetându-mi lucrurile. Cel puţin pe cele pe care le credeam utile. Şi cu toate că nu plecam departe şi n-aveam nevoie să mă gândesc serios la ce să iau cu mine şi ce nu, exact asta am făcut: mi-am făcut bagajul de parcă urma să nu mă mai întorc niciodată acasă.

Eram în odaia băieţilor, înghesuindu-mi plapuma şi perna într-o pungă mare IKEA, când am auzit în spatele meu glasul lui Shannon.

— E chiar atât de simplu?

— Să te muţi? am întrebat eu fără să mă întorc.

— Să fii fratele lui mai mare. De asta îi sari întotdeauna în ajutor?

— De ce altceva?

Shannon a intrat în cameră închizând uşa în urma ei, apoi s-a sprijinit cu spatele de perete, încrucişându-şi mâinile-n sân.

— Când eram în clasa a doua, am îmbrâncit o colegă. S-a izbit cu capul de asfalt. La scurtă vreme a început să poarte ochelari. Mai înainte nu se plânsese niciodată că n-ar vedea bine, iar eu eram convinsă că totul fusese din vina mea. N-am spus nimănui asta, însă speram ca şi ea să mă îmbrâncească şi să mă lovesc şi eu cu capul de asfalt. Printr-a cincea, ea încă nu avea prieten şi spunea că băieţii nu se uită la ea din cauza ochelarilor; m-am învinovăţit şi pentru asta, începând să-mi petrec alături de ea mai mult timp decât mi-aş fi dorit de fapt. Nu era prea bună la învăţătură şi a trebuit să repete clasa a şasea. Eu eram convinsă că şi asta era tot din cauza loviturii la cap. Aşa că am repetat şi eu clasa a şasea, împreună cu ea.

M-am oprit din ce făceam:

— Ce-ai făcut?

— Am chiulit, nu mi-am făcut temele, iar la examenele orale dădeam intenţionat răspunsuri greşite chiar şi la cele mai simple întrebări.

Am deschis şifonierul şi am început să bag într-o valiză tricouri împachetate, şosete şi chiloţi.

— Şi fata aia a ajuns bine?

— Da, a răspuns Shannon. A încetat să mai poarte ochelari, iar într-o zi am surprins-o cu iubitul meu. Mi-a spus că-i pare nespus de rău şi că spera ca într-o bună zi să-i frâng şi eu inima aşa cum mi-o frânsese ea.

Am zâmbit şi am băgat în pungă şi plăcuţa de înmatriculare din Barbados.

— Care e morala poveştii?

— Uneori, sentimentele de vină sunt irosite şi nimeni n-are de câştigat de pe urma lor.

— Crezi că eu mă simt vinovat de ceva?

Shannon şi-a lăsat capul într-o parte:

— Dar tu?

— Vinovat de ce?

— Nu ştiu.

— Nici eu, am spus închizând fermoarul valizei.

În momentul în care am dat să ies pe uşă, Shannon mi-a pus o palmă în piept. Atingerea ei m-a făcut să simt un fior rece şi fierbinte străbătându-mi corpul.

— Nu cred că Carl mi-a spus chiar totul, nu-i aşa?

— Totul despre ce?

— Despre voi doi.

— E imposibil să spui chiar totul. Indiferent despre cine ar fi vorba.

Am ieşit din încăpere.

Carl s-a despărţit de mine în *haaall*-ul mamei, îmbrăţişându-mă îndelung şi în tăcere.

Am ieşit şi din casă.

Am înghesuit valiza şi sacoşa IKEA pe bancheta din spate, m-am urcat în maşină şi m-am izbit cu fruntea de volan înainte să bag cheia în contact şi să pornesc spre Geitesvingen. Preţ de-o clipă, am întrezărit o posibilitate. O soluţie permanentă. Şi o grămadă de maşini accidentate şi de cadavre au început să se adune şi să se tot adune.

Trei zile mai târziu mă aflam pe terenul de fotbal din sat şi aproape regretam faptul că nu trăsesem de volan la Geitesvingen. Ploua cu găleata, temperatura coborâse la minus trei grade Celsius, iar scorul era trei la zero pentru adversari. Nu că scorul m-ar fi deranjat, nu-mi pasă de fotbal. Dar tocmai îmi dădusem seama că celălalt meci, cel purtat împotriva lui Olsen şi a trecutului, cel despre care credeam că-l câştigasem, nu ajunsese nici măcar la pauză.

23

Carl m-a luat în Cadillacul lui.

— Mulţumesc c-ai venit, mi-a spus el, începând să se plimbe prin atelier.

— Cu cine jucăm? am întrebat eu în timp ce-mi puneam cizmele înalte, de cauciuc.

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Carl, care se oprise în dreptul strungului. Se pare că e vorba de un meci pe care trebuie să-l câştigăm dacă nu vrem să fim retrogradaţi.

— Retrogradaţi în ce divizie?

— Ce te face să crezi că m-aş pricepe mai bine decât tine la fotbal? a spus el, petrecându-şi degetele peste uneltele agăţate de-a lungul peretelui, cele pe care nu le preluase Willumsen. Iisuse, încă am coşmaruri cu locul ăsta.

Poate că-şi amintise de unele dintre sculele pe care le folosisem ca să-l dezmembrez pe bătrânul şef de post.

— În noaptea aia cred că am şi vomitat, nu-i aşa?

— Puţin, am răspuns eu.

Carl a chicotit:

— Mi-am amintit ce spunea unchiul Bernard: cu vremea, toate amintirile se preschimbă în amintiri plăcute, a continuat el, luând din raft un bidon de plastic.

— Încă mai foloseşti soluţia aia de curăţare?

— Soluţia concentrată Fritz, pentru curăţat ateliere? Bineînţeles. Doar că acum legea le interzice producătorilor să mai vândă varianta concentrată. Reguli de la Uniunea Europeană. Eu sunt gata.

— Păi, atunci, să mergem, a zâmbit Carl întorcându-şi şapca cu cozorocul la spate. *Heia Os, knus og mos, tygg og spytt en aprikos!* Îţi mai aminteşti?

Îmi aminteam, însă ceilalţi suporteri locali, vreo 150 de suflete înfrigurate, păreau să fi uitat vechiul imn. Sau poate că nu mai găseau niciun motiv să-l intoneze, de vreme ce după primele zece minute scorul era deja doi la zero pentru adversari.

— Aminteşte-mi de ce ne aflăm aici, i-am spus lui Carl.

Amândoi stăteam la baza tribunei late de şapte metri şi înalte de doi şi jumătate, construită la mijlocul dinspre vest al terenului făcut din AstroTurf. Câteva postere ţineau să ne amintească că înălţarea tribunei din lemn fusese sponsorizată de Os Sparebank. Toată lumea ştia însă că Willumsen fusese cel care plătise iarba artificială întinsă peste vechiul teren cu zgură. Willumsen pretindea că luase AstroTurful de la unul dintre cluburile de top din estul ţării şi că era doar puţin uzat, însă în realitate era vorba despre o suprafaţă de joc din vremea începuturilor ierbii artificiale, pe când echipele rareori părăseau terenul fără să se aleagă cu arsuri, glezne răsucite sau ligamente rupte. Willumsen primise gazonul artificial cadou, cu condiţia să-l scoată pe cheltuiala lui, ca să poată fi înlocuit cu unul nou şi mai puţin periculos.

Tribuna oferea o oarecare perspectivă, însă funcţiile ei cele mai importante erau cea de adăpost în faţa vânturilor de apus şi cea de zonă neoficială pentru VIP-uri, adică pentru cei mai chivernisiţi dintre consăteni, care ocupau cele şapte rânduri de sus. Acolo stătea şi preşedintele clubului, Voss Gilbert, recent ales – precum şi managerul Os Sparebank, instituţie al cărei logo decora partea din faţă a tricourilor albastre purtate de jucătorii din Os. În partea din spate a tricourilor, Willum Willumsen reuşise să înghesuie logoul „Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen”, chiar deasupra numerelor.

— Am venit să susţinem clubul local, a răspuns Carl.

— Atunci poate ar fi bine să facem puţină gălăgie, am spus eu. Ne măcelăresc ăştia.

— Azi doar arătăm că ne pasă, a răspuns Carl. Pentru ca la anul, când vom sprijini financiar clubul, oamenii să ştie că banii vin de la doi suporteri adevăraţi, care au stat alături de club şi la bine, şi la rău.

Am pufnit:

— Ăsta e primul meci la care vin în ultimii doi ani şi prima dată când vii tu aici în ultimii cincisprezece.

— Dar vom veni la toate cele trei meciuri rămase din sezonul ăsta.

— Chiar dacă echipa e deja retrogradată?

— *Tocmai pentru că e* deja retrogradată. Nu i-am abandonat în ceasul înfrângerii – oamenii văd lucrurile astea. Şi când îşi vor primi banii, toate meciurile la care n-am asistat vor fi uitate. Apropo, de acum înainte nu mai vorbim cu „ei" şi cu „al lor", ci cu „noi" şi cu „al nostru". Clubul şi familia Opgard formează o echipă.

— De ce?

— Pentru că hotelul are nevoie de cât mai multă bunăvoinţă. Trebuie să fim văzuţi ca suporteri. La anul pe vremea asta clubul va cumpăra un mare atacant din Nigeria, iar acolo unde acum scrie pe tricouri „Os Sparebank" va scrie „Os – Hotel montan cu spa".

— Vom aduce un jucător profesionist?

— Nici vorbă! Ce, eşti nebun? Dar cunosc eu pe cineva care cunoaşte un nigerian care lucrează în Oslo, la Radisson Hotel, şi care a jucat cândva fotbal. Habar n-am cât de bun e, dar îi vom oferi aceeaşi slujbă la hotelul nostru şi un salariu ceva mai mare. Poate o să-l tenteze.

— Mda, de ce nu? am spus eu. Nu poate fi mai rău decât băieţii ăştia.

Pe teren, fundaşul nostru stânga tocmai încercase să execute o deposedare prin alunecare în ploaie. Din păcate, gazonul artificial, verde şi lucios, opunea destulă rezistenţă, aşa că jucătorul s-a împiedicat şi a aterizat pe burtă la vreo cinci metri de adversar.

— Şi o să vreau să stai acolo sus, a spus Carl, arătând din cap către ultimul şir de scaune din tribună.

Mi-am întors capul pe jumătate. Voss Gilbert, noul preşedinte, se afla acolo, însoţit de managerul băncii şi de Willumsen. Carl îmi spusese că Gilbert acceptase să înfigă prima lopată în pământ ca să marcheze începutul oficial al şantierului. Carl bătuse deja palma cu cei mai importanţi constructori, iar acum se punea problema demarării lucrărilor înainte de căderea brumei, aşa că fuseseră devansate.

M-am întors şi l-am văzut şi pe Kurt Olsen aşezat pe banca de rezerve, discutând ceva cu antrenorul Clubului de

Fotbal Os. Îmi dădeam seama că antrenorul se simţea stânjenit, însă îi era greu să refuze pe faţă sfaturile celui care pe vremuri fusese golgheterul echipei. Kurt Olsen m-a zărit şi el, şi-a pus o palmă pe umărul antrenorului, i-a mai dat un ultim sfat, apoi s-a îndreptat spre noi cu mersul lui crăcănat.

— Nu ştiam că pe fraţii Opgard îi interesează fotbalul, a spus el.

Carl a zâmbit.

— Hei, eu încă îmi amintesc partida în care ai marcat, în meciul de Cupă, împotriva uneia dintre echipele mari. A fost ciudat, nu?

— Da, a răspuns Olsen. Am pierdut cu nouă la unu.

— Kurt! am auzit o voce în spatele nostru. Ar trebui să te afli pe teren, Kurt!

Râsete. Cu ţigara în colţul gurii, Olsen a zâmbit în direcţia dinspre care venise vocea, apoi a dat din cap şi s-a întors din nou cu faţa la noi.

— Oricum, mă bucur că sunteţi aici, pentru că vreau să te rog ceva, Carl. Iar tu, Roy, poţi să asculţi şi tu. Vreţi să vorbim aici sau mai bine lângă toneta cu hotdogi?

Carl a ezitat.

— Un hotdog mi se pare o idee bună, a spus el.

Ne-am strecurat prin rafalele de vânt şi ploaie spre toneta cu hotdogi din spatele unuia dintre stâlpii porţii. Îmi imaginez că ceilalţi spectatori ne urmăreau cu privirea. Pentru că echipa noastră încasase deja două goluri şi rezoluţia consiliului local trecuse, Carl Opgard era probabil mai interesant în momentul ăla decât Clubul de Fotbal Os.

— E vorba despre succesiunea evenimentelor din ziua în care a dispărut tatăl meu, a spus Kurt Olsen. Ai spus că el a plecat de la Opgard la ora şase, aşa-i?

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a răspuns Carl. Dar da, dacă aşa scrie în raport.

— Da. Însă semnalele recepţionate de staţiile de bază arată că telefonul tatălui meu s-a aflat în zona fermei voastre până la ora zece în seara aia. După aia nu s-a mai înregistrat nimic. Se poate ca bateria telefonului să se fi

terminat sau poate că cineva a scos cardul SIM. Poate că telefonul s-a stricat cumva. Poate că a fost îngropat atât de adânc încât semnalele nu mai puteau ajunge la staţiile de bază. Asta înseamnă că va trebui să verificăm zona din jurul fermei cu ajutorul unor detectoare de metale. Cu alte cuvinte, acolo sus totul trebuie să rămână aşa cum e, iar ziua asta în care-am auzit că trebuie să demaraţi lucrările va trebui să fie amânată până la noi ordine.

— P… poftim? s-a bâlbâit Carl. Dar…

— Ce? a făcut Olsen, oprindu-se lângă toneta cu hotdogi, mângâindu-şi mustaţa şi privindu-l cu mult calm pe fratele meu.

— Despre câte zile vorbim?

— Hmm… şi-a supt Olsen buza de jos, părând să facă un calcul. E o zonă destul de vastă. Trei săptămâni. Poate chiar patru.

Carl a lăsat să-i scape un geamăt.

— Iisuse, Kurt, asta ne va costa o avere. Constructorii trebuie să vină la data stabilită ca să-şi facă treaba. Iar îngheţul…

— Îmi pare rău, a spus Olsen, însă o investigaţie de moarte suspectă nu se poate opri din dorinţa ta de a face profit.

— Aici nu e vorba numai de profitul meu, a spus Carl cu un glas uşor tremurat. E vorba despre întregul sat. Şi cred că Jo Aas e de aceeaşi părere cu mine.

— Fostul preşedinte al consiliului local, vrei să spui?

Kurt i-a arătat ceva cu degetul doamnei care servea hotdogi; gestul sigur însemna ceva, fiindcă femeia a apucat cleştele pentru crenvurşti, cufundându-l în oala din faţa ei.

— Am vorbit azi mai devreme cu noul preşedinte, cel care ia *de fapt* deciziile. Cu Voss Gilbert – uite-l acolo sus, a arătat Olsen în direcţia tribunei. Când Gilbert a auzit ce-am avut să-i spun, s-a arătat foarte îngrijorat că s-ar putea răspândi vestea că tipul din spatele noului proiect hotelier ar putea să fie implicat într-un posibil caz de omucidere.

Femeia i-a întins lui Olsen hotdogul înfăşurat într-o bucată de hârtie cerată.

— Dar a adăugat, desigur, că n-are autoritatea să mă oprească.

— Şi noi ce vom spune presei? am întrebat eu. Când anunţăm că lucrările vor fi amânate?

Kurt Olsen s-a întors cu faţa la mine. A muşcat din crenvurst, scoţând un plescăit moale şi umed.

— Chiar nu ştiu, a răspuns el cu gura plină. Însă, da, se poate ca Dan Krane să găsească povestea destul de interesantă. OK – eu am obţinut de la voi răspunsul despre succesiunea evenimentelor, iar voi aţi fost informaţi că nu puteţi începe construcţia. Să sperăm că vom avea mai mult succes în repriza a doua.

Kurt Olsen a dus două degete la cascheta imaginară de şef de post şi s-a îndepărtat.

Carl s-a răsucit pe călcâie şi s-a uitat la mine.

Normal că s-a uitat la mine.

★

Am părăsit meciul cu un sfert de oră înainte de final, când scorul era deja patru-zero.

Am condus fără oprire până la atelier.

Mă gândisem la ceva.

Erau câteva lucruri pe care trebuia să le facem.

★

— Aşa? a întrebat Carl.

Glasul lui avea ecou în atelierul pustiu.

M-am aplecat peste strungul pornit şi am cercetat rezultatul. Carl folosise un burghiu ca să scrie clar, cu litere mari, pe metalul telefonului bătrânului „SIGMUND OLSEN”. Poate că scrisul era un pic *prea* clar.

— Poate ar fi bine să-l înverzim un pic, am spus eu, vârând telefonul înapoi în husa lui din piele.

Am prins-o cu o clamă de o sârmă groasă găsită prin atelier, am legănat-o puţin în sus şi-n jos, ca să mă asigur că clama ţinea telefonul suficient de bine.

— Haide.

Am deschis uşa fişetului metalic pentru haine pus în coridorul dintre atelier şi birou. Şi, da, încă se mai afla acolo.

— Iisuse, s-a minunat Carl. L-ai ţinut aici tot timpul?

— Păi, în afara de data aia când l-am încercat noi, n-a mai fost folosit niciodată, am răspuns eu, clătinând butelia de oxigen galbenă şi strângând puţin între degete costumul de scafandru uşor putrezit. Masca şi tubul pentru respirat se aflau pe raftul de sus.

— Aş face bine s-o sun pe Shannon, ca s-o anunţ că întârzii, a spus el.

24

Când m-am întors la atelier în noaptea aia, îmi era atât de frig că nu mă mai puteam opri din tremurat. În maşină, Carl îmi dăduse plosca lui cu tărie – ca să mă-ncălzesc, cum se zice. Am ţinut plosca strâns în pumn, în vreme ce Carl şofa către casă, unde îl aştepta Shannon, probabil întinsă pe patul dublu din dormitor. Fireşte că eram gelos, renunţasem să mă mai amăgesc că n-aş fi fost. La ce mi-ar fi folosit? N-aş fi putut obţine ce doream. Nu *voiam* să obţin ce doream. Eram ca Moe tinichigiul: purtam o mare bătălie împotriva propriilor mele dorinţe. Era o boală nenorocită de care crezusem că mă vindecasem, dar care acum revenise. Ştiam că distanţarea şi uitarea erau singurele mele speranţe, dar ştiam şi că, în cazul meu, nu avea să intervină nimeni – şi că nimeni nu va fi trimis la Notodden. Aşa că preferasem să mă mut din proprie voinţă.

Am descuiat spălătoria de maşini, am conectat furtunul la sursa de apă, am rotit robinetul de apă caldă, mi-am scos hainele şi am stat în dreptul jetului fierbinte. Nu ştiu dacă de vină a fost diferenţa bruscă de temperatură, dacă era aceeaşi reacţie pe care o au bărbaţii spânzuraţi sau poate că, în mintea mea, căldura apei se asociase celei de sub plapuma aşternută peste patul dublu, de parcă eu m-aş fi aflat acolo. Dar stând în picioare, cu ochii închişi, am simţit cel puţin două lucruri: un suspin în gât şi o erecţie imensă.

Ţârâitul apei trebuia să fi acoperit zgomotul cheii în broasca uşii. Am auzit-o cum se deschide în timp ce deschideam ochii. I-am zărit silueta conturată pe fundalul întunericului de afară şi m-am întors cu spatele cât de repede am putut.

— Ah, scuze! am auzit glasul lui Julie peste ţârâitul apei. Am văzut lumină şi ştiam că spălătoria de maşini ar fi trebuit să fie închisă, aşa că…

— OK, am întrerupt-o eu, cu o voce în care se simţeau whisky-ul băut, lacrimi neplânse şi ruşine.

Am auzit uşa închizându-se în spatele meu şi am rămas

acolo, cu capul aplecat, uitându-mă la mine. Momentul de excitare trecuse, erecţia se domolea, nu mai rămăseseră decât bătăile panicate ale inimii, de parcă tocmai aş fi fost deconspirat. De parcă acum toată lumea ar fi ştiut cine era şi ce făcuse nenorocitul de trădător, laşul, ucigaşul, desfrânatul. Gol, gol-puşcă. Apoi însă şi bătăile inimii au început să mi se domolească. „Când pierzi tot, vestea bună e că nu mai ai nimic de pierdut”, obişnuia să-mi spună unchiul Bernard când îl vizitam la spital în zilele în care ştia deja că va muri. „Şi, într-un fel, asta e o uşurare, Roy. Pentru că atunci nu mai ai de ce să te temi.” Însemna că de fapt nu pierdusem totul, de vreme ce încă îmi mai era teamă.

M-am şters cu un prosop şi mi-am tras pantalonii, apoi m-am întors să-mi recuperez pantofii.

Julie stătea pe un scaun, în apropierea uşii.

— Eşti OK? m-a întrebat ea.

— Nu, am răspuns. Mi-am bulit degetul.

— Nu vorbi prostii, a spus ea. Te-am văzut.

— Atunci, dacă m-ai văzut, nu crezi că e puţin cam nepotrivit să mă întrebi dacă sunt OK? am întrebat-o eu, punându-mi pantofii în picioare.

— Nu mai vorbi prostii, a repetat ea. Plângeai.

— Nu. Dar nu e neobişnuit să te uzi pe faţă când faci duş. Parcă nu erai de serviciu în seara asta.

— Nu sunt. Eram într-una din maşini şi trebuia să mă piş. N-am vrut să mă duc între copaci – aşa că pot folosi toaleta ta?

Am ezitat, gândindu-mă s-o îndrum către veceul benzinăriei, însă le spuseserăm vitezomanilor că şi aşa ne foloseau parcarea ca loc de întâlnire, să ne lase măcar toaleta în pace. Iar acum, că Julie mă întrebase, nu-mi venea s-o trimit după un copac.

Am terminat să mă îmbrac, iar Julie s-a ţinut după mine de-a curmezişul atelierului.

— Comod, a spus ea după ce a folosit toaleta, cercetând cu privirea pereţii odăii mele. De ce e un costum ud de scafandru atârnat pe coridor?

— Ca să se usuce, am răspuns eu.

Julie şi-a ţuguiat buzele:

— Pot să iau şi eu o ceaşcă? a întrebat ea, îndreptându-se nepoftită către termos, luând o ceaşcă curată din uscător şi umplând-o.

— Te aşteaptă lumea afară, i-am amintit eu. În curând vor începe să te caute prin pădure.

— Nicio şansă, a spus ea, aşezându-se pe pat lângă mine. M-am certat cu Alex, aşa că probabil au plecat acasă. Tu ce faci când stai singur aici? Te uiţi la televizor?

— Ceva de genul.

— Ce e aia? a întrebat ea, arătând către plăcuţa de înmatriculare pe care o prinsesem de perete, deasupra firidei din bucătărie.

Mă uitasem în cartea mea, *Plăcuţe de înmatriculare din toată lumea,* şi descoperisem că litera ”J” venea de la „Parohia St John”. Urmau apoi patru cifre. Nu exista niciun steag sau vreun alt însemn care să trădeze ţara din care provenea, aşa cum erau plăcuţele din Monaco ale Cadillacului. Poate pentru că Barbados era o insulă şi maşinile înregistrate acolo n-ar fi trecut niciodată o graniţă. Căutasem pe Google informaţii despre *redlegs* şi descoperisem că St John era parohia în care locuiau cei mai mulţi.

— E o plăcuţă de înmatriculare din Johor, am minţit eu.

În sfârşit îmi simţeam trupul cald. Cald şi relaxat.

— Un fost sultanat din Malaysia.

— Hai să-mi… a spus ea, impresionată fie de plăcuţă, fie de sultanat, fie de mine.

Julie stătea atât de aproape de mine încât braţul ei se atingea de al meu, iar acum tocmai îşi întorsese capul spre mine, aşteptându-se să fac la fel. Căutam o cale de retragere când Julie mi-a aruncat telefonul la capătul patului, cuprinzându-mă apoi cu braţele şi lipindu-şi faţa de gâtul meu.

— N-am putea sta puţin întinşi?

— Ştii prea bine că nu putem, Julie.

Am rămas nemişcat şi n-am răspuns îmbrăţişării ei.

Apoi ea şi-a ridicat faţa, privindu-mă în ochi:

— Miroşi a alcool, Roy. Ai băut?

— Un pic. Cred că şi tu, bănuiesc.

— Păi, în cazul ăsta avem amândoi o scuză, a spus ea începând să râdă.

N-am răspuns.

M-a împins pe spate, s-a aşezat deasupra mea şi mi-a strâns coapsele între călcâie, ca şi cum ar fi strunit un cal. Mi-ar fi fost foarte uşor să mă descotorosesc de ea, însă n-am făcut-o. Julie stătea acolo, uitându-se în jos la mine.

— Al meu eşti acum, a spus ea cu voce joasă.

Am continuat să tac, însă simţeam cum mi se întăreşte la loc. Şi ştiam că şi ea putea să simtă. A început să se mişte, cu mare grijă, iar eu n-am oprit-o, privind-o doar cum i se înceţoşează privirea şi cum i se îngreunează respiraţia. Apoi am închis ochii şi mi-am imaginat-o pe cealaltă. Am simţit-o pe Julie ţinându-mi încheieturile lipite de saltea şi răsuflarea ei cu miros de gumă de mestecat pe pielea obrazului.

Am rostogolit-o spre perete, apoi m-am ridicat în picioare.

— Ce faci?! a strigat Julie, în vreme ce eu mă îndreptam spre blatul de bucătărie.

Mi-am umplut un pahar cu apă de la robinet, am băut-o, apoi am mai umplut o dată paharul.

— Ai face bine să pleci, am spus.

— Dar şi tu vrei! a protestat ea.

— Da, am recunoscut eu. Ăsta e şi motivul pentru care ai face bine să pleci.

— Dar nu trebuie să afle nimeni. Ceilalţi cred că am plecat acasă. Cei de acasă cred că dorm peste noapte la Alex.

— Nu pot, Julie.

— De ce?

— Ai doar şaptişpe ani…

— Optişpe. Fac optişpe peste două zile.

— …Sunt şeful tău…

— Îmi pot da mâine demisia!

— …şi…

M-am oprit.

— Şi?! a ţipat ea la mine. Şi?!

— Şi îmi place de altcineva.

— Îţi *place?*

— Sunt îndrăgostit. De altcineva.

În tăcerea care a urmat am auzit cum se stinge ecoul cuvintelor mele. Pentru că le spusesem. Le rostisem cu glas tare ca să văd dacă par adevărate. Şi, da, erau. Bineînţeles că erau.

— Cine e? a întrebat Julie cu un sughiţ. Doctorul?

— Poftim?

— Doctorul Spind?

N-am putut răspunde. Am rămas pe loc, cu paharul în mână, în vreme ce Julie cobora din pat şi îşi punea geaca.

— Ştiam eu! a scrâşnit ea, trecând pe lângă mine şi îndreptându-se către ieşire.

Am urmat-o, am rămas în pragul uşii şi am urmărit-o cu privirea cum străbate cu paşi apăsaţi curtea atelierului, de parcă ar fi vrut să-i crape asfaltul. Apoi am încuiat uşa şi m-am întins în pat. Am conectat căştile la telefonul mobil şi am început să ascult *Crying Eyes* a lui J J. Cale.

25

În dimineaţa zilei următoare, la benzinărie şi-a făcut apariţia un Porsche Cayenne din care au coborât doi bărbaţi şi o femeie. Unul dintre bărbaţi a început să umple rezervorul maşinii, în vreme ce femeia şi celălalt bărbat îşi dezmorţeau picioarele. Femeia era blondă şi purta nişte haine care trădau faptul că era norvegiancă. Însă nu mi se părea că era dintre cei care deţin cabane prin zonă. Bărbatul purta o haină din lână imaculată şi eşarfă, iar pe nas purta nişte ochelari de soare ridicol de mari – genul de ochelari pe care îi poartă femeile când vor să-ţi dea de înţeles că nu sunt prea atrăgătoare, dar că încă au ceva de oferit. Un limbaj corporal viu, cu multe mişcări ale braţelor. Arăta în jur cu degetul, explicându-i ceva femeii, deşi aş fi putut să pariez că nu mai călcase niciodată prin zonă. Aş fi putut să pariez şi că nu era norvegian.

Era linişte, mă plictiseam, iar uneori turiştii spun tot felul de poveşti interesante. Aşa că am ieşit, am spălat parbrizul de la Porsche şi i-am întrebat unde se duc.

— În vestul ţării, a răspuns femeia.

— Atunci n-aveţi nicio şansă să vă rătăciţi, am comentat eu.

Femeia a râs şi mi-a tradus replica în engleză pentru tipul cu ochelari de soare, care a început şi el să râdă.

— Căutăm locuri pentru noul meu film, a spus el în engleză. Şi locul ăsta pare interesant.

— Sunteţi regizor? l-am întrebat eu.

— Regizor şi actor, a răspuns el, scoţându-şi ochelarii de pe nas.

Avea nişte ochi remarcabil de albaştri şi o faţă bine îngrijită. Îmi dădeam seama că se aştepta să am o reacţie.

— El e Dennis Quarry, mi-a şoptit femeia.

— Roy Calvin Opgard, am zâmbit, eu uscând parbrizul maşinii.

M-am îndepărtat ca să spăl şi celelalte pompe de benzină, de vreme ce tot ieşisem.

Bine, ăsta nu, dar *uneori* turiştii chiar au poveşti interesante de spus.

În clipa următoare în curtea benzinăriei a oprit Cadillacul iar Carl a sărit afară, a înşfăcat una dintre pompe, apoi m-a zărit şi a ridicat nedumerit din sprâncene. În cele două zile care trecuseră de la meciul de fotbal şi de la scufundare îmi pusese aceeaşi întrebare de vreo zece ori: „Au înghiţit momeala?”

Am scuturat din cap, iar în clipa următoare, zărind-o pe Shannon aşezată pe locul pasagerului, am simţit cum îmi stă inima-n loc. Poate că şi inima ei a stat în loc când l-a zărit pe americanul cu ochi albaştri, pentru că şi-a dus o palmă la gură, a căutat cu febrilitate un pix şi o foaie de hârtie în poşetă, după care a ieşit din maşină, apropiindu-se de regizor. L-am văzut cum zâmbeşte în vreme ce îi dădea autograful. Asistenta lui s-a îndepărtat şi a urcat înapoi în SUV, în vreme ce Dennis Quarry a continuat să stea de vorbă cu Shannon. Când ea a dat să plece, regizorul a oprit-o, a luat din nou hârtia şi pixul şi a mai scris ceva.

M-am apropiat de Carl, care se înverzise la faţă.

— Te îngrijorează chestia asta? l-am întrebat eu.

— Puţin, a răspuns el.

— Cică e un star de cinema.

Carl mi-a adresat un zâmbet strâmb:

— Nu asta mă îngrijorează.

Ştia că glumeam. Carl nu înţelesese niciodată gelozia, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care nu înţelesese situaţiile alea din timpul seratelor dansante din Årtun decât când era prea târziu.

— E despre ziua în care trebuie să înceapă oficial munca, a spus el cu un oftat. A sunat Gilbert să-mi spună că nu poate înfige prima lopată în pământ pentru că „a intervenit ceva”. N-a vrut să-mi spună ce, însă e evident Kurt Olsen, lua-l-ar dracu’!

— Ia-o uşurel.

— Uşurel? Am invitat ziarişti de pretutindeni. Asta e o situaţie de criză!

Carl şi-a trecut mâna liberă peste faţă şi a reuşit să

îngaime un „Salut!” şi să-i zâmbească unui tip care, din câte îmi aminteam, lucra la bancă.

— Nu-ţi imaginezi deja titlurile? a continuat Carl de îndată ce tipul s-a îndepărtat suficient ca să nu-l mai poată auzi. „Construcţia hotelului amânată din pricina unei investigaţii de omucidere”, „Suspectul principal este chiar antreprenorul”.

— În primul rând, n-au nicio informaţie despre „omucideri” sau „suspecţi”. În al doilea rând, mai sunt două zile până la deschiderea oficială. Până atunci situaţia se poate schimba.

— Trebuie să se schimbe *acum,* Roy. Dacă vom anula începerea lucrărilor, trebuie ca situaţia să se schimbe în după-amiaza asta.

— O plasă de pescuit întinsă seara e de obicei strânsă în dimineaţa zilei următoare, am spus eu.

— Vrei să zici că lucrurile nu s-au petrecut cum trebuia?

— Vreau să zic că e posibil ca proprietarul să fi lăsat plasa în apă mai mult de o noapte.

— Dar tu spuneai că, dacă laşi plasa prea mult, prada e mâncată de alţi peşti.

— Exact, am spus eu, întrebându-mă când mă procopsisem cu acest tic verbal. Probabil că plasa a fost scoasă azi-dimineaţă. Sau poate că proprietarul nu se grăbeşte să raporteze. Nu te mai agita atâta.

SUV-ul cu cei trei se îndepărta deja pe drumul principal în clipa în care Shannon s-a apropiat de noi. Chipul îi radia şi îşi ţinea o mână în dreptul inimii, de parcă ar fi încercat să-i domolească bătăile.

— Te-ai îndrăgostit? a întrebat-o Carl.

— Nici vorbă, a răspuns Shannon, făcându-l pe Carl să izbucnească într-un hohot de râs, de parcă ar fi uitat deja de conversaţia noastră.

O oră mai târziu, o altă maşină cunoscută a intrat în curtea benzinăriei, oprind lângă pompa diesel – şi m-am gândit că ziua aia devenea tot mai interesantă. Am ieşit din magazinul benzinăriei când Kurt Olsen cobora din Land

Rover şi, când i-am văzut privirea supărată, mi-am spus „iată în sfârşit o poveste interesantă”.

Am muiat buretele în găleată şi am ridicat ştergătoarele.

— Nu-i nevoie, s-a opus el, însă deja îi împroşcasem parbrizul cu apă cu detergent.

— E mai bine să ai vizibilitate maximă, am spus eu. Mai ales acum, că toamna pândeşte după colţ.

— Cred că văd destul de bine şi fără ajutorul tău, Roy.

— Nu spune asta, i-am răspuns eu, întinzând apa murdară pe tot parbrizul. A trecut Carl pe aici ca să mă anunţe că azi va trebui să anuleze deschiderea oficială a şantierului.

— Azi? a întrebat Kurt Olsen, ridicând privirea.

— Mda. Ce ruşine. Copiii din fanfara şcolii vor fi dezamăgiţi, au făcut repetiţii. Şi am cumpărat cincizeci de steaguri ale Norvegiei – la magazin n-a mai rămas nici măcar unul. Chiar nu există nicio şansă ca deschiderea să aibă loc?

Kurt Olsen şi-a lăsat privirea în pământ, apoi a scuipat.

— Spune-i fratelui tău că poate organiza deschiderea.

— Da?

— Da, a răspuns Olsen cu glas scăzut.

— Au apărut elemente noi în cazul de care te ocupi? l-am întrebat eu, străduindu-mă să nu par ironic.

Am mai stors puţină apă din burete.

Olsen şi-a îndreptat spatele, apoi a tuşit:

— M-a sunat Åge Fredriksen azi-dimineaţă. Locuieşte lângă cabana noastră şi îşi întinde plasele de pescuit chiar lângă adăpostul nostru pentru bărci. Face asta de ani buni.

— Zău? am făcut eu, aruncând buretele în găleată şi apucând racleta, prefăcându-mă că nu observ privirea sfredelitoare a lui Kurt.

— Iar în dimineaţa asta a prins un peşte al naibii de ciudat: telefonul mobil al tatălui meu.

— Iisuse, am spus eu.

Cauciucul racletei a produs un scârţâit grav când am început să frec parbrizul.

— Fredriksen crede că telefonul a zăcut acolo vreme de

şaisprezece ani, acoperit cu mâl, de-asta n-au găsit nimic scafandrii care l-au căutat pe tata. De fiecare dată când şi-a întins plasa, s-a frecat de telefon, iar azi-dimineaţă, când a scos-o, s-a întâmplat pur şi simplu ca greutăţile să prindă agăţătoarea etuiului.

— Mare lucru, am spus eu, rupând un prosop de hârtie şi ştergând cauciucul racletei.

— Mare lucru e puţin spus, m-a contrazis Olsen. Şaisprezece ani de întins plase, iar telefonul se prinde în ele tocmai acum.

— Nu asta e esenţa chestiei ăleia care se numeşte „teoria haosului”? Faptul că mai devreme sau mai târziu totul se întâmplă, până şi cele mai improbabile lucruri?

— Asta pot accepta. Însă ce nu pot accepta este momentul descoperirii. Se potriveşte prea bine ca să fie şi adevărată.

Ar fi putut la fel de bine spune „prea bine pentru tine şi pentru Carl”.

— Şi nu se potriveşte nici cu evenimentele de acum şaisprezece ani, a continuat el, uitându-se la mine şi aşteptând să comentez.

Ştiam ce voia de la mine. Să-l contrazic. Să-i spun că nu te poţi baza întotdeauna pe mărturiile martorilor. Sau că gesturile unui om atât de disperat încât este capabil să-şi curme zilele nu sunt întotdeauna logice. Sau că până şi staţiile de bază pot greşi. Dar am rezistat tentaţiei. Îmi ţineam bărbia între degetul mare şi arătător, dând agale din cap. *Foarte* agale. Apoi am zis:

— E cum spui tu. Diesel?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi tragă una.

— Ei, am continuat eu, măcar o să vezi bine drumul.

A trântit cu putere portiera şi a turat de câteva ori motorul. Apoi a ridicat uşor piciorul de pe pedala de acceleraţie şi a întors maşina, după care a pornit în viteză mică pe drumul principal. Ştiam că mă urmărea în oglinda retrovizoare, aşa că a trebuit să mă abţin să nu-i fac cu mâna.

26

Scena era cel puţin stranie.

Un vânt aspru dinspre nord-vest, în vreme ce din cer turna cu covata, cum se spune pe la noi. Cu toate acestea, câteva sute de suflete rebegite de frig, îmbrăcate în tot felul de impermeabile, se adunaseră aici, în vârf de munte, privind un Carl costumat la patru ace cum pozează în compania lui Voss Gilbert, care purta la gât lanţul de preşedinte al consiliului local şi etala cel mai bun zâmbet de politician al său – în vreme ce ambii bărbaţi ţineau în mână câte o cazma. Fotograful ziarului local, precum şi cei câţiva veniţi de pe la alte publicaţii, continuau să facă poze, în timp ce în fundal puteai cu greu distinge fanfara şcolii din Årtun interpretând printre rafale de vânt *Mellom bakkar og berg*[19]. Cu o notă de umor, Gilbert a fost prezentat ca „noul preşedinte”, dar el n-avea nimic împotriva titulaturii de vreme ce toţi şefii de consiliu care îi succedaseră lui Jo Aas fuseseră numiţi la fel. N-aveam nimic anume cu Voss Gilbert, însă avea o chelie *în partea din faţă* a capului şi două nume de botez, aşa că era ceva dubios la el – dar nu *suficient* de dubios ca să-l poată opri să devină preşedintele Consiliului Local din Os. Evident însă că orice lărgire a suprafeţei localităţii ar fi avut ca urmare înteţirea concurenţei pentru ocuparea postului, iar cheliuţa aia l-ar fi obligat pe Gilbert să se străduiască să-şi păstreze scaunul.

Carl i-a făcut semn lui Gilbert să înfigă primul cazmaua în pământ, de vreme ce unealta pe care o ţinea el în mână fusese decorată cu panglici şi flori. Aşa că Gilbert s-a şi pus pe treabă, zâmbindu-le fotografilor. Habar n-avea că smocul lui ud de păr îi căzuse peste chelie de parcă ar fi vrut să şi-o acopere cu pieptănul. Gilbert a strigat o poantă isteaţă pe care n-a auzit-o nimeni, dar la care cei din jurul lui au chicotit servili. Toată lumea a început să aplaude, iar

[19] *Mellom bakkar og berg* (norv. „Printre dealuri şi munţi”) – numele sub care este cunoscută mai bine poezia *Nordmannen* („Norvegianul”) a poetului Ivar Aasen (1813–1896) *(N. t.).*

Gilbert s-a grăbit să ajungă lângă asistentul care îi ţinea umbrela întoarsă pe dos din pricina vântului, după care am început cu toţii să coborâm către autobuzele parcate pe marginea drumului de munte, pregătite să ne transporte la Fritt Fall, unde sărbătoream evenimentul.

Giovanni, cocoşul cu pene negre, păşea agitat printre invitaţi şi printre picioarele meselor în vreme ce eu mă întorceam cu băutura de la barul dindărătul căruia Erik se uita chiorâş la mine. M-am gândit să mă duc lângă Carl, care tocmai stătea de vorbă cu Willumsen, Jo Ass şi Dan Krane, însă până la urmă m-am apropiat de Shannon, care se aşezase la una din mesele pariorilor, împreună cu Stanley, Gilbert şi Simon Nergard. Păreau să discute despre Bowie şi despre Ziggy Stardust, poate pentru că din boxele date tare tocmai se auzeau acordurile piesei *Starman.*

— Bineînţeles că individul era un pervers, doar se îmbrăca ca o muiere, a spus Simon, deja beat şi agresiv.

— Dacă prin pervers vrei să spui homosexual, păi, atunci există şi bărbaţi heterosexuali care arată ca nişte femei, a intervenit Stanley.

— Scârbos ca naiba, dacă mă-ntrebi pe mine, a spus Simon, uitându-se la noul preşedinte. Nu e natural ce fac ei.

— Nu neapărat, l-a contrazis Stanley. Şi animalele se travestesc. Dacă tot te preocupă atât de mult păsările, probabil ştii că există specii în care masculul imită femela. Se camuflează ca femele, folosind penajul lor.

Toţi ceilalţi şi-au îndreptat privirile spre mine şi-am simţit că roşesc.

— Şi asta nu numai la ocazii speciale, a continuat Stanley. Ei poartă acest fenotip de femelă de-a lungul întregii vieţi, nu-i aşa?

— Chestia asta nu există la păsările de munte pe care le cunosc eu, am spus.

— Vedeţi? a reacţionat Simon, în vreme ce Stanley mi-a aruncat o privire scurtă, dându-mi de înţeles că-l dezamăgisem. Natura e practică, aşa că... de ce te-ai îmbrăca ca o femeie?

— E destul de simplu, a intervenit Shannon. Masculii

deghizaţi evită astfel conflictul cu masculii alfa care vor să-i alunge cu forţa pe posibilii competitori de pe piaţa sexuală. În vreme ce masculii alfa se luptă cu alţi masculi, travestiţii se împerechează în tăcere, ca să spun aşa.

Preşedintele Gilbert a lăsat să-i scape un hohot sănătos de râs.

— Nu e o strategie rea.

Stanley şi-a pus o palmă pe braţul lui Shannon.

— În sfârşit avem printre noi pe cineva care înţelege complexitatea jocurilor iubirii.

— Păi, nu e chiar aşa de greu de înţeles, a spus Shannon zâmbind. Cu toţii căutăm cea mai comodă strategie de supravieţuire. Iar dacă dăm peste o situaţie – personală sau socială – în care strategia nu mai funcţionează, atunci încercăm o strategie impusă de necesitate, chiar dacă mai puţin comodă.

— Cum adică cea mai comodă strategie? s-a mirat Voss Gilbert.

— Cea care se supune regulilor societăţii, care ne fereşte de sancţiuni sociale. Strategia asta se mai numeşte şi moralitate, domnule preşedinte. Dacă nu funcţionează, atunci încălcăm regulile.

Gilbert a ridicat una dintre sprâncenele lui stufoase:

— Mulţi oameni se comportă moral, chiar dacă nu e cel mai confortabil lucru.

— Asta se întâmplă pentru că ideea de a fi consideraţi imorali este pentru unii atât de neplăcută încât le călăuzeşte în bună măsură conduita. Dar dacă am fi invizibili şi n-am avea nimic de pierdut, nu ne-ar mai păsa de nimic. În adâncul nostru suntem cu toţii nişte oportunişti ale căror scopuri principale sunt supravieţuirea şi perpetuarea moştenirii genetice. De-asta suntem cu toţii dispuşi să ne vindem sufletele. Doar că unii dintre noi cer preţuri diferite de-ale altora.

— Amin, a încheiat Stanley.

Gilbert a chicotit şi a scuturat din cap.

— Aşa se vorbeşte prin oraşele mari. Pe noi ne depăşesc complet chestiile astea – nu-i aşa, Simon?

— Chestiile astea se mai numesc şi rahat cu perje, a răspuns Simon, golindu-şi paharul şi căutând să şi-l umple la loc.

— Haide, Simon, a spus preşedintele. Ar trebui să vă amintiţi, doamnă Opgard, că noi reprezentăm acea parte a ţării în care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, oamenii şi-au sacrificat vieţile pentru valorile lor morale.

— Se referă la cei doişpe bărbaţi responsabili cu sabotarea uzinei de apă grea, despre care s-au făcut atâtea şi atâtea filme, a spus Stanley. Restul populaţiei i-a cam lăsat pe nazişti să facă tot ce doreau.

— Tacă-ţi fleanca, l-a apostrofat Simon, îngustându-şi ameninţător ochii.

— Nu cred că ăia doisprezece norvegieni s-au sacrificat pentru nişte valori morale, a spus Shannon. Au făcut-o pentru ţara lor. Pentru satul lor. Pentru familiile lor. Dacă Hitler s-ar fi născut într-o Norvegie în care situaţia economică şi politică ar fi fost ca în Germania, ar fi ajuns la putere şi aici. Iar sabotorii voştri ar fi luptat pentru Hitler.

— Ce dracu' ai?! a răbufnit Simon, iar eu am făcut un pas în faţă, în caz că ar fi trebuit să-l opresc.

Shannon însă devenise de neoprit.

— Sau credeţi că germanii din anii treizeci şi patruzeci erau o generaţie de fiinţe complet imorale, în vreme ce norvegienii din aceeaşi perioadă erau pur şi simplu norocoşi să nu fie la fel?

— Spuneţi lucruri destul de drastice, doamnă Opgard.

— Drastice? Înţeleg că pot fi provocatoare sau chiar jignitoare pentru norvegienii ataşaţi de istoria ţării lor. Tot ce încerc să spun este că moralitatea, ca forţă motivaţională, este supraestimată în cazul nostru, al oamenilor. Şi că loialitatea faţă de turma din care facem parte este subestimată. Când simţim că grupul nostru este ameninţat, tindem să ne ajustăm moralitatea, ca să se potrivească scopurilor noastre. Vendetele de familie şi genocidele petrecute de-a lungul istoriei nu sunt opera unor monştri, ci a unor fiinţe umane asemenea nouă, care credeau că acţionează într-o manieră corectă din punct de

vedere moral. Noi suntem loiali grupului nostru şi abia apoi moralităţii schimbătoare, cea care, la un moment dat, serveşte nevoilor grupului din care facem parte. Străunchiul meu a participat la revoluţia cubaneză şi până în ziua de azi există două perspective diametral opuse, însă la fel de dogmatice moral, din care îl poţi privi pe Fidel Castro. Iar ce determină felul în care îl priveşti nu e situarea ta la stânga sau la dreapta eşichierului politic, ci gradul în care Castro a afectat istoria familiei tale apropiate – dacă membrii acesteia au ajuns în guvernul de la Havana sau dacă au sfârşit ca refugiaţi în Miami. Toate celelalte lucruri sunt secundare.

Am simţit că mă trage cineva de geacă, aşa că m-am întors.

Era Grete.

— Pot să schimb o vorbă cu tine?

— Bună, Grete. Tocmai ne aflam în mijlocul unei conversaţii despre…

— Despre împerecherea în tăcere – am auzit, a spus Grete.

Felul în care rostise această propoziţie m-a făcut să mă uit mai atent la ea. Iar cuvintele alese rezonau parcă cu o bănuială pe care o avusesem cândva, un lucru la care mă gândisem şi eu.

— Atunci hai să schimbăm o vorbă, am spus şi, în vreme ce ne îndreptam amândoi către bar, am simţit în ceafă privirile lui Stanley şi a lui Shannon.

— Vreau să te rog să-i transmiţi ceva soţiei lui Carl, a spus Grete de îndată ce nu mai puteam fi auziţi.

— De ce? am întrebat-o eu.

Am întrebat „de ce”, şi nu „ce anume”, pentru că ştiam deja despre ce putea fi vorba.

Ghicisem în ochii ei tulburi.

— Pentru că pe tine te va crede.

— De ce-ar crede un lucru pe care doar o să i-l transmit?

— Pentru că i-l vei spune de parcă ar proveni de la tine.

— Şi de ce-aş face aşa ceva?

— Pentru că amândoi vrem acelaşi lucru, Roy.

— Anume?

— Vrem ca ei să se despartă.

Nu m-am simţit şocat. Nici măcar surprins. Doar fascinat.

— Haide, Roy, amândoi ştim că Carl şi fata de la tropice nu se potrivesc. N-am face decât să-i ajutăm. Şi pe ea o vom scuti de îndelungatul chin de a o afla de una singură, sărmana fetiţă.

Am încercat să-mi umezesc gâtul. M-am gândit să mă întorc şi să plec, însă n-am putut-o face.

— Ce anume să afle singură?

— Că Carl şi-o trage din nou cu Mari.

M-am uitat la ea. Permanentul stătea în jurul feţei ei albe ca o aureolă. M-a surprins întotdeauna că oamenii chiar cred reclamele alea la şampon care pretind că le revitalizează părul. Părul n-a avut niciodată o viaţă ca să poată fi revitalizat în primul rând. Părul e ceva mort, o cuticulă de cheratină care creşte dintr-un folicul. Are atâta viaţă şi îţi aparţine ţie exact în măsura în care trăieşte şi îţi aparţine ţie rahatul pe care îl scremi când te caci. Părul e istorie, este ce ai fost, ce ai mâncat şi ce ai făcut. Şi nu te poţi întoarce în timp. Permanentul lui Grete era un trecut mumificat, un permafrost la fel de înfricoşător ca moartea însăşi.

— Se întâlnesc în cabana lui Aas.

N-am spus nimic.

— I-am văzut cu ochii mei, a adăugat Grete. Îşi parchează maşinile în pădure, ca să nu le poţi vedea de pe drum, după care se întâlnesc în cabană.

Am vrut s-o întreb cât timp îşi irosise urmărindu-l pe Carl, însă n-am făcut-o.

— Nici nu e de mirare că fratele tău fute pe unde apucă, a spus ea.

Era evident că se aştepta s-o întreb ce voia să spună cu asta, însă ceva – expresia de pe chipul ei, siguranţa cu care îmi vorbise, faptul că îmi amintea de mama citindu-ne *Scufiţa Roşie* – m-a determinat să n-o fac. În copilărie nu înţelesesem niciodată de ce Scufiţa Roşie trebuie să-i pună lupului deghizat în bunică întrebarea finală – „De ce ai dinţii

atât de mari?” – de vreme ce ea bănuieşte deja că vorbeşte cu lupul. Nu-şi dă seama că, odată ce lupul va vedea că a fost deconspirat, o s-o înşface şi-o s-o devoreze? Iată ce-am învăţat eu din această poveste: opreşte-te după ce întrebi „De ce ai urechile atât de mari?”, spune că trebuie să pleci să aduci nişte lemne din magazie – şi ieşi naibii de acolo. Doar că eu am rămas pe loc. Şi, ca o Scufiţă Roşie tâmpită ce sunt, am întrebat-o:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că fute pe unde apucă? Asta fac de obicei oamenii care au fost abuzaţi sexual în copilărie.

Mă oprisem din respirat. Nu-mi mai puteam mişca niciun muşchi şi-am răspuns cu voce răguşită.

— Ce naiba te face să crezi că frate-miu a fost abuzat?

— A spus-o cu gura lui. Când era beat, după ce m-a futut pe mine în pădurice a de lângă Årtun. Suspina, zicea că regretă ce făcuse, dar că nu se putea controla. Citise undeva că oamenii ca el devin promiscui.

Mi-am mişcat limba prin gură căutând un strop de salivă, însă era uscată ca o sură de fân.

— Promiscui, asta a fost tot ce-am putut să şoptesc, însă Grete nu părea să mă fi auzit.

— Şi mi-a mai spus că tu te învinovăţeai pentru faptul că el fusese abuzat. Că numai tu îi purtai mereu de grijă. Că i-o datorai, cumva.

Am reuşit să-mi fac corzile vocale să vibreze mai bine:

— Minţi de atâta vreme încât ai ajuns să crezi şi tu ce spui.

Grete a zâmbit şi a scuturat din cap, prefăcându-se că regretă.

— Carl era atât de beat, încât sunt sigură că după aia a uitat ce mi-a spus, dar a făcut-o. L-am întrebat de ce te învinovăţeai tu, de vreme ce tatăl vostru îl abuza, iar Carl mi-a zis că probabil îţi luai în serios rolul de frate mai mare. Că te simţeai dator să-i porţi de grijă şi că ăsta a fost şi motivul pentru care l-ai salvat.

— Şi tu ţi-l aminteşti pe Carl spunându-ţi toate aceste lucruri? am încercat eu s-o fac să se îndoiască, dar vorbele

mele n-au avut niciun efect asupra ei.

— Aşa a spus, a dat ea din cap. Însă, când l-am întrebat, n-a vrut să-mi spună *cum anume* l-ai salvat.

Eram terminat. Mă uitam cum se mişcă buzele alea ca două râme.

— Aşa că te întreb acum: ce-ai făcut, Roy?

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat în ochii ei. Răbdător, voios, cu gura întredeschisă – nu mai lipsea decât să-mi înfig o lingură între dinţi. Am simţit o mâncărime în piept, un zâmbet – pur şi simplu nu mă puteam abţine.

— Ei? m-a presat Grete, iar în clipa următoare, când m-a văzut cum izbucnesc în râs, pe faţa ei s-a putut citi o surpriză totală.

Eram… chiar eram? Bucuros? Uşurat? Aşa cum se simt criminalii liberi pentru că aşteptarea s-a încheiat şi pentru că nu mai sunt singuri cu secretul cumplit pe conştiinţă. Sau poate eram doar nebun? Pentru că sigur ar trebui să fii nebun de vreme ce preferi ca oamenii să creadă că ţi-ai abuzat sexual fratele, doar ca să nu se afle că tatăl vostru era făptaşul şi că tu, fratele mai mare, stătuseşi cu mâinile-n sân. Sau poate că nu e nicio nebunie, ci pur şi simplu că, deşi poţi tolera dezgustul unui sat întreg dacă se bazează pe minciuni şi zvonuri false, n-o poţi face dacă ele conţin măcar un sâmbure de adevăr. Iar adevărul despre ceea ce se petrecuse la Opgard nu se referea doar la un tată abuziv, ci şi la un frate mai mare, laş, care ar fi trebuit să intervină, dar care nu îndrăznise s-o facă; care ştia însă şi îşi ţinuse gura închisă; căruia îi era ruşine de el însuşi, dar îşi ţinuse capul aplecat, atât de aplecat încât abia dacă mai suporta să-şi vadă chipul în oglindă. Iar acum se întâmplase tot ce putea fi mai rău. Când Grete Smitt ştia ceva şi-şi dădea drumul la gură, tot salonul ei de coafură afla, după care tot satul – atât de simplu era. Şi atunci de ce izbucnisem în râs? Pentru că tot ce putea fi mai rău se petrecuse deja şi se afla deja câteva secunde în trecut. Acum totul se putea duce de râpă, iar eu eram liber.

— Ei? am auzit deodată vocea lui Carl. Ce fac oamenii aici când vor să se distreze? a continuat el, punându-şi câte

o mână pe umărul meu şi al lui Grete; i-am simţit şampania în respiraţie.

— Hmm, am făcut eu. Tu ce zici, Grete?

— Pariază la cursele de trap, a răspuns ea.

— Cursele de trap? a râs Carl sonor, luând un pahar de şampanie de pe tava aşezată pe tejgheaua barului.

Se îmbăta, fără doar şi poate.

— Nu ştiam că Roy se uită la căluţi.

— Mă străduiesc să-i stârnesc interesul, a spus Grete.

— Şi care-i şmenul?

— Şmenul?

— Şmenul prin care vrei să-l convingi.

— Cine nu joacă nu câştigă, însă cred că Roy ştie asta.

Carl s-a întors spre mine:

— Chiar ştii?

Am dat din umeri.

— Roy e mai degrabă genul care crede că, dacă nu joci, n-ai cum să pierzi, a spus Carl.

— Tot ce contează e să găseşti un joc din care toată lumea are de câştigat, a răspuns Grete. Ca hotelul tău, Carl. Niciun pierzător, numai câştigători şi un final fericit.

— Să bem pentru asta! şi-a ridicat Carl paharul.

A ciocnit cu Grete, apoi s-a întors spre mine, cu paharul ridicat.

Mi-am dat seama că încă afişam zâmbetul ăla idiot.

— Mi-am lăsat paharul acolo, am spus eu, arătând spre masa la care se discuta despre Bowie, după care m-am îndepărtat, ştiind că nu mă mai întorc.

Inima mea era toată numai cântec când m-am apropiat de ceilalţi. În chip paradoxal, mă simţeam lipsit de griji şi aproape persiflant, ca pietroşelul-sur care se aşezase pe o piatră de mormânt ciripindu-şi – *zip-tuk, zip-tuk* – cântecul, în vreme ce preotul arunca bulgări de pământ peste sicriele părinţilor noştri. Nu există finaluri fericite, dar există momente de fericire absurdă şi fiecare astfel de moment poate fi ultimul, aşa că de ce n-ai cânta din toţi bojocii? Spune lumii. Apoi lasă viaţa – sau moartea – să te doboare într-o altă zi.

Stanley şi-a întors capul către mine, de parcă ar fi ştiut că veneam. N-a zâmbit, a căutat doar să mi se uite în ochi. O căldură a început să-mi învăluie trupul. Nu ştiam de ce – tot ce ştiam era că sosise momentul. Momentul în care aveam să conduc până în Geitesvingen şi să *nu* mai reapar la capătul serpentinei. Aveam să virez brusc şi să mă prăbuşesc în hău, ştiind că singura răsplată care mă aşteaptă vor fi cele câteva secunde de libertate, de înţelegere, de adevăr – şi lucruri din astea. Apoi voi ajunge la final, izbindu-mă de pământ într-un loc din care epava nu va mai fi niciodată recuperată, un loc în care voi putea putrezi într-o binecuvântată singurătate, pace şi linişte.

Nu ştiu de ce am ales momentul ăla. Poate un singur pahar de şampanie fusese suficient să-mi dea curajul necesar. Poate îmi dădusem imediat seama de faptul că trebuia să curm rapid mica speranţă pe care mi-o dăduse Grete, înainte să mă las călăuzit de ea, lăsând-o să încolţească în mine. Pentru că nu-mi doream răsplata pe care ea mi-o oferise şi care ar fi fost mai rea decât toată singurătatea pe care ţi-o poate oferi viaţa.

Am trecut pe lângă Stanley, mi-am recuperat paharul de lângă cupoanele pentru cursele de trap şi m-am oprit lângă Shannon, care tocmai îl asculta pe noul preşedinte vorbind cu entuziasm despre ce avea să însemne hotelul pentru sat, deşi probabil îl interesa mai mult ce avea să însemne proiectul pentru următoarele alegeri locale. Am atins uşor umărul lui Shannon, m-am aplecat la urechea ei, atât de mult încât i-am putut simţi mirosul, care nu semăna cu al nici unei alte femei pe care o cunoscusem sau cu care mă iubisem vreodată, dar atât de familiar că ar fi putut fi propriul meu miros.

— Îmi pare rău, i-am şoptit, dar n-am ce să fac în privinţa asta: te iubesc.

Shannon nu s-a întors la mine. Nu m-a rugat să repet ce-i spusesem. A continuat pur şi simplu să se uite la Gilbert, cu aceeaşi expresie pe chip, de parcă tocmai i-aş fi tradus în şoaptă ce spusese noul preşedinte. Pentru o clipă însă am simţit mirosul ei intensificându-se, aceeaşi căldură care mă

învăluise străbătând-o acum şi pe ea, răspândindu-i prin aer moleculele de feromoni din piele şi îndreptându-le către mine.

M-am îndreptat spre uşă, m-am oprit lângă jocul de payazzo[20], am dat pe gât restul de şampanie şi am lăsat paharul pe cadrul de lemn al jocului. Am observat că Giovanni stătea acolo, uitându-se la mine cu privirea aia ascuţită, aspră, de cocoş înainte să-mi întoarcă – aproape în semn de dispreţ – spatele şi să sloboadă un cucurigu care i-a făcut ciuful *à la* Hitler să-i tresalte.

Am ieşit. Am închis ochii şi mi-am umplut plămânii cu aerul limpezit de ploaie şi tăios ca un brici care-ţi atinge obrazul. O, da: anul acesta iarna va sosi devreme.

Când am ajuns la benzinărie, am sunat la sediul central şi am cerut să mi se facă legătura cu şeful de la resurse umane.

— Sunt Roy Opgard. Mă întrebam dacă postul de manager al benzinăriei din Sørlandet mai e liber.

[20] Payazzo – joc mecanic inventat în Germania în anii 1920 şi devenit extrem de popular în Finlanda, dar şi în celelalte ţări nordice *(N. t.).*

PARTEA A PATRA

27

Se spune că eu aş semăna mai mult cu tata.

Tăcut şi aşezat. Amabil şi cu spirit practic. Un mediocru harnic, fără vreun talent anume, dar care întotdeauna se descurcă, probabil tocmai pentru că niciodată nu cere prea mult de la viaţă. Un pic cam singuratic, însă sociabil când situaţia o impune, înzestrat cu suficientă empatie ca să-şi dea seama dacă vreun semen de-al lui a dat de necaz, dar şi cu suficientă ruşine ca să nu se bage în vieţile altora. Aşa cum nici tata nu-i lăsa pe alţii să se bage într-a lui. Despre el se spunea că era mândru fără să fie şi arogant, iar respectul pe care îl arăta celorlalţi era unul reciproc, cu toate că el nu fusese niciodată purtătorul de falangă al satului. Lăsase această sarcină pe umerii celor mai învăţaţi, mai elocvenţi, mai îndrăzneţi, mai charismatici şi mai vizionari – ca Aas şi Carl. Pe umerii celor mai puţin ruşinoşi.

Lui îi era ruşine. Iar această calitate sigur am moştenit-o de la el.

Îi era ruşine de ce era şi de ce făcea. Mie îmi era ruşine pentru ce eram şi pentru ce *nu* făceam.

Tată mă simpatiza. Eu îl iubeam. Iar el îl iubea pe Carl.

Ca fiu mai mare, fusesem învăţat temeinic cum să administrez o fermă montană cu treizeci de capre. Pe vremea bunicului meu, populaţia de capre a Norvegiei fusese de cinci ori mai mare, iar în ultimii zece ani numărul crescătorilor de capre scăzuse la jumătate, aşa că tata şi-a dat probabil seama că nu va mai putea supravieţui la Opgard de pe urma unei ferme atât de mici. Dar, aşa cum zicea el, „există posibilitatea ca într-o bună zi lumea să rămână fără curent electric, iar omenirea să se cufunde într-un haos în care fiecare individ să fie pe cont propriu – atunci cei ca mine vor şti să se descurce”.

Cei asemenea lui Carl se vor prăbuşi.

Poate de-asta îl iubea mai mult pe Carl.

Sau poate pentru că fratele meu nu îl adula pe tata aşa cum o făceam eu.

Habar n-am dacă despre asta era vorba – despre instinctele protectoare ale tatei combinate cu nevoia lui de a se simţi iubit de propriul fiu. Sau poate că fratele meu semăna cu mama, cea din vremea în care se cunoscuseră. Semănau la vorbă, în cum râdeau, gândeau şi se mişcau. Se vede chiar şi-n fotografiile mamei din tinereţe. „Carl e la fel de chipeş ca Elvis”, obişnuia să spună tata. Poate că asta iubise la mama: că semăna cu Elvis. Un Elvis blond, însă având aceleaşi trăsături hispanice sau indiene: ochi migdalaţi, piele netedă, lucioasă, sprâncene proeminente. Zâmbetul şi râsul care părea mereu să aştepte sub suprafaţa lucrurilor. Poate că tata s-a reîndrăgostit de mama. Apoi de Carl.

Habar n-am.

Tot ce ştiu este că la un moment dat tata a preluat sarcina lecturii înainte de culcare, rămânând în odaia băieţilor tot mai mult. Continua să citească multă vreme după ce adormeam eu în patul de sus. N-am ştiut ce se petrece până într-o noapte în care m-au trezit scâncetele lui Carl şi încercările tatei de a-l face să se potolească. Am aruncat o privire peste marginea patului şi am observat că scaunul tatei era gol, că trebuia să se fi strecurat în pat, lângă Carl.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Carl a avut un coşmar, a răspuns tata. Culcă-te la loc, Roy.

Iar eu m-am culcat la loc. Am dormit somnul vinovat al celor fără de vină. Şi am continuat s-o fac până într-o noapte în care l-am auzit din nou pe Carl cum plânge. Tata părăsise dormitorul, aşa că frăţiorul meu rămăsese singur, neavând pe nimeni care să-l consoleze. Aşa că am coborât în patul lui, l-am luat în braţe şi l-am rugat să-mi povestească ce visase; i-am spus că toţi monştrii aveau să dispară ca prin farmec.

La care Carl a pufnit şi a spus că monştrii îi spuseseră să nu povestească nimic nimănui, pentru că altfel vor veni şi o vor lua şi pe mama, şi pe noi – şi ne vor duce în Huken să ne mănânce.

— Nu şi pe tata? l-am întrebat eu.

Carl n-a răspuns, iar eu nu mai ştiu dacă înţelesesem despre ce era vorba şi-mi reprimasem gândul sau dacă am înţeles abia mai târziu, dacă *am vrut* să înţeleg că monstrul era tatăl nostru. Tata. Nu ştiu nici dacă mama voia să înţeleagă, dar în cazul ei lipsea voinţa; pentru că totul se petrecea pe faţă. Ceea ce o făcea la fel de vinovată ca mine, pentru că amândoi ne făceam că nu vedem şi nu încercam să oprim ce se întâmplă.

Când în sfârşit am făcut ceva, împlinisem şaptesprezece ani. Eu şi tata eram singuri în hambar. Eu ţineam scara în vreme ce el schimba nişte becuri sub creasta acoperişului. Hambarele fermelor montane nu sunt foarte înalte, însă mie tot mi se părea că eram o ameninţare pentru el, care era la câţiva metri deasupra holului.

— De acum înainte n-o să mai faci ce-i faci lui Carl.

— Cum spui tu, a zis tata cu glas scăzut, terminând de înlocuit becurile.

Apoi a coborât de pe scară, în vreme ce eu i-o ţineam cât mai nemişcată. Înainte să se năpustească asupra mea, a pus becurile vechi jos. Nu m-a lovit peste faţă, doar în corp, mai precis în toate părţile moi, acolo unde durerea e mai cumplită. În vreme ce zăceam în fân, neputând să mai respir, s-a aplecat deasupra mea şi mi-a spus cu o voce groasă, răguşită:

— Nu-l acuza niciodată pe tatăl tău de aşa ceva sau te ucid cu mâna mea, Roy. Există o singură şansă să opreşti un tată, şi anume ţinându-ţi gura închisă, aşteptând momentul potrivit şi ucigându-l. Ai înţeles?

Fireşte că înţelesesem. Asta ar fi trebuit să facă şi Scufiţa Roşie. Doar că în clipa aceea eu nu puteam vorbi, nu eram în stare nici măcar să dau din cap. Am putut să-mi ridic uşor privirea, suficient să observ că ochii tatei erau plini de lacrimi.

Tata m-a ajutat să mă ridic în picioare, apoi am luat cina – iar în noaptea aia s-a strecurat din nou în patul lui Carl.

A doua zi m-a luat cu el în hambar, unde atârnase un sac

de box mare pe care îl adusese din Minnesota. O vreme îşi dorise ca eu şi Carl să facem box, însă pe noi nu ne interesase, nici măcar când ne-a povestit despre celebrii fraţi pugilişti din Minnesota, Mike şi Tommy Gibbons. Cel din urmă era favoritul tatei – ne arătase fotografii cu el, ne spusese că şi Carl semăna cu Tommy cel înalt şi blond, de categorie grea. Eu semănăm mai degrabă cu Mike, fratele mai mare, care de fapt era mai mic de înălţime şi a cărui carieră nu fusese la fel de strălucită. Oricum, niciunul dintre ei nu ajunsese campion. Tommy ratase titlul în 1923, când rezistase cincisprezece runde în ring, însă pierduse la punctaj în faţa marelui Jack Dempsey. Asta se întâmpla în orăşelul Shelby, un nod al căii ferate Great Northern despre care magnatul care deţinea compania de transport, Peter Shelby – localitatea purta numele lui –, spunea că este „o mocirlă uitată de Dumnezeu”. Organizatorii meciului le spuseseră celor de acolo că evenimentul va plasa în sfârşit localitatea pe harta Statelor Unite, aşa că administratorii orăşelului investiseră tot ce aveau şi mai mult. Au construit un stadion încăpător, însă în ziua meciului şi-au făcut apariţia doar şapte mii de spectatori, plus un grup care a intrat fără să plătească, iar oraşul – inclusiv patru bănci locale – a dat faliment. Tommy Gibbons a lăsat în urma lui un oraş în ruină, nu s-a ales cu niciun titlu, sărac lipit, fără nimic în afară de certitudinea că măcar încercase.

— Te mai doare ceva? m-a întrebat tata.

— Nu, am răspuns eu, deşi mă durea peste tot.

Tata mi-a arătat cum să-mi ţin picioarele şi care sunt loviturile de bază, după care mi-a pus mănuşile lui vechi şi roase.

— Cum rămâne cu *garda?* l-am întrebat eu, amintindu-mi de un jurnal de ştiri în care văzusem fragmente din meciul Dempsey versus Gibbons.

— Dacă loveşti cu putere şi loveşti primul, n-ai nevoie de nicio gardă, mi-a răspuns el, aşezându-se în spatele sacului. Ăsta e inamicul. Spune-ţi că trebuie să-l ucizi înainte să te ucidă el pe tine.

Aşa că am ucis. El ţinea bine de sac, ca să nu se

balanseze prea mult, însă din când în când se uita pe lângă el ca şi cum ar fi vrut să-mi arate pe cine mă antrenam să ucid.

— Nu e rău, a comentat el în vreme ce eu stăteam aplecat, leoarcă de sudoare, cu palmele pe genunchi. Acum o să-ţi bandajăm încheieturile şi o luăm de la capăt, de data asta fără mănuşi.

După trei săptămâni reuşisem să fac găuri în sacul de box, aşa că pânza trebuise să fie cusută cu o sfoară groasă. Îmi însângeram pumnii lovind cusăturile alea, două zile le lăsam să se vindece, după care iar mi-i însângeram. Mă simţeam bine aşa, durerea înăbuşea o altă durere, înăbuşea ruşinea pe care o simţeam stând acolo şi lovind un sac de box, incapabil să fac altceva.

Pentru că tata a continuat s-o facă.

Poate nu la fel de des ca înainte. Nu-mi mai amintesc.

Îmi aduc însă aminte că nu-i mai păsa dacă dormeam sau nu, dacă mama dormea sau nu, tot ce-i păsa era să arate că el era stăpânul în casă şi că stăpânul face tot ce-i pofteşte inima. Mă şi transformase într-un adversar egal din punct de vedere fizic, de parcă ar fi vrut să ne arate că ne controla cu spiritul, nu cu muşchii. Pentru că tot ce e fizic e trecător şi dispare, în vreme ce spiritul este etern.

Mie îmi era ruşine. În vreme ce gândurile mele încercau să se îndepărteze de ceea ce auzeam petrecându-se în patul de jos, de legănarea şi scârţâitul paturilor suprapuse, de casa aceea. Iar după ce tata pleca, coboram în patul lui Carl şi îl ţineam îmbrăţişat până când înceta să mai plângă, şoptindu-i la ureche că într-o bună zi vom pleca amândoi undeva departe. Aveam să-l opresc. Aveam să opresc imaginea asta a mea în oglindă. Cuvinte goale care mă făceau să mă ruşinez şi mai mult de mine însumi.

Apoi am crescut suficient de mult ca să începem să mergem pe la petreceri. Carl bea mai mult decât ar fi trebuit şi intra în belele mai des decât ar fi fost normal. Iar eu mă bucuram de toate astea, pentru că-mi dădea ocazia să fac ceea ce nu reuşisem niciodată să fac acasă: să-mi

protejez frăţiorul. Era simplu, pentru că nu făceam decât ce mă învăţase tata: loveam primul şi cu putere. Loveam feţe de parcă ar fi fost saci de box cu faţa tatei pe ei.

Dar trebuia să vină şi ziua aia.

Şi a venit.

Carl m-a căutat să-mi spună că fusese la doctor, că fusese examinat şi că i se puseseră o mulţime de întrebări. Că cei de acolo suspectau ceva. Eu l-am întrebat ce problemă avea, iar el şi-a dat pantalonii jos şi mi-a arătat. Am fost atât de supărat că am început să plâng.

În seara aia, înainte să mă duc la culcare, m-am dus pe verandă şi am luat de pe perete cuţitul de vânătoare. L-am pus sub pernă şi am aşteptat.

Şi-a făcut apariţia abia în cea de-a patra noapte. Ca de obicei, m-a trezit scârţâitul discret al uşii. Tata stinsese lumina de pe coridor, aşa că nu i-am zărit decât silueta conturându-se în cadrul uşii. Mi-am strecurat mâna sub pernă şi am apucat mânerul cuţitului. Îl întrebasem pe unchiul Bernard, care citise totul despre sabotorii care activaseră în Os în timpul războiului, iar el îmi spusese că, dacă vrei să ucizi pe cineva fără să faci zgomot, trebuie să-i înfigi cuţitul în spate, la nivelul rinichilor. Tot el îmi spusese că tăierea gâtlejului e mult mai dificilă decât pare în filme, că mulţi partizani nu reuşiseră decât să-şi taie policele mâinii cu care ţineau inamicul. Eu nu ştiam exact cât de sus erau rinichii, însă planul meu era să-l înjunghii de multe ori, pentru ca măcar una dintre lovituri să-i nimerească. Dacă n-avea să meargă, urma să-i tai gâtul laolaltă cu propriul meu police – nu-mi păsa.

Silueta din cadrul uşii se clătina uşor, poate tata băuse mai multe beri decât de obicei. Pur şi simplu lâncezea acolo, întrebându-se parcă dacă nu cumva greşise uşa. De fapt o greşise. De ani întregi. Însă aceasta urma să fie ultima dată când ar mai fi făcut-o.

Am auzit un sunet, de parcă tocmai trăsese aer în piept. Sau poate că amuşinase aerul.

Uşa s-a închis, în dormitor s-a făcut beznă, iar eu m-am

pregătit. Inima îmi bătea cu atâta putere că simţeam cum se izbeşte de cutia toracică. Apoi i-am auzit paşii pe scară şi mi-am dat seama că se răzgândise.

Peste câteva momente l-am auzit cum deschide uşa din faţă a casei.

Să fi simţit ceva? Am citit undeva că adrenalina are un miros specific pe care creierul nostru – în chip conştient sau inconştient – îl sesizează, alertându-ne. Sau luase o hotărâre în cadrul uşii? Nu numai să nu mai intre peste Carl în noaptea aia, ci niciodată. S-o termine pentru totdeauna.

În vreme ce stăteam acolo, am început să simt cum trupul începe să-mi tremure. Din gâtlej mi-a ieşit un fel de scrâşnet când am tras aer în piept şi mi-am dat seama că îmi ţinusem răsuflarea tot timpul.

După o vreme am auzit un plânset înfundat. Mi-am ţinut din nou respiraţia, însă mi-am dat seama că sunetul nu venea dinspre Carl, care respira din nou regulat, ci prin burlanul de fum.

M-am strecurat afară din pat, am aruncat nişte haine pe mine şi am coborât la parter.

Mama stătea în bucătăria cufundată în semiîntuneric, lângă blat. Purta capotul ei roşu care arăta ca o jachetă matlasată şi se uita pe fereastră, la hambarul cu luminile aprinse. În mână ţinea un pahar, iar pe masă se afla sticla de burbon care stătuse nedeschisă cu anii, în dulapul din sufragerie.

M-am aşezat pe un alt scaun.

M-am uitat în direcţia spre care privea şi ea – la hambar.

Mama a dat restul de băutură peste cap şi şi-a umplut din nou paharul. Era prima dată, după seara aia petrecută la Grand Hotel, în care o vedeam bând fără să fi fost Ajunul Crăciunului.

Când a deschis, în cele din urmă, gura, vocea îi era răguşită şi tremurătoare.

— Ştii, Roy, eu îl iubesc pe tatăl tău atât de mult încât n-aş putea trăi fără el.

Părea concluzia unei conversaţii lungi, tăcute, pe care o purtase cu ea însăşi.

N-am spus nimic, continuând să mă uit la hambar, aşteptând să aud vreun zgomot venind de-acolo.

— Dar el poate trăi fără mine, a continuat ea. Nu ştiu dacă ţi-am mai spus, dar la naşterea lui Carl au fost complicaţii. Am pierdut mult sânge şi mi-am pierdut cunoştinţa, iar doctorul a fost nevoit să-l roage pe tatăl tău să ia o decizie. Existau două soluţii: una care punea în pericol fătul şi alta riscantă pentru mine. El a ales-o pe cea periculoasă pentru mine, Roy. Bineînţeles că mai târziu a susţinut că şi eu aş fi făcut aceeaşi alegere – şi-avea dreptate. Doar că nu *eu* avusesem de ales, ci *el.*

Oare ce zgomot mă aşteptam să aud dinspre hambar? O detunătură de puşcă. Când coborâsem scările, uşa dinspre verandă rămăsese deschisă şi puşca de vânătoare care stătea agăţată sus, pe perete, dispăruse.

— Dar, dacă ar fi trebuit să aleg între a salva viaţa ta şi a lui Carl, atunci l-aş fi ales pe el. Aşa că acum ştii. Asta-i mama de care ai avut parte, a spus ea, ducându-şi paharul la gură.

N-o mai auzisem niciodată vorbind aşa şi totuşi nu-mi păsa. Nu mă puteam gândi decât la ce s-ar fi putut petrece în hambar.

M-am ridicat în picioare şi am ieşit. Era sfârşit de vară, iar aerul nopţii îmi răcorea obrajii. Nu m-am grăbit. Am păşit cu paşi măsuraţi, aproape ca un bărbat matur. Apoi, în lumina uşii deschise a hambarului, am zărit puşca de vânătoare sprijinită de uşor. Când m-am apropiat, am observat scara care stătea sprijinită de una dintre grinzile acoperişului, peste care aruncase o funie.

Am auzit zgomotul înfundat al pumnilor izbind husa de plastic a sacului de box.

M-am oprit înainte să ajung în dreptul uşii, dar suficient de aproape ca să-l pot vedea. Continua să lovească sacul. Oare ştia că faţa pe care o desenasem pe el era a lui? Probabil că da.

Oare puşca aia se afla acolo pentru că nu reuşise să termine ce începuse? Sau era o invitaţie pentru mine?

Obrajii nu-mi mai dogoreau. Brusc şi în acelaşi timp cu

restul corpului, deveniseră reci ca gheaţa, iar acum vântul domol bătea prin mine de parcă aş fi fost o fantomă.

Am stat acolo privindu-l pe tata. Ştiam, desigur, că-şi dorea să-l opresc, să-l forţez să n-o mai facă, să-i fac inima să nu-i mai bată. Totul fusese aranjat. Organizase totul în aşa fel încât a doua zi să pară că el însuşi o făcuse – până şi funia aia era un mesaj cât se poate de străveziu. Aşa că tot ce-ar fi trebuit să fac ar fi fost să-l împuşc de la mică distanţă şi să aşez puşca lângă cadavru. M-am cutremurat. Nu-mi mai puteam controla corpul, muşchii nu mă mai ascultau şi tremuram din toate mădularele. Nu mai simţeam nici furie, nici teamă – doar impotenţă şi ruşine. Pentru că nu eram în stare s-o fac. *El* voia să moară, *eu* voiam ca el să moară – şi cu toate astea n-o puteam face. Pentru că el eram eu. Pentru că îl uram şi aveam nevoie de el, aşa cum uram şi aveam nevoie de propria persoană. În vreme ce mă îndreptam spre casă, îl auzeam cum geme şi loveşte, cum înjură şi loveşte, cum suspină şi loveşte.

A doua zi, la micul dejun, părea că în noaptea precedentă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. De parcă totul nu fusese decât un vis. Tata a aruncat o privire pe geamul de la bucătărie şi a comentat ceva despre vreme, iar mama îl zorea pe Carl să nu întârzie la şcoală.

28

La câteva luni după ce îmi lăsasem tatăl în hambar, doamna Willumsen a parcat în faţa atelierului ca să-şi bage în service maşina ei Saab Sonett ’58, o maşină cu două locuri şi singura decapotabilă din sat.

Localnicii spuneau că soţia lui Willumsen era obsedată de o divă pop norvegiană, în vogă prin anii 1970, pe care încerca s-o imite în toate cele: maşina, hainele, machiajul, până şi mersul. Ba chiar încercase să imite şi celebra voce gravă a divei. Eu eram prea tânăr ca să mi-o amintesc pe vedeta asta, însă doamna Willumsen era, fără îndoială, o divă din cap până-n picioare.

Unchiul Bernard avea programare la doctor, aşa că a trebuit să verific eu însumi maşina, ca să văd dacă avea vreo problemă serioasă.

— Frumoase curbe, am comentat eu, plimbându-mi o palmă peste una dintre aripile din faţă.

Plastic ranforsat cu fibră de sticlă. Unchiul Bernard îmi spusese că cei de la Saab produseseră mai puţin de zece exemplare şi că domnul Willumsen probabil scosese din buzunar mai mulţi bani decât i-ar fi plăcut pentru asta.

— Mulţumesc, mi-a răspuns ea.

Am deschis capota şi m-am uitat la motor. Am verificat bobinele de aprindere şi firele bujiilor, imitând şi eu ce văzusem că făcea altcineva, şi anume unchiul Bernard.

— Am impresia că te pricepi să lucrezi şi înăuntrul maşinii, a spus ea. Chiar dacă pari atât de tânăr.

A fost rândul meu să-i mulţumesc.

Era o zi caniculară. Lucrasem la o camionetă şi îmi dădusem jos partea de sus a salopetei, aşa că m-a găsit cu bustul gol când a venit. Pe vremea aia boxam din greu în hambar, iar în locurile în care cândva eram doar piele şi os acum crescuseră muşchi. Doamna Willumsen mă măsura cu privirea în timp ce-mi spunea ce vrea. Când am tras pe mine un tricou, înainte de a începe să-i verific maşina, a părut aproape dezamăgită.

Am închis capota şi m-am întors cu faţa spre ea. Pantofii cu toc o făceau nu doar mai înaltă decât mine – o făceau să mă domine.

— Ei? a întrebat ea, făcând apoi o pauză mult prea lungă. Îţi place ce vezi?

— Pare în regulă, însă ar trebui să mă uit mai bine, am spus eu cu o falsă încredere de sine, de parcă nu unchiul Bernard, ci eu aş fi fost cel care urma să inspecteze maşina.

Mi-am dat seama că era mai bătrână decât părea. Sprâncenele îi arătau ca şi cum şi le-ar fi ras de tot ca să şi le poată desena la loc. Avea câteva cute pe buza de sus, însă rămânea ceea ce unchiul Bernard numea „o femeie cu toate pânzele-n vânt”.

— Şi după ce te…

Aici doamna Willumsen şi-a înclinat capul într-o parte, cântărindu-mă din ochi, de parcă s-ar fi aflat într-o măcelărie, iar eu aş fi fost o bucată de carne aşezată în galantar.

— …uiţi?

— După aia o să schimb toate piesele care trebuie schimbate, am răspuns eu. Cu nişte limite… rezonabile şi acceptabile, desigur.

O altă propoziţie furată de la unchiul Bernard. Mai puţin pauza de la mijloc, unde simţisem nevoia să înghit în sec.

— „Rezonabile şi acceptabile”, a zâmbit ea, de parcă tocmai spusesem vreo vorbă de duh demnă de Oscar Wilde.

Doar că pe vremea aceea nici măcar nu auzisem de Oscar Wilde. Şi chiar atunci mi-am dat seama că nu eram singura persoană de-acolo care întrezărea tot felul de fantezii sexuale ascunse în conversaţie. Nu mai încăpea niciun dubiu: doamna Willumsen flirta cu mine. Nu că m-aş fi iluzionat că ar fi vrut să mergem mai departe de-atât, însă era limpede că-şi îngăduia să se joace puţin cu un băiat de şaptesprezece ani, aşa cum o pisică se joacă cu ghemurile tale de lână înainte să plece să-şi vadă de treburile ei. Era însă suficient ca să mă facă să mă simt

mândru, ba chiar puţin arogant.

— Vă pot spune de pe-acum că nu sunt prea multe lucruri de reparat, am zis eu, scoţându-mi din buzunarul salopetei cutiuţa argintie cu tutun de prizat şi sprijinindu-mă de capota maşinii.

— Maşina e într-o condiţie excelentă. Pentru vârsta ei.

Doamna Willumsen a izbucnit în râs.

— Rita, s-a prezentat ea, întinzându-mi o mână neobişnuit de albă, cu nişte unghii date cu ojă sângerie.

Dacă aş fi avut mai multă prezenţă de spirit, probabil că i-aş fi sărutat-o. Am pus cutiuţa la loc, mi-am şters mâinile cu cârpa care îmi atârna din buzunarul de la spate şi i-am strâns energic mâna:

— Roy.

Doamna Willumsen mi-a adresat o privire îngânduratã.

— OK, Roy, dar să ştii că nu e nevoie să strângi atât de tare.

— A?

— Nu spune „a” – spune „ce” sau „pardon”. Mai încearcă, a spus ea, întinzându-mi încă o dată mâna.

I-am apucat-o din nou, de data asta cu grijă, iar ea şi-a tras-o către sine.

— Nu ţi-am spus să te porţi cu ea de parcă ar fi vorba de un bun furat, Roy. Eu îţi ofer mâna mea, iar în cele câteva clipe în care mi-o iei, ea devine a ta. Aşa că foloseşte-o, fii bun cu ea, comportă-te cu ea în aşa fel încât să te asiguri că o vei mai primi şi altă dată.

Apoi mi-a întins mâna a treia oară.

Iar eu i-am apucat-o cu ambele palme.

Am mângâiat-o. Mi-am lipit-o de obraz. Habar n-aveam de unde căpătasem curajul s-o fac. Tot ce ştiam era că acum chiar îl căpătasem – tot curajul care îmi lipsise când stătusem în faţa hambarului, privind puşca de vânătoare sprijinită de uşorul uşii.

Rita Willumsen a început să râdă, a aruncat apoi o scurtă privire în jur, ca să se asigure că nu ne vede nimeni, apoi m-a lăsat să-i mai ţin puţin mâna, înainte să şi-o retragă încetişor.

— Învеţi repede, a spus ea. Repede. Şi în curând vei fi un bărbat în toată firea. Cred că vei face pe cineva foarte fericită, Roy.

În clipa următoare în faţa noastră a oprit un Mercedes. Domnul Willumsen a sărit afară şi abia dacă a avut timp să mă salute, atât de ocupat era să deschidă portiera pentru doamna Willumsen. Care acum era *Rita* Willumsen. Soţul ei a ţinut-o de mână în vreme ce ea urca în maşină – tocuri înalte, păr tapat, fustă strâmtă. Şi când s-au îndepărtat am trăit o combinaţie de excitare şi năuceală gândindu-mă la drumul care mi se aşternuse în faţă. Agitaţia venea de la faptul că ţinusem mâna doamnei Willumsen într-a mea, cu unghiile lungi zgâriindu-mi uşor palma. Apoi mai era faptul că ea era soţia, evident adorată, a lui Willumsen, tipul care îl fraierise pe tata când îi vânduse Cadillacul şi care se şi lăudase cu asta. Năuceala venea de la compartimentul motorului, în care totul părea pus de-a-ndoaselea. Adică cutia de viteze se afla *în faţa* motorului. Unchiul Bernard avea să-mi explice mai târziu că aşa era distribuită greutatea într-o maşină Sonett, că proiectanţii întorseseră până şi arborele cotit pentru ca maşina să nu semene cu toate celelalte. Saab Sonett. Ce mai maşină. Ce frumuseţe demodată, minunată şi inutilă.

Am meşterit la Saab până târziu în noapte, verificând, strângând, schimbând. Simţeam că posed o energie nouă, furioasă şi nu prea ştiam de unde vine. De fapt, ştiam: de la Rita Willumsen. Mă atinsese. Eu o atinsesem. Văzuse în mine un bărbat. Sau cel puţin bărbatul care *aş fi putut* deveni. Iar asta mă umpluse de energie. La un moment dat, cum stăteam acolo în groapa auto, petrecându-mi degetele peste şasiul maşinii, am simţit cum mi se scoală. Am închis ochii şi am început să-mi imaginez. *Am încercat* să-mi imaginez. O Rită Willumsen pe jumătate dezbrăcată, aşezată pe capota Saabului şi făcându-mi semn cu degetul. Oja aia roşie. Iisuse!

Am tras cu urechea ca să mă asigur că eram singur în atelier înainte să trag în jos fermoarul salopetei.

— Roy? a şoptit Carl în întuneric în clipa în care mă pregăteam să mă urc în patul de sus.

Voiam să-i spun că fusesem nevoit să lucrez peste program la atelier şi că trebuie să se culce la loc, însă ceva din vocea lui m-a oprit. Am aprins lampa de deasupra patului. Avea ochii roşii de la plâns, iar unul dintre obraji îi era umflat. Am simţit cum mi se chirceşte stomacul. După noaptea din hambar, cu puşca, tata se ţinuse la distanţă.

— Iar a trecut pe-aici? am întrebat eu în şoaptă.

Carl a încuviinţat.

— Te-a… te-a şi lovit?

— Da. Şi am crezut că o să mă sugrume. Era supărat. M-a întrebat unde erai.

— Rahat, am zis.

— Trebuie să fii aici, a spus Carl. Dacă eşti tu aici, el nu vine.

— Nu pot să stau tot timpul aici, Carl.

— Atunci va trebui să plec. Nu mai suport… Nu mai vreau să trăiesc cu cineva care…

L-am cuprins pe Carl cu o mână, punându-mi cealaltă palmă pe ceafa lui, apoi i-am tras capul la piept, ca să poată suspina fără să-i trezească pe mama şi pe tata.

— O s-o rezolv, Carl, am şoptit eu în părul lui bond. Îţi jur. Nu va trebui să fugi de el. O s-o rezolv, mă auzi?

Cu prima lumină a dimineţii, planul meu era pus la punct.

Faptul că îl gândisem nu mă obliga la nimic, însă ştiam că de data asta eram pregătit. Mă gândeam la cuvintele pe care mi le spusese Rita Willumsen – că în curând voi fi un bărbat în toată firea. Acum era acel „curând”. De data asta nu mai băteam în retragere. Nu mă mai îndepărtam de puşcă.

29

Cât timp am lucrat la Saab Sonett, am aflat câteva lucruri. Nu numai că motorul era pus invers, ci şi că sistemul de frânare era mai simplu. Maşinile moderne dispun de un sistem de frânare dublă, pentru că, atunci când unul dintre furtunuri se taie, frânele să poată funcţiona în continuare, cel puţin pe două din cele patru roţi. La un Sonett însă ajungea să tai un furtun şi – zbang! – aveai un vagon de cale ferată lăsat să alunece în pantă pe şinele triajului. Mi-am dat seama că aşa funcţionau cele mai multe dintre maşinile vechi – inclusiv Cadillacul DeVille din 1979 al tatei, cu toate că acela avea de fapt două furtunuri de frână.

Când oamenii acestei ţări nu cad răpuşi de vreo boală obişnuită, ei mor pe drum, într-o maşină, într-un hambar, atârnând la capătul unui ştreang sau ucişi de focul unei puşti de vânătoare. Ratasem ocazia atunci când tata îmi oferise şansa să folosesc puşca şi poate că înţelesesem şi că n-avea de gând să-mi mai ofere una. Că acum trebuia să-mi folosesc propria minte. Şi după ce m-am gândit mai bine, am ştiut că găsisem soluţia potrivită. Nu era vorba despre vreun căpitan de vas care trebuie să se ducă la fund împreună cu vaporul sau ceva de genul – era ceva cât se poate de practic. Un accident de maşină n-ar fi avut parte de o investigaţie atât de amplă ca atunci când găseşti victima cu creierii împrăştiaţi – sau cel puţin asta ajunsesem să cred. În plus, habar n-aveam cum aş fi reuşit să-l surprind pe tata în hambar, ca să-l pot împuşca, fără ca mama să-şi dea seama ce s-a petrecut. Şi numai Dumnezeu ştie dacă i-ar fi minţit pe poliţişti după ce bărbatul fără de care nu putea trăi ar fi fost ucis. „Asta-i mama de care ai avut parte.” Dar sabotarea frânelor unui Cadillac era un lucru simplu. Iar consecinţele – uşor de prevăzut. În fiecare dimineaţă tata se scula, se îngrijea de capre, îşi făcea cafeaua şi ne urmărea în tăcere pe mine şi pe Carl la micul dejun. După ce noi doi plecam cu bicicletele – el la şcoală,

eu la atelier –, tata se urca în Cadillac şi se ducea în sat ca să aducă corespondenţa şi să cumpere ziarul.

Cum era parcat sub acoperişul hambarului şi îl urmărisem pe tata de nenumărate ori cum pornea motorul, cum demara, ştiam că – în afara zilelor în care drumul era acoperit cu zăpadă sau gheaţă – nu atingea frânele şi nu trăgea de volan decât când maşina ajungea la Geitesvingen.

În seara aia am cinat în sufragerie, după care am zis că mă duc în hambar să mă antrenez cu sacul de box.

Nimeni n-a spus nimic. Mama şi Carl îşi ştergeau farfuriile cu câte o bucăţică de pâine. Tata s-a mulţumit să-mi arunce o privire interogativă. Poate pentru că nici eu, nici el, nu obişnuiam să-i anunţăm pe ceilalţi ce aveam de gând să facem – pur şi simplu ne ridicam de la masă şi ne vedeam de treabă.

Mi-am luat geanta de antrenament în care strecurasem unealta adusă de la atelier. Treaba s-a dovedit a fi puţin mai complicată decât mă aşteptasem, însă după o jumătate de oră reuşisem să slăbesc şuruburile şi să scot bolţul care ţinea coloana de direcţie, după care am perforat ambele furtunuri de frână şi am scurs lichidul într-o găleată. M-am schimbat în echipamentul de sport şi mi-am petrecut următoarele treizeci de minute lovind sacul de box, aşa că, atunci când am intrat în camera de zi, în care mama şi tata stăteau aşezaţi ca un cuplu dintr-o reclamă din anii 1960, el citind ziarul, ea tricotând, eram lac de transpiraţie.

— Noaptea trecută ai ajuns târziu acasă, mi-a spus tata, fără să-şi ridice ochii din ziar.

— Am lucrat peste program, i-am răspuns.

— Ai voie să ne spui dacă te-ai întâlnit cu o fată, a intervenit mama zâmbind, de parcă chiar asta eram: o familie obişnuită dintr-o reclamă de căcat.

— Doar am lucrat peste program, am repetat eu.

— Ei bine, a spus tata împăturindu-şi ziarul, s-ar putea să lucrezi mai des peste program de-acum. Tocmai au sunat de la spitalul din Notodden. L-au internat pe Bernard. Se pare că i-au găsit ceva suspect ieri, când a fost la medic. S-

ar putea să fie operat.

— Da? am spus eu simţind mă trec fiorii.

— Da, iar fiica lui e în Mallorca cu familia şi nu-şi poate întrerupe vacanţa. Aşa că cei de la spital vor să ne ducem noi.

Atunci a intrat Carl.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Vocea lui suna de parcă ar fi fost anesteziat, iar pe obraz avea o vânătaie urâtă, chiar dacă între timp umflătura trecuse.

— Mergem la Notodden, i-a răspuns tata ridicându-se de pe scaun. Îmbrăcaţi-vă.

Am simţit cum mă cuprinde panica, cum se întâmplă în dimineţile când deschizi uşa de la intrare şi nu te aştepţi ca afară să fie minus treizeci de grade: vântul bate uşor şi nu ţi-e frig, tot ce simţi este că brusc şi inexplicabil ai paralizat. Am deschis gura numai ca s-o închid la loc – pentru că paralizia îţi afectează şi creierul.

— Mâine am de dat un examen important, s-a scuzat Carl, privindu-mă. Iar Roy mi-a promis că o să mă asculte.

Eu nu ştiam nimic despre niciun examen. Habar n-aveam ce înţelesese Carl, însă cumva îşi dăduse seama că încercam cu disperare să nu mergem cu ei la Nottoden.

— Atunci, a intervenit mama, uitându-se la tata, ar putea să…

— Nici vorbă, i-a retezat tata vorba. Familia e întotdeauna pe primul loc.

— Eu şi Carl o să luăm autobuzul de Notodden mâine, după şcoală, am propus eu.

Cu toţii s-au uitat la mine surprinşi. Cu toţii o auzisem. Deodată vorbisem ca el – ca tata când lua o hotărâre şi nu mai rămânea nimic de discutat, pentru că aşa trebuiau făcute lucrurile.

— Bine, a spus mama uşurată.

Tata n-a mai spus nimic, însă m-a fixat în continuare cu privirea.

Înainte de plecare, eu şi Carl i-am condus pe tata şi pe mama până în curte.

Iată-ne pe toţi patru stând în faţa maşinii, pe înserat, o familie despărţindu-se după cină.

— Conduceţi cu grijă, le-am spus eu.

Tata a dat din cap. Agale. E posibil ca şi eu, asemenea altor oameni, să fac prea mult caz de ultimele cuvinte rostite. Sau, ca în cazul tatei, de ultimul dat tăcut din cap. Dar cu siguranţă a existat ceva acolo care semăna cu un fel de recunoaştere. Sau cu o confirmare? Confirmarea faptului că fiul lui se transformă într-un adult.

Tata şi mama au urcat în Cadillac şi imediat am auzit motorul pornind cu un mormăit. Mormăitul s-a preschimbat apoi într-un tors domol, ca de motan. Apoi i-am văzut cum se îndreaptă încet către Geitesvingen.

Şi eu, şi fratele meu am văzut becurile de frână aprinzându-se. Sunt conectate la pedală, aşa că, şi când sistemul nu funcţionează, becurile tot luminează. Apoi maşina a prins viteză. Carl a gemut. Mi-l imaginam cu ochii minţii pe tata cum trage de volan, cum aude un hârşâit dinspre coloana de direcţie, simţind cum volanul se mişcă fără să întâmpine nicio rezistenţă şi fără să aibă vreun efect asupra roţilor. Sunt destul de convins că în clipa aia a înţeles. Aşa sper. Că a înţeles şi a acceptat. Că a acceptat că în povestea aia era inclusă şi mama – şi că totul avea sens. Ea putea să trăiască cu ce făcea el, dar nu şi în absenţa lui.

Totul s-a petrecut în linişte şi cu o stranie lipsă de dramatism. Nu s-a auzit niciun claxon frenetic, nu s-au auzit ţipete, nu s-a simţit miros de cauciuc încins. Tot ce-am putut auzi a fost zgomotul roţilor rulând pe pietriş, apoi maşina a dispărut, iar fluierarul-auriu şi-a cântat singurătatea.

Izbitura din Huken a sunat ca bubuitura îndepărtată a unui tunet întârziat. N-am auzit ce-a spus sau ce-a strigat Carl, nu mă puteam gândi decât că eu şi Carl rămăseserăm singuri pe lume acolo sus. Că drumul din faţa noastră era liber şi că tot ceea ce puteam zări în semiîntunericul acela era silueta muntelui profilându-se peste cerul oranj spre apus şi roz către nord şi sud. Iar mie mi se părea că era cel

mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată, ca şi cum răsăritul şi asfinţitul s-ar fi petrecut în acelaşi timp.

30

Din ziua înmormântării nu-mi amintesc decât mici fragmente.

Unchiul Bernard reuşise să se pună pe picioare, iar doctorii se hotărâseră să nu-l opereze. El şi Carl au fost singurele persoane pe care le-am văzut plângând. Biserica era plină de oameni care – din câte ştiam – n-aveau nicio legătură cu mama şi cu tata, în afara celor absolut inevitabile într-un sat ca Os. Bernard a rostit câteva cuvinte şi a citit ce scria pe panglicile coroanelor de flori. Cea mai mare fusese depusă din partea Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen, care probabil că putea să-şi deducă nişte taxe în felul ăsta. Nici eu, nici Carl, nu ne-am exprimat dorinţa de a spune ceva, iar preotul n-a insistat s-o facem. Cred că a apreciat că l-am lăsat să se desfăşoare în faţa unei congregaţii atât de numeroase. Doar că nu-mi amintesc deloc ce-a spus, cred că nici măcar nu i-am ascultat discursul. Apoi au urmat condoleanţele: un lung şir de feţe palide, îndurerate. Parcă aş fi stat la o barieră de cale ferată şi aş fi privit din maşină cum trece trenul: feţe holbându-se parcă la tine, însă aflându-se de fapt în drum spre alte locuri.

Mulţi mi-au spus că le părea rău pentru mine. Desigur, eu nu le puteam răspunde că se întristaseră degeaba.

Îmi mai amintesc de ziua în care eu şi Carl stăteam în sufragerie, chiar înainte să ne mutăm la unchiul Bernard. Nu ştiam că peste doar câteva zile aveam să ne mutăm din nou la Opgard. Era atâta linişte acolo.

— Acum toate astea sunt ale noastre, a spus Carl.

— Mda, am zis eu. Dar îţi doreşti ceva de aici?

— Aia, a răspuns Carl, arătând spre dulapul în care tata îşi ţinea lăzile cu sticle de Budweiser şi de burbon.

Eu am luat cutiuţele cu tutun Berry’s şi aşa m-am apucat de prizat. N-o făceam prea des, pentru că tutunul american era greu de obţinut şi nu voiai să-l înlocuieşti cu rahatul ăla suedez – nu dacă dăduseşi de gustul tutunului fermentat

cum se cuvine.

Fuseserăm interogaţi de şeful de post şi înainte de înmormântare, deşi el pretinsese că voia doar „să stea puţin de vorbă” cu noi. Sigmund Olsen se întreba de ce nu existau urme de frânare la Geitesvingen şi s-a interesat dacă tata suferea de depresie. Doar că eu şi Carl nu ne-am abătut de la povestea noastră, cum că totul părea să fie un accident. Poate că tata condusese un pic prea repede şi fusese neatent preţ de o clipă, pentru că se uitase în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă nu ne luaserăm după ei. Ceva de genul. În cele din urmă şeful de post a părut mulţumit. Mi-am dat însă seama cât de norocoşi eram că nu avea decât aceste două teorii: accidentul şi sinuciderea. Ştiam că nişte furtunuri de frână găurite şi extragerea unei cantităţi suficiente de lichid ca să slăbeşti frânele n-ar fi fost indicii suficiente pentru a trezi bănuieli în caz că erau descoperite. La maşinile vechi e ceva obişnuit să te trezeşti cu bule de aer în sistemul de frânare. Mai rău ar fi fost dacă s-ar fi descoperit că sistemul de prindere al coloanei de direcţie fusese slăbit, ca să nu mai meargă volanul. Maşina aterizase cu roţile în sus şi nu se făcuse zob, aşa cum mă aşteptasem. Dacă ar fi coborât acolo şi ar fi verificat maşina, ar fi ajuns la concluzia că tot ce e strâns se poate şi desface, până şi sistemul de prindere al coloanei de direcţie. Dar nişte şuruburi slăbite *plus* două furtunuri de frână perforate? Şi de ce nu se descoperise vreo urmă de lichid de frână pe pământ, pe unde trecuse maşina? Cum am zis, am fost norocoşi. Sau mai precis, *eu* fusesem norocos. Nu mă îndoiam că, într-un fel sau altul, fratele meu ştia că eu mă aflasem în spatele accidentului. Ştiuse instinctiv că în seara aceea trebuia să evităm cu orice preţ să ne urcăm în Cadillac. Şi mai era promisiunea pe care i-o făcusem: că aveam să rezolv lucrurile. Doar că nu m-a întrebat niciodată cum le rezolvasem. Probabil îşi dăduse seama că fuseseră frânele, pentru că văzuse luminile roşii aprinzându-se, fără ca maşina să încetinească. Şi dacă tot nu m-a întrebat niciodată nimic, la ce bun să-i fi spus eu? Nu poţi fi pedepsit pentru ceva ce nu ştii, iar dacă aş fi fost

acuzat de uciderea părinţilor, aş fi putut să-mi asum toată vina, nu trebuia să-l târăsc şi pe Carl după mine, aşa cum o târâse tata pe mama. Spre deosebire de ei, Carl putea să trăiască bine-mersi şi fără mine. Sau cel puţin aşa credeam eu.

31

Carl se născuse într-un început de toamnă, eu, în timpul vacanţei de vară. Asta însemna că de ziua lui el primea cadouri de la colegii de clasă şi i se dădea şi-o mică petrecere, în vreme ce ziua mea trecea nesărbătorită. Nu că m-aş fi plâns vreodată. Ăsta a fost motivul pentru care mi-a luat vreo două secunde să-mi dau seama că mie îmi era adresat cântecul.

— La mulţi ani de opşpe ani!

Eram în pauză şi stăteam la soare pe doi paleţi suprapuşi, cu ochii închişi şi ascultând Cream în căşti. Mi-am ridicat privirea şi mi-am scos căştile din urechi. A trebuit să-mi duc mâna la ochi. Nu că n-aş fi recunoscut vocea aia. Era Rita Willumsen.

— Mulţumesc, am spus eu, simţind cum încep să-mi dogorească obrajii şi urechile, de parcă aş fi fost surprins făcând ceva nepermis. De la cine aţi aflat?

— Ai ajuns la majorat, s-a mulţumit ea să-mi răspundă. Ai dreptul să votezi. Să-ţi iei carnet de conducere. Şi poţi fi băgat la puşcărie.

Saabul Sonett era în spatele ei, în locul în care îl parcase şi cu câteva luni în urmă. Ceva părea să se fi schimbat însă, de parcă atunci mi-ar fi făcut o promisiune, iar acum se întorsese să şi-o ducă la îndeplinire. Mi-am pus căştile la loc în buzunarul de la spate, simţind cum îmi tremură uşor mâna. Între timp mă sărutasem cu o fată şi chiar îmi strecurasem puţin degetele pe sub sutienul ei, în spatele casei de cultură din Årtun, însă rămăsesem cât se poate virgin.

— Sonettul a început să scoată nişte zgomote ciudate, a spus ea.

— Ce fel de zgomote? am întrebat-o.

— Poate că ar fi mai bine să dăm o tură ca să le auzi şi tu?

— Sigur. Doar o clipă, am spus eu intrând în birou şi anunţându-l pe unchiul Bernard că voi lipsi puţin.

— OK, a răspuns el fără să-şi ridice privirea din „hârţogăria aia nenorocită”, aşa cum îi spunea el – şi care acum, după ce se externase din spital, zăcea de jur-împrejurul lui în vrafuri imense. Când te întorci?

— Nu ştiu.

Şi-a scos ochelarii de citit şi s-a uitat la mine.

— OK? a spus el pe un ton interogativ, de parcă ar fi vrut să mă întrebe dacă mai am ceva să-i zic – şi, chiar dacă nu voiam, era în regulă, pentru că avea încredere în mine.

Am clătinat din cap şi am păşit în lumina soarelui.

— Într-o zi ca asta ar trebui să tragem capota, a spus Rita Willumsen, intrând cu Sonettul pe şoseaua principală.

N-am întrebat-o de ce n-o făcuserăm.

— Ce fel de sunete auziţi? am întrebat-o eu.

— Oamenii mă întreabă dacă am cumpărat maşina asta pentru că o poţi decapota. Aici, unde vara durează doar o lună şi jumătate, probabil la asta se gândesc. Dar ştii care e de fapt motivul, Roy?

— Culoarea?

— Ce mascul şovin eşti, a râs ea. Motivul a fost numele. Sonett. Ştii ce-i ăla un sonet?

— Un model de Saab.

— E o poezie cu formă fixă. Un fel de poem de dragoste cu două catrene şi două terţine, paisprezece versuri cu totul. Cel mai iscusit sonetist a fost un italian pe nume Francesco Petrarca, un tip îndrăgostit lulea de o femeie pe nume Laura, care era măritată cu un conte. I-a dedicat în total trei sute şaptişpe sonete. O grămadă, nu-i aşa?

— Păcat că era măritată.

— Nici vorbă. Cheia pasiunii este să nu ai niciodată parte complet şi definitiv de persoana iubită. Noi, oamenii, suntem destul de nepricepuţi când e vorba de astfel de chestii.

— A, da?

— Mai ai multe de învăţat, din câte-mi dau seama.

— Tot ce se poate, dar să ştiţi că eu nu aud niciun zgomot ciudat.

Doamna Willumsen s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Îl aud dimineaţa, după ce bag cheia în contact şi dispare de îndată ce motorul se încălzeşte. O să parcăm puţin şi o să lăsăm motorul să se răcească de tot, mi-a spus ea, arătându-mi ceva cu degetul şi virând pe un drum forestier.

Era limpede că se mai plimbase cu maşina pe acolo, pentru că după o vreme a cotit pe un drum şi mai strâmt, frânând sub nişte crengi joase de brad.

Liniştea bruscă din momentul în care a stins motorul m-a luat prin surprindere. Instinctul îmi spunea că trebuie umplută, pentru că era mai tensionată decât orice m-aş fi putut gândi să spun. Eu – care eram deja un ucigaş – nu îndrăzneam nici să mă mişc, nici să mă uit la ea.

— Ia zi-mi, Roy. Te-ai întâlnit cu vreo fată după ce am stat de vorbă în ziua aia?

— Cu câteva, am răspuns eu.

— Şi ţi-a plăcut de vreuna în mod special?

Am scuturat din cap, uitându-mă la ea cu coada ochiului. Purta la gât un batic roşu din mătase, deasupra unei bluze largi, însă i se vedeau clar contururile sânilor. Fusta i se ridicase pe pulpe şi-i vedeam genunchii.

— Şi ai… făcut-o cu vreuna dintre ele, Roy?

Am simţit cum mi se strânge stomacul. M-am gândit s-o mint, însă ce-aş fi avut de câştigat făcând-o?

— Nu până la capăt, nu.

— Bun, a spus ea, scoţându-şi cu gesturi încete baticul de mătase.

Ultimii trei nasturi ai bluzei îi stăteau desfăcuţi.

Mi se sculase. Simţeam cum mi se umflă în pantaloni, aşa că mi-am pus palmele în poale ca să-mi ascund erecţia; hormonii mei o luaseră aşa de razna, că nu puteam fi sigur că interpretasem corect întreaga situaţie.

— Hai să vedem dacă între timp ai învăţat să ţii mâna unei femei, a spus ea, punându-şi palma dreaptă peste a mea.

Am simţit cum căldura ei radiază prin mâinile mele, ajungându-mi direct în poală şi apoi la sex. Preţ de o clipă m-am temut că o să ejaculez.

Am lăsat-o să-mi ia mâna, să mi-o tragă spre ea, apoi am văzut-o cum îşi mai desface câţiva nasturi şi cum îmi vâră încet degetele peste sutien.

— Ai aşteptat multă vreme momentul ăsta, Roy, a gângurit ea cu un mic hohot de râs. Ţine-mă bine, Roy. Poţi să-mi strângi puţin sfârcul. Nouă, ăstora care nu mai suntem tinere, ne place puţin mai tare. Uşor, uşor, nu exagera. Aşa. Ştii ceva, Roy? Cred că ai un talent înnăscut.

S-a aplecat spre mine, mi-a apucat bărbia între police şi index şi m-a sărutat. Totul la Rita Willumsen era mare, inclusiv limba care s-a încolăcit, aspră şi puternică, ca un tipar, în jurul limbii mele. Avea un gust mult mai puternic decât limbile fetelor cu care mă sărutasem deja. Nu mai bun, ci mai bogat. Poate puţin prea bogat. Simţurile mele erau electrizate, supraîncărcate. A încetat să mă mai sărute.

— La capitolul ăsta mai trebuie să lucrăm, a zâmbit ea, vârându-şi o mână pe sub tricoul meu şi începând să-mi mângâie pieptul.

Deşi mi se întărise atât de mult încât aş fi putut sparge pietre, am simţit că încep să mă calmez. Pentru că nu mi se cerea să fac prea multe: ea era la volan şi tot ea stabilea viteza şi unde mergeam.

— Hai să facem o plimbare, a spus ea.

Am deschis portiera şi am păşit afară, asurzit de ciripitul păsărilor care străpungea căldura fremătândă a verii. Atunci am observat prima oară adidaşii albaştri cu care era încălţată.

Am urmat o potecuţă care şerpuia la deal. Cum era vacanţa de vară, întâlneai puţini oameni în sat sau pe drumuri, iar şansele să dea cineva peste noi acolo, sus, erau minime. Cu toate astea, m-a rugat să mă ţin la cincizeci de metri în spatele ei, ca să mă pot piti după un copac în cazul în care mi-ar fi făcut semn.

Ajunşi aproape de vârf, s-a oprit şi mi-a făcut semn să mă apropii.

Apoi mi-a arătat în vale o cabană vopsită în roşu:

— Aia e a şefului de post, a spus ea. Iar cea de acolo… a

arătat ea către căbănuţa unei mici ferme de vară... e a noastră.

N-am înţeles dacă spunând „a noastră” se referise la noi doi sau la ea şi la soţul ei, însă măcar aflasem încotro mergem.

A descuiat uşa şi am păşit amândoi într-o încăpere încălzită de soare, cu un aer stătut. A închis uşa în urma mea, şi-a scos adidaşii din picioare şi şi-a pus palmele pe umerii mei. Chiar şi desculţă era mai înaltă decât mine. Amândoi respiram sacadat, pentru că străbătuserăm ultima porţiune de drum în pas vioi. Când am început să ne sărutăm, gâfâiam unul în gura celuilalt.

Degetele ei mi-au desfăcut catarama curelei de parcă ar fi făcut-o dintotdeauna, în vreme ce eu mă temeam să-i desfac clema sutienului, imaginându-mi că asta era treaba mea. Până la urmă s-a vădit că nu era, pentru că m-a condus până în încăperea care trebuia să fie dormitorul, o cămăruţă cu perdelele trase, unde m-a împins pe pat şi m-a lăsat s-o privesc cum se dezbracă. Când s-a apropiat de mine, am simţit că pielea ei avea răceala transpiraţiei uscate. M-a sărutat, s-a frecat de corpul meu dezgolit şi imediat am reînceput amândoi să transpirăm, alunecând unul peste celălalt ca două foci ude. Mirosea bine, mirosea puternic şi-mi dădea mâna la o parte când mi-o strecuram în locuri nepermise. Oscilam între a fi prea activ şi nepermis de pasiv, dar în cele din urmă a reuşit să pună stăpânire pe mine şi să mă călăuzească.

— Nu te mişca, a spus ea stând nemişcată deasupra mea. Simte şi-atât.

Aşa că am simţit. Şi m-am gândit că de-acum era oficial: Roy Opgard îşi pierduse virginitatea.

★

— Eu credeam că e mâine, a spus unchiul Bernard când m-am întors la atelier după-amiaza.

— Ce să fie mâine?

— Ziua în care trebuia să dai testul de conducere.

— Păi, *e* mâine.

— Zău? Dacă m-aş fi luat după rânjetul de pe faţa ta, aş

fi zis că l-ai dat deja – şi că l-ai şi luat.

32

Când am împlinit optsprezece ani, unchiul Bernard mi-a dăruit un Volvo 240.

Am rămas fără grai.

— Nu te uita aşa la mine, băiete, a spus el, stânjenit de reacţia mea. E la mâna a doua, nu-i mare scofală. Iar tu şi Carl aveţi nevoie de o maşină ca să ajungeţi sus – nu veţi putea folosi bicicletele şi la iarnă.

Minunat la Volvo 240 este că e maşina perfectă pentru cineva căruia îi place să meşterească. Piesele sunt uşor de găsit, chiar dacă producţia a fost întreruptă în 1993 şi, dacă îi porţi de grijă, te poate ţine o viaţă. Rulmenţii şi cuzineţii suspensiei din faţă erau puţin uzaţi, cum era şi steaua de rotor a arborelui intermediar, în rest totul era în stare bună – nu se zărea nici urmă de rugină.

M-am aşezat la volan, mi-am pus carnetul de conducere recent obţinut în torpedou, am pornit motorul şi, în vreme ce pluteam pe drumul principal, trecând pe lângă indicatorul cu numele satului, mi-am dat seama de ceva. Drumul continua. Şi tot continua. O lume întreagă se afla în faţa acelei capote roşii.

Aceea a fost o vară lungă şi fierbinte.

În fiecare dimineaţă, înainte să mă duc la atelier, îl conduceam pe Carl până la supermarket, unde îşi luase o slujbă de vară.

Iar săptămânile şi lunile alea am devenit nu numai un şofer util, ci şi, după spusele Ritei Willumsen, un amant satisfăcător, dacă nu chiar priceput.

De obicei ne întâlneam înainte de prânz. Fiecare venea cu maşina proprie, pe care eu o parcam de fiecare dată lângă drumul care ducea la o altă fermă, pentru ca nimeni să nu poată face vreo legătură între noi.

Rita Willumsen mi-a pus o singură condiţie:

— Atâta vreme cât vei fi cu mine, să nu te combini şi cu alte fete.

Mi-a dat trei motive pentru asta.

Primul era că nu voia să se procopsească cu una din bolile venerice despre care, ca angajată a dispensarului, ştia că făceau ravagii prin sat, iar fetele care ieşeau cu băieţi ca mine erau mai totdeauna nişte ştoarfe. Nu că s-ar fi temut prea tare de *Chlamydia* sau de nişte lăţei, de care un medic din Notodden ar fi scăpat-o cu uşurinţă, ci pentru că domnul Willumsen încă îşi cerea drepturile conjugale.

Al doilea motiv era că până şi ştoarfele se pot îndrăgosti, după care încep să analizeze fiecare cuvânt pe care îl rosteşte băiatul, să-i observe fiecare ezitare, să-i pună întrebări despre cine ştie ce plimbări prin pădure – până ajung să afle lucruri pe care n-ar trebui să le afle, iar tu te trezeşti în mijlocul unui scandal-monstru.

Al treilea motiv era că voia să rămână cu mine cât mai multă vreme. Nu pentru că ar fi fost cine ştie ce de capul meu, ci pentru că rişti prea mult dacă îţi schimbi partenerii prea des într-un sat mic ca Os.

Mai simplu spus, condiţia principală era ca Willumsen să nu afle. Iar motivul era acela că soţul Ritei – ca un afacerist iscusit – insistase ca ea să semneze un contract prenupţial, astfel că doamna Willumsen nu deţinea nimic în afara calităţilor ei fizice, cum s-ar zice. Dacă voia să-şi păstreze stilul de viaţă cu care se obişnuise, trebuia să depindă în continuare de soţ. Mie îmi convenea, pentru că mă pomenisem brusc că am o viaţă care merita trăită.

Ceea ce doamna Willumsen avea însă era cultură, după cum se exprima ea însăşi. Provenea dintr-o familie bună din estul ţării, însă, după ce tatăl risipise averea familiei, ea preferase o viaţă lipsită de griji, aşa că se măritase cu acest samsar de maşini la mâna a doua, lipsit de şarm, dar chivernisit şi muncitor, după care, vreme de douăzeci de ani, îl făcuse să creadă că ea nu foloseşte contraceptive şi că, prin urmare, trebuia să fie ceva în neregulă cu sămânţa lui. Şi toate cuvintele frumoase, inutila cultură plastică şi la fel de inutilele cunoştinţe literare, au ajuns să se reverse asupra mea. Rita mi-a arătat tablourile lui Cezanne şi Van Gogh. Mi-a citit cu glas tare din *Hamlet* şi din *Brand.* Apoi

din *Lupul de stepă* şi din *Porţile percepţiei,* cuvinte despre care până atunci crezusem că sunt nume de trupe, nu titluri de cărţi. Cel mai mult însă îi plăcea să-mi citească sonetele lui Francesco Petrarca pentru Laura. Folosea de obicei o versiune rafinată, în norvegiana modernă, pe care o recitea cu un glas uşor tremurat. Fumam haşiş, deşi Rita nu mi-ar fi spus niciodată de unde îl lua, şi îl ascultam pe Glenn Gould interpretând Variaţiunile Goldberg. Aş putea spune că şcoala pe care am frecventat-o în perioada în care mă întâlneam în secret cu Rita Willumsen la cabana ei mi-a oferit mai mult decât o universitate sau o academie, deşi probabil că este o exagerare. Dar a avut asupra mea acelaşi efect pe care îl avusese Volvoul 240 când am ieşit cu el din sat: mi-a deschis ochii asupra faptului că, dincolo de mica mea lume, exista un întreg alt univers. Unul la care puteam visa, unul despre care puteam spera că într-o bună zi va fi şi al meu, dacă aş fi putut să-i aflu codurile ezoterice. Doar că asta n-avea să mi se întâmple niciodată mie, fratelui cel dislexic.

★

Nu că fratele meu ar fi simţit vreun imbold să călătorească prin lume.

Cu el lucrurile stăteau mai degrabă invers. În vreme ce vara lăsa loc toamnei şi toamna, iernii, Carl devenea tot mai retras. Când îl întrebam de ce e melancolic sau dacă n-ar vrea să se plimbe cu mine în Volvo, se mulţumea să se uite la mine cu un zâmbet vag, blând, de parcă nici nu m-aş fi aflat acolo.

— Am nişte vise ciudate, mi-a spus el, din senin, într-o seară, când stăteam amândoi în grădina de iarnă. Visez că eşti un ucigaş. Că eşti un tip periculos şi că te invidiez pentru asta.

Ştiam, desigur, că într-un fel sau altul Carl era conştient că eu sabotasem Cadillacul ca să se prăvălească în seara aia în prăpastia de la Geitesvingen, însă nu pomenise niciodată despre asta, iar eu nu vedeam niciun motiv să fac din el un complice, ca pe cineva care-a auzit o mărturie fără s-o raporteze. Aşa că nu i-am răspuns, i-am zis noapte

bună şi l-am lăsat acolo.

Perioada aia a fost una dintre cele mai fericite din viaţa mea. Aveam o slujbă pe care o adoram, o maşină care mă putea duce oriunde aş fi vrut şi trăiam aievea visele erotice ale oricărui adolescent. Nu că m-aş fi putut lăuda cu ele, nici măcar faţă de Carl, pentru că Rita spusese „nimeni nu trebuie să afle”, iar eu jurasem pe viaţa fratelui meu că n-o să vorbesc.

Apoi, într-o seară, s-a petrecut inevitabilul. Ca de obicei, Rita părăsise cabana înaintea mea, ca să nu fim văzuţi împreună. Tot ca de obicei, aşteptasem douăzeci de minute, însă în seara aia rămăseserăm acolo până târziu; avusesem mult de lucru la atelier în noaptea dinainte şi toată ziua următoare, aşa că zăceam în pat şi eram total relaxat. Deşi cabana fusese cumpărată şi reconstruită cu banii domnului Willumsen, Rita îmi spusese că el n-avea să mai calce niciodată pe acolo, pentru că era prea gras şi prea comod, în vreme ce poteca până acolo era prea lungă şi prea abruptă. Tot ea îmi spusese că soţul ei cumpărase cabana şi pentru că era mai mare decât cea a preşedintelui Aas, la care acum putea să se uite de sus, dar şi ca o investiţie promiţătoare în zona sălbatică a Norvegiei, într-un timp în care exploatarea zăcămintelor de ţiţei transformau Norvegia într-o ţară prosperă. Willumsen fusese capabil încă de-atunci să miroasă explozia preţurilor pe piaţa cabanelor montane, care avea să se petreacă mulţi ani mai târziu. Faptul că explozia s-a întâmplat mai sus pe autostradă se datora întâmplării şi prezenţei de spirit a altor întreprinzători mai rapizi decât noi, însă Willumsen tot dăduse dovadă de isteţime. Cert este că, zăcând acolo şi aşteptând momentul să plec, am adormit. Când m-am trezit, se făcuse ora patru dimineaţa.

Peste trei sferturi de oră mă aflam la Opgard.

Cum nici eu, nici fratele meu, nu voiam să ne culcăm în dormitorul părinţilor, m-am strecurat în odaia băieţilor, atent să nu-l trezesc pe Carl. Dar, tocmai când mă pregăteam să mă urc în patul de sus, Carl s-a speriat. M-am uitat la el şi am văzut o pereche de ochi căscaţi, lucind în

întuneric.

— O să mergem la închisoare, a şoptit el somnoros.

— Ha? am făcut eu.

A clipit de două ori înainte să se dezmeticească şi mi-am dat seama că vorbise în somn.

— Pe unde ai umblat? m-a întrebat el.

— Am reparat o maşină, l-am minţit eu, punându-mi primul picior în patul de sus.

— Nu.

— Nu?

— A trecut unchiul Bernard cu nişte *lapskaus.* A întrebat unde eşti.

Am inspirat adânc, apoi am spus:

— Am fost cu o femeie.

— Cu o femeie? Nu cu o fată?

— Vorbim mâine despre asta, Carl. În două ore trebuie să ne trezim.

Am zăcut în pat, aşteptând ca respiraţia fratelui meu să se rărească. Nu s-a rărit.

— Ce-a fost chestia aia cu închisoarea? l-am întrebat eu.

— Am visat că eram condamnaţi la închisoare pentru crimă, a răspuns el.

Am mai inspirat o dată, la fel de adânc:

— Pe cine uciseserăm?

— Păi, asta e chestia ciudată: ne uciseserăm unul pe celălalt.

33

Era dis-de-dimineaţă şi eu mă aşteptam să urmeze o zi în care aş fi avut de reparat nişte maşini, câteva probleme mecanice simple. Habar n-aveam ce se cocea, cum s-ar zice.

Eram în atelier, locul în care în ultimii doi ani fusesem în aproape fiecare dimineaţă, şi mă pregăteam să repar o maşină, când a venit unchiul Bernard să-mi spună că mă căuta cineva la telefon. L-am urmat până în birou.

La celălalt capăt al firului se afla Sigmund Olsen, şeful de post. Voia să stăm puţin de vorbă. Să afle cum o mai duc. Să mă ia cu el la o scurtă partidă de pescuit, lângă cabana lui, la numai câţiva kilometri distanţă de drumul principal. Putea să vină să mă ia peste câteva ore. Şi, cu toate că la telefon avusese o voce cât se poate de mieroasă, mi-am dat seama că nu era o invitaţie, ci un ordin.

Ceea ce m-a pus pe gânduri: de ce atâta grabă, dacă era vorba doar despre o mică conversaţie nevinovată?

Am continuat să lucrez la motor, iar după prânz m-am vârât sub maşină, departe de lumea din jur. Când ai pitici pe creier, nimic nu calmează mai mult decât lucrul la un motor. Nu ştiu de câtă vreme mă aflam acolo când am auzit pe cineva tuşind. Am avut o presimţire funestă şi poate de-aia am mai întârziat o vreme înainte să ies de sub maşină.

— Tu eşti Roy, a spus bărbatul care se uita de sus la mine. Ai ceva ce mi-a aparţinut mie.

Bărbatul era Willum Willumsen. „Mi-a aparţinut.” Folosise timpul trecut.

Am rămas acolo, întins pe spate, complet lipsit de apărare.

— Despre ce e vorba, domnule Willumsen?

— Ştii prea bine despre ce.

Am înghiţit în sec. N-aş fi avut timp să fac ceva înainte ca el să mă calce pe gât şi să mă ucidă. Văzusem cum se face la Årtun, aşa că ştiam cum se face, dar nu şi cum te poţi apăra. Eu învăţasem să lovesc primul, cu putere – nu cum

să-mi ţin garda. Am scuturat din cap.

— Un costum de scafandru, a spus el. Labe, mască, butelie pentru scufundări, valvă şi tub. Opt mii cinci sute şase coroane.

Când a văzut uşurarea de pe chipul meu – pe care el o interpretase, evident, ca uimire – a lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Eu nu uit niciodată o înţelegere, Roy.

— Nu? am făcut eu pe miratul, ridicându-mă în picioare şi ştergându-mi degetele cu o cârpă lungă. Deci nici pe cea de când a cumpărat tata Cadillacul?

— Nici pe-aia, a spus Willumsen, ridicând privirea în tavan şi chicotind de parcă tocmai retrăia o amintire duioasă. Tatălui tău nu-i plăcea să se tocmească. Dacă aş fi ştiut cât de puţin îi plăcea, poate că aş fi pornit de la un preţ mai mic.

— Da? Vreţi să spuneţi că acum vă mustră conştiinţa?

Poate speram să i-o iau înainte, dacă asta venise să mă întrebe el pe mine. Cea mai bună formă de apărare este atacul, cum s-ar spune. Nu că aş fi crezut că aveam ceva de apărat – nu-mi era ruşine. Nu de asta. Eram doar un puşti care fusese sedus de o femeie măritată, şi ce dacă? Ăsta era un subiect pe care ar fi trebuit să-l tranşeze între ei. N-aveam de gând să mă implic într-o dispută conjugală. Totuşi, după ce mi-am şters degetele, mi-am înfăşurat pumnul drept cu cârpa.

— Întotdeauna mă mustră, a răspuns el zâmbind. Dar dacă am şi eu un talent înnăscut, acela este să fac faţă mustrărilor de conştiinţă.

— Aşa? m-am mirat eu. Şi cum faceţi?

A zâmbit până când ochii i-au dispărut în faţa cărnoasă, apoi şi-a atins uşor cu degetele unul dintre umeri.

— Când îngerul de pe umărul drept discută cu cel de pe umărul stâng, îl las pe diavol să-şi expună primul argumentele. După care opresc discuţia, a spus Willumsen, izbucnind într-un nou hohot de râs.

Râsul a fost urmat de un fel de hârşâit, ca de maşină băgată în marşarier când merge înainte. Un sunet de om

care urmează să moară într-un viitor incert.

— Am venit aici din pricina Ritei, a spus el.

Am stat un pic să cumpănesc situaţia. Willumsen era mai înalt şi mai masiv decât mine, dar, dacă nu cumva nu folosea o armă, nu era o ameninţare fizică. Cu ce altceva m-ar fi putut ameninţa? Nu depindeam de el din punct de vedere financiar şi în nici un alt fel şi, din câte ştiam, n-avea cu ce să-i ameninţe nici pe Carl, nici pe unchiul Bernard.

Exista însă o persoană pe care chiar o putea ameninţa: pe Rita.

— Spune că e foarte mulţumită de tine.

N-am răspuns. O maşină a trecut cu viteză mică pe drumul de afară, însă noi eram singuri în tot atelierul.

— Spune că Sonettul n-a mers niciodată atât de bine. Aşa că ţi-am adus o maşină pe care vreau s-o verifici şi să-i repari tot ce e de reparat – dar nu mai mult de-atât.

M-am uitat peste umărul lui, pe care cu o clipă în urmă stătuse diavolul, şi am zărit Toyota Corolla parcată afară. M-am străduit să nu arăt cât de uşurat mă simţeam.

— Problema e că trebuie reparată până mâine, a continuat Willumsen. Îmi vine un client de departe, unul care aproape că a cumpărat-o la telefon. Ar fi mai mare păcatul pentru amândoi dacă va fi dezamăgit. Ai înţeles care-i şpilul?

— Am înţeles. Se pare că voi munci peste program, am răspuns eu.

— Ha, probabil că Bernard e bucuros să preia orice lucrare plătită cu ora.

— Asta e ceva ce va trebui să discutaţi cu el.

Willumsen a dat din cap.

— Dată fiind starea de sănătate a lui Bernard, probabil că e doar o chestiune de timp până când vom discuta doar noi doi tariful pe ora de muncă, Roy, aşa că vreau să ştii de pe acum cine este cel mai important client al acestui atelier, a spus el, dându-mi cheile maşinii.

A mai spus că „până la urmă n-o să plouă” şi a plecat.

Am adus maşina înăuntru, i-am deschis capota şi am

lăsat să-mi scape un geamăt. Urma să muncesc toată noaptea. Şi nici măcar nu m-aş fi putut apuca de treabă pe loc, pentru că peste o jumătate de oră Sigmund Olsen venea să mă ia la pescuit. Mă trezisem deodată cu mai multe griji pe cap. Era în regulă, încă trăiam vremurile alea fericite. S-a dovedit însă că aia a fost ultima zi fericită.

34

— Willumsen era supărat că maşina lui nu e gata, m-a anunţat unchiul Bernard, văzându-mă că mă întorc târziu la atelier, după Noaptea Fritz.

— Am avut mai multe de făcut decât am crezut, am răspuns eu.

Unchiul Bernard şi-a înclinat capul lui mare, pătrăţos, într-o parte, care stătea în vârful unui corp nu prea înalt, însă la fel de pătrăţos. Când voiam să-l tachinăm, eu şi Carl îi spuneam „omuleţul nostru Lego”. Nu puteai să nu-l iubeşti.

— Cum ar fi…? a întrebat el.

— Cum ar fi să mă fut, am răspuns eu, deschizând capota Toyotei Corolla.

— Ha?

— S-au cam suprapus treburile. Ieri aveam programat şi un futai.

Unchiul Bernard a lăsat să-i scape un râs scurt, involuntar, apoi s-a străduit să-şi recompună o mină serioasă.

— Munca are întâietate, nu futaiul, Roy. S-a-nţeles?

— S-a-nţeles.

— Ce caută tractorul afară?

— Nu e loc de el aici. Azi mai vin trei maşini. Turişti de pe la cabane.

— OK, dar de ce i-ai lăsat cupa în aer?

— Aşa ocupă mai puţin loc.

— Ai senzaţia că e prea puţin spaţiu liber în parcare?

— Bine atunci: ăsta e felul meu de a sărbători munca depusă azi-noapte. Şi nu mă refer la Corolla.

Unchiul Bernard a aruncat o privire către tractorul care, într-adevăr, semăna cu un om ţinându-şi victorios braţele în aer. A scuturat din cap şi s-a îndepărtat. Odată ajuns în birou, l-am auzit din nou cum râde.

Am continuat să meşteresc la Corolla. Abia către sfârşitul serii a început să circule zvonul cum că şeful de post

Sigmund Olsen ar fi dispărut din peisaj, cum s-ar zice.

După descoperirea bărcii în care se aflau cizmele lui Sigmund Olsen, nimeni nu s-a mai îndoit că şeful de post se înecase. Nu mai era nimic de discutat. Ba dimpotrivă, oamenii se întreceau să spună cât de bine prevăzuseră acest deznodământ.

— Desigur, Sigmund întotdeauna avea un aer întunecat îndărătul zâmbetelor şi glumelor pe care le făcea, însă oamenii n-au observat pentru că sunt orbi la lucrurile astea.

— Deunăzi mi-a zis că vin peste noi nişte nori negri, însă eu am crezut că vorbeşte despre vreme.

— Sigur că dispensarul respectă confidenţialitatea pacienţilor, însă eu am auzit că lui Sigmund i se prescriau antidepresive. Aşa e: mai ţineţi minte că acum câţiva ani avea obrajii tari şi bucălaţi? Iar în ultima vreme era aşa de supt la faţă. A încetat să mai ia pastilele alea.

— Se vedea pe el. Îi stătea ceva pe creier. Îl muncea ceva, un lucru căruia nu putea să-i dea de capăt. Iar când omul nu-şi găseşte răspunsul, nu găseşte un înţeles şi nu-l poate găsi pe Iisus în inima lui, ei bine – iată ce se poate întâmpla.

În zilele care au urmat a fost trimisă la noi o şefă de post dintr-un district învecinat, care a auzit probabil toate comentariile, însă tot a vrut să stea de vorbă cu cei care îl întâlniseră pe Sigmund în ziua în care dispăruse. Am stabilit cu Carl ce-ar fi trebuit să spună; i-am zis să se apropie cât mai mult posibil de adevăr şi să omită numai detaliile esenţiale. Să zică la ce oră l-a vizitat Sigmund Olsen la fermă, să inventeze ora aproximativă la care plecase şi să spună că nu văzuse nimic ciudat la el. Carl protestase, susţinând că ar trebui să spună că Olsen părea cam deprimat, dar i-am zis că şefa de post avea să vorbească şi cu alţii, care i-ar fi putut spune că Olsen păruse cel dintotdeauna. În al doilea rând, dacă ea deja suspecta că mai fusese implicat şi altcineva – de ce i-ai da apă la moară?

— Dacă o să vadă că eşti prea hotărât s-o convingi că

Olsen s-a sinucis, o să i se pară suspect.

Carl a încuviinţat:

— Aşa este. Mulţumesc, Roy.

Două săptămâni mai târziu, şi prima dată după Noaptea Fritz, zăceam din nou întins pe patul din cabană.

Nu făcusem nimic diferit, însă Rita păruse să fi apreciat mai mult decât de obicei ceea ce între timp deveniseră partidele noastre regulate de amor.

Acum stătea cu capul sprijinit în palmă, fumând o ţigară mentolată şi studiindu-mă.

— Te-ai schimbat, mi-a zis.

— Zău? m-am mirat eu, cu nişte Berry’s sub buza de sus.

— Te-ai mai maturizat.

— Şi asta te miră? A trecut ceva vreme de când mi-ai răpit fecioria, dacă nu ştiai.

A tresărit uşor, pentru că de obicei nu-i vorbeam aşa.

— Vreau să spun: de când ne-am întâlnit ultima dată, a precizat ea. Eşti o altă persoană.

— Mai bună sau mai rea? am întrebat eu, scoţându-mi restul de tutun cu degetul arătător şi aruncându-l în scrumiera de lângă pat.

M-am întors cu faţa spre ea şi i-am pus o mână pe coapsă. Ea s-a uitat la mâna mea într-un fel aparte, pentru că una dintre regulile nescrise pe care le stabilise era că numai ea putea hotărî când făceam dragoste şi când ne odihneam.

— Ştii ceva, Roy? a spus ea, după care a tras din ţigară. M-am hotărât să-ţi spun că azi vom pune capăt aventurii noastre amoroase.

— Serios? m-am mirat eu.

— O prietenă de-a mea mi-a zis că fata aia, Grete Smitt, care e coafeză, a început să răspândească zvonul că m-aş întâlni în secret cu un bărbat mai tânăr.

Am încuviinţat, însă nu i-am spus că şi eu mă gândeam de ceva vreme să ne oprim. Începusem să mă plictisesc de repetitivitatea întâlnirilor noastre: şofează până la cabană, fă sex, mănâncă hrana gătită adusă de ea, mai fă o dată

sex, du-te acasă. Dar când am rostit această propoziţie cu glas tare, nu mi-am dat seama ce anume mă plictisea atât de tare. Şi nu era ca şi cum prin sat m-ar fi aşteptat alte doamne Willumsen.

— Numai că, după ce mi-ai făcut azi, cred că mai putem continua o vreme, a continuat ea, stingând ţigara în scrumieră şi întorcându-se către mine.

— De ce? am întrebat eu.

— Cum adică „de ce”? s-a mirat ea adresându-mi o privire lungă, îngândurată, de parcă n-ar fi ştiut ce să-mi răspundă. Poate că de vină este înecul bietului Sigmund Olsen. Sau gândul că într-o bună zi te poţi trezi mort. Pentru că nu ne putem amâna vieţile, nu-i aşa?

A început să mă mângâie pe piept şi pe burtă.

— Olsen s-a sinucis, am spus eu. *Voia* să moară.

— Exact, a spus ea, privindu-şi unghiile date cu ojă roşie şi continuând să mă mângâie tot mai jos. Iar chestia asta i se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

— Tot ce se poate, am spus eu, recuperându-mi ceasul de pe noptieră. Doar că acum trebuie să plec. Sper că nu te deranjează că plec şi eu o dată primul.

Rita a părut la început puţin surprinsă, însă apoi şi-a revenit, mi-a adresat un zâmbet căznit şi m-a întrebat şăgalnic dacă aveam întâlnire cu altă fată.

I-am răspuns cu un zâmbet la fel de şăgalnic, am coborât din pat şi am început să mă îmbrac.

— În weekendul ăsta e plecat, a spus ea din pat, uitându-se la mine uşor posomorâtă.

Niciunul dintre noi nu rostise vreodată numele lui Willum Willumsen.

— Poţi veni să-mi faci o vizită.

M-am oprit din îmbrăcat:

— Să te vizitez *acasă?*

Rita s-a aplecat peste marginea patului şi a început să scotocească prin poşetă, de unde a scos o legătură de chei, începând să desfacă una de pe inel.

— Vino după ce se întunecă, intră prin grădina din spatele casei, unde nu te pot zări vecinii. Cheia asta e de la

uşa beciului.

A început să legene cheia în faţa mea. Eram atât de surprins încât tot ce puteam face era să mă uit la ea.

— Ia-o, idiotule! a scrâşnit ea.

Am luat-o. Mi-am vârât-o în buzunar ştiind că n-aveam s-o folosesc niciodată. Am luat-o pentru că pentru prima dată vedeam o Rită vulnerabilă. Supărarea din glasul ei încerca să ascundă ceva – un lucru la care probabil nu mă gândisem niciodată, şi anume că se temea de o eventuală respingere.

Când am început să cobor poteca, ştiam că balanţa de putere dintre mine şi Rita se schimbase.

Şi Carl se schimbase.

Într-un fel, părea mai ţanţoş. De parcă nu se mai retrăgea în sine, începând chiar să se vadă cu alţi oameni. Totul se întâmplase aproape de la o zi la alta, începând cu Noaptea Fritz. Poate că şi el simţea, ca mine, că experienţa aia ne ridicase deasupra celorlalţi. În momentul în care mama şi tata se prăbuşiseră în Huken, Carl fusese un spectator pasiv, victima care era salvată. Însă de data asta fusese unul dintre participanţi, făcând ce trebuia făcut – lucruri pe care oamenii din jur nici măcar nu şi le-ar fi putut imagina. Depăşiserăm o limită şi ne întorseserăm şi ar fi fost imposibil să fi fost unde fuseserăm noi fără să fi suferit o schimbare. Să zicem aşa mai bine: poate că abia acum Carl putea să fie persoana care fusese de fapt dintotdeauna; poate că Noaptea Fritz avusese darul să spargă coconul, lăsând fluturele să iasă afară. Era deja mai înalt decât mine, însă de-a lungul acelei ierni s-a preschimbat dintr-un băiat fragil, emotiv, într-un tânăr ajuns la vârsta la care înţelegea că nu avea niciun motiv să se ruşineze. Dintotdeauna fusese simpatizat, iar acum devenise de-a dreptul popular. Am început să observ că, de câte ori se afla în compania prietenilor, el era liderul: oamenii ascultau comentariile lui, râdeau la glumele lui şi la el se uitau când voiau să impresioneze sau să-i facă pe cei din gaşcă să râdă. El era cel pe care-l imitau. Lucruri pe

care le observaseră şi fetele. Nu era vorba numai de faptul că drăgălăşenia lui feciorelnică, trăsăturile lui dulci, aproape feminine, lăsaseră acum loc unei frumuseţi robuste; şi comportamentul lui suferise o transformare vizibilă. În timpul petrecerilor dansante de la Årtun am văzut că dobândise o siguranţă de sine naturală în exprimare şi mişcări. Putea fi dezinhibat şi jucăuş, de parcă nimic pe lumea asta n-ar fi fost serios, după care putea să stea cu un amic care dăduse de necaz sau cu o prietenă cu inima frântă şi să asculte empatic ce aveau de spus sau să le ofere sfaturi, de parcă ar fi posedat o experienţă şi o înţelepciune pe care amicii lui încă nu le dobândiseră.

Cât despre mine, cred că am devenit şi mai mult din ceea ce fusesem dintotdeauna. Mai sigur de sine, bineînţeles. Acum ştiam că puteam să fac ceea ce era de făcut, la nevoie.

★

— Ce faci, *stai* aici şi citeşti? m-a întrebat Carl într-o seară de sâmbătă.

Trecuse de miezul nopţii, iar el tocmai se întorsese acasă, evident un pic beat, şi mă găsise în grădina de iarnă cu *O tragedie americană* deschisă în poală.

În clipa aia am avut o străfulgerare: parcă vedeam scena de undeva din afară. Îi luasem locul: singur într-o încăpere. Doar că nu era locul lui. El era cel care îl împrumutase o vreme pe-al meu.

— Pe unde ai fost? l-am întrebat.

— Am fost la o petrecere, a răspuns el.

— Nu i-ai promis unchiului Bernard că o s-o laşi mai moale cu petrecerile?

— Sigur, a răspuns el pe un ton amuzat, care trăda însă şi regret. Mi-am călcat promisiunea.

Am început amândoi să râdem.

Îmi plăcea să râd cu el.

— Măcar te-ai distrat? l-am întrebat eu, închizând cartea.

— Am dansat cu Mari Aas.

— A, da?

— Da, şi cred că m-am îndrăgostit puţintel.

Nu ştiu de ce, însă cuvintele lui m-au străpuns ca un pumnal.

— Mari Aas, am repetat eu. Fata preşedintelui cu unul dintre băieţii Opgard?

— De ce nu? s-a mirat el.

— Ei, sigur, nu e interzis să visezi, am spus eu, simţind cât de urât şi de meschin era râsul meu.

— Ai dreptate, mi-a zâmbit el. Mă duc sus să mai visez puţin.

Câteva săptămâni mai târziu m-am întâlnit cu Mari Aas la cafenea.

Era într-adevăr foarte drăguţă. Şi se pare că şi „periculos de inteligentă”, cum remarcase cineva. Un lucru era sigur: ştia să vorbească. Citisem în ziarul local că se întâlnise cu politicieni aspiranţi mult mai în vârstă decât ea când reprezentase AUF[21] într-o dezbatere la Notodden, înaintea alegerilor locale. Mari Aas stătea în picioare, uşor aplecată – era dolofană, avea codiţe blonde şi nişte sâni proeminenţi care i se împingeau în tricoul cu Che Guevara. Avea ochi albaştri şi reci, ca de lup, şi o privire care a trecut peste mine ca şi cum nu aş fi existat când s-a uitat prin cafenea, ca şi cum ar fi fost un carnasier în căutarea unei prăzi demne de vânat. O privire din care lipsea teama, aşa m-am gândit atunci. Privirea unui animal aflat foarte aproape de vârful lanţului trofic.

Vara a revenit şi Rita Willumsen – care fusese plecată într-o călătorie în America cu *el,* cu soţul ei – mi-a trimis un SMS spunându-mi că doreşte să se întâlnească cu mine la cabană. A adăugat că îi fusese dor de mine. Ea, femeia care întotdeauna luase hotărâri singură, începuse să scrie chestii din astea în mesajele ei, mai ales după ce refuzasem să o vizitez acasă intrând prin uşa de la subsol, în weekendul în care fusese singură.

Când am ajuns la cabană, mi s-a părut că e neobişnuit de

[21] AUF – acronim al Arbeiderenes Ungdomsfylking, un partid al tinerilor din Norvegia *(N. t.).*

agitată. Îmi adusese câteva cadouri, aşa că am despachetat o pereche de chiloţi de mătase şi o sticluţă pe care scria *Perfume for men,* ambele cumpărate din New York, susţinea ea. Dar mai importante erau două seturi de cutii cu tutun Berry's; deşi n-aveam voie să le iau acasă, ele aparţineau lumii noastre şi cabanei, a ţinut ea să-mi atragă atenţia. Aşa că tutunul a fost pus la păstrare în frigiderul de acolo. Mi-am dat seama că mi-l cumpărase ca să mă ademenească în patul ei după ce plecam acasă.

— Dezbracă-te, i-am spus eu.

La început mi-a adresat o privire uluită, apoi s-a supus.

După sex am rămas amândoi în pat, transpiraţi şi alunecoşi. Încăperea era ca un cuptor de brutărie, pentru că soarele verii prăjea acoperişul cabanei, aşa că în cele din urmă m-am smuls din îmbrăţişarea de-a dreptul udă a Ritei.

Am luat de pe noptieră volumul cu sonete de Petrarca, l-am deschis la nimereală şi am început să citesc cu voce tare:

— „O ape dulci şi clare/ce-n unde plăsmuirea/iubitei aţi cuprins odinioară."[22]

Am închis cartea cu zgomot.

Rita Willumsen se uita la mine, clipind nedumerită.

— Apă, a spus ea. Hai să mergem să înotăm. Luăm cu noi şi nişte vin.

Ne-am îmbrăcat, ea şi-a pus costumul de baie pe dedesubt, iar eu am urmat-o până la lacul montan care se formase între creste, undeva deasupra cabanei. Acolo, sub câţiva mesteceni, era o bărcuţă roşie care cu siguranţă aparţinea familiei Willumsen. Chiar dacă era un drum scurt, când am ajuns cerul se înnorase; eram încă năduşiţi după partida de sex şi după urcuşul abrupt, aşa că am lansat barca la apă şi am vâslit suficient de departe de mal pentru ca nimeni să nu-şi poată da seama cine eram.

— Înoată, m-a îndemnat Rita, după ce băuserăm jumătate din vinul spumant.

— E prea rece, am protestat eu.

[22] Începutul poeziei cu numărul 126 din *Canţonier,* în traducerea Etei Boeriu *(N. t.).*

— Molâule, a spus ea, începând să-şi scoată hainele puse peste costumul de baie, care era strâmt în toate locurile potrivite, cum s-ar spune.

Atunci mi-am amintit cum îşi justificase în faţa mea trupul atletic şi umerii laţi: în tinereţe fusese o înotătoare promiţătoare. S-a ridicat în picioare pe una dintre bănci, eu trebuind să mă aşez în partea cealaltă, pentru ca barca să nu se răstoarne. Vântul se înteţise, iar suprafaţa apei devenise alb-cenuşie, ca un ochi afectat de glaucom. Valurile se succedau cu repeziciune, mai degrabă ca nişte ondulaţii – iar eu mi-am dat seama de ce se întâmpla abia când şi-a flexat genunchii ca să plonjeze.

— Stai! am ţipat eu.

— Ha, ha! a râs ea, după care a sărit.

Corpul ei a descris un elegant arc de cerc prin aer; ca cei mai mulţi înotători, şi Rita Willumsen stăpânea arta plonjatului. Ce nu ştia însă era arta măsurării adâncimii în funcţie de felul în care vântul afectează suprafaţa apei. Trupul ei a străpuns apa fără zgomot, înainte de a se opri brusc. Preţ de-o clipă, Rita a arătat ca scafandrul de pe coperta albumului Pink Floyd pe care mi-l arătase cândva unchiul Bernard, unde un tip stă în mâini sub apă, în timp ce corpul lui pare să crească din netezimea ca de oglindă a suprafeţei apei. Unchiul Bernard mi-a povestit că fotografului i-a luat câteva zile să facă fotografia aia şi că cea mai mare problemă fuseseră bulele de aer care ieşeau la suprafaţă când scafandrul respira cu ajutorul buteliei de oxigen. Ceea ce stricase fotografia de aici fusese că picioarele drepte ale doamnei Willumsen şi partea de jos a bustului s-au năruit. Era ca scenele alea de demolări controlate ale unor blocuri de la televizor, doar că fără niciun control.

Când s-a ridicat în picioare, privind furioasă în jurul ei şi având fruntea năclăită cu un mâl verzui, în vreme ce apa îi ajungea numai până la buric, eu m-am lăsat pe spate râzând cu atâta poftă încât a fost cât pe ce să răstorn barca.

— Idiotule! a scrâşnit ea.

Aş fi putut să mă opresc. Ar fi *trebuit* să mă opresc. Poate că de vină fusese vinul, cu care nu eram obişnuit. Oricum, am înşfăcat de sub bancă vesta de salvare portocalie şi i-am aruncat-o. Vesta a lovit apa lângă ea şi a început să plutească – şi ăla a fost momentul în care am înţeles că era prea târziu. Rita Willumsen, femeia care în ziua când venise la atelier mă dominase cu prezenţa ei, cea care mă ghidase şi care hotărâse fiecare pas pe care îl făcuserăm împreună, semăna atunci cu un suflet rătăcit, cu o fetiţă abandonată îmbrăcată ca o femeie matură. Acum, în lumina necruţătoare a zilei, cu fardul şters, se vedeau ridurile şi anii care ne despărţeau. Pielea albă i se făcuse ca de găină de la frig şi îi atârna pe la marginile costumului de baie. Mă oprisem din râs şi poate că îşi dăduse seama ce văzusem, pentru că în clipa următoare şi-a încrucişat braţele-n sân, de parcă ar fi vrut să se protejeze de privirea mea critică.

— Scuze, am îngăimat eu.

Poate că era singurul cuvânt potrivit în situaţia dată – sau poate că era cel mai nepotrivit. Ori poate că, indiferent ce-aş fi spus, vorbele mele n-ar fi avut niciun efect.

— O să înot până la mal, a spus ea scufundându-se complet şi îndepărtându-se.

N-am mai dat ochii cu Rita Willumsen o lungă bucată de vreme după aia.

Înota mai repede decât puteam eu vâsli şi când am ajuns la mal n-am mai găsit acolo decât urmele ude ale picioarelor ei goale. Am scos barca din apă, am dat pe gât restul de vin şi i-am adunat hainele. Când am ajuns la cabană, deja plecase. M-am întins pe pat, am luat o priză de tutun Berry’s din cutiuţa argintie şi m-am uitat la ceas ca să văd cât mai rămăsese din jumătatea de oră în care trebuia să aştept după ce pleca. Am simţit pe interiorul buzei de sus arsura de la tutunul fermentat şi ruşinea din inimă. Îmi era ruşine că o făcusem să se ruşineze. De ce era această ruşine mai grea de decât cea a propriei mele inadecvări? De ce mă ruşina mai mult faptul că râsesem din toată inima de femeia care mă alesese pe mine, un băietan, ca amant – decât faptul că îmi ucisesem mama şi

dezmembrasem un şef de post? Habar n-am. Pur şi simplu aşa simţeam.

Am aşteptat treizeci de minute, apoi am condus până acasă. Chiar dacă ştiam că n-aveam să mai revin acolo, am rezistat tentaţiei de a lua cu mine cutiile de tutun Berry’s.

35

Era într-o duminică, spre sfârşitul verii. Aşa cum stabiliserăm, unchiul Bernard a urcat până la Opgard cu o caserolă de *lapskaus,* pe care eu am încălzit-o în vreme ce el stătea la masa din bucătărie vorbind despre tot, mai puţin despre sănătatea lui. Slăbise atât de mult încât amândoi evitam subiectul.

— Carl?

— Ajunge şi el, am răspuns.

— Cum o mai duce?

— Bine, am spus. Învaţă bine la şcoală.

— Bea?

M-am gândit o vreme la întrebare înainte să scutur din cap. Ştiam că unchiul Bernard se gândea la „setea” tatei.

— Tatăl tău ar fi mândru de tine, a spus el.

— Da? a fost tot ce-am putut răspunde.

— El n-ar fi zis-o în atât de multe cuvinte, însă crede-mă că ştiu.

— Dacă spui tu.

Unchiul Bernard a lăsat să-i scape un oftat, apoi s-a uitat pe fereastră.

— Iar *eu* cu siguranţă sunt mândru de tine. Apropo, uite că vine şi frăţiorul tău. Şi nu e singur.

N-am avut timp să mă uit pe fereastră înainte ca fratele meu şi cine-l însoţea să dispară îndărătul laturii de nord a casei. Apoi am auzit paşi pe hol şi nişte voci joase, de oameni care-şi vorbesc chestii personale, una dintre ele de femeie. Apoi uşa de la bucătărie s-a dat în lături.

— Ea e Mari, a spus Carl. Credeţi că avem suficient *lapskaus?*

M-am ridicat în picioare, simţindu-mă incapabil să fac altceva decât să mă holbez la fratele meu cel mic, ajuns acum mare şi ţanţoş, şi la blonda aceea înaltă, cu ochi de lup. Învârteam cu gesturi mecanice lingura în oala bolborosindă.

Mă aşteptasem la asta sau nu?

Pe de o parte, scena părea desprinsă direct dintr-o poveste cu zâne: orfanul unui fermier din vârf de munte care cucerise inima fiicei regelui, a prinţesei pe care nimeni n-o putea reduce la tăcere. Pe de altă parte, era ceva inevitabil, pentru că ei doi formau un cuplu cât se poate de firesc, aşa cum fireşti erau luna şi stelele care luminau satul în clipa aia. Totuşi eu continuam să mă holbez la ei, nevenindu-mi să cred că el, fratele meu mai mic – cel pe care îl luam în braţe, cel care nu putuse să curme chinul lui Câine, cel care se panicase şi-mi ceruse ajutorul în Noaptea Fritz – îndrăznise să facă un lucru pe care eu nu m-aş fi încumetat niciodată să-l fac. Să abordeze o fată ca Mari Aas, să-i vorbească, să i se prezinte. Să se simtă demn de atenţia ei.

Mă holbam şi la ea. Acum arăta destul de diferit faţă de ziua în care dădusem ultima oară ochii cu ea, în sat, la Kaffistova. Îmi zâmbea, iar privirea aceea rece, de animal de pradă, lăsase loc uneia deschise, îmbietoare, aproape calde. Îmi dădeam desigur seama că nu eu, ci situaţia în care se afla declanşase acel zâmbet, însă atunci mi s-a părut că mă ridica şi pe mine – pe fratele mai mare de la ferma cea micuţă – la înălţimea sferei ei.

— Ei, bine? a întrebat unchiul Bernard. E ceva serios sau sunteţi doar buni prieteni?

Mari a slobozit un râs subţire, ca un tril, trădând o oarecare nervozitate.

— Ah, aş zice că mai degrabă…

— Ceva serios, a întrerupt-o Carl.

Ea s-a îndepărtat uşor de el, privindu-l cu sprâncenele uşor arcuite, apoi şi-a vârât o mână sub braţul lui.

— Bine, hai să zicem aşa, a spus ea.

Vara s-a sfârşit lăsând loc unei toamne lungi şi umede.

Rita m-a sunat o dată în octombrie şi o dată în noiembrie. Am văzut „R”-ul pe ecranul telefonului, însă n-am răspuns.

Unchiul Bernard era din nou internat în spital. Devenea tot mai bolnav de la o săptămâna la alta, mai neputincios şi mai sfrijit. Eu munceam prea mult şi mâncam prea puţin.

De două-trei ori pe săptămână mă repezeam cu maşina până la Notodden. Nu pentru că mă simţeam dator s-o fac, ci pentru că îmi plăceau discuţiile minimaliste pe care le purtam cu unchiul Bernard, dar şi drumurile lungi, pe autostradă, ascultându-l pe J.J. Cale.

Uneori mă însoţea şi Carl, însă el avea multe de făcut. El şi Mari deveniseră cel mai atrăgător cuplu din sat. Mereu se duceau la tot felul de reuniuni; când aveam timp, îi însoţeam şi eu. Din cine ştie ce motiv, lui Carl îi plăcea să mă aibă prin preajmă, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că n-aveam niciun prieten. Nu că aş fi fost vreun lup singuratic sau că n-aş fi avut cu cine să stau de vorbă – pur şi simplu nu-mi stătea în fire. M-aş fi plictisit, aşa că preferam să mă cufund în lectura câte unei cărţi recomandate de Rita, pe care de cele mai multe ori o găseam în biblioteca din Notodden. Cum citesc încet, nu puteam lua prea multe odată, însă ceea ce împrumutam citeam din scoarţă-n scoarţă. *Pe drum, Împăratul muştelor, Sinuciderea fecioarelor, Fiesta, Fabrica de viespi.* Îi citeam cu voce tare unchiului Bernard pagini din *Poşta,* a lui Charles Bukowski, care pe el – care nu citise o carte în viaţa lui – îl făcea să râdă atât de mult, încât de fiecare dată îl apuca câte un acces de tuse. După aia părea obosit, îmi mulţumea pentru vizită şi-mi spunea că aş face mai bine să plec.

A venit apoi ziua în care mi-a spus că urma să moară – după care a spus unul dintre bancurile cu maşini Volkswagen.

Tot atunci şi-a făcut apariţia fiica lui, ca să ia cheile de la casă.

Mă aşteptasem ca fratele meu să se smiorcăie când i-am dat vestea despre unchiul Bernard, însă părea pregătit; măcar a clătinat o vreme, mâhnit, din cap, de parcă era un lucru de care te poţi descotorosi. La fel cum se descotorosise de povara Nopţii Fritz. Uneori aveam impresia că uitase ce se întâmplase atunci. Nu deschideam niciodată subiectul, de parcă amândoi am fi înţeles că, dacă am fi pus suficiente straturi de tăcere şi de timp în jurul ei,

noaptea aia s-ar fi preschimbat într-un biet ecou din trecut, ca nişte crâmpeie de coşmaruri vechi care pentru o fracţiune de secundă par să se fi petrecut aievea, înainte de a-ţi aminti că nu sunt adevărate şi să simţi că pulsul îţi revine la normal.

I-am spus lui Carl că ar trebui să se mute în dormitorul părinţilor, pentru că era cu opt centimetri mai înalt decât mine şi avea nevoie de un pat mai lung. Adevărul era însă că dormeam foarte prost în odaia băieţilor. Carl încetase să mai audă strigăte venind dinspre Huken. Începusem să le aud eu.

Carl a ţinut un discurs lung, minunat, pentru unchiul Bernard, în timpul funeraliilor, amintind ce om delicat, original şi amuzant fusese. Poate că unii dintre participanţi au găsit ciudat că el, şi nu eu – fratele mai mare –, era cel care vorbea în numele nostru, însă eu îl rugasem să o facă, temându-mă să nu mă pierd cu firea şi să izbucnesc în lacrimi. Carl a fost de acord şi a adunat material de la mine: toate anecdotele şi gândurile unchiului, de vreme ce eu fusesem mai apropiat de el. Şi-a luat notiţe, apoi a scris şi a rescris, a adăugat propriile lui propoziţii, a repetat discursul în faţa oglinzii – şi-a dat tot interesul. Nu bănuisem că era în stare de gânduri aşa rafinate, dar aşa se întâmplă: îţi imaginezi că cunoşti pe cineva ca pe tine însuţi, pentru ca deodată să descoperi că îşi dezvăluie nişte laturi despre care habar n-aveai că există. Adevărul este că buzunarele pantalonilor – chiar dacă sunt ai tăi – sunt întotdeauna nişte locuri întunecate prin care nu poţi decât să bâjbâi. Din când în când descoperi acolo câte o monedă de zece ore, un bilet de loterie sau, prin căptuşeală, vreo aspirină învelită în staniol. După cum e posibil să fii îndrăgostit-lulea de o fată pe care de fapt n-ai cunoscut-o niciodată cu adevărat. Aşa că începi să te întrebi dacă moneda aia nu e cumva cea de ieri, dacă dragostea nu e doar o simplă plăsmuire de-a ta, o simplă scuză, un motiv să te duci într-un loc de care ţi-e dor, oriunde altundeva, dar nu aici. Eu însă, când voiam să fiu singur cu gândurile mele, nu conduceam niciodată mai departe de graniţa comitatului. Iar când voiam să împrumut

cărţi, mă duceam la Notodden. Nu m-am gândit niciodată să străbat muntele prin tunelul care începea la capătul drumului ăluia lung şi drept sau să repet ce se petrecuse la Huken. Întotdeauna mă întorceam. Bifam încă o zi din viaţă şi o aşteptam pe următoarea. Una în care urma s-o văd pe Mari – sau una în care nu urma s-o văd pe Mari.

Cam îi perioada aia am început să bat oameni.

36

Perioada care a urmat morţii unchiului Bernard a fost sumbră. Preluasem atelierul şi munceam cât doi. Cred că asta m-a salvat. Asta şi bătăile de la Årtun.

Singura mea supapă erau petrecerile acelea de sâmbătă seara, când Carl se îmbăta şi începea să flirteze cu fetele, în vreme ce eu aşteptam ca un biet idiot gelos să-şi piardă cumpătul pentru ca să-mi pot înfige pumnul în faţa lui, care era imaginea mea în oglindă, să-l culc pe nenorocit la pământ; asta se întâmpla aproape în fiecare săptămână.

Adesea, după petrecerile de sâmbătă seara, reveneam acasă în zori. Carl se prăbuşea în patul de jos, mahmur, băşindu-se şi chicotind. După ce rememoram aventurile prin care trecuserăm în noaptea aia, el uneori exclama:

— Doamne, ce bine e să ai un frate mai mare!

Ceea ce avea darul să-mi încălzească inima, chiar dacă era o minciună. Pentru că amândoi ştiam deja că între timp el devenise fratele mai mare.

Am fost tentat de mai multe ori să-i spun că eram îndrăgostit de prietena lui. Nici măcar unchiului Bernard nu-i destăinuisem asta, după cum, evident, nu-i dădusem nici lui Mari vreun semn. Ruşinea pe care o simţeam era un lucru pe care trebuia să-l îndur singur. Abia dacă mai suportam să mă uit în oglindă. Oare şi tata se simţise aşa? Oare se gândise că un tată care tânjeşte după propriul său fiu nu merită să trăiască, după care lăsase puşca aceea în uşa hambarului, sperând să-i curm eu suferinţa? Cred că în perioada aia am ajuns să-l înţeleg mai bine, ceea ce mă înspăimânta în diverse feluri şi nu mă prea ajuta să-mi vindec dispreţul de sine.

Nu mai ştiu ce gânduri mi-au trecut prin cap şi ce-am spus când Carl m-a anunţat că vrea să plece la studii. Era destul de evident că într-acolo se îndrepta viaţa lui, nu numai pentru că lua note bune la şcoală sau pentru că n-avea aplecare către lucrurile practice, ci pentru că şi Mari era în mod evident menită să fie studentă. Bineînţeles că

amândoi urmau să studieze în acelaşi oraş. Mi-i şi imaginam împărţind un mic apartament în Oslo sau Bergen, revenind în sat în timpul vacanţelor şi socializând cu vechea gaşcă. Şi mi-aş fi petrecut şi eu timp cu ei.

Dar apoi s-a întâmplat chestia aia cu Grete şi Carl, la Årtun, când Grete i-a spus tot lui Mari – şi deodată totul s-a întors cu fundul în sus.

Iar când a dispărut în Minnesota am avut impresia că a vrut să scape de toţi şi de toate. De scandalul local şi de Mari Aas. De responsabilităţile de la fermă. De mine, care devenisem mai dependent de el decât era el de mine. Şi, cine ştie, poate începuse din nou să audă zbieretele alea dinspre Huken.

După plecarea lui măcar a fost linişte.

Al naibii de linişte.

Compania care deţinea lanţul de benzinării a cumpărat atelierul şi terenul, aşa că eu – un băiat abia trecut de douăzeci de ani – m-am trezit dintr-odată că administrez o benzinărie. Nu ştiu dacă ei au observat ceva ce nici eu nu observam – însă lucram non-stop. Nu pentru că aş fi fost din cale-afară de ambiţios – asta a venit mai târziu –, ci pentru că îmi era mai greu decât îmi imaginasem să locuiesc sus, la fermă, să ascult zgomotele din Huken şi cântecul însingurat al fluierarului-auriu. O pasăre căutând companie. Nu neapărat un prieten, ci, pur şi simplu, companie. Toate aceste probleme puteau fi ocolite la muncă, unde aveam în jurul meu oameni, auzeam sunete, îmi făceam de lucru şi-mi foloseam mintea la lucruri practice, fără s-o las să depene încontinuu aceleaşi vechi rahaturi.

Reuşisem să mi-o scot pe Mari din cap, ca pe-o tumoare după operaţie. Mi-am dat desigur seama că nu putea fi o coincidenţă că s-a întâmplat chiar în momentul în care s-a despărţit de Carl, însă am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Era probabil prea complicat şi tocmai citisem *Metamorfoza* lui Kafka – o nuvelă despre un tip care se trezeşte într-o dimineaţă preschimbat într-o gânganie dezgustătoare. Mi-am dat seama că, dacă aş fi început să-

mi scormonesc subconştientul, şansele de a găsi acolo ceva neplăcut ar fi fost destul de mari.

Evident că, din când în când, mă intersectam cu Rita Willumsen. Arăta bine, anii nu păreau să-şi fi luat obolul în cazul ei. Doar că întotdeauna era cu câte cineva sau roia prea multă lume în jurul nostru, aşa că tot ce primeam era zâmbetul prietenos pe care îl afişează îndeobşte doi consăteni care se întâlnesc întâmplător şi o întrebare-două de genul „Cum mai merge benzinăria?”, „Cum o mai duce Carl în Statele Unite?”.

Într-o zi am zărit-o afară, lângă pompe. Stătea de vorbă cu Markus, care alimenta rezervorul Sonettului. De obicei Willumsen însuşi făcea treaba asta, însă Markus e un băiat frumuşel, tăcut şi blând, ceea ce preţ de o clipă m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva devenise noul ei proiect. Era ciudat, însă nu părea să mă afecteze în vreun fel – le doream amândurora tot binele din lume. După ce Markus a pus la loc capacul de la rezervor, Rita a aruncat o privire spre magazinul benzinăriei. Mă îndoiesc că putea vedea ceva, însă a ridicat oricum o mână în semn de salut. Aşa că i-am răspuns la fel. Când Markus a revenit în interior, mi-a spus că Willum Willumsen suferea de cancer, dar că se aştepta să-şi revină complet.

După aceea am văzut-o pe Rita de 17 mai, la Årtun, cu ocazia sărbătoririi Zilei Constituţiei. Arăta minunat în costum naţional şi se ţinea de mână cu soţul. Nu îi mai văzusem niciodată aşa. Willumsen era slab sau cel puţin nu mai era gras şi nu i se potrivea, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Îi atârna şi i se bălăbănea pielea de sub bărbie, ca o şopârlă. Dar când el şi Rita îşi spuneau câte ceva, cel care asculta se apleca spre celălalt, de parcă n-ar fi vrut să rateze niciun cuvânt. Zâmbeau, dădeau din cap, se uitau unul în ochii celuilalt. Poate cancerul fusese ca o epifanie, ca o revelaţie. Poate că descoperise că între timp învăţase să-l iubească pe acest bărbat, care o adora. Şi, cine ştie, poate că domnul Willumsen nu fusese atât de orb pe cât îmi imaginasem eu. În tot cazul, înţelesesem că fluturarea aceea din mână la benzinărie fusese gestul ei de adio. Şi

era în regulă, pentru că însemnaserăm ceva unul pentru celălalt într-o perioadă în care amândoi avuseserăm nevoie de aşa ceva. Din câte ştiu, foarte puţine aventuri au parte de un final fericit, însă când i-am văzut pe cei doi împreună mi se părea că, într-un fel, Rita Willumsen şi cu mine fuseserăm norocoşi – Willum Willumsen fiind, poate, al treilea.

Aşa că redevenisem fluierarul-auriu.

Un an mai târziu am întâlnit femeia care vreme de cinci ani avea să fie amanta mea secretă. La cina care a urmat unei şedinţe de la sediul central din Oslo am întâlnit-o pe Pia Syse. Ea era şefa biroului de resurse umane şi se aşezase în stânga mea, aşa că nu era partenera mea oficială la masă, însă după o vreme s-a întors către mine şi m-a întrebat dacă n-aş putea-o salva de partenerul ei, un tip care în ultima oră nu vorbise decât despre ţiţei, deşi chiar nu există atâtea lucruri de spus despre ţiţei. Băusem câteva pahare de vin şi am întrebat-o dacă nu cumva asta era o formă de sexism – într-o direcţie sau alta: faptul că bărbaţii trebuie să se simtă într-o mai mare măsură datori să întreţină o conversaţie. Ea mi-a dat dreptate, aşa că i-am dat trei minute în care să-mi spună ceva interesant, ce m-ar fi făcut să râd sau care m-ar fi provocat. Dacă n-ar fi trecut proba, urma să mă scuze dacă m-aş fi reîntors la partenera din dreapta mea, o brunetă cu ochelari din Kongsberg care spusese că o cheamă Unni şi puţin altceva. Tot respectul pentru Pia Syse, care a reuşit să bifeze toate condiţiile în mai puţin de trei minute.

Apoi am dansat, iar ea mi-a spus că sunt cel mai înfiorător partener de dans din câţi a pomenit.

În ascensorul care ne ducea către camerele noastre, am început să ne sărutăm, după care mi-a spus că nici la asta nu mă pricepeam.

Iar când ne-am trezit în patul ei de hotel – în calitatea ei de director de resurse umane primise unul dintre apartamente – mi-a spus pe şleau că partida de sex fusese submediocră.

Dar că rareori mai râsese cu atâta poftă ca în ultimele douăsprezece ore.

Eu i-am spus că, în cazul meu, doar una din patru partide de sex era peste medie, iar ea a râs din nou. Mi-am petrecut următoarea oră străduindu-mă să dreg acea primă impresie. Sper că am reuşit s-o fac. În tot cazul, Pia Syse mi-a spus că la un moment dat, în următoarele două săptămâni, mă va convoca la sediu şi că agenda va fi „destul de liberă".

În vreme ce stăteam la coada care se formase la recepţie ca să-mi fac *check-outul,* Unni, partenera mea de la cină, m-a întrebat dacă mă întorceam la Os cu maşina şi dacă aş putea-o lăsa la Kongsberg.

Pe drum n-am schimbat prea multe vorbe.

M-a întrebat ceva despre maşină, iar eu i-am spus că o primisem cadou de la unchiul meu şi că avea o valoare mai degrabă sentimentală. Aş fi putut să-i spun că, chiar dacă fiecare piesă ar fi fost înlocuită câte o dată, modelul 240 rămânea o minune a mecanicii. Că, de exemplu, nu suferea de niciuna din problemele asociate cu modelul ceva mai fiţos, V 70, care adesea avea probleme cu bara şi cu arborele de direcţie. Că speram ca într-o zi să fiu îngropat peste şasiul Volvoului meu 240. Doar că în loc să îndrug chestii neinteresante, am preferat să pun întrebări la fel de neinteresante; mi-a spus că lucrează la contabilitate, că avea doi copii şi că soţul ei era directorul unui gimnaziu din Kongsberg. Ea lucra două zile pe săptămână de-acasă, în alte două făcea naveta la Oslo, având toate vinerile libere.

— Şi ce faci de obicei vinerea? am întrebat-o eu.

— Nimic, mi-a răspuns.

— Nu e cam greu să nu faci nimic? m-am mirat eu.

— Nu.

Şi cam asta a fost toată conversaţia noastră.

Am pus JJ. Cale şi am simţit cum mă învăluie o pace adâncă. Probabil că de vină era lipsa de somn, minimalismul relaxat al lui Cale şi faptul că-mi dădusem seama că, asemenea mie, şi Unni prefera tăcerea.

Când m-am trezit, tresărind, şi-am văzut maşinile venind

către noi, în vreme ce picăturile de ploaie de pe parbriz le dispersau luminile, creierul meu a ajuns la concluzia că:

a) trebuia să fi adormit la volan,

b) trebuia să fi adormit de mai bine de două secunde de vreme ce nu-mi aminteam nici că începuse să plouă, nici că dădusem drumul la ştergătoare şi

c) ar fi trebuit să fac de mult o pauză.

Mi-am ridicat automat o mână ca să apuc volanul, însă am dat de altă mână, caldă, care deja şofa.

— Cred că ai adormit, a spus Unni.

— E drăguţ din partea ta că nu m-ai trezit, i-am răspuns eu.

N-a râs. I-am aruncat o privire şi mi s-a părut că ghicesc un început de zâmbet – abia schiţat – în colţul gurii ei. Cu timpul aveam să aflu că mai mult de-atât nu făcea când voia să-şi exprime sentimentele. Şi abia în momentul acela mi-am dat seama că e drăguţă. Nu se putea lăuda cu o frumuseţe clasică, ca Mari Aas, sau cu una orbitoare, ca Rita Willumsen din fotografiile pe care şi le făcuse în tinereţe şi pe care mi le arătase şi mie. De fapt, ca să spun adevărul, nu ştiu dacă Unni Holm-Jensen era frumoasă şi după alte standarde decât după ale ei înseşi; ce încerc să spun e că – în momentul acela, în lumina aceea, din unghiul din care o priveam eu, era mai drăguţă decât mi se păruse până atunci. Şi nu vorbesc de genul de frumuseţe de care te poţi îndrăgosti. N-am fost niciodată îndrăgostit de Unni Holm-Jensen, iar în cei cinci ani care au urmat nici ea n-a fost vreodată îndrăgostită de mine. Dar în momentul ăla ea era frumoasă, în sensul că te făcea să vrei să te uiţi în continuare la ea. Bineînţeles că aş fi putut-o face, de vreme ce ea era atentă la drum şi încă nu dăduse drumul volanului, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că era cineva pe care chiar te puteai baza.

Abia după ce ne-am întâlnit de două ori la o cafea la jumătatea drumului, adică la Notodden, şi după ce, a treia oară, am rezervat o cameră la hotel Brattrein – mi-a spus că se hotărâse în privinţa mea încă din timpul cinei din Oslo.

— Tu şi Pia vă plăceaţi.

— Da, am recunoscut eu.

— Doar că eu te plăceam mai mult decât ea. Şi ştiam că o să mă preferi pe mine.

— De ce?

— Pentru că noi doi semănăm, în vreme ce tu şi Pia, nu. Şi pentru că Notodden nu e chiar aşa departe.

Am început să râd.

— Tu crezi că te plac mai mult pe tine pentru că Notodden nu e la fel de departe ca Oslo?

— De regulă simpatiile noastre sunt practice.

Am râs din nou, iar ea a zâmbit. Abia perceptibil.

Unni mi-a spus că de fapt n-avea o căsnicie nefericită.

— E un om decent şi un tată bun, a zis ea. Doar că nu mă atinge niciodată.

Trupul ei era subţire şi tare, ca de băiat slăbănog. Se menţinea în formă cu puţin jogging şi trăgând de fiare.

— Cu toţii avem nevoie să fim atinşi, a spus ea.

Nu o îngrijora prea mult că soţul ei ar fi putut să-şi dea seama că-l înşela. Credea că ar fi înţeles-o. O îngrijora însă ce ar fi crezut despre asta copiii.

— Au parte de un cămin bun şi sigur. Nu pot permite ca ceva să îl distrugă. Copiii mei vor fi întotdeauna pe primul loc, mai importanţi decât genul ăsta de fericire. Chiar îmi fac plăcere orele pe care le petrec cu tine, însă aş renunţa la ele cât ai bate din palme dacă ar pune cât de puţin în pericol fericirea şi siguranţa copiilor mei. Înţelegi?

Întrebarea fusese pusă cu o intensitate subită, ca atunci când, după ce descarci o aplicaţie nostimă, apare pe ecran un formular extrem de serios, aproape ameninţător, pe care eşti nevoit să-l completezi şi care e plin cu condiţii pe care trebuie să le accepţi înainte ca distracţia să poată începe.

Într-o zi am întrebat-o dacă, într-o situaţie ipotetică, ar fi fost dispusă să mă împuşte atât pe mine, cât şi pe soţ, dacă gestul acesta ar fi făcut ca şansele de supravieţuire ale copiilor ei să crească cu patruzeci la sută. Creierul ei de contabilă a avut nevoie de câteva secunde ca să dea un

răspuns.

— Da.

— Treizeci la sută?

— Da.

— Douăzeci?

— Nu.

Ce-mi plăcea la Unni era că ştiam exact cu cine am de-a face.

37

Carl îmi trimitea e-mailuri şi poze de la universitatea lui. Părea că o duce bine acolo. Zâmbete largi şi prieteni care păreau să-l cunoască de-o viaţă. Dar el dintotdeauna fusese o persoană adaptabilă. „Aruncă-l în apă şi-o să vezi cum îi cresc branhii înainte să se ude!”, obişnuia să spună mama. Îmi amintesc că la sfârşitul verii în care se tot întâlnea cu turista drăguţă de la cabane, pe care eram gelos, Carl a învăţat să vorbească cu accent de Oslo. Acum e-mailurile lui erau tot mai presărate cu expresii americane, mai multe decât folosise tata vreodată. Era ca şi cum norvegiana lui se ofilea încet, dar sigur. Poate chiar asta îşi dorea. Să învelească tot ce se petrecuse aici în straturi de uitare şi distanţă. Când Stanley Spind, noul doctor, m-a auzit spunând la portbagaj *trunk,* şi nu *boot,* mi-a spus o poveste despre uitare.

— În Vest-Agder, unde am copilărit eu, sate întregi au emigrat în America. Unii oameni s-au întors. Se pare că aceia dintre ei care uitaseră să vorbească norvegiana erau şi cei care uitaseră aproape tot despre ţara lor de baştină. E ca şi cum limba păstrează amintirile.

În zilele următoare m-am jucat cu ideea de a învăţa o nouă limbă sau de a nu mai vorbi niciodată norvegiana – ca să văd dacă m-ar ajuta. În perioada aia auzeam mai mult decât zbierăte dinspre Huken. Când se lăsa liniştea, puteam distinge un murmur grav, de parcă acolo jos morţii ar fi stat de vorbă unii cu alţii. Plănuind ceva. Conspirând.

Carl rămăsese lefter. Picase câteva examene şi-şi pierduse cea mai mare parte din bursă. Aşa că i-am trimis bani. Nu era o problemă, eu aveam salariu, iar cheltuielile mele erau minime; reuşisem chiar să pun nişte bani deoparte.

În anul următor taxele şcolare au crescut, aşa că a avut nevoie de mai mulţi bani. În iarna aia am mobilat o încăpere din atelierul dezafectat, ca să fac economie de curent şi benzină. Am încercat să închiriez ferma, însă n-am

găsit pe nimeni interesat. Când i-am sugerat lui Unni să nu ne mai întâlnim la hotelul Brattrein, ci la hotelul Notodden, care era mai ieftin, m-a întrebat dacă o duc rău cu banii, apoi a propus să împărţim costul camerei, aşa cum de fapt insistase de ceva vreme să facem. I-am spus că nu sunt de acord şi până la urmă am continuat să ne vedem la Brattrein. Dar în vinerea următoare Unni mi-a spus că verificase evidenţa contabilă şi văzuse că primeam un salariu mai mic decât al managerilor care administrau nişte benzinării mai mici decât a mea.

Am sunat la sediu şi, după ce am fost pasat de la un birou la altul, mi s-a făcut în sfârşit legătura cu o persoană care putea lua decizii cu privire la măririle de salariu.

Am auzit în receptor o voce luminoasă:

— Pia Syse.

Am închis telefonul.

Înaintea ultimului semestru – cel puţin aşa pretindea el, că era ultimul – Carl m-a sunat în toiul nopţii ca să-mi spună că îi lipseau douăzeci şi unu de mii de dolari, adică două sute de mii de coroane norvegiene. Se bazase pe o bursă oferită de Societatea Norvegiană din Minneapolis, însă tocmai aflase că n-avea s-o primească – şi avea nevoie să facă rost de bani până a doua zi dimineaţă la ora nouă, altfel l-ar fi exmatriculat şi n-ar mai fi putut da examenele finale. Fără ele, întreaga lui educaţie ar fi fost o mare pierdere de timp.

— În *business administration* nu e vorba despre ce ştii, ci despre ce cred oamenii că ştii, Roy. Iar ei cred în examene şi în diplome.

— Chiar s-au dublat taxele şcolare de când ai ajuns tu acolo? l-am întrebat.

— E ceva foarte… *unfortunate,* a răspuns Carl, trecând pe engleză. Îmi cer scuze că apelez la tine, dar preşedintele Societăţii Norvegiene mi-a spus acum două luni că n-ar trebui să existe vreo problemă în ce mă priveşte.

Eram în faţa băncii când s-a deschis. Directorul m-a ascultat în timp ce îi ceream un credit ipotecar de două sute de mii de coroane, oferind drept garanţie ferma.

— Ferma şi terenul aferent se află în proprietatea comună a amândurora, aşa că voi avea nevoie de ambele semnături, mi-a spus directorul băncii, un bărbat cu papion la gât şi nişte ochi de câine St Bernard. Iar procesul de documentare durează vreo două zile. Îmi dau însă seama că ai nevoie de banii ăştia azi, aşa că am primit acceptul celor de la sediul central să-ţi ofer o sută de mii de coroane, doar pentru că ai o faţă de om cinstit.

— Fără ipotecă?

— Avem încredere în sătenii de aici, Roy.

— Dar eu am nevoie de două sute de mii.

— Nu chiar *atâta* încredere, a continuat el cu un zâmbet şi ochi mai îndureraţi.

— Carl va fi exmatriculat la ora nouă. Ora patru în Norvegia.

— Eu n-am mai auzit ca vreo universitate să fie atât de strictă, a comentat directorul băncii, scărpinându-şi dosul palmei. Dar, dacă aşa spui tu, atunci… a continuat el, continuând să se scarpine.

— Da…? am spus eu nerăbdător, uitându-mă la ceas.

Mai rămăseseră şase ore şi jumătate.

— Ei bine, n-ai auzit asta de la mine, dar poate ar fi bine să stai de vorbă cu Willumsen.

M-am uitat în ochii bărbatului din faţa mea. Prin urmare era adevărat ce se zvonea, şi anume că Willumsen se ocupa şi cu cămătăria. Fără garanţii, dar cerând nişte dobânzi exorbitante. „Fără garanţii” însemna că în cele din urmă Willumsen urma să-şi recupereze cumva datoria. Iar în caz că întâmpina probleme, se zvonea că îl chema pe recuperatorul ăla din Danemarca ca să rezolve treaba. Ştiam că Erik Nerell se împrumutase de la Willumsen când îşi cumpărase barul, Fritt Fall, însă nu auzise nimic de vreun recuperator. Dimpotrivă, Erik spunea că Willumsen fusese răbdător şi că aşteptase, iar când s-a pus problema unei amânări, i-a răspuns: „Atâta vreme cât vei plăti dobânda suplimentară, nu voi lua nicio măsură, Nerell. Pentru că dobânzile suplimentare sunt raiul pe pământ”.

Aşa că m-am repezit cu maşina până la Compania de

maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen. Ştiam că Rita nu dădea pe acolo – ura locul ăla. Willumsen m-a primit în biroul lui. Deasupra scaunului său se afla un cap de cerb care părea să fi străpuns peretele din partea cealaltă şi privea în jur, uimit de ce-i era dat să vadă. Willumsen stătea sub el, prăvălit comod pe spătar, cu bărbia dublă atârnându-i peste gulerul cămăşii. Îşi ţinea degetele lui mici, grăsulii, pe piept, mişcându-şi-le din când în când ca să-şi scuture trabucul în scrumieră. Şi-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă cu atenţie – un gest de „evaluare a creditului”, mi-am dat eu seama.

— Dobânda este de doi la sută, m-a anunţat el după ce i-am descris problema şi faptul că eram presat de timp. Plătibilă lunar. Pot suna la bancă imediat ca să facă transferul.

Mi-am scos cutia cu tutun din buzunar şi mi-am vârât puţin sub buză în vreme ce-mi făceam calculele.

— Asta e mai mult de douăzeci şi cinci la sută pe an.

Willumsen şi-a scos trabucul din gură:

— Ia uite, băiatul ştie să socotească. Ai moştenit darul ăsta de la tatăl tău.

— Aţi presupus cumva că nici mie nu-mi place să mă tocmesc?

Willumsen a început să râdă.

— Da, asta e cea mai bună ofertă pe care ţi-o pot face. O poţi accepta sau nu, însă nu uita că eşti în criză de timp.

— Unde trebuie să semnez?

— A, cred că e suficient să facem asta, a spus Willumsen, întinzându-mi mâna peste birou.

Degetele lui arătau ca un mănunchi de cârnaţi. Mi-am reprimat un fior şi am dat mâna cu el.

— Ai fost îndrăgostit vreodată? m-a întrebat Unni.

Ne plimbam prin întinsa grădină a hotelului Brattrein.

Norii străbăteau în viteză cerul de deasupra lacului Heddal, culorile schimbându-se odată cu lumina. Am auzit undeva că perechile îşi vorbesc tot mai puţin de la un an la altul. În cazul nostru lucrurile stăteau pe dos. Niciunul

dintre noi nu era prea vorbăreţ, iar la primele întâlniri eu fusesem cel care trebuise să vorbească mai mult. Se împliniseră deja cinci ani de când ne vedeam o dată pe lună şi, cu toate că Unni era mai deschisă acum decât la început, era destul de ciudat pentru ea să deschidă, pe nepusă masă, un astfel de subiect.

— O singură dată, am răspuns. Dar tu?

— Niciodată, a recunoscut ea. Şi cum ţi se pare?

— Să fii îndrăgostit?

— Da.

— Nu e ceva după care tânjesc în mod special, am răspuns eu, ridicându-mi gulerul gecii ca să mă apăr de vânt.

M-am uitat la ea şi i-am văzut zâmbetul acela abia schiţat. Mă întrebam unde voia să ajungă.

— Am citit că nu te poţi îndrăgosti cu adevărat decât de două ori în viaţă, a continuat ea. Prima dată este acţiune, a doua oară reacţie. Astea sunt cele două cutremure. Restul sunt doar replici emoţionale.

— OK, am zis eu. Înseamnă că încă mai ai o şansă.

— Dar eu nu vreau niciun cutremur, a spus ea. Am copii.

— Înţeleg. Dar cutremurele se petrec fie că vrei, fie că nu.

— Aşa e, a recunoscut ea. Când spui că nu tânjeşti după dragoste, asta înseamnă că dragostea ta n-a fost împărtăşită, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Asta înseamnă că cel mai sigur e să te poţi duce într-un loc ferit de cutremure, a spus ea.

Am dat agale din cap; începusem să-mi dau seama unde bătea.

— Cred că am început să mă îndrăgostesc de tine, Roy, a spus ea, oprindu-se din mers. Şi nu cred că familia mea ar putea supravieţui unui astfel de cutremur.

— Aşa că…

Unni a oftat.

— Aşa că trebuie să plec…

— …într-un loc ferit de cutremure? i-am continuat eu

propoziţia.

— Da.

— Definitiv?

— Da.

Am rămas amândoi tăcuţi.

— Nu ai de gând să…? m-a întrebat ea.

— Nu, am spus. Ai hotărât tu pentru mine. Şi probabil că eu semăn cu tata.

— Cu tatăl tău?

— Nu se pricepea să se tocmească.

Ne-am petrecut ultimele ore în cameră. Eu închiriasem apartamentul, iar din pat puteam vedea lacul. La apus cerul se mai înseninase, iar Unni mi-a spus că îi amintea de o piesă de la Deep Purple, una despre un hotel de pe malul lacului Geneva din Elveţia. Hotelul lua foc în cântecul ăla, i-am spus.

— Da, a spus Unni.

Am predat cheile înainte de miezul nopţii, ne-am sărutat de rămas-bun în parcare şi am plecat din Notodden, fiecare îndreptându-se cu maşina în altă direcţie. De atunci nu ne-am mai văzut niciodată.

În acelaşi an, Carl m-a sunat în Ajunul Crăciunului. Auzeam în receptor glasurile unor petrecăreţi şi, în fundal, pe Mariah Carey cântând *All I Want For Christmas is You.* Eram singur în atelier atunci, având în faţă un pahar de aquavit şi o farfurie cu coaste de miel Fjordland's gata preparate, alături de un cârnat *vossa* cu garnitură de napi suedezi.

— Nu te simţi singur? m-a întrebat el.

Am ezitat.

— Un pic.

— Un pic?

— Da. Dar tu?

— Au organizat o cină de Crăciun la birou. Punci. Am închis centrala şi…

— Carl! Carl, vino să dansăm!

O voce de femeie – pe jumătate smiorcăită, pe jumătate

fonfăită – ne-a întrerupt brusc. Se-auzise de parcă i-ar fi stat în poală.

— Ascultă, Roy, trebuie să închid. Dar ţi-am trimis un mic cadou de Crăciun.

— Da?

— Da. Verifică-ţi contul bancar, a mai spus el înainte să închidă telefonul.

Am făcut întocmai: m-am logat şi am văzut că mi se transferaseră bani dintr-o bancă americană. La „Comentarii" apărea un mic mesaj: „Mulţumesc pentru împrumut, dragă frate. Şi Crăciun fericit!" Şase sute de mii de coroane. Mult mai mult decât îi trimisesem eu pentru taxele şcolare, chiar dacă aş fi calculat dobânzile şi dobânzile suplimentare.

Eram atât de bucuros că am zâmbit. Nu eram bucuros de bani, fiindcă mă descurcam – ci pentru Carl, care *şi el* se descurca. Sigur că aş fi putut să-l întreb cum de reuşise să câştige atâta bănet în atât de puţine luni de la angajare la o companie imobiliară. Dar ştiam ce aveam să fac cu banii: aş fi putut izola casa de sus, adăugându-i şi o baie. Nici prin cap nu-mi trecea să petrec şi Crăciunul următor în nenorocitul ăla de atelier.

★

În sat – aşa cum se întâmplă şi în oraşe –, singurul moment în care păgâni ca mine calcă în biserică este Crăciunul. Şi nu în Ajun, aşa cum se întâmplă la oraş, ci chiar în ziua de Crăciun.

Când am ieşit de la slujbă, Stanley Spind s-a apropiat de mine şi m-a invitat la micul dejun de Ziua Cadourilor. Mai invitase şi alte persoane. Am fost luat puţin prin surprindere şi invitaţia venea aşa de brusc, că mi-am dat seama că ceva îl făcuse să înţeleagă că Roy Opgard, bietul de el, îşi petrece Crăciunul singur la atelier. Stanley era un om bun, însă i-am răspuns că trebuia să muncesc în toată perioada Crăciunului, pentru că le dădusem liber celorlalţi angajaţi – ceea ce era adevărat. Mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a spus că *eu* sunt un om bun. Nu se pricepe deloc la oameni, Stanley Spind ăsta. M-am scuzat şi m-am grăbit să-i ajung

din urmă pe Willumsen şi pe Rita, care se îndreptau către parcare. Între timp, Willumsen se îngrăşase la loc. Şi Rita arăta bine, era roşie în obraji şi probabil îi era cald în haina de blană. Iar eu, desfrânatul căruia tocmai i se spusese că e un om bun, am strâns mănunchiul de cârnăciori – din fericire înmănuşat – al lui Willumsen şi le-am urat amândurora Crăciun fericit.

— Crăciun *vesel!* mi-a răspuns Rita.

Mi-am amintit cum îmi explicase ea mai demult că în cercurile înalte se urează: „Crăciun fericit” până în Ajun, iar din ziua de Crăciun până la Anul Nou numai „Crăciun *vesel”.* Dar dacă Willumsen ar fi văzut că un ţărănoi ca mine cunoaşte astfel de rafinamente, ar fi intrat la bănuieli, aşa că am dat din cap, de parcă n-aş fi auzit ce era diferit în urarea ei. „Om bun”, auzi şi tu!

— Voiam doar să vă mulţumesc pentru împrumut, am spus eu, înmânându-i lui Willumsen un plic alb.

— Ah? s-a mirat el, cântărind plicul în palmă şi cercetându-mă cu privirea.

— V-am transferat banii în cont noaptea trecută, i-am explicat eu. În plic aveţi extrasul de cont.

— Dobânda se aplică până la prima zi lucrătoare, a spus el. Mai sunt trei zile până atunci, Roy.

— Am luat şi asta în calcul, da. Şi am mai adăugat o mică sumă.

Willumsen a dat agale din cap.

— Plăcută senzaţie, nu-i aşa? Să scapi de o datorie.

Înţelegeam şi nu prea înţelegeam ce voia să-mi spună. Adică înţelesesem cuvintele, fireşte, nu şi cum le spusese.

Dar aveam să înţeleg şi asta înainte de sfârşitul anului.

38

În timpul întâlnirii din faţa bisericii, în ziua de Crăciun, Rita nu lăsase niciun gest şi nicio expresie s-o dea de gol. Ştia ce face. Dar întâlnirea sigur schimbase ceva în ea. Ceva care s-o facă să uite lucrurile care trebuiau uitate şi să şi le amintească pe cele care meritau ţinute minte. Peste trei zile, în prima zi de lucru de după Sărbători, am primit un SMS de la ea:

„Cabană poimâine 12.”

Mesajul era atât de scurt şi de la obiect încât am simţit un fior străbătându-mi trupul şi gura umplându-mi-se de salivă, de parcă aş fi fost unul din câinii lui Pavlov. „Reacţie condiţionată”, aşa i se zice.

Tulburat, am stat puţin de vorbă cu mine însumi, ca să mă hotărăsc dacă să mă duc sau nu. Roy-cel-cumpătat a pierdut însă meciul, urât de tot. În plus, uitasem motivele pentru care mă simţisem eliberat când încetaserăm să ne mai vedem, dar îmi aminteam toate celelalte amănunte cu o bogăţie de-a dreptul senzuală a detaliilor.

Cu cinci minute înainte de ora prânzului, am ajuns în luminişul din care puteai zări cabana. Străbătusem tot drumul chinuit de erecţia care mi se declanşase de când văzusem Saabul Sonett parcat lângă drumul de pietriş. Ninsoarea începuse târziu în anul acela, însă peste tot domnea un ger uscat, soarele se ivea doar când şi când, iar aerul aspru şi curat era tocmai bun de respirat. Din hornul cabanei ieşea fum, iar perdelele camerei de zi erau trase. De obicei nu făcea asta, iar gândul că-mi plănuise o surpriză – că poate era deja acolo, pregătită, aşteptându-mă în faţa şemineului aprins, în lumina slabă a focului – îmi făcea trupul să se înfioare. Am traversat mica întindere de pământ şi m-am apropiat de uşă. Era întredeschisă. Pe vremuri o găseam închisă, uneori chiar încuiată, şi trebuia mă întind şi să scot cheia pusă deasupra grinzii. Bănuiam că îi plăcea să-şi imagineze că sunt un intrus, un tâlhar de noapte. Ştiam că de-asta îmi dăduse atunci cheia de la

subsol, cheie pe care încă o mai aveam. Din când în când mă lăsam pradă fanteziilor şi-mi imaginam c-o folosesc. Am împins uşa şi am păşit în semiîntunericul dinăuntru.

Imediat am simţit că ceva nu era în regulă.

Mirosul nu era în regulă.

Dacă nu cumva Rita se apucase să fumeze trabucuri.

Şi chiar înainte ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul am ştiut cine era personajul aşezat cu faţa către mine, în fotoliul din mijlocul camerei de zi.

— Mă bucur că ai putut veni, a spus Willumsen cu o voce atât de prietenoasă, încât am simţit fiori reci pe şira spinării.

Purta o haină şi o pălărie de blană care îl făceau să semene cu un urs. În mâini ţinea o puşcă cu ţeava îndreptată spre mine.

— Închide uşa, mi-a ordonat el.

Am făcut întocmai.

— Fă trei paşi către mine, încet. Şi îngenunchează!

Am făcut cei trei paşi.

— Îngenunchează, a repetat el.

Am ezitat s-o fac.

L-am auzit cum oftează.

— Ascultă. În fiecare an cheltuiesc o căruţă de bani ca să mă duc într-o ţară străină şi să împuşc un animal pe care nu l-am mai vânat niciodată, a spus el, ridicându-şi o mână şi făcând un gest prin aer, de parcă ar fi completat o listă imaginară. Am colecţionat câte un exemplar din aproape toate speciile, însă nu şi un Roy Opgard. Aşa că *îngenunchează!*

Am îngenuncheat şi-am văzut că între fotoliu şi uşa de la intrare fusese întinsă o folie din plastic, din aia de care folosesc oamenii când vor să-şi redecoreze casa.

— Unde ai parcat? m-a întrebat el.

I-am spus unde, iar el a dat mulţumit din cap.

— Cutia cu tutun, a spus Willumsen.

N-am răspuns. Mintea mea era plină cu întrebări, nu răspunsuri.

— Te întrebi de unde am aflat, Opgard. Răspunsul este

cutia cu tutun de prizat. După ce m-am vindecat de cancer, medicul mi-a spus că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru sănătate ar fi să încep să mănânc mai sănătos şi să fac mai multă mişcare. Aşa că am început să mă plimb. M-am plimbat şi până aici, la cabana asta pe care n-am mai vizitat-o de ani şi ani. Am găsit două cutii din astea în frigider, a spus el, aruncând în faţa mea o cutiuţă argintie de tutun Berry's.

— Nu se găseşte în Norvegia sau cel puţin nu în satul nostru. Am întrebat-o pe Rita ce-i cu cutiuţele astea, iar ea mi-a răspuns că probabil le uitaseră muncitorii polonezi care au renovat cabana cu un an în urmă. Iar eu am crezut-o. Asta până în ziua în care ai venit la mine la birou pentru împrumut şi te-am surprins scoţând din buzunar acelaşi tip de cutie. Iată cum am pus lucrurile cap la cap: tutun de prizat, reparaţia Saabului Sonett, cabana. Şi Rita care s-a preschimbat peste noapte în cea mai dulce şi mai agreabilă dintre Rite, ceea ce nu face decât când are ceva de ascuns. Aşa că i-am verificat telefonul şi acolo, sub numele de Agnete, am găsit un mesaj vechi, pe care uitase să-l şteargă. Cabana, ziua, ora, totul. Am verificat şi am descoperit că numărul lui Agnete este înregistrat de fapt pe numele tău, Roy Opgard. Şi, uite aşa, alaltăieri am împrumutat din nou telefonul Ritei şi ţi-am trimis acelaşi mesaj, schimbând doar ora.

Stând în genunchi mă obligase să-mi ţin privirea ridicată, însă începuse să mă cam doară gâtul, aşa că mi-am lăsat capul în piept.

— Dacă zici că ai descoperit toate astea cu mai multe luni în urmă, de ce-ai aşteptat atât ca să faci ceva? l-am întrebat eu.

— Pentru cineva atât de bun la calcule mintale ca tine, răspunsul ar trebui să fie evident.

Am scuturat din cap.

— Ai împrumutat bani de la mine. Dacă-ţi zburam creierii atunci, cine mi-ar mai fi plătit datoria?

Inima nu-mi bătea mai repede, ci mai încet. Ceea ce se întâmpla era dat dracu' de neverosimil. Willumsen avusese

răbdarea unui vânător, aşteptase ca prada să ajungă în locul potrivit, aşteptase să-mi plătesc datoria. Aşteptase să mă stoarcă de bani. Asta vrusese să-mi spună atunci, în faţa bisericii, cu întrebarea aia. Avea de gând să mă împuşte. Despre asta era vorba. Nu să mă sperie sau să mă ameninţe, ci să mă ucidă, pur şi simplu. Ştia că nu spusesem nimănui unde mă duc, că se asigurase că nu mă văzuse nimeni îndreptându-mă spre cabana lui şi că îmi parcasem maşina atât de departe, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin gând unde mă aflam. Urma să-mi tragă un glonţ în frunte şi apoi să mă îngroape pe undeva prin apropiere. Planul era atât de simplu şi de practic încât nu mi-am putut ascunde un zâmbet.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, mi-a spus Willumsen.

— Nu m-am mai întâlnit cu soţia ta de ani întregi, i-am spus eu. N-ai văzut ce dată avea mesajul ăla?

— Ar fi trebuit să fie şters, dar l-am găsit. Mi-a dovedit că vă vedeaţi de multă vreme, a răspuns el. Dar gata. Spune-ţi ultima rugăciune, a zis, sprijinindu-şi patul puştii de umăr şi obraz.

— Mi-am spus-o deja, am răspuns eu.

Inima continua să-mi bată tot mai rar. Pulsul de odihnă. Pulsul psihopaţilor, cum s-ar zice.

— Nu zău, ţi-ai spus-o deja? a întrebat Willumsen, pielea obrazului prelingându-i-se pe patul puştii.

Am clătinat din cap şi m-am uitat din nou în podea.

— Hai, dă-i drumul: îmi faci o favoare, Willumsen.

L-am auzit cum râde sec.

— Vrei să mă convingi că *abia aştepţi* să mori, Opgard?

— Nu, însă *voi* muri.

— Asta e valabil pentru toată lumea.

— Da, dar nu în următoarele două luni.

L-am auzit cum se joacă cu trăgaciul puştii.

— Cine zice asta?

— Stanley Spind. Poate că m-ai văzut stând de vorbă cu el în biserică. Tocmai primise ultimele radiografii ale tumorii mele cerebrale. Mi-au descoperit-o acum mai bine de un an, însă acum creşte tot mai repede. Dacă ai putea să

ţinteşti aici… am spus eu, punându-mi arătătorul la tâmpla dreaptă, chiar deasupra perciunilor… poate că o să scap şi de ea, şi de viaţă, în acelaşi timp.

Aproape că puteam auzi calculatorul mintal al dealerului de maşini uzate cum clincăne şi bâzâie.

— Te-a cuprins disperarea, evident, şi acum te-ai pus pe minţit, a spus el.

— Dacă eşti atât de sigur, ce mai aştepţi? Apasă pe trăgaci, l-am îndemnat eu.

Ştiam ce-i spunea propriul creier chiar atunci: *dacă* era adevărat, problema Roy Opgard avea să dispară de la sine, fără ca el să-şi asume vreun risc. Dar, dacă minţeam, însemna că tocmai ratase o ocazie perfectă, una cu care probabil nu se va mai întâlni niciodată. Şansa ar fi continuat să existe, însă eu aş fi fost pregătit, ar fi fost mai dificil. Risc versus profit. Cost versus venit. Debit şi credit.

— Poţi să-l suni pe Stanley, am spus. Va trebui doar să mă laşi să-i spun că renunţ la confidenţialitatea informaţiei.

În pauza care a urmat nu s-a mai putut auzi decât respiraţia lui Willumsen. Dilema asta avea nevoie de un surplus de oxigen în creier. Am rostit în gând o rugăciune – nu pentru sufletul meu, ci pentru ca stresul să-i provoace un atac cerebral chiar în clipa aia.

— Două luni, a spus el deodată. Dacă peste două luni, începând de azi, nu vei fi mort, mă voi întoarce. Nu vei şti unde, nu vei şti când. Sau *cine anume* te va căuta. Dar e posibil ca ultimele cuvinte pe care le vei auzi pe lumea asta să fie în daneză. Şi asta nu este o ameninţare, ci o promisiune. OK?

M-am ridicat în picioare.

— *Cel mult* două luni, am spus. Tumoarea asta e puternică, Willumsen – n-o să te dezamăgească. Şi încă ceva…

Willumsen încă ţinea puşca aţintită asupra mea, însă a clipit, în semn că pot continua.

— Pot să îmi iau cutiile cu tutun din frigider?

Fireşte că ştiam că întind coarda, însă trebuia să joc rolul unui muribund căruia nu-i mai păsa de consecinţe.

— Eu nu le folosesc, aşa că fă ce vrei.

Mi-am luat cutiile cu tutun şi-am plecat. Am străbătut pădurea în fugă. Începea deja să se întunece. M-am îndreptat spre apus, descriind un arc de cerc, ascuns de stâncile din apropierea lacului în care o văzusem ultima dată pe Rita: goală, umilită, îmbătrânită de lumina zilei şi de privirile unui bărbat mult mai tânăr decât ea.

Apoi m-am apropiat de cabană dinspre nord. În partea aceea nu existau ferestre, numai pereţii din buşteni groşi, o fortificaţie făcută de mâna omului, pentru că atacurile întotdeauna veneau dinspre nord.

M-am apropiat de perete şi m-am strecurat până la colţul uşii. Mi-am înfăşurat fularul în jurul pumnului şi-am aşteptat. Când Willumsen şi-a făcut apariţia, nu m-am complicat prea mult. Un pumn chiar în spatele urechii, acolo unde craniul oferă creierului mai puţină protecţie şi două lovituri la rinichi, ceea ce, pe lângă faptul că provoacă nişte dureri atât de cumplite că nu mai poţi nici măcar să urli, te face docil. Willumsen s-a prăbuşit în genunchi şi i-am luat puşca de vânătoare pe care şi-o atârnase pe umăr. I-am tras un pumn în tâmplă, apoi l-am târât în cabană.

În lipsa mea, înlăturase folia de plastic şi pusese fotoliul la locul lui, lângă şemineu.

L-am lăsat să-şi recapete răsuflarea şi l-am obligat să-şi ridice capul şi să se uite la gura ţevii propriei puşti, înainte să încep să-i vorbesc:

— După cum vezi, am minţit. Dar numai în privinţa tumorii. Este adevărat însă că nu m-am mai văzut cu Rita de ani buni. Şi cum a fost suficient un singur mesaj ca să mă reped încoace dând din coadă, poţi înţelege că ea a fost cea care a pus capăt aventurii, nu eu. Nu te ridica!

Willumsen a lăsat să-i scape printre dinţi o înjurătură, însă m-a ascultat.

— Cu alte cuvinte, asta ar fi putut rămâne o poveste de care n-ai fi auzit niciodată, care nu te-ar fi rănit în niciun fel – şi toţi trei am fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, am continuat eu. Dar, cum nu mă crezi şi cum ai vrut să-mi faci felul, nu-mi laşi altă alegere decât să-ţi fac eu ţie felul.

Crede-mă că nu-mi face nicio plăcere şi că n-am nici cea mai mică intenţie să reiau relaţia cu femeia care în curând o să fie văduvă. Cu alte cuvinte, este complet nenecesar să te omor, dar e singura soluţie practică.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, a spus Willumsen cu un geamăt. Însă nu vei reuşi să scapi basma curată după o crimă. Lucrurile astea trebuie plănuite din timp.

— Da, am răspuns eu. Iar mie mi-a luat fix cinci minute să-mi dau seama că planul tău de a mă ucide mi-a oferit cea mai bună şansă din lume să te ucid *eu pe tine.* După cum ştii, suntem singuri aici, într-un loc ferit. Nimeni nu ne-a văzut venind sau plecând – şi ştii care este cea mai răspândită cauză a decesului la bărbaţii între treizeci şi şaizeci de ani?

Willumsen a clătinat din cap:

— Cancerul.

— Nu.

— Ba da.

— Nu e cancerul, am insistat eu.

— Accidentele de maşină.

— Nu, am zis, însă mi-am propus că caut pe Google acasă. E sinuciderea.

— Aiurea!

— Satul nostru o să contribuie la această statistică, dacă ne gândim numai la tatăl meu, la şeful de post Olsen… şi la tine.

— La mine?

— Imaginează-ţi săptămâna Crăciunului. Un bărbat îşi ia puşca de vânătoare şi se duce la propria cabană fără să anunţe pe nimeni, apoi e găsit în sufragerie cu puşca căzută lângă el. Nici că se poate un tablou mai clasic de-atât, Willumsen. A, şi gerul uscat. Aşa că nu vor găsi urme de paşi înspre sau dinspre cabană.

Am ridicat puşca. L-am văzut cum înghite în sec.

— Sufăr de cancer, a spus el cu glas gâjâit.

— Ai *suferit* de cancer, l-am corectat eu. Îmi pare rău, dar ţi-ai revenit.

— Căcat, a zis el, reprimându-şi un suspin.

Mi-am lipit arătătorul de trăgaci. Vedeam cum i se îmbrobonează fruntea de sudoare. A început să tremure incontrolabil.

— Spune-ţi ultima rugăciune, i-am şoptit eu, apoi am aşteptat.

Plângea. O baltă de pişat a început să se întindă sub haina lui de blană.

— Dar, desigur, mai există o alternativă, am spus eu. Willumsen a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Am coborât ţeava puştii.

— Am putea cădea de acord să nu ne ucidem reciproc, am spus. Şi să riscăm să avem încredere unul în celălalt.

— Pof… poftim?

— Ceea ce tocmai am dovedit este că sunt atât de sigur că-ţi vei da seama că n-ai niciun motiv să mă ucizi, încât voi lăsa să-mi scape ocazia perfectă de a te ucide eu pe tine. Asta numesc eu „un efort de încredere”, Willumsen. Vezi tu, încrederea este o boală benignă, contagioasă. Prin urmare, dacă tu nu mă ucizi pe mine, nici eu nu te ucid pe tine. Ce zici de asta, Willumsen? Facem saltul ăsta în necunoscut împreună? Batem palma?

Willumsen a ridicat o sprânceană, apoi a încuviinţat cu ezitare din cap.

— Bun. Mulţumesc pentru împrumut, i-am zis eu, înapoindu-i puşca de vânătoare.

Willumsen a clipit, adresându-mi o privire complet nedumerită. Nu voia să apuce puşca, de parcă s-ar fi aşteptat să-l păcălesc, aşa că am sprijinit-o de perete.

— Îţi dai sigur seama că eu… eu…

A tuşit afară flegma şi lacrimile care i se adunaseră în gât, apoi a continuat:

— …că aş fi răspuns „da” la orice. N-am făcut niciun salt, doar tu. Aşa că… de ce-ai avea încredere în mine?

Am rămas puţin pe gânduri.

— A, cred că asta e suficient, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna.

39

De Anul Nou a nins şi zăpada a rămas până la sfârşitul lui aprilie. De Paşte lumea s-a repezit în număr mare la cabanele din zonă, iar benzinăria a înregistrat profituri-record. Primiserăm şi un premiu pentru „Cea mai bună benzinărie din ţară”, aşa că era o atmosferă bună la muncă.

Apoi a fost emis raportul care anunţa dezvoltarea reţelei rutiere şi construirea unui tunel, care făcea ca autostrada să ocolească Os.

— Mai e mult până departe, a spus Voss Gilbert, succesorul lui Aas în partid.

Poate aşa era, însă nu mai rămăsese mult timp până la alegerile locale, iar partidul lui urma să le piardă. Când un sat e şters de pe harta Norvegiei dintr-o trăsătură de condei, e evident ca bună ziua că cineva nu făcuse suficient lobby.

Am avut o întrevedere cu cei de la sediul central şi am căzut de acord că trebuia să continuăm să mulgem vaca câtă vreme mai dă lapte. Apoi reajustări, reduceri de cheltuieli – concedieri adică. Şi benzinăriile mici sunt necesare. Iar dacă lucrurile n-ar fi mers bine, eu n-aveam de ce să-mi fac griji – aşa mi s-a spus.

— Pentru tine, uşa va rămâne mereu deschisă, Roy, mi-a spus Pia Syse. Dacă vrei să încerci ceva nou, tot ce trebuie să faci este să-mi dai un telefon, doar ai numărul meu.

Am plusat şi am muncit cu şi mai multă abnegaţie. Era în regulă, îmi plăcea munca. Aveam şi-un ţel: voiam să deţin propria benzinărie.

Într-o zi, în timp ce curăţam automatul de cafea, a trecut Dan Krane pe-acolo. M-a întrebat dacă îmi putea pune câteva întrebări pentru un articol dedicat lui Carl.

— Am auzit că o duce bine acolo, a spus el.

— A, da? m-am mirat eu, continuând să curăţ aparatul. Asta înseamnă că şi articolul va fi unul pozitiv, nu-i aşa?

— Datoria noastră este să acoperim ambele aspecte.

— Nu *toate* aspectele?

— Ei, vezi? Ai spus-o mai bine decât redactorul-şef al ziarului, mi-a răspuns Dan Krane, zâmbind neconvingător.

Nu-mi era simpatic, dar mie oricum nu-mi plac prea mulţi oameni. Când şi-a făcut apariţia în sat, mi-a adus aminte de unul dintre setterii englezi pe care proprietarii cabanelor îi aduc cu ei pe bancheta din spate a SUV-urilor: slabi şi agitaţi, însă suficient de prietenoşi. Doar că era o prietenie distantă, folosită în vederea atingerii unui scop îndepărtat, iar după o vreme mi-am dat seama că asta era de fapt Dan Krane: un maratonist. Un strateg care nu-şi pierdea niciodată răbdarea pe teren, care nu bate în retragere, care-i tot dă înainte, fiind conştient că înzestrarea lui cea mai de preţ este un gen de anduranţă care îl va duce în cele din urmă în vârf. Şi asta se vedea în limbajul lui corporal, se putea distinge în felul în care îşi formula propoziţiile, chiar şi în privire. Deşi acum era doar un redactor oarecare al unui ziar local, avea de gând să facă ceva cu viaţa lui. Era menit unor fapte măreţe, cum s-ar spune. Se înscrisese în partidul din care făcea parte şi Aas, dar, cu toate că *Gazeta de Os* susţinea pe faţă Partidul Laburist, regulamentul intern al ziarului stipula că redactorii nu aveau voie să ia nicio poziţie politică în măsură să le umbrească integritatea. În plus, Krane era un tânăr tată, aşa că avea destule de tras şi acasă, aşa că nu candida la alegerile care băteau la uşă – deşi poate la următoarele. Sau la cele de peste opt ani. Nu era decât o chestiune de timp până când Dan Krane avea să apuce cu mâinile lui slăbănoage ciocănelul de preşedinte al consiliului.

— Fratelui tău i-a plăcut să rişte şi a făcut bani frumoşi investind într-un *mall* încă de pe vremea când era student, a spus Krane, scoţând un carneţel şi un pix din buzunarul gecii sale Jack Wolfskin. Ai participat şi tu la afacerea aia?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, i-am răspuns eu.

— Nu? Eu credeam că tu i-ai trimis ultimele două sute de mii de coroane ca să cumpere pachetul de acţiuni.

Speram să nu mă fi văzut cum am tresărit.

— Cine ţi-a spus asta?

Din nou zâmbetul abia schiţat, de parcă i-ar fi provocat o

durere fizică să zâmbească.

— Chiar şi la un ziar local suntem nevoiţi să ne protejăm sursele.

Să fi fost directorul băncii sau Willumsen? Sau un alt angajat al băncii? Cineva care luase urma banilor, cum s-ar zice.

— *No comment,* am zis eu.

Krane a chicotit şi a notat ceva în carneţel.

— Chiar asta vrei să zici, Roy?

— Ce să zic?

— *No comment.* Aşa răspund politicienii de rang înalt şi vedetele de la oraş. Când dau de bucluc. Poate lăsa o impresie ciudată.

— Cred că mai degrabă tu creezi impresia ciudată.

Încă zâmbind, Krane a scuturat din capul lui îngust, tare, cu părul lins.

— Eu nu scriu decât ce-mi spun oamenii, Roy.

— Atunci fă-o! Transcrie această conversaţie, cuvânt cu cuvânt, inclusiv sfatul tău oportunist despre *No comment*-ul meu.

— Interviurile trec printr-un proces de editare, dacă nu ştiai, aşa că ne concentrăm numai asupra lucrurilor importante.

— Iar tu eşti cel care hotărăşte ce este important. Aşa că tu eşti cel care creează impresia finală.

Krane a oftat:

— Să înţeleg din atitudinea asta dispreţuitoare că nu vrei să se afle că tu şi fratele tău v-aţi implicat într-un proiect extrem de riscant?

— Întreabă-l pe Carl despre asta, am spus eu, închizând partea din faţă a automatului pentru cafea şi apăsând butonul de pornire. Cafea?

— Da, mulţumesc. Să înţeleg că n-ai nimic de comentat nici despre faptul că fratele tău şi-a mutat afacerea în Canada din pricina unei investigaţii a celor de la American Stock Exchange Supervisory Authority, care cred că e vorba de manipularea pieţei.

— Comentariul meu, am răspuns eu, întinzându-i un

pahar de hârtie cu cafea, se referă la faptul că vrei să scrii un articol despre fostul iubit al soţiei tale. Vrei să-l auzi?

Krane a mai oftat o dată, şi-a vârât carneţelul înapoi în buzunarul gecii şi a sorbit din cafea.

— Dacă un ziar local dintr-un sat ca al nostru n-ar putea scrie despre cineva de care ziariştii sunt legaţi într-un fel sau altul, atunci n-am mai avea despre ce să scriem.

— Înţeleg asta, însă tu vei introduce o notă la articol, nu-i aşa? Vei spune că a fost scris de bărbatul care a fost servit după Carl Opgard?

Am zărit în ochii lui de maratonist o sclipire ciudată. Strategia lui pe termen lung era supusă unei presiuni neaşteptate şi era în pericol să spună sau să facă ceva ce n-ar fi servit telului său final.

„Iar după plecarea lui Carl, Roy, fratele acestuia, a refuzat oferta aceleiaşi domnişoare."

N-am spus-o. Evident că nu. M-am jucat doar gândindumă cum l-ar fi făcut această propoziţie pe Dan Krane să-şi piardă ritmul.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, a spus Krane, trăgându-şi fermoarul gecii de ploaie.

— Cu plăcere, am răspuns eu. Douăzeci de coroane.

Mi-a aruncat o privire peste paharul de cafea. Am încercat să-i imit zâmbetul acela subţire ca o lamă.

✯

În ziar a apărut un articol dedicat lui Carl Abel Opgard în care scria despre cum consăteanul nostru reuşise să dea lovitura pe celălalt mal al Atlanticul. Era semnat de unul dintre ziariştii care acopereau rubrica financiară.

M-am întors acasă după conversaţia cu Krane. Am alergat o vreme prin spatele hambarului, am verificat nişte cuiburi pe care le descoperisem de curând, după care am intrat în hambar şi am lovit vechiul sac de box o jumătate de oră. Apoi am urcat la etaj în noua cameră de baie şi am făcut un duş. Am stat acolo, cu părul năclăit de săpun, şi mam gândit la banii care fuseseră suficienţi nu numai pentru noua baie şi pentru izolarea casei, ci şi pentru nişte ferestre noi. Am lăsat apa fierbinte să-mi ude faţa şi să cureţe

mizeria acelei zile. Oricum urma o nouă zi. Îmi găsisem ritmul. Aveam un ţel şi o strategie. Nu intenţionam să devin preşedintele consiliului – voiam doar să deţin propria mea benzinărie. În fine, deveneam şi eu un maratonist.

Apoi a sunat Carl spunându-mi că se întoarce acasă.

PARTEA A CINCEA

40

O viteză incredibilă. Bestia năpustindu-se către hău. Grămada neagră de metal, crom, piele, plastic, sticlă, cauciuc, mirosuri, gusturi, amintiri despre care crezi că-ţi vor rămâne în minte pentru totdeauna, despre care credeai că nu le vei pierde niciodată, dar care acum se îndepărtează de tine. Eu eram cel care pusese totul în mişcare, cel care declanşase şirul de întâmplări al poveştii. Doar că la un moment dat – şi e extrem de greu să-ţi dai seama când şi unde se produce această schimbare – povestea însăşi începe să hotărască încotro o apucă, gravitaţia ia locul şoferului, bestia accelerează, devine autonomă, iar rezultatul nu mai poate fi schimbat doar pentru că m-am răzgândit între timp. O viteză incredibilă.

Oare îmi doresc ca tot ce s-a întâmplat să nu se fi întâmplat? Drace, fireşte că da!

Şi totuşi există ceva fascinant când vezi avalanşele din Ottertind în martie, zăpada spărgând gheaţa lacului Budal, incendiile forestiere din iulie şi ştii că vechiul camion de pompieri GMC nu va reuşi să urce panta. E cu adevărat captivant să vezi prima furtună adevărată de toamnă cum pune la încercare acoperişurile hambarelor din sat şi să te gândeşti că anul acesta va reuşi să smulgă măcar unul din ele şi c-o să-l vezi cum se răsuceşte pe toate părţile peste câmpuri ca o lamă uriaşă de fierăstrău, până când se face zob. Exact aşa se întâmplă. Următorul gând care îţi trece prin minte este „dar dacă cineva s-ar fi aflat în calea lamei ăleia de fierăstrău?”. Bineînţeles că nu-ţi doreşti să se întâmple, dar nu-ţi poţi alunga gândul că spectacolul ar fi de neuitat. Nu, nu-ţi doreşti să se întâmple. Aşa că, dacă aş fi ştiut de la început ce şir de întâmplări aveam să pun în mişcare, probabil că aş fi procedat altfel. N-o făcusem, aşa că nu pot spune cu adevărat că aş fi procedat altfel dacă aş fi avut o nouă şansă, dar nu şi alte informaţii.

Şi, chiar dacă pala de vânt care a smuls acoperişul a fost trimisă de tine, ce se întâmplă dup-aia nu mai depinde de

tine. Acoperişul hambarului, devenit acum o roată din tablă ondulată tăioasă ca un brici, se îndreaptă către persoana aflată singură pe câmp, iar tot ce poţi să faci tu este să priveşti cu o combinaţie de groază, curiozitate şi regret la gândul că totul face parte din ceva ce speraseşi să se întâmple. Doar că următorul gând s-ar putea să te ia prin surprindere: îţi doreşti ca tu să fi fost persoana de pe câmp.

41

Eu şi Pia Syse am semnat un contract care stipula că după doi ani petrecuţi în Sørlandet eram liber să redevin administratorul benzinăriei din Os.

Staţia se afla lângă Kristiansand, de cealaltă parte a Autostrăzii Europa, care străbate grădina zoologică şi parcul de distracţii. Evident că era mult mai mare decât cea din Os, cu mai mulţi angajaţi, mai multe pompe, un magazin mai mare şi mai divers aprovizionat şi cu un profit mai mare şi el. Pentru că fostul şef se comportase cu angajaţii ca şi cum ar fi fost idioţi care secau degeaba banii firmei, cea mai mare diferenţă era că moştenisem o adunătură de oameni demoralizaţi, care-şi urau şefii şi care nu făceau niciodată mai mult decât li se cerea şi uneori nici măcar atât.

— Toate benzinăriile sunt diferite, ne-a spus Gus Myre, directorul de vânzări de la sediul central la un training. Firma este aceeaşi, benzina este aceeaşi, logistica este aceeaşi, însă în cele din urmă benzinăriile noastre nu se rezumă la petrol, la Peugeot-uri şi la Pepsi, ci la *oameni.* La cei care stau îndărătul tejghelei, la cei din faţa tejghelei şi la întâlnirea dintre ei.

Myre ne spunea toate astea pe o voce cântată, de parcă era o melodie care devenea de la an la an tot mai plicticoasă, dar care rămânea totuşi marele lui hit. De la exagerat de jucăuşa aliteraţie „petrol, Peugeot-uri şi Pepsi”, care-i aparţinea, la tot mai forţatul accent pus pe „oameni”, care mă trimitea cu gândul la slujbele pietiste din Årtun. Asta pentru că, asemenea unui predicator, sarcina lui Myre era să facă oamenii să creadă în ceva despre care, undeva în adâncul propriei conştiinţe, toţi ştiau că e rahat cu perje, dar, în acelaşi timp, dorindu-şi cu tărie să fie adevărat. Asta pentru că credinţa face ca viaţa – ori moartea, în cazul predicatorului – să fie mult mai uşor de suportat. Dacă crezi cu adevărat despre tine că eşti unic şi că fiecare întâlnire cu alţii este prin urmare unică şi ea, atunci poţi să te

păcăleşti singur să crezi într-un fel de puritate, într-o inocenţă eternă şi neprihănită care te opreşte să-ţi scuipi clienţii în obraz sau să borăşti de plictiseală.

Doar că eu nu mă simţeam unic. Iar benzinăria nu era nici ea – lăsând deoparte diferenţele deja menţionate – unică. Franciza respecta o serie de principii stricte, iar asta însemna că oricând te puteai muta de la o benzinărie mică, dintr-un colţ de ţară, la una mai mare, în alt colţ de ţară, ca şi cum ai fi schimba aşternuturile aceluiaşi pat. Din ziua în care am ajuns la Sørlandet, mi-a luat două zile să observ detaliile tehnice care deosebeau această benzinărie de cea din Os – şi patru zile să stau de vorbă cu toţi angajaţii să aflu ce ambiţii au, ce schimbări credeau că ar putea face benzinăria să fie un loc de muncă mai bun pentru ei şi pentru clienţi. Apoi mi-a luat trei săptămâni să implementez nouăzeci la sută dintre aceste schimbări.

I-am dat responsabilei cu Protecţia Muncii un plic, spunându-i să nu-l deschidă vreme de opt săptămâni, ci să aştepte ziua în care o să evaluăm schimbările la o şedinţă cu angajaţii. Pentru această întrunire am închiriat o cafenea locală. Le-am urat tuturor bun venit, după care am dat cuvântul unui angajat care ne-a spus cifrele de vânzări şi profituri; un alt angajat a citit lista cu absenţe pe caz de boală; un al treilea a anunţat rezultatele unui sondaj simplu, în care li se ceruse clienţilor să-şi exprime gradul de satisfacţie şi apoi ne-a vorbit despre o evaluare informală a atmosferei de la locul de muncă. Eu am stat şi am ascultat să văd ce are fiecare angajat de spus, iar după o lungă dezbatere s-a votat să se renunţe la optzeci la sută din schimbările propuse de ei înşişi. La sfârşit am făcut o recapitulare a schimbărilor despre care toată lumea credea că funcţionaseră şi pe care aveam să le păstrăm, după care am anunţat că puteam mânca şi că barul era deschis. Unul dintre angajaţi, un moş acrit, a ridicat mâna şi a întrebat dacă asta e toată responsabilitatea pe care mi-o asum – barul.

— Nu, i-am răspuns eu, eu sunt responsabil pentru faptul că în ultimele opt săptămâni vi s-a permis să fiţi propriii

voştri şefi. Lotte, vrei să deschizi plicul pe care ţi l-am dat când am introdus schimbările?

Lotte a deschis plicul şi a citit lista cu ce schimbări crezusem că vor funcţiona sau nu. S-a creat o rumoare tot mai perceptibilă pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama că previziunile mele – cu numai două excepţii – confirmau ce deciseseră ei înşişi după ce văzuseră rezultatele.

— Ideea nu e să vă conving că aş fi domnul Ştietot, am spus. Am şi greşit în două cazuri: cartelele de cafea, despre care am crezut că vor funcţiona – şi oferta de cinci chifle vechi de o zi la preţul uneia proaspete, despre care am crezut că n-o să meargă. Dar cum am avut dreptate în privinţa celorlalte douăsprezece, se pare că totuşi mă pricep *cât de cât* să administrez o benzinărie, nu?

Am zărit câteva capete încuviinţând. Aici, în sud, lumea dă altfel din cap. Chiar mai agale, aş zice. Tot mai mulţi dintre angajaţi clătinau din cap şi în cele din urmă s-au auzit murmure discrete. Până şi moşul acrit încuviinţa.

— Ne aflăm pe penultimul loc în topul cu cele mai bune benzinării din ţară, i-am anunţat eu. Am vorbit cu cei de la sediul central şi am căzut la învoială. Dacă ne vom număra printre primele zece benzinării la următoarea evaluare, vom primi cu toţii o excursie cu feribotul până în Danemarca. Dacă vom fi printre primii cinci, excursia va fi în Londra. Iar dacă vom ocupa primul loc, vom primi un buget şi vom hotărî noi înşine premiul.

La început angajaţii s-au holbat pur şi simplu la mine. Apoi au început ovaţiile.

— În seara asta… am strigat eu şi s-a lăsat liniştea… în seara asta suntem pe penultimul loc din ţară, aşa că barul va rămâne deschis numai o oră. După aia vom pleca cu toţii acasă ca să ne încărcăm bateriile pentru mâine, pentru că de mâine – nu de poimâine – vom începe să urcăm tot mai sus pe lista aia.

Locuiam în Søm, o zonă rezidenţială liniştită din zona de est a oraşului, înaintea podurilor care dau spre oraş. Închiriasem un apartament spaţios, cu trei camere, cu toate

că aveam mobilă suficientă numai pentru două. Îmi imaginam că zvonurile cum că tata l-ar fi abuzat sexual pe Carl se răspândiseră prin Os ca un foc de paie. Şi că singurul care nu le auzise era Carl însuşi. Şi eu. Deşi aşteptase vreme de cincisprezece ani, când Grete şi-a pus în minte să le spună altora că fratele meu îi făcuse o mărturisire, eu fusesem primul căruia îi spusese; în salonul ei de coafură răspândea incendiul de la o holdă la alta acum. Dacă ar fi aflat, probabil Carl ar fi ştiut cum să se descurce. Dar şi dacă n-ar fi auzit nimic ar fi fost în regulă. Oricum, responsabilitatea şi ruşinea cădeau în primul rând pe umerii mei. Iar eu nu mi le puteam asuma. Eram slab. Dar nu ăsta fusese motivul principal pentru care părăsisem Osul. Motivul era ea.

Noaptea visam la Shannon.

Ziua visam la Shannon.

În timp ce mâncam, în timp ce şofam între casă şi slujbă, în timp ce serveam clienţii de la benzinărie, în timp ce făceam exerciţii fizice, când spălam rufe, când stăteam pe veceu, în timp ce mă masturbam, în timp ce ascultam un audiobook sau mă uitam la televizor – visam la Shannon.

Visam la ochiul ei leneş, senzual. Un ochi care exprima mai multe sentimente, mai multă căldură şi răceală decât ambii ochi ai altora. Sau la glasul ei, care era aproape la fel de grav ca al Ritei, dar având un timbru complet diferit, atât de moale că îţi venea să te întinzi pe el ca pe un pat cald. Visam că o sărut, că o fut, că o spăl, că o ţin în braţe, că-i dau drumul. Visam la părul ei roşu strălucind în lumina soarelui, la arcuirea tensionată a spinării ei, la râsul care conţinea un mârâit aproape imperceptibil de animal de pradă, dar şi o promisiune.

Am încercat să mă conving că se repeta aceeaşi poveste – cea cu Mari, că mă îndrăgostisem din nou de iubita fratelui meu. Că era vorba despre un căcat de boală sau un scurtcircuit în creier. Că mă înnebuniseră lucruri pe care nu le puteam avea sau pe care n-ar fi trebuit să le vreau. Iar dacă, prin cine ştie ce miracol, şi Shannon m-ar fi dorit pe mine, atunci s-ar fi repetat povestea cu Mari. Dragostea s-

ar fi risipit aşa cum dispare curcubeul întins peste crestele munţilor când îl vezi din maşină. Nu pentru că dragostea aia ar fi fost o amăgire, ci pentru că toate curcubeiele trebuie privite dintr-un anumit unghi – din afară şi de la o anumită distanţă –, şi nu de-aproape. Iar dacă se întâmplă să mai găseşti curcubeul acolo când ajungi pe creasta muntelui, o să descoperi că nu există niciun chiup cu galbeni la capătul lui, doar tragedii şi vieţi sfărâmate.

Mi-am spus toate aceste lucruri, însă nu mi-a fost de niciun folos. Parcă mă îmbolnăvisem de malarie. Şi m-am gândit că poate e adevărat ce se spune – că febra junglei ajunge să te răpună abia când o iei a doua oară. Am încercat să scap de ea prin muncă, însă mereu revenea. Încercam să dorm ca să uit, însă eram trezit de zgomotele dinspre grădina zoologică, cu toate că ar fi fost imposibil, de vreme ce era la zece kilometri depărtare.

Am încercat să ies în oraş. Cineva îmi recomandase un bar din Kristiansand, însă n-am reuşit decât să stau acolo singur-cuc, cu un pahar în faţă. Habar n-aveam cum să abordez o persoană necunoscută şi nici n-aveam chef de aşa ceva – ştiam doar că *ar fi trebuit* s-o fac. Pentru că eu nu mă simt singur. Sau mai bine zis mă simt, dar singurătatea nu mă deranjează, nu suficient cât să mă plâng. Mă gândeam că femeile m-ar putea ajuta, că ar putea fi un remediu pentru febră. Doar că niciuna dintre ele nu s-a uitat la mine mai mult de o secundă. Dacă aş fi fost la Fritt Fall, după vreo două beri sigur te-ar fi întrebat cineva măcar cine eşti. Poate că cele de aici mă citiseră în secunda aia: un ţărănoi ieşit pentru o noapte în oraş, cu care nu merită să-ţi baţi capul, cum s-ar zice. Poate văzuseră cum mi se iţea degetul mijlociu când duceam paharul la gură. Aşa că am dat pe gât restul de bere – un Miller's *pale lager,* o spălătură de vase americană – şi am luat autobuzul spre casă. M-am întins în pat şi am ascultat maimuţele şi girafele cum zbiară.

Abia când m-a sunat Julie ca să-mi pună câteva întrebări tehnice despre aprovizionare mi-am dat seama că Grete îşi

ţinuse gura despre abuzurile sexuale ale tatei. După ce i-am dat detaliile, am întrebat-o ce se mai bârfea prin sat. Mi-a spus, deşi am observat că s-a arătat întru câtva surprinsă, din moment ce înainte nu părusem niciodată interesat de aşa ceva. Când mi-am dat seama că în Os nu se întâmplase nimic deosebit, am întrebat-o direct dacă a auzit vreo bârfă referitoare la familia mea, în special la Carl şi la tata.

— Nu – ar trebui să existe? s-a mirat ea.

Am simţit în vocea ei că habar n-avea despre ce vorbeam.

— Sună-mă dacă mai e ceva ce vrei să ştii despre aprovizionare, am spus eu, înainte să închid telefonul.

M-am scărpinat în cap.

Poate că nu era chiar atât de ciudat că Grete nu răspândise vestea despre tata şi Carl. Doar îşi ţinuse gura atâţia ani. Pentru că, în toată nebunia ei, cel mai mult era nebună din dragoste – la fel ca mine. Nu voia să-l rănească pe Carl şi avea să-şi ţină gura în continuare. Dar atunci de ce ţinuse să-mi spună ce ştia? Îmi aminteam că mă întrebase cum îl salvasem pe Carl: „Ce-ai făcut, Roy?” Era o ameninţare? Încerca să-mi spună că-şi dăduse seama cine era de vină pentru că mama şi tata se prăbuşiseră peste marginea drumului, în Huken? Şi că nu trebuia să stânjenesc în niciun fel planurile pe care şi le făcuse ea în privinţa lui Carl?

Dacă asta era, planul ei era atât de nebunesc, încât numai gândindu-mă la el simţeam cum mă trec fiorii.

Dar asta însemna că acum aveam un motiv în minus să mă ţin departe de Os.

De Crăciun nu m-am dus acasă.

Nici de Paşte.

Carl mă suna ca să mă ţină la curent cu hotelul.

Iarna venise mai devreme decât de obicei, iar zăpada rămăsese mult timp, aşa că erau în întârziere. Fuseseră nevoiţi şi să modifice puţin proiectul, după ce membrii consiliului local spuseseră că voiau să vadă mai mult lemn

şi mai puţin beton.

— Shannon s-a supărat. Nu înţelege că, dacă consiliul nu căpăta pereţii ăia nenorociţi din lemn, noi nu primeam aprobarea de la departamentul de planificare urbană. A încercat să-i convingă că buştenii n-ar fi suficient de rezistenţi, dar e o prostie. Ei îi pasă numai de aspectul estetic, că pe hotel va sta scris numele ei. Dar întotdeauna ai discuţii din astea cu arhitectul.

Tot ce se poate, însă simţeam în vocea lui că cearta dintre ei fusese probabil ceva mai violentă decât ai de obicei cu arhitecţii.

— Dar ea…

Am tuşit ca să mă întrerup, dându-mi seama că nu puteam încheia întrebarea pe un ton neutru. Cel puţin nu suficient de neutru pentru urechile lui Carl. Înţelesesem cel puţin că nu-i povestise nimic despre stupida mea declaraţie de dragoste din timpul banchetului de la Fritt Fall – altfel aş fi auzit ceva în vocea lui. Auzul ăsta funcţionează în ambele direcţii. Îmi dădeam seama, de pildă, că dăduse pe gât câteva beri Budweiser înainte să mă sune.

— …ea cum s-a acomodat? E OK?

— Da, da, a răspuns el. Îţi ia o vreme să te adaptezi la un loc atât de diferit de ce ştii. După ce-ai plecat a fost o vreme foarte tăcută şi închisă în sine. Ea vrea copii, asta-i sigur, însă nu e chiar atât de uşor, pentru că suferă de o chestie şi singura soluţie ar fi o fertilizare in vitro.

Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— E în regulă şi asta, însă parcă e prea mult în momentul ăsta. A, şi la vară pleacă la Toronto, unde are de încheiat două proiecte.

Oare tocmai auzisem o notă falsă? Sau era doar ceva ce-mi dorisem să aud? Nu mă mai puteam încrede nici măcar în propria judecată.

— Poate că ar fi bine să-ţi iei nişte zile de concediu şi să vii şi tu în perioada aia? a spus Carl. O să avem toată casa la dispoziţie. Ce zici? Putem petrece în voie, ca pe vremuri! Daaa!

Vechiul entuziasm din glasul lui rămăsese contagios, aşa

că a fost cât pe ce să spun da.

— Să văd ce pot face. Vara este sezon turistic de vârf în sud, cu toţi ăştia care vin în vacanţe.

— Haaaide! Şi tu ai nevoie de o vacanţă. Ţi-ai luat măcar o zi liberă de când te-ai angajat acolo?

— O, da, am spus eu, începând să număr pe degete. Ea când pleacă?

— Shannon? În prima săptămână din iunie.

Am pornit spre casă în a doua săptămână din iunie.

42

Ceva straniu s-a petrecut când am trecut cu maşina peste Banehaugen, trecând de indicatorul cu numele comunei, cu lacul Budal în faţă liniştit ca un iaz de moară. Am simţit cum îmi dau lacrimile şi drumul s-a înceţoşat în faţa mea. A trebuit să clipesc des ca să-mi revin. A fost ca atunci când ţi-e lene să faci orice altceva, aşa că te trânteşti în faţa televizorului şi te uiţi la o melodramă de mâna a treia, iar după o vreme – tocmai pentru că eşti relaxat şi nepregătit – te surprinzi înghiţind în sec.

Îmi luasem patru zile libere.

Patru zile am stat cu Carl la fermă şi ne-am uitat la vară. La soarele care părea să nu mai apună niciodată. Bând bere după bere în grădina de iarnă. Vorbind despre vremurile apuse. Despre şcoală, prieteni, chefuri, despre petrecerile din Årtun şi de la cabana familiei Aas. El mi-a povestit despre Statele Unite şi despre Toronto. Despre banii care începuseră să curgă gârlă după ce investise pe o piaţă imobiliară încinsă la roşu. Despre proiectul cu care în cele din urmă se fripseseră.

— Cel mai greu de suportat e gândul că planul nostru *ar fi putut* să funcţioneze, a spus Carl, aşezând încă o sticlă goală de bere în şirul format pe pervaz.

Al lui era de trei ori mai lung decât al meu.

— Totul a fost o chestiune de coordonare. Dacă am fi reuşit să menţinem proiectul pe linia de plutire încă trei luni, azi am fi fost putred de bogaţi.

Doar că, atunci când graficele au început s-o ia la vale, ceilalţi doi parteneri l-au ameninţat că-l vor da în judecată, mi-a spus Carl.

— Eu eram singurul din grup care nu pierduse totul, aşa că s-au gândit să mă scuture puţin de bani, a spus el, izbucnind în râs şi deschizând o nouă sticlă.

— Parcă aveai şaptezeci de lucruri de făcut, nu? l-am întrebat eu.

Vizitaserăm şantierul ca să văd cum arată. Lucrările

începuseră, dar nu păreau să fie în plin avânt. Multe utilaje, însă nu prea mulţi oameni. Dacă m-aţi fi întrebat pe mine, aş fi spus că nu se făcuse mare lucru în cele nouă luni trecute de la lansare. Carl mi-a explicat că încă se lucra la subteran şi că îi luase ceva vreme să îmbunătăţească accesul, să tragă o conductă de apă şi să construiască un sistem de canalizare. Dar că, odată ce vor începe să construiască hotelul propriu-zis, lucrurile vor accelera.

— De fapt, hotelul este construit în altă parte chiar acum. Construcţie modulară, aşa îi zice. Din prefabricate. Mai mult de jumătate de hotel va sosi aici gata făcut, în nişte cutii mari, iar noi nu vom face altceva decât să asamblăm piesele.

— Deasupra fundaţiei?

Carl a dat din cap:

— Într-un fel, a răspuns el.

A spus-o aşa cum fac oamenii care vor să te scutească de nişte detalii prea complicate sau cum fac atunci când nici ei nu ştiu prea bine despre ce e vorba.

Carl s-a îndepărtat ca să vorbească ceva cu unul dintre muncitori, iar eu am profitat de ocazie ca să mă plimb printre smocurile de iarbă-neagră şi ca să caut cuiburi noi de păsări. N-am descoperit nici măcar unul. Poate că gălăgia şi traficul le speriaseră, însă sigur cloceau pe undeva prin apropiere.

Carl s-a întors, ştergându-şi cu mâneca sudoarea adunată pe sprâncene.

— Ce zici de o scufundare?

Am început să râd.

— Ce? s-a răţoit Carl la mine.

— Echipamentul e atât de vechi, că e sinucidere curată.

— Atunci ce zici să înotăm?

— OK.

Bineînţeles că în cele din urmă ne-am oprit din nou în grădina de iarnă. La un moment dat, după cea de-a cincea sau a şasea sticlă de bere, Carl m-a întrebat pe nepusă masă:

— Mai ţii minte cum a murit Abel?

— A fost ucis de fratele lui, am răspuns.

— Eu mă refeream la Abel după care mi-a dat tata numele: ministrul de externe al Statelor Unite, Abel Parker Upshur. Fusese invitat să facă o călătorie pe râul Potomac la bordul USS *Princeton.* Căpitanul vasului a vrut să-i demonstreze puterea de foc a unuia dintre tunuri. Tunul a explodat, ucigându-i pe Abel şi pe alţi cinci. Asta se întâmpla în 1844. Aşa că Parker n-a apucat să vadă desăvârşirea celei mai importante isprăvi începute de el, anexarea Texasului, în 1845. Ce zici de asta?

Am dat din umeri:

— Că e trist?

Carl a râs cu putere.

— Cel puţin tu te-ai ridicat la înălţimea celuilalt prenume al tău. Ai auzit de femeia care la un moment dat a stat alături de Calvin Coolidge…?

Îl ascultam doar cu o ureche, pentru că mai auzisem anecdota. Tatei îi plăcea s-o tot repete. Doamna care se nimerise lângă Coolidge în timpul unei cine oficiale pusese pariu că va reuşi să smulgă mai mult de două cuvinte din gura preşedintelui cunoscut pentru laconismul lui. Către sfârşitul cinei, Coolidge s-a întors spre ea şi i-a spus: „Ai pierdut”.

— Care dintre noi seamănă mai mult cu tata – şi care cu mama? m-a întrebat Carl.

— Glumeşti? m-am mirat eu, grăbindu-mă să iau două guri de Budweiser. Tu eşti mama şi eu sunt tata.

— Eu beau ca tata, m-a contrazis Carl. Tu ca mama.

— Ăsta e sigurul lucru care nu se potriveşte, am spus eu.

— Deci *tu* eşti perversul?

N-am răspuns. Nici n-aş fi ştiut ce să zic. Nici măcar pe vremea când se petreceau abuzurile nu vorbeam despre ele – mă mulţumeam să-l consolez pe Carl de parcă ar fi primit o bătaie oarecare de la tata. Şi-i promiteam că o să-l răzbun fără să vorbesc direct despre asta. Adeseori m-am întrebat dacă lucrurile ar fi evoluat altfel dacă aş fi vorbit deschis, dând drumul la cuvinte, preschimbându-le în ceva audibil, în ceva real şi nelăsându-le să lâncezească doar în

capetele noastre, ca să putem pretinde că doar ni le imaginasem. Să mă ia naiba dacă ştiu.

— Te gândeşti la asta? l-am întrebat.

— Da, a recunoscut Carl. Da şi nu. Mă deranjează mai puţin decât abuzurile despre care citesc.

— Despre care *citeşti?*

— Despre alte victime. Dar probabil că doar cele care au fost din cale-afară de maltratate se apucă să scrie şi să vorbească. Bănuiesc că există o mulţime ca mine. Care lasă totul uitării. E o chestiune de context.

— De context?

— Agresiunile sexuale sunt devastatoare în primul rând din pricina condamnării sociale şi-a ruşinii care le înconjoară. Suntem învăţaţi că în urma lor vom rămâne traumatizaţi şi că orice lucru nasol care ni se întâmplă în viaţă poate fi pus pe seama acelor traume. Gândeşte-te la băieţii evrei care sunt circumcişi. Asta e mutilare sexuală. O tortură. Mult mai nasoală decât nişte atingeri necuvenite. Dar nu s-ar părea că dezvoltă probleme mintale din pricina circumciziei, pentru că ea se petrece într-un context în care toată lumea zice că „e OK, pur şi simplu trebuie să treci şi tu prin asta, face parte din cultura noastră”. Poate că adevărata traumă se petrece nu în momentul comiterii abuzului, ci în momentul în care începem să înţelegem că acesta se află dincolo de pragul acceptabilităţii.

M-am uitat la el. Chiar credea asta? Sau era doar felul în care încerca să se debaraseze de consecinţele traumei, raţionalizând-o? Şi dacă făcea asta, de ce nu? „Fă-te frate cu dracul până treci puntea.”

— Cât de mult ştie Shannon? am întrebat.

— Totul, a răspuns el, ducându-şi sticla la gură şi înclinând-o în loc să-şi aplece el capul pe spate.

S-a auzit un cloncănit. Nu ca un hohot de râs, ci ca unul de plâns.

— Înţeleg că ştie că am muşamalizat tot când Olsen a căzut în Huken, dar oare ştie şi că am umblat la frâne şi la direcţia Cadillacului atunci când au murit tata şi mama?

Carl a scuturat din cap.

— Eu îi povestesc doar toate lucrurile care mă privesc *pe mine.*

— Chiar toate? l-am întrebat eu, lăsând soarele jos, de seară, să mă orbească.

Am observat cu colţul ochiului că mă scruta cu privirea.

— Anul trecut, la deschiderea şantierului, după ce s-a înfipt prima sapă în pământ, m-a abordat Grete, am spus eu. Spunea că tu şi cu Mari vă întâlniţi în secret la cabana familiei Aas.

O vreme Carl a rămas tăcut.

— Căcat, a zis el cu glas scăzut.

— Da.

În tăcerea care se lăsase am auzit două croncăneli de corb. Un avertisment. Apoi a urmat întrebarea:

— Dar de ce ţi-a spus *ţie* asta?

Mă aşteptasem să mi-o pună. Nu-i spusesem nimic pentru că voiam s-o evit şi pentru că ar fi trebuit să-l mint şi să nu-i spun ce credea Grete că aflase despre mine: că o doream pe Shannon. Dacă i-aş fi spus lui Carl – indiferent cât de nebunesc ar fi părut, fiindcă ştiam amândoi cât de nebună era Grete –, ideea i-ar fi rămas în cap. Şi-ar fi fost prea târziu: Carl ar fi văzut adevărul de parcă mi-ar fi stat scrijelit, cu litere mari, pe frunte.

— Habar n-am, i-am răspuns eu relaxat – poate *prea* relaxat. Încă te doreşte. Iar dacă vrei să stârneşti un incendiu în paradis şi să scapi basma curată, atunci furişează-te înăuntru şi începe de la margine, în speranţa că focul se va răspândi. Ceva de genul ăsta.

Am dus sticla la gură, dându-mi seama că explicaţia mea fusese prea poetică, iar metafora prea artificială ca să pară spontană. Trebuia să arunc mingea la loc în terenul lui.

— Dar este adevărat? Că tu şi Mari…?

— E clar că tu nu… a spus el, punând sticla goală pe pervazul ferestrei.

— Că eu nu ce?

— Că nu ştii nimic. Altfel mi-ai fi spus din timp. Adică m-ai fi avertizat. Sau cel puţin m-ai fi confruntat.

— Evident că n-am crezut nimic, am răspuns. Grete era

băută, ceea ce înseamnă că era mai nebună decât de obicei. Am uitat pur şi simplu de ea.

— Şi ce te-a făcut să ţi-o reaminteşti acum?

Am dat din umeri, arătând spre hambar.

— I-ar prinde bine un nou strat de vopsea. Ai putea obţine o ofertă de preţ de la unul dintre tipii care zugrăvesc hotelul?

— Da, a răspuns Carl.

— Facem jumi-juma atunci?

— Am răspuns da la cealaltă întrebare.

M-am uitat la el.

— La cea despre Mari şi dacă ne vedem, a continuat el cu un râgâit.

— Nu-i treaba mea, am spus eu, luând încă o gură de bere şi simţind că începuse să-şi piardă gustul.

— Mari a fost cea care-a venit cu idea. La petrecerea de bun venit m-a întrebat dacă nu ne-am putea întâlni, doar noi doi adică, să lămurim nişte chestii, să limpezim atmosfera. Doar că, zicea ea, toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră, aşa că ar fi fost bine să fim discreţi, ca să nu iscăm cine ştie ce vorbe de clacă. Apoi a propus să ne vedem la cabană. Am condus fiecare separat până acolo, am parcat în locuri diferite, iar eu am ajuns la ceva vreme după ea. Isteaţă treabă, nu?

— Destul de isteaţă.

— Mari s-a gândit la soluţia asta pentru că Grete îi povestise cum Rita Willumsen făcuse acelaşi lucru cu un iubit mai tânăr de-al ei.

— Iisuse. Văd că e informată Grete Smitt asta, am spus eu, simţindu-mi gura uscată.

Nu îl întrebasem pe Carl dacă îşi amintea ce-i spusese lui Grete despre tata în noaptea aia în care să îmbătase la Årtun.

— E ceva în neregulă, Roy?

— Nu. De ce întrebi?

— Te-ai făcut alb ca varul.

Am dat din umeri.

— Nu-ţi pot spune. M-am jurat pe sufletul tău.

— Pe al *meu?*

— Da.

— Dar l-am pierdut acum o mie de ani. Haide odată!

Am mai dat o dată din umeri. Nu-mi aminteam dacă jurasem să-mi ţin gura pe veci – la urma urmei fusesem doar un adolescent – sau dacă îmi propusesem să respect doar o perioadă de carantină.

— Iubitul ăla mai tânăr al Ritei Willumsen, am spus. Eu am fost.

— Tu? m-a fixat Carl cu privirea, căscându-şi ochii. Glumeşti, a urmat el, plesnindu-şi coapsa şi începând să râdă în hohote.

Mi-a întins sticla de bere ca să dăm noroc:

— Povesteşte-mi, m-a îndemnat el pe un ton poruncitor.

Aşa că i-am povestit. În linii mari. Uneori râdea, alteori rămânea serios.

— Şi mi-ai ascuns povestea asta încă din adolescenţă? a clătinat el din cap când am terminat.

— În familia asta ne pricepem de minune să ascundem poveşti, am răspuns eu. Acum e rândul tău să-mi povesteşti despre Mari.

Iar Carl mi-a povestit. Încă de la prima întâlnire au ajuns să se tăvălească prin fân, cum s-ar zice.

— Se pricepe teribil de bine să mă seducă, a spus el, zâmbind aproape melancolic. Ştie ce-mi place.

— Prin urmare, n-ai avut nicio şansă, am comentat eu, dându-mi seama că vocea mea era mai acuzatoare decât intenţionasem să fie.

— Îmi asum partea mea de vină, însă era evident ce-şi dorea.

— Să te seducă?

— Să-şi dovedească atât ei, cât şi mie, că întotdeauna va rămâne prima mea alegere. Să-mi dovedească că eram pregătit să risc totul. Că Shannon şi orice altă fată vor rămâne pentru totdeauna un substitut pentru Mari Aas.

— Să-ţi dovedească că erai pregătit să *trădezi* tot, l-am corectat eu, scoţându-mi din buzunar cutia cu tutun.

— Ha?

— Ai spus „să risc totul”, am zis eu, de data asta fără ca măcar să încerc să mai ascund tonul acuzator.

— Cum spui tu, a dat Carl din mână. După aia am continuat să ne vedem.

Am clătinat din cap.

— Toate serile alea în care spuneai că ai şedinţe – în care eu şi Shannon te aşteptam acasă.

— Mda, a răspuns el. Ştiu că nu sunt uşă de biserică.

— Şi-atunci când ai spus că te întâlniseşi cu Willumsen şi că-i zăriseşi pe Nerell cu soţia făcându-şi plimbarea de seară?

— Mda, atunci a fost cât pe ce să mă dau de gol. Evident că mă întorceam de la cabană. Poate că de fapt *voiam* să mă dau de gol. Nu e deloc plăcut să te simţi cu conştiinţa încărcată tot timpul.

— Dar ai reuşit să supravieţuieşti, am spus eu.

Şi-a dat seama de înţepătură şi şi-a lăsat capul în piept.

— După ce ne-am întâlnit de câteva ori, Mari a simţit probabil că demonstrase ce avusese de demonstrat, aşa că mi-a dat papucii. Din nou. Ceea ce era OK şi pentru mine. Fusese doar… nostalgie. De atunci nu ne-am mai văzut niciodată.

— Ei, v-aţi mai văzut voi, prin sat.

— Da, sigur, se mai întâmplă, însă doar îmi zâmbeşte, de parcă ar fi câştigat vreun trofeu, a rânjit Carl dispreţuitor. Iar lui Shannon îi arată copiii din căruciorul pe care îl împinge – bineînţeles – ziaristul ei, care se ţine după ea ca un hamal. Sunt sigur că el bănuieşte ceva. În spatele mutrei ăleia snoabe eu văd un tip care vrea să mă ucidă.

— Da?

— Da. Dacă mă întrebi pe mine, sunt sigur că a întrebat-o pe Mari, iar ea i-a dat un răspuns care era voit ambiguu.

— De ce crezi că ar face aşa ceva?

— Ca să-l ţină în stare de alertă. Aşa sunt tipele astea.

— Care tipe?

— Ei, ştii tu. Tipe ca Mari Aas şi Rita Willumsen. Care suferă de sindromul reginei. Cu alte cuvinte noi, trântorii, suntem cei care *suferă.* Nu încape îndoială că şi reginele

vor să-şi satisfacă nevoile fizice, însă pentru ele cel mai important lucru e să fie iubite şi adorate de către supuşi. Aşa că ne manipulează ca pe nişte marionete, atrăgându-ne în urzelile lor nenorocite. Ajunge să ţi se facă lehamite.

— Nu crezi că exagerezi puţin?

— Nu! m-a contrazis Carl cu vehemenţă, punând ultima bere pe pervazul ferestrei şi răsturnând pe podea două dintre sticlele aflate deja acolo. Dragostea adevărată nu se poate înfiripa între un bărbat şi o femeie care nu se înrudesc, Roy. Trebuie să existe şi o legătură de sânge. Acelaşi sânge. Singurul loc în care poţi găsi dragostea adevărată, dezinteresată, este în familie. Între fraţi şi surori şi între părinţi şi copiii lor. Dincolo de asta…

Carl a făcut un gest larg, reuşind să mai răstoarne o sticlă. Era limpede că se îmbătase.

— Las-o baltă. E legea junglei. Fiecare pe cont propriu, începuse deja să bălmăjească cuvintele.

— Tu şi cu mine, Roy, doar pe noi ne avem. Pe nimeni altcineva.

Eram curios să aflu unde-o aşeza pe Shannon, dar nu l-am întrebat.

Peste două zile m-am suit în maşină şi m-am îndreptat spre sud.

Am trecut din nou pe lângă indicator şi l-am privit în oglinda retrovizoare. Părea să scrie Oz.

43

În august am primit un SMS.

Când am văzut că era de la Shannon, am simţit că-mi stă inima-n loc.

În următoarele zile l-am citit de nenumărate ori, până să-mi dau seama despre ce era vorba.

Voia să mă vadă.

„Bună, Roy, a trecut ceva vreme. O să fiu în Notodden, să mă întâlnesc cu un posibil client, pe 3 septembrie. Îmi poţi recomanda un hotel? Te îmbrăţişez, Shannon."

Iniţial am crezut că ea ştia de undeva că mă duceam acolo ca să mă întâlnesc cu Unni. Doar că nu-i povestisem niciodată despre aventura mea şi nu-mi aminteam să-i fi povestit nici lui Carl. Oare de ce nu-i spusesem nimic fratelui meu? Habar n-am. Nu că m-aş fi simţit ruşinat că aveam o aventură cu o femeie măritată. Şi nu cred că acel Cain taciturn dinăuntrul meu păstrase tăcerea. Habar n-am. Poate că era vorba despre un lucru pe care am ajuns să-l înţeleg ceva mai târziu: anume că nici Carl nu-mi povestea totul.

Shannon probabil se gândise că ştiam câteva hoteluri bune în apropiere de Os. Deşi ajunsesem să-l ştiu pe dinafară, l-am mai studiat o dată. Îmi spuneam să nu mai caut cine ştie ce subtext într-un mesaj din trei propoziţii banale.

Dar…

De ce luase legătura cu mine – după o pauză de un an – întrebându-mă despre *hotelurile* din Notodden? De fapt existau două, poate trei hoteluri din care aveai de ales, iar pe Tripadvisor sigur ar fi găsit informaţii mai relevante decât ce i-aş fi putut oferi eu. Ştiam asta pentru că verificasem pe net a doua zi după primirea mesajului. Şi de ce ţinuse să-mi spună ziua în care urma să vină? De ce să-mi fi spus că urma să se întâlnească cu un client potenţial, transmiţându-mi în felul ăsta că vine singură? Şi, cum se zice, nu în ultimul rând: de ce să petreacă o noapte într-un

hotel aflat la două ore de casă?

OK, poate că nu-i plăcea să şofeze pe drumurile noastre după lăsarea întunericului. Poate că ea şi clientul ei plănuiseră să ia cina împreună, iar ea voia să-şi îngăduie un pahar de vin. Sau poate că pur şi simplu se gândea să-şi petreacă o noapte comodă la hotel înainte să revină la fermă. Poate că voia să ia o mică pauză de la Carl. Poate asta încerca să-mi spună cu mesajul ei puţin cam prea muncit. Nu, nu! Era un text banal, o încercare timidă de a relua legătura cu cumnatul ei, după ce el stricase relaţia spunându-i că e îndrăgostit de ea.

Am răspuns în seara zilei în care am primit mesajul:

„Bună – da, a trecut ceva vreme. Brattrein's este destul de bun. O panoramă excelentă. Te îmbrăţişez şi eu, Roy."

Bineînţeles că alesesem cu infinită grijă fiecare nenorocită de silabă. A trebuit să-mi impun să nu închei nicio propoziţie cu semnul întrebării, ca să nu dau de înţeles că vreau s-o întreb „ce mai faci?". Sau că voiam ca schimbul nostru de mesaje să continue. Doar un ecou al propriului ei mesaj – nici mai mult, nici mai puţin. Peste o oră primeam un nou SMS:

„Mulţumesc pentru ajutor. Te îmbrăţişez."

Nu puteai întrezări niciun subtext în aceste cuvinte – şi oricum nu făcuse decât să păstreze tonul SMS-ului meu scurt şi reţinut. Asta m-a făcut să revin la mesajul iniţial: oare era o invitaţie să mă duc la Notodden?

În următoarele două zile n-am făcut altceva decât să mă perpelesc. Am ajuns chiar să număr cuvintele şi să constat că îmi trimisese douăzeci şi patru, la care eu îi răspunsesem cu douăsprezece, apoi ea îmi mulţumise cu şase[23]. Oare această înjumătăţire era accidentală sau ar fi trebuit să-i trimit trei cuvinte şi să văd dacă ea îmi va răspunde cu unul şi jumătate? Haha!

Începusem să-mi pierd minţile.

Am scris aşa:

„Bucură-te de sejur."

Răspunsul a sosit în vreme ce zăceam în pat, străduindu-

[23] Numărul cuvintelor n-a putut fi menţinut în traducerea de faţă *(N. t.).*

mă să adorm:

„Mulţumesc. X.”

Un cuvânt şi jumătate. Ştiam, desigur că „x”-ul era un simbol pentru sărut, însă la ce fel de sărut se gândise ea? A doua zi în zori am căutat pe Google. Nimeni nu ştia cu precizie, însă cineva era de părere că „x”-ul provenea din zilele în care scrisorile erau sigilate cu un „x” şi cu un sărut. Alţii sugerau că „x”-ul – ca vechi simbol al lui Hristos – reprezenta un sărut cu valenţe religioase, ca un fel de binecuvântare. Însă explicaţia care mi-a plăcut cel mai mult spunea că „x”-ul simbolizează două perechi de buze lipite una de cealaltă.

Două perechi de buze întâlnindu-se.

Asta vrusese să-mi transmită?

Nu, Hristoase, n-avea cum să vrea aşa ceva!

M-am uitat la calendar şi am început să număr zilele rămase până pe 3 septembrie – asta până mi-am dat seama ce fac.

Lotte şi-a băgat capul pe uşă ca să-mi spună că afişajul pompei 4 se stinsese, apoi m-a întrebat ce căuta calendarul pe podea.

Într-o seară eram într-un bar din Kristiansand când, chiar în timp ce mă pregăteam să plec, m-a abordat o femeie.

— Deja pleci acasă?

— Poate, am răspuns eu, privind-o.

Aş exagera dacă aş fi spus că era drăguţă. Poate că fusese cândva. Nu, nu era frumoasă, dar era probabil una dintre fetele care – dintr-o clasă de liceu – atrag atenţia băieţilor. Avea zvâc, era puţin tupeistă şi înfiptă. „Promiţătoare”, cum se spunea pe vremuri. Şi poate că se ţinuse de promisiune puţin cam prea devreme, oferindu-le băieţilor ce-şi doreau înainte ca ei s-o merite. Crezuse că va primi ceva la schimb. Multe se întâmplaseră de-atunci şi-acum îşi dorea ca foarte multe lucruri să nu se fi petrecut niciodată – lucruri pe care şi le făcuse cu mâna ei, dar şi ce-i făcuseră alţii.

Acum era puţin pilită şi spera să găsească o persoană

despre care, în străfundurile minţii ei, ştia c-are s-o dezamăgească din nou. Dar dacă n-ai speranţa – cu ce mai rămâi?

Aşa că i-am cumpărat o bere, i-am spus cum mă cheamă, starea civilă, locul de muncă şi unde locuiesc. Apoi am început să-i pun întrebări şi s-o las pe ea să vorbească. S-o las să-şi verse fierea peste toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse şi care îi distruseseră viaţa. O chema Vigdis, lucra la un magazin cu articole pentru grădinărit, iar acum îşi luase câteva zile libere pe caz de boală. Doi copii. În săptămâna aia, fiecare locuia la tatăl fiecăruia. Cu numai o lună în urmă dăduse afară din casă un al treilea bărbat. Mă întrebam dacă atunci se alesese cu vânătaia de pe frunte. Mi-a povestit că noaptea tipul şofa o vreme prin jurul casei ei, ca să verifice dacă nu aduce pe cineva, aşa că ar fi fost mai bine dacă ne-am fi dus la mine acasă.

Nu i-am răspuns imediat, însă pielea ei nu era suficient de albă şi-avea un corp prea mare. Chiar dacă aş fi închis ochii, vocea ei metalică – ştiam deja că nu va rămâne tăcută multă vreme – ar fi spulberat iluzia.

— Mulţumesc, însă mâine am de lucru, i-am spus eu. Poate altă dată.

Am văzut cum zâmbetul i se preschimbă într-o grimasă urâtă.

— Nici tu nu eşti cine ştie ce partidă, dacă aşa îţi închipui.

— Nu-mi închipui, am spus eu, apoi mi-am golit paharul şi am plecat.

Ajuns pe stradă, am auzit în spatele meu ţăcănitul unor pantofi cu toc şi am ştiut că era ea. Vigdis m-a luat de braţ şi mi-a suflat fumul ţigării proaspăt aprinse drept în faţă.

— Ai putea măcar să mă duci până acasă cu taxiul, a spus ea. Locuim în aceeaşi direcţie.

Am oprit un taxi şi am lăsat-o la capătul primului pod, în faţa unei case din Lund.

Văzusem pe cineva stând într-una din maşinile parcate pe marginea drumului; când taxiul s-a urnit din loc, am văzut cum un bărbat iese din maşină şi se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre Vigdis.

— Opreşte, i-am spus şoferului.

Taxiul a încetinit, moment în care am văzut-o pe Vigdis cum se prăbuşeşte pe asfalt.

— Dă cu spatele, am zis.

Dacă şoferul ar fi văzut şi el scena, probabil că nu m-ar fi ascultat. Am sărit afară din taxi şi am început să caut prin buzunare ceva cu care să-mi pot înfăşură pumnul drept în timp ce mă apropiam de bărbatul care stătea aplecat peste Vigdis, strigând nişte cuvinte care se pierdeau printre zidurile oblonite, tăcute, ale caselor. Bănuiam că o înjura, însă abia în momentul în care am ajuns suficient de aproape am auzit ce-i spunea:

— Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Am mai făcut câţiva paşi şi l-am pocnit de îndată ce şi-a întors faţa înlăcrimată spre mine. Am simţit cum mi se juleşte pielea de pe articulaţiile degetelor. Futu-i. I-am mai tras una, de data aceasta în nas, care e mai moale, nemaiştiind dacă sângele care ţâşnea era al meu sau al lui. L-am lovit a treia oară. Idiotul stătea acolo, clătinându-se în faţa mea, fără să încerce să se apere sau să evite pumnii, căznindu-se să rămână în picioare ca să poată fi lovit în continuare, de parcă asta şi-ar fi dorit.

L-am lovit scurt şi metodic, cum obişnuiam să lovesc sacul de box. Nu foarte tare, ca să nu-mi nenorocesc articulaţiile, însă cu suficientă putere ca să-l fac să sângereze şi ca fluidele de sub piele să i se adune în zona feţei – care în cele din urmă i s-a şi umflat, ca o saltea gonflabilă.

— Te iubesc, şoptea el între două seturi de pumni.

Nu mie mi se adresa, ci parcă lui însuşi.

Genunchii au început să i se flexeze puţin, apoi mai mult, eu trebuind să lovesc tot mai jos. Tipul era asemenea Cavalerului Negru din scheciul de la Monty Python, cel care se alege cu picioarele retezate, însă refuză să se predea, până când ajunge un tors ţopăind pe pământ.

Mi-am tras umărul în spate, pregătindu-mă să-i dau un ultim pumn, însă am simţit pe cineva apucându-mă de braţ. Era Vigdis, care tocmai îmi sărise în spate.

— Nu! am auzit glasul ei metalic zgâriindu-mi auzul. Nu-l lovi, nenorocitule!

M-am scuturat, încercând să mă descotorosesc de ea, însă nu voia să-mi dea drumul. Iar pe chipul înlăcrimat, tumefiat, al tipului din faţa mea, am văzut cum începe să se contureze un zâmbet dement.

— E al meu! urla ea. E al meu, nenorocitule!

M-am uitat la tip. El s-a uitat la mine. Am dat din cap. M-am răsucit şi am văzut că taxiul plecase, aşa că m-am îndreptat spre Soøm. Vigdis s-a mai ţinut de mine vreo zece-cinşpe metri înainte să-mi dea drumul, apoi i-am auzit ţăcănitul tocurilor când fugea înapoi, i-am auzit cuvintele de mângâiere, acoperite de suspinele bărbatului.

Am continuat să merg spre est, străbătând străzi adormite, spre E18. Apoi a început să plouă. De data asta era o ploaie adevărată. Traversând cei cinci sute de metri ai podului Varoddbro, îndreptându-mă către Søm, pantofii îmi musteau de apă. Pe la jumătatea podului mi-am dat seama că mai exista o alternativă, iar eu eram deja leoarcă. M-am uitat, peste marginea podului, la apele negre-verzui de dedesubt. Să fi fost treizeci de metri? Doar că deja începusem să am îndoieli, probabil chiar înainte ca raţiunea să-mi spună că puteam supravieţui săriturii şi că instinctul de supravieţuire m-ar fi făcut să înot la mal, alegându-mă cu nişte oase frânte şi cu câteva organe interne vătămate, ceea ce nu mi-ar fi făcut viaţa neapărat mai scurtă, cât şi mai de căcat. Şi, chiar dacă aş fi fost suficient de norocos să mor în apa aia, oare chiar aş fi avut ceva de câştigat murind? Tocmai îmi amintisem de ceva. De răspunsul pe care i-l dădusem fostului şef de post când mă întrebase de ce-am continua să trăim dacă viaţa nu ne face plăcere. „Pentru că poate e mai rău să fii mort.” Şi de îndată ce mi-a revenit în minte, mi-am amintit şi de ce mi-a spus unchiul Bernard când a fost diagnosticat cu cancer: „Când eşti în rahat până la gât, e bine să nu laşi capul jos”.

Am început să râd. Stăteam acolo singur, pe pod, şi hăhăiam ca un dement.

Apoi m-am îndreptat către Søm simţindu-mi picioarele

mai sprintene, iar după o vreme chiar am început să fluier cântecul celor de la Monty Python, cel pe care-l cântă Eric Idle pe cruce[24]. Dacă Vigdisele din lumea asta reuşesc să spere – să spere după miracole – eu de ce n-aş fi făcut-o?

Pe 3 septembrie, la ora două după-amiaza, am intrat cu maşina în Notodden.

[24] Referire la melodia *Always look on the bright side of life* din filmul *Life of Brian* (1979).

44

Un cer înalt, albastru-lăptos. Adăsta încă puţină căldură estivală, încă se mai simţea mirosul brazilor şi al peluzelor proaspăt cosite, deşi rafalele de vânt începuseră să fie ceva mai muşcătoare, de o ascuţime pe care n-o întâlnisem în sudul blând al ţării. Drumul cu maşina de la Kristiansand la Notodden durase trei ore şi jumătate. Am condus încet. Pe drum m-am răzgândit de câteva ori, însă în cele din urmă mi-am dat seama că un singur lucru putea fi mai jalnic decât ăsta la care tocmai mă încumetasem – şi anume să ajung la jumătatea drumului către Notodden doar să fac cale întoarsă.

Am parcat în centru şi am început să umblu pe străzile oraşului în căutarea lui Shannon. Când eram copii, Notodden ni se părea mare, străin, aproape ameninţător. Acum însă – poate pentru că petrecusem deja mult timp în Kristiansand – mi se părea ciudat de mic şi de provincial.

Căutam Cadillacul, deşi bănuiam că închiriase o maşină de la Willumsen. Mă uitam prin vitrine înăuntrul cafenelelor şi restaurantelor pe lângă care treceam. Am luat-o spre ţărm, trecând pe lângă cinematograf. În cele din urmă am intrat într-o cafenea micuţă, am comandat o cafea fără zahăr, m-am aşezat în aşa fel încât să văd uşa şi am început să răsfoiesc ziarele de pe masă.

Notodden n-avea prea multe cafenele şi baruri, iar scenariul ideal ar fi fost ca Shannon să dea mine şi nu invers. Mi-o şi imaginam intrând în cafenea; aş fi ridicat privirea din ziar, privirile noastre s-ar fi întâlnit şi aş fi citit în a ei că n-o să fie nevoie să-i servesc povestea pe care o pregătisem, cum că m-aş fi aflat acolo ca să vizitez o benzinărie scoasă la vânzare. I-aş fi spus că ştiam că urma să vină la Notodden, dar că nu mai ţineam minte în care zi. Şi poate, dacă nu era ocupată toată ziua cu clientul ei, ne-am fi putut întâlni să bem ceva după cină. Sau chiar să cinăm împreună, dacă nu-şi făcuse alte planuri.

Uşa s-a deschis, iar eu mi-am ridicat privirea. O liotă de

copii vorbăreţi. Câteva momente mai târziu, uşa s-a deschis din nou. Alţi copii; mi-am dat seama că se terminaseră orele. A treia oară când s-a deschis uşa i-am zărit chipul. Se schimbase, nu mai era exact cum mi-l aminteam: părea mai luminos. Ea nu m-a văzut, şi-am putut s-o studiez dindărătul ziarului. S-a aşezat şi a început să asculte ce-i spunea băiatul cu care venise. Nici nu zâmbea, nici nu râdea şi încă puteai detecta la ea o anumită precauţie, de parcă ar fi avut de apărat o vulnerabilitate sensibilă. Dar mi s-a părut şi că între ea şi băiat exista ceva, o legătură pe care n-o poţi stabili dacă nu-l laşi pe celălalt să se apropie de tine. Privirile lor măturau încăperea şi, când s-au întâlnit cu a mea, am văzut cum se crispează amândoi preţ de o clipă.

Habar n-am dacă Natalie cunoştea motivul pentru care tatăl ei, Moe tinichigiul, o trimisese la liceu în Notodden. Nu ştiam nici cum explicase el rănile pe care le suferise în propria bucătărie. Poate că fata nu bănuia că aş fi avut vreo legătură cu toate astea. Dar dacă bănuia? Dacă ar fi venit la mine chiar în clipa aia, aşezându-se la masă şi întrebându-mă de ce-o făcusem – ce i-aş fi răspuns? Că intervenisem din pricina ruşinii pe care o simţisem cândva, pentru că nu făcusem acelaşi lucru pentru propriul meu frate? Că fusesem la un pas să-i transform tatăl într-un invalid pentru că văzusem în el un sac de box cu portretul tatălui meu lipit pe el? Că de fapt fusese vorba despre familia mea, nu despre a ei?

Privirea ei a continuat să se plimbe prin cafenea. Poate că nu mă recunoscuse? *Bineînţeles* că mă recunoscuse – nu încăpea nicio îndoială. Însă, chiar dacă ea nu ştia că-l ameninţasem pe tatăl ei cu moartea, poate prefera să se prefacă că nu-l recunoaşte pe tipul care obişnuia să-i vândă pastile de-a doua zi, mai ales acum, când i se oferise şansa să devină o altă fată, şi nu fiinţa laşă şi retrasă care fusese în Os.

Îmi dădeam seama că urmărea cu dificultate vorbele băiatului. Îşi tot întorcea faţa către fereastră, ferindu-se de privirea mea.

M-am ridicat şi-am plecat. Pentru că voiam să o las în pace. Dar şi pentru că nu voiam ca cineva din sat să mă vadă cu Shannon, dacă şi-ar fi făcut totuşi apariţia.

La cinci după-amiază bătusem deja toate cafenelele, barurile şi restaurantele din Notodden, cu excepţia restaurantului de la Brattrein, despre care ştiam că se deschidea abia la ora şase.

În timp ce străbăteam parcarea dinspre intrarea principală a hotelului, am simţit o clipă aceeaşi senzaţie în stomac pe care o simţeam pe vremea când mă duceam acolo să mă întâlnesc cu Unni. Dar erau probabil doar câinii lui Pavlov, care recunoscuseră o situaţie şi începuseră să saliveze – pentru ca în clipa următoare să fie alungată de anxietate. Ce naiba făceam acolo? Mai bine m-aş fi sinucis aruncându-mă de pe pod. Dacă m-aş fi urcat în maşină, aş fi putut ajunge acolo înainte de apusul soarelui. Totuşi am continuat să merg. Am intrat în holul hotelului. Recepţia arăta la fel ca ultima dată când călcasem pe-acolo… cu ani în urmă.

Ea stătea aşezată la o masă, în restaurantul pustiu, lucrând la laptop. Costum bleumarin-închis şi bluză albă. Părul ei roşu, scurt, era pieptănat într-o parte şi prins cu cleme. Ciorapi lungi până la genunchi şi pantofi cu toc înalt. Picioare ţinute lipite sub tăblia mesei.

— Bună, Shannon.

Şi-a ridicat privirea la mine. Zâmbetul ei nu trăda nici urmă de surprindere, de parcă tocmai mi-aş fi făcut apariţia la o întâlnire stabilită de comun acord. Şi-a scos ochelarii. Nici nu ştiam că poartă. Ochiul ei larg deschis exprima bucuria revederii, o bucurie care putea să fie pur frăţească. Cât se poate de reală, însă fără subînţeles. Ochiul pe jumătate închis spunea cu totul altă poveste. Mă ducea cu gândul la o femeie care tocmai se răsuceşte în pat cu faţa spre tine, cu lumina dimineţii răsfrângându-i-se în iris şi privirea scufundată pe jumătate în somnul şi sexul nopţii dinainte. Am simţit o tresărire, ceva greu, ca o tristeţe. A trebuit să înghit în sec şi să mă aşez pe scaunul din faţa ei.

— Eşti aici, a spus ea. În Notodden.

Glasul ei avea un ton interogativ. OK, deci aveam s-o dăm pe după coteţ la urma urmei.

Am încuviinţat:

— Vizitez o benzinărie de care sunt interesat.

— Şi ţi-a plăcut?

— Foarte mult, am răspuns eu, continuând să mă uit la ea. Asta e problema.

— De ce ar fi asta o problemă?

— Nu e de vânzare.

— Păi, poţi oricând găsi alta.

Am scuturat din cap:

— Eu pe asta o vreau.

— Şi cum crezi că o vei obţine?

— Îi voi spune proprietarului că, de vreme ce tot pierde bani cu ea, mai devreme sau mai târziu tot o va vinde.

— Poate că are un plan de redresare.

— Sunt sigur că are un plan, că şi-a pus în cap să-l ducă la îndeplinire, probabil chiar crede în şansele lui. Însă după o vreme totul va reveni pe vechiul făgaş. Angajaţii îl vor părăsi, benzinăria va da faliment, iar el îşi va fi irosit alţi câţiva ani cu un proiect lipsit de perspectivă.

— Deci, preluându-i benzinăria, îi faci o favoare. Asta vrei să spui?

— Aş face o favoare tuturor celor implicaţi.

S-a uitat la mine. Oare citeam ezitare pe faţa ei?

— La ce oră ai întâlnirea aia? am întrebat-o.

— A fost la douăsprezece, a răspuns ea. Am încheiat-o înainte de trei.

— Te aşteptai să dureze mai mult?

— Nu.

— Şi atunci de ce-ai închiriat o cameră de hotel?

S-a uitat la mine şi a dat din umeri. Am simţit cum mi se opreşte răsuflarea. Simţeam o erecţie.

— Ai mâncat ceva? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

— Aici se deschide abia peste o oră, am spus. Ai chef de o plimbare?

Shannon s-a uitat scurt la pantofii ei cu toc înalt.

— E-n regulă şi aici, am spus eu.

— Ştii pe cine am văzut aici? m-a întrebat ea.

— Pe mine.

— Pe Dennis Quarry. Vedeta de cinema. Tipul care a trecut pe la benzinărie pe vremea când căuta locuri de filmare, mai ţii minte? Cred că e cazat aici. Am citit undeva că au început producţia filmului.

— Te iubesc, am şoptit eu, însă chiar în momentul ăla ea a închis laptopul cu o forţă inutilă, ca să se poată preface că nu m-a auzit.

— Povesteşte-mi ce-ai mai făcut în ultimul timp, mi-a spus ea.

— M-am gândit la tine.

— Aş fi preferat să n-o fi făcut.

— Şi eu.

Tăcere.

A oftat adânc.

— Poate chestia asta a fost o greşeală, a spus ea.

„A fost” – la trecut. Dacă ar fi zis „este o greşeală”, ar fi însemnat că lucrurile încă se mişcă, însă „a fost” arăta că deja luase o hotărâre.

— Probabil, am spus eu, salutând cu o fluturare a mâinii un chelner pe care îl recunoşteam şi care se pregătea să ne ofere ceva de la bucătărie, cu toate că restaurantul încă nu se deschisese.

— *Faddah-head*[25]*,* a rostit ea printre dinţi, dându-şi o palmă peste frunte. Roy?

— Da?

S-a aplecat peste masă, şi-a pus palma ei mică într-a mea şi s-a uitat în ochii mei.

— Am putea să ne prefacem că toate astea nu s-au întâmplat niciodată?

— Bineînţeles.

— Rămas-bun.

Mi-a zâmbit scurt, de parcă ar fi durut-o ceva, apoi şi-a luat laptopul şi a plecat. Am închis ochii. Ţăcănitul tocurilor

[25] *(Yuh) faddah-head* – în engleza vorbită în Trinidad, o expresie care denotă iritare *(N. t.).*

ei pe parchetul din spatele meu îmi amintea de paşii lui Vigdis din noaptea aia din Kristiansand, doar că paşii lui Vigdis se apropiau de mine. Am deschis ochii. Mâna mea rămăsese pe masă, aşezată cu palma în sus. Senzaţia singurei noastre atingeri încă persista, ca mâncărimea pe care o simţi sub piele după un duş prea fierbinte.

M-am dus la recepţie, unde un bărbat înalt şi subţire, purtând un costum roşu, mi-a zâmbit:

— Bună ziua, *herr* Opgard. Mă bucur să vă revăd.

— Salut, Ralf, am spus eu, oprindu-mă în faţa tejghelei.

— V-am zărit când aţi intrat, *herr* Opgard, aşa că mi-am luat libertatea să vă rezerv ultima cameră disponibilă, a spus el, arătând spre ecranul din faţa lui. Ar fi fost păcat să o înşface altcineva în ultimul moment.

— Mulţumesc, Ralf. Eu mă întrebam însă în ce cameră e cazată Shannon Opgard. Sau Shannon Alleyne.

— 333, a răspuns Ralf, mândru că nici măcar nu trebuise să se uite la ecran ca să-mi dea răspunsul.

— Mulţumesc.

Shannon îşi făcuse deja bagajul, care acum se afla pe pat. Când am deschis uşa de la 333, tocmai se chinuia să închidă fermoarul. I-au scăpat câteva înjurături despre care bănuiam că erau în engleză-baja, apoi a strâns din nou cele două părţi ale valizei şi a mai încercat o dată. Am lăsat uşa deschisă, m-am apropiat şi am rămas în picioare, în spatele ei. În clipa următoare Shannon s-a dat bătută, şi-a acoperit faţa cu palmele şi umerii au început să-i tremure. Mi-am petrecut braţele în jurul ei şi am simţit cum plânsul ei mut se prelinge din trupul ei în al meu.

O vreme am rămas aşa.

Apoi am răsucit-o cu grijă, i-am şters lacrimile cu două degete şi am sărutat-o.

Încă suspinând, m-a sărutat şi ea, muşcându-mi buza de jos până când am simţit gustul dulce, metalic, al propriului meu sânge combinat cu cel puternic, condimentat, al salivei şi limbii ei. Nu m-am avântat, pregătit să mă retrag dacă ar fi dat cel mai mic semn că nu voia să facem asta. Doar că nu mi l-a dat, aşa că încet-încet am renunţat la

toate lucrurile care mă ţineau înapoi: bunul-simţ; gândul la ce ar fi urmat – sau nu – după aceea; scena în care stau întins pe patul de jos din odaia băieţilor, ţinându-l pe Carl în braţe, eu fiind singurul lui reazem, singurul om care nu l-a trădat niciodată. Doar că imaginea asta se risipeşte, apoi dispare, fiind înlocuită de gesturile ei: ea trăgându-mi poalele cămăşii din pantaloni; înţepătura unghiilor ei în vreme ce mă trage spre sine; limba ei încolăcită ca o anacondă în jurul limbii mele; lacrimile ei prelingându-se pe obrajii mei. Chiar şi încălţată în pantofi cu toc este atât de scundă încât trebuie să-mi îndoi genunchii ca să-i scot cămaşa strâmtă.

— Nu! geme ea.

Se eliberează de mine şi trăiesc o scurtă senzaţie de uşurare: a reuşit să ne salveze.

Fac un pas înapoi, nesigur şi încă tremurând uşor. Încep să-mi vâr la loc, în pantaloni, una dintre poalele cămăşii.

Respirăm amândoi în acelaşi ritm, gâfâim. Aud paşi şi vocea cuiva care vorbeşte la telefon pe coridor. În vreme ce zgomotele se îndepărtează, amândoi stăm faţă-n faţă, privindu-ne cu atenţie. Nu ca un bărbat şi-o femeie, ci ca nişte boxeri, ca nişte tauri furioşi pregătiţi de luptă. Pentru că bineînţeles că lupta încă nu s-a sfârşit – abia dacă a început.

— Închide naibii uşa aia! spune Shannon.

45

— Bat oameni, am răspuns eu, întinzându-i lui Shannon o priză de tutun şi îndesându-mi alta sub propria buză.

— Chiar cu asta *te ocupi?* s-a mirat ea, ridicându-şi capul ca să-mi pot pune din nou mâna pe pernă.

— Nu chiar tot timpul, însă m-am bătut de nenumărate ori, da.

— Crezi că e ceva genetic?

Am cercetat tavanul camerei 333. Era diferit de cel al camerei în care eu şi Unni obişnuiam să ne întâlnim, cu toate că arăta la fel şi mirosul era identic – de detergent uşor parfumat.

— Tatăl meu bătea de obicei un sac de box, am spus. Dar, da, probabil că bătaia am moştenit-o de la el.

— Repetăm greşelile propriilor părinţi, a comentat ea.

— Şi pe ale noastre, am adăugat.

Shannon s-a uitat chiorâş la mine, a luat priza de tutun şi a pus-o pe noptieră.

— Trebuie să te obişnuieşti, am spus eu referindu-mă la tutun.

S-a lipit de mine. Trupul ei micuţ era mai moale decât îmi imaginasem, iar pielea mai netedă. Sânii îi erau asemenea unor mici ridicături pe *viddas*-ul[26] înzăpezit al pielii, sfârcurile înălţându-se pe ele ca o pereche de faruri aprinse. Mirosea a condiment dulce şi puternic, iar pielea ei căpăta mai multe nuanţe, fiind mai întunecată la subţiori şi în jurul sexului. Dogorea ca un cuptor.

— Nu ai uneori senzaţia că te învârţi în cerc? m-a întrebat ea.

Am încuviinţat.

— Iar când observi că ai ajuns să calci pe propriile tale urme, nu înseamnă că te-ai rătăcit?

— Tot ce se poate, am răspuns.

Nu aşa mă simţeam în clipa aceea. Sigur, sexul fusese mai mult o împerechere decât o partidă de amor, cu mai

[26] *Viddas* – (norv.) platou sau ţinut muntos *(N. t.).*

multă luptă decât tandreţe, mai degrabă furie şi teamă decât bucurie şi plăcere. La un moment dat s-a smuls, mi-a tras o palmă şi mi-a poruncit să mă opresc. Aşa că m-am oprit. Doar că apoi mi-a mai tras o palmă, întrebându-mă de ce mă oprisem. Când am început să râd, şi-a vârât faţa în pernă şi a început să plângă, iar eu am început să-i mângâi părul, muşchii încordaţi ai spinării, sărutând-o pe gât. S-a oprit din plâns şi a început să respire sacadat. Apoi i-am vârât o palmă între buci şi am muşcat-o – la care ea a strigat ceva în engleza baja, m-a împins către capătul patului şi s-a aşezat pe burtă, semeţindu-şi curul. Eram atât de excitat încât nu mi-a păsat deloc că în momentul în care am intrat în ea ţipetele ei erau aceleaşi cu cele pe care le auzisem dinspre dormitorul ei şi al lui Carl. Naiba ştie, poate chiar la asta mă gândeam în momentul în care am ejaculat, fiind atât de distras încât m-am retras cam târziu, dar suficient de repede să văd cum restul de spermă îi stropeşte spatele, formând un fel de lănţişor sidefiu, alb-cenuşiu şi sclipind în lumina lămpii stradale care între timp se aprinsese în parcarea de afară. Am înşfăcat un prosop şi am şters-o, apoi am încercat să şterg şi nişte pete întunecate înainte de a-mi da seama că nu puteau fi îndepărtate. Asta m-a făcut să mă gândesc că şi ce făcuserăm noi era similar: două pete întunecate care nu puteau fi şterse.

Doar că avea să fie mai mult de-atât. Şi mai diferit, ştiam asta. Dragoste fără luptă, nu doar o întâlnire dintre două trupuri, ci şi între două suflete. Ştiu că sună siropos, dar nu ştiu cum altcumva s-o exprim. Două suflete, asta eram noi, iar eu simţeam că mă regăsisem. Ea era urma mea lăsată pe pământ, pe care o regăsisem. Tot ce-mi doream era să mă aflu acolo şi să mă învârt în cerc, delirant, rătăcit, numai să ştiu că sunt lângă ea.

— Crezi că o să ajungem să regretăm? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu, am răspuns, însă ştiam că eu, unul, nu voi regreta.

Pur şi simplu nu voiam s-o înspăimânt, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi dat seama că o iubeam atât de

mult încât nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de altceva.

— N-avem la dispoziţie decât noaptea asta, a spus ea.

Am tras draperiile ca s-o prelungim şi să ne bucurăm cât putem de orele rămase.

M-a trezit strigătul lui Shannon:

— Am dormit prea mult!

A ieşit din pat înainte s-o pot prinde şi cu mâna pe care o întinsesem după ea am răsturnat mobilul pe care şi-l lăsase pe noptieră. A căzut pe podea, ceva mai departe de pat. Am tras în lături draperiile ştiind că aia era ultima ocazie în care aş mai fi putut vedea trupul gol al lui Shannon până cine ştie când. Lumina zilei a năvălit în încăpere, iar eu am reuşit să-i zăresc doar spatele înainte să dispară în baie.

Mi-am coborât privirea către telefonul rămas în umbra patului. Ecranul i se aprinsese singur. Sticla i se crăpase. Iar dindărătul acelor gratii albe şi subţiri ale sticlei sparte, mă privea un Carl zâmbitor. Am înghiţit în sec.

Îi zărisem doar spatele, pentru o secundă.

Dar fusese îndeajuns.

M-am întins la loc în pat. Ultima dată când văzusem o femeie atât de goală, atât de dezbrăcată în lumina zilei, fusese cu Rita Willumsen, când se ridicase în picioare în lacul acela montan, umilită de propriul costum de baie, cu pielea vânătă în frigul îngheţat. Dacă până atunci avusesem vreo îndoială, acum chiar că înţelegeam deznodământul, cum s-ar spune.

Înţelegeam ce vrusese să spună Shannon când mă întrebase dacă bătaia era ceva genetic.

46

Carl era fratele meu. Asta era problema.

Sau problemele.

Mai precis, *una* dintre probleme era că-l iubeam. Cealaltă era faptul că moşteniserăm aceleaşi gene. Nu ştiu de ce fusesem cândva atât de naiv încât să cred că fratele meu nu era la fel de predispus ca mine şi ca tata la violenţă. Poate pentru că toată lumea credea că el semăna cu mama. Mama şi Carl n-ar fi fost în stare să omoare o muscă. Doar oameni.

M-am ridicat din pat şi m-am apropiat de fereastră, la timp ca s-o văd pe Shannon alergând prin parcare către Cadillac.

Poate că regreta. Poate că nu se grăbea să ajungă la nicio întâlnire, ci pur şi simplu se trezise şi-şi dăduse seama că greşise, că trebuia să plece.

Făcuse duş, se îmbrăcase în baie, poate se şi machiase acolo, iar la ieşire mă sărutase, ca o soră, pe frunte. A spus ceva despre o şedinţă care urma să aibă loc în Os, ceva legat de hotel, şi-a luat poşeta şi a fugit afară din cameră. Luminile de frână ale Cadillacului s-au aprins când a ieşit pe drum, fiind cât pe ce să se izbească cu maşina de un camion de gunoi.

Aerul din încăpere încă mirosea a sex, a parfum şi a somn. Am deschis fereastra pe care o închisesem când Shannon începuse să ţipe atât de tare, încât mă temusem că ne va bate cineva la uşă. Ştiusem şi că noaptea de amor încă nu se încheiase. Şi avusesem dreptate. De fiecare dată când unul dintre noi se trezea, până şi cel mai mărunt gest provoca o nouă partidă de sex, ca o foame imposibil de satisfăcut.

După ce trăsesem draperiile văzusem că de fapt petele întunecate de pe pielea ei erau vânătăi. Şi nu era vorba despre urmele de muşcături şi zgârieturi care-i apăruseră şi ele pe piele în noaptea trecută şi care probabil aveau să dispară într-o zi sau două. Nu, vânătăile astea fuseseră

provocate de nişte lovituri puternice, care-ţi lasă semne mai multe zile sau săptămâni. Dacă fratele meu o lovise şi peste faţă, o făcuse cu atenţie, iar ea putuse să acopere urmele cu puţin machiaj.

O lovise, aşa cum o văzusem cândva pe mama lovindu-l pe tata pe coridorul de la Grand Hotel. Asta era amintirea care îmi trecuse prin minte când Carl încercase să mă convingă că Sigmund Olsen căzuse accidental în prăpastie, la Huken. Mama. Şi Carl. Trăieşti alături de o persoană şi crezi că o cunoşti din cap până-n picioare – însă ce ştii de fapt despre ea? Oare lui Carl îi trecuse vreodată prin minte că aş fi capabil să fac sex cu soţia lui pe ascuns? Nu prea cred. Îmi dădusem seama cu multă vreme în urmă că toţi suntem nişte străini unii pentru alţii. Desigur, nu numai vânătăile lui Shannon mă făcuseră să-mi dau seama că fratele meu era şi el un tip violent. Că frăţiorul meu era un ucigaş. Erau lucrurile simple. Vânătăi şi fire cu plumb.

47

După ce m-am întors la Sørlandet, am aşteptat zile de-a rândul ca Shannon să mă sune, să-mi trimită un SMS, un e-mail – orice. Era evident că ea ar fi trebuit să preia iniţiativa, pentru că ea avea cel mai mult de pierdut. Sau cel puţin aşa credeam eu.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Nu mai încăpea nicio îndoială: regreta ce se întâmplase. Totul fusese doar o poveste, o fantezie pe care i-o vârâsem în cap când îi mărturisisem că o iubesc şi care apoi se stinsese. O fantezie pe care ea, în liniştea şi pacea care au urmat – şi în absenţa oricărui alt stimul – o preschimbase într-o adevărată fantasmagorie, în zilele în care se plimba prin sat şi se plictisea de moarte. O chestie atât de fantastică că eu, cel real, nu m-aş fi putut ridica niciodată la înălţimea ei. Doar că acum şi-o scosese din cap şi se putea întoarce la viaţa ei obişnuită.

Întrebarea care mai rămăsese era când aveam eu să mi-o scot din cap? Mi-am spus că noaptea petrecută împreună fusese scopul, lucrul pe care trebuise să-l bifez şi că trebuia să-mi văd mai departe de viaţă. Dar primul lucru pe care îl făceam dimineaţa era să-mi verific telefonul să văd dacă peste noapte nu primisem vreun mesaj de la Shannon.

Nimic.

Aşa că am început să mă culc cu alte femei.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar a fost de parcă deodată mă descoperiseră, ca şi cum ar fi existat un fel de societate secretă a femeilor, în care vestea că mă culcasem cu soţia fratelui meu începuse să circule şi că asta însemna că sunt un tip tare. O reputaţie proastă e o reputaţie bună, cum s-ar zice. Sau poate că-mi stătea scris pe frunte, cu litere mari, că nu-mi păsa de nimic. Poate că asta era. Sau poate că între timp devenisem bărbatul tăcut, cu ochi trişti, din bar, despre care auziseră că putea să aibă orice femeie vrea în afară de cea pe care şi-o doreşte cu adevărat şi căruia, tocmai din acest motiv, nu-i păsa de nimic. Bărbatul

pe care toate femeile vor să-l convingă că se înşală, că mai există speranţă, că mai există şi alte femei şi că acelea sunt ele.

Şi, da, m-am prins în horă. Am jucat rolul care mi se atribuise, le-am spus povestea, omiţând doar numele şi pe frate-miu. Mă duceam la ele acasă dacă locuiau singure sau la Søm, dacă nu. Mă trezeam lângă o persoană străină şi îmi verificam pe mobil mesajele.

Dar lucrurile s-au mai îmbunătăţit. Aveam zile în care treceau ore întregi în care nu mă gândisem la ea. Ştiam că malaria e o boală parazitară care nu dispare niciodată din sânge, dar care poate fi neutralizată. Dacă m-aş fi ţinut la distanţă şi n-aş mai fi văzut-o, îmi imaginam că perioada cea mai grea ar fi trecut în doi ani, cel mult trei.

În decembrie m-a sunat Pia Syse ca să mă anunţe că benzinăria ajunsese pe locul şase în regiunea Sørlandet. Ştiam, evident, că Gus Myre, directorul de vânzări, era cel care ar fi trebuit să transmită mai departe astfel de ştiri, nu şefa de la resurse umane. Că probabil mai avea ceva de gând.

— Vrem să administrezi tot tu benzinăria după ce-ţi expiră contractul la anul, a spus ea. Condiţiile vor reflecta, evident, faptul că suntem foarte mulţumiţi de tine şi că suntem convinşi că vei reuşi să plasezi benzinăria pe un loc şi mai bun.

Propunerea se potrivea de minune cu propriile mele planuri. Am aruncat o privire pe fereastra biroului: clădiri industriale mari, o autostradă cu sens giratoriu şi căi de ieşire care îmi aminteau de pista de Formula 1 desenată pe podeaua încăperii din spate a Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen, pe care copiii se puteau juca în vreme ce tatăl lor negocia în faţă cumpărarea unei maşini. Cred că Willumsen reuşise să vândă mai multe maşini doar pentru că puştii îşi trăseseră părinţii de mânecă să-i lase să se joace acolo.

— Dă-mi puţin timp de gândire, am spus eu, închizând apoi telefonul.

Am rămas nemişcat, privind ceaţa întinsă peste pădure şi peste grădina zoologică. Iisuse, frunzele copacilor rămăseseră verzi! În cele paisprezece luni de când mă mutasem acolo nu văzusem nici măcar un fulg de zăpadă. Se spune că aici, în sud, nu ai niciodată parte de o iarnă adevărată, ci doar de un fel de zloată care nici măcar zloată adevărată nu e, ci un fel de umiditate a aerului, care nu se poate hotărî dacă s-o ia în sus sau în jos ori să rămână pe loc. La fel ca mercurul din termometre, care arată zi de zi şase grade Celsius. Am continuat să mă holbez la masa de ceaţă care acoperea peisajul ca o pilotă groasă, făcându-l şi mai plat, şi mai inform. O iarnă în Sørlandet este o ploaie încremenită în timp. Pur şi simplu *există.* Aşa că, atunci când telefonul a sunat din nou şi am auzit în receptor vocea lui Carl, în primele două secunde am tânjit – da, am tânjit! – după rafalele reci ca gheaţa şi după vijeliile care-ţi biciuiesc faţa cu fulgi de zăpadă ca nişte fire de nisip.

— Cum merge treaba? m-a întrebat el.

— Nu mă pot plânge, am răspuns.

Uneori Carl mă suna doar ca să mă întrebe ce mai fac. În ziua aia însă mi-am dat seama că nu ăsta fusese motivul.

— Nu te poţi plânge?

— Scuze, aşa se zice pe-aici, prin Sørlandet.

Uram cum spun ei „nu mă pot plânge”. Semăna cu iernile din Sørlandet – nici laie, nici bălaie. Aici, când oamenii întâlnesc vreun cunoscut pe stradă obişnuiesc să spună „deci aşa”, care e deopotrivă o întrebare şi formulă de salut, un fel de „ce mai faci”, dar unul care vrea să spună că te-au prins pe picior greşit.

— Dar tu?

— Sunt bine, a răspuns Carl.

Eu auzisem că n-o ducea prea bine, aşa că mă aşteptam să aud un „dar”.

— În afara faptului că am depăşit puţin bugetul, a continuat el.

— Cât de „puţin”?

— Nu cu prea mult. De fapt este vorba de o mică problemă de *cash flow.* Facturile constructorilor vor trebui

plătite mai devreme decât ne aşteptam. N-avem nevoie de mai mulţi bani pentru proiect, ci să-i avem la dispoziţie puţin mai devreme. Le-am spus celor de la bancă că lucrările sunt puţin în avans.

— Şi sunteţi în avans?

— Noi, Roy. Noi. Te numeri printre coproprietari sau ai uitat? Şi, nu, nu suntem în avans. E extrem de dificil să coordonezi atâtea capete seci. Domeniul construcţiilor e populat cu tot felul de subcontractori care la un moment dat au abandonat şcoala şi care au acceptat slujbe pe care nimeni altcineva nu şi le dorea. Dar, pentru că există o cerere mare pentru cei câţiva oameni care se ocupă cu asta, băieţii vin şi pleacă după cum li se năzare.

— Cei din urmă vor fi cei dintâi.

— Şi pe-acolo, prin sud, se zice la fel?

— Tot timpul. Oamenilor de prin părţile astea le place tot ce e lent. În comparaţie, viaţa din Os e pe repede înainte.

Am auzit în receptor râsul lui plin de căldură, care m-a încălzit şi pe mine. M-a încălzit râsul unui ucigaş.

— Directorul băncii mi-a atras atenţia că una dintre condiţiile pentru a putea accesa în continuare creditul este să bifăm anumite etape. Apoi mi-a spus că un reprezentat al băncii a vizitat şantierul şi că ce le-am spus eu despre progresele făcute nu corespunde realităţii. Aşa că acum avem ceea ce s-ar putea numi „o criză de încredere”. Sigur că am reuşit să dreg puţin lucrurile, însă acum banca spune că, înainte de a primi alte tranşe, trebuie să-i informez pe toţi acţionarii. În contractul lor scrie că, de vreme ce ei deţin o responsabilitate nelimitată, comitetul trebuie să emită o rezoluţie oficială prin care să se stabilească faptul că proiectul are nevoie de mai mult capital.

— Păi, atunci asta e ce trebuie să faci.

— Da, da, aşa cred şi eu. Doar că asta ar putea să transmită un mesaj negativ, iar comitetul, în principiu, poate convoca o adunare generală prin care să pună capăt întregului proiect. În special acum, că Dan a început să facă tot felul de investigaţii şi să-şi bage nasul peste tot.

— Dan Krane?

— Toată toamna a încercat să găsească ceva ca să mă doboare. Îi sună pe constructori şi le pune întrebări despre progresele făcute şi buget. Caută ceva ce-ar putea declanşa o criză totală, însă nu poate da nimic la tipar câtă vreme n-are nimic definitiv.

— Şi câtă vreme un sfert din cititori, printre care şi socrul lui, sunt implicaţi în proiect.

— Exact, a spus Carl. Nu te caci unde te culci.

— Asta dacă nu eşti un pinguin gentoo, am comentat eu. Caz în care te caci în propriul cuib ca să ţi-l revendici.

— Pe bune? s-a mirat Carl.

— Căcatul absoarbe lumina solară, ceea ce face ca gheaţa de sub el să se topească, formând un fel de cavitate care – ta-daaa! – devine cuibul tău. E aceeaşi metodă pe care o folosesc ziariştii să-şi atragă cititorii. Media trăieşte de pe urma puterii de atracţie a căcatului.

— Ce imagine interesantă, a comentat Carl.

— Aşa e.

— Doar că în cazul lui Krane este ceva personal, îţi dai şi tu seama de asta?

— Şi cum te-ai gândit să-l opreşti?

— Am vorbit cu constructorii şi i-am făcut să-mi promită că-şi vor ţine gura închisă. Din fericire, îşi cunosc interesele. Doar că ieri m-a sunat un amic din Canada ca să-mi spună că Krane a început să se uite la afacerea aia din Toronto.

— Ce crezi că ar putea descoperi acolo?

— Nu prea multe. E cuvântul meu împotriva cuvântului lor, iar întreaga afacere e prea complicată pentru ca un ziarist de mâna a treia ca el să înţeleagă ceva.

— Dacă nu cumva n-a prins ceva în dinţi, am spus eu.

— Căcat, Roy, eu te sunasem să mă înveseleşti.

— O să fie bine. Şi dacă n-o să fie, poţi să-l pui pe Willumsen să-şi pună unul dintre băieţi pe Krane.

Am început amândoi să râdem. Părea că începuse să se relaxeze puţin.

— Ce mai e pe-acasă?

Întrebarea mea era atât de generală, încât nici să fi vrut n-aş fi putut să-l bag pe Carl la idei.

— Păi, ştii şi tu, ferma e încă în picioare, iar Shannon pare să se fi liniştit. Nu şi când vine vorba despre hotel, dar cel puţin nu mă mai bate la cap să facem copii. Probabil şi-a dat şi ea seama că nu e momentul pentru aşa ceva.

Am scos câteva sunete, ca să-i dau de înţeles că mă interesa ce-mi spunea, însă nu mai mult de-atât.

— Motivul pentru care te-am sunat de fapt este că maşina, Cadillacul, are nevoie de câteva reparaţii.

— Ce înseamnă „câteva”?

— Tu eşti specialistul. Eu n-am nici cea mai vagă idee. Shannon era la volan când a început să audă nişte zgomote ciudate. Ea a crescut într-un Buick adus din Cuba şi zice că are auzul format când vine vorba despre maşinile americane vechi. Zicea că poate o să te uiţi la ea de Crăciun la atelier, când o să vii pe-acasă.

N-am răspuns nimic.

— Doar *vii* acasă de Crăciun? a insistat el.

— O grămadă de oameni de la benzinărie vor să-şi ia zile libere în perioada aia…

— Ba nu! O grămadă de oameni de la benzinărie *vor să lucreze peste program.* Ei locuiesc prin zonă, iar tu vii de Crăciun acasă! În plus, ai promis – mai ţii minte? Ai familie. Nu una mare, dar cea pe care o ai abia aşteaptă să te vadă din nou la faţă.

— Carl, eu…

— *Pinnekjøtt,* a spus Carl. A învăţat să facă *pinnekjøtt.* Şi piure de napi suedezi. Pe bune. Adoră mâncarea norvegiană de Crăciun.

Am închis ochii, însă tot o vedeam, aşa că mi i-am deschis la loc. La naiba! Niciun „la naiba”. Ba da – *la naiba!* De ce nu inventasem o scuză credibilă? Nu ştiam că mai devreme sau mai târziu urma să se pună şi problema Crăciunului?

— Să văd ce pot face, Carl.

OK, acum aveam ceva timp să mă gândesc. Să inventez o scuză pe care s-o accepte. Cel puţin aşa speram.

— Hai că găseşti tu o soluţie, s-a bucurat Carl. O să pregătim un adevărat Crăciun în familie, tu nu va trebui să

te ocupi de nimic! Doar să parchezi în curte, să simţi în nări mirosul de *pinnekjøtt* şi să bei pe treptele de la intrare un aquavit, împreună cu frăţiorul tău. Crăciunul n-ar fi la fel fără tine, aşa că *trebuie* să vii. M-ai auzit? *Trebuie.*

48

Ziua de dinaintea Ajunului. Volvoul torcea frumos, strecurându-se printre troienele de zăpadă aflate de-o parte şi de alta a autostrăzii, ca două linii masive de cocaină. La radio se auzea *Driving Home for Christmas* şi era în regulă, însă tot am pus *Cocaine* a lui JJ. Cale la CD-player.

Aveam viteza sub limita legală. Pulsul normal.

Cântam şi eu. Nu că aş lua cocaină. Mi se întâmplase doar o dată, când Carl îmi trimisese un pliculeţ din Canada, ascuns într-una dintre rarele lui scrisori. Şi oricum eram deja drogat când am luat-o, poate că de-aia n-am văzut nicio diferenţă. Sau poate că pentru că eram singur. Singur şi euforic – ca acum. Pe marginea drumului am văzut indicatorul comitatului. Euforic, cu puls normal. Probabil la asta se referă oamenii când spun că sunt veseli.

Nu reuşisem să găsesc vreo scuză ca să nu vin acasă de Crăciun. Şi nici n-aveam cum să nu-mi mai văd familia *niciodată.* Puteam să fac faţă la trei zile de Crăciun. Trei zile în aceeaşi casă cu Shannon, după care înapoi la izolare.

★

Am parcat în faţa casei, lângă un Subaru Outback maro. Nuanţa aia de maro sigur are un nume, dar nu prea mă pricep la culori. Zăpada era înaltă de câţiva metri, soarele se pregătea să apună, iar dincolo de dâmb, spre apus, se vedea silueta unei macarale.

Am ocolit casa; Carl mă aştepta deja în cadrul uşii. Faţa i se mai lăţise, arăta ca atunci când avusese oreion.

— Ţi-ai luat o maşină nouă? l-am întrebat eu de cum l-am văzut.

— E veche, a răspuns el. Iarna avem nevoie de o maşină cu tracţiune dublă, însă Shannon nu m-a lăsat să cumpăr una nouă. E un model din 2007, am luat-o cu cincizeci de miare de la Willumsen. Unul dintre tâmplari, care are una la fel, zice c-a fost chilipir.

— Drace, vrei să spui că te-ai tocmit cu el? m-am mirat.

— Cei din familia Opgard nu negociază, a rânjit el. Dar

doamnele din Barbados, da.

Carl m-a îmbrăţişat călduros şi lung chiar acolo, pe trepte. Părea mai corpolent. Şi mirosea a alcool. Mi-a spus că pentru el Crăciunul deja începuse. Că trebuia să se relaxeze după o săptămână grea. Că i-ar prinde bine să se gândească şi la altceva vreo două zile.

Când am intrat în bucătărie, Carl continua să vorbească. Despre hotel, despre faptul că în sfârşit reuşiseră să pună lucrurile în mişcare. Îi presase pe constructori să ridice nişte pereţi şi să pună acoperişul, pentru ca muncitorii care se ocupau de interioare să se poată apuca de treabă, fără să mai aştepte până la primăvară.

În bucătărie nu era nimeni.

— Comercianţii îţi oferă preţuri mai bune dacă pot să lucreze în interior iarna, a spus Carl.

Sau cel puţin asta mi s-a părut că spusese, pentru că eram atent la alte zgomote. Doar că nu auzeam decât glasul lui Carl şi bătăile puternice ale propriei inimi. Nu mai aveam puls normal.

— Shannon e plecată la şantier, a spus Carl şi l-am ascultat din nou cu atenţie. E disperată ca totul să se facă exact ca-n desene.

— Păi, asta e bine.

— Este şi nu este. Arhitecţii nu se gândesc la costuri, tot ce vor este să strălucească aureolaţi de gloria propriei capodopere.

A râs tolerant, dar se putea simţi cum musteşte în râsul lui şi o umbră de iritare.

— Ţi-e foame?

Am scuturat din cap.

— Poate duc Cadillacul la atelier, să scap de-o treabă.

— N-ai cum. L-a luat Shannon.

— La şantier?

— Da. Drumul nu e încă foarte bun, însă acum ajunge până sus la şantier, a spus el pe un ton în care se combinau straniu sentimente de mândrie şi nemulţumire.

De parcă drumul acela l-ar fi costat prea mult. Dacă era adevărat, nu eram surprins, pentru că drumul era abrupt şi

trebuiseră să detoneze o groază de stânci.

— Păi, dacă drumul e atât de înzăpezit, de ce n-a luat Subarul?

Carl a scuturat din umeri.

— Nu-i place, pentru că n-are schimbător de viteze automat. Preferă maşinile americane mari, cu alea a crescut.

Mi-am dus bagajul în odaia băieţilor, apoi am revenit în bucătărie.

— Bere? m-a întrebat Carl, care îşi deschisese deja una.

— Nu. Mă reped până jos să-i salut pe cei de la benzinărie şi să-mi iau o cămaşă decentă din atelier.

— Atunci o sun eu pe Shannon ca să-i spun să ducă Cadillacul direct la atelier şi să se întoarcă cu tine. E OK aşa?

— Da, sigur, am răspuns.

Carl s-a uitat la mine. Sau cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că eu tocmai studiam una dintre mănuşile mele, care avea un fir descusut.

★

Julie era de serviciu, împreună cu Egil. S-a luminat la faţă când m-a văzut şi-a lăsat să-i scape un chiot de bucurie. Deşi era coadă la casă, a ieşit de după tejghea şi s-a aruncat la gâtul meu de parcă era o reuniune de familie. Şi exact asta era. N-am mai simţit acel curent subteran fierbinte de dor şi dorinţă. Preţ de o clipă, am simţit chiar dezamăgire, dându-mi seama că o pierdusem sau că nu mai eram pasiunea ei adolescentină. Şi, cu toate că niciodată nu mi-o dorisem şi nu-i răspunsesem, ştiam că în perioadele de singurătate mă gândisem cum ar fi fost dacă aş fi făcut-o.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o eu când mi-a dat drumul şi-am putut să mă uit în jur.

Markus părea să fi folosit aceleaşi decoraţiuni de Crăciun şi aceleaşi mărfuri ca în anii trecuţi. Băiat deştept.

— Daaa, a răspuns Julie entuziasmată. Eu şi Alex ne-am logodit!

Mi-a întins mâna – şi să fiu al naibii dacă nu avea acum

un inel pe deget!

— Norocoaso, i-am zâmbit eu, apropiindu-mă de tejghea ca să întorc un hamburger care începuse să scoată fum. Cum o mai duci, Egil?

— Bine, mi-a răspuns el, introducând în casa de marcat preţurile unui snop de ovăz pentru păsări şi al unui aparat de bărbierit electric. Crăciun fericit, Roy!

— Crăciun fericit şi ţie! i-am întors eu urarea, privind pentru un moment lumea din locul pe care cândva îl ocupasem aproape zilnic. Din spatele tejghelei benzinăriei care ar fi trebuit să-mi aparţină.

Apoi am ieşit înapoi în frig şi în întunericul acela hibernal, salutând oamenii care se grăbeau, scoţând pe gură norişori cenuşii. Am văzut un tip îmbrăcat într-un costum pe talie, care fuma lângă una dintre pompele de benzină, aşa că m-am apropiat de el.

— Nu puteţi fuma aici, i-am spus.

— Ba da, pot, a răspuns el cu un glas baritonal, aspru, ca şi cum avea corzile vocale afectate.

Cele trei cuvinte scurte nu fuseseră suficiente ca să-i detectez accentul, însă vocea individului avea-ceva gutural, ca accentul de Sørlandet.

— Nu, am spus eu.

Poate că mi-a zâmbit, pentru că ochii lui s-au îngustat în mijlocul feţei lui ciupite de vărsat.

— *Watch me,* mi-a răspuns el în engleză.

Ceea ce am şi făcut. L-am privit. Nu era înalt, era chiar mai scund decât mine. Să fi avut vreo cincizeci de ani, însă faţa roşie, umflată, îi era plină de coşuri. De la distanţă, costumul lui de contabil îl făcea să pară îndesat, însă acum îmi dădeam seama că alte elemente anatomice îi făceau hainele să-i stea strânse pe corp: umerii, pieptul, spinarea, bicepşii. La vârsta lui, ca să-ţi menţii o asemenea masă musculară trebuia să iei steroizi. Tipul şi-a dus ţigara la gură şi a tras din ea cu nesaţ. Am văzut cum se învăpăiază capătul aprins. Brusc am simţit cum începe să mă furnice degetul mijlociu.

— Te afli lângă pompele unei nenorocite de benzinării,

am spus eu, arătând spre semnul mare pe care scria „FUMATUL INTERZIS”.

Nu l-am văzut când s-a apropiat de mine, însă acum era atât de aproape încât n-aş fi reuşit să-mi iau avânt suficient ca să-i trag un pumn.

— Şi ce propui? m-a întrebat el, vocea lui coborând cu încă o octavă.

Nu Sørlandet. Danemarca. Viteza cu care se mişcase mă îngrijora mai mult decât muşchii lui. Asta şi agresivitatea, voinţa – ba nu, *pofta* de a face rău, care îi lucea în ochii mici. Parcă mă uitam în gura unui pit bull. Ca atunci când luasem cocaină. Nu o făcusem decât o dată, dar nu m-a convins să mai încerc o dată. Eram speriat. Da, eram. Mi-am dat seama că aşa se vor fi simţit şi ei, băieţii şi bărbaţii din Årtun, cu o secundă înainte să le pocesc mutrele. Ei ştiau, aşa cum ştiam şi eu acum, că bărbatul din faţa lor era mai puternic, mai rapid, şi că avea capacitatea de a depăşi anumite limite – o capacitate pe care eram conştient că n-o aveam. Mă uitam în ochii voinţei şi nebuniei lui şi asta m-a făcut să bat în retragere.

— Nu propun nimic, am răspuns eu cu o voce la fel de joasă ca a lui. Îţi urez doar un Crăciun fericit în iad.

Tipul a zâmbit şi a făcut şi el un pas în spate, neluându-şi însă ochii de la mine. Probabil că văzuse în mine puţin din ce văzusem şi eu în el şi-mi arătase respectul cuvenit tocmai prin faptul că nu-mi întorsese spatele înainte să urce în maşina lui sport, în formă de torpilă. Un Jaguar E-Type, de la sfârşitul anilor 1970. Plăcuţe de înmatriculare daneze. Anvelope late, de vară.

— Roy! am auzit eu deodată o voce venind de undeva din spatele meu. Roy!

M-am întors. Era Stanley, care tocmai ieşea pe uşă încărcat cu pungi din care se iţeau câteva suluri cu hârtie de împachetat cadouri. S-a apropiat cu paşi clătinaţi de mine:

— Mă bucur să te revăd! mi-a întins el un obraz, de vreme ce mâinile îi erau ocupate, iar eu i-am zâmbit şi l-am îmbrăţişat scurt.

— Ha! Bărbaţi cumpărând cadouri de Crăciun, pe 23 decembrie, de la o benzinărie, am comentat eu.

— Tipic, nu-i aşa? a râs Stanley. Am venit aici pentru că la celelalte magazine era coadă. Dan Krane zicea în ziarul de azi că profiturile din Os au atins un nou record, că niciodată oamenii n-au cheltuit atât de mult pe cadourile de Crăciun, a urmat el, încreţindu-şi fruntea. Arăţi palid, sper că eşti în regulă.

— Da, da, am răspuns, ascultând torsul grav şi duduitul Jaguarului care s-a îndreptat spre autostradă. Ai mai văzut maşina asta până acum?

— Da, am văzut-o mai devreme când am trecut pe la biroul lui Dan. Ce bestie mişto. Se pare că o mulţime de oameni şi-au cumpărat bestii din astea în ultima vreme. Nu şi tu. Şi nici Dan. Şi el părea cam palid azi. Sper să nu fi izbucnit vreo epidemie de gripă, pentru că-mi doresc un Crăciun liniştit, ştii?

Maşina albă, joasă, s-a făcut nevăzută în întunericul de decembrie. Spre sud. Îndreptându-se către casa ei din Amazonia.

— Cum mai e degetul ăla?

Mi-am ridicat mâna dreaptă, arătându-i degetul înţepenit.

— Încă îl mai pot arăta cui mă supără.

Stanley a râs de complezenţă la gluma mea proastă.

— Bun. Ce mai face Carl?

— Totul e în regulă, cred. Am sosit abia azi.

Stanley a părut că vrea să mai spună ceva, dar apoi s-a răzgândit.

— Vorbim mai încolo, Roy. Apropo, de ziua împachetării cadourilor ofer obişnuitul meu mic dejun, cu casa deschisă. Ai vrea să vii?

— Mulţumesc, dar în ziua aia pornesc la drum dis-de-dimineaţă. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Atunci în ajunul Anului Nou? Dau o petrecere. Vin în special oameni singuri, ştii tu.

Am zâmbit:

— *Lonely hearts club?*

— Într-un fel, a spus el, întorcându-mi zâmbetul. Ne

vedem acolo?

Am scuturat din cap.

— Am putut să-mi iau liber de Ajunul Crăciunului cu condiţia să lucrez în noaptea de Anul Nou. Mulţumesc oricum.

Ne-am urat unul altuia Crăciun fericit; eu am traversat parcarea şi am descuiat uşa atelierului. De cum am păşit înăuntru, vechiul miros, atât de cunoscut, a dat năvală peste mine: ulei de motor, detergent pentru maşini, sudură şi cârpe unsuroase. Nici măcar *pinnekjøtt-ul,* focul de lemne sau cetina de brad nu miroseau la fel de bine precum cocktailul ăla. Am aprins lumina. Toate lucrurile rămăseseră exact aşa cum le lăsasem.

M-am dus în cotlonul transformat în dormitor şi am luat o cămaşă din dulap, apoi am intrat în birou, cea mai mică încăpere şi cel mai uşor de încălzit. Am pornit aeroterma şi-am dat-o la maximum. M-am uitat la ceas. Ar fi putut să apară din clipă în clipă. Inima îmi bătea cu putere, ca un piston. Bum bum. Dar nu din pricina tipului bătrân, cu faţa ciupită de vărsat, pe care îl întâlnisem lângă pompele de benzină. M-am uitat în oglindă şi mi-am aranjat părul. Aveam gâtul uscat, ca atunci când dădusem proba teoretică. Am îndreptat plăcuţa de înmatriculare din Basutoland, care se înclina într-o parte ori de câte ori dădea frigul şi pereţii se comprimau. Vara se întâmpla la fel, doar că în sens opus.

Când am auzit ciocănitul neaşteptat în fereastră, am tresărit atât de tare încât a scârţâit scaunul sub mine.

M-am uitat în întunericul de-afară, zărindu-mi şi chipul în sticla geamului, şi contururile feţei ei. Amândouă imaginile se întrepătrundeau, de parcă am fi fost o singură fiinţă.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre uşă.

— Brrr, a făcut ea, strecurându-se înăuntru. E frig! Noroc că mă călesc băile de gheaţă.

— „Băi de gheaţă”, am repetat eu, auzindu-mi vocea pretutindeni, doar aer şi densitate.

Am rămas în picioare, ţinându-mi mâinile îndepărtate de corp, relaxat ca o sperietoare de ciori.

— Da, îţi dai seama? Rita Willumsen, care face băi de gheaţă, ne-a convins pe mine şi pe alte câteva femei să mergem cu ea dimineaţa, de trei ori pe săptămână. Însă eu sunt singura care o mai însoţeşte. Face o copcă în gheaţă şi, bâldâbâc!, sare în apă.

Vorbea repede, uitând să respire. Mă bucura că nu eram singurul care se simte încordat.

Apoi s-a oprit din vorbit şi s-a uitat la mine. Acum nu mai purta paltonul simplu şi elegant, de arhitectă, ci o geacă matlasată neagră şi o căciulă neagră şi ea, pe care şi-o trăsese peste urechi. Dar ea era. Shannon. O femeie cu care fusesem împreună în cel mai concret, cel mai fizic mod cu putinţă – şi cu toate astea îmi lăsa impresia că tocmai se desprindea dintr-un vis. Un vis care se tot repetase din 3 septembrie. Iar acum iat-o, ochii ei debordând de bucurie. Şi gura zâmbitoare pe care între timp o sărutasem de noapte bună de o sută zece ori.

— N-am auzit Cadillacul, am zis eu. Şi, da, mă bucur nespus să te văd.

Şi-a lăsat capul pe spate şi-a început să râdă. Râsul ei a slăbit ceva în mine, ca un troian de zăpadă devenit atât de greu încât s-ar fi surpat la cel mai mic dezgheţ.

— Am parcat la lumină, în faţa benzinăriei, a spus Shannon.

— Şi încă te iubesc, am continuat eu.

A deschis gura să spună ceva, apoi şi-a închis-o la loc. Am surprins-o cum înghite în sec; îi luceau ochii şi nu mi-am dat seama că sunt lacrimi până când nu i s-a prelins una la vale pe obraz.

Ne-am îmbrăţişat.

Două ore mai târziu, când am revenit la fermă, l-am găsit pe Carl sforăind în fotoliul tatei.

Am spus că mă duc la culcare, apoi, urcând la etaj, am auzit-o pe Shannon cum îl trezeşte pe Carl.

În noaptea aia, pentru prima dată în mai mult de un an, n-am visat-o pe Shannon.

Am visat în schimb cum mă prăbuşesc în gol.

49

Ajunul de Crăciun în trei.

Am dormit până la prânz. În ultimele săptămâni muncisem ca un salahor şi trebuia să recuperez. Am coborât la parter, le-am urat celor doi Crăciun fericit, am încălzit cafeaua şi am răsfoit o revistă veche de sărbători l-am explicat lui Shannon câteva tradiţii tipic norvegiene de Crăciun şi l-am ajutat pe Carl să prepare piureul de napi suedezi. Carl şi Shannon abia dacă au schimbat câteva cuvinte. Am dat zăpada la o parte, deşi era evident că nu mai căzuse niciun fulg de două zile, am schimbat snopul de Crăciun pentru păsări, am gătit un terci de ovăz şi am dus un bol în hambar pentru elful de acolo, după care am lovit de câteva ori sacul de box. Am ieşit în curte şi mi-am pus schiurile, apoi am schiat cale de câţiva metri, pe făgaşul neobişnuit de lat lăsat de nişte anvelope de vară. Am trecut peste troienele adunate la marginea drumului, apoi m-am avântat prin zăpada în direcţia şantierului.

Nu ştiu de ce şantierul deschis acolo, sus, în vârf de munte, m-a dus cu gândul la aselenizare. Pustietate, nemişcare şi prezenţa a ceva făcut de om care părea nelalocul lui în peisaj. Panourile din prefabricate mari, făcute din buşteni, despre care îmi vorbise Carl, fuseseră înălţate peste fundaţie, iar acum erau susţinute de cabluri de oţel care, conform inginerilor, ar fi ţinut toată structura laolaltă chiar şi sub vânturi de uragan. Cum era săptămâna Crăciunului şi a vacanţelor, în barăcile muncitorilor nu era nicio lumină aprinsă. S-a lăsat întunericul.

Pe drumul de întoarcere am auzit un sunet lung, trist şi familiar, însă n-am zărit nicio pasăre.

Nu ştiu cât am rămas la masă, probabil nu mai mult de o oră, deşi mi s-a părut că trecuseră patru. *Pinnekjøtt*-ul fusese probabil excelent. Carl nu mai pridea să-l laude, iar Shannon se uita la mâncarea din farfurie, zâmbea şi repeta, politicoasă, „mulţumesc”. Carl luase în stăpânire sticla de

aquavit, însă îmi tot reumplea paharul, aşa că beam cot la cot cu el. Tot el mi-a povestit despre marea paradă cu Moş Crăciun din Toronto, în timpul căreia se cunoscuse cu Shannon. Participaseră amândoi la marş împreună cu nişte prieteni comuni care decoraseră sania alegorică în care stăteau cu toţii. Erau minus douăzeci şi cinci de grade afară, iar Carl i-a propus lui Shannon să-şi încălzească mâinile vârându-şi-le sub blănurile de oaie.

— Tremura ca varga, însă mi-a răspuns „nu, mulţumesc”, a început Carl să râdă.

— Nu te cunoşteam, a spus Shannon. Şi purtai o mască.

— O mască de Moş Crăciun, mi-a explicat Carl. În cine poţi să ai încredere, dacă nu în Moş Crăciun?

— E OK, acum ţi-ai dat-o jos, a comentat Shannon.

După masă am ajutat-o să strângă vasele murdare. Ea s-a pus să clătească farfuriile cu apă caldă, iar eu am îndrăznit să-mi petrec degetele peste mijlocul ei.

— Nu, a spus ea în şoaptă.

— Shannon…

— Nu! s-a întors ea cu faţa la mine, moment în care am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

— Nu putem continua aşa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, am spus eu.

— Trebuie să putem.

— De ce trebuie?

— Tu nu înţelegi. Trebuie, crede-mă pe cuvânt. Aşa că fă cum îţi spun.

— Adică?

— Comportă-te în continuare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iisuse, dar *chiar nu s-a întâmplat nimic.* A fost doar… doar o…

— Nu, am contrazis-o eu. N-a fost „nimic”. A fost tot. Ştiu asta. Şi tu ştii asta.

— Te rog, Roy, te implor.

— OK, am spus. Dar de ce anume te temi? Că o să te lovească din nou? Dacă îndrăzneşte să te atingă…

Shannon a lăsat să-i scape un sunet ciudat – pe jumătate râs, pe jumătate suspin.

— Nu eu sunt în pericol, Roy.

— Dar cine, eu? Te temi că fratele meu m-ar putea bate? am zâmbit eu.

Nu voiam, dar am făcut-o.

— Nu despre bătaie e vorba, a spus ea, încrucişându-şi mâinile-n piept, de parcă i-ar fi fost frig – şi probabil chiar îi era, pentru că afară temperatura scăzuse vertiginos, iar pereţii începuseră să scârţâie.

— Cadouri! a strigat Carl din camera de zi. Cineva a pus cadouri sub bradul ăsta nenorocit!

Shannon s-a dus la culcare devreme, plângându-se că o doare capul. Carl voia să fumeze, aşa că a propus să ne înfofolim şi să stăm în grădina de iarnă – un nume foarte înşelător când temperatura scade sub minus cincisprezece grade.

Carl a scos din buzunarul sacoului două trabucuri, întinzându-mi unul. Am scuturat din cap şi i-am arătat cutia cu tutun de prizat.

— Haide, ia-l, a spus Carl. Trebuie să te antrenezi pentru când vom aprinde trabucurile victoriei.

— Ai redevenit optimist?

— Eu sunt mereu optimist.

— Ultima dată când am stat de vorbă te confruntai cu câteva probleme, i-am amintit eu.

— Adevărat?

— Aveai o problemă cu lichidităţile. În plus, Dan Krane începuse să-şi cam vâre nasul.

— Problemele există ca să fie rezolvate, a spus Carl, scoţând pe gură o combinaţie de aburi şi fum.

— Şi cum le-ai rezolvat?

— Important este că vor fi rezolvate.

— Poate că soluţia ambelor probleme are legătură cu Willumsen cumva?

— Willumsen? Ce te face să crezi asta?

— Doar că trabucul pe care-l ţii în mână este de aceeaşi firmă ca trabucurile pe care obişnuieşte să le ofere oamenilor cu care face afaceri.

Carl şi-a scos trabucul din gură, uitându-se la eticheta inelară, roşie, a acestuia.

— A, da?

— Da. Aşa că probabil nu sunt de calitate.

— Nu? Pe mine m-ai fi putut păcăli cu ele.

— Zi-mi ce fel de înţelegere ai făcut cu Willumsen.

Carl a pufăit din trabuc, apoi a răspuns:

— Tu ce crezi?

— Cred că te-ai împrumutat de bani.

— Valeu! Şi unii cred că eu sunt fratele cel isteţ.

— Te-ai împrumutat? Ţi-ai vândut sufletul lui Willumsen, Carl?

— Sufletul? s-a mirat Carl, turnând ultimii stropi de aquavit în păhăruţul lui cât un degetar. Nu ştiam că crezi în suflet, Roy.

— Hai, spune.

— Există întotdeauna o piaţă pentru suflete, Roy, şi el a oferit un preţ bun pentru al meu. În plus, afacerea lui nu-i permite să lase satul s-o ia la vale. Iar acum, că e implicat în hotel la fel de mult ca mine, dacă eu cad, cade şi el odată cu mine. Dacă vrei să te împrumuţi de la cineva, Roy, este important să te împrumuţi cu sume *uriaşe.* În felul ăsta îi ai la mână în aceeaşi măsură în care te au şi ei pe tine, a spus el, ridicându-şi păhărelul în aer.

N-aveam nici pahar în mână, nici răspuns.

— Ce-a primit garanţie? l-am întrebat pe Carl.

— Ce garanţie cere Willumsen de obicei?

Am dat din cap. Doar cuvântul tău de onoare. Sufletul tău. Dar, dacă e sufletul, împrumutul nu putea să fie chiar atât de mare.

— Hai să vorbim şi despre altceva, nu numai despre banii ăştia, care mă plictisesc de moarte. Willumsen ne-a invitat pe mine şi pe Shannon la petrecerea lui de Revelion.

— Felicitări, am spus eu laconic.

Petrecerea de Revelion a lui Willumsen era sindrofia la care se aduna toată lumea care însemna ceva în sat. Foştii preşedinţi de consiliu, preşedintele în exerciţiu, proprietarii de terenuri care vindeau loturi pentru construcţia de

cabane, oamenii cu bani şi cei cu ferme suficient de mari ca să poată *pretinde* că aveau bani. Toată lumea care se afla în interiorul unui cerc invizibil, a cărui existenţă toată lumea o nega, fireşte.

— În fine, a spus Carl. Până la urmă care era problema cu Cadillacul?

Am tuşit.

— Chestii minore. Nu-i de mirare. Are la bord o grămadă de kilometri şi a fost forjat. Sunt multe pante abrupte în Os.

— Prin urmare, nimic care să nu poată fi reparat?

Am dat din umeri.

— Sigur că pot să-i fac o reparaţie temporară, însă s-ar putea să fie vremea să te gândeşti cum să scapi de rabla asta. Ia-ţi o maşină nouă.

Carl m-a ţintuit cu privirea:

— De ce?

— Cadillacul este o maşină complicată. Când piesele mărunte încep să se uzeze, e semn că urmează o problemă mai mare. Iar tu eşti un ageamiu când vine vorba de maşini.

Carl a ridicat o sprânceană:

— Poate că ai dreptate, dar asta e maşina pe care-o vreau. O poţi repara sau nu?

Am mai dat o dată din umeri:

— Tu eşti şeful.

— Bun, a spus el, apoi a mai tras un fum din trabuc, după care l-a scos din gură şi s-a uitat la el. Într-un fel e păcat că ei n-au putut să vadă ce-am realizat noi doi în viaţă, Roy.

— Te referi la mama şi tata?

— Da. Ce crezi că ar fi făcut tata acum, dacă ar fi fost în viaţă?

— Ar fi zgâriat interiorul sicriului cu unghiile, am răspuns eu.

Carl s-a uitat la mine, apoi a început să râdă. M-am cutremurat. M-am uitat la ceas şi m-am forţat să casc.

În noaptea aia am visat din nou că mă prăbuşesc în gol. Stăteam pe buza prăpastiei Huken, auzindu-i pe mama şi pe tata cum mă cheamă de jos, rugându-mă să mă alătur

lor. La un moment dat m-am aplecat, aşa cum îmi povestise Carl că făcuse fostul şef de post înainte să cadă. Nu puteam vedea botul maşinii, care se afla mai aproape de peretele de stâncă, însă pe partea din spate, chiar pe capotă, stăteau doi corbi uriaşi, care după o vreme şi-au fâlfâit aripile şi au venit la mine în zbor. Pe măsură ce se apropiau, am văzut că aveau feţele lui Carl şi Shannon. Când au trecut pe lângă mine, am auzit-o pe Shannon croncănind de două ori. M-am trezit înspăimântat. M-am uitat în întuneric şi mi-am ţinut respiraţia, însă n-am auzit nimic dinspre dormitor.

În dimineaţa zilei de Crăciun am rămas în pat cât de mult am putut. Când în sfârşit m-am dat jos, Carl şi Shannon erau deja plecaţi la biserică. Îi văzusem pe fereastră – ca nişte membri ai clasei de mijloc, îmbrăcaţi cu schepsis. Au plecat cu Subarul. Mi-am făcut de lucru prin casă şi prin hambar, reparând câteva chestii. Am auzit apoi dangătul metalic al clopotelor bisericii străbătând aerul rece. Apoi am luat maşina şi m-am dus la atelier, ca să lucrez la Cadillac. Erau suficiente lucruri de reparat ca să mă ţină ocupat până la sfârşitul serii. La ora nouă l-am sunat pe Carl ca să-i spun că maşina era gata, să vină să şi-o ia.

— Nu sunt capabil să conduc, a spus el.

De parcă eu n-aş fi bănuit tocmai asta.

— Păi, atunci trimite-o pe Shannon, i-am sugerat eu.

Am simţit cum ezită.

— Asta înseamnă că Subarul va trebui să rămână la tine, a spus el.

Imediat două gânduri lipsite de importanţă mi-au trecut prin minte. Spunând „la tine”, el se referise la atelier, ceea ce însemna că, în mintea lui, ferma îi aparţinea.

— O să aduc eu Subarul, iar Shannon va aduce Cadillacul, am propus eu.

— Asta înseamnă să laşi Volvoul acolo.

— În regulă. Atunci aduc eu Cadillacul iar Shannon mă poate duce înapoi la atelier ca să recuperez Volvoul.

— Capra şi varza.

Mi-am ţinut răsuflarea. Oare chiar spusese asta? Că lăsându-ne pe mine şi pe Shannon singuri ar fi fost ca şi cum ar fi lăsat capra singură cu varza? De câtă vreme ştia? Oare ce urma să se întâmple?

— Mai eşti acolo? a întrebat Carl.

— Da, am răspuns eu pe un ton bizar de calm.

În momentul acela am simţit o mare uşurare. Da. Confruntarea avea să fie brutală, însă măcar puteam să nu mă mai fofilez ca un trişor.

— Mai zi o dată, Carl, am spus eu. Ce capră şi ce varză?

— Capra, a spus Carl răbdător, care trebuie să rămână în barcă şi la dus, şi la întors, nu aşa era? Of, e prea complicat. Lasă naibii Cadillacul în faţa atelierului şi întoarce-te. O să-l recuperez eu sau Shannon mai târziu. Şi mulţumesc pentru efort, frate-miu. Acum hai sus să bem ceva.

Strângeam telefonul în pumn cu o asemenea forţă încât am simţit cum îmi pulsează degetul betegit. Carl vorbise despre logistică, despre soluţia unei ghicitori vechi, cea cu lupul, capra şi varza. Am început din nou să respir.

— OK, am spus încheind conversaţia.

M-am holbat o vreme la telefon. El vorbea despre o problemă de logistică, nu? Bineînţeles. În familia Opgard nu spunem întotdeauna ce avem în minte, dar sigur nu vorbim în ghicitori.

★

Când am ajuns la fermă, l-am găsit pe Carl în camera de zi. Imediat mi-a oferit o băutură. Shannon se băgase deja în pat. I-am spus că nu prea aveam chef să beau, pentru că şi eu eram obosit şi pentru că trebuia să mă duc la muncă de îndată ce m-aş fi întors la Kristiansand.

M-am sucit şi m-am răsucit în patul suprapus, într-o torpoare lipsită de somn, până la ora şapte, când m-am trezit de tot.

Cum în bucătărie era întuneric, am tresărit când am auzit o voce şoptită de undeva de lângă fereastră:

— Nu aprinde lumina.

Puteam să mă orientez şi cu ochii închişi în bucătăria aia,

aşa că am luat o cană din bufet şi mi-am turnat nişte cafea fierbinte din ibric. N-am văzut umflătura decât când am trecut prin dreptul ferestrei. Zăpada de afară îi lumina partea aia a feţei.

— Ce s-a întâmplat?

A dat din umeri.

— A fost doar vina mea.

— A, da? L-ai supărat?

A oftat.

— Du-te acasă, Roy. Nu te mai gândi la asta.

— Acasă e aici, i-am şoptit eu, întinzându-mi mâna şi pipăindu-i cu grijă umflătura.

Nu m-a oprit.

— Nu mă pot abţine să mă gândesc la tine, Shannon. O fac tot timpul. E imposibil să mă opresc. Noi nu putem fi opriţi. Frânele s-au stricat şi nu mai pot fi reparate.

Mi-am ridicat vocea în timp ce vorbeam şi ea s-a uitat instinctiv la burlanul de fum care străpungea tavanul.

— Iar drumul pe care am apucat-o duce direct în buza prăpastiei, mi-a răspuns ea în şoaptă. Ai dreptate, frânele nu mai funcţionează, aşa că trebuie s-o apucăm pe alt drum, unul care nu duce în prăpastie. *Tu* trebuie s-o apuci pe un alt drum, Roy.

Mi-a luat mâna, lipindu-mi-o de buzele ei.

— Roy, Roy, du-te cât mai e timp.

— Iubita mea, am spus.

— Nu spune asta.

— Dar e adevărat.

— Ştiu că este, însă mă doare prea mult s-o aud.

— De ce?

S-a strâmbat, încruntându-se într-un fel care-i alunga toată frumuseţea de pe chip, făcându-mă să-mi doresc s-o sărut. Să-i sărut faţa, s-o sărut pe ea. Trebuia s-o fac.

— Pentru că eu nu te iubesc, Roy. Te doresc, da, însă de iubit îl iubesc tot pe Carl.

— Minţi, am spus eu.

— Cu toţii minţim, a răspuns ea. Chiar şi când credem că spunem adevărul. Ce numim noi adevăr este doar minciuna

care ne convine cel mai bine. Iar abilitatea noastră de a crede minciunile necesare n-are nicio limită.

— Dar ştii tu însăţi că nu e adevărat!

Mi-a pus un deget pe buze.

— *Trebuie* să fie adevărat, Roy. Aşa că pleacă.

Când am trecut cu Volvoul pe lângă indicatorul rutier, afară încă era beznă.

Trei zile mai târziu l-am sunat pe Stanley şi l-am întrebat dacă încă mai era valabilă invitaţia la petrecerea de Revelion.

50

— Mă bucur atât de mult că ai putut veni, a spus Stanley, strângându-mi mâna şi întinzându-mi un pahar conţinând un fel de fleşcăială galben-verzuie.

— Crăciun vesel! i-am urat eu.

— În sfârşit cineva care ştie când să zică „vesel” şi când să zică „fericit”! a exclamat el, făcându-mi cu ochiul.

L-am urmat în încăperea în care se aflau ceilalţi oaspeţi.

Aş exagera dacă aş spune că locuinţa lui Stanley era una de lux, pentru că în Os nu există case de lux, poate cu excepţia celor ale lui Willumsen şi Aas. Doar că, în vreme ce a lui Aas era decorată cu un bun-simt ţărănesc şi trăda discreţia asumată a averii moştenite, vila lui Stanley o combinaţie zăpăcitoare de rococo şi artă modernă.

În camera de zi, deasupra mesei rotunde înconjurate cu scaune, atârna un tablou ţipător, care înfăţişa coperta unei cărţi intitulate *Moarte, mie ce-mi iese?*[27]

— Harland Miller, a spus Stanley, care mă surprinsese privind tabloul. M-a costat o avere.

— Îţi place chiar atât de mult?

— Aşa cred. Dar OK, poate că a fost şi un dram de dorinţă mimetică. Oricum, cine n-ar vrea un Miller?

— Dorinţă mimetică?

— Scuze. René Girard. Un filosof. Aşa a numit el momentele în care ne dorim automat aceleaşi lucruri pe care şi le doresc oamenii pe care-i admirăm. Dacă eroul tău se îndrăgosteşte de o femeie, ţelul tău inconştient devine să câştigi acea femeie.

— Înţeleg. Atunci, de cine eşti de fapt îndrăgostit: de bărbat sau de femeie?

— Spune-mi tu.

Am aruncat o privire prin încăpere.

— Dan Krane e aici. Eu credeam că e un participant statornic la petrecerea de Revelion a lui Willumsen.

---

[27] *Death, What’s In It for Me?* – serie de tablouri ale artistului şi scriitorului englez Harland Miller (n. 1964) *(N. t.).*

— De data asta are prieteni mai buni aici, a răspuns Stanley. Scuză-mă puţin, Roy, dar trebuie să rezolv câteva chestii în bucătărie.

Am început să mă plimb prin camera de zi. Douăsprezece feţe familiare, douăsprezece nume familiare. Simon Nergard, Kurt Olsen. Grete Smitt. Stăteam acolo clătinându-mă pe călcâie ca un marinar şi ascultându-le conversaţiile. Răsucindu-mi paharul între degete şi străduindu-mă să nu mă uit la ceas. Se vorbea despre Crăciun, despre autostradă, despre vreme, despre schimbările climatice şi despre furtuna prognozată, care începuse deja să formeze troiene de zăpadă.

— O vreme extremă, a spus cineva.

— Obişnuita furtună de Anul Nou, a spus altcineva. Uitaţi-vă în calendar. Se repetă o dată la cinci ani.

Mi-am reprimat un căscat.

Dan Krane stătea în dreptul ferestrei. Era prima dată când îl vedeam pe ziaristul controlat şi mereu decent. Nu vorbea cu nimeni, mulţumindu-se să ne privească cu o curiozitate sălbatică, în vreme ce dădea pe gât paharele pline cu fleşcăiala aia galbenă şi tare.

Nu voiam, dar m-am apropiat de el.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

S-a uitat la mine de parcă ar fi fost surprins că-l bagă cineva în seamă.

— Bună seara, Opgard. Ai auzit vreodată de dragonul de Komodo?

— Te referi la şopârlele alea uriaşe?

— Exact. Trăiesc pe două mici insule din Asia, dintre care una se cheamă Komodo. Nu e mai mare decât Os. Şi de fapt dragonii nu sunt chiar atât de mari – cel puţin nu atât de mari pe cât îşi imaginează oamenii. Cântăresc cât un om adult şi se mişcă atât de încet încât eu sau tu am putea să fugim dacă am întâlni vreunul. Ăsta e motivul pentru care aceste fiinţe sunt nevoite să adopte tactica ambuscadei – da, o ambuscadă laşă. Doar că nu te ucid pe loc. Nici vorbă. Se mulţumesc să te muşte. Nu contează unde. Poate că doar îţi capsează piciorul. Iar tu te îndepărtezi crezând că ai

scăpat, nu? Adevărul este însă că te-au injectat cu o doză de otravă. Cu o otravă slabă, cu acţiune lentă. Voi reveni la motivul pentru care e slabă, însă mai întâi trebuie să-ţi spun că animalul consumă o imensă cantitate de energie ca s-o producă. Cu cât otrava este mai puternică, cu atât se consumă mai multă energie. Otrava dragonului de Komodo anulează proprietăţile coagulante ale sângelui, aşa că la scurtă vreme începi să sângerezi, iar rana de la picior nu ţi se mai vindecă şi nici sângerările interne. Aşa că, indiferent unde te piteşti pe acea micuţă insulă asiatică, limba lungă, olfactivă, a animalului, surprinde mirosul sângelui, care te dă de gol. Iar şopârla se apropie încet-încet de tine. Zilele trec şi tu te simţi tot mai slăbit. În scurtă vreme nu poţi să alergi mai repede decât varanul, iar el te mai muşcă o dată. Şi-nc-o dată. În acest moment, tot corpul tău sângerează şi sângerează – sângele nu se mai opreşte şi se scurge din tine decilitru după decilitru. Şi bineînţeles că n-ai unde să fugi, pentru că eşti captiv pe această insuliţă, iar mirosul sângelui tău e peste tot.

— Aşa, şi cum se termină povestea asta?

Dan Krane s-a oprit şi s-a uitat la mine. Părea jignit. Poate că interpretase întrebarea ca pe un îndemn să-şi încheie mai repede conferinţa.

— Vietăţile veninoase care trăiesc şi vânează în zone restrânse, din care nu se poate scăpa, nu au nevoie să producă o otravă preţioasă, cu efect rapid. Ele pot să practice această tortură lentă şi malefică. Legea evoluţiei în practică. Sau poate crezi că mă înşel, Opgard?

Opgard nu prea avea ce să zică. Îmi dădusem desigur seama că Dan Krane se referea la o versiune umană a animalului veninos – dar era oare recuperatorul? Willumsen? Sau altcineva?

— Am auzit la meteo că furtuna se va mai domoli în timpul nopţii, am spus.

Krane şi-a dat ochii peste cap, s-a întors cu spatele la mine şi s-a uitat pe fereastră.

Abia când ne-am aşezat cu toţii la masă lumea a început să discute şi despre hotel. Din cele douăsprezece persoane

prezente, opt erau implicate în proiect.

— Sper ca prefabricatele să fie bine ancorate, a spus Simon, aruncând o privire către fereastra mare, care scârţâia la fiecare rafală de vânt.

— Sigur sunt, a răspuns cineva pe un ton foarte sigur pe sine. Cabana mea ar fi luată de vânt înaintea hotelului, dar stă în picioare de cincizeci de ani.

Nu m-am mai putut abţine şi m-am uitat la ceas.

În sat lumea obişnuia să se adune în centru cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Nu se ţineau discursuri, nu se număra în ordine inversă sau alte formalităţi. Era doar o ocazie ca oamenii să se strângă laolaltă, să vadă artificiile şi apoi – într-o atmosferă haotică de carnaval şi anarhie socială – să se îmbrăţişeze şi să-şi lipească obrajii de cei ai unor persoane care, în următoarele nouă mii de ore ale anului, urmau să le rămână inaccesibile. Până şi petrecerea de Revelion de la Willumsen se întrerupea pentru ca oaspeţii să se poată alătura mulţimii.

Cineva a spus că satul nostru cunoaşte o adevărată perioadă de înflorire.

— Asta mulţumită lui Carl Opgard, a intervenit Dan Krane.

Lumea era obişnuită să-l audă vorbind pe un glas şoptit şi uşor nazal. Acum însă o făcuse cu o voce puternică, supărată.

— Sau *din pricina* lui Carl Opgard. Depinde.

— Depinde de ce? l-a întrebat cineva.

— Da, de predica aia capitalistă pe care a ţinut-o la Årtun şi care i-a făcut pe toţi să dănţuiască în jurul viţelului de aur. Care, că tot veni vorba, ar trebui să dea numele hotelului. „Spa-ul Viţelul de Aur”. Cu toate că…

Privirea sălbatică a lui Krane s-a rotit în jurul mesei.

— …cu toate că „Os Spa” e o denumire potrivită. În poloneză, „ospa” înseamnă „variolă”, boala care până în secolul trecut a nimicit sate întregi.

Am auzit-o pe Grete cum râde. Poate că oamenii erau obişnuiţi să-l audă vorbind astfel – inteligent, spiritual – însă acum rostise cuvintele pe un ton atât de rece şi de agresiv

încât cei de la masă tăcuseră mâlc.

Luând act de atmosfera apăsătoare, Stanley a ridicat zâmbitor paharul.

— Foarte amuzant, Dan. Doar că exagerezi, nu-i aşa?

— Oare? a răspuns Dan Krane, zâmbind rece şi fixându-şi privirea pe peretele din faţa lui, undeva deasupra capetelor noastre. Afacerile în care toată lumea – în care *oricine* – poate investi fără să aibă banii necesari sunt o copie la indigo a evenimentelor care au dus la marele crah din octombrie 1929. S-a lăsat cu bancheri aruncându-se de la ultimul etaj al unor zgârie-nori – şi ăsta a fost doar vârful aisbergului. Adevărata tragedie au trăit-o oamenii simpli, milioanele de mici investitori care avuseseră încredere în agenţii de bursă când aceştia răspândeau evanghelia eternei înfloriri a economiei, făcându-i să se împrumute până peste cap ca să poată cumpăra acţiuni.

— OK, a intervenit Stanley. Dar uită-te şi tu în jur: nu se vede decât optimism. Sincer, eu nu văd vreun semnal evident de alarmă.

— Păi, în asta şi constă natura însăşi a crahului, a răspuns Krane, ridicând vocea. Nu vezi nimic până în momentul în care, deodată, vezi totul. *Titanicul* de nescufundat se scufundase cu şaptişpe ani mai devreme, însă oamenii n-au învăţat nimic din asta. Prin septembrie 1929, bursa atinsese cel mai înalt nivel din istorie. Oamenii cred că înţelepciunea majorităţii nu poate fi pusă la îndoială. Că piaţa are dreptate şi că, atunci când toată lumea vrea să cumpere şi să tot cumpere, nimeni nu vrea să tragă semnalul de alarmă. Suntem fiinţe gregare care se iluzionează că e mai precaut să mergi împreună cu turma, cu mulţimea…

— Păi, aşa şi e, am spus eu cu glas scăzut.

S-a lăsat o tăcere atât de bruscă încât, deşi nu-mi ridicasem ochii din farfurie, ştiam că toată lumea mă priveşte.

— De-asta peştii se adună în bancuri şi oile, în turme. De-asta înfiinţăm companii cu răspundere limitată şi consorţii. Chiar este mai precaut, mai sigur, să acţionezi în turmă. Nu

sută la sută, firește, pentru că în orice moment poate s-apară o balenă care să înghită întregul banc, însă *mai sigur.* Așa ne-a pus evoluția la încercare.

Am băgat în gură o furculiță cu gravlax[28] și am început să mestec, simțind toți ochii fixați asupra mea. De parcă un surdomut începuse brusc să vorbească.

— Hai să bem pentru asta! a strigat Stanley și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că toată lumea își ținea paharele întinse către mine.

M-am străduit să zâmbesc și mi-am ridicat la rândul meu paharul, deși era gol. Absolut gol.

După desert s-a servit porto, iar eu m-am așezat pe canapeaua aflată vizavi de pictura lui Harland Miller.

Lângă mine s-a așezat cineva. Era Grete, care își pusese un pai în paharul de porto.

— Moarte, a spus ea. *What's in it for me?* a continuat ea în engleză.

— Doar citești sau chiar întrebi?

— Și una, și alta, a răspuns Grete privind în jur. Toată lumea era prinsă în diverse conversații.

— N-ar fi trebuit să spui „nu", mi-a zis ea.

— La ce? m-am mirat eu, cu toate că știam la ce se referă.

Speram ca întrebarea mea s-o facă să înțeleagă că doar mă prefac că nu înțeleg și să abandoneze subiectul.

— A trebuit s-o fac singură, a spus ea.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred:

— Vrei să spui că…

A încuviințat grav din cap.

— Ai răspândit bârfa despre Carl și Mari?

— Am răspândit niște *informații.*

— Minți!

Cuvântul pur și simplu mi-a scăpat pe gură, așa că m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu mă auzise nimeni.

— A, da? mi-a adresat Grete un rânjet sardonic. De ce crezi că Dan Krane se află aici, dar nu și Mari? Sau mai bine

[28] Gravlax – somon marinat în sare, zahăr și mărar *(N. t.).*

zis: de ce crezi că niciunul dintre ei nu e la Willumsen, ca de obicei? *Babysitting?* Probabil că asta vor să facă lumea să creadă. Când i-am spus lui Dan, mi-a mulţumit. M-a făcut să-i promit că n-o să mai spun nimănui. Asta a fost reacţia lui iniţială, înţelegi? De ochii lumii se poartă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă în realitate ruptura e completă, crede-mă.

Inima începuse să-mi bată cu putere şi simţeam cum încep să transpir pe sub cămaşa strâmtă.

— Dar Shannon? Şi pe ea ai bârfit-o?

— Nu e vorba despre nicio bârfă, Roy. Sunt informaţii la care trebuie să aibă acces orice om pe care îl înşală partenerul. I-am spus în timpul unei cine la Rita Willumsen. Şi ea mi-a mulţumit, înţelegi?

— Când s-a întâmplat asta?

— Când? Stai să văd. Nu mai făceam băi cu gheaţă, aşa că trebuie să fi fost prin primăvară.

Creierul meu muncea la foc continuu. În primăvară. Shannon plecase în Canada pe la începutul verii, ca să se ţină o vreme deoparte. Apoi s-a întors. A luat legătura cu mine. Futu-i. Futu-i, futu-i, futu-i. Eram atât de furios încât a început să-mi tremure mâna în care ţineam paharul. Îmi venea să vărs tot vinul în permanentul lui Grete, ca să văd dacă s-ar fi aprins ca spirtul când i-aş fi împins faţa peste lumânările care ardeau pe tava din faţa noastră. Am scrâşnit din dinţi.

— Probabil c-ai fost dezamăgită când ai văzut că Shannon şi Carl au rămas împreună.

Grete a dat din umeri.

— În mod evident sunt nefericiţi şi asta e întotdeauna o mângâiere.

— Dacă sunt nefericiţi, de ce au rămas împreună atunci? Nici măcar n-au copii.

— O, ba da, m-a contrazis Grete. Hotelul este copilul lor. Hotelul va fi capodopera ei, iar asta o face pe Shannon dependentă de el. Ca să obţii ceva ce-ţi doreşti, devii dependent de cineva pe care-l urăşti – nu-ţi sună cunoscut?

Grete s-a uitat la mine sorbind cu paiul din porto. Fălci

încleştate, buze ţuguiate, de parcă ar fi pupat paiul. M-am ridicat în picioare, simţind că nu mai pot rămâne acolo. M-am dus în holul de la intrare şi mi-am pus paltonul.

— Pleci? m-a întrebat Stanley.

— Mă duc în centru, i-am răspuns. Trebuie să iau aer.

— Mai e o oră până la miezul nopţii.

— Eu mă plimb şi mă gândesc încet. Ne vedem acolo.

Păşind de-a lungul autostrăzii, a trebuit să stau aplecat ca să pot merge împotriva vântului. Trecea prin mine, spulbera totul în cale. Norii de pe cer. Speranţa din inimă. Shannon aflase de infidelitatea lui Carl. Luase legătura cu mine, înainte să se ducă la Notodden, ca să se răzbune. Aşa cum încercase să facă şi Mari. Bineînţeles. O copie la indigo. Am dat peste urmele paşilor mei în zăpadă – mă învârtisem în cerc. Îmi era imposibil să ies din el, aşa că de ce mă mai zbăteam? De ce să nu mă aşez în zăpadă şi să aştept să mă cufund într-un somn polar?

A trecut o maşină pe lângă mine. Era acelaşi Audi A1 pe care îl văzusem parcat în faţa casei lui Stanley Spind. Cineva conducea sub influenţa băuturilor alcoolice, pentru că nu văzusem pe nimeni care să nu fi băut din fleşcăiala aia gălbuie. Apoi am văzut cum se aprind luminile de frână şi cum coteşte înainte de piaţă, îndreptându-se spre ferma familiei Nergard.

Lumea începuse deja să se adune în piaţa centrală, în special tineri care umblau fără ţintă în grupuri de câte patru-cinci persoane. Însă până şi cel mai mărunt gest avea un scop, o ţintă, făcea parte din vânătoare. Lumea venea de prin tot satul. Cu toate că vântul se năpustea peste piaţa deschisă, puteai simţi mirosul de adrenalină, ca înaintea unui meci de fotbal. Sau a unei coride. Da, asta era. Ceva urma să moară. Mă refugiasem pe aleea dintre magazinul de articole sportive şi unul de haine de copii, Dals, şi de-acolo puteam privi tot fără să fiu văzut. Sau cel puţin aşa credeam.

La un moment dat o fată s-a desprins de grupul din care făcea parte – ca o diviziune celulară – şi-a venit cu paşi

nesiguri în direcţia mea.

— Bună, Roy!

Era Julie, cu un glas dogit şi inegal din pricina alcoolului. Mi-a pus o palmă în piept şi m-a împins mai adânc pe alee, după care şi-a petrecut braţele strâns în jurul meu.

— Un An Nou fericit, mi-a şoptit ea şi, înainte să pot reacţiona, şi-a lipit buzele de ale mele.

Am simţit limba ei atingându-mi dinţii.

— Julie, am gemut eu, ţinându-mi fălcile încleştate.

— Roy, a gemut şi ea, înţelegând greşit geamătul meu.

— Nu se poate, i-am spus.

— E doar un sărut de Revelion, a protestat ea. Toată lumea…

— Ce se petrece aici?

Vocea venea de undeva din spatele lui Julie. Ea s-a întors, dând ochii cu Alex. Iubitul lui Julie urma să preia ferma Ribu, iar băieţii care preiau frâiele câte unei ferme au tendinţa să fie – cu unele excepţii, ca mine – mătăhăloşi. Avea un păr des, tuns scurt, care arăta de parcă i l-ar fi pictat cineva pe ţeastă, cu o cărare şi dat cu gel; arăta ca un fotbalist italian. Am evaluat situaţia. Şi Alex părea că se clatină puţin pe picioare. Încă îşi ţinea mâinile în buzunarele gecii de iarnă. Avea de gând să mai spună câteva lucruri înainte să lovească. Avea ceva de bifat în agendă. Am îndepărtat-o pe Julie de lângă mine.

S-a întors cu faţa la el, dându-şi imediat seama ce se pregătea.

— Nu! a strigat ea. Nu, Alex!

— Nu *ce?* s-a mirat el, prefăcându-se surprins. Nu vreau decât să le mulţumesc lui Opgard şi fratelui său pentru ce-au făcut pentru satul nostru, a spus el, întinzându-mi mâna.

OK, deci nu avea nimic de bifat în agendă. Dar stătea cu un picior în faţa celuilalt, arătându-mi astfel ce-avea de gând să facă. Vechiul truc „dă mâna cu el şi trage-i un cap în gură”. Probabil era prea tânăr ca să ştie câţi oameni bătusem. Sau poate că ştia, însă îşi dădea seama că n-avea de ales – era bărbat şi trebuia să-şi apere teritoriul. Tot ce trebuia să fac era să mă aşez în lateral, să-i dau mâna şi să-

l fac să-şi piardă echilibrul când şi-ar fi schimbat poziţia picioarelor. Aşa că i-am dat mâna şi chiar atunci i-am putut citi teama din ochi. Îi era frică de mine? Sau îi era teamă că urma s-o piardă pe fata pe care o iubea, cea despre care până atunci crezuse că va fi a lui? Ei bine, în curând se va trezi prăvălit pe spate, simţind durerea încă unei înfrângeri, a încă unei umilinţe, a încă unui moment în care şi-ar fi dat seama că nu era mare scofală de capul lui, iar mulţumirea de pe chipul lui Julie i-ar fi pus sare pe rană. Pe scurt, o repetiţie a nopţii de pomină din Kristiansand. O repetiţie a fiecărei nopţi de sâmbătă petrecute la Årtun când aveam optsprezece ani. Aş fi plecat de acolo cu încă un scalp şi tot aş fi rămas un ratat. Nu mai aveam nevoie de aşa ceva. Trebuia să mă rup, să ies din cercul vicios, să dispar. Aşa că am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul.

M-a tras spre el, care mi-a dat un cap în plină figură. Am auzit cum mi se sfărâmă oasele nasului. Am făcut un pas în spate şi am văzut cum îşi pregăteşte o directă de dreapta. Aş fi putut foarte uşor să mă feresc, însă m-am apropiat de el, încasând lovitura din plin. În momentul în care m-a pocnit chiar sub ochi, a scos un urlet. Mi-am înfipt bine picioarele în pământ, pregătit pentru următoarea lovitură. Îl durea pumnul drept, însă băiatul avea două mâini. Doar că el a ales să-mi tragă un şut. Bună alegere. M-a lovit în stomac, făcându-mă să mă aplec. Apoi m-a lovit cu cotul drept în tâmplă.

— Alex, opreşte-te!

Dar nu s-a oprit. Am simţit cum mi se zgâlţâie creierul şi cum durerea străluceşte în întuneric, înainte ca totul să se întunece.

Oare a existat vreodată un moment în care mi-aş fi întâmpinat sfârşitul cu braţele deschise? Să fi fost momentul în care plasa aia de pescuit în care mă încâlcisem mă trăsese la fundul apei, certitudinea faptului că în sfârşit urma să-mi primesc pedeapsa pentru lucrurile făcute şi pentru cele încă nefăcute? Păcatele omisiunii, cum s-ar zice. Tatăl meu ar trebui să ardă în focurile iadului

pentru că n-a încetat să-i facă lui Carl ce-i făcea. Ar fi putut să înceteze. Şi eu aş fi putut. Aşa că şi eu ar trebui să ard alături de el. Fusesem tras la fund, unde mă aşteptau.

— Roy?

În esenţă, viaţa e o chestiune simplă. Singurul ei scop este maximizarea plăcerii. Până şi mult-lăudata noastră curiozitate, înclinaţia noastră de a explora universul şi natura umană, este o simplă manifestare a dorinţei de a accentua şi a prelungi această plăcere. Aşa că, atunci când tragem linie şi vedem că ne dă cu minus, când viaţa ne oferă mai multă durere decât plăcere şi când nu mai există nicio speranţă c-o putem schimba, îi punem capăt. Mâncăm sau bem până crăpăm, înotăm până într-un loc în care curentul ne vine de hac, fumăm în pat, şofăm beţi, amânăm vizita la doctor chiar dacă gâlma din gât tot creşte. Sau pur şi simplu ne spânzurăm de una dintre grinzile hambarului. Totul devine extrem de banal când îţi dai seama, pentru prima oară, că această alternativă este cât se poate de practică; nici măcar nu mai pare o decizie aşa importantă. O casă, educaţia – astea sunt decizii mai importante decât gestul de a-ţi curma zilele mai devreme decât ţi-ar fi fost scris.

De data asta hotărâsem că n-o să lupt. Urma să mor îngheţat.

— Roy.

Să mor îngheţat, am spus.

— Roy!

Vocea care mă striga era gravă ca a unui bărbat, însă catifelată ca a unei femei. Nu avea nici urmă de accent, iar mie îmi plăcea s-o aud rostindu-mi numele, felul graseiat, mângâietor, în care pronunţa „r”-ul.

— Roy.

Singura problemă era că băiatul ăsta, Alex, risca să primească o amendă, chiar o condamnare la închisoare, care n-ar fi luat în considerare situaţia de dinainte de bătaie. De fapt nu fusese vorba de nicio „situaţie”, ci de o reacţie rezonabilă, având în vedere cum înţelesese el ce văzuse.

— Nu poţi rămâne aici, Roy.

O mână a început să mă zgâlţâie. O mână mică. Am deschis ochii şi m-am uitat direct în cei ai lui Shannon – căprui şi îngrijoraţi. Nu-mi dădeam seama dacă totul era aievea sau dacă doar visam, însă nu conta.

— Nu poţi rămâne aici, a repetat ea.

— Nu? m-am mirat eu, ridicându-mi puţin capul.

Eram singuri pe alee, însă dinspre piaţă se auzeau sătenii cântând la unison.

— Am luat cumva locul altcuiva?

Shannon m-a privit îndelung.

— Da, a spus ea. Doar ştii asta.

— Shannon, am spus eu cu glas suguşat. Te iu…

Restul propoziţiei s-a pierdut în gălăgia generală, când cerul de deasupra ei s-a umplut de lumină şi culori.

M-a apucat de reverul paltonului şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Am simţit cum totul se învârte în jurul meu şi simţeam greaţă în piept. Shannon m-a ajutat să ies de pe alee. Am ajuns amândoi în dreptul magazinului cu articole sportive. M-a condus de-a lungul şoselei, nevăzuţi probabil de nimeni, pentru că toată lumea se adunase în piaţă privind focurile de artificii care explodau când ici, când colo, în bătaia rafalelor de vânt. O rachetă a trecut razant peste acoperişurile caselor, iar alta – trebuie să fi fost una dintre rachete alea de semnalizare puternice ale lui Willumsen – a urcat până în înălţimi, descriind un arc de cerc alb şi îndreptându-se către munţi cu o viteză de două sute de kilometri pe oră.

— Ce faci aici? m-a întrebat ea, în vreme ce amândoi ne căzneam să punem un picior în faţa celuilalt.

— Julie m-a sărutat şi…

— Da, mi-a spus – înainte s-o tragă prietenul ei de-acolo. Eu voiam să te întreb ce cauţi aici, în Os?

— Sărbătoresc Revelionul, am răspuns. La Stanley.

— Mi-a spus asta Carl, dar tu tot nu-mi răspunzi la întrebare.

— Mă întrebi dacă am venit pentru tine?

Shannon n-a răspuns, aşa că am făcut-o eu în locul ei.

— Da, am venit ca să fiu cu tine.

— Eşti nebun.

— Da, am recunoscut eu. Sunt nebun că am crezut că mă doreai. Ar fi trebuit să înţeleg. Ai fost cu mine doar ca să te răzbuni pe Carl.

Am simţit cum mă prinde cu putere de braţ, apoi mi-am dat seama că alunecase şi îşi pierduse echilibrul.

— De unde ştii? s-a mirat ea.

— De la Grete. Mi-a spus că ţi-a spus despre Carl şi Mari, cândva prin primăvară.

Shannon a dat agale din cap.

— E adevărat deci? am întrebat-o eu. Ce s-a întâmplat între noi a fost din răzbunare?

— E adevărat, însă doar pe jumătate, a răspuns ea.

— Pe jumătate?

— Mari nu e prima femeie cu care Carl m-a înşelat. Dar e prima la care ţine. De-aia a trebuit să mă culc cu tine, Roy.

— Da?

— Pentru ca răzbunarea mea să fie pe măsura a ce făcuse el, trebuia să-mi găsesc o persoană pentru care să simt ceva.

Am simţit nevoia să râd, aşa că am făcut-o – scurt şi sonor.

— Rahat.

Shannon a oftat.

— Da, e rahat.

— Ei, vezi?

Deodată, Shannon mi-a dat drumul, proţăpindu-se în faţa mea. În spatele siluetei ei mărunte, şoseaua se întindea în noapte ca un cordon ombilical alb.

— E rahat, a repetat ea. E rahat să te îndrăgosteşti de fratele soţului tău din pricina felului în care mângâie pieptul unei păsări pe care o ţii în palme, în timp ce el îţi povesteşte despre pasărea aia. E un rahat să te îndrăgosteşti de el din pricina poveştilor pe care i le-a spus fratele lui despre el.

— Shannon, nu…

— E un rahat! a strigat ea. E rahat să te îndrăgosteşti de

o inimă despre care ştii că nu cunoaşte sensul cuvântului *trădare.*

Când am încercat să trec de ea, mi-a pus ambele palme în piept.

— Şi ştii ce mai e rahat? a continuat ea, aproape în şoaptă. Că nu te poţi gândi la nimic altceva decât la acest bărbat doar pentru că ai petrecut câteva ore cu el într-o cameră de hotel din Notodden.

Am rămas locului, clătinându-mă pe picioare.

— Mergem? am întrebat-o eu în şoaptă.

De îndată ce uşa atelierului s-a închis în urma noastră, Shannon m-a tras spre ea. Am inspirat mirosul ei. Ameţit şi îmbătat, i-am sărutat buzele dulci, am simţit cum mi le muşcă pe ale mele până la sânge şi amândoi am mai simţit o dată gustul acela dulce, metalic, al sângelui meu, în vreme ce ea îmi desfăcea nasturii de la pantaloni, şoptindu-mi în acelaşi timp nişte cuvinte furioase pe care mi se părea că le recunosc. M-a ţinut în vreme ce îmi lovea şi împingea picioarele, făcându-mă să cad pe podea. Am rămas acolo privind-o cum ţopăie într-un picior ca să-şi poată scoate un pantof şi un ciorap. Apoi şi-a tras peste cap rochia şi s-a aşezat pe mine. Încă nu se umezise, însă mi-a apucat pula sculată şi mi-a vârât-o cu forţa în ea; se simţea de parcă cineva tocmai mi-ar fi jupuit pielea prepuţului. Din fericire nu s-a mişcat, a rămas aşa, privindu-mă de sus ca o regină.

— E bine? m-a întrebat ea.

— Nu, am răspuns.

Am început să râdem în acelaşi timp.

Hohotele ei de râs îi făceau vaginul să se contracteze în jurul pulii mele; probabil o simţise şi ea, pentru că a început să râdă cu şi mai multă poftă.

— Avem ulei de motor în raftul de acolo, am spus eu, arătând cu degetul.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi mi-a adresat o privire drăgăstoasă, de parcă aş fi fost un copil care trebuie să meargă la culcare. Apoi a închis ochii, rămânând în

continuare nemişcată, însă puteam simţi cum sexul i se încălzeşte şi i se umezeşte.

— Stai, a şoptit ea. Stai.

M-am gândit la numărătoarea inversă din piaţă. M-am gândit că în sfârşit cercul vicios se rupsese. Că reuşiserăm amândoi să ieşim din el, devenind liberi.

Shannon a început să se mişte.

Iar când a ajuns la orgasm a făcut-o cu un ţipăt furios, triumfător, de parcă tocmai reuşise să dea în lături uşa care o ţinuse captivă.

★

Ne-am întins încolăciţi în pat şi am început să ascultăm zgomotele din jur. Vântul se mai domolise, iar din când în când mai auzeam câte o rachetă. Apoi i-am pus întrebarea pe care mi-o pusesem eu însumi încă din ziua în care Carl şi Shannon îşi făcuseră apariţia în curtea fermei.

— De ce-aţi venit în Os?

— Carl nu ţi-a spus niciodată?

— Doar că vrea să pună Osul pe hartă. Fuge de ceva?

— Nu ţi-a povestit?

— Doar ceva despre o ciondăneală legată de un proiect imobiliar din Canada.

Shannon a oftat.

— Era un proiect din Canmore, care a trebuit să fie abandonat din pricina costurilor tot mai mari şi a lipsei de bani. Şi nu există nicio ciondăneală. Sau cel puţin *nu mai* există.

— Ce vrei să spui?

— Cazul e închis. Carl a fost somat să restituie sumele datorate partenerilor lui.

— Şi?

— Şi n-avea de unde. Aşa că a fugit. A venit aici.

M-am ridicat într-un cot:

— Vrei să spui că Carl… e un fugar?

— În principiu, da.

— Şi de-asta face hotelul? Ca să-şi plătească datoriile din Toronto?

Shannon a schiţat un zâmbet.

— N-are de gând să se întoarcă în Canada.

M-am străduit să înţeleg toate aceste informaţii noi. Prin urmare, întoarcerea lui Carl nu era decât fuga unui escroc ordinar?

— Dar tu? De ce-ai venit cu el?

— Pentru că eu făcusem desenele proiectului din Canmore.

— Şi?

— Era capodopera mea. Clădirea mea IBM. N-am reuşit s-o văd construită în Canmore, însă Carl mi-a promis că-mi oferă o nouă şansă.

Totul îmi devenise limpede.

— Hotelul cu spa. Îl proiectaseşi deja.

— Da, am făcut doar câteva modificări. Împrejurimile din Munţii Stâncoşi şi cele de aici seamănă destul de mult. Nu mai aveam bani şi nimeni nu se arăta dispus să investească în proiectul nostru. Aşa că fratele tău mi-a sugerat să ne încercăm norocul în Os. Spunea că e un loc în care oamenii au încredere în el, unde e considerat un fel de copil-minune local, care a reuşit în viaţă.

— Aşa că aţi venit aici. Fără o leţcaie în buzunar. Dar într-un Cadillac.

— Carl zice că aparenţele sunt totul când încerci să vinzi un asemenea proiect.

M-am gândit la Armand, predicatorul itinerant. În ziua în care s-a aflat că-şi umplea buzunarele cu banii naivilor care sperau să fie tămăduiţi – în vreme ce el îi îndemna să-şi întrerupă tratamentele medicale de care aveau nevoie – a fugit, undeva în nordul ţării. Iar când l-au găsit, s-a descoperit că între timp înfiinţase o sectă, îşi construise o biserică a vindecărilor miraculoase şi se înconjurase de trei „neveste”. A fost arestat pentru evaziune fiscală şi pentru fraudă, iar în timpul procesului, când a fost întrebat de ce continuase să mintă lumea şi după ce reuşise să plece din Os, el a răspuns: „Pentru că eu asta fac”.

— De ce nu mi-aţi spus nimic despre asta? am întrebat eu.

Shannon a zâmbit ca pentru sine.

— Răspunde, am îndemnat-o eu.

— Zicea că ţie nu ţi-ar prinde bine. Încerc să-mi amintesc exact cuvintele pe care le-a rostit. Aşa: a spus că, deşi nu eşti un tip sensibil şi nu prea ştii ce înseamnă empatia, eşti un moralist. Spre deosebire de el, care e un sensibil şi un cinic simpatic.

Îmi venea să înjur cu voce tare, însă m-am surprins râzând. Drace, bine mai ştia să descrie lucrurile. Nu numai că îmi corecta greşelile de ortografie din compunerile şcolare, dar uneori adăuga de la el câte o propoziţie sau două. Ca să pună aripioare la căcat. Da, ăsta era talentul lui.

— Te înşeli însă dacă crezi că intenţiile lui Carl nu sunt bune, a continuat Shannon. El vrea binele tuturor. Dar, desigur, şi-ar dori puţin mai mult bine pentru el însuşi. Şi, dacă cumva n-ai observat, chestia asta chiar îi reuşeşte.

— Trebuie însă să se ferească de câteva stânci subacvatice. Dan Krane, de exemplu, plănuieşte să scrie un articol.

Shannon a scuturat din cap:

— Carl mi-a spus că problema asta e deja rezolvată. Iar lucrurile merg mult mai bine acum. Proiectul se încadrează din nou în grafic. Peste două săptămâni va semna un contract cu un lanţ hotelier suedez, care se va ocupa de administrarea afacerii.

— Prin urmare, Carl Opgard va salva satul. Va reuşi să-şi înalţe o statuie care va dăinui peste veacuri. Şi se va îmbogăţi. Care dintre astea crezi tu că-l interesează cel mai mult?

— Cred că motivele noastre sunt atât de complexe, încât nici măcar noi nu suntem capabili să le înţelegem.

I-am mângâiat vânătaia de sub pomete.

— Dar motivele pentru care te bate – şi alea sunt complexe?

A ridicat din umeri.

— Înainte să-l părăsesc şi să plec la Toronto, vara asta, nu ridicase niciodată mâna la mine, însă după ce m-am întors am văzut că se schimbase ceva. *El* se schimbase.

Începuse să bea non-stop. Şi a început să mă lovească. A fost atât de tulburat după prima oară încât m-am convins că fusese o întâmplare irepetabilă. Doar că apoi s-a transformat în ceva obişnuit, ca un fel de comportament compulsiv – ceva ce *trebuia* să facă. Uneori plângea dinainte să înceapă să mă lovească.

M-am gândit la plânsul pe care îl auzeam venind din patul de jos şi la momentul în care mi-am dat seama că nu Carl plângea, ci tata.

— Şi atunci, de ce n-ai plecat? am întrebat-o eu. De ce te-ai mai întors din Toronto? Îl iubeşti chiar atât de mult?

A scuturat din cap:

— Am încetat să-l mai iubesc.

— Ai făcut-o din cauza mea?

— Nu, a răspuns ea, mângâindu-mi obrazul.

— Te-ai întors pentru hotel, am spus eu.

A dat din cap că da.

— Iubeşti hotelul ăla.

— Nu, a răspuns ea. Urăsc hotelul ăla. Însă e închisoarea mea, care nu-mi permite să evadez.

— Şi totuşi iubeşti închisoarea, am spus eu.

— Aşa cum o mamă îşi iubeşte copilul care o ţine ostatică, a răspuns ea.

Asta m-a făcut să mă gândesc la comentariul lui Grete.

Shannon s-a răsucit în pat.

— Când creezi ceva care îţi consumă atât de mult timp, efort şi dragoste, aşa cum am făcut-o eu cu clădirea asta, acel ceva devine o parte din tine. Ba nu, nu doar o parte – e ceva mai mare decât tine, mai important. Copilul, clădirea, opera de artă – toate astea sunt şansa ta la nemurire, nu? Devin mai importante decât oricare alt lucru pe care l-ai putea iubi. Înţelegi ce-ţi spun?

— Prin urmare, hotelul este monumentul tău personal?

— Nu! Eu nu proiectez monumente. Am proiectat o clădire simplă, utilă şi frumoasă. Pentru că oamenii au nevoie de frumuseţe. Iar frumuseţea proiectelor mele constă în simplitate, în logica lor evidentă. Nu există nimic monumental în desenele mele.

— De ce spui „desenele”, şi nu „hotelul”? Adică... e aproape gata.

— Pentru că îl distrug. Toate compromisurile cu consiliul local pentru redesenarea faţadei. Materialele ieftine cu folosirea cărora Carl a fost de acord, ca să se încadreze în buget. Holul de la intrare şi restaurantul care au fost modificate când eram în Toronto.

— Te-ai întors ca să-ţi salvezi copilul.

— Doar că am ajuns prea târziu, a spus ea. Iar bărbatul pe care credeam că-l iubesc a început să mă bată ca să mă facă să mă supun deciziilor lui.

— Atunci, dacă ai pierdut deja bătălia, de ce mai eşti aici?

A zâmbit amar.

— Spune-mi tu de ce. Poate pentru că o mamă se simte obligată să fie prezentă la înmormântarea propriului copil.

Am înghiţit în sec.

— Eşti sigură că nu te ţine nimic altceva aici?

S-a uitat lung la mine, apoi a închis ochii şi a dat agale din cap.

Am inspirat adânc.

— Trebuie să te aud spunând-o, Shannon.

— Te rog. Nu-mi cere să fac asta.

— De ce nu?

Am văzut cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Pentru că este un fel de „Sesam deschide-te”, Roy. Şi pentru că de-asta îmi ceri s-o fac.

— Cum adică?

— Dacă mă voi auzi spunând-o, inima mea se va deschide şi voi fi mai slabă. Dar eu trebuie să rămân puternică până când se termină totul aici.

— Şi eu trebuie să rămân puternic, am spus. Şi, ca să rămân suficient de puternic, trebuie să te aud rostind cuvintele astea. Rosteşte-le în şoaptă, ca să le aud numai eu, am continuat, făcându-mi palmele căuş în dreptul urechilor ei mici, albe, ca nişte scoici.

Shannon s-a uitat la mine, a inspirat adânc, apoi s-a oprit. A deschis gura şi mi-a şoptit cuvintele magice, mai

puternice decât orice parolă, decât orice legământ de fidelitate, decât orice jurământ de credinţă:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit la rândul meu.

Am sărutat-o.

M-a sărutat.

— Să te ia naiba! a spus ea.

— Când toate astea se vor sfârşi, când vor termina hotelul, atunci vei fi liberă? am întrebat-o eu.

Shannon a dat din cap.

— Pot să aştept până atunci, am spus. Însă după aia ne facem bagajele şi plecăm.

— Unde? m-a întrebat ea.

— La Barcelona. Sau la Cape Town. Sau la Sidney.

— Barcelona, a ales ea. Gaudi.

— S-a făcut.

Ca pentru a parafa înţelegerea, ne-am privit în ochi, în momentul următor, din întunericul de afară s-a auzit un sunet. Să fi fost un fluierar-auriu? Oare ce-l făcuse să vină până aici din vârful lui de munte? Rachetele?

Am citit ceva pe chipul ei. Nelinişte.

— Ce e? am întrebat-o.

— Ascultă, a spus ea. Zgomotul ăsta nu e în regulă.

Am ascultat. Nu era un fluierar, pentru că sunetul tot urca şi cobora.

— E maşina de pompieri, am spus eu.

Ca la un semnal, am sărit amândoi din pat şi ne-am repezit în atelier. Am deschis uşa la timp ca să văd vechea maşină de pompieri cum dispare în direcţia satului. O reparasem cândva: era un GMC. Consiliul local o cumpărase de la armată, care o folosise la un aeroport. Spuneau că o luaseră pentru preţul scăzut şi pentru că era dotată cu un rezervor de apă de o tonă şi jumătate. Un an mai târziu au vrut să o vândă, pentru că era atât de înceată pe terenul abrupt că, dacă ar fi izbucnit un incendiu pe munte, cei 1500 de litri de apă n-ar fi avut ce să mai stângă când ar fi ajuns la faţa locului. Doar că, odată scoasă la vânzare, nu se găsise niciun cumpărător, aşa că monstrul rămăsese în

Os.

— Pe o vreme ca asta ar trebui să interzică focurile de artificii în mijlocul satului, am spus eu.

— Focul nu e în mijlocul satului, m-a corectat Shannon.

I-am urmat privirea. Sus, pe munte, în direcţia fermei Opgard, cerul căpătase o nuanţă gălbui-murdară.

— Căcat, am rostit eu în şoaptă.

Am întors Volvoul în curtea fermei. Shannon se afla chiar în urma mea, în Subaru.

Iată ferma Opgard, coborând către est într-o pantă domoală, strălucind în lumina lunii. Intactă. Am ieşit din maşini. Eu m-am îndreptat către hambar, iar Shannon, către casă.

Ajuns înăuntru, mi-am dat seama că fratele meu trecuse pe acolo ca să-şi ia schiurile. Mi le-am luat şi eu pe ale mele şi m-am repezit spre casă. Shannon stătea în pragul uşii, având pregătiţi clăparii mei. Mi-am pus schiurile şi am pornit în pas dublu către copaci, către cerul galben-murdar. Vântul se domolise atât de mult încât urmele lăsate de Carl încă nu fuseseră acoperite cu zăpadă, aşa că m-am putut lua după ele, grăbindu-mă să-l prind din urmă. Bănuiam că vântul încetase să mai vâjâie, pentru că, înainte să ajung pe coamă, puteam deja auzi strigătele şi trosnetul focului. De-asta, când am ajuns, m-am simţit uşurat văzând hotelul, structura lui şi panourile din prefabricate. Era fum, dar fără flăcări – probabil reuşiseră deja să le stingă. Apoi am observat o strălucire în zăpadă în partea îndepărtată a clădirii, reflectându-se în cisterna roşie a maşinii de pompieri şi pe feţele inexpresive ale oamenilor de-acolo, care la un moment dat s-au întors către mine. Apoi, preţ de o clipă, vântul s-a domolit şi am putut zări limbi galbene de foc pretutindeni; mi-am dat seama că incendiul fusese stins temporar de rafalele ceva mai puternice de mai devreme. Apoi am înţeles şi cu ce problemă se confruntau cei care veniseră să-l stingă. Drumul se oprea în faţa hotelului, iar maşina de pompieri parcase ceva mai încolo, din pricina zăpezii pe care nimeni n-o dăduse la o parte. Ceea ce

însemna că furtunul nu era suficient de lung pentru ca pompierii să poată ajunge în spatele clădirii şi să îndrepte jetul de apă în aşa fel încât vântul să le bată din spate. Acum, chiar dacă presiunea apei fusese dată la maximum, jetul se împrăştia, spulberat de vânt, şi se întorcea la pompieri ca o ploaie.

Stăteam la mai puţin de o sută de metri de incendiu, dar nu simţeam căldura focului. Când am recunoscut faţa lui Carl în mulţime, transpirată sau poate stropită cu furtunul, mi-am dat seama că situaţia era lipsită de speranţă. Totul fusese pierdut.

51

Zorii cenuşii ai primei zile din an au început să mijească, făcând peisajul să pară neted şi inform. În vreme ce străbăteam cu maşina drumul dintre atelier şi hotel, am avut o clipă senzaţia că mă rătăcisem, că nu mai vedeam în faţa ochilor peisajul pe care îl cunoşteam atât de bine, ci unul aparţinând unei planete stranii.

Ajuns acolo, l-am găsit pe Carl stând împreună cu alţi trei bărbaţi lângă ruinele fumegânde, înnegrite, ale clădirii care ar fi urmat să fie mândria satului. Mândrie care ar fi putut fi recuperată, însă nu în anul ăla. Bârne de lemn negre, arse, stăteau îndreptate spre cer ca nişte degete, spunându-le celor aflaţi în apropiere că nu se cade să construieşti un hotel pe un munte pustiu, că e împotriva naturii şi trezeşte spiritele locului.

Îndreptându-mă către grupul de bărbaţi, am văzut că acolo se aflau şeful de post Kurt Olsen, şeful consiliului local, Voss Gilbert, precum şi şeful pompierilor, un tip pe nume Adler care, când nu era de serviciu, lucra ca inginer pentru consiliu. Nu ştiu dacă prezenţa mea i-a făcut să-şi întrerupă discuţia sau dacă pur şi simplu terminaseră să-şi prezinte teoriile.

— Ei, am zis eu. Aveţi vreo teorie?

— Au găsit rămăşiţele unei rachete de Revelion, a spus Carl atât de încet încât abia dacă l-am auzit.

Părea să privească undeva departe, foarte departe.

— Aşa e, a confirmat Kurt Olsen, ţinându-şi ţigara în palmă, între arătător şi police, ca un soldat în postul de gardă. Evident, vântul ar fi putut-o aduce până aici, unde a dat foc lemnelor.

Evident, evident. Din felul în care accentuase „ar fi putut”, era evident că nu credea prea mult în această teorie.

— Dar? am spus eu.

Kurt Olsen a dat din umeri.

— *Dar* şeful pompierilor spune că, atunci când a ajuns

aici a găsit două rânduri de paşi acoperite pe jumătate de zăpadă şi ducând la hotel. La ce vânt a fost azi-noapte, nu puteau fi făcute cu prea mult înainte de sosirea cisternei.

— Nu ne-am putut da seama dacă urmele fuseseră lăsate de doi oameni care au intrat sau de o singură persoană care mai întâi a intrat şi apoi a ieşit, a spus şeful pompierilor. A trebuit să luăm în considerare cel mai rău scenariu, aşa că am trimis o echipă să verifice dacă mai e cineva în barăci, doar că deja ardeau prea tare şi nu te puteai apropia.

— Nu s-a găsit niciun cadavru, a spus Olsen. Se pare însă că cineva a umblat pe-aici în timpul nopţii. Aşa că nu putem exclude o incendiere premeditată.

— O incendiere premeditată? m-am mirat eu, aproape strigând.

Lui Olsen i s-a părut probabil că mă arătasem prea surprins. În tot cazul, mi-a aruncat o privire scrutătoare, de poliţist.

— Cine ar fi avut de câştigat de pe urma unei incendieri? am întrebat eu.

— Chiar aşa, cine oare, Roy? a repetat Kurt Olsen.

Nu-mi plăcea cum îmi rostise numele.

— Păi, a intervenit preşedintele consiliului, arătând spre satul ascuns îndărătul unui val de ceaţă adus de vânt dinspre lacul Budai. Să vedeţi cu ce mahmureală de zile mari se vor trezi cei de jos.

— Păi, l-am îngânat eu, când te afli în rahat până-n gât, singurul lucru pe care poţi să-l faci e să te apuci să reconstruieşti.

Ceilalţi s-au uitat la mine de parcă tocmai aş fi scandat ceva în latină.

— Tot ce se poate, dar va fi o mare bătaie de cap să terminăm hotelul anul ăsta, a spus Gilbert. Asta înseamnă că pentru o vreme oamenii nu vor mai putea vinde loturi de teren pentru cabane.

— Zău? m-am mirat eu, îndreptându-mi privirea către Carl.

El n-a zis nimic, părea că nici nu ne aude, continuând să

se uite absent la hotelul ars, cu o privire care îmi amintea de consistenţa cimentului întărit.

— Ăştia sunt termenii înţelegerii făcute cu consiliul, a spus Gilbert cu un oftat, care nu putea să însemne decât că repeta ceva ce mai spusese. Mai întâi hotelul, apoi cabanele. Din păcate, mulţi din sat şi-au numărat găinile înainte să iasă din găoace şi şi-au cumpărat nişte maşini mai scumpe decât ar fi trebuit.

— Slavă Domnului că hotelul a fost complet asigurat împotriva incendiilor, a spus Kurt Olsen, uitându-se la Carl.

Gilbert şi şeful pompierilor au schiţat câte un zâmbet, dând de înţeles că, da, aşa era – dar că asta nu era cine ştie ce consolare.

— Bine, atunci, a spus şeful consiliului local, vârându-şi mâinile în buzunarele paltonului, dând de înţeles că voia să plece. Un An Nou fericit!

Olsen şi şeful pompierilor l-au urmat, croindu-şi cale prin zăpadă.

— Aşa să fie? am întrebat eu încetişor, de îndată ce s-au îndepărtat suficient de mult ca să nu mă mai poată auzi.

— Un An Nou fericit? a repetat Carl cu glas de somnambul.

— Complet asigurat?

Carl s-a întors cu tot trupul către mine, de parcă chiar ar fi fost făcut din ciment.

— Ce naiba te-ar putea face să crezi că nu e complet asigurat? m-a întrebat el cu glas domol, rostind cuvintele extrem de rar.

Nu vorbea aşa de la alcool. Oare luase pastile?

— Dar este *mai mult* decât complet asigurat?

— Ce vrei să spui?

Am simţit cum mă cuprinde un val de furie, însă trebuia să mă abţin până când ceilalţi urcau în maşini.

— Vreau să spun că şeful de post a sugerat, mai mult sau mai puţin voalat, că focul a fost pus intenţionat şi că hotelul este supraasigurat. Te acuză de fraudă de asigurare sau nu ţi-ai dat seama de asta?

— Mă acuză că aş fi pornit *eu* incendiul?

— Păi, l-ai pornit, Carl?

— De ce aş fi făcut una ca asta?

— Hotelul o luase la vale, cheltuielile depăşeau cu mult bugetul, însă cumva tu reuşiseşi să ascunzi toate astea. Poate că asta era singura cale de scăpare pentru ca sătenii să evite să achite nota de plată şi ca tu să eviţi să te acoperi de ruşine. Acum o poţi lua de la început, de la zero, construind hotelul aşa cum ar fi trebuit să fie construit de la bun început, cu materiale de calitate şi cu o injecţie nouă de bani de pe asigurare. Încă mai poţi înălţa un monument pentru Carl Opgard.

Carl s-a uitat la mine cu o anumită fascinaţie în privire, de parcă mi-aş fi schimbat forma în faţa lui.

— Adică tu, propriul meu frate, chiar mă crezi capabil de aşa ceva? m-a întrebat el, lăsându-şi uşor capul într-o parte. Da, chiar crezi. Atunci răspunde-mi la asta: de ce stau aici şi arăt de parcă aş vrea să-mi fac hara-kiri? De ce nu sunt acasă, destupând o sticlă de şampanie?

L-am privit în ochi şi am început să-mi dau seama. Carl era capabil sa mintă, dar nu să mimeze durerea fără ca eu să-mi dau seama. Nici gând.

— Nu, am spus eu în şoaptă. Nu se poate să fi făcut aşa ceva.

— Ce să fac?

— Ştiu că erai disperat să reduci cheltuielile, dar nu…

— Ce?! a urlat el la mine.

— Asigurarea. Ai încetat cumva să mai plăteşti ratele de asigurare?

Carl şi-a ferit privirea, dând semne că-i trecuse puseul de furie. Probabil că luase pastile.

— Da, asta ar fi fost ceva cu totul prostesc, a răspuns el în şoaptă. Să încetezi plata ratelor de asigurare chiar înainte de izbucnirea incendiului. Pentru că atunci…

Încet, pe chipul lui şi-a făcut apariţia un zâmbet, genul de zâmbet pe care-l vezi la consumatorii de LSD urcaţi pe marginea unui balcon, înainte să le demonstreze celor din jur că pot să zboare.

— Da, pentru că… ce se întâmplă atunci de fapt, Roy?

52

În zonele montane ca ale noastre, întunericul nu se pogoară, ci se înalţă. Se înalţă din văi, din păduri şi din lac, iar o vreme putem privi înserarea cum cuprinde satul şi câmpiile, în timp ce la noi e încă zi. Doar că ziua aia, prima din an, a fost diferită. Poate că de vină fusese norul gros care adăsta deasupra noastră, făcând totul cenuşiu; poate că de vină fuseseră rămăşiţele înnegrite ale şantierului, care păreau să absoarbă toată lumina de pe versanţi sau poate că fusese disperarea care persista deasupra fermei Opgard, ori frigul care se abătea asupra noastră de undeva din spaţiu. Orice-ar fi fost, cert e că lumina zilei dispăruse pur şi simplu, ca şi cum s-ar fi consumat.

Carl, Shannon şi cu mine cinam în tăcere şi ascultam zgomotele din jurul nostru, în vreme ce temperatura pereţilor continua să scadă. Când am terminat, am luat un şervet, mi-am şters unsoarea de cod de la gură şi-am spus:

— Pe pagina de internet a *Gazetei din Os,* Dan Krane spune că incendiul nu înseamnă decât o întârziere.

— Da, a confirmat Carl, m-a sunat, iar eu i-am spus că vom reporni şantierul săptămâna viitoare.

— El nu ştie că hotelul nu era asigurat împotriva incendiilor?

Carl şi-a aşezat coatele de-o parte şi de alta a farfuriei.

— Singurii oameni care ştiu, Roy, sunt cei care se află acum în jurul acestei mese. Hai să păstrăm acest secret.

— Ai fi crezut că un ziarist ca el ar fi fost tentat să cerceteze mai îndeaproape situaţia cu asigurările. La urma urmei, în joc se afla viitorul satului.

— N-ai de ce să te îngrijorezi. O să rezolv eu totul, mă auzi?

— Te aud.

Carl a continuat să mănânce cod. Apoi mi-a aruncat o privire. S-a oprit şi a băut puţină apă.

— Dacă Dan ar fi bănuit că hotelul nu e asigurat împotriva incendiilor, n-ar fi scris că totul se află sub

control, înţelegi şi tu asta, nu?

— Păi… OK, dacă spui tu.

Carl şi-a pus furculiţa în farfurie.

— Ce vrei de fapt să-mi spui, Roy?

Preţ de o clipă mi s-a părut că-l văd: limbajul corporal arogant, glasul scăzut, însă poruncitor, privirea sfredelitoare. Preţ de o clipă mi s-a părut că fratele meu devenise el, devenise tata.

Am scuturat din umeri:

— Ce vreau să spun este că articolul pare publicat de un Dan Krane căruia cineva i-a spus să nu scrie nimic negativ despre hotel. Şi că i-a spus-o cu mult înainte de incendiu.

— Cine i-ar fi putut spune aşa ceva?

— Un recuperator danez care a trecut prin sat. Cineva i-a văzut Jaguarul parcat în faţa redacţiei ziarului, chiar înainte de Crăciun. După care lumea a început să spună că Dan Krane pare palid şi bolnav.

Carl a zâmbit:

— Recuperatorul lui Willumsen? Tipul despre care vorbeam noi când eram copii?

— Pe vremea aia nu credeam că există, însă acum cred.

— OK. Şi ce interes ar avea Willumsen să-i închidă gura lui Dan Krane?

— Nu vrea să-i închidă gura, ci doar să-i ghideze condeiul. Ieri, la petrecerea lui Stanley, Dan Krane n-a vorbit în termeni prea elogioşi despre hotel.

Am văzut o tresărire stranie în ochii lui când am spus asta. Ceva ce nu mai văzusem niciodată. Ceva tare şi întunecat, ca tăişul unui topor.

— Dan Krane nu scrie ce gândeşte, am spus eu. Îl cenzurează Willumsen. Aşa că te mai întreb o dată: *de ce?*

Carl a luat un şervet şi s-a şters la gură.

— Willumsen ar putea avea un milion de motive să-l cenzureze pe Dan.

— E îngrijorat de soarta împrumutului pe care ţi l-a făcut?

— Tot ce se poate. Dar de ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că în Ajunul Crăciunului am zărit urme de maşină în zăpada de la fermă. Anvelope late, de vară.

Carl a făcut o faţă lungă. Arăta ca reflecţia lui într-o oglindă de bâlci.

— Cu două zile înainte de Crăciun a nins, i-am amintit eu. Urmele trebuie să fi fost făcute în aceeaşi zi sau în ziua dinainte.

Nu mai trebuia să adaug nimic. Nimeni din sat nu foloseşte anvelope de vară în decembrie. Carl s-a străduit să o privească degajat pe Shannon. Ea i-a întors privirea, moment în care şi în ochii ei am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată.

— Am terminat? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Carl. Nu mai e nimic de spus despre asta.

— Eu mă referam la mâncare, am terminat de mâncat?

— Da, a spus Carl, iar eu am confirmat dând din cap.

Shannon s-a ridicat de la masă, a strâns farfuriile şi tacâmurile şi s-a dus cu ele în bucătărie. Am auzit-o cum deschide robinetul de la chiuvetă.

— Nu e cum crezi tu, a spus Carl.

— Şi cum cred eu că e?

— Tu crezi că eu l-am trimis pe recuperator la Dan Krane.

— Şi nu l-ai trimis?

Carl a scuturat din cap.

— Împrumutul luat de la Willumsen este, evident, confidenţial – şi nu e băgat în contabilitate, unde lăsăm impresia că beneficiem de un credit care de fapt nu există. Dar împrumutul ne-a permis să trecem la faza finală a construcţiei, iar acum lucrurile au revenit la normal. Deşi am tăiat masiv costurile, am reuşit să recuperăm aproape toată întârzierea din primăvară. Aşa că am fost surprins când recuperatorul şi-a făcut apariţia…

Carl s-a aplecat în faţă, şuierând printre dinţi:

— Aici, la mine acasă, Roy! A venit să-mi spună ce se va întâmpla dacă nu-mi plătesc datoria. De parcă n-aş fi ştiut.

Carl a strâns din pleoape, s-a lăsat la loc pe spătarul scaunului şi a oftat adânc.

— În fine, până la urmă s-a dovedit că motivul vizitei era că Willumsen începuse să se îngrijoreze.

— De ce, din moment ce lucrurile reveniseră la normal?

— Pentru că la un moment dat Dan l-a sunat pe Willumsen ca să-i ia un interviu în calitate de investitor – cel mai proeminent investitor din sat – şi să-l întrebe ce părere avea despre proiect şi despre mine. În timpul interviului, Willumsen şi-a dat seama că Dan reuşise să adune suficient material pentru un articol extrem de critic, unul care ar fi afectat încrederea investitorilor în proiect şi bunăvoinţa consiliului local. Întrebări despre conturi bancare, sau mai degrabă despre lipsa lor. În plus, Dan vorbise cu nişte oameni din Toronto care îi spuseseră că fugisem de un faliment şi că existau o serie de asemănări între cazul acela şi proiectul hotelului din Os. Willumsen a început să se îngrijoreze că voi da din nou bir cu fugiţii şi că Dan urma să năruiască întreg proiectul cu articolul despre fraude şi escrocherii. Aşa că şi-a sunat recuperatorul ca să se ocupe de amândouă problemele.

— Ca să oprească articolul lui Dan şi să te sperie pe tine, nu cumva să crezi că ai putea să nu-i plăteşti datoria.

— Da.

M-am uitat la Carl. Nu încăpea nicio îndoială: spusese adevărul.

— Şi acum, că şandramaua a luat foc, ce-ai de gând să faci?

— Să mă gândesc, a răspuns Carl. Ar fi bine dacă ai putea să vii şi tu aici.

M-am mai uitat o dată la el. Nu mă invitase din politeţe. Când apare câte o criză, unii oameni încearcă s-o rezolve singuri. Alţii, asemenea lui Carl, au nevoie de persoane în jurul lor.

— Sigur, am spus. Aş putea să-mi iau două zile libere şi să rămân aici. S-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Da? a întrebat el, cu o privire plină de recunoştinţă.

Chiar în clipa aia şi-a făcut apariţia Shannon, aducând cafelele.

— Veşti bune, Shannon. Roy rămâne la noi.

— Ce drăguţ din partea lui, a spus ea, părând sincer bucuroasă şi zâmbindu-mi de parcă aş fi fost cumnatul ei

mult iubit.

Nu eram sigur că-mi făcea plăcere talentul ei de actriţă, însă atunci am simţit că prinsese bine.

— E bine să ştii că ai o familie pe care te poţi baza, a spus Carl, îndepărtându-şi de masă scaunul, care părea să tuşească frecându-se de podeaua aspră. O să sar peste cafeaua asta. N-am mai dormit de o zi şi jumătate, aşa că mă duc direct în pat.

Carl s-a retras în dormitor, iar Shannon s-a aşezat la masă. Am băut cafeaua în tăcere, până când l-am auzit cum trage apa la veceu şi închide uşa dormitorului.

— Ei? am spus eu în şoaptă. Cum e?

— Cum e ce? s-a mirat ea cu un glas egal, chipul ei devenind brusc impenetrabil.

— Hotelul tău a ars până la temelii.

Shannon a scuturat din cap.

— Nu era hotelul meu. Aşa cum ştii, hotelul meu a dispărut pe parcurs.

— OK, însă Hotelul montan cu spa Os SRC va intra în faliment de îndată ce va ieşi la iveală că n-avea asigurare. Fără hotel înseamnă că nu vor mai exista nici loturi de pământ pentru cabane, iar preţul de piaţă al terenului va reveni la valoarea iniţială, adică aproape zero. Totul s-a terminat pentru toată lumea. Pentru noi, pentru Willumsen, pentru sat.

Shannon n-a spus nimic.

— M-am interesat cum e viaţa în Barcelona, am continuat. Nu sunt un băiat de oraş, mie îmi place la munte. Iar în apropiere de Barcelona există munţi. Şi casele sunt mai ieftine acolo.

Shannon a rămas în continuare tăcută, mulţumindu-se să se uite în ceaşca de cafea.

— Există un munte, pe nume Sant Lorenç, care arată fantastic. Am nişte bani puşi deoparte, suficienţi ca să…

— Roy! şi-a ridicat ea privirea din ceaşca de cafea, uitându-se la mine. Asta e şansa mea. Înţelegi ce-ţi spun?

— Şansa ta?

— Acum, că avortonul ăla a ars. Asta e şansa mea să-mi

văd clădirea construită. *Aşa cum trebuie,* de data asta.

— Dar…

Am tăcut când i-am simţit unghiile împungându-mi braţul. S-a aplecat în faţă.

— E copilul meu, Roy. Înţelegi? A înviat din morţi.

— Shannon, dar nu sunt bani.

— Drumul, reţeaua de apă şi canal, locul, totul a rămas acolo.

— Nu înţelegi. Poate că peste cinci sau zece ani se va găsi cineva care să vrea să construiască ceva acolo, însă nimeni nu va construi hotelul *tău,* Shannon.

— *Tu* eşti cel care nu înţelege.

Avea în ochi o dogoare stranie, febrilă, pe care n-o mai văzusem.

— Willumsen are prea mult de pierdut. Cunosc genul ăsta de oameni. Oameni care *trebuie* să câştige, care nu acceptă înfrângerea. Willumsen va face tot ce-i va sta în putinţă să nu-şi piardă banii care i se datorează şi profitul de la cabane.

M-am gândit la Willumsen şi la Rita. Shannon avea dreptate.

— Crezi că Willumsen va risca din nou, am spus. Dublu sau nimic?

— *Trebuie* s-o facă. Iar eu trebuie să rămân aici până când îmi văd hotelul construit. Of, probabil mă crezi nebună! a exclamat ea cu disperare în glas, sprijinindu-şi fruntea pe braţul meu. Doar că clădirea aia este clădirea pe care mi-a fost scris s-o construiesc, înţelegi? Odată construită, vom fi liberi să ne mutăm la Barcelona. Îţi promit, a continuat ea, lipindu-şi buzele de palma mea.

Apoi s-a ridicat.

Am dat să mă ridic şi eu, ca s-o iau în braţe, însă m-a împins înapoi în scaun.

— Acum trebuie să uităm ce ne spune inima şi să ne păstrăm mintea limpede, a şoptit ea. Trebuie să gândim, Roy. Pentru ca mai târziu să ne putem şi răzgândi. Noapte bună.

M-a sărutat pe frunte şi a plecat.

M-am întins pe patul suprapus şi m-am gândit la ce spusese Shannon.

Era adevărat că lui Willumsen nu-i plăcea deloc să piardă. Dar era şi genul de bărbat care ştie să primească o lovitură dacă ar putea să-i diminueze pierderile. Oare ea credea ce spusese doar pentru că şi-o dorea cu atâta ardoare? Pentru că iubea hotelul, iar dragostea te orbeşte? Ăsta să fi fost motivul pentru care o lăsasem să mă convingă? Nu ştiam care dintre cele două forţe – lăcomia sau teama – avea să triumfe când afla Willumsen că hotelul nu fusese asigurat, însă Shannon avusese dreptate când spusese că el era singura persoană care mai putea salva proiectul.

Mi-am întins gâtul şi m-am uitat la termometrul din afara ferestrei. Minus douăzeci şi cinci de grade. Niciun suflet n-ar fi ieşit din bârlog. Dar în clipa următoare am auzit croncănitul corbului. Prin urmare exista ceva acolo, afară. Era pe drum. Viu sau mort.

Am continuat să ascult. Prin casă nu se auzea niciun zgomot. Şi deodată am redevenit copil, încercând să mă conving că nu există monştri. Minţindu-mă.

Pentru că monstrul a venit a doua zi.

PARTEA A ŞASEA

53

Când m-am trezit, am simţit că sosise *sprengkulda*[29]*.* Nu era atât de mult frigul de pe piele, cât alte indicii senzoriale. În condiţii de frig extrem, sunetele se propagă mai bine. Eu deveneam mai sensibil la lumină, iar aerul pe care îl respiram mă făcea cumva să mă simt mai alert, acum, că moleculele erau mai comprimate.

De exemplu, îmi puteam da seama că scârţâitul zăpezii care se auzea de afară era produs de Carl, care se trezise în zori şi începuse să-şi facă de lucru. Am tras draperiile şi am văzut Cadillacul îndepărtându-se încet şi cu grijă pe gheaţa de la Geitesvingen, cu toate că presăraserăm nisip pe drumul care acum arăta ca un şmirghel. M-am dus în camera lui Shannon.

Era călduroasă de la somn şi mirosea parcă mai puternic decât de obicei a mirodenii dulci şi iuţi.

Am trezit-o cu un sărut şi i-am spus că şi în cazul în care Carl se repezise doar să cumpere nişte hârtie, aveam la dispoziţie cel puţin o jumătate de oră numai pentru noi.

— Roy, parcă ţi-am zis că trebuie să uităm ce ne dictează inima şi să gândim! mi-a spus ea printre dinţi. Ieşi afară!

M-am ridicat în picioare şi m-a tras imediat înapoi.

Mă simţeam de parcă aş fi ieşit, tremurând de frig, din lacul Budai, şi m-aş fi întins pe o piatră încălzită de soare. Tare şi moale în acelaşi timp, o senzaţie de bine atât de puternică încât corpul începuse să-mi cânte.

I-am simţit răsuflarea în ureche în vreme ce-mi şoptea obscenităţi într-o combinaţie de baja, engleză şi norvegiană. A terminat cu ţipete şi cu tot trupul arcuit. Când am ejaculat, stăteam cu faţa cufundată în pernă, ca să nu gem direct în urechea ei, simţind în nări mirosul lui Carl. Dar mai era ceva acolo: un zgomot. Un zgomot care venea dinspre uşa dormitorului. M-am crispat.

— Ce e? m-a întrebat Shannon cu răsuflarea tăiată.

---

[29] *Sprengkulda* – (norv. orig.) termen care defineşte un ger „de crapă pietrele” *(N. t.).*

M-am întors spre uşă. Era întredeschisă, dar eu o lăsasem aşa. Fireşte. Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am dat seama că Shannon făcea acelaşi lucru.

Linişte.

Să fi fost posibil să nu fi auzit Cadillacul întorcându-se? Evident că ar fi fost posibil, nu e ca şi cum am fi fost preocupaţi să nu facem gălăgie. M-am uitat la ceasul de la mână, pe care nu-l dădusem jos. Trecuseră numai douăzeci şi două de minute de când fratele meu plecase.

— Nu-i niciun pericol, am spus eu, întorcându-mă pe spate.

Shannon s-a lipit de mine.

— Barbados, mi-a şoptit ea la ureche.

— Ce?

— Vorbeam de Barcelona. Dar ce zici de Barbados?

— Au şi pe-acolo maşini care merg cu benzină?

— Sigur au.

— Atunci de acord.

M-a sărutat. Limba ei era netedă şi puternică. Cotrobăia şi găsea, dădea şi lua. Iisuse, eram prins bine. Mă pregăteam să intru din nou în ea când am auzit duduitul motorului. Al Cadillacului. Cât m-am dat jos din pat, Shannon nu şi-a desprins palmele şi privirea de la mine. Mi-am pus chiloţii şi am ieşit pe scândurile reci ale holului, îndreptându-mă spre odaia băieţilor. M-am întins în patul suprapus şi am ciulit urechile.

Am auzit maşina cum se opreşte în curte, apoi uşa de la intrare deschizându-se.

Carl a bătut pământul de câteva ori ca să-şi scuture bocancii de zăpadă, apoi l-am auzit prin gaura din podea cum intră în bucătărie.

— Ţi-am văzut maşina afară, l-am auzit pe Carl spunând. Te-ai poftit singur în casă?

Am simţit cum tot trupul mi se transformă în sloi de gheaţă.

— Uşa era deschisă, s-a auzit o a doua voce, joasă şi aspră, de om cu corzi vocale afectate.

M-am ridicat într-un cot şi am tras draperiile. Jaguarul

stătea parcat lângă hambar, în zona în care fusese îndepărtată zăpada.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat Carl pe un ton sigur de sine, însă tensionat.

— Ai putea să-i dai banii clientului meu.

— Vrei să spui că te-a trimis la mine pentru că hotelul a ars? Au trecut doar treizeci de ore. Nu e un timp de reacţie rău.

— Îşi vrea banii înapoi *acum.*

— Îl voi plăti când primesc banii de la compania de asigurări.

— Nu vei primi niciun ban de la asigurări, pentru că hotelul nu era asigurat.

— Cine zice asta?

— Clientul meu are propriile lui surse. Condiţiile împrumutului n-au fost respectate. Ceea ce înseamnă că plata trebuie făcută imediat. Eşti conştient de asta, domnule Opgard? Ai două zile să faci ce trebuie. Adică patruzeci şi opt de ore începând… *de acum.*

— Hei, ascultă…

— Ultima dată când am fost aici ai scăpat cu un avertisment. Asta nu e o piesă de teatru în trei acte, domnule Opgard – aşa că ăsta e ciocanul.

— Ciocanul?

— Sfârşitul. Moartea.

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Parcă îi şi vedeam cu ochii minţii. Danezul, cu faţa lui roşie, ciupită de vărsat, aşezat la masă. Comportându-se degajat, ceea ce-l făcea să pară şi mai ameninţător. Carl transpirând abundent, cu toate că tocmai venise de afară, de la minus treizeci de grade.

— Care e motivul pentru panica asta? a întrebat Carl. Willumsen a primit şi o garanţie.

— O garanţie despre care spune că nu valorează mare brânză în absenţa hotelului.

— Dar la ce i-ar servi să mă ucidă?

Vocea lui Carl nu mai părea la fel de încrezătoare. Acum semăna mai degrabă cu vuvuitul unui aspirator.

— Dacă mor, atunci Willumsen nu-şi mai primeşte sigur

banii.

— Nu tu o să mori, Opgard. Cel puţin nu într-o primă fază.

Ştiam deja ce va urma, însă mă îndoiam că fratele meu îşi dăduse şi el seama.

— E vorba despre soţia ta, Opgard.

— Sh… a început el, înghiţind „a”-ul din numele ei… nnon?

— Drăguţ nume.

— Dar asta e… crimă.

— Pedeapsa e pe măsura sumei datorate.

— Dar… *două zile?* Cum credeţi voi că aş putea să fac rost de atâţia bani într-o perioadă atât de scurtă?

— Îmi închipui că va trebui să iei nişte măsuri destul de drastice, poate chiar disperate. Dar mai mult de atât n-aş şti ce să-ţi spun, domnule Opgard.

— Şi dacă nu voi reuşi să…

— Atunci vei deveni văduv şi vei mai avea la dispoziţie încă două zile.

— Iisuse, dar… adică…

Mă ridicasem deja în picioare, străduindu-mă să nu fac niciun zgomot în vreme ce-mi puneam pantalonii şi puloverul. N-am auzit prea bine ce urma după patru zile, însă n-aş fi avut nevoie să aflu.

M-am strecurat în josul scărilor. Aş fi putut poate – *poate* – să mă ocup de danez dacă aş fi reuşit să-l iau prin surprindere. Doar că mă îndoiam că aş fi reuşit. Mi-am amintit de viteza cu care se mişcase la benzinărie, iar urechea îmi spunea că stătea cu faţa la uşă şi că m-ar fi zărit de îndată ce mi-aş fi făcut apariţia.

Mi-am pus încălţările şi am ieşit afară. Frigul părea să-mi strângă tâmplele ca într-un cleşte. Aş fi putut face un ocol, luând-o spre hambar, într-un loc în care nu m-ar fi putut zări nimeni pe fereastra bucătăriei, însă mi-am dat seama că n-aveam la dispoziţie decât câteva secunde, aşa că am mizat pe faptul că ghicisem corect şi că danezul stătea cu spatele la fereastră. Zăpada scârţâia sub paşii mei repezi. Principala sarcină a unui recuperator e să-ţi bage frica în oase, aşa că mi-l imaginam ducându-şi mai departe

ameninţările. Pe de altă parte, probabil că n-ai prea multe de spus când te ocupi cu aşa ceva.

M-am repezit în hambar, am deschis robinetele şi am pus două găleţi emailate sub ele. În mai puţin de zece secunde, ambele erau pline. Le-am apucat de toarte şi am început să fug către Geitesvingen. Apa se revărsa în toate părţile, udându-mi pantalonii. Ajuns la serpentină, am lăsat o găleată jos şi apa din cealaltă am împroşcat-o, la ocol, în faţa mea. Apa a început să se prelingă pe gheaţa tare şi peste nisipul presărat, care arăta ca nişte boabe negre de piper acolo unde pătrunsese în gheaţă. Apa a reuşit să niveleze ridicăturile şi gropile, scurgându-se în cele din urmă peste buza prăpastiei. Am făcut acelaşi lucru şi cu cealaltă găleată. Era prea frig pentru ca apa să topească gheaţa, aşa că a format o pojghiţă subţire deasupra ei, începând să se scurgă şi-n straturile de jos. Când am auzit motorul Jaguarului, eram încă acolo, uitându-mă la gheaţă. Apoi – ca şi cum evenimentele s-ar fi sincronizat – am auzit dangătul distant, rece, al clopotelor bisericii, venind dinspre sat. Mi-am ridicat privirea în direcţia casei şi am văzut maşina recuperatorului înaintând spre mine. Încet, cu grijă. Poate că danezul fusese surprins de cât de uşor reuşise să urce pantele îngheţate cu anvelopele de vară. Dar majoritatea danezilor nu se prea pricep la gheaţă, ei nu ştiu că suprafaţa ei devine aspră ca şmirghelul dacă afară e suficient de frig.

Şi că atunci când e încălzită şi ajunge, de exemplu, la o temperatură de cam minus şapte grade, se transformă într-un adevărat patinoar.

Nu m-am mişcat din locul în care mă aflam, am rămas pe loc, legănând uşor găleţile pe care le ţineam de toarte. Danezul s-a uitat la mine prin parbriz, doar că acum avea ochelari de soare peste cele două tăieturi înguste ale ochilor, aşa cum mi le aminteam din ziua în care îl întâlnisem pe tip lângă pompele de benzină. Maşina s-a apropiat şi a trecut de mine, capetele noastre răsucindu-se ca nişte planete în jurul propriilor axe. Poate că îşi amintea vag de figura mea sau poate că nu. Şi poate că a înţeles ce

se întâmplă când a pierdut controlul volanului, apăsând cu mai multă putere pedala de frână, sau poate că n-a înţeles. Acum maşina însăşi devenise o planetă care se rotea încetişor pe gheaţă – însoţită de muzica monotonă a clopotelor bisericii – ca un patinator. L-am văzut pe recuperator cum învârte disperat de volan, am văzut roţile din faţă ale maşinii, cu anvelopele lor late de vară, zbătându-se într-o parte şi-n alta, de parcă ar fi vrut să scape din strânsoare, însă Jaguarul era deja prins şi nu mai putea fi controlat. Iar când maşina s-a răsucit la 180 de grade, îndreptându-se cu spatele către marginea curbei, l-am zărit din nou. M-am uitat drept în faţa lui: o planetă roşie cu mici vulcani roşii, activi. Ochelarii de soare îi alunecaseră de pe nas şi danezul se lupta, agitându-şi coatele, cu volanul propriei maşini. Apoi m-a văzut şi el şi-a încetat să se mai agite. Pentru că acum ştia. Aflase la ce-mi folosiseră găleţile. Ştia că, dacă s-ar fi prins de la bun început, ar fi avut o şansă să sară din maşină. Îşi dăduse însă seama că era prea târziu.

Îmi imaginez că şi-a scos pistolul mai degrabă din instinct. Reacţia automată a unui recuperator, a unui soldat, e să atace. Şi probabil că şi eu am dat curs unui alt instinct când mi-am ridicat o mână, cu găleată cu tot, în semn de rămas-bun. Am auzit un zgomot venind dinspre interiorul maşinii, apoi un bâzâit în momentul în care glonţul a pătruns prin găleata emailată şi mi-a trecut pe la ureche. Am mai avut timp să văd gaura, ca o floare de gheaţă, din parbrizul maşinii, înainte ca Jaguarul să dispară în Huken.

Mi-am ţinut răsuflarea.

Găleata din mâna mea ridicată încă se mai legăna de pe urma impactului.

Clopotele bisericii începuseră să bată într-un ritm tot mai alert.

Apoi în sfârşit am auzit zgomotul pe care îl aşteptam: o bufnitură surdă.

Am rămas pe loc, fără să fac vreo mişcare. Parcă eram la o ceremonie funebră. Clopotele bisericii au mai continuat o

vreme să bată, dar se mărise intervalul dintre un dangăt şi următorul. M-am uitat la sat, la munţi şi la oglinda lacului Budal, în vreme ce soarele îşi făcea în sfârşit apariţia peste vârful Ausdaltinden.

Apoi clopotele s-au oprit de tot, iar eu mi-am spus în gând: „Iisuse, ce frumos e aici sus”.

Gânduri din astea îţi trec prin cap când eşti îndrăgostit.

54

— Ai vărsat apă peste gheaţă? m-a întrebat Carl, nevenindu-i să creadă.

— Apa creşte temperatura gheţii, i-am explicat eu.

— Da, o transformă într-un patinoar, a intervenit Shannon, în timp ce aducea la masă ibricul cu cafea.

Ne-a umplut ceştile, apoi l-a surprins pe Carl ridicând privirea spre ea.

— Toronto Maple Leafs[30]! a strigat ea, adresându-i lui Carl o privire vag acuzatoare. Ai văzut vreodată cum udă patinoarul în pauze?

Carl s-a întors cu faţa la mine.

— Prin urmare, a mai apărut un cadavru în Huken.

— Să sperăm, am răspuns eu suflând în cafea.

— Şi acum ce facem? Îi raportăm lui Kurt Olsen?

— Nu, am răspuns.

— Nu? Şi dacă îl descoperă?

— Atunci n-o să existe niciun indiciu care să lege incidentul de noi. N-am văzut maşina ieşind de pe drum şi nici n-am auzit ceva, de-asta n-am avut nimic de raportat.

Carl se uita la mine.

— Fratele meu, a spus el, zâmbind cu dinţii lui albi. *Ştiam eu* că va găsi o soluţie.

— Ascultaţi, am continuat eu. Dacă nimeni nu ştie sau nu bănuieşte că recuperatorul a urcat până aici, atunci n-avem nicio problemă şi putem să ne ţinem liniştiţi gura. Pot trece şi o sută de ani până descoperă cineva epava în Huken. Dar, dacă cineva află că danezul a trecut pe aici sau dacă se descoperă Jaguarul, atunci iată povestea noastră…

Carl şi Shannon s-au apropiat de mine, de parcă aş fi vorbit în şoaptă în propria bucătărie.

— În general e bine să te apropii cât mai mult de adevăr, aşa că spuneţi exact ce s-a întâmplat – şi anume că recuperatorul a venit ca să-l forţeze pe Carl să înapoieze

[30] Toronto Maple Leafs, numele unei echipe canadiene de hochei pe gheaţă *(N. t.).*

banii împrumutaţi de la Willumsen. Vom spune că niciunul dintre noi nu l-a văzut pe danez când a plecat cu maşina, dar că serpentina de la Geitesvingen era alunecoasă ca naiba. Când poliţia va coborî în Huken şi va descoperi anvelopele de vară ale Jaguarului, îşi vor da şi singuri seama ce s-a întâmplat.

— Clopotele de la biserică, a spus Carl. Putem spune că n-am auzit izbitura din pricina lor.

— Nu, l-am contrazis eu. Niciun clopot. Nu s-a auzit niciun clopot în ziua în care recuperatorul a urcat până aici.

Amândoi s-au uitat nedumeriţi la mine.

— De ce nu? s-a mirat Carl.

— Planul încă nu e complet, am răspuns. Incidentul nu s-a petrecut azi. Danezul a mai trăit o vreme.

— De ce?

— Nu-ţi face griji pentru danez, am spus. Îmi imaginez că un recuperator nu spune nimănui unde şi când are o treabă de făcut, aşa că e foarte probabil ca noi să fim singurii oameni care ştiu că a trecut pe-aici. Dacă îi vor descoperi cadavrul, tot noi vom stabili ziua în care a murit. Acum problema noastră este Willumsen.

— Da, pentru că el trebuie să ştie că recuperatorul urma să ne facă azi o vizită, a spus Carl. Şi tot el ar putea anunţa poliţia.

— Nu prea cred, l-am contrazis eu.

A urmat o scurtă tăcere.

— Exact, a spus Shannon. Ar trebui să le spună poliţiştilor că el a fost cel care a apelat la serviciile lui.

— Desigur, a spus Carl. Aşa e, Roy?

N-am răspuns. Am sorbit îndelung, sonor, din cafea, apoi am pus cana pe masă.

— Uitaţi de danez, am spus. Willumsen este problema, pentru că – *evident* – nu va înceta niciodată să încerce să-şi recupereze împrumutul doar pentru că danezul a dispărut în ceaţă.

Shannon a făcut o grimasă:

— Şi e dispus să ucidă. Roy, tu crezi că recuperatorul chiar vorbea serios?

— Eu am auzit doar frânturi din conversaţie prin gaura burlanului de fum, am răspuns. Întreabă-l mai bine pe Carl, care a fost acolo.

— Eu… aşa cred, a spus Carl. Însă eram atât de căcat pe mine de frică încât aş fi crezut orice. Roy e singurul dintre noi care înţelege cum funcţionează… un creier.

Fusese cât pe ce s-o spună: creierul *unui ucigaş.*

S-au uitat amândoi la mine.

— Da, te-ar fi ucis, am spus eu, privind-o pe Shannon.

A făcut ochii mari şi-a dat agale din cap, cum se face în Os.

— Apoi ar fi fost rândul tău, Carl, am spus.

Carl s-a uitat la propriile mâini.

— Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva, a spus el.

— Nu! l-am oprit eu.

Am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez.

— Am nevoie să rămâi cât se poate de treaz. Mai am nevoie de o frânghie şi de un şofer care a mai făcut asta. Shannon, ai putea să te duci până acolo şi să presari mai mult nisip pe curba aia?

— Da.

A întins o mână spre mine, iar eu m-am crispat, crezând că are de gând să-mi mângâie obrazul. N-a făcut decât să mă bată pe umăr.

— Mulţumesc, a spus.

Carl, aşezat pe scaun, a părut că se trezeşte brusc:

— Da, desigur, mulţumesc! Mulţumesc!

S-a întins peste masă şi m-a apucat de mână.

— Ai salvat-o pe Shannon, m-ai salvat pe mine, iar eu n-am făcut altceva decât să mă văicăresc şi să mă plâng, de parcă toată tevatura asta ar fi problema ta.

— *Este* problema mea, am spus.

Eram cât pe-aci să spun ceva pompos, de genul „suntem o familie, cu toţii suntem implicaţi în acest război”, însă am reuşit să mă abţin.

La urma urmelor, cu nicio jumătate de oră în urmă îmi futeam cumnata în patul ei.

— Dan s-a pus să bată toba mare în editorialul de azi, a spus Carl din bucătărie, în vreme ce eu mă îmbrăcam în holul de la intrare, întrebându-mă ce fel de bocanci ar fi fost mai buni în caz că peretele de stâncă era acoperit cu gheaţă. El crede că Voss Gilbert şi ăştia din consiliu sunt o adunătură de populişti lipsiţi de coloană vertebrală. Că tradiţia a fost împământenită încă de pe vremea lui Jo Aas, dar că pe vremea aia lucrurile nu erau atât de străvezii.

— Vrea să fie bătut, am comentat eu, alegând vechii bocanci norvegieni ai tatei.

— Există vreun om care să vrea să fie bătut? s-a mirat Carl, însă eu eram deja cu un picior afară din casă.

M-am îndreptat spre hambar, unde Shannon folosea o lopată ca să umple una dintre găleţi cu nisip.

— Tu şi Rita Willumsen încă vă mai duceţi să faceţi băi de gheaţă de trei ori pe săptămână? am întrebat-o eu.

— Da.

— Şi aţi rămas numai voi două?

— Da.

— Vă poate zări cineva în timp ce vă îmbăiaţi?

— Ajungem acolo la şapte dimineaţa, când încă e întuneric, aşa că… nu.

— Când vreţi să vă duceţi din nou?

— Mâine.

Mi-am scărpinat, gânditor, bărbia.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat ea.

Am văzut nisipul scurgându-se prin gaura de glonţ din găleată.

— Mă gândesc cum ai putea s-o ucizi.

Mai târziu în seara aia, după ce, împreună cu Shannon şi Carl, trecuserăm pentru a şasea oară planul în revistă, iar Carl a dat aprobator din cap şi ne-am uitat amândoi la Shannon, ea şi-a pus condiţiile.

— Dacă voi fi părtaşă la asta, dacă planul reuşeşte, atunci hotelul va trebui să fie reconstruit după planurile mele originale, a spus ea. Până la cel mai mic detaliu.

— Bine, a răspuns Carl, adăugând după câteva clipe de

gândire: Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Nu va trebui să te osteneşti, a spus Shannon. Pentru că eu mă voi ocupa de construcţie, nu tu.

— Ei, ascultă…

— Asta nu e o negociere, este un ultimatum, i-a retezat-o ea.

Carl îşi dădea seama probabil la fel de bine ca mine că Shannon vorbea cât se poate de serios. Am ridicat din umeri, dând de înţeles că nu-l puteam ajuta.

Carl a oftat.

— Bine. Bărbaţii din familia Opgard nu negociază. Dacă planul funcţionează, poţi să preiei frâiele, însă sper să mă laşi să particip.

— Ah, sunt sigură că-ţi vom găsi o ocupaţie, a spus Shannon.

— Bine, am intervenit eu. Haideţi să mai trecem o dată planul în revistă.

55

Se făcuse şapte dimineaţa şi afară încă era beznă.

M-am strecurat prin dormitorul întunecat, ascultând respiraţia egală venind dinspre patul dublu. M-am oprit când una dintre scândurile podelei a scârţâit. Am rămas nemişcat şi am ascultat. Respiraţia se auzea la fel. Singura sursă de lumină era luna, care îşi strecura o rază printre draperii. Am continuat să înaintez, mi-am lipit genunchii de saltea şi m-am târât cu băgare de seamă către persoana care dormea. Partea aia a patului încă păstra căldura celeilalte persoane care dormise acolo. Nu m-am putut abţine şi mi-am lipit faţa de cearşaf, inspirând mirosul femeii şi dintr-odată – ca şi cum cineva ar fi pornit un proiector – am avut imaginile cu mine şi cu ea în minte. Eram amândoi goi şi transpiraţi după o partidă de amor, însă nerăbdători s-o luăm de la capăt, ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa, dragul meu, am şoptit eu, lipind ţeava pistolului de tâmpla persoanei adormite.

Respiraţia s-a întrerupt. Au urmat două sforăieli sonore, supărate. Apoi el a deschis ochii.

— Pentru un bărbat atât de gras, ai un somn destul de liniştit, am spus.

Willum Willumsen a clipit de două ori în semiîntuneric, parcă să se asigure că nu visează încă.

— Ce mai e şi asta? a întrebat el cu glas gâjâit.

— E ciocanul, am răspuns. Sfârşitul. Moartea.

— Ce faci aici, Roy? Cum ai intrat?

— Prin uşa de la subsol, am răspuns.

— Păi, aia e încuiată.

— Da, am răspuns eu laconic.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Roy, Roy, Roy. Nu vreau să-ţi fac vreun rău. Ieşi naibii de aici şi-ţi jur c-o să uit ce s-a întâmplat.

L-am lovit la rădăcina nasului cu ţeava pistolului. Din rană a început să-i curgă sânge.

— Ţine-ţi mâinile sub plapumă şi nu ţi le mişca, i-am

spus. Lasă sângele să curgă.

Willumsen a înghiţit în sec.

— Ăla e un pistol?

— Ai ghicit.

— Aha! Să înţeleg că asta e o copie la indigo a întâlnirii noastre de la cabană?

— Da, diferenţa fiind că acolo eram amândoi în viaţă când ne-am despărţit.

— Iar acum?

— Acum nu sunt prea sigur. Mi-ai ameninţat familia cu moartea.

— Asta e consecinţa neplăţii unei datorii atât de mari, Roy.

— Da, şi asta e consecinţa punerii în mişcare a consecinţei neplăţii unei datorii atât de mari.

— Tu crezi că ar trebui să-mi las datornicii să mă aducă la sapă de lemn fără să fac nimic? Chiar crezi?

Glasul lui trăda mai degrabă indignare decât teamă. În momentul acela l-am admirat sincer pe Willum Willumsen pentru viteza cu care ajunsese să stăpânească realitatea situaţiei, cum s-ar zice.

— Nu am nicio părere despre asta, Willumsen. Tu faci ce trebuie să faci tu, eu fac ceea ce trebuie să fac eu.

— Dacă îţi imaginezi că aşa îl vei salva pe Carl, te înşeli. Poul îşi va duce oricum treaba până la capăt. Înţelegerea nu poate fi anulată, pentru că nu am cum să iau legătura cu el acum.

— Nu, chiar că n-ai, am spus. Poul e mort, am continuat, părându-mi-se că citez ceva din istoria pe jumătate uitată a muzicii pop[31].

Willumsen şi-a holbat ochii de caracatiţă. Acum cu siguranţă văzuse pistolul – şi din felul în care se uita la el mi-am dat seama că ştia prea bine cui îi aparţinuse.

— Trebuie să mă întorc în Huken, am spus. Jaguarul zace peste Cadillac. Ambele maşini stau acum cu roţile în sus.

[31] *Paul is dead* – numele unei legende urbane conform căreia Paul McCartney, unul dintre membrii trupei Beatles, ar fi murit pe 9 noiembrie 1966, fiind înlocuit în secret cu cineva care îi seamănă *(N. t.).*

Ambele sunt turtite şi arată ca un sandvici. Şi ce a mai rămas din danez se prelinge peste centura de siguranţă – zici că e un cârnat din carne de porc.

Willumsen a înghiţit în sec.

Am agitat pistolul.

— L-am găsit înţepenit între schimbătorul de viteze şi acoperişul maşinii. A trebuit să-l lovesc ca să-l pot scoate de acolo.

— Ce vrei de fapt, Roy?

— Aş vrea să nu-mi ucizi membrii familiei. Aici intră şi rudele prin alianţă.

— De acord.

— Şi mai vreau să ştergi datoria lui Carl. În plus, ne vei împrumuta din nou aceeaşi sumă.

— Nu pot face asta, Roy.

— Am văzut copia contractului de împrumut semnat de tine şi de Carl. Le rupem pe amândouă, aici şi acum, apoi semnăm un altul.

— Nu se poate, Roy, copia mea se află în biroul avocatului meu. Şi sunt sigur că Carl n-a uitat să-ţi spună că a fost semnat contractul acolo, în prezenţa unui martor, aşa că nu putem să-l facem să dispară pur şi simplu.

— Când am spus că le „rupem”, vorbeam la figurat. Uite aici un contract de împrumut care îl înlocuieşte pe cel precedent.

Cu mâna liberă am aprins veioza de pe noptieră şi am scos două foi A4 din buzunarul interior al gecii, aşezându-le pe plapumă, în faţa lui Willumsen.

— Acolo scrie că împrumutul se reduce de la treizeci de milioane la o sumă mult mai mică – două coroane, mai precis. Tot acolo mai scrie că motivul pentru reducere este că tu însuţi l-ai sfătuit pe Carl să taie cheltuielile de asigurare pentru hotel şi că, prin urmare, te simţi la fel de vinovat pentru situaţia în care se găseşte Carl. Pe scurt, nenorocul lui este şi nenorocul tău. În plus, îi acorzi un nou împrumut în valoare de treizeci de milioane de coroane.

Willumsen a scuturat cu putere din cap.

— Nu înţelegi. Eu *nu am* atâţia bani. M-am împrumutat la

rândul meu ca să-i pot da împrumutul lui Carl. Dacă nu-l recuperez, sunt un om terminat, a spus el pe un ton din care ai fi putut să crezi că plânge. Toată lumea crede că în perioada asta am făcut cine ştie ce profit, pentru că lumea din sat a început să arunce cu banii în toate părţile. Doar că ei se duc la Kongsberg şi la Notodden, de unde îşi cumpără maşini *noi,* Roy. Nu vor să fie văzuţi în maşini vechi, luate de la mine, a spus el, clătinând din cap.

Bărbia dublă, revărsată peste gulerul pijamalei, i-a tremurat uşor.

— Nu contează. Tot vei semna contractul nou, am spus, întinzându-i pixul pe care-l adusesem cu mine.

Am văzut cum se uită pe prima dintre foile A4, de parcă ar fi vrut s-o citească pe diagonală. Apoi m-a privit scrutător.

— Ne ocupăm de martori şi de data contractului după ce-l semnezi, am spus.

— Nu, a scuturat Willumsen din cap.

— Nu… *ce?*

— Nu semnez. Nu mi-e frică să mor.

— Poate că nu. Dar nu ţi-e frică să dai faliment?

Willumsen a dat tăcut cap, apoi a lăsat să-i scape un mic hohot de râs.

— Mai ţii minte cum a fost ultima dată când ne-am aflat în situaţia asta, Roy? Când ţi-am spus că mi-a recidivat cancerul? Atunci am minţit, însă acum boala chiar a revenit. Mai am puţin de trăit şi de-asta nu pot şterge o datorie atât de mare; şi tot de-asta nu mai pot să împrumut alţii. Vreau să-i las soţiei mele şi celorlalţi moştenitori o afacere sănătoasă. Ăsta e singurul lucru care contează în clipa de faţă.

Am dat agale şi îndelung din cap, ca să-i dau de înţeles că mă gândisem şi eu la asta.

— Ce păcat, am spus. Mare păcat.

— Da, nu-i aşa? a încuviinţat Willumsen, întinzându-mi înapoi hârtiile, pe care le-am ignorat, scoţându-mi însă telefonul din buzunar. Atunci suntem nevoiţi să facem ceva mult mai cumplit, am continuat eu.

— După ce tratament am urmat, mă tem că în cazul meu tortura n-o să meargă, Roy.

Nu i-am răspuns. Am căutat în agendă numele lui Shannon şi am deschis FaceTime.

— Vreţi să mă ucideţi? a întrebat Willumsen pe un ton din care se înţelegea că ar fi fost o mare stupizenie să ucizi persoana pe care vrei s-o storci de bani.

— Nu pe tine, am spus, uitându-mă la telefon.

Faţa lui Shannon a apărut pe ecran. Locul în care se afla era cufundat în întuneric, însă lumina telefonului ei mobil era reflectată de zăpada de pe suprafaţa îngheţată a lacului Budal. Shannon tocmai vorbea, dar nu mi se adresa mie, ci unei persoane aflate în spatele camerei de luat vederi.

— E în regulă dacă te filmez, Rita?

— Absolut, am auzit-o răspunzând pe doamna Willumsen.

Shannon a întors telefonul şi Rita şi-a făcut apariţia în lumina telefonului. Purta o haină de blană cu căciulă asortată, iar prin deschizătura celei dintâi se putea zări un costum alb de baie. Rita scotea aburi pe gură în vreme ce ţopăia în faţa unei copci pătrate în gheaţă, suficient de mare pentru ca cineva să se poată strecura în apă pe-acolo. Lângă copcă era un fierăstrău şi bucata de gheaţă îndepărtată.

— Cum spuneam: nu pe tine te ucidem, ci pe soţia ta, am spus eu, întorcând ecranul telefonului către Willumsen. Poul mi-a dat ideea.

Nu mă îndoiam că lui Willumsen îi revenise cancerul. Am zărit durerea din ochii lui când şi-a dat seama că ar putea pierde ceva ce nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate pierde, o persoană pe care o iubea probabil mai mult decât se iubea pe sine, singura lui mângâiere fiind că soţia avea să-i supravieţuiască, continuând să trăiască şi pentru el. Mi-a părut rău pentru Willumsen atunci.

— Înec, am spus. Un accident, fireşte. Soţia ta se scufundă în apă. Bâldâbâc. Apoi, când dă să revină la suprafaţă, vede că gaura nu mai e acolo. Pipăie cu degetele gheaţa de deasupra, vede că se mişcă şi îşi dă seama că e vorba despre bucata tăiată, pe care încearcă s-o împingă.

Tot ce trebuie să facă Shannon e să stea cu un picior pe ea, ţinând capacul pe loc, pentru că Rita n-are în ce să se împingă – e în apă. O apă rece ca gheaţa.

Willumsen a suspinat grav. Îmi făcuse plăcere? Sper că nu, pentru că asta ar fi însemnat că sunt psihopat şi asta nu e ceva ce-ţi doreşti să fii.

— Vom începe cu Rita, am spus. Apoi, dacă tot vei refuza să semnezi, ne vom îndrepta atenţia asupra celorlalţi moştenitori ai tăi. Shannon – care nu exclude posibilitatea ca şi soţia ta să fi fost implicată în condamnarea ei la moarte – este foarte motivată.

Pe ecran se vedea că Rita Willumsen se dezbrăcase deja. Era evident că murea de frig, dar nu era de mirare. În lumina telefonului mobil, vedeai că pielea ei albă se învineţise şi se încreţise. Am băgat de seamă că purta acelaşi costum de baie pe care îl avusese pe ea şi în ziua aia de vară când ieşiserăm amândoi pe lac. Acum nu arăta mai bătrână, ci mai tânără. De parcă timpul n-ar fi fost circular pentru ea, ci ar fi mers îndărăt.

Am auzit cum Willumsen îşi pune semnătura pe contract.

— Uite, a spus el aruncând hârtiile şi pixul pe plapumă, în faţa mea. Acum opreşte-o!

Am zărit-o pe Rita Willumsen cum se apropie de marginea copcii. Aceeaşi postură pe care o avusese în barcă, de parcă urma să execute un plonjon.

— Nu înainte să semnezi ambele copii, am spus eu, nedezlipindu-mi ochii de pe ecranul telefonului.

L-am auzit pe Willumsen cum înşfacă din nou hârtiile şi semnează a doua oară.

Am verificat semnăturile. Păreau în regulă.

Willumsen a urlat şi m-am uitat din nou la telefon. Rita era în regulă. Bucata decupată de gheaţă umplea ecranul, apoi am zărit o mână mică apucând-o şi ridicând-o.

— Te poţi opri, Shannon. A semnat.

Preţ de-o clipă, am avut impresia că Shannon va astupa oricum copca, însă în secunda următoare a aşezat bucata de gheaţă lângă copcă, chiar înainte ca Rita să iasă din apa întunecată, ca o focă, cu părul strălucitor lipit de ţeastă şi

râzând, radiind de fericire, în vreme ce răsuflarea îi răspândea prin aer nişte vălătuci de abur ca nişte semnale de fum.

Am întrerupt conversaţia.

— Bine, atunci, am spus.

— Bine, atunci, m-a îngânat Willumsen.

În încăpere era frig, iar eu mă vârâsem încet-încet sub plapumă. Nu complet, însă suficient ca să pot spune că împărţeam cu Willumsen acelaşi pat.

— Bănuiesc că acum o să pleci.

— Ce bine ar fi ca lucrurile să fie atât de simple, am spus.

— Ce vrei să zici?

— Este destul de evident ce-o să faci după ce plec. Vei contacta alt recuperator sau ucigaş plătit şi vei încerca să ştergi familia Opgard de pe suprafaţa pământului înainte să apucăm să-i prezentăm documentul ăsta avocatului tău. Apoi, când îţi vei da seama că nu ai suficient timp la dispoziţie, ne vei raporta la poliţie pentru şantaj ca să invalidezi documentul pe care tocmai l-ai semnat. O să negi, fireşte, că ştii ceva despre vreun recuperator.

— Asta crezi?

— Da, Willumsen. Dacă nu cumva mă poţi convinge că mă înşel.

— Şi dacă nu pot?

Am dat din umeri:

— Ai putea totuşi să încerci.

Willumsen s-a uitat la mine.

— De-aia porţi mănuşi şi cască de baie?

N-am răspuns.

— Ca să nu laşi în urmă amprente şi fire de păr? a continuat el.

— Nu-ţi face griji pentru asta, Willumsen. Ar fi mai bine să găseşti o cale să rezolvăm problema.

— Hmm… păi, atunci să mă gândesc, a spus el, unindu-şi palmele deasupra pieptului, unde peste decolteul pijamalei se revărsa o pădure de păr negru.

În tăcerea care s-a lăsat se auzeau zgomotele maşinilor de pe autostradă. Cât îmi plăcuse să prind zorii zilei de

serviciu la benzinărie, să stau acolo pe măsură ce satul se trezea pentru o nouă zi, oamenii începând să-şi ocupe locurile prestabilite în maşinăria micii noastre societăţi. Să văd lucrurile din perspectivă, să simt prezenţa mâinii invizibile care făcea ca totul să se desfăşoare mai mult sau mai puţin aşa cum ar fi trebuit.

Willumsen a tuşit.

— Nu voi lua legătura nici cu un alt recuperator, nici cu poliţia, pentru că amândoi am avea prea mult de pierdut dacă aş face-o.

— Tu ai pierdut deja totul, am spus. Acum nu ai decât de câştigat. Hai, doar eşti un dealer de maşini uzate. Convinge-mă.

— Hmm…

Încăperea s-a cufundat încă o dată în tăcere.

— Timpul trece în defavoarea ta, Willumsen.

— *Leap of faith*[32]*,* a spus el în engleză.

— Acum încerci să-mi vinzi a doua oară aceeaşi rablă, am spus. Haide! Ai reuşit să-i bagi pe gât tatălui meu Cadillacul ăla, ne-ai făcut pe mine şi pe Carl să scoatem din buzunar, pentru costumul de scafandru, o sumă de două ori mai mare decât am fi dat pe el dacă l-am fi luat din Kongsberg.

— Am nevoie de mai mult timp ca să-mi vină o idee, a spus Willumsen. Întoarce-te pe după-amiază.

— Din păcate trebuie să facem asta înainte să plec şi înainte ca afară să se lumineze, altfel or să mă vadă oamenii ieşind de-aici.

Am ridicat pistolul şi i l-am pus la tâmplă.

— Tare aş vrea să existe o altă soluţie, Willumsen. Nu sunt un ucigaş şi, într-un fel, te simpatizez. Da, pe cuvânt. Doar că tu trebuie să-mi arăţi că de fapt există o altă soluţie, pentru că eu, unul, n-o văd. Ai la dispoziţie zece secunde.

— Fii, te rog, rezonabil, a protestat Willumsen.

— Nouă, am spus eu. Oare nu e suficient de rezonabil că-ţi ofer şansa să-ţi negociezi supravieţuirea, o şansă de care

[32] *Leap of faith* – încredere în ceva intangibil (care nu poate fi văzut sau dovedit) *(N. t.).*

Shannon n-a avut parte? Oare nu e rezonabil din partea mea că-ţi scurtez ţie ultimele luni de viaţă, în loc să scurtez anii pe care îi mai are Rita de trăit? Opt.

— Probabil că nu, dar…

— Şapte.

— Mă las păgubaş.

— Şase. Vrei să aştept până termin numărătoarea sau…?

— Toţi oamenii îşi doresc să trăiască cât mai mult.

— Cinci.

— Mi-ar prinde bine un trabuc.

— Patru.

— Lasă-mă să fumez un trabuc. Haide…

— Trei.

— Le ţin în sertarul biroului, lasă-mă să…

Bubuitura a fost atât de puternică încât am avut senzaţia că cineva mi-a străpuns timpanele cu un obiect ascuţit.

Văzusem de multe ori în filme cum împuşcăturile în cap se lasă cu sânge împroşcat pe pereţi, dar, ca să spun adevărul, am fost surprins să văd că exact asta se întâmplase.

Willumsen s-a lăsat în pat, pe spate, cu un chip revoltat – poate pentru că trişasem la numărătoare, răpindu-i două secunde din viaţă.

Câteva clipe mai târziu am simţit cum salteaua de sub mine se udă, apoi miros de căcat. Chestia asta nu prea apare în filme – felul în care toate orificiile unui mort se deschid, ca nişte ecluze.

Am pus pistolul în mâna lui Willumsen şi m-am ridicat din pat. Pe când lucram la benzinăria din Os, obişnuiam să citesc nu numai *Ştiinţa pentru toţi,* ci şi *Crime adevărate,* aşa că, pe lângă faptul că-mi pusesem mănuşi şi cască de baie, nu uitasem să-mi lipesc cu bandă adezivă capătul de jos al pantalonilor de ciorapi, dar şi mânecile gecii de mănuşi, pentru ca niciun fir de păr să nu cadă din întâmplare şi să lase urme ADN pentru poliţie, asta dacă s-ar fi hotărât să-i investigheze moartea ca pe-o crimă.

M-am repezit pe scări în jos, către subsolul casei, am înşfăcat de-acolo o lopată, am lăsat uşa descuiată şi am

străbătut grădina mergând cu spatele, ca să pot şterge urmele pe care le lăsasem în zăpadă. Am luat-o apoi pe drumul care coboară spre lacul Budal, ştiind că în zona aia nu sunt prea multe case. Am aruncat lopata într-un container pentru moloz lăsat în faţa unei case recent construite. Abia atunci mi-am dat seama cât de tare îmi îngheţaseră urechile şi mi-am amintit de căciula de lână pe care o ţineam în buzunar. Mi-am tras-o peste casca de baie şi am continuat să merg pe acelaşi drum, îndreptându-mă spre un mic debarcader. Parcasem Volvoul în spatele unui adăpost pentru bărci. Am aruncat o privire peste lacul îngheţat. Am zărit acolo două dintre cele trei femei importante din viaţa mea. Tocmai îl ucisesem pe soţul uneia dintre ele. Ce ciudat. Motorul încă era cald, aşa că maşina a pornit de la prima cheie. Am condus până la ferma Opgard. Era şapte şi jumătate dimineaţa, însă afară încă era beznă.

În după-amiaza aceleiaşi zile, ştirea ajunsese să fie transmisă la postul naţional de radio.

„Un bărbat a fost găsit mort în locuinţa lui din comuna Os, în Telemark. Poliţia consideră că este vorba despre o moarte suspectă.”

Vestea morţii lui Willumsen a însemnat pentru cei din Os o adevărată lovitură de baros. Cred că e imaginea potrivită. Cred că şocul a fost mai puternic decât cel din ziua în care a ars hotelul. I-a afectat pe oameni că dealerul de maşini uzate, aşa cum era el – meschin, prietenos, snob, popular, mereu prin preajmă – dispăruse pentru totdeauna. Nu se putea să nu auzi vorbindu-se despre asta în magazine, cafenele sau la câte un colţ de stradă ori între pereţii fiecărei case din sat. Până şi oamenii care ştiuseră că lui Willumsen îi recidivase cancerul erau negri de tristeţe.

În următoarele două nopţi am dormit prost. Nu pentru că m-ar fi mustrat conştiinţa. Chiar mă străduisem să-l ajut pe Willumsen să se salveze, însă cum ai putea tu, ca şahist, să-ţi ajuţi adversarul făcut şah-mat? Pur şi simplu nu e mutarea ta. Nu, motivul era cu totul altul. Mă chinuia

gândul că omisesem un amănunt – ceva esenţial – când plănuiserăm crima. Doar că nu puteam să-mi dau seama ce-ar fi putut fi.

La trei zile de la moartea lui Willumsen, cu două zile înainte de înmormântare, mi-am dat seama: ştiam cum o dădusem în bară.

56

Era ora unşpe în dimineaţa în care Kurt Olsen a oprit maşina în faţa casei noastre.

În spatele lui mai erau două maşini. Două maşini cu numere de Oslo.

— Ce alunecuş s-a făcut acolo jos, în curbă, a spus Kurt, strivind cu talpa bocancului mucul unei ţigări, în timp ce-i deschideam uşa. Ce vreţi să faceţi acolo, un patinoar?

— Nu, am răspuns eu. Am presărat nisip, deşi treaba asta ar trebui să cadă în sarcina primăriei.

— N-am timp să vorbim din nou despre asta, a spus Kurt Olsen. Doamna este Vera Martinsen, iar domnul este Jarle Sulesund, de la KRIPOS[33].

În spatele lui se afla o poliţistă în pantaloni negri şi geacă scurtă, asortată, şi un bărbat cu trăsături de pakistanez sau de indian.

— Avem să-ţi punem câteva întrebări, aşa că hai să intrăm în casă.

— Ne întrebam dacă n-am putea să vă punem câteva întrebări, l-a întrerupt femeia, agentul Martinsen. Dacă nu vă deranjăm. Şi dacă ne permiteţi să venim înăuntru, a continuat ea zâmbind, uitându-se la Kurt, apoi la mine.

Agentul Martinsen era o femeie scundă, cu părul blond, împletit, mătăhăloasă şi lată-n umeri. Îmi imaginam că juca handbal sau că făcea schi-fond – nu pentru că e uşor să-ţi dai seama ce sport preferă un om doar după cum arată, ci pentru că femeile din Norvegia fac cel mai des handbal şi schi-fond. Întotdeauna ai mai multe şanse să nimereşti răspunsul corect dacă te iei după statistici decât dacă te încrezi în propriile intuiţii. Astea erau genul de gânduri, complet irelevante, care-mi treceau prin minte în vreme ce stăteam în pragul uşii. Uitându-mă la Martinsen, mi-am dat seama că trebuia să am o minte brici dacă nu voiam să mă mănânce pe pâine, cum s-ar zice. Dar, în fine, şi noi eram

[33] KRIPOS – acronim al „Kriminalpolitisentralen”, numele poliţiei judiciare din Norvegia *(N. t.).*

pregătiţi.

Am intrat în bucătărie, unde Carl şi Shannon se aflau deja aşezaţi la masă.

— Am dori să stăm de vorbă cu toată lumea, a spus Martinsen, însă am prefera s-o facem cu fiecare în parte.

— Voi puteţi aştepta în vechea noastră cameră, am spus eu pe un ton degajat, uitându-mă la Carl, ca să mă asigur că-şi dăduse seama la ce mă gândeam.

Ar fi putut asculta întrebările şi răspunsurile de sus, ca să ne putem sincroniza cât mai bine, aşa cum făcuserăm când repetaserăm povestea pe care urma s-o servim poliţiei.

— Cafea? am întrebat eu când Carl şi Shannon au părăsit încăperea.

— Nu, mulţumesc, au răspuns în acelaşi timp Martinsen şi Sulesund, peste „Da”-ul lui Kurt, căruia m-am grăbit să-i torn o ceaşcă.

— KRIPOS mă ajută la investigarea uciderii lui Willumsen, a spus Kurt.

Am surprins-o pe Martinsen cum se uită la Sulesund, dându-şi uşor ochii peste cap.

— E greu de crezut că ar fi fost vorba de o sinucidere. E crimă.

Vocea lui Olsen a devenit foarte gravă când a pronunţat „crimă”.

A lăsat apoi cuvântul să plutească prin aer şi să-şi facă efectul, apoi s-a uitat la mine, ca să vadă cum reacţionez, înainte de a continua:

— O crimă deghizată în sinucidere. Cel mai vechi truc.

Mi s-a părut că Olsen îmi citeşte cu voce tare un articol din *Crime adevărate.*

— Doar că ucigaşul n-a reuşit să ne păcălească. Da, e adevărat că Willumsen ţinea între degete arma crimei, însă n-am găsit urme de praf de puşcă pe mâna lui.

— *Urme de praf de puşcă,* am repetat eu, savurând parcă cuvintele.

Sulesund a tuşit:

— De fapt e vorba despre mai multe elemente. Li se zice GSR, acronim pentru *gunshot residue.* Mici particule de

bariu, plumb şi alte câteva substanţe chimice provenind de la muniţie şi de la armă, care se lipesc de orice întâlnesc în cale pe o rază de o jumătate de metru când trage cineva un foc. Se lipesc de piele şi de haine şi sunt foarte greu de îndepărtat. Din fericire, a adăugat el, râzând scurt.

Apoi şi-a îndreptat ochelarii pe nas şi a continuat:

— Sunt invizibile, însă din fericire am adus cu noi echipamentul necesar.

— În orice caz, am găsit fix *nada* pe Willumsen, înţelegi? a intervenit Kurt.

— Înţeleg, am răspuns eu.

— În plus, uşa de la subsol era deschisă, iar Rita e sigură că fusese încuiată. Bănuim că a fost deschisă cu un şperaclu. La plecare, ucigaşul şi-a acoperit urmele lăsate în grădină cu zăpadă. Am găsit lopata, pe care Rita a identificat-o, într-un container aflat nu foarte departe.

— Măi să fie, m-am mirat eu.

— Da, a continuat Kurt. Noi bănuim cine ar putea fi făptaşul.

N-am spus nimic.

— Nu eşti curios să afli? m-a întrebat Kurt, adresându-mi privirea lui idioată, ca de radiografie.

— Desigur, dar trebuie să păstrezi secretul profesional, nu-i aşa?

Kurt s-a întors spre cei doi agenţi KRIPOS, râzând scurt.

— Noi investigăm o crimă, Roy. Divulgăm sau nu informaţii după cum ne ajută să ducem ancheta mai departe.

— Aha, înţeleg.

— Cum crima de care ne ocupăm a fost executată cu atât de mult profesionalism, ne interesează mai precis să dăm de urma unei maşini. Mai precis, de un Jaguar destul de vechi, cu numere de Danemarca, pe care mai mulţi martori l-au văzut prin zonă şi despre care bănuiesc că îi aparţine unui recuperator profesionist.

„Crima de care ne ocupăm.” „Ne interesează mai precis.” Iisuse, ai fi zis că Olsen avea de-a face, de dimineaţa până seara, numai cu cazuri de omucidere. Iar ideea că ar fi

putut fi vorba de un recuperator nici măcar nu era a lui, sătenii vorbeau despre asta de ani întregi.

— Aşa că am luat legătura cu poliţia daneză, trimiţându-le arma şi glonţul. Ei au găsit o legătură cu o crimă petrecută cu nouă ani în urmă, în Århus. Cazul n-a fost niciodată elucidat, însă unul dintre suspecţi avea un Jaguar E-Type vechi. Numele lui este Poul Hansen şi se ştie că lucrează ca recuperator.

Kurt Olsen s-a întors către cei doi agenţi KRIPOS.

— Are un Jaguar, însă nu-l lasă inima să scape de arma crimei. Un danez tipic, a spus el rânjind.

— Eu aş fi zis că asta le stă în caracter mai degrabă suedezilor, a comentat Martinsen pe un ton lipsit de expresie.

— Sau islandezilor, a adăugat Sulesund.

Kurt s-a întors din nou către mine:

— Roy, ai văzut cumva Jaguarul ăsta de curând? m-a întrebat el pe un ton relaxat.

Prea relaxat. Atât de relaxat încât mi-am dat seama că era o capcană. Avea de gând să mă pună în încurcătură, să mă facă să greşesc. Ştiau mai mult decât lăsau să se înţeleagă. Dar nu atât de mult încât să nu încerce să mă atragă în capcană. Cu alte cuvinte, le lipsea un element. Evident, eu îmi doream să le spun că nu văzusem maşina, să îi aud apoi cum îmi mulţumesc şi să-i văd cum pleacă, însă asta ne-ar fi lăsat pe noi prinşi în capcană. Pentru că echipa venise aici cu un motiv – şi motivul era Jaguarul. Trebuia să-mi cântăresc cu foarte mare atenţie cuvintele. Instinctiv ştiam că trebuie mai ales să fiu atent la femeie, la Martinsen.

— Am văzut Jaguarul, am răspuns. A fost aici.

— Aici? s-a mirat Martinsen cu glas scăzut, aşezându-şi telefonul pe masă, în faţa mea. Vă deranjează dacă vă înregistrăm, domnule Opgard? Doar ca să ne asigurăm că nu uităm ceva din ce veţi spune.

— Dar vă rog, i-am răspuns eu.

Felul politicos în care vorbea era contagios.

— Aşadar, a spus Kurt, sprijinindu-şi coatele de masă şi

aplecându-se uşor spre mine. Ce căuta Poul Hansen aici?

— Încerca să-l stoarcă pe Carl de bani.

— Da? s-a mirat Kurt, privindu-mă cu atenţie.

Am observat însă că Martinsen începuse să se uite prin bucătărie, de parcă ar fi căutat ceva.

Ceva ce n-avea legătură cu discuţia, care oricum era înregistrată. Privirea ei s-a oprit asupra burlanului de fum.

— A spus că de data asta nu venise la Os ca să recupereze bani pentru Willumsen, ci ca să-l stoarcă pe Willumsen însuşi de bani, am continuat eu. Părea destul de supărat, şi asta e puţin spus. Se pare că Willumsen nu-i plătise ultimele misiuni, pretextând că e complet falit.

— Willumsen *complet falit?*

— Când a ars hotelul, Willumsen a decis să şteargă datoria lui Carl – împrumutul pe care i-l făcuse fratelui meu. Era vorba despre o grămadă de bani, însă el s-a simţit parţial vinovat pentru deciziile luate şi care făcuseră ca pierderile suferite de Carl să fie mai mari.

Trebuia să fiu foarte atent. Familia Opgard erau singurii care ştiau că hotelul nu fusese asigurat împotriva incendiilor. Singurii rămaşi în viaţă, ca să fiu mai exact. Însă nu spusesem decât adevărul. Documentele care certificau ştergerea primului împrumut şi garantau acordarea unuia nou erau în posesia avocatului lui Willumsen şi puteau fi probate într-un tribunal.

— În plus, am continuat eu, Willumsen suferea de cancer şi nu mai avea mult de trăit. Aşa că a vrut probabil să contribuie generos la reconstruirea hotelului, nelăsând complicaţiile financiare cauzate de incendiu să oprească proiectul.

— Stai aşa, m-a întrerupt Kurt. Cine îi datora bani lui Willumsen? Carl sau compania care deţine hotelul?

— E complicat de spus, am răspuns. Va trebui să discutaţi cu Carl.

— Nu suntem de la poliţia economică, aşa că puteţi continua, a spus Martinsen. Poul Hansen i-a cerut lui Carl să-i plătească banii pe care Carl îi datora lui Willumsen?

— Da. Dar fireşte că noi n-aveam bani, doar o datorie

ştearsă. Şi nici nu primiserăm noul împrumut – care va veni abia peste două săptămâni.

— Iisuse! a exclamat Kurt.

— Cum a reacţionat Poul Hansen atunci? m-a întrebat Martinsen.

— S-a lăsat păgubaş, s-a urcat în maşină şi a plecat.

— Când s-a întâmplat asta?

Martinsen punea întrebările la foc automat, cu scopul de a grăbi şi ritmul răspunsurilor. Suntem făcuţi să răspundem aşa. Mi-am umezit buzele.

— Înainte sau după uciderea lui Willumsen? a lăsat Kurt să-i scape întrebarea esenţială, semn că începuse să-şi piardă răbdarea.

Când Martinsen s-a întors cu faţa spre şeful de post, am observat pentru prima oară pe figura ei şi altceva pe lângă politeţea şi calmul ei obişnuite. Acum ştiam ce voiau să afle de la noi. Îmi arătaseră unde fusese îngropat câinele, cum s-ar zice. Succesiunea evenimentelor. Ştiau ceva despre vizita pe care ne-o făcuse Poul Hansen.

În povestea pe care o ticluiserăm, Poul Hansen nu venise la Opgard cu o zi înaintea crimei, aşa cum se întâmplase în realitate, ci *imediat după* crimă, ca să-i ceară lui Carl banii pe care nu reuşise să-i obţină de la Willumsen. Pentru că numai o astfel de poveste ar fi putut explica de ce Poul Hansen îl ucisese pe Willumsen şi de ce sfârşise prăbuşindu-se, cu Jaguar cu tot, în Huken. Ieşirea lui Kurt fusese semnalul de care aveam nevoie. Am luat repede o hotărâre, sperând că Shannon şi Carl ascultau cu mare atenţie prin burlanul de fum, ca să-şi dea seama că tocmai schimbasem povestea.

— Vizita a avut loc cu o zi înainte de uciderea lui Willumsen, am răspuns.

Martinsen şi Kurt au făcut un schimb de priviri.

— Asta corespunde în linii mari cu data şi ora la care Simon Nergard susţine că a văzut un Jaguar E-Type trecând pe lângă ferma lui, pe drumul care duce către locul ăsta – şi *numai* către locul ăsta, a spus Martinsen.

— Şi către hotel, am adăugat eu.

— Dar el a venit aici.

— Da.

— Atunci e ciudat că Simon Nergard ne-a spus că n-a mai văzut Jaguarul coborând.

Am dat din umeri.

— Dar cum Jaguarul e alb şi afară e multă zăpadă… nu-i aşa? a spus Martinsen.

— Tot ce se poate, am zis eu.

— Ajutaţi-ne puţin, pentru că ştiu că vă pricepeţi la maşini: de ce Simon Nergard nici n-a văzut, nici n-a auzit Jaguarul la întoarcere?

Ştia ce face. Şi nu se lăsa păgubaşă.

— O maşină-sport ca asta face mult zgomot la deal, când e într-o viteză inferioară, nu-i aşa? Dar nu şi la vale, mai ales dacă şoferul a scos-o din viteză. Asta credeţi că a făcut Hansen? A trecut silenţios pe lângă Nergard?

— Nu, am răspuns eu. Dacă scoţi maşina din viteză, eşti nevoit să frânezi prea mult la curbe, iar Jaguarul este o maşină grea. Oamenii care conduc aşa ceva nu se zgârcesc, nu fac economie la benzină. Dimpotrivă – *le place* să-şi audă motoarele cum torc. Aşa că, dacă tot trebuie să sugerez un scenariu, mă gândesc că pe Simon Nergard probabil că tocmai îl trecuse căcarea şi era la veceu.

M-am folosit de tăcerea care a urmat ca să-mi scarpin o ureche.

Apoi Martinsen s-a uitat la mine, dând aproape imperceptibil din cap, cum face un boxer cu adversarul său, care tocmai i-a ghicit stratagema. Stratagema ei era să mă facă să fiu un pic cam prea preocupat să-i ajut să explice de ce Simon nu văzuse Jaguarul coborând şi să le arăt în felul ăsta cât de important era pentru mine ca ei să creadă că maşina recuperatorului trecuse pe lângă Nergard, întorcându-se în sat. Dar de ce? Martinsen şi-a verificat mobilul ca să vadă dacă încă înregistra convorbirea, moment în care Kurt s-a grăbit să intervină:

— Când ai aflat că Willumsen e mort, de ce n-ai spus nimic despre recuperator?

— Pentru că toată lumea vorbea despre sinucidere, am

răspuns.

— Dar nu ţi se pare ciudat că totul s-a petrecut chiar când tu ştiai că viaţa lui era ameninţată?

— Recuperatorul n-a ameninţat pe nimeni cu moartea. Willumsen suferea de cancer, iar alternativa era să-şi prelungească agonia cu alte câteva luni. L-am văzut pe unchiul meu Bernard murind de cancer, aşa că *nu* – nu mi se pare atât de ciudat.

Kurt a tras aer în piept, pregătindu-se să continue, însă Martinsen i-a făcut semn că vorbise suficient, iar şeful de post şi-a ţinut gura închisă.

— Iar după aia Poul Hansen n-a mai trecut pe aici? m-a întrebat Martinsen.

— Nu, am răspuns.

Am observat cum îmi urmăreşte privirea spre burlanul de fum.

— Sunteţi sigur?

— Da.

Era limpede că deţineau şi alte informaţii. Ce fel de informaţii însă? L-am surprins pe Karl cum se joacă cu husa propriului telefon mobil, prins de curea. Părea genul de husă pe care o preferase şi tatăl lui. *Telefonul mobil.* Din nou un telefon mobil. Lucrul care mă ţinuse treaz, de care uitasem, greşeala pe care n-o observasem.

— Pentru că… a început să spună Martinsen, şi-atunci mi-am dat seama despre ce era vorba.

— De fapt *nu,* am întrerupt-o eu, adresându-i un zâmbet despre care speram că exprimă stânjeneală. În dimineaţa în care a murit Willumsen m-a trezit zgomotul unui Jaguar. Al maşinii, nu al animalului.

Martinsen s-a oprit şi mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Continuaţi, a spus ea.

— Când sunt puse într-una din vitezele inferioare, maşinile astea produc un sunet foarte distinct. Un fel de mârâit, de felină mare, de… chiar aşa… de jaguar.

Martinsen părea că începe să-şi piardă răbdarea, însă nu m-am grăbit. Ştiam că păşeam pe teren minat şi că orice pas greşit m-ar fi costat scump.

— Doar că, până m-am trezit eu de-a binelea, zgomotul încetase. Am tras draperiile, aşteptându-mă să văd Jaguarul. Afară încă era întuneric, dar nu se vedea nicio maşină, aş fi văzut-o dacă era. Aşa că mi-am imaginat că visasem.

Martinsen şi Kurt au făcut din nou un scurt schimb de priviri. Sulesund nu părea să participe în etapa asta a investigaţiei. El era ceea ce se numeşte un „tehnician criminalist”; încă nu reuşisem să-mi dau seama ce căuta aici, dar aveam o presimţire că în curând o să aflu. Bine cel puţin că le servisem o poveste verosimilă chiar şi dacă ar fi descoperit Jaguarul pe fundul prăpastiei Huken, caz în care ar fi părut că în dimineaţa comiterii crimei Poul Hansen ar fi încercat să urce până la noi, poate cu scopul de a mai încerca o dată să ne stoarcă de bani, însă anvelopele de vară ale maşinii derapaseră la Geitesvingen şi se prăbuşise în hău neobservat de nimeni. Am tras aer în piept. M-am întrebat dacă nu mi-ar prinde bine o cafea, pentru că simţeam nevoia să mai beau una, însă am rămas aşezat.

— V-am întrebat asta pentru că am petrecut o bună bucată de vreme încercând să depistăm un număr de telefon mobil aparţinându-i lui Hansen, a spus Martinsen. Dată fiind natura ocupaţiei sale, probabil că n-avea un telefon înregistrat pe numele lui. Noi însă am verificat staţiile de bază din apropiere şi am aflat că înregistraseră nişte semnale provenind de la singurul telefon cu număr danez aflat în ultimele zile în zonă. Când am verificat care dintre staţiile de bază a primit semnale de la acest număr de Danemarca, informaţiile au corespuns declaraţiilor martorilor care au văzut Jaguarul. Ce e ciudat e că, dacă ne uităm la intervalul în care s-a petrecut crima – care începe cu aproximaţie după momentul în care Poul Hansen v-a vizitat –, telefonul pare să fi rămas în aceeaşi zonă restrânsă, adică *asta,* a explicat Martinsen rotindu-şi un deget prin aer. Iar în această zonă nu mai trăieşte nimeni în afară de voi, de familia Opgard. Cum vă explicaţi asta?

57

Tipa de la KRIPOS – probabil că funcţia ei avea o denumire ceva mai formală – ajunsese în sfârşit acolo unde-şi dorise. Telefonul mobil. Bineînţeles că Danezul avusese un telefon mobil. Pur şi simplu uitasem să mă gândesc la el când făuriserăm planul, iar acum Martinsen îl localizase într-o zonă restrânsă în apropierea fermei. Exact aşa cum se întâmplase şi cu telefonul lui Sigmund Olsen. Cum naiba reuşisem să fac aceeaşi greşeală de două ori? Acum stabiliseră cu certitudine că telefonul recuperatorului se aflase undeva lângă ferma noastră înainte, în timpul şi după uciderea lui Willum Willumsen.

— Ei bine, a spus Martinsen repetând apoi întrebarea: Cum vă explicaţi asta?

Aveam senzaţia că joc unul dintre jocurile alea video în care o mulţime de obiecte se îndreaptă spre tine cu viteze diferite şi pe traiectorii variate şi tu *ştii* că este doar o chestiune de timp până când te va lovi cel puţin unul dintre ele şi jocul se termină. Eu nu mă îngrijorez uşor, însă în momentul ăla am simţit cum îmi transpiră pielea de pe spinare. Am dat din umeri şi m-am căznit să par relaxat.

— Dar *dumneavoastră* cum vă explicaţi?

Martinsen a crezut că-i pun o întrebare retorică, cum s-ar zice, pentru că a ignorat-o, aplecându-se pentru prima dată spre mine.

— Oare Poul Hansen n-a părăsit niciodată acest loc după ce a venit să vă facă o vizită? A dormit cumva la voi? Pentru că noi am stat de vorbă cu multă lume şi nimeni nu pare să-l fi găzduit, n-a tras la nicio pensiune, iar aerul condiţionat al Jaguarului n-ar fi făcut faţă gerului de-afară – ar fi fost mult prea frig ca să-şi fi putut petrece noaptea în maşină.

— Atunci poate că a închiriat o cameră la hotel, am spus eu.

— La hotel?

— Glumesc. Poate s-a dus cu maşina până la ruinele

hotelului şi s-a strecurat într-una din barăcile muncitorilor, care stau goale. Dacă se pricepe atât de bine să descuie uşi cu şperaclul, nu i-ar fi fost greu s-o facă.

— Dar telefonul lui mobil indică…

— Şantierul se află peste coama din apropiere, am spus, în zona acoperită de aceeaşi staţie de bază – nu, Kurt? La un moment dat ai venit şi tu până aici ca să cauţi un telefon mobil.

Kurt Olsen şi-a ţuguiat buzele, părând să mă privească cu ură. S-a întors cu faţa către cei doi agenţi de investigaţii de la KRIPOS, făcându-le un semn scurt din cap.

— Atunci asta ar însemna, a spus Martinsen, continuând să mă privească, că şi-a lăsat telefonul în baraca muncitorilor când s-a dus să-l ucidă pe Willumsen. Şi că ar putea să fie şi acum acolo. Ai putea să ceri nişte ajutoare, Olsen? Se pare că vom avea nevoie de un mandat de percheziţie pentru barăcile acelea – şi că vom avea de căutat, nu glumă.

— Succes, le-am urat eu, ridicându-mă în picioare.

— Stai aşa, că încă n-am terminat, a spus Kurt.

— A, sigur, am zis eu, aşezându-mă la loc.

Kurt se foia în scaun, încercând să se facă şi mai confortabil.

— Când am întrebat-o pe Rita dacă Poul Hansen ar fi putut avea o copie a cheii uşii de la subsol, ea a spus că nu. Apoi am văzut-o cum cade pe gânduri. Eu sunt un poliţist de suficientă vreme cât să mă pricep *cât de cât* să citesc feţele oamenilor; am insistat cu întrebările, iar ea mi-a destăinuit că odată, demult, ţi-a dat ţie o copie a cheii.

— OK, a fost tot ce-am spus.

Mă simţeam deja obosit.

Kurt îşi pusese din nou coatele pe masă, aplecându-se către mine:

— Întrebarea este: i-ai dat cumva cheia lui Poul Hansen? Sau poate că tu însuţi te-ai strecurat în locuinţa lui Willumsen, în dimineaţa în care a murit?

A trebuit să-mi reprim un căscat. Nu pentru că mă simţeam obosit, ci probabil pentru că creierul meu avea

nevoie de mai mult oxigen.

— Mă întreb ce te-ar putea face să crezi una ca asta.

— Era doar o întrebare.

— Ce motiv aş fi avut să-l ucid pe Willumsen?

Kurt şi-a ţuguiat din nou buzele, îndreptându-şi privirea către Martinsen, care i-a făcut semn că poate să continue.

— Grete Smitt mi-a spus cândva că tu şi cu Rita Willumsen obişnuiaţi să vă întâlniţi în cabana familiei ei. Iar când i-am pomenit asta Ritei Willumsen, după ce o întrebasem dacă ştie ceva despre vreo copie a cheii de la subsol, ea a recunoscut.

— Aşa, şi?

— „Aşa, şi?" Sexul şi gelozia sunt cele mai obişnuite mobile ale crimei în toate ţările dezvoltate din lume.

Acum chiar citase direct din *Crime adevărate.* Sau poate doar mi se părea. De data asta nu mi-am mai putut reprima căscatul.

— Nu, am spus eu, cu gura căscată. Evident că nu l-am ucis pe Willumsen.

— Nu, a spus Kurt. Pentru că tocmai ne-ai spus că, pe când Willumsen a fost ucis, tu sforăiai în dormitorul de-aici. Undeva între şase-şi-jumătate-şapte-şi-jumătate dimineaţa.

Kurt a început din nou să se joace cu husa propriului telefon, de parcă ar fi fost vorba de-o fiţuică. Atunci mi-am dat seama despre ce era vorba: poliţia urmărise şi traseul telefonului meu.

— Nu, atunci m-am trezit, am spus eu. Şi am condus până la unul din debarcaderele de pe marginea lacului Budal.

— Da, avem un martor care crede că a zărit un Volvo ca al tău venind din direcţia aia cu puţin înaintea orei opt. Ce treabă aveai acolo?

— M-am dus să mă holbez la nimfele ieşite la scaldă.

— Poftim?

— După ce m-am trezit crezând că auzisem Jaguarul, mi-am amintit că Shannon şi Rita plănuiseră să facă o baie în lacul îngheţat, însă nu ştiam exact unde. Mi-am imaginat însă că locul trebuia să fie undeva în linie dreaptă cu

locuinţa Ritei. Am parcat lângă unul dintre adăposturile pentru bărci şi m-am uitat după ele, însă era prea întuneric şi nu le-am văzut.

Am văzut cum faţa lui Kurt se dezumflă, de parcă ar fi fost o minge de plajă înţepată cu acul.

— Mai e şi altceva? am întrebat eu.

— Doar ca să înlăturăm orice suspiciune, va trebui să vă verificăm mâna, ca să ne asigurăm că nu există urme de GSR, a spus Martinsen, cu o faţă la fel de impenetrabilă, deşi limbajul corporal i se schimbase.

Încetase să mai afişeze acea atenţie tensionată, hipersensibilă, pe care probabil numai cineva care a practicat arte marţiale sau care a intrat în încăierări stradale o poate remarca. Poate că nici măcar nu-şi dădea seama, însă undeva în străfundurile ei ajunsese deja la concluzia că nu eu eram duşmanul, ceea ce o făcuse, pe nesimţite, să se relaxeze.

Şi-atunci a intrat în scenă criminalistul, care a deschis geanta cu care venise. A scos de acolo un laptop şi o chestie care semăna cu un foehn.

— E un analizor XRF, a ţinut el să mă lămurească în vreme ce deschidea laptopul. Vă voi scana pielea, iar rezultatele vor apărea imediat, dar mai întâi va trebui să-l conectez la softul pentru analize.

— OK. Aş putea să dau o fugă până sus şi să-i aduc aici pe Carl şi pe Shannon, ca să puteţi sta de vorbă şi cu ei?

— Ca să te poţi spăla mai întâi pe mâini? a întrebat Kurt Olsen.

— Mulţumim, dar n-avem nevoie să vorbim şi cu ei, a spus Martinsen. Pentru moment am obţinut toate informaţiile de care aveam nevoie.

— Eu sunt pregătit, a spus Sulesund.

Mi-am suflecat mânecile cămăşii, mi-am întins mâinile în faţa criminalistului iar el a început să mă scaneze de parcă aş fi fost una dintre mărfurile din magazinul benzinăriei.

Cu ajutorul unui cablu USB, Sulesund a conectat foehnul la laptop şi a început să tasteze ceva. L-am văzut pe Kurt cum se uită, scrutător şi încordat, la faţa tehnicianului. Am

simţit-o pe Martinsen privindu-mă la fel de atent, în vreme ce eu mă uitam pe fereastră gândindu-mă că făcusem un lucru bun incinerând mănuşile şi toate hainele pe care le purtasem în dimineaţa aia. Şi că ar fi trebuit să-mi amintesc să spăl cămaşa pătată de sânge pe care o purtasem în ajunul Anului Nou, ca s-o port la înmormântarea de a doua zi.

— E curat, a spus Sulesund.

Mi s-a părut că-l aud pe Kurt Olsen înjurând în gând.

— Atunci bine, a spus Martinsen ridicându-se în picioare. Vă mulţumesc pentru cooperare, domnule Opgard. Sper că nu v-am cauzat vreo neplăcere, însă trebuie să înţelegeţi că, atunci când investigăm un caz de crimă, trebuie să fim un pic mai duri.

— Nu vă faceţi decât datoria, am spus eu, trăgându-mi mânecile la loc. Nimic mai mult. Şi… am continuat eu, vârându-mi sub buză o priză de tutun şi adresându-i lui Kurt Olsen o privire vag triumfătoare… sper din toată inima să-l găsiţi pe Poul Hansen.

58

În chip ciudat, înmormântarea lui Willum Willumsen a părut să fie şi înmormântarea Hotelului montan cu spa Os.

Totul a început cu discursul funebru al lui Jo Aas.

— Şi nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel viclean, a spus el, apoi le-a amintit celor veniţi că, de-a lungul vieţii, răposatul a reuşit, cărămidă cu cărămidă, să clădească o companie care a prosperat pentru că juca un rol firesc în sânul micii noastre comunităţi. Compania lui fost şi a rămas un răspuns dat unei nevoi fireşti, a mai spus Aas. Cu toţii l-am cunoscut pe Willum Willumsen, un afacerist dur, însă rezonabil. El a reuşit să facă bani într-un loc în care nu se puteau face bani şi n-a încheiat nicio afacere despre care credea că nu i-ar fi oferit vreun avantaj. Dar, odată ce bătea palma cu cineva, se ţinea de promisiune, chiar dacă circumstanţele se schimbau şi profitul devenea pierdere. Întotdeauna îşi respectase promisiunile făcute. Întotdeauna. Şi acela era genul de integritate absolută care defineşte un om, cea care dovedeşte faptul că are coloană vertebrală.

Spunând aceasta, Jo Aas l-a fixat cu privirea pe Carl, care stătea lângă mine, în cea de-a doua bancă a bisericii din Os, devenită neîncăpătoare.

— Din păcate, impresia mea e că nu toţi oamenii de afaceri din ziua de azi – şi mă refer la cei care trăiesc aici, în Os – se ridică la înălţimea standardelor impuse de Willum.

Nu m-am uitat la Carl, însă am avut impresia că simt dogoarea ruşinii lui.

Bănuiam că Jo Aas alesese acest moment pentru a-l linşa moral pe fratele meu, din simplul motiv că un discurs funebru îi oferea cea mai bună platformă pentru ce urma să spună mai departe. Iar ce urma să spună avea la bază aceeaşi dorinţă care îl animase dintotdeauna: de a stabili *el* agenda satului. Cu două zile în urmă, Dan Krane scrisese un articol despre toţi cei care se perindaseră de-a lungul

vremii la preşedinţia consiliului local; articol în care îl descrisese pe Jo Aas ca fiind un politician al cărui remarcabil talent fusese că ştia să asculte vocea poporului şi să înţeleagă ce aude, adaptându-şi activitatea în aşa fel încât să lase – într-o manieră de-a dreptul magică – impresia că găseşte compromisuri viabile între toate părţile implicate. Sugestiile lui erau întotdeauna acceptate, ceea ce cu timpul îi consolidase statutul de lider influent. În realitate, Jo Aas fie îşi adaptase părerile la public, fie se lăsase dus de val. „Oare câinele dă din coadă, sau coada dă din câine?”, îşi încheiase Dan Krane articolul.

Evident, urmase o dezbatere aprinsă. Pentru că – nu-i aşa? – cum îndrăznise acest venetic înfumurat să-şi atace propriul socru, să-l facă de ocară pe mult-iubitul fost preşedinte al consiliului? Au existat numeroase reacţii atât în presa tipărită, cât şi online, la care Dan Krane reacţionase spunând că de fapt nu îl criticase deloc pe Jo Aas. Pentru că o democraţie ideală este una în care oamenii se simt reprezentaţi, iar cel mai autentic reprezentant democratic al acestor oameni nu poate fi decât un politician care îşi adaptează atitudinea la sentimentele poporului. Şi, într-un fel, ceea ce scrisese Krane se reflecta acum în discursul lui Jo Aas, care reflecta, ca un ecou, părerea întregii comunităţi, comunicată de persoana care dintotdeauna interpretase şi transmisese mai departe gândurile lor, ale majorităţii. Până şi cei implicaţi în mod direct – adică noi, familia Opgard – nu puteau ignora faptul că lumea începuse să vorbească. Poate se aflase că fratele meu pierduse controlul proiectului după ce reziliase contractul cu principala firmă de construcţii. Că existau mari probleme financiare, din pricina cărora Carl se împrumutase în nume propriu şi în secret, sau că situaţia contabilă nu reflecta adevărata poveste. Că incendiul chiar *ar fi putut* să fie o lovitură mortală. Poate că pentru moment nu exista nimic concret care să alimenteze temerile – lucruri mărunte ajunse la urechile unuia sau altuia –, însă suma lor alcătuia un tablou care nu era în măsură să mulţumească pe nimeni. Dar Carl se arătase

atât de optimist în toamnă, declarând cu voce tare că lucrurile reveniseră pe făgaşul normal – şi de fapt *asta* voiau oamenii să audă, acum, că îşi investiseră banii în proiect.

Apoi Willum Willumsen fusese ucis de un recuperator, dacă era să dai crezare ziariştilor care luaseră satul cu asalt. Ce putea să însemne asta? Unii credeau că dealerul de maşini uzate datorase cuiva o mare sumă de bani. Alţii, că Willumsen se implicase în proiectul hotelier mai mult decât oricare dintre ei, împrumutând bani cu nemiluita. Oare uciderea lui echivala cu o primă fisură în temelia proiectului, un avertisment că urma să se ducă totul pe apa sâmbetei? Oare Carl Opgard, tipul şarmant, cu talent de predicator, se întorsese acasă, îşi poftise consătenii la dans şi apoi le vânduse tuturor cai verzi pe pereţi?

În timp ce ieşeam din biserică am zărit-o pe Mari Aas – aceeaşi strălucire caldă, sumbră, a chipului ei, a cărui paloare contrasta cu paltonul negru – mergând braţ la braţ cu tatăl ei.

Dan Krane nu se vedea pe nicăieri.

Sicriul, purtat pe umeri de câteva rude îmbrăcate în costume prea mari, fusese aşezat în dricul care tocmai se urnise din loc, în vreme ce noi am rămas în faţa bisericii, privind cu un fel de evlavie la ce se întâmpla.

— Încă nu-l duc la crematoriu, am auzit eu un glas şoptit.

Era Grete Smitt, care îşi făcuse din senin apariţia lângă mine.

— Poliţia vrea să aibă acces la cadavru cât mai mult cu putinţă, în caz că mai apare vreun indiciu şi vor trebui să-l verifice. Pentru funeraliile astea, doar au împrumutat cadavrul. Acum îl duc înapoi, direct în congelator.

Am continuat să privesc dricul cum înaintează atât de încet, că-ţi lăsa impresia că stă pe loc, în vreme ce din ţeava de eşapament îi ieşea un vălătuc alb de fum. Când, într-un târziu, s-a făcut nevăzut după colţ, m-am întors spre locul din care-mi vorbise Grete. Plecase.

Şirul oamenilor care doreau să-i transmită condoleanţe Ritei Willumsen era lung, iar eu nu eram prea sigur că

văduva ar fi vrut să mă vadă şi pe mine, aşa că m-am îndepărtat, m-am aşezat la volanul Cadillacului şi m-am pus să aştept.

Anton Moe, îmbrăcat la costum, a trecut împreună cu consoarta prin faţa maşinii. Niciunul dintre ei nu s-a uitat la mine.

— Iisuse, a exclamat Carl de îndată ce-a intrat cu Shannon în maşină, şi-am putut să pornesc motorul. Ştii ce-a făcut Rita Willumsen chiar acum?

— Ce? am întrebat eu, scoţând maşina din parcare.

— Când am ajuns în faţa ei ca să-i prezint condoleanţe, m-a tras către ea, şi-am crezut că vrea să mă îmbrăţişeze, însă mi-a şoptit în ureche „ucigaşule”.

— Ucigaşule? Eşti sigur că ai auzit bine?

— Da. Şi mi-a zâmbit. „Zâmbeşte şi îndură” scria pe faţa ei. Dar să te apuci să spui…

— Ucigaşule.

— Da.

— Probabil i-a spus avocatul că soţul ei a şters datoria de treizeci de milioane şi că ţi-a dat un împrumut la fel de consistent cu puţin timp înainte să moară, a spus Shannon.

— Şi asta face din mine un *ucigaşi!* a exclamat Carl, plin de indignare.

Ştiam că e supărat, dar nu pentru că ar fi fost nevinovat, ci pentru că acuzaţiile nu erau rezonabile, fiindcă Rita Willumsen nu putea şti prea multe.

Aşa funcţiona creierul lui Carl. Avea senzaţia că Rita Willumsen îi judecase persoana, nu faptele, şi asta-l rănea.

— Nu-i de mirare că e bănuitoare, a spus Shannon. Dacă a ştiut de datorie, atunci probabil i s-a părut ciudat că soţul nu i-a spus nimic despre faptul că a şters o sumă atât de mare. Iar dacă n-a ştiut de datorie, atunci probabil simte că e ceva putred acolo, de vreme ce avocatul a primit documentul *după* comiterea crimei, deşi fusese semnat cu câteva zile mai devreme.

Carl s-a mulţumit să răspundă cu un mormăit. Era evident că, din punctul lui de vedere, nici măcar o asemenea demonstraţie de logică nu putea să justifice

comportamentul Ritei.

M-am uitat la cerul care se deschidea în faţa noastră. Se anunţase vreme frumoasă, însă acum nişte nori întunecaţi începuseră să se adune la apus. Lucrurile se schimbă rapid aici, la munte, cum s-ar zice.

59

Am deschis ochii. Totul ardea. Paturile suprapuse şi pereţii – totul era cuprins de flăcări. Am sărit din pat şi am zărit cum nişte limbi de foc lungi, galbene, mistuie salteaua. Cum de nu simţeam nimic? M-am uitat la mine însumi şi am văzut. Am văzut că şi eu ardeam. Am auzit glasurile lui Carl şi al lui Shannon venind dinspre dormitorul lor şi m-am repezit la uşă, însă am găsit-o încuiată. Am ajuns din câţiva paşi la fereastră şi am smuls perdelele cuprinse de flăcări. Geamul nu mai exista, fiind înlocuit cu nişte gratii de fier. Iar acolo, în zăpada din curte, erau trei personaje. Palide, nemişcate – uitându-se pur şi simplu la mine. Anton Moe. Grete Smitt. Şi Rita Willumsen. Maşina de pompieri şi-a făcut apoi apariţia din întuneric, urcând încet serpentina de la Geitesvingen. Niciun sunet de sirenă, nicio lumină. Cobora dintr-o viteză în alta, motorul ei făcea tot mai mult zgomot, înaintând tot mai lent. Apoi s-a oprit de tot, începând să alunece la vale, către întunericul din care ieşise. Un bărbat crăcănat şi-a făcut apariţia din hambar. Kurt Olsen, purtând mănuşile de box ale tatei.

Am deschis ochii. Încăperea zăcea cufundată în întuneric. Nu ardea nimic. Se auzea însă duduitul unui motor. Nu, nu un duduit, geamătul unei maşini care îşi tura cu furie motorul. Fantoma Jaguarului escaladând peretele de stâncă al prăpastiei Huken. Apoi am simţit că mă trezesc de tot şi am distins zgomotul ca de tractor al unui Land Rover.

Mi-am pus pantalonii şi am coborât la parter.

— Te-am trezit?

Kurt Olsen stătea pe treptele de la intrare, cu o ţigară aprinsă în colţul gurii şi ţinându-şi policele vârâte sub curea.

— E cam devreme, am spus.

Nu mă uitasem la ceas, însă când m-am uitat spre răsărit n-am văzut nicio geană de lumină.

— N-am avut somn, a spus el. Ieri am terminat de cercetat barăcile muncitorilor de lângă şantier şi nu l-am

găsit nici pe Poul Hansen, nici maşina lui, nici vreun semn că ar fi trecut pe-acolo. Iar acum staţia de bază a încetat să mai capteze vreun semnal de la telefonul lui, aşa că fie i-a murit bateria, fie şi-a închis el telefonul. Doar că în noaptea asta mi-a trecut un lucru prin cap şi am vrut să-l verific cât mai repede.

M-am străduit să-mi adun gândurile.

— Eşti singur?

— Te gândeşti la Martinsen? m-a întrebat Olsen.

A rânjit. Habar n-aveam ce trebuia să însemne.

— N-am găsit niciun motiv să-i scol din pat pe cei de la KRIPOS. Nu durează mult.

În clipa următoare am auzit în spatele meu zgomot de paşi.

— Ce s-a întâmplat, Kurt?

Era Carl, ameţit de somn, însă enervant de binedispus, aşa cum e el întotdeauna dimineaţa.

— Ai pornit la atac din zori?

— Bună dimineaţa, Carl. Roy, ultima dată când am fost aici ai spus că în dimineaţa în care a murit Willumsen te-a trezit un zgomot pe care l-ai atribuit unui Jaguar. Doar că apoi sunetul a încetat, iar tu te-ai gândit că poate îl visaseşi.

— Da?

— Apoi mi-am amintit cât de alunecos a fost drumul la Geitesvingen când am venit aici. Ceea ce înseamnă că ar fi posibil – şi când spun asta trebuie să ştii că de vină e doar creierul meu, care nu încetează să caute dezlegarea misterului –, că ar fi posibil să nu fi fost un vis. Că tu chiar ai auzit Jaguarul, care pur şi simplu n-a reuşit să treacă de ultima serpentină, alunecând cu spatele, iar apoi…

Olsen a făcut o pauză teatrală, scuturând scrumul ţigării.

— Tu crezi… m-am forţat eu să par uluit. Tu chiar crezi că…

— Oricum, vreau să verific. Nouăzeci la sută din munca unui detectiv…

— …e urmărire de piste care nu duc nicăieri, i-am luat eu vorba din gură. *Crime adevărate.* Am citit şi eu articolul ăla.

Fascinant, nu-i aşa? Ai aruncat o privire în Huken?

Kurt Olsen a scuipat într-o latură a treptelor de la intrare, părând nemulţumit.

— Am încercat, însă e întuneric, iar prăpastia e adâncă, aşa că am nevoie de cineva care să mă ţină ca să pot coborî suficient şi să arunc o privire.

— Sigur, am spus. Ai nevoie de lanternă?

— Am lanternă, a spus el, punându-şi ţigara înapoi în colţul gurii şi arătându-mi un obiect mic, ca un cârnat afumat.

— Vin şi eu cu tine, s-a oferit Carl, repezindu-se în şlapi pe scara interioară, ca să se îmbrace.

Ne-am dus tustrei la Geitesvingen, acolo unde Land Roverul lui Olsen stătea parcat cu farurile din faţă aprinse, luminând marginea prăpastiei. Schimbarea vremii făcuse ca temperatura să crească până aproape de zero grade. Kurt Olsen a scos o frânghie din portbagajul maşinii, legându-şi-o în jurul taliei.

— Unul dintre voi să ţină asta, a spus el, întinzându-i lui Carl capătul liber al funiei şi apropiindu-se cu băgare de seamă de marginea drumului, de locul în care începea o pantă abruptă, de piatră, lată de câţiva metri, înainte ca prăpastia să devină aproape verticală.

În vreme ce şeful de post stătea acolo, cu spatele la noi şi aplecându-se în faţă, Carl şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— O să găsească cadavrul, mi-a şoptit el printre dinţi. Şi-o să-şi dea seama că ceva nu e în regulă.

Faţa lui Carl lucea de transpiraţie şi i se simţea panica în voce.

— Ar trebui să… a continuat Carl, arătând către Olsen.

— Trebuie să gândeşti logic! m-am răstit eu la el, dar în şoaptă. *Va găsi* cadavrul, însă nu va fi nimic în neregulă.

Chiar în momentul ăla Kurt Olsen s-a întors către noi. În întuneric, ţigara lui părea o lumină de frână miniaturală.

— Poate am face bine să legăm capătul funiei de bara de protecţie, a spus el. Altfel riscăm să alunecăm cu toţii în prăpastie.

Am luat capătul frânghiei din mâinile lui Carl, l-am legat de bara de protecţie şi i-am făcut semn lui Kurt că totul e în regulă – apoi l-am scrutat discret cu privirea pe Carl.

Kurt a început să coboare mica pantă şi s-a aplecat, în vreme ce eu mă asiguram că frânghia rămâne întinsă. Şi-a aprins lanterna şi a îndreptat-o către hău.

— Vezi ceva? l-am întrebat eu.

— *O, daaa, a* răspuns Kurt Olsen.

Nişte nori joşi, în diverse nuanţe de albastru-metalic, filtrau lumina soarelui în timp ce echipa trimisă de KRIPOS îi cobora pe Sulesund şi pe alţi doi colegi de-ai lor în Huken. Sulesund purta un costum matlasat şi îşi luase cu sine foehnul. Martinsen stătea pe margine, ţinându-şi mâinile încrucişate-n piept, observând cu atenţie toată operaţiunea.

— Aţi ajuns repede, am comentat eu.

— S-a anunţat că o să ningă, a spus ea. Şi e greu să investighezi un loc al crimei sub un metru de zăpadă.

— Ştiţi că e periculos să cobori acolo jos?

— Ne-a spus Olsen, însă când temperatura scade sub zero grade, rocile nu se mai clatină atât de uşor, a spus ea. Apa din crăpături se dilată din pricina îngheţului, apasă pietrele din jur, dar acţionează ca un liant. Abia când se topeşte încep pietrele să cadă.

Părea că ştia ce zice.

— OK, am ajuns jos, am auzit vocea lui Sulesund în difuzorul walkie-talkie-ului. Terminat.

— Aşteptăm cu nerăbdare. Terminat.

Aşa că ne-am pus să aşteptăm.

— Walkie-talkie-urile astea par din Epoca de Piatră, nu? De ce nu folosiţi telefoanele mobile?

— De unde ştii că există semnal pe fundul prăpastiei? a întrebat ea, uitându-se la mine.

Oare tocmai îmi sugerase că mă dădusem de gol? Că şi eu coborâsem până acolo? Încă stăruia în mintea ei o umbră de bănuială?

— Păi, am spus eu, vârându-mi o priză de tutun sub buză, dacă staţia de bază a captat semnale de la telefonul lui

Poul Hansen *după* ce şi-a găsit sfârşitul pe fundul prăpastiei, asta nu dovedeşte că e semnal acolo?

— Am face bine să aşteptăm şi să vedem dacă telefonul lui chiar se află acolo, a răspuns Martinsen.

În clipa următoare, walkie-talkie-ul a început din nou să bâzâie.

— E un cadavru, s-a auzit vocea lui Sulesund. Făcut zob, însă sigur e Poul Hansen. E ţeapăn ca un sloi de gheaţă, aşa că ne putem lua gândul de la data exactă a morţii.

Martinsen şi-a apropiat gura de aparatul negru.

— Îi vezi telefonul mobil pe undeva?

— Nu, a răspuns Sulesund. Adică da. Ålgard tocmai i l-a găsit în buzunarul de la geacă. Terminat.

— Scanează cadavrul, adu telefonul mobil şi întoarce-te sus. Terminat.

— Recepţionat.

— Ferma asta vă aparţine? m-a întrebat Martinsen, prinzându-şi la centură walkie-talkie-ul.

— Eu şi fratele meu suntem coproprietari, am răspuns.

— E frumos aici, a spus ea, admirând peisajul, aşa cum o făcuse şi din bucătărie, în ziua dinainte.

Bănuiesc că era genul de om căruia nu-i scapă niciun amănunt.

— Vă pricepeţi să administraţi o fermă? am întrebat-o eu.

— Nu, a răspuns ea. Dar dumneavoastră?

— Nu.

Am început amândoi să râdem.

Mi-am scos cutiuţa cu tutun şi am luat o priză; i-am oferit şi ei.

— Nu, mulţumesc, m-a refuzat ea.

— V-aţi lăsat? am întrebat-o.

— Se vede?

— Când am deschis cutia, v-aţi uitat la ea ca cineva care a mai folosit.

— OK, atunci daţi-mi şi mie.

— N-aş vrea să fiu persoana care…

— Doar o priză.

I-am întins cutia.

— De ce n-a venit şi Kurt Olsen? am întrebat-o.

— Şeful vostru de post e la birou, rezolvând alte cazuri, a răspuns ea cu un zâmbet şugubăţ.

Cu arătătorul şi degetul mijlociu, şi-a vârât tutunul sub buzele ei roşii, umede.

— În timp ce percheziţionam barăcile muncitorilor, am dat peste un leton, unul dintre muncitori.

— Eu credeam că barăcile au fost închise până la redeschiderea şantierului.

— Da, au fost, însă letonul voia să economisească bani aşa că, în loc să se ducă acasă de Crăciun, a preferat să stea ilegal în baracă. Primul lucru pe care l-a spus când i-a bătut poliţia la uşă a fost „Nu eu am pornit focul”. Se pare că de Revelion a coborât în sat ca să privească focurile de artificii, iar când s-a întors la hotel, puţin după miezul nopţii, a văzut o maşină trecând pe lângă el, la vale. Când a ajuns acolo, hotelul era deja cuprins de flăcări. El a fost cel care a dat telefon, raportând incendiul. Fără să-şi spună numele, evident. N-a spus poliţiei nimic despre maşină, pentru că s-ar fi descoperit că locuise în baraca muncitorilor pe toată durata Crăciunului şi şi-ar fi pierdut slujba. Oricum, a fost atât de orbit de farurile maşinii încât n-a putut spune poliţiei ce marcă era sau ce culoare. N-a văzut decât că una dintre luminile de frână nu funcţiona. Olsen tocmai stă de vorbă cu el.

— Credeţi că toate astea au vreo legătură cu uciderea lui Willumsen?

Martinsen a dat din umeri.

— Nu excludem posibilitatea.

— Ce impresie v-a făcut letonul?

— E nevinovat, a răspuns ea.

Era ceva diferit la ea, era mai relaxată. Relaxarea de nicotină. Am clătinat din cap.

— În general, dumneavoastră sunteţi destul de sigură cine e vinovat şi cine nu, nu-i aşa?

— *Destul* de sigură, a răspuns ea, dând să spună şi altceva, însă chiar atunci capul lui Sulesund şi-a făcut apariţia peste buza prăpastiei.

Folosise un blocator ca să urce, iar acum îşi dăduse jos hamul, intrând în maşina celor de la KRIPOS. A conectat foehnul la laptop şi a început să tasteze ceva.

— GSR! a strigat el prin portiera deschisă. Nu încape nicio îndoială, Poul a tras un foc de armă cu puţin timp înainte să moară. Iar din ce văd eu, urmele se potrivesc cu cele găsite la locul crimei.

— Şi *asta* puteţi vedea cu aparatul ăla? am întrebat-o eu pe Martinsen.

— Putem vedea când e vorba de acelaşi gen de muniţie şi, dacă avem noroc, dacă urmele GSR de pe pielea lui Poul Hansen provin din acelaşi tip de pistol. Acum însă succesiunea evenimentelor a devenit destul de clară.

— Şi anume?

— Poul Hansen l-a împuşcat pe Willum Willumsen în dormitorul lui, cândva în zori, apoi a condus până aici ca să încerce să obţină de la Carl banii pe care i-i datora Willumsen, însă Jaguarul a alunecat pe gheaţa de la Geitesvingen şi…

Agentul Martinsen s-a oprit brusc, zâmbind.

— Şeful vostru de post n-ar fi prea încântat să afle cu câtă atenţie urmăriţi investigaţia, domnule Opgard.

— Promit să nu-i spun.

A început să râdă.

— Oricum, ca să putem păstra bunele relaţii de muncă, cred că ar fi bine dacă-i spun că dumneavoastră aţi stat mai mult prin casă cât am fost noi aici.

— Mi se pare corect, am spus eu, trăgându-mi fermoarul gecii. Oricum, cazul pare ca şi elucidat.

A strâns din buze, ca să-mi dea de înţeles că poliţiştii nu pot răspunde la astfel de întrebări, clipind în acelaşi timp din ambii ochi în semn de da.

— Ce ziceţi de o cafea? am întrebat-o.

Preţ de o clipă a părut nedumerită.

— Pentru că e *foarte* frig, am continuat eu. Aş putea să vă aduc un ibric aici.

— Mulţumesc, însă ne-am adus şi noi cafea.

— Desigur, am spus eu, răsucindu-mă pe călcâie şi

îndepărtându-mă.

Eram convins că mă urmăreşte cu privirea. Nu că ar fi fost neapărat interesată, însă te uiţi la ce cururi poţi. M-am gândit la gaura din găleata emailată şi la faptul că glonţul tras de danez fusese cât pe ce să mă nimerească în cap. Profesionist, dacă te gândeşti că maşina se afla în mişcare. Şi ce bine că prăpastia era atât de adâncă, pentru că din parbrizul Jaguarului nu mai rămăsese nimic, nici gaura de glonţ, care ar fi putut ridica semne de întrebare cu privire la locul şi momentul în care Poul Hansen apăsase pe trăgaci.

— Ei, cum a fost? m-a întrebat Carl, care stătea cu Shannon la masa din bucătărie.

— Îţi voi răspunde ca Kurt Olsen, am răspuns eu, îndreptându-mă către aragaz. *O, daaa!*

60

Pe la trei a început să ningă.

— Priviţi, a spus Shannon uitându-se prin geamurile subţiri ale grădinii de iarnă. Totul a început să dispară.

Fulgi mari, dolofani, de zăpadă cădeau din cer, acoperind pământul ca un puf. Avea dreptate – peste câteva ore totul a dispărut.

— În seara asta mă întorc la Kristiansand, i-am anunţat. Se pare că sărbătorile au luat câţiva dintre angajaţi prin surprindere, iar treburile s-au cam aglomerat.

— Ţinem legătura, a spus Carl.

— Da, ţinem legătura, a repetat şi Shannon, atingându-mă cu piciorul pe sub masă.

★

La şapte seara, când am plecat de la Opgard, ninsoarea se oprise temporar. M-am gândit c-aş face bine să-mi umplu rezervorul, aşa că m-am oprit la benzinărie, unde am zărit-o pe Julie cum se face nevăzută prin uşile noi, culisante. Se vedea o singură maşină, parcată unde-şi făcea de obicei veacul gaşca de vitezomani – Fordul Granada, tunat, al lui Alex. Am oprit maşina sub becurile puternice care luminau pompele, am coborât şi am început să-mi umplu rezervorul. Fordul se afla la numai câţiva metri de mine, iar lumina stradală din apropiere, care cădea pe capota maro-aurie şi pe parbriz, făcea ca eu şi Alex să ne vedem bine. El rămăsese singur, aşezat pe locul şoferului şi aşteptând-o pe Julie să revină, probabil cu o pizza. Dup-aia s-ar fi dus acasă să se uite la un film. Cam asta fac oamenii de pe-aici când încep o relaţie serioasă. Ies din circulaţie, cum s-ar zice. Alex s-a prefăcut că nu mă vede, până când am pus la loc pompa şi m-am apropiat de maşina lui. Atunci a devenit brusc extrem de ocupat: şi-a aruncat ţigara recent aprinsă şi jarul ei a început să dănţuiască pe asfaltul deszăpezit de sub acoperişul pompelor, apoi a ridicat geamul maşinii. Poate îi spusese cineva că fusese norocos de Revelion că Roy Opgard n-avusese chef de bătaie,

repovestindu-i câteva dintre încăierările de la Årtun. L-am văzut chiar cum blochează portiera.

M-am oprit lângă Fordul Granada şi i-am bătut în geam.

A coborât geamul doar vreo doi centimetri.

— Da?

— Vreau să-ţi fac o sugestie.

— Da? s-a mirat el.

Probabil îşi imagina că-i propun o revanşă şi, din câte-mi dădeam seama, nu-l interesa deloc aşa ceva.

— Sunt sigur că Julie ţi-a povestit ce s-a întâmplat între noi în noaptea de Revelion, înainte să-ţi faci tu apariţia. Poate că te-a rugat să-ţi ceri scuze, însă ştiu că unui tip ca tine nu-i vine uşor s-o facă. Ştiu asta pentru că şi eu am fost aşa. Dacă te rog acum să-ţi ceri scuze, nu o fac de dragul meu sau al tău. Dar e important pentru Julie. Tu eşti băiatul ei, iar eu sunt singurul şef care s-a purtat frumos cu ea.

Alex se zgâia la mine şi-aşa am ştiut că înţelege ce-i spun.

— Ca să arate cum trebuie, acum mă duc să-mi alimentez în continuare maşina, fără să mă grăbesc. Când Julie îşi face apariţia, tu o să ieşi din maşină şi o să te apropii de mine; o să lămurim neînţelegerile dintre noi în aşa fel încât să vadă şi să audă ce faci.

Alex s-a holbat la mine, ţinându-şi gura întredeschisă. Habar n-aveam dacă e un tip inteligent, însă în momentul în care şi-a închis gura, mi-am dat seama că înţelesese că toată chestia asta ar fi rezolvat câteva probleme. În primul rând, Julie nu i-ar mai fi reproşat că n-are curaj să-i ceară scuze lui Roy Opgard. În al doilea rând, nu mai era nevoie să-şi păzească spatele, aşteptându-mă să mă răzbun.

A încuviinţat.

— Ne vedem, am spus eu, revenind lângă maşina mea.

M-am aşezat în spatele pompei, aşa că, peste un minut, când a ieşit din magazinul benzinăriei, Julie nu m-a putut vedea. Am auzit cum intră în maşină, trântind portiera. Câteva secunde mai târziu s-a auzit altă portieră, apoi l-am văzut pe Alex cum se apropie şi se opreşte în dreptul meu.

— Îmi pare rău, a spus el întinzându-mi mâna.

— Chestii din astea se mai întâmplă, am răspuns eu, văzând-o peste umărul lui pe Julie cum se holbează uimită la noi. Dar, Alex…?

— Da?

— Două lucruri. Unu: fii blând cu ea. Doi: nu mai arunca ţigări aprinse când ai parcat atât de aproape de pompe.

A înghiţit în sec şi a mai dat o dată din cap.

— O s-o ridic, a spus el.

— Nu, am zis eu. O ridic eu după ce plecaţi, OK?

— OK, a răspuns Alex, adăugând apoi, din priviri, un „mulţumesc”.

Când Fordul a trecut pe lângă mine, Julie mi-a făcut veselă cu mâna.

M-am urcat în maşină şi am demarat. Încet-încet, vremea ceva mai blândă făcuse drumurile mai periculoase. Am trecut pe lângă indicator, însă nu m-am mai uitat în oglindă.

PARTEA A ŞAPTEA

61

În a doua săptămână din ianuarie am primit o invitaţie să particip la o întrunire a companiei Hotelul montan cu Spa Os SRC. Întrunirea fusese planificată să aibă loc în prima săptămână din februarie. Ordinea de zi era simplă şi conţinea un singur punct: *Ce facem mai departe?*

Felul în care fusese formulat deschidea tot felul de posibilităţi. Oare hotelul ar fi trebuit să fie desfiinţat? Sau vândut altcuiva şi numai compania să fie desfiinţată? Sau poate că proiectul ar trebui să continue cu un nou plan de construcţie?

Întrunirea trebuia să înceapă abia la şapte, însă eu puteam fi văzut parcând în curtea fermei Opgard la ora unu. Un soare alb, metalic, strălucea pe un cer senin şi părea să se fi înălţat peste crestele munţilor mai mult decât în zilele când fusesem ultima dată acasă. Doar ce-am ieşit din maşină şi-am văzut-o pe Shannon în pragul uşii; era atât de frumoasă încât simţeam că mă dor ochii.

— Am învăţat să mă dau cu astea, a spus ea, ţinând încântată în mâini o pereche de schiuri.

A trebuit să mă abţin să n-o iau în braţe. Cu numai patru zile în urmă împărţiserăm un pat în Notodden. Încă îi simţeam căldura pe piele şi gustul pe limbă.

— E talentată! a comentat Carl, ieşind din casă cu clăparii mei de schi. Haideţi să dăm o fugă până la hotel.

Ne-am luat schiurile din hambar, ni le-am pus şi am pornit la drum. Carl exagerase, evident. Shannon a reuşit să rămână în picioare, căzând doar de câteva ori, însă numai *talentată* nu era.

— Cred că mă ajută că am făcut surfing în copilărie, a spus ea, mândră de propriile performanţe. Te ajută să-ţi ţii echilibrul şi…

Chiar atunci a slobozit un ţipăt: unul dintre schiurile ei a luat-o înainte, făcând-o să cadă în fund pe zăpada proaspătă.

Eu şi Carl ne stricam de râs. Shannon a încercat să facă

pe supărata, însă imediat a început şi ea să râdă. În vreme ce o ajutam să se ridice în picioare, am simţit palma lui Carl pe spatele meu. Apoi m-a strâns uşor de gât. În tot acest timp mă fixase cu ochii lui albaştri. Arăta mai bine decât la Crăciun. Slăbise puţin, se mişca cu mai multă vioiciune, albul ochilor lui era ceva mai limpede – până şi dicţia i se îmbunătăţise.

— Ei? a spus Carl sprijinindu-se în beţele de schi. Vezi?

Tot ce puteam vedea erau aceleaşi ruine arse, care fuseseră acolo şi cu o lună mai devreme.

— Îl poţi vedea? Noul hotel?

— Nu.

Carl a început să râdă.

— Atunci mai aşteaptă. Paisprezece luni. Am vorbit cu oamenii mei şi – la naiba! – îl vom construi în paisprezece luni. Peste o lună vom tăia panglica noului şantier. Iar evenimentul va fi mai somptuos decât ultima dată. Anna Falla a fost de acord să vină şi să taie panglica cu mâna ei.

Am dat din cap. Membru ales al Stortinget[34], şefa Comitetului pentru Afaceri şi Industrie. Suna impresionant.

— Iar după aia, o petrecere la Årtun, pentru tot satul, ca în vremurile bune.

— Nimic nu mai poate să fie ca-n vremurile alea, Carl.

— Aşteaptă şi-o să vezi. Îl voi ruga pe Rod să adune vechea trupă.

— Glumeşti! am început eu să râd.

Rod. Parlamentul însuşi n-ar fi putut trimite pe cineva comparabil cu el.

Carl şi-a răsucit capul:

— Shannon?

Între timp ea reuşise, cu chiu, cu vai, să ajungă în vârful dâmbului din spatele nostru.

— E *bakglatt.* Tot alunec pe spate, a spus ea, zâmbind şi gâfâind în acelaşi timp. Mişto cuvânt norvegian. E uşor să aluneci în spate, nu la fel de uşor în faţă.

— Nu vrei să-i arăţi unchiului Roy cum ai învăţat să schiezi la vale? a întrebat-o Carl, arătând spre o pantă

[34] Stortinget – Parlamentul (Adunarea Constituantă a) Norvegiei *(N. t.).*

adăpostită.

Zăpada proaspătă strălucea ca un covor de diamante.

Shannon s-a strâmbat la el:

— N-am de gând să devin distracţia voastră.

— Gândeşte-te că aluneci cu placa de surf pe valurile de la Surfer’s Point, în Barbados, a continuat el s-o tachineze.

Shannon l-a ameninţat cu unul dintre beţele de schi, cât pe ce să-şi piardă din nou echilibrul. Carl a început să râdă.

— Nu vrei să-i arăţi tu cum se schiază? m-a întrebat Carl.

— Nu, am răspuns eu, închizându-mi ochii.

Începuseră să mă doară, chiar dacă purtam ochelari de soare.

— Nu vreau să vă stric distracţia.

— Adică nu vrea să strice zăpada proaspătă, l-am auzit pe Carl spunându-i lui Shannon. Chestia asta îl scotea pe tata din minţi. Ajungeam în vârful câte unei pante perfecte, acoperite cu zăpadă imaculată, fină ca o pudră, iar el îl ruga pe Roy să coboare primul, pentru că el era cel mai bun schior dintre noi – iar Roy întotdeauna refuza. Spunea că peisajul e frumos şi nu vrea să-l strice cu schiurile lui.

— Eu, una, îl înţeleg, a spus Shannon.

— Nu şi tata, a continuat Carl. El spunea că, dacă nu strici nimic, nu ajungi nicăieri.

Ne-am scos schiurile, ne-am aşezat pe ele şi am împărţit o portocală.

— Ştiai că portocalii sunt originari din Barbados? a întrebat Carl, mijindu-şi ochii în direcţia mea.

— Te înşeli, arborii de grepfrut sunt originari din Barbados, l-a corectat Shannon. Şi nici măcar asta nu e sigur, însă…

Shannon s-a uitat la mine înainte să continue.

— Adevărata istorie este compusă din toate lucrurile pe care nu le cunoaştem.

Am terminat de mâncat portocala şi Shannon ne-a anunţat că se întoarce acasă, ca să nu ne facă s-o aşteptăm pe drum.

Am rămas pe loc împreună cu Carl, urmărind-o cum dispare peste coama dâmbului.

Apoi Carl a lăsat să-i scape un oftat adânc:

— Incendiul ăla nenorocit…

— Au mai apărut amănunte despre ce s-a întâmplat?

— Se ştie doar că a fost iscat cu intenţie şi că cineva a pus acolo o rachetă ca să pară că a fost un accident. Iar lituanianul ăla…

— Letonul.

— …n-a fost în stare să spună nici măcar ce marcă era maşina pe care a văzut-o, aşa că poliţia încă nu exclude posibilitatea ca el să fi fost făptaşul.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Piroman. Sau poate că l-a plătit cineva. În satul nostru există câteva persoane geloase, care urăsc hotelul ăsta din toţi rărunchii, Roy.

— Ne urăsc pe noi, adică.

— Şi pe noi.

Chiar atunci s-a auzit un urlet îndepărtat, de câine. Cineva spunea că văzuse urme de lup pe munte. Chiar şi urme de urs. Era posibil, desigur, dar destul de improbabil. Aproape nimic nu e imposibil. E doar o chestiune de timp, apoi totul se poate întâmpla.

— Eu îl cred pe cuvânt, am spus.

— Pe cine, pe lituanian?

— Nici măcar un piroman nu şi-ar dori să continue să trăiască pe terenul pe care l-a incendiat singur. Iar dacă a fost plătit s-o facă, de ce-ar fi complicat lucrurile spunând că a văzut o maşină cu stopurile defecte îndepărtându-se de şantier? Ar fi putut spune că hotelul deja ardea când a ajuns; sau că dormea în baracă şi că habar n-avea ce se întâmplase. Şi să lase poliţia să descopere dacă de vină a fost racheta sau altceva.

— Nu toată lumea gândeşte la fel de logic ca tine, Roy.

Mi-am pus sub buză o nouă priză de tutun.

— Probabil. Dar cine te urăşte suficient de mult ca să fie în stare să dea foc hotelului?

— Păi, ia să vedem. Kurt Olsen, pentru că încă e convins că avem o legătură cu moartea lui taică-său. Erik Nerrel, după ce l-ai umilit cu fotografiile cu el în pielea goală, pe

care l-am făcut să le trimită. Simon Nergard, pentru că el… pentru că locuieşte la ferma Nergard, pentru că l-ai bătut şi pentru că ne-a urât dintotdeauna.

— Cum rămâne cu Dan Krane?

— Nu. El şi Mari deţin acţiuni la hotel.

— Pe numele cui sunt acţiunile?

— Pe numele lui Mari.

— Din câte o cunosc eu pe Mari, cred că la ei în casă bunurile nu sunt comune.

— Sigur. Însă Dan nu i-ar face niciodată vreun rău lui Mari…

— Nu? Gândeşte-te că vorbim despre un om pe care soţia l-a înşelat, iar cel cu care l-a înşelat eşti tu. Despre un om care a fost ameninţat, cenzurat şi umilit de către recuperator pentru că voia să scrie un articol despre hotel – un articol critic, dar care spunea adevărul. Un om care şi-a pierdut prietenii sus-puşi, fiind nevoit să-şi petreacă Revelionul în compania unor indivizi ca mine. Mariajul lor era deja pe butuci, iar de Revelion el plănuia să bată ultimul cui în sicriu scriind un editorial revelator, în care şi-ar fi asasinat moral socrul. Crezi că un astfel de om nu i-ar face niciodată vreun rău celei care i-a provocat atâta suferinţă? Mai ales dacă asta ar însemna deopotrivă şi distrugerea ta? La petrecerea lui Stanley, eu am văzut un Dan Krane înfrânt, însă capabil să meargă până-n pânzele albe.

— Până-n pânzele albe?

— Ai idee cât de înspăimântător e să ştii că persoana care îţi ameninţă viaţa este una care ştie exact ce butoane trebuie să apese în cazul tău?

— Aşa şi-aşa, a răspuns Carl, adresându-mi o privire piezişă.

— Îţi mănâncă sufletul, cum s-ar zice.

— Da, a spus Carl în şoaptă.

— Şi apoi ce urmează?

— În cele din urmă ajungi să nu-ţi mai fie teamă.

— Da, am spus eu. Te doare-n cur, ai prefera să mori. Să te autodistrugi sau să-l distrugi pe cel care te ameninţă. Să

ucizi, să dai foc. Orice, numai să nu continui să te simţi înspăimântat. Asta înseamnă să mergi până-n pânzele albe.

— Da, a spus Carl. Pânzele. Şi e mai bine să te afli de cealaltă parte a lor, orice-ar fi.

O vreme am rămas amândoi tăcuţi. Am auzit deasupra noastră un fâlfâit rapid de aripi. O umbră a străbătut, pieziş, zăpada. Probabil un cocoş-de-munte. Nu m-am uitat să văd.

— Ea pare fericită, am spus. Shannon.

— Bineînţeles, a răspuns Carl. Crede că va obţine hotelul visat, exact aşa cum l-a proiectat.

— Crede?

Carl a dat din cap. Părea că începuse să se pleoştească, iar zâmbetul luminos i se şterse de pe faţă.

— Încă nu i-am spus, însă presa a aflat cumva că hotelul nu era asigurat împotriva incendiilor. Acum numai banii de la Willumsen mai ţin proiectul pe linia de plutire. Probabil că Dan Krane a strecurat informaţia.

— Lua-l-ar naiba!

— Oamenii îşi fac griji pentru banii lor. Până şi membrii consiliului de administraţie au început să bombăne, spunând că ar vrea să se retragă cât lucrurile arată încă bine. Şedinţa din seara asta ar putea fi începutul sfârşitului, Roy.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să fac tot posibilul să le schimb starea de spirit. Însă după discursul ăla sforăitor ţinut de Aas la funeraliile lui Willumsen, după articolul lui Dan – şi ţinând cont de toate bârfele care au împânzit satul –, n-aş putea spune că mă bucur de mare încredere.

— Oamenii de pe-aici te cunosc, am spus. Asta e mai important decât ce-a scris sau a spus nu ştiu ce gazetar străin de doi bani. Şi vor uita ce-a spus Aas când te vor vedea din nou impunându-ţi cu fermitate punctul de vedere. Când vor vedea că tipul ăsta de la ferma Opgard nu renunţă la visul lui nici măcar după ce a fost pus la pământ.

Carl s-a uitat la mine:

— Aşa crezi?

I-am dat un pumn în umăr.

— Ştii cum se zice: tuturor le plac poveştile cu fii rătăcitori. Oricum, munca cu adevărat complicată şi investiţiile cele mai costisitoare au fost deja făcute. Tot ce ţi-a mai rămas e să înalţi clădirea propriu-zisă. Ar fi o tâmpenie să te dai bătut tocmai acum. Poţi face asta, frati-miu.

Carl mi-a pus o mână pe umăr.

— Mulţumesc, Roy. Îţi mulţumesc că încă mai crezi în mine.

— Problema este cum să facem ca toată lumea să aprobe proiectul iniţial al lui Shannon. Membrii consiliului vor în continuare troli şi buşteni. Va trebui să faci aşa fel încât investitorii să accepte costurile suplimentare pentru materialele şi soluţiile propuse de Shannon.

Carl şi-a îndreptat spatele. Aveam impresia că reuşisem să-i injectez o doză de optimism.

— Am discutat cu Shannon despre asta. Când am prezentat prima dată schiţele în faţa investitorilor, problema a fost că n-am dat suficientă importanţă aspectului vizual – totul părea trist şi cenuşiu. Între timp Shannon a făcut câteva desene şi schiţe noi, folosind nişte perspective dinamice şi nişte culori mai vesele. Cea mai mare diferenţă e că acum imaginea hotelului este una estivală, nu hibernală. În desenele iniţiale, tot cimentul ăla se pierdea într-un peisaj monoton, de iarnă, iar hotelul arăta ca o extensie a iernii pe care oamenii de pe-aici o urăsc, nu? Acum am făcut un peisaj plin de culori, care împrumută lumina şi culorile reflectate de structura de ciment. Hotelul iese din fundal şi nu mai arată ca un buncăr care încearcă să se camufleze în peisaj.

— *Same shit, new wrapping?*[35] am întrebat eu în engleză.

— Şi nimeni n-o să-şi dea seama despre ce e vorba. Îţi promit că-şi vor ieşi din minţi de entuziasm.

Carl părea că preluase din nou frâiele. Dinţii lui albi străluceau în soare.

— Vor fi ca nişte aborigeni care primesc în dar nişte

[35] *Same shit, new wrapping* – (eng. orig.) Acelaşi căcăt, doar altfel ambalat *(N. t.).*

mărgele de sticlă, am zâmbit şi eu.

— Perlele sunt destul de autentice, doar că de data asta le vom lustrui puţin înainte să le oferim.

— Mi se pare destul de corect, am spus.

— Destul de corect.

— Trebuie să faci ce e de făcut.

— Aşa e, a încuviinţat Carl, îndreptându-şi privirea către apus.

L-am auzit cum inspiră adânc, apoi l-am văzut cum îşi pleoştește uşor umerii. Iar lăsase frâiele din mână?

— Chiar şi când ştii că ce faci este foarte, foarte greşit, a spus Carl.

— Ai dreptate, am răspuns eu, deşi îmi dădusem seama că se referise la altceva.

M-am uitat la urmele de schiuri pe care le lăsase Shannon pe zăpadă.

— Şi totuşi continuăm s-o facem, a spus el cu glas scăzut, însă rostind cuvintele cu dicţia lui nouă şi limpede. Zi de zi. Noapte de noapte. Comiţând acelaşi păcat.

Mi-am ţinut răsuflarea. Desigur, poate că vorbea despre tata. Sau despre el şi Mari. Dar, dacă nu mă înşelam, se gândea la Shannon. La Shannon şi la mine.

— De exemplu…

A vorbit cu jumătate de gură şi-a trebuit să înghită de câteva ori în sec înainte să poată continua.

— Ca atunci când Kurt Olsen s-a uitat în Huken, ca să caute Jaguarul. Ţin minte că m-am pierdut cu firea, crezând că iar o luăm de la capăt, că vom fi descoperiţi. Mi s-a părut că se repetă scena aia în care bătrânul Olsen a stat în acelaşi loc ca să vadă dacă roţile Cadillacului nu erau cumva perforate.

N-am spus nimic.

— Doar că atunci nu erai tu în preajmă ca să mă poţi opri. Eu l-am împins în prăpastie pe Sigmund Olsen, Roy.

Aveam gura uscată ca iasca, însă reuşisem să-mi recapăt răsuflarea.

— Dar sunt sigur că ai ştiut asta dintotdeauna, a adăugat.

Am continuat să mă uit la urmele de schiuri, apoi am dat uşor din cap, încuviinţând.

— Atunci, de ce nu m-ai lăsat niciodată să-ţi spun?

Am dat din umeri.

— N-ai vrut să devii părtaş la o crimă, a spus el.

— Tu chiar crezi că mi-e frică de asta? l-am întrebat eu, zâmbindu-i strâmb.

— Povestea cu Willumsen şi cu recuperatorul e altceva, a spus Carl. În cazul meu a fost vorba de un şef de post nevinovat.

— Pesemne că l-ai împins cu putere, pentru că a aterizat departe de peretele de piatră.

— L-am făcut să zboare, a spus Carl, închizând ochii.

Poate că soarele era prea puternic. Apoi i-a deschis din nou.

— Când te-am sunat la atelier, tu ţi-ai dat seama că nu fusese niciun accident. Doar că n-ai pus întrebări. Pentru că întotdeauna e mai uşor dacă nu le pui. E mai uşor să te prefaci că urâţenia nu există. Ca atunci când tata venea noaptea la noi în dormitor şi…

— Taci!

Carl a tăcut. Fâlfâit rapid de aripi. Poate aceeaşi pasăre, care revenea în locul din care plecase.

— Nu vreau să ştiu, Carl. Mereu am vrut să cred că eşti mai uman decât mine. Că nu eşti capabil să ucizi cu sânge-rece. Dar tot fratele meu eşti. Iar când l-ai împins, poate m-ai salvat pe mine, ca să nu fiu acuzat de uciderea mamei şi a tatei.

Carl s-a strâmbat, şi-a pus ochelarii de soare pe nas şi a aruncat în zăpadă coaja de portocală.

— Tuturor le plac poveştile cu fii rătăcitori. Lumea chiar spune chestia asta sau ai inventat-o tu acum?

N-am răspuns, m-am uitat la ceas.

— La benzinărie au probleme cu recepţia mărfii şi m-au întrebat dacă n-aş putea să le dau o mână de ajutor. Ne vedem la Årtun, la şapte.

— Dar o să rămâi peste noapte la noi?

— Mulţumesc, dar trebuie să mă duc direct acasă după

întrunire. Mâine în zori trebuie să fiu la muncă.

★

Deşi numai acţionarii aveau drept de vot, întrunirea de la Årtun s-a ţinut cu uşile deschise. Am ajuns devreme, am ocupat un loc pe rândul din spate şi am privit cum, treptat-treptat, sala se umple. Am observat că atmosfera de nerăbdare, de entuziasm, care caracterizase prima întrunire, desfăşurată cu optsprezece luni în urmă, lăsase loc uneia foarte diferite. Întunecată, sumbră. Domnea o tensiune s-o tai cu cuţitul, cum s-ar zice. Toată lumea era acolo la începutul şedinţei. Pe rândul din faţă i-am zărit pe Jo şi pe Mari Aas, aşezaţi lângă Voss Gilbert. Câteva rânduri în spatele lor: Stanley şi Dan Krane, unul lângă celălalt. Tot aşa, Grete Smitt se aşezase lângă Simon Nergard, stând aplecată peste umărul lui şi şuşotindu-i ceva la ureche. Dumnezeu ştie când deveniseră atât de apropiaţi. Anton Moe venise cu soţia. Julie şi Alex. Markus, care se învoise de la benzinărie. L-am surprins făcând un schimb de priviri cu Rita Willumsen, aşezată cu două rânduri mai în spate. Erik Nerell şi soţia lui stăteau lângă Kurt Olsen, însă când Erik a încercat să lege o conversaţie cu el, era evident că şeful de post n-avea chef. Probabil că Erik începuse să regrete că se aşezase acolo, însă acum n-ar mai fi avut unde să se mute.

La şapte fix Carl a păşit pe scenă. Sala de întruniri s-a cufundat în tăcere. Carl şi-a înălţat privirea. Nu-mi plăcea ce vedeam. Acum, când era atât de important pentru el să fie în formă maximă, să întoarcă din drum valul de negativism, să despartă apele ca Moise, fratele meu părea copleşit de gravitatea situaţiei. Părea să fi obosit înainte să fi început.

— Stimaţi concetăţeni, au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

Avea vocea nevolnică, îşi rotea aiurea privirea prin sală, de parcă ar fi vrut să stabilească un contact vizual cu cineva, izbindu-se însă de refuzul tuturor.

— Noi suntem oameni de la munte. Trăim într-un loc în care viaţa a fost dintotdeauna grea. Într-un loc în care a trebuit să ne descurcăm singuri.

Îmi imaginam că nu aşa deschizi o întrunire a acţionarilor, însă nici eu, nici majoritatea celor din sală n-aveam habar cum se desfăşoară o astfel de şedinţă.

— Pentru a supravieţui, am fost nevoiţi să adoptăm maxima pe care tata ne-o tot repeta mie şi fratelui meu: „Fă ceea ce trebuie făcut”, a continuat el, uitându-se la mine şi încetând să se mai agite.

Încă părea preocupat, dar pe buzele lui apăruse un zâmbet abia perceptibil.

— Prin urmare, asta şi facem. În fiecare zi, de fiecare dată. Nu pentru că putem, ci pentru că trebuie. Aşa că, de fiecare dată când ne confruntăm cu necazuri de tot felul, de fiecare dată când turma ni se prăvăleşte în prăpastie, de fiecare dată când o recoltă este distrusă de îngheţ sau de fiecare dată când satul rămâne izolat din pricina câte unei alunecări de teren, noi reuşim cumva să ne regăsim locul în această lume. Când se redirecţionează autostrada principală şi nu mai există nicio cale pentru lumea dinafară să ajungă la noi, atunci facem una. Construim un hotel montan.

Vocea fratelui meu devenise uşor mai animată. Reuşise chiar să-şi îndrepte spatele.

— Iar când hotelul arde şi din el nu mai rămân decât nişte ruine fumegânde, ne uităm la catastrofă şi simţim cum ne cuprinde disperarea…

Carl şi-a înălţat degetul arătător şi a continuat, ridicându-şi glasul:

— …dar numai o zi.

Privirea lui s-a îndepărtat de la mine, găsind între timp alte puncte de sprijin, alte invitaţii.

— Când plănuim ceva şi lucrurile nu se desfăşoară cum ne-am aşteptat, atunci *facem ceea ce este de făcut.* Facem alt plan. Înţelegem că lucrurile nu s-au petrecut aşa cum ne imaginaserăm. Foarte bine. Atunci să ne imaginăm altceva! a exclamat el, căutându-mi din nou privirea.

— Oamenii de la munte, ca noi, n-au timp de pierdut cu te miri ce sentimentalisme. Ei nu-şi permit să rămână cantonaţi în trecut. Aşa cum obişnuia să spună tata: „ucide-

ţi favoriţii şi copiii”[36]. Haideţi să privim către viitor, prieteni. Împreună.

A urmat o tăcere lungă, grăitoare. Oare mă înşelam sau Jo Aas tocmai încuviinţase, dând din cap? Da. Şi, de parcă ăsta ar fi fost semnalul pe care îl aşteptase, Carl a continuat.

— Pentru că noi suntem sortiţi să fim împreună, fie că ne place sau nu. Asemenea unei familii – voi, eu, toţi cei prezenţi aici în această seară –, formăm o comunitate hotărâtă de soartă, o comunitate din care nu ne putem sustrage. Noi, oamenii de la munte, din Os, vom eşua împreună. Sau ne vom ridica împreună.

Atmosfera din sală se schimbase. Încet, dar se simţea. Tensiunea iniţială se risipise. Mai persista, desigur, o umbră de scepticism. Şi, aşa cum era de aşteptat, persista şi dorinţa nemărturisită, dar nu mai puţin prezentă, ca fratele meu să răspundă la câteva întrebări vitale. Publicului însă îi plăcuse ce auzea. Şi ce spunea şi felul local în care o făcuse. Mi-am dat seama că începutul stângaci fusese unul premeditat. Că fratele meu înţelesese ceea ce-i spusesem eu: *tuturor le plac poveştile cu fii rătăcitori.*

Doar că în momentul următor, de îndată ce publicul a dat de înţeles că fusese captivat de discurs, Carl a făcut un pas înapoi, îndreptându-şi palmele spre cei prezenţi:

— Nu vă pot garanta absolut nimic. Viitorul este prea incert pentru aşa ceva, iar calităţile mele de profet sunt inexistente. Singurul lucru pe care *îl pot* garanta este că, dacă ne vom comporta asemenea unor individualişti, vom fi condamnaţi să dăm greş. Acum suntem ca oaia care s-a îndepărtat de turmă şi care va pieri fie mâncată, fie din pricina frigului. Împreună însă, şi numai împreună, avem o posibilitate, o *unică* posibilitate de a ieşi din marasmul în care ne aflăm din ziua în care hotelul a fost înghiţit de flăcări.

[36] *Kill/murder your darlings* – formularea îi este atribuită scriitorului britanic Sir Arthur Quiller-Couch şi se referă de fapt la puterea de a elimina pasaje literare scrise cu presupusă măiestrie, dar care nu-şi mai găsesc locul în varianta finală a unei lucrări *(N. t.).*

Carl a mai făcut o pauză, rămânând acolo, în semiîntunericul care domnea în partea din spate a podiumului. Pur şi simplu trebuia să-l admir. Ultima propoziţie fusese o capodoperă oratorică, care înfăptuise concomitent trei lucruri. Primul: să-l facă pe el să pară un individ onest, care admite că proiectul se află într-un mare impas, de vină pentru care e numai incendiul. Al doilea: să le predice celor prezenţi o inspirată lecţie de morală şi, în acelaşi timp, să le paseze tuturor responsabilitatea reluării construcţiei. Al treilea: să se arate precaut, subliniind că noul hotel nu reprezenta o soluţie lipsită de riscuri, ci doar o *posibilitate,* dând în acelaşi timp de înţeles că această posibilitate era unică, şi ca atare singura.

— Dar dacă vom face totul ca la carte, nu vom reuşi doar să ieşim din impas, a spus Carl, rămânând în semiîntuneric.

Eram aproape convins că motivul pentru care sosise devreme la Årtun fusese ca să aranjeze luminile. Pentru că, în momentul în care a păşit din nou în lumină, efectul vizual a fost la fel de impresionant ca lucrurile pe care le rostise. Bărbatul care păruse atât de obosit şi de preocupat când păşise pe podium se preschimbase brusc într-un demagog încrezător.

— Vom reuşi să facem Osul să înflorească! a tunat el. Şi vom face asta ridicând un hotel pentru a cărui construcţie nu vom mai recurge la tot felul de compromisuri, cum ar fi troli şi buşteni costisitori, pentru că în opinia noastră oamenii moderni, aflaţi în căutarea unei experienţe autentice, simt că pătrund pe teritoriul folclorului norvegian de îndată ce trec de hotarul propriului oraş. Muntele este ceea ce îi atrage şi nici în această privinţă nu ne permitem să facem vreun compromis. Aşa că vom construi un hotel care să respecte muntele, un hotel care se încadrează în peisaj, care se supune legilor inexorabile ale muntelui. Iar betonul este materialul care se apropie cel mai mult de acest ideal. Vom construi hotelul aşa nu pentru că ar fi mai ieftin, ci pentru că betonul este frumos.

Spunând asta, a adresat adunării o privire provocatoare, aşteptându-se parcă să audă obiecţii – însă toţi cei de-acolo

parcă încremeniseră.

— Betonul, acest beton, betonul *nostru* – a continuat el, de parcă ar fi rostit o incantaţie, impunând un ritm hipnotizant, de predicator din Armata Salvării, în vreme ce lovea, în acelaşi ritm, cu degetul, laptopul aşezat pe pupitru – e ca noi. E simplu, poate rezista furtunilor care se abat asupra noastră toamna, iarna, poate sfida avalanşele, tunetele şi trăsnetele, furtunile năprasnice, uraganele şi rachetele de Anul Nou. Într-un cuvânt, betonul este un material care, asemenea nouă, supravieţuieşte. Iar faptul că este asemenea nouă, dragi prieteni, îl face să fie frumos!

Carl se înţelesese evident din timp cu angajatul care mânuia proiectorul să intervină după această exclamaţie, pentru că imediat din difuzoare a început să se audă muzică. Iar hotelul – acelaşi hotel pe care îl văzusem în primele desene ale lui Shannon – şi-a făcut apariţia pe ecranul din spatele podiumului. Păduri debordând de verdeaţă. Soare strălucitor. Un pârâiaş zglobiu. Copii jucându-se, oameni îmbrăcaţi în haine uşoare, de vară, plimbându-se. Acum hotelul nu mai părea la fel de anost, semănând mai degrabă cu un fundal calm, stenic, al vieţii desenate de jur-împrejurul lui – ceva permanent, ca muntele însuşi. Arăta, într-un cuvânt, la fel de fantastic ca în descrierea lui Carl.

Am observat că încă îşi mai ţinea răsuflarea. La naiba, şi eu mi-o ţineam! Apoi sala a izbucnit.

Carl a lăsat aplauzele să se domolească, profitând de ele la maximum. Apoi s-a apropiat de marginea podiumului şi şi-a ridicat mâinile ca să se facă linişte.

— Şi, de vreme ce pare că noul proiect v-a plăcut, ce ziceţi de o rundă de aplauze şi pentru arhitect, Shannon Alleyne Opgard?

Shannon şi-a făcut apariţia din culise, păşind în lumina reflectorului – şi din nou adunarea a început să aplaude.

Soţia fratelui meu s-a oprit după numai câţiva paşi, a zâmbit şi a început să le facă celor prezenţi cu mâna, râzând veselă şi rămânând acolo suficient de mult ca să arate că aprecia entuziasmul, dar că nu voia să abată

atenţia publicului de la adevăratul erou al satului.

Aplauzele s-au potolit după ce-a plecat. Carl a tuşit şi a apucat marginile pupitrului cu ambele mâini.

— Vă mulţumesc, prieteni. Vă mulţumesc. Doar că această întrunire n-a fost organizată numai pentru a discuta aspectul unui hotel. Ci şi planurile pentru viitor, orarul lucrărilor, finanţele, contabilitatea şi alegerea reprezentanţilor investitorilor.

Acum era limpede că îi ţinea pe toţi în palmă.

Urma să le spună că lucrările de reconstrucţie aveau să înceapă peste două luni, în aprilie, că aveau să dureze doar paisprezece luni, iar costurile erau cu numai douăzeci la sută mai mari decât data trecută. Că se bătuse deja palma cu operatorul suedez care avea să administreze hotelul.

Şaisprezece luni.

Peste şaisprezece luni, eu şi Shannon urma să plecăm.

Shannon mi-a trimis un mesaj că nu va mai putea veni la Notodden, aşa cum stabiliserăm, şi că, până la reînceperea construcţiei, în aprilie, ea trebuia să se dedice sută la sută hotelului, al cărei şef de proiect era.

Am înţeles.

Şi am suferit.

Am început să număr zilele.

La mijlocul lui martie, într-o seară întunecoasă, în vreme ce pe fereastra apartamentului meu puteam vedea o ploaie torenţială biciuind Sømul şi podul Varodd, cineva a sunat la sonerie. Ea era. Stropi de ploaie i se prelingeau pe părul roşcat, lipit de ţeastă. Am clipit nedumerit. Şuviţele care i se lipiseră de gât semănau cu nişte dâre de rugină sau de sânge. În mână ţinea o geantă, iar în ochii ei se putea citi o combinaţie de disperare şi hotărâre.

— Pot intra?

M-am dat la o parte ca să-i fac loc.

Abia a doua zi am aflat de ce venise.

Ca să-mi comunice vestea.

Şi ca să-mi ceară să ucid din nou.

62

Soarele tocmai răsărise, iar pământul încă era jilav după ploaia din noaptea trecută. Ciripitul păsărilor ne asurzea în vreme ce, braţ la braţ, eu şi Shannon ne plimbam prin pădure.

— Astea sunt păsări migratoare, am spus eu. Aici, în sudul ţării, se întorc mai devreme.

— Par vesele, a răspuns Shannon lăsându-şi capul pe braţul meu. Probabil le-a fost dor să se întoarcă acasă. Îmi mai spui o dată cine ce pasăre era?

— Tata era ciocârlia-de-munte, mama, pietroşelul-sur. Unchiul Bernard era presura, Carl este…

— Nu-mi spune! Fâsa-de-luncă.

— Aşa e.

— Iar eu sunt ploierul şi tu, mierla-guleratã.

Am încuviinţat.

În noaptea care trecuse abia dacă schimbaserăm câteva vorbe.

— N-am putea vorbi despre asta mâine? întrebase Shannon după ce o lăsasem să intre şi o ajutasem să-şi dea jos paltonul, potopind-o cu întrebări. Am nevoie de somn, a spus ea, cuprinzându-mă de talie şi lipindu-şi bărbia udă de pieptul meu.

Simţeam cum mi se udă cămaşa.

— Dar mai întâi am nevoie de tine, a continuat ea.

M-am trezit devreme, pentru că în dimineaţa aia la benzinărie se livra multă marfă, iar eu trebuia să fiu de faţă. Nu mi-a spus de ce ţinea să luăm micul dejun împreună, iar eu n-am întrebat-o. Era ca şi cum, dacă aş fi ştiut motivul, nimic n-ar mai fi fost ca până atunci. Aşa că am închis amândoi ochii şi am savurat scurtul interval de timp pe care îl mai aveam la dispoziţie, căderea în gol de dinaintea prăbuşirii.

I-am spus că trebuia să rămân la benzinărie cel puţin până la prânz, înainte să pot ruga pe cineva să mă înlocuiască, însă dacă ar fi venit cu mine am fi putut face o

plimbare imediat după livrarea mărfii. Ea încuviinţase, aşa că am parcurs scurta distanţă până la benzinărie şi ea m-a aşteptat în maşină până am semnat recepţia paleţilor.

Apoi am început să ne plimbăm înspre nord. În spatele nostru se întindea autostrada, cu nodurile ei de intrare şi ieşire din oraş – în faţa noastră se afla pădurea care deja, în acel început de martie, începuse să înverzească. Am descoperit o potecă de pământ care ducea în mijlocul pădurii. Am întrebat-o dacă Osul încă arăta ca în miezul iernii.

— La Opgard încă e iarnă, a răspuns ea. Dar în sat au fost deja două primăveri false.

Am râs şi am sărutat-o pe păr. Am ajuns apoi lângă un gard înalt, care ne bloca drumul, şi ne-am aşezat pe un bolovan mare, chiar lângă potecă.

— Dar hotelul? am întrebat eu, uitându-mă pe furiş la ceas. Ce se mai întâmplă cu el?

— Lucrările încep oficial în două săptămâni, conform planului. Aşa că totul e-n regulă, ca să zic aşa.

— OK, am spus. Zi-mi atunci ce *nu* merge bine.

Shannon şi-a îndreptat spatele.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit să stau de vorbă cu tine. A apărut o problemă neprevăzută. Inginerii au descoperit că pământul, muntele însuşi, ne va da de furcă.

— Au descoperit? Dar Carl ştia că muntele e instabil. De-asta se desprind roci în Huken. De-asta, cu mai mulţi ani în urmă, nu s-a construit tunelul rutier.

Îmi dădeam seama cât de iritat sunam. Poate că de vină era gândul că nu bătuse atâta drum de dragul meu, ci din pricina hotelului.

— Carl n-a pomenit nimănui nimic despre instabilitatea stâncii, a spus ea. Aşa cum ştii, el preferă să reprime toate lucrurile care ar putea deveni o problemă.

— Şi? am întrebat eu, începând să simt cum îmi pierd răbdarea.

— Problema poate fi rezolvată, însă vom avea nevoie de mai mulţi bani, iar Carl a spus că nu-i avem. A sugerat să

ne ţinem gurile, pentru că abia peste vreo douăzeci de ani va începe clădirea să se încline. Evident că n-am putut accepta aşa ceva, drept care am verificat eu însămi situaţia financiară, ca să văd dacă nu ne-am mai putea împrumuta de la bancă. Cei de acolo mi-au spus că pentru asta ar avea nevoie de nişte garanţii suplimentare, iar când le-am spus că voi sta de vorbă cu Carl şi cu tine ca să văd dacă sunteţi dispuşi să oferiţi băncii, drept garanţie, tot terenul din jurul fermei propriu-zise, ei mi-au spus…

Shannon s-a oprit, înghiţind o dată în sec înainte să continue.

— …mi-au spus că, după fişa cadastrală, tot terenul din jurul fermei este deja depus ca garanţie pentru împrumutul luat de la Willumsen. În plus, Carl Opgard figurează ca unic proprietar, după ce ţi-a cumpărat partea, în toamnă.

M-am uitat la ea. A trebuit să tuşesc ca să pot vorbi.

— Nu e corect. Undeva trebuie să se fi strecurat o greşeală.

— Asta am spus şi eu, aşa că mi-au arătat un extras al registrului de proprietate, semnat şi de tine, şi de Carl.

Shannon mi-a pus telefonul ei mobil în faţă. Într-adevăr, semnătura mea era acolo. Mai bine spus, ceva ce *semăna* cu semnătura mea. Semăna atât de bine încât numai o singură persoană ar fi putut s-o imite – persoana care învăţase să copieze scrisul fratelui ei când îi corecta compunerile şcolare.

Atunci mi-am adus aminte de ceva. De răspunsul pe care i-l dăduse Carl recuperatorului când stăteau amândoi de vorbă în bucătărie: „Willumsen a primit şi o garanţie”. Recuperatorul îi răspunsese: „O garanţie despre care spune că nu valorează mare brânză în absenţa hotelului”. Willumsen, care de obicei se mulţumea cu cuvântul de onoare al partenerilor de afaceri, nu avusese încredere în Carl şi îi ceruse să pună gaj terenul fermei.

— Ştii cum numea tata mica şi mizerabila noastră fermă?

— Cum?

— „Regatul.” „Opgard este regatul nostru”, obişnuia el să zică. De parcă s-ar fi temut că eu şi Carl n-am fi luat

pământul suficient de în serios.

Shannon n-a spus nimic.

Am tuşit.

— Carl mi-a falsificat semnătura. Şi-a dat seama că n-aş fi fost de acord să folosească terenul drept garanţie ca să ia un împrumut de la Willumsen, aşa că şi l-a transferat lui însuşi, pe la spatele meu.

— Iar acum e unicul proprietar al terenului.

— Pe hârtie, da. Îl voi recupera.

— Aşa crezi? A avut timp destul să-ţi transfere discret, înapoi, dreptul de proprietate, după moartea lui Willumsen. De ce n-a făcut-o?

— Probabil a fost prea ocupat.

— Trezeşte-te, Roy. Oare am ajuns să-l cunosc mai bine decât tine? Atâta vreme cât numele lui stă scris în registrul cadastral, el este proprietarul terenului. Vorbim despre o persoană care n-a ezitat să-şi escrocheze partenerii şi prietenii din Canada, după care a fugit. Vara trecută, când am fost în Toronto, am aflat mai multe amănunte despre povestea asta. Am stat de vorbă cu unul dintre parteneri, care era prieten şi cu mine, iar el mi-a spus că fratele tău l-a ameninţat cu moartea când tipul ăsta i-a spus că are de gând să-i alerteze pe investitori despre cât de mari erau pagubele la proiect, ca să-l poată opri înainte să piardă şi mai mulţi bani.

— Carl se pricepe la vorbe.

— L-a sunat pe amicul ăsta comun într-o zi când era numai el acasă. Carl l-a ameninţat cu un pistol, Roy. I-a spus că-l va ucide şi pe el, şi-i va ucide şi familia dacă nu-şi ţine gura închisă.

— Înseamnă că intrase în panică.

— Acum ce crezi că face?

— Carl nu fură de la mine, Shannon. Sunt fratele lui.

Am simţit cum mă apucă de braţ. Am vrut să mă smulg, însă n-am făcut-o, apoi m-am surprins vorbind pe voce tremurătoare:

— Nu aşa. Nu din pricina banilor.

— Poate că nu, a spus ea. Poate nu din pricina banilor.

— Ce vrei să zici?

— Nu mă va lăsa să plec. Cel puţin nu acum.

— Nu acum? Care e diferenţa dintre acum şi atunci?

Shannon s-a uitat drept în ochii mei. Copacii din spatele nostru au gemut, apoi ea m-a cuprins în braţe.

— Îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată pe Carl, mi-a şoptit ea în ureche. Dar, dacă nu l-aş fi întâlnit, nu te-aş fi cunoscut nici pe tine, aşa că nu mai ştiu nici eu ce să zic. Doar că acum avem nevoie de un miracol. Avem nevoie de o intervenţie divină, Roy.

Şi-a lăsat bărbia pe umărul meu; ne uitam în direcţii diferite: ea prin gard, către pădurea întunecată, eu spre poiană şi la autostrada care ducea în alte locuri.

În clipa următoare s-a auzit un alt geamăt şi o umbră s-a lăsat asupra noastră. Corul păsărilor s-a întrerupt brusc, de parcă dirijorul lor şi-ar fi ridicat bagheta.

— Roy… a şoptit Shannon, ridicându-şi bărbia de pe umărul meu.

M-am uitat la ea; acum se uita în sus, cu un ochi deschis şi cu altul aproape închis. M-am întors şi am văzut patru picioare în partea de jos a gardului. Mi-am înălţat privirea – sus, tot mai sus – şi am descoperit un corp, iar deasupra lui un gât lung, paralel cu trunchiurile copacilor.

O imagine uluitoare: o girafă.

Rumega ceva, privindu-ne neinteresată. Genele ei semănau cu cele ale lui Malcolm McDowell, cel din *Portocala mecanică.*

— Am uitat să-ţi spun că e o grădină zoologică, i-am zis eu lui Shannon.

— Da, a răspuns ea, în vreme ce girafa a început să tragă cu buzele şi cu limba de crengile golaşe de sus, făcând soarele să lumineze fulgurant capul ei ridicat. Au uitat să ne spună că e o grădină zoologică.

După ce ne-am plimbat prin pădure, am revenit amândoi la benzinărie.

I-am spus că putea să ia Volvoul şi că o sunam eu după ce-mi terminam treaba, ca să vină să mă ia. Trebuia să

verific nişte situaţii contabile, însă nu mă puteam concentra. Carl mă trădase. Mă minţise, îmi furase un drept obţinut prin naştere şi îl vânduse cui îi oferise mai mult. Mă lăsase să devin un criminal, să-l ucid pe Willumsen ca să-şi salveze propria piele. Ca de obicei. Şi nu-mi spusese o vorbă despre această trădare. Da, *chiar mă trădase.*

Eram atât de furios încât tremuram din toate mădularele, fără să mă pot opri. În cele din urmă a trebuit să mă duc la toaletă, unde am vomitat. Apoi m-am aşezat pe colacul veceului tânguindu-mă şi sperând că nu mă aude nimeni.

Ce naiba aş fi putut să fac?

Privirea mi-a căzut pe afişul din faţa mea. Lipisem aici unul identic cu cel de pe uşa toaletei benzinăriei din Os:

FĂ CEEA CE TREBUIE FĂCUT.
TOTUL DEPINDE DE TINE.
FĂ-O ACUM.

Cred că acolo am luat hotărârea. Ba nu cred – sunt aproape sigur. Sau se poate s-o fi luat mai târziu, în seara aia. Când Shannon mi-a destăinuit al doilea lucru care o făcuse să mă viziteze la Kristiansand.

63

Stăteam tăcut la masa de bucătărie pe care, cu ajutorul lui Shannon, o adusesem în camera de zi.

Ea dăduse o fugă până la centrul comercial din apropiere şi gătise cou-cou; zicea că era mâncarea naţională a Barbadosului. Se făcea din mălai, banane, roşii, ceapă şi ardei. Deşi trebuise să se descurce cu cod, pentru că nu găsise peşte-zburător, era mulţumită că găsise bame şi fructe de arbore de pâine.

— Te nemulţumeşte ceva? m-a întrebat ea.

Am scuturat din cap:

— Pare delicios.

— În sfârşit un magazin din care ai ce alege, a spus ea. Voi, norvegienii, aveţi cel mai ridicat nivel de trai din lume, însă mâncaţi ca nişte sărăntoci.

— Aşa e, am încuviinţat eu.

— Cred că motivul pentru care mâncaţi atât de repede e că nu sunteţi obişnuiţi cu mâncarea gustoasă.

— Adevărat.

Am turnat vin alb în pahare, din sticla pe care Pia Syse şi cei de la biroul central mi-o trimiseseră cu două săptămâni în urmă, când devenise limpede că benzinăria mea urma să iasă locul al treilea pe ţară.

Am aşezat sticla înapoi pe masă, însă nu m-am atins de pahar.

— Ai rămas îngândurat, mi-a spus Shannon.

— Da, am recunoscut eu.

— Te întrebi cum a putut să te trădeze în halul ăsta.

Am scuturat din cap:

— Mă întreb *pe mine* cum l-am putut trăda în halul ăsta.

A oftat.

— Nu poţi alege de cine te îndrăgosteşti, Roy. Tu însuţi mi-ai spus că voi, oamenii de la munte, vă îndrăgostiţi de câte o persoană când aveţi şi motive practice s-o faceţi, însă acum vezi şi tu că nu e adevărat.

— Poate că nu, am răspuns. Dar poate că alegerile

noastre nu sunt chiar aşa de întâmplătoare.

— Nu?

— Stanley mi-a povestit de nu ştiu ce franţuz care crede că ne dorim ceea ce-şi doresc alte persoane. Că tindem să le imităm.

— Dorinţa mimetică, a spus Shannon. René Girard.

— Ăla e.

— El crede că ideea că un om îşi urmează inima şi dorinţele lăuntrice este doar o iluzie romantică, pentru că, dincolo de satisfacerea nevoilor de bază, n-avem dorinţe lăuntrice personale. Ne dorim ce vedem că-şi doresc oamenii din jurul nostru. Ca un câine pe care nu-l interesează un os de jucărie, dar care brusc simte o imperioasă *nevoie* să-l aibă când şi-l doreşte alt câine.

Am încuviinţat.

— Ca atunci când simţi o dorinţă şi mai puternică să deţii propria benzinărie dacă afli că şi alţi oameni îşi doresc una.

— Iar arhitecţii simt că *trebuie* să câştige câte un proiect când pentru el se bat cei mai buni colegi.

— Şi fratele urât şi prost care *trebuie* să aibă femeia care îi aparţine fratelui deştept şi chipeş.

Shannon a început să umble cu furculiţa prin mâncare.

— Vrei să spui că sentimentele pe care le ai pentru mine au de fapt legătură cu Carl?

— Nu, am răspuns. Nu vreau să spun nimic – pentru că nu ştiu nimic. Poate că suntem la fel de impenetrabili pentru noi înşine pe cât suntem pentru cei din jur.

Shannon şi-a lipit buricele degetelor de paharul cu vin.

— Nu e trist că nu putem iubi decât ceea ce iubesc şi alţii?

— Unchiul Bernard obişnuia să spună că multe lucruri par triste dacă te uiţi la ele prea mult şi cu prea mare atenţie, am comentat eu. Zicea că trebuie să te faci că nu vezi.

— Probabil.

— Crezi că ar trebui să facem pe orbii? am întrebat-o eu. Măcar pentru o noapte?

— Da, a răspuns ea, căznindu-se să zâmbească.

Mi-am ridicat paharul, iar ea mi-a imitat gestul.

— Te iubesc, i-am şoptit.

Zâmbetul i s-a lăţit pe toată faţa, în vreme ce ochii îi sclipeau ca lacul Budal într-o zi liniştită de vară. Pentru o clipă, am reuşit să uit de lucrurile care mă măcinau; speram să putem avea noaptea aia numai pentru noi, apoi să las să cadă bomba nucleară. Da, *voiam* ca bomba nucleară să cadă. Pentru că deja – dacă-mi amintesc bine – mă hotărâsem. Iar alternativa unei bombe nucleare mi se părea mai bună.

Am aşezat paharul la loc pe masă şi am văzut că Shannon nu băuse dintr-al ei. S-a ridicat în picioare, s-a aplecat peste masă şi a stins, dintr-o suflare, lumânările.

— Avem prea puţin timp la dispoziţie, a spus ea. Prea puţin ca să-l petrec altfel decât stând goală lângă tine.

La ora patru fără opt minute, Shannon s-a prăbuşit din nou peste mine. Sudoarea ei se combina cu a mea. Împărtăşeam acelaşi gust şi miros. Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră.

— Mai avem trei ore, a spus Shannon.

Mi-am lăsat capul din nou pe pernă şi am început să caut orbeşte cutia cu tutun de prizat pe care o lăsasem lângă ceas.

— Te iubesc, a spus ea, aşa cum o făcea ori de câte ori se trezea, înainte să facem dragoste.

Şi de fiecare dată când se culca la loc.

— Te iubesc, ploierule, am răspuns eu cu aceeaşi intonaţie, de parcă înţelesul adânc al acestor cuvinte ne-ar fi fost atât de familiar, încât nu mai era nevoie să-i adăugăm emoţii, convingeri sau sens.

Era suficient să le rostim, ca pe-o mantră, ca pe-un crez pe care îl ştiam pe dinafară.

— Azi am plâns, i-am mărturisit, vârându-mi o priză de tutun sub buză.

— Nu cred că ţi se întâmplă prea des, a spus Shannon.

— Nu.

— De ce-ai plâns?

— Ştii doar. Toată situaţia…

— Da, dar mai precis? Şi de ce azi?

M-am gândit ce să-i răspund.

— Am plâns după ce-am pierdut azi.

— Proprietatea familiei, a spus ea.

Am râs scurt.

— Nu, nu ferma.

— Atunci pe mine, a continuat ea să ghicească.

— Pe tine nu te-am avut niciodată, am spus. Plângeam din pricina lui Carl. Azi mi-am pierdut frăţiorul.

— Ah, desigur, a spus Shannon în şoaptă. Scuze. Iartă-mă că am putut fi atât de proastă.

Mi-a pus o palmă pe piept. Am simţit imediat că de data asta nu era vorba despre una dintre atingerile ei pretins inocente, despre care amândoi ştiam că marcau debutul unei noi partide de amor. Când i-am simţit palma, am avut o premoniţie, de parcă Shannon ar fi dorit să-mi strângă inima în pumn. Sau poate doar s-o *simtă.* Încerca să simtă bătăile inimii mele, să vadă cum o să reacţioneze după ce urma să-mi spună ce-avea să-mi spună.

— Mai devreme ţi-am zis că hotelul e doar unul dintre motivele pentru care am venit la tine.

A inspirat adânc, iar eu mi-am ţinut respiraţia.

— Sunt însărcinată, a spus ea.

Am continuat să-mi ţin respiraţia.

— Cu tine. Notodden.

Chiar dacă aceste cinci cuvinte conţineau răspunsul la toate întrebările pe care mi le-aş fi putut pune cu privire la ce se întâmplase, o avalanşă de gânduri îmi gonea prin minte – şi fiecare gând se încheia cu un semn de întrebare.

— Dar, endometrioza… am început eu să spun.

— Îngreunează sarcina, dar n-o face imposibilă, a răspuns ea. Am făcut un test de sarcină şi la început n-am crezut, însă între timp am fost la doctor şi mi s-a confirmat.

Am început din nou să respir, uitându-mă în tavan.

Shannon s-a lipit de mine.

— M-am gândit să fac un avort, însă nu pot – nu vreau. Poate că ăsta e acel moment unic din viaţa mea în care toate planetele s-au aliniat în aşa fel încât să permită

corpului meu să rămân însărcinată. Eu te iubesc, iar copilul este la fel de mult al meu pe cât e al tău. Tu ce vrei?

Am rămas tăcut, respirând în întuneric şi întrebându-mă dacă inima mea dăduse mâinii ei răspunsurile pe care şi le dorea.

— Vreau să ai parte de ce-ţi doreşti, am răspuns în cele din urmă.

— Ţi-e teamă? m-a întrebat ea.

— Da.

— Eşti fericit?

Eram fericit?

— Da.

Ascultându-i respiraţia, mi-am dat seama că era din nou pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Acum eşti extrem de confuz, fireşte, şi te întrebi ce-ar trebui să facem mai departe, a spus ea.

Glasul îi tremura. Rostise ultima frază precipitat, de parcă ar fi vrut s-o încheie înainte s-o podidească plânsul.

— Şi nu ştiu ce să-ţi spun, Roy. Trebuie să rămân în Os până la finalizarea hotelului. Poate tu crezi că acest copil e mai important decât clădirea aia, însă…

— Ssst, am oprit-o eu, mângâindu-i buzele moi cu degetul. Ştiu. Şi n-ai dreptate. Nu sunt confuz. Ştiu exact ce trebuie să fac.

În întuneric, vedeam albul ochilor ei apărând şi dispărând când clipea.

„FĂ CE TREBUIE FĂCUT”, mi-am spus eu în gând. „TOTUL DEPINDE DE TINE. FĂ-O ACUM.”

Cum ziceam, nu sunt absolut sigur dacă luasem hotărârea acolo, în toaleta benzinăriei, sau mai târziu, în timp ce împărţeam acelaşi pat cu Shannon şi după ce mi-a spus că e însărcinată cu mine. Sau poate că nu contează prea mult, poate că este o chestiune mai degrabă academică, cum s-ar zice.

Oricum, în clipa următoare mi-am apropiat buzele de urechea lui Shannon şi i-am şoptit ce trebuia făcut.

Iar ea a încuviinţat.

Apoi am rămas treaz până când a trebuit să ne dăm jos

din pat.

Şantierul urma să fie repornit peste paisprezece zile. Invitaţia pe care apăreau şi concertul şi petrecerea de la Årtun stătea prinsă cu o piuneză deasupra hiatului de bucătărie.

Începusem deja să număr orele rămase.

Sufeream.

Uriaşa bestie neagră se mişca. Se deplasa încet, aproape împotriva propriei voinţe, pietrişul zornăindu-i sub anvelope. Pe aripile din spate, cele două lumini de frână prelungi, înguste, s-au aprins. Un Cadillac DeVille. Soarele apusese, însă în spatele serpentinei o spuză portocalie contura discret creasta muntelui Ottertind, precum şi o crevasă adâncă, lungă de vreo două sute de metri, ca o despicătură de topor.

„Tu şi cu mine, Roy, doar pe noi ne avem”, obişnuia să-mi spună Carl. „Toţi ceilalţi oameni pe care credem că-i iubim, despre care credem că ne iubesc, sunt doar nişte miraje în deşert. Însă noi doi suntem una. Suntem fraţi. Doi fraţi în deşert. Dacă unul dintre noi dă colţul, dă colţul şi celălalt.”

Da. Pe noi moartea nu ne desparte. Pe noi ne uneşte.

Bestia înainta acum ceva mai încet. Îndreptându-se către iadul spre care ne îndreptăm cu toţii – toţi cei cu inimă de ucigaş.

64

Lucrările urmau să reînceapă abia la şapte seara. Cu toate astea am plecat din Kristiansand de cu zori şi, când am trecut de indicatorul rutier care anunţa satul, acesta strălucea deja în lumina soarelui.

În afara troienelor gri-murdar de pe marginea drumului, dovadă că plugurile îşi făcuseră datoria, zăpada dispăruse. Gheaţa de pe lacul Budal arăta ca sorbetul. Din loc în loc se putea zări suprafaţa apei.

Îl sunasem pe Carl cu două zile mai devreme, anunţându-l că voi veni, dar că voi fi ocupat toată ziua, până la redeschiderea şantierului, pentru că angajaţii benzinăriei din Os fuseseră rugaţi să pregătească registrele contabile din ultimii cinci ani. Verificări aleatorii, chestii de rutină – minţisem eu, spunându-i că trebuie să-mi ajut colegii să verifice cifrele din anii în care fusesem şef. Nu ştiam cât de mult ar fi durat inspecţia – câteva ore sau câteva zile –, dar, în caz de nevoie, aş fi putut dormi la atelier. Carl mi-a răspuns că e în regulă, că oricum el şi Shannon vor fi ocupaţi să pregătească ceremonia de redeschidere şi petrecerea de la Årtun.

— Am însă ceva de discutat cu tine, a continuat el. Ne putem întâlni la benzinărie, dacă îţi e mai uşor.

— O să te sun dacă se iveşte vreo fereastră şi putem să bem o bere la Fritt Fall, i-am răspuns.

— Cafea, a spus el. Am renunţat complet la alcool. Promisiunea pe care mi-am făcut-o de Revelion a fost să devin un individ plictisitor. Shannon spune că până acum am reuşit să mă ţin de ea.

Părea binedispus. Glumea şi râdea. Un bărbat care depăşise cea mai dificilă perioadă din viaţă.

Spre deosebire de mine.

Am parcat maşina în faţa atelierului şi mi-am ridicat privirea spre ferma Opgard. În lumina piezişă, de dimineaţă, a soarelui, muntele părea poleit cu aur. Pantele erau golaşe, iar în zonele umbroase zăpada încă nu se

topise.

Înainte să intru în benzinărie, am zărit mai multe gunoaie împrăştiate în zona pompelor. Evident că de serviciu era Egil, pe care l-am găsit în spatele tejghelei. Tocmai se ocupa de un client. Mi-a luat câteva clipe să recunosc spinarea aia cocârjată. Era Moe. Tinichigiul. Am rămas în cadrul uşii. Egil nu mă observase, iar acum se întindea spre raftul din spatele lui. Raftul în care stăteau pastilele de-a doua zi. Mi-am ţinut răsuflarea.

— Asta e tot? a întrebat Egil, aşezând o cutie în faţa lui Moe.

— Da, mulţumesc, a răspuns Moe, plătind şi întorcându-se spre mine.

M-am uitat la cutia pe care o ţinea în mână.

Paracetamol.

— Roy Opgard, a spus el, oprindu-se în faţa mea şi adresându-mi un zâmbet larg. Dumnezeu să te binecuvânteze.

N-am ştiut ce să-i răspund. M-am uitat cum îşi bagă cutia de paracetamol în buzunarul hainei; eu ştiu să citesc limbajul corporal al oamenilor care vor să-ţi facă rău, iar Moe nu vorbeau limba aia atunci. Când mi-a luat mâna într-a lui, prima mea reacţie a fost să mi-o smulg. Poate că atitudinea relaxată şi strălucirea nesănătoasă, dar blândă, din ochii lui, m-au convins să n-o fac. Mi-a strâns cu grijă mâna între propriile palme.

— Îţi mulţumesc, Roy Opgard, acum am revenit în sânul turmei.

— Da? a fost tot ce am putut să scot pe gură.

— Am fost robul diavolului, însă tu m-ai eliberat. Pe mine şi pe familia mea. L-ai smuls de Necuratul din sufletul meu, Roy Opgard.

M-am răsucit pe călcâie şi l-am urmărit cu privirea. Unchiul Bernard spunea că, uneori, când nu poţi găsi rezolvarea unei probleme de natură mecanică, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să apuci un ciocan şi să loveşti cu el cât de tare poţi, iar problema se va rezolva ca de la sine. Uneori. Probabil că exact asta se întâmplase în

cazul lui.

Moe s-a urcat în Nissanul său Datsun şi a plecat.

— Şefu', l-am auzit pe Egil în spatele meu. Te-ai întors?

— După cum vezi, am spus, întorcându-mă cu faţa spre el. Cum se mai vând cârnaţii?

Cum nu ştia dacă glumisem sau nu, a rămas puţin pe gânduri, apoi a început, ezitant, să râdă.

Ajuns în atelier, am deschis geanta pe care o adusesem din Kristiansand. Conţinea diverse piese auto pe care le procurasem după mai mult de o săptămână de scotocit prin depozite de fier vechi şi cimitire de maşini. Cele mai multe se aflau într-o zonă puţin populată, aflată în vestul oraşului, un loc în care de o sută de ani oamenii venerau tot ce venea din America – în special maşinile – cu aceeaşi ardoare cu care îl venerau pe Iisus în casele lor de rugăciune.

— Piesele astea nu sunt bune, îmi spusese ultimul dealer, uitându-se la furtunurile de frână ferfeniţite şi la cablul de acceleraţie uzat, pe care le demontasem din măruntaiele unui Chevy El Camino şi ale unui Cadillac Eldorado. În spatele lui atârna un tablou kitsch cu un bărbat cu barbă albă, ţinând în mână un toiag de păstor şi fiind înconjurat de o turmă de oi la păscut.

— Înseamnă că mi le veţi vinde ieftin, nu-i aşa? am răspuns eu.

Tipul mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus un preţ care m-a făcut să-mi dau seama că nu numai în Os poţi întâlni Willumseni.

M-am consolat cu gândul că o bună parte din bani avea probabil să ajungă în contul unei instituţii caritabile. Am pus pe tejghea cele câteva sute de coroane şi am repetat că n-aveam nevoie de niciun fel de chitanţă.

Am scos cablul de acceleraţie şi m-am uitat la el. Nu era de la un Cadillac DeVille, însă era suficient de asemănător. Şi nu încăpea nicio îndoială că era stricat. De fapt, era atât de uzat încât, odată montat, ar fi rămas înţepenit de îndată ce şoferul ar fi apăsat pe pedală, iar viteza maşinii ar fi

continuat să crească. Dacă şoferul ar fi fost şi mecanic auto, poate c-ar fi înţeles ce se întâmplă, iar dacă ar fi fost rapid şi calm, poate că i-ar fi trecut prin cap să scoată cheia din contact sau s-o scoată din viteză. Carl însă nu se putea lăuda cu niciuna din aceste calităţi. Ştiam că, şi dacă ar fi avut suficient timp la dispoziţie, n-ar fi ştiut decât să încerce să frâneze.

Am scos apoi furtunurile de frână putrede, perforate – mai demontasem unele, dar nu le mai montasem niciodată – şi le-am pus lângă cablul de acceleraţie.

Orice mecanic auto care ar fi inspectat ulterior epava le-ar fi spus poliţiştilor că nu putea fi vorba de sabotaj. Piesele pur şi simplu trădau uzură şi era posibil ca sub învelişul din plastic al cablului de acceleraţie să fi intrat nişte apă.

Am vârât în geantă uneltele de care aveam nevoie, am închis-o şi am rămas o vreme pe loc, respirând sacadat. Simţeam că pieptul îmi strânge plămânii ca într-o menghină.

M-am uitat la ceas: zece şi un sfert. Aveam suficient timp la dispoziţie.

Shannon îmi spusese că în după-amiaza aia, la două, Carl trebuia să se întâlnească la şantier cu organizatorii petrecerii. Ei ar fi urmat să se întoarcă apoi la Årtun ca să decoreze sala. Asta le-ar fi luat cel puţin două ore, poate chiar trei. Era bine, aveam nevoie de măcar o oră ca să schimb piesele.

Şi cum de fapt nu exista niciun audit la benzinărie, aveam suficient timp.

Mai mult decât suficient.

M-am mutat în dormitorul improvizat şi m-am întins pe pat. Am atins cu palma salteaua pe care eu şi Shannon făcuserăm dragoste. M-am uitat la plăcuţa de înmatriculare din Barbados, atârnată pe peretele chicinetei. Între timp mă documentasem puţin. Erau peste o sută de mii de vehicule pe insulă, un număr surprinzător de mare pentru o populaţie atât de mică. Iar nivelul de trai era ridicat, cel mai ridicat din America de Nord. Oamenii aveau bani de cheltuit. Şi toată lumea vorbea limba engleză. Sigur aş fi

putut deschide acolo o benzinărie. Sau un atelier de reparaţii auto.

Am închis ochii şi m-am imaginat peste doi ani. M-am văzut stând cu Shannon pe o plajă, sub o umbrelă, împreună cu un copilaş de un an şi jumătate. Toţi trei albi ca laptele, numai Shannon cu picioarele arse de soare. *Redlegs.*

Am dat puţin timpul înapoi, paisprezece luni în viitor. Bagajele pregătite pe hol. Un bebeluş plângând în dormitorul de la etaj şi glasul lui Shannon, încercând să-l liniştească. N-ar mai fi fost decât câteva detalii de pus la punct. Să tăiem apa de la robinetul principal şi electricitatea de la tablou. Să batem obloanele în cuie. Să rezolvăm ultimele probleme înainte de plecare.

Ultimele probleme.

M-am uitat din nou la ceas.

Nu mai conta, însă nu-mi plăceau chestiile nerezolvate. Gunoaiele lăsate în zona pompelor.

Ar fi trebuit să le trec cu vederea. Trebuia să mă concentrez asupra celuilalt lucru. *Keep your eyes on the prize,* cum obişnuia să spună tata, cu accentul lui de yankeu.

Gunoaiele din zona pompelor.

La ora unsprezece fix m-am ridicat din pat şi am ieşit.

✯

— Roy! a exclamat Stanley ridicându-se în picioare, în spatele micului său birou de la dispensar.

L-a ocolit ca să se poată apropia de mine, apoi m-a îmbrăţişat.

— A trebuit să aştepţi mult? m-a întrebat el, arătând spre sala de aşteptare.

— Numai douăzeci de minute, am răspuns. M-a strecurat doamna de la recepţie în cabinet, dar nu-ţi voi răpi prea mult timp.

— Ia loc. Totul e în regulă? Cum îţi mai simţi degetul?

— Totul e în regulă. Am venit să te întreb ceva.

— A, da?

— De Revelion, după ce am plecat spre piaţa centrală, îţi

aminteşti cumva dacă a plecat şi Dan Krane? Venise cu maşina? Şi nu cumva a apărut în piaţă mai târziu?

Stanley a scuturat din cap.

— Dar de Kurt Olsen – ştii ce a făcut în noaptea aia?

— De ce mă întrebi, Roy?

— O să-ţi explic după aia.

— OK. Niciunul dintre ei n-a plecat. Bătea un vânt atât de puternic, iar noi ne simţeam atât de bine, încât am continuat să stăm înăuntru, să bem şi să sporovăim. Asta până am auzit sirena maşinii de pompieri.

Am dat agale din cap. Teoria mea se dusese pe apa sâmbetei.

— Singurele persoane care au plecat înainte de miezul nopţii au fost Simon, Grete şi cu tine.

— Dar niciunul dintre noi nu venise cu maşina.

— Ba nu, Grete venise cu maşina. Spunea că le promisese părinţilor ei că va fi alături de ei la miezul nopţii.

— Înţeleg. Ai idee ce marcă de maşină conduce?

Stanley a început să râdă.

— Roy, doar mă cunoşti – nu ştiu să deosebesc o maşină de alta. Tot ce ştiu e că părea destul de nouă şi că era roşie. Dacă mă gândesc mai bine, cred că e un Audi.

Am clătinat din cap şi mai agale.

Mi-am imaginat un Audi A1 roşu îndreptându-se spre Nergard în noaptea de Revelion. Iar între fermele Nergard şi Opgard nu există decât şantierul.

— Că tot veni vorba de noutăţi, a exclamat Stanley. Am uitat complet să te felicit.

— Să mă feliciţi?

M-am gândit automat la faptul că benzinăria pe care o conduceam ieşise pe locul trei la vânzări. Apoi mi-am dat seama că ştirile din lumea benzinarilor nu ajung decât la urechile celor interesaţi.

— O să fii unchi! a spus el.

A urmat un moment de tăcere, apoi Stanley a început să râdă cu şi mai multă poftă.

— Chiar că sunteţi fraţi! Carl a reacţionat la fel ca tine. S-a făcut alb ca varul.

Nu-mi dădusem seama că mă albisem la faţă, însă acum simţeam că parcă mi se oprise şi inima. Am făcut un efort să-mi revin.

— Tu ai fost cel care a consultat-o pe Shannon?

— Câţi medici vezi tu pe-aici? m-a întrebat Stanley, desfăcându-şi larg braţele.

— Să înţeleg că tu i-ai dat lui Carl vestea c-o să fie tată?

Stanley a ridicat o sprânceană:

— Nu, cred că Shannon i-a dat vestea. Dar m-am întâlnit cu Carl la magazin şi l-am felicitat, apoi i-am dat câteva sfaturi despre ce va trebui să facă Shannon pe măsură ce sarcina va avansa. Iar el s-a făcut alb ca varul, aşa cum te-ai făcut tu acum. E de înţeles, de fapt, când vine cineva la tine amintindu-ţi că în curând vei fi tătic şi te simţi copleşit de această nouă responsabilitate. Nu ştiam că la fel reacţionează şi unchii, dar se pare că da, a spus el, izbucnind din nou în râs.

— Ai mai spus şi altcuiva, în afară de mine şi de Carl? l-am întrebat eu.

— Nu, eu trebuie să respect politica de confidenţialitate. S-a oprit brusc, punându-şi trei degete pe frunte.

— Au! Poate că tu nu ştiai că Shannon e însărcinată. Eu doar am presupus că... de vreme ce tu şi Carl sunteţi atât de apropiaţi...

— Probabil vor să păstreze secretul până se asigură că totul e în regulă, am spus eu. Shannon a încercat de atâtea ori să rămână însărcinată şi fără succes.

— Da, dar eu m-am comportat impardonabil de neprofesionist, a spus Stanley, părând sincer afectat.

— Nu-ţi face griji, i-am spus eu, ridicându-mă în picioare. Dacă n-o să-i spui nimănui, n-o să spun nici eu.

Am ieşit pe uşă înainte să apuce Stanley să mă întrebe de ce mă interesa atât de mult ce se petrecuse în noaptea de Revelion. Eram în faţa dispensarului. Apoi la volanul Volvoului. Stând acolo şi uitându-mă în gol, prin parbriz.

Prin urmare Carl aflase că Shannon era însărcinată. Aflase, dar nu se confruntaseră. Nici mie nu-mi suflase o vorbă. Oare asta înseamnă că ştia că nu era el tatăl? Oare

îşi dădea seama ce se petrecuse? Că eu şi Shannon ne coalizaserăm împotriva lui? Mi-am scos telefonul. Apoi am ezitat s-o sun. Eu şi Shannon puseserăm la cale un plan atât de detaliat tocmai ca să evităm să ne sunăm mai des decât ar fi fost firesc s-o facă nişte cumnaţi. După articolele din *Crime adevărate,* acesta e primul lucru pe care poliţiştii obişnuiesc să-l verifice: cu ce persoane au luat legătura rudele cele mai apropiate ale victimei – sau principalii suspecţi – în perioada imediat premergătoare crimei. În cele din urmă m-am decis să formez numărul.

— Acum? am auzit în receptor.

— Da, am răspuns. Am puţin timp liber.

— Bine, a spus Carl. Ne vedem la Fritt Fall peste douăzeci de minute.

65

În după-amiaza aia, la Fritt Fall nu erau decât clienţii obişnuiţi: grupul celor pasionaţi de cursele de cai şi oamenii care trăiesc din ajutoare de stat.

— O bere, i-am comandat eu lui Erik Nerell.

Mi-a adresat o privire plină de răceală. Îl trecusem pe lista celor care ar fi putut da foc hotelului, însă între timp lista se redusese la o singură persoană.

Îndreptându-mă către una dintre mesele libere din dreptul ferestrelor, l-am văzut pe Dan Krane stând singur la una din ele, cu o bere în faţă. Se uita în gol. Părea – cum să spun? – puţin cam neîngrijit. L-am lăsat în pace, bănuind că şi el îmi va arăta aceeaşi consideraţie.

Băusem deja o jumătate de bere când a apărut Carl.

M-a îmbrăţişat cu putere şi şi-a comandat o cafea, bucurându-se de aceeaşi primire rece din partea barmanului. L-am văzut pe Dan Krane devenind conştient de prezenţa lui Carl, grăbindu-se apoi să-şi termine berea şi să iasă din bar cu paşi apăsaţi.

— Da, l-am văzut pe Dan, a spus Carl înainte să-i fac semn să ia loc. Se pare că nu mai locuieşte la familia Aas.

Am dat agale din cap.

— Altceva?

— A, da… a spus Carl, luând apoi o gură de cafea. Sunt nerăbdător să văd cum decurge şedinţa acţionarilor din seara asta. Între timp Shannon a început să hotărască tot mai des lucrurile-n casă. Azi bunăoară a hotărât că are nevoie de Cadillac până la ora şedinţei, aşa că eu sunt nevoit să folosesc maşina nevestei, a spus el, arătând spre Subarul din parcare.

— Important e să ajungi la ceremonie cu stil, am comentat eu.

— Desigur, desigur, a spus el, luând apoi încă o gură de cafea.

Am aşteptat. Aproape temându-mă de ce urmează. Doi fraţi stând acolo, temători. Întinşi pe patul suprapus,

temându-se că vor auzi cum se deschide uşa.

— Cred că ştiu cine a incendiat hotelul, am spus.

Carl şi-a ridicat privirea.

— Da?

N-aveam motive să creez suspans, aşa că i-am spus direct:

— Grete Smitt.

Carl a râs cu putere.

— Grete e puţin dusă cu capul, Roy, dar nu *chiar aşa* de dusă. Iar acum s-a mai domolit. I-a prins bine că s-a cuplat cu Simon.

M-am uitat la el.

— Simon? Vrei să spui… Simon *Nergard?*

— Nu ştiai? a chicotit Carl. Gurile rele spun că Simon a convins-o să-l ducă acasă de Revelion şi că ea a rămas la el dup-aia. Au rămas nedespărţiţi de-atunci.

Creierul meu se străduia să proceseze informaţia cât mai rapid cu putinţă. Simon să fi dat foc hotelului *împreună* cu Grete? Am cumpănit bine. Părea cam tras de păr. Dar în ultima vreme multe lucruri păruseră trase de păr. Oricum, nu cu Carl trebuia să discut această problemă. De fapt nu trebuia s-o discut cu nimeni, pentru că ce dracu’ mai conta acum cine o făcuse? Mi-am dres glasul:

— Ziceai că vrei sa discutăm ceva.

Carl şi-a coborât privirea în ceaşca de cafea, apoi a dat din cap. Şi-a ridicat din nou ochii, s-a uitat dacă ceilalţi şase clienţi sunt suficient de departe de noi, s-a aplecat peste masă şi mi-a spus cu glas şoptit:

— Shannon e însărcinată.

— O, oau! am zâmbit eu, străduindu-mă să nu reacţionez exagerat. Felicitări, frati-miu!

— Nu, a spus Carl scuturând din cap.

— Nu? E ceva în neregulă?

Scuturatul s-a transformat într-o încuviinţare.

— Cu copilul? am întrebat eu.

Chiar dacă ştiam că mint, simplul gând că pruncul încă nenăscut, copilul meu şi al lui Shannon, ar fi putut avea vreo problemă, îmi făcea rău.

Carl a început din nou să scuture din cap.

— Atunci *ce?* l-am somat eu să răspundă.

— Nu eu sunt…

— *Ce* nu eşti?

În cele din urmă a încetat să-şi mai mişte capul, adresându-mi o privire de om înfrânt, distrus.

— Nu eşti tatăl?

Carl a încuviinţat.

— Dar cum…?

— Shannon şi cu mine n-am mai făcut sex de când s-a întors din Toronto. Nu mi-a mai dat voie nici măcar s-o ating. Şi nu ea a fost cea care mi-a spus că e însărcinată, ci Stanley. Shannon nici măcar nu ştie că am aflat.

— Drace, am spus eu.

— Da, drace, a repetat el, continuând să mă fixeze cu o privire grea. Şi ştii ceva, Roy?

A aşteptat să am o reacţie, însă n-am spus nimic.

— Cred că ştiu despre cine e vorba.

Am înghiţit în sec.

— Da?

— Da. Pe la începutul toamnei Shannon s-a trezit deodată că trebuie să se ducă la Notodden. Cică fusese invitată la un interviu pentru o slujbă de arhitect. Când s-a întors, părea că înnebunise – şi a ţinut-o aşa zile la rând. Nu mânca, nu dormea. Eu m-am gândit că era aşa poate pentru că nu obţinuse postul. Când am aflat de la Stanley că e însărcinată, m-am întrebat cum naiba reuşise să cunoască un alt bărbat, de vreme ce eu şi Shannon trăim, practic, unul în buzunarul celuilalt. Aşa că am început să mă gândesc altfel la călătoria ei în Notodden. Shannon îmi spune tot, iar dacă nu-mi spune ceva, i-o pot citi pe chip. Doar că acum era ceva ce mie-mi scăpa. Ceva ce-mi ascundea. De parcă ar fi avut conştiinţa încărcată. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că totul s-a schimbat în noaptea pe care a petrecut-o la Notodden. Apoi – aşa, dintr-odată – începe să dea câte o fugă la Notodden, pretextând că se duce la cumpărături. Mă urmăreşti?

A trebuit să tuşesc o dată ca să-mi regăsesc glasul:

— Cred că da.

— Aşa că acum câteva zile am întrebat-o unde a stat în noaptea aia, iar ea mi-a răspuns că la hotelul Brattrein, drept care am sunat acolo ca să verific. Angajatul de la recepţie mi-a spus că, într-adevăr, pe data de 3 septembrie, o Shannon Alleyne Opgard rezervase o cameră. Iar când l-am întrebat cu cine o rezervase, mi-a răspuns că o rezervase numai pentru ea.

— Şi recepţionerul ţi-a dat aşa, pur şi simplu, toate aceste informaţii?

— Este *posibil* să fi spus că sunt Kurt Olsen şi că sun în calitate de şef de post al localităţii Os.

— Iisuse! am exclamat eu, simţind cum mi se udă spatele cămăşii.

— Aşa că l-am rugat să se uite în registrul cu clienţi şi să caute o zi anume. Iar acolo a apărut un nume interesant, Roy.

Am simţit cum mi se usucă gura. Ce naiba se întâmplase? Oare Ralf îşi amintise că trecusem pe-acolo şi apoi mă dăduse în gât? Ba nu, acum îmi amintesc, aşa e: mi-a spus că îmi rezervase o cameră când m-a văzut că intru în restaurant, pentru că bănuia că rămân peste noapte la hotel. Oare mă trecuse în registru şi apoi uitase să mă şteargă, după ce-a înţeles că n-aveam nevoie de nicio cameră?

— Un nume interesant şi *foarte cunoscut,* a continuat Carl.

M-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău.

— Dennis Quarry.

M-am holbat la Carl.

— Poftim?

— Dennis Quarry. Actorul. Regizorul. Americanul care la un moment dat a oprit la benzinărie, nu-ţi mai aminteşti? Stătea la hotel.

Mi-am dat seama că mi se tăiase respiraţia abia când am inspirat din nou.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta?! La benzinărie i-a dat lui Shannon un

autograf, nu-ţi mai aminteşti?

— Ba da, însă…

— Shannon mi-a arătat hârtia dup-aia, în maşină. O pufnise râsul, pentru că individul adăugase sub semnătură numărul lui de telefon şi adresa de e-mail. Spunea că o să mai rămână o vreme în Norvegia, pentru că avea de gând – aici Carl a făcut semn de ghilimele cu degetele – să „regizeze”. Eu nu m-am mai gândit la asta, şi cred că şi ea îl dăduse uitării. Cel puţin până când n-am început să mă reîntâlnesc cu Mari…

— Crezi că Shannon s-a întâlnit cu americanul ăsta ca să se răzbune pe tine?

— Nu e evident?

Am dat din umeri.

— Dar dacă îl iubeşte?

— Shannon nu iubeşte pe nimeni. Singurul lucru pe care-l iubeşte este hotelul ăla al ei. Cred că are nevoie de o bătaie zdravănă.

— Din câte mi-am dat seama, cineva i-a şi dat-o.

Cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu pe gură. Carl a izbit cu pumnul în masă, holbându-se la mine de parcă i-ar fi explodat ochii în găvane.

— Ţi s-a plâns cumva curva aia?

— Ssst, am făcut eu, apucând halba de bere de parcă ar fi fost un colac de salvare.

În liniştea care a urmat, am văzut că toată lumea se întorsese spre noi. Şi eu, şi Carl am rămas tăcuţi până când am auzit clienţii reluându-şi discuţiile şi pe Erik Nerell aplecându-se din nou peste telefonul lui mobil.

— Am observat vânătăile când am venit acasă de Crăciun, am spus eu cu glas scăzut. Am surprins-o, la un moment dat, când ieşea din baie.

Mi-am dat seama că fratele meu se căznea să găsească o explicaţie. De ce naiba nu putusem să-mi ţin gura într-un moment în care aveam nevoie de toată încrederea lui?

— Carl, eu…

— E-n regulă, a spus el cu glas răguşit. Ai dreptate. S-a întâmplat de câteva ori, după ce s-a întors din Toronto.

Carl respira atât de greu încât puteam vedea cutia toracică cum i se ridică şi coboară.

— Eram atât de stresat din pricina haosului de la hotel, iar ea mă tot bătea la cap cu ce se petrecuse între mine şi Mari. Iar în zilele când luam ceva la bord, uneori… uneori mă pierdeam cu firea. Dar nu s-a mai întâmplat niciodată de când m-am lăsat de băut. Mulţumesc, Roy.

— Mulţumesc?

— Pentru că ai avut puterea să mi-o spui în faţă. De multă vreme voiam să discut cu tine despre asta. Începusem chiar să mă tem că aş avea aceleaşi probleme pe care le-a avut şi tata. Că am început să fac nişte chestii pe care de fapt nu vreau să le fac – numai ca să aflu apoi că nu mă mai pot opri. Nu-i aşa? Însă eu am reuşit. M-am schimbat.

— Ai revenit în sânul turmei, am spus eu.

— Ce?

— Eşti sigur că te-ai schimbat?

— Da, poţi fi sigur de asta.

— Sau ai putea s-o faci de dragul meu. De fapt, dacă tot veni vorba, de ce n-ai face-o de dragul amândurora?

Carl s-a uitat la mine de parcă tocmai făcusem cine ştie ce joc imbecil de cuvinte, din care el nu înţelesese absolut nimic. Adevărul era că începusem să spun lucruri pe care nici eu nu le înţelegeam prea bine.

— În fine, a continuat el, trecându-şi o palmă peste faţă. Pur şi simplu simţeam nevoia să stau de vorbă cu cineva despre copilul ăsta apărut aşa, pe neaşteptate. Şi se pare că cineva ăsta eşti de fiecare dată tu. Îmi pare rău.

— Stai liniştit, am spus eu, răsucindu-mi cuţitul în rană. Sunt fratele tău.

— Da, tu întotdeauna mi-ai sărit în ajutor când am avut nevoie. Doamne, sunt atât de bucuros să te am măcar pe tine.

Carl şi-a pus o palmă peste mâna mea. A lui era mai mare, mai moale şi mai caldă decât a mea, care părea un sloi de gheaţă.

— Întotdeauna, am spus eu cu glas răguşit.

Carl s-a uitat la ceas.

— Va trebui să rezolv problema asta cu Shannon ceva mai târziu, a spus el, ridicându-se în picioare. Rămâne între noi că nu sunt eu tatăl, OK?

— Bineînţeles, am răspuns eu.

În mod ciudat, mi-a venit să râd.

— Azi începe construcţia noii clădiri. O să le-arătăm noi lor, Roy, a spus el, strângându-şi maxilarele, aruncând în jur o privire belicoasă şi arătându-mi un pumn strâns. Băieţii Opgard vor fi învingători.

Am zâmbit şi mi-am ridicat paharul, indicându-i că am de gând să rămân şi să-mi termin băutura.

L-am privit pe Carl cum se grăbeşte să iasă din local, apoi l-am văzut pe fereastră cum intră în Subaru. În ziua aia Shannon îşi păstrase Cadillacul pentru sine, însă Carl urma să-l recupereze pe seară şi să-l conducă până la şantier, cu ocazia reluării lucrărilor. Sau, ca să mă exprim corect – ar fi urmat să-l conducă *în direcţia şantierului.*

O singură lumină de frână s-a aprins când Subarul a lăsat să treacă un tir, înainte de a intra pe drumul principal.

Am mai comandat o bere. Am băut-o pe îndelete, cufundat în gânduri.

M-am gândit la Shannon. La lucrurile capabile să anime fiinţele umane. Apoi m-am gândit la mine însumi, întrebându-mă de ce naiba ajunsesem la un pas să mă dau în vileag spunându-i lui Carl că ştiam că o bate pe Shannon. Sugerându-i că ştiam că-mi falsificase semnătura. Dându-mă în vileag ca să nu fiu nevoit să duc planul până la capăt. Să nu fiu nevoit să umplu prăpastia Huken cu maşini şi cadavre.

66

După patru beri, am ieşit din Fritt Fall.

Nu se făcuse decât unu şi jumătate, aşa că aveam suficient timp să las să-mi treacă beţia, însă îmi dădeam seama că fusese o dovadă de slăbiciune să beau berile alea. O reacţie instinctivă. Era suficient un singur pas greşit ca să dau peste cap întregul plan, aşa că de ce simţisem *tocmai acum* nevoia să beau? Probabil că o parte din mine nu voia să reuşesc. Creierul meu reptilian. Ba nu, creierul reptilian n-avea nimic de-a face cu toate astea. Vedeţi? Nu gândeam limpede. Deja începusem să încurc borcanele. În tot cazul, partea din mine care eram eu, *eu însumi,* era absolut sigură ce-şi dorea – şi anume să recapete ce era, de drept, al său, ce mai rămânea măcar. Şi să se descotorosească de toţi cei care mi se puneau în cale şi care îi ameninţau pe oamenii pe care aveam datoria să-i apăr. Încetasem să mai fiu fratele cel mare. Acum eram bărbatul ei. Şi tatăl copilului. *Ei* erau acum familia mea.

Cu toate astea, ceva nu ieşea la socoteală.

Lăsasem Volvoul la atelier, aşa că am pornit din centru spre sud-est, urmând poteca pentru pietoni şi biciclişti, paralelă cu drumul principal. Când am ajuns la atelier, m-am oprit şi m-am uitat peste şosea, la zidul casei cu afişul „Salonul Grete – Frizerie şi solar”.

M-am mai uitat o dată la ceas.

Aş mai fi avut timp, însă ar fi trebuit s-o las pe altă dată, poate că nu era momentul potrivit. Poate că niciodată n-ar fi fost momentul potrivit.

Aşa că Dumnezeu ştie de ce m-am trezit dintr-odată acolo, de cealaltă parte a drumului, uitându-mă pe furiş în garaj, la Audiul A1.

★

— Bună! m-a salutat Grete, aşezată pe scaunul de coafor.

Stătea cu capul vârât în uscătorul ăla de păr din anii 1950, mândria salonului.

— N-am auzit nici telefonul, nici soneria.

— Pentru că n-am sunat, am spus eu, asigurându-mă că suntem singuri.

Faptul că îşi făcea singură un permanent îmi spunea că niciun client nu se programase pentru ora aia. Chiar şi aşa, am avut grijă să încui uşa după mine.

— Mă pot ocupa de tine peste zece minute, a spus ea. Trebuie doar să mi se fixeze puţin părul. O coafeză trebuie să fie ea însăşi prezentabilă, nu-i aşa?

Părea agitată. Poate pentru că venisem fără s-o anunţ. Poate că observase ceva la mine. Faptul că nu venisem ca să mă tund. Sau poate că, în adâncul ei, se aştepta de multă vreme să-mi fac apariţia.

— Mişto maşină, am spus.

— Poftim? Nu te aud prea bine sub clopotul ăsta.

— Mişto maşină! Am văzut-o parcată lângă casa lui Stanley de Revelion, însă nu ştiam că e a ta.

— A, da. Anul trecut salonul a mers bine. Au mers bine toate afacerile din sat.

— O maşină absolut identică – acelaşi model, aceeaşi culoare – a trecut pe lângă mine cu puţin timp înainte de miezul nopţii, în vreme ce mă îndreptam spre piaţă. Nu sunt prea multe Audiuri roşii prin sat, aşa că-mi imaginez că tu erai, nu? Apoi Stanley mi-a spus că trebuia să te duci la părinţi ca să fii la miezul nopţii cu ei, însă părinţii tăi locuiesc în cealaltă direcţie. În plus, maşina de care zic eu s-a îndreptat spre ferma Nergard şi apoi a luat-o pe drumul care duce la hotel. Nu sunt multe destinaţii în zona aia: fermele Nergard şi Opgard. Plus hotelul. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc…

M-am aplecat în faţă şi m-am uitat la foarfecile aşezate pe spaţiul de lucru, în faţa oglinzilor. Mie mi se părea că toate arată la fel, însă am bănuit că în cutia deschisă nu putea să fie decât celebra ei foarfecă Niigata 1000, expusă ca o piesă de muzeu.

— De Revelion mi-ai spus că Shannon îl urăşte pe Carl, dar că are nevoie de el pentru buna desfăşurare a proiectului. Ai crezut cumva că, dacă hotelul arde şi

proiectul ar fi fost abandonat, Shannon n-ar mai fi avut nevoie de Carl şi-ar fi fost în sfârşit al tău?

Grete Smitt mă studia, calmă – nervozitatea ei iniţială dispăruse cu desăvârşire. Îşi sprijinea, nemişcată, braţele de rezemătoarele scaunului mare, greoi, capul ei rămânând vârât în coroana din plastic şi filamente. Arăta ca o regină aşezată pe tron.

— Bineînţeles că mi-a trecut prin gând, a spus ea cu un glas ceva mai domol. Aşa cum ţi-a trecut şi ţie, Roy. Ăsta e şi motivul pentru care te suspectez că tu ai pus focul. Când ai dispărut de la petrecere, mai rămăsese destul timp până la miezul nopţii.

— Nu eu l-am pus.

— Păi, atunci rămâne o singură persoană care ar fi putut să-l pună, a spus Grete.

Am simţit cum mi se usucă gura. N-avea nicio importanţă cine incendiase nenorocitul ăla de hotel. Auzeam un fel de bâzâit slab. Nu-mi puteam da seama dacă venea dinspre uscătorul de păr sau din propriul meu cap.

Văzându-mă cum iau foarfeca din cutie, Grete a încetat să mai vorbească. Probabil citise ceva în ochii mei, pentru că imediat şi-a ridicat, defensiv, braţele.

— Roy, doar n-o să…

Şi chiar nu ştiam. Habar n-aveam ce urma să fac. Tot ce ştiam era că totul începuse să explodeze în mine. Tot ce se întâmplase, tot ce n-ar fi trebuit să se întâmple, tot ce ar fi urmat să se întâmple însă n-ar fi trebuit să se întâmple – doar că acum nu mai era cale de întors. Toate s-au ridicat înăuntrul meu ca căcatul dintr-o toaletă înfundată. De fapt începuseră să se ridice de mult, însă acum ajunseseră în dreptul buzei, revărsându-se. Vârfurile foarfecei erau ascuţite. Tot ce trebuia să fac era să le înfig în gura aia scârboasă, apoi să-i tai obrajii albi, să-i retez cuvintele alea urâte.

Şi totuşi m-am oprit.

M-am oprit şi m-am uitat la foarfecă. Oţel japonez. Cuvintele tatei despre hara-kiri s-au strecurat în mintea mea. Oare nu eu greşisem? Poate că eu, nu Grete, trebuia

să fiu extirpat din societate, ca o tumoare malignă.

Ba nu. Amândoi. Amândoi trebuia să fim pedepsiţi. Arşi.

Am apucat vechiul fir electric care alimenta uscătorul de păr, am deschis foarfeca şi am tăiat. Lamele ascuţite au trecut uşor de izolaţie, iar când oţelul a intrat în contact cu cuprul, şocul electric a fost cât pe ce să mă facă să mă las păgubaş. Dar eram pregătit, aşa că am reuşit să strâng foarfeca în continuare, fără să tai complet firul.

— Ce faci? a ţipat Grete. Aia e o foarfecă Nigata 1000! Iar ăsta e un uscător de păr *vintage,* din anii cincizeci…

Cu mâna libera, am apucat-o de încheietură, şi când circuitul s-a închis şi curentul a început să circule, Grete a rămas tăcută. A încercat să se elibereze, dar n-am lăsat-o. Am văzut cum începe să tremure din toate mădularele, cum i se dau ochii peste cap în vreme ce în interiorul căştii pornise un adevărat foc de artificii. În tot acest timp, un ţipăt continuu, la început subţire şi implorator, apoi sălbatic şi impunător, i-a acompaniat spasmele. Simţeam cum îmi bate inima să-mi sară din piept. Ştiam că inima unui om nu poate să reziste prea mult la două sute de miliamperi, însă am continuat s-o ţin pe Grete de încheietură. Pentru că Grete Smitt se afla acum unde merita – unită cu mine într-un cerc al durerii. În clipa următoare am văzut flăcări albastre ieşind de sub cască şi, deşi mă străduiam din răsputeri să rezist în continuare, nu puteam ignora mirosul de păr pârlit. Am închis ochii, am continuat s-o ţin pe Grete, rostind mut tot felul de cuvinte, aşa cum văzusem că făcea predicatorul pe vremea când salva suflete la Årtun. Zbieretele ei deveniseră asurzitoare, atât de puternice încât cu greu distingeam vuietul alarmei de fum care se declanşase între timp.

Apoi i-am dat drumul şi am deschis ochii.

Am văzut-o pe Grete cum îşi scoate casca de pe cap. Am văzut o combinaţie de bigudiuri topite şi de păr ars înainte să se repeadă la chiuvetă, să pornească duşul manual şi să înceapă să-şi stingă părul.

M-am dus spre ieşire. Am auzit cum cineva coboară grăbit treptele dindărătul uşii. Părea că bolnavul de

neuropatie luase o pauză. M-am întors ca să mă mai uit o dată la Grete. Era în afara oricărui pericol. Un fum cenuşiu se înălţa din ceea ce mai rămăsese din permanentul ei – care nu fusese chiar atât de permanent. Acum arăta ca un grill exterior, peste care cineva aruncase o găleată de apă.

Am ieşit pe coridor şi am aşteptat ca tatăl lui Grete să coboare suficient scările ca să poată vedea cine sunt. L-am surprins rostind ceva – numele meu, probabil –, însă glasul lui era complet acoperit de vuietul alarmei de fum. Apoi am părăsit salonul.

Trecuse o oră încheiată. Se făcuse trei şi-un sfert.

M-am întors la atelier şi am început să mă holbez la geantă.

Kurt Olsen încă nu venise să mă aresteze – ca să pună capăt întregii nebunii.

Nu mai era loc de întors. Era vremea să mă pun în mişcare.

Am înşfăcat geanta, am băgat-o în Volvo şi m-am îndreptat către Opgard.

67

Am ieşit de sub Cadillac. În hambarul rece, Shannon se uita la mine tremurând, pentru că purta doar puloverul ei negru, subţire. Îşi ţinea mâinile încrucişate, urmărindu-mă cu o privire îngrijorată. N-am spus nimic, m-am ridicat doar în picioare şi m-am scuturat de mizerie.

— Ei? m-a întrebat ea nerăbdătoare.

— S-a rezolvat, am răspuns eu, începând să învârt manivela cricului ca să cobor toate cele patru roţi ale maşinii pe pământ.

Shannon m-a ajutat apoi să împing Cadillacul până afară, apoi până în dreptul grădinii de iarnă. În cele din urmă l-am parcat cu botul îndreptat spre Geitesvingen.

M-am uitat la ceas. Patru şi un sfert. Întârziasem puţin. M-am repezit în hambar ca să recuperez sculele şi, în timp ce le puneam în geanta aşezată pe bancul de lucru, Shannon şi-a făcut apariţia în spatele meu, îmbrăţişându-mă.

— Încă mai putem să anulăm totul, a spus ea, lipindu-şi obrazul de spatele meu.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Nu, a răspuns ea, mângâindu-mi pieptul.

De când ajunsesem la fermă, nu ne atinseserăm nici măcar o dată – abia dacă apucaserăm să ne uităm unul la celălalt. Mă grăbisem să mă ocup de Cadillac, ca să mă asigur că aveam timp să înlocuiesc piesele bune cu cele defecte înainte ca fratele meu să se întoarcă de la întrunire, însă graba nu fusese singurul motiv pentru care nu ne atinseserăm. Mai era ceva. Deveniserăm, subit, nişte străini. Doi criminali – fiecare şocat de prezenţa celuilalt şi de noi înşine. Dar asta avea să treacă. FĂ CEEA CE TREBUIE FĂCUT. ŞI FĂ-O ACUM.

— Atunci ne vom ţine de plan, am spus eu.

Shannon a dat aprobator din cap.

— Ploierul s-a întors, m-a anunţat ea. L-am văzut ieri.

— Deja? m-am mirat eu, întorcându-mă şi ţinându-i faţa

drăgălaşă între palmele mele bătătorite, între degetele mele butucănoase. Asta e bine.

— Nu, a spus ea, scuturând din cap şi zâmbind abătută. N-ar fi trebuit să vină. Zăcea în zăpadă, undeva în faţa hambarului. Murise îngheţat.

Am văzut o lacrimă formându-se în colţul ochiului ei pe jumătate închis.

Am tras-o mai aproape de mine.

— Mai spune-mi o dată de ce facem asta, mi-a şoptit ea.

— O facem pentru că nu există decât două variante. Pentru că i-am luat ceea ce îi aparţinea. Pentru că amândoi suntem nişte ucigaşi.

Shannon a dat din cap:

— Dar suntem absolut siguri că asta e singura soluţie?

— În ce ne priveşte pe mine şi pe Carl, oricare altă soluţie este de-acum tardivă, doar ţi-am explicat asta, Shannon.

— Da, a răspuns ea respirând în cămaşa mea. Iar când totul o să se termine…

— Da, am spus. Când totul o să se termine.

— Cred că e băieţel.

Am mai ţinut-o câteva clipe în braţe, însă apoi am început să aud tic-tacul secundelor, numărătoarea inversă a unei lumi care îşi pierdea înţelesul. Doar că nu asta urma să se petreacă. Lumea n-avea să se termine, ci să înceapă. O nouă viaţă. Noua *mea* viaţă.

I-am dat drumul lui Shannon şi am băgat în geantă furtunurile de frână şi cablul de acceleraţie ale lui Carl, acoperindu-le cu salopeta mea. Ea mă urmărea cu privirea.

— Şi dacă planul nostru nu va funcţiona? m-a întrebat Shannon.

— Planul nostru nu e *menit* să funcţioneze, i-am răspuns eu, deşi ştiam prea bine ce mă întrebase.

Poate auzise iritarea din glasul meu, întrebându-se ce se afla îndărătul ei. Poate chiar *înţelesese* ce se afla îndărătul ei. Stres. Nervi. Teamă. Regret? Oare *ea* simţea vreun regret? Cu siguranţă. Dar în Kristiansand, când puseserăm planul la cale, discutaserăm şi despre asta. Despre faptul că îndoiala avea să ni se strecoare în suflet, şoptindu-ne la

ureche, aşa cum le şopteşte şi mirilor în ziua nunţii. Îndoiala e ca apa, care întotdeauna găseşte gaura din tavan şi care acum îmi cădea în creştet ca în tortura cu picături chinezeşti. Grete spunându-mi că exista *o singură persoană* care ar fi putut incendia hotelul. Faptul că una dintre luminile de frână ale Subarului nu funcţiona. Maşina văzută de leton în preajma şantierului, în noaptea de Revelion.

— Planul va funcţiona, am spus. Abia dacă a mai rămas lichid de frână în sistem, iar maşina cântăreşte două tone. Viteza va fi incredibilă. Există un singur deznodământ posibil.

— Dar dacă îşi dă seama înainte să cotească?

— Nu l-am văzut niciodată pe Carl verificând sistemul de frânare înainte să aibă nevoie de el, am spus eu calm, recitând o propoziţie pe care mi-o tot repetasem în minte. Maşina porneşte de pe un teren plat. El accelerează, ajunge în pantă, îşi ia piciorul de pe acceleraţie şi, pentru că panta este atât de abruptă, nu-şi dă seama că acceleraţia se datorează şi faptului că e blocat cablul şi că face maşina grea să prindă şi mai multă viteză. Două secunde mai târziu, Carl ajunge la serpentină, dându-şi seama că viteza e mult mai mare decât de obicei. Panicat, apasă pedala de frână, însă maşina nu răspunde comenzii. Poate că apucă să mai apese o dată pedala, poate că apucă să tragă de volan, însă n-are nicio şansă.

Mi-am umezit buzele. Demonstrasem ce aveam de demonstrat – aşa că aş fi putut să mă opresc. Doar că am hotărât să răsucesc cuţitul în rană: în rana ei, în rana mea.

— Viteza e mult prea mare, maşina mult prea grea, curba prea strânsă. Şi dacă drumul ar fi fost de asfalt, nu de pietriş, lucrurile n-ar fi stat mai bine. Apoi maşina zboară, iar el se simte imponderabil. Căpitan de navă spaţială. Creierul lui trebuie să funcţioneze cu viteza luminii ca să aibă timp să se întrebe „cum, cine, de ce”? Şi poate că are timp să răspundă chiar şi la aceste întrebări înainte să…

— Ajunge! a ţipat Shannon, lipindu-şi înfiorată palmele de urechi. Dar dacă… a întrebat ea în cele din urmă… dacă el descoperă totuşi că e ceva în neregulă şi nu porneşte

maşina?

— Înseamnă că descoperă că ceva e în neregulă. Evident, va chema un mecanic auto, iar el îi va spune că cablul de acceleraţie e uzat şi că furtunurile de frână au putrezit – nimic misterios. Iar noi va trebui să punem la cale un nou plan, pe care să-l punem în aplicare în altă zi. Asta-i tot.

— Şi dacă planul funcţionează, dar poliţia intră la bănuieli?

— Poliţia va cerceta epava şi va descoperi piesele uzate. Am mai recapitulat detaliile astea, Shannon. Planul e bun, OK?

Shannon a lăsat să-i scape un suspin, apoi mi s-a aruncat la piept.

A trebuit să-i desfac cu gentileţe braţele, eliberându-mă.

— Acum trebuie să plec, i-am spus.

— Nu! a exclamat ea plângând. Rămâi!

— O să urmăresc ce se petrece din atelier, am spus. De acolo văd serpentina de la Geitesvingen. Sună-mă dacă apare vreo problemă, OK?

— Roy! a strigat ea, de parcă ar fi fost ultima dată când mă vedea în viaţă, de parcă m-aş fi îndepărtat de ea în largul oceanului, ca nişte însurăţei aflaţi pe puntea unui iaht şi care, după ce s-au îmbătat bine cu şampanie, s-au trezit brusc la realitate.

— Ne vedem mai târziu, am spus. Nu uita să suni imediat la urgenţe. Va trebui să-ţi aminteşti cum s-a întâmplat, cum s-a comportat maşina, ca să le poţi descrie poliţiştilor totul, în detaliu.

Shannon a clătinat din cap, s-a dezmeticit şi a început să-şi aranjeze hainele.

— Dar ce… ce crezi că vor face?

— După aia? am răspuns eu. Cred că vor monta în sfârşit un parapet.

68

La ora 18:02 începuse deja să se întunece.

Stăteam la fereastra biroului şi mă uitam cu ocheanul la Geitesvingen. Calculasem în minte că, atunci când Cadillacul avea să se prăbuşească peste buza prăpastiei l-aş fi zărit fix trei zecimi de secundă, aşa că trebuia să clipesc rapid.

Crezusem că nu voi mai fi atât de emoţionat odată ce dusesem la capăt partea din plan care îmi revenise mie, ştiind că restul depindea de Shannon, însă lucrurile erau pe dos. Cum stăteam acolo, aveam mult mai mult timp să mă gândesc la toate lucrurile care ar fi putut merge prost. Îmi treceau prin minte situaţii noi – fiecare mai neverosimilă decât precedenta, ce-i drept, iar asta nu mă ajuta să-mi găsesc liniştea.

Conform planului, în momentul în care cei doi ar fi urmat să se îndrepte către şantier, ca să participe la tăierea panglicii, Shannon ar fi trebuit să pretindă că nu se simte bine şi să urce la etaj ca să se întindă puţin pe pat, lăsându-l pe Carl să plece singur. El lua Cadillacul ca să meargă la ceremonia de deschidere, iar ea, dacă s-ar fi simţit mai bine, putea să vină mai târziu cu Subarul la petrecerea de la Årtun.

M-am mai uitat o dată la ceas. 18:03. Trei zecimi de secundă. Mi-am pus din nou binoclul la ochi. M-am uitat la fereastra casei familiei Smitt – acolo unde perdelele rămăseseră în aceeaşi poziţie ca de dimineaţă – la muntele din spatele ei şi apoi la Geitesvingen. Ar fi trebuit să se fi întâmplat deja. *Trebuia* să se fi terminat.

Am auzit o maşină oprind în faţa atelierului şi am îndreptat binoclul către ea; dar pentru că nu era focalizat, n-am văzut decât o ceaţă. Mi-am luat binoclul de la ochi şi am văzut că era Land Roverul lui Kurt Olsen.

Şeful de post a oprit motorul şi a coborât. El nu mă putea vedea, pentru că avusesem grijă să sting lumina din încăpere – însă se uita direct la mine, de parcă ar fi ştiut

exact unde mă aflam. A rămas pur şi simplu acolo, crăcănat, ţinându-şi policele vârâte sub curea, ca un cowboy care mă cheamă afară pentru un duel. S-a îndreptat apoi spre uşa atelierului, dispărând din raza mea vizuală. Câteva clipe mai târziu, am auzit soneria.

— Bună seara, domnule şef de post. Ce mai e de data asta?

— Bună, Roy. Pot să intru?

— Acum nu e un moment…

M-a împins într-o parte şi a intrat în atelier, începând să-şi rotească privirea peste tot, de parcă n-ar mai fi trecut niciodată pe acolo. S-a apropiat de rafturile pline cu tot felul de chestii. De pildă, soluţia de curăţare concentrată, marca Fritz.

— Mă întrebam ce se petrece aici, Roy.

Am încremenit. Oare în sfârşit îşi dăduse seama? Descoperise cumva că acolo dispăruse corpul tatălui său? Dizolvat, la propriu, într-o baie de soluţie de curăţare Fritz?

Apoi l-am văzut cum îşi bate o tâmplă cu degetul şi mi-am dat seama că de fapt se referise la ce se petrecea în mintea mea.

— …când i-ai dat foc lui Grete Smitt.

— Asta susţine Grete?

— Nu Grete, nu. Tatăl ei. Te-a văzut plecând de acolo în timp ce biata Grete încă „ardea mocnit” – cel puţin astea au fost cuvintele lui.

— Dar Grete ce spune?

— Tu ce crezi, Roy? Că s-a defectat ceva la uscătorul de păr. O suprasarcină sau ceva de genul. Şi că tu i-ai sărit în ajutor. Doar că nu cred asta nici să mă pici cu ceară, pentru că firul electric era tăiat până la jumătate. Aşa că întrebarea pe care ţi-o voi pune acum – şi te rog să te gândeşti bine, *bine de tot,* înainte să-mi răspunzi – este următoarea: cu ce dracu’ ai ameninţat-o de nu vrea să renunţe la minciuna asta?

În vreme ce aştepta un răspuns din partea mea, Kurt Olsen îşi sugea mustaţa şi-şi umfla obrajii, ca un buhai-de-baltă.

— Refuzi să-mi răspunzi, Roy?

— Nu.

— Atunci ce faci?

— Fac exact ce mi-ai spus. Mă gândesc „bine, *bine de tot”.*

Am văzut o scăpărare în ochii lui Kurt Olsen şi mi-am dat seama că pierduse partida. A făcut doi paşi către mine şi şi-a tras braţul drept în spate, pregătindu-se să mă lovească. Ştiam cum arată oamenii care se pregătesc să lovească pe cineva – ca nişte rechini care-şi dau ochii peste cap înainte să muşte. Doar că şeful de post s-a oprit – *ceva* l-a făcut să se oprească. Poate că s-a gândit la serile de sâmbătă seara pe care tânărul Roy Opgard obişnuia să şi le petreacă la Årtun. Nu se lăsau cu fălci sau nasuri rupte, ci doar cu sângerări şi dinţi sparţi – nimic suficient de grav ca să atragă atenţia bătrânului Sigmund Olsen. Roy Opgard, bărbatul care nu-şi pierduse niciodată capul într-o încăierare, dar care, într-o manieră rece şi calculată, îi umilise pe cei care şi-l pierduseră. Aşa că, în loc să mă lovească, Kurt Olsen şi-a desfăcut pumnul şi a început să-mi facă cu degetul, ca unui copil mic.

— Eu ştiu că Grete ştie anumite lucruri. Ştie lucruri despre tine, Roy Opgard. Ia spune-mi – ce anume ştie? a întrebat el, apropiindu-se cu încă un pas de mine, ajungând atât de aproape încât am simţit un strop de salivă aterizându-mi pe faţă. Ce ştie despre Willum Willumsen?

Telefonul a început să-mi sune în buzunar, însă Kurt Olsen mi-a făcut semn să nu răspund.

— Mă crezi prost? Îţi imaginezi că aş putea crede vreodată că tipul care l-a ucis pe Willumsen a alunecat *întâmplător* pe gheaţă, chiar în faţa casei voastre? Că Willumsen, fără să spună o vorbă nimănui, a şters o datorie de milioane de coroane? Pentru că i se părea că „trebuie s-o facă”?

Oare fusese Shannon? Trebuia să văd cine sunase. *Trebuia.*

— Haide, Roy. De parcă Willum Willumsen ar fi şters vreodată o datorie, fie ea şi de o singură coroană.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi m-am uitat la ecran. Căcat.

— Da, eu ştiu că tu şi frati-tău aţi fost implicaţi, ca atunci când a dispărut tata. Pentru că eşti un ucigaş, Roy Opgard. Dintotdeauna ai fost!

Am dat din cap şi, o clipă, potopul de vorbe de ocară a încetat, Kurt căscând ochii de parcă tocmai aş fi confirmat acuzaţiile pe care mi le adusese, înainte de a înţelege că voiam, pur şi simplu, să răspund la telefon. Apoi a continuat:

— Dacă nu ţi-ai fi dat seama că există un martor, azi ai fi ucis-o pe Grete Smitt. Ai fi…

M-am răsucit pe călcâie, mi-am vârât un deget într-o ureche şi mi-am lipit telefonul de cealaltă.

— Da, Carl.

Am trăit senzaţia că s-a stins lumina brusc şi c-am fost catapultat cu şaisprezece ani în urmă.

Acelaşi loc.

Aceeaşi disperare în glasul fratelui meu.

Aceeaşi crimă urmând să fie comisă, doar că de data asta el ar fi fost victima.

Doar că încă era în viaţă. Şi avea nevoie de ajutor.

— Ce e? am reuşit să îngaim în vreme ce, în spatele meu, şeful de post continua să recite aceeaşi poezie.

Carl a avut un moment de ezitare.

— Aia nu e vocea lui Kurt Olsen?

— Ba da. Ce e?

— În curând se va tăia panglica şi ar cam trebui să mă duc acolo cu Cadillacul, a spus el. Doar că maşina pare să aibă o problemă. Sigur e ceva minor, însă m-aş bucura dacă ai putea să vii s-o rezolvi.

— Vin imediat, am spus, închizând telefonul şi întorcându-mă cu faţa către Kurt Olsen.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, însă dacă nu ai un mandat de arestare pe numele meu, mă tem că va trebui să plec.

În momentul în care am ieşit pe uşă, Olsen încă stătea cu gura căscată.

Un minut mai târziu, eram la volanul Volvoului, conducând pe autostradă. Geanta cu scule rămăsese lângă mine, pe scaunul pasagerului, în vreme ce farurile Land Reverului lui Kurt Olsen se reflectau în oglinda retrovizoare. Încă mai auzeam în urechi ecoul ameninţării lui – cum că va pune el mâna pe mine şi pe Carl. La început m-am întrebat dacă avea de gând să mă urmărească până sus, la fermă, însă când am virat către Nergard şi Opgard, el şi-a continuat drumul înainte.

Oricum, nu Olsen mă îngrijora cel mai tare în clipa aia.

Era o problemă cu Cadillacul? Ce naiba putea să însemne asta? Oare Carl intrase în maşină şi reuşise să-şi dea seama că frânele şi volanul nu funcţionau ca lumea *înainte* să pornească la drum? Nu, pentru că în cazul ăsta ar fi intrat la bănuieli. Dar dacă îi atrăsese altcineva atenţia? Oare asta să se fi întâmplat? Oare Shannon simţise că nu e în stare să se ţină de plan? Oare cedase nervos şi îi mărturisise fratelui meu totul? Sau, mai rău: oare schimbase tabăra, spunându-i lui Carl adevărul? Mai bine zis – varianta ei de adevăr. Da, asta era. I-a spus că planul uciderii fusese al meu – numai al meu; că aflasem de semnătura falsă de pe actele de vânzare-cumpărare; că o violasem, că o lăsasem însărcinată şi că apoi o ameninţasem că îi voi ucide pe toţi – pe ea, pe Carl, copilul – dacă nu şi-ar fi ţinut gura. Pentru că nu eram o mierlă-gulerată timidă, fricoasă – eu eram tata, o ciocârlie-de-munte, o pasăre de pradă cu o mască neagră, de bandit, peste ochi. Apoi Shannon i-a spus ce să facă mai departe. Să mă ademenească la fermă şi să se descotorosească de mine, aşa cum Carl şi cu mine ne descotorosiserăm de tata. Ea ştia deja că fraţii Opgard sunt capabili să înfăptuiască o crimă, ştia că, într-un fel sau altul, avea să obţină ce-şi dorea.

Am tras adânc aer în piept şi am reuşit să alung toate aceste gânduri bolnave, neavenite. Am virat, iar în faţa mea şi-a făcut apariţia un tunel negru, răsărit într-un loc în care nu se aflase niciodată un tunel. Un perete de stâncă impenetrabil, întunecat, pe care nu l-aş fi putut străpunge

niciodată. Către el ducea drumul. Să fi fost vorba de depresie? Suferinţa despre care îmi vorbise cândva bătrânul şef de post? Oare mintea întunecată a tatei urcase în sfârşit în mine, nu pogorându-se ca noaptea, ci înălţându-se de prin fundurile văilor? Tot ce se poate. Ce mi se părea însă remarcabil era că, serpentină după serpentină, pe măsură ce urcam, simţeam cum respir tot mai uşor.

Era în regulă. Dacă totul avea să se sfârşească aici, dacă n-aş mai fi apucat următoarea zi, ar fi fost în regulă. Cu puţin noroc, uciderea mea ar fi avut darul de a-i uni din nou pe Carl şi pe Shannon. Carl era un individ pragmatic. Ar fi putut creşte un copil care n-ar fi fost al lui, dar care ar fi făcut parte din familie. Da, poate că moartea mea era singura şansă pentru ca povestea să aibă un final fericit.

Am trecut de serpentina de la Geitesvingen şi am accelerat uşor, auzind cum roţile din spate împroaşcă pietrişul de pe drum. Sub mine se zărea satul, învăluit de întunericul înserării, iar în ce mai rămăsese din lumina zilei l-am văzut pe Carl ţinându-şi mâinile încrucişate-n sân şi aşteptându-mă.

Un alt gând mi-a trecut prin minte atunci. Ba nu, nu altul, ci primul.

Anume că maşina avea, pur şi simplu, o problemă.

O problemă banală, fără legătură cu furtunurile de frână sau cu cablul de acceleraţie. O problemă uşor de rezolvat. Undeva în bucătărie, în spatele perdelelor, Shannon mă aştepta probabil să rezolv această problemă, pentru ca planul să revină pe făgaş.

Am ieşit din maşină. Carl s-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat atât de strâns încât i-am simţit tot corpul, din creştet până-n tălpi. Îl simţeam cum tremură, aşa cum tremura în copilărie, după ce tata îl vizita în dormitorul nostru, iar eu coboram în patul lui să-l liniştesc.

Mi-a şoptit câteva cuvinte la ureche, iar eu am înţeles.

Am înţeles că planul *nu* revenise pe făgaş.

69

Am intrat amândoi în Cadillac. Carl la volan, eu pe scaunul pasagerului.

Priveam peisajul, dincolo de Geitesvingen, crestele munţilor dinspre miazăzi, conturate în portocaliu şi albastru-spălăcit.

— Ţi-am spus la telefon că e o problemă cu maşina doar pentru că ştiam că m-ar fi putut auzi Olsen, a spus Carl pe un ton abătut.

— Înţeleg, am răspuns eu, încercând să-mi mut piciorul, care mi se moleşise, de parcă l-ar fi luat somnul.

De fapt tot trupul mi se moleşise.

— Explică-mi cât mai în detaliu ce s-a întâmplat, am spus eu, având strania senzaţie că altcineva rosteşte aceste cuvinte.

— Bine, a început Carl. Ne pregăteam să mergem la şantier, tocmai ne schimbam. Shannon era pregătită, arăta mortal. Eu eram în bucătărie, unde îmi călcam cămaşa. Apoi, pe nepusă masă, ea mă anunţă că nu se simte bine. I-am spus să ia un paracetamol, însă ea nu şi nu, zice că trebuie să se întindă în pat. Că ar trebui să mă duc la inaugurare singur şi că vine ea la petrecere cu Subarul, dacă se va simţi mai bine. Am rămas şocat, i-am spus să-şi vină în fire, i-am amintit cât de importantă e ceremonia de relansare a şantierului. Doar că ea nici nu vrea să audă, îmi spune că sănătatea ei e mai importantă şi aşa mai departe. Şi, da, normal că m-am supărat, ştiam că mănâncă rahat. Shannon nu se îmbolnăveşte niciodată atât de tare încât să nu poată duce boala pe picioare, măcar câteva ore, nu? În plus, evenimentul e şi momentul ei de glorie, nu numai al meu. Şi, pentru o secundă, îmi pierd controlul şi pur şi simplu îmi scapă pe gură…

— „Pur şi simplu îţi scapă pe gură”, am repetat eu simţind cum, încet-încet, îmi paralizează limba.

— Îmi scapă pe gură că, dacă se simte atât de rău, probabil că de vină e bastardul ăla pe care-l are în burtă.

— „Bastardul”, l-am îngânat eu din nou.

Era atât de frig în maşina aia. Teribil de frig.

— Da, şi ea a repetat ce i-am spus, de parcă nu înţelegea despre ce vorbesc. Apoi i-am spus că ştiam de aventura ei cu actorul ăla american. Dennis Quarry. Iar ea îi tot repeta numele, ceea ce m-a înfuriat la culme: *Denn-is Qu-arry.* Moment în care o apucă râsul. *Râsul,* înţelegi? Şi cum stăteam acolo, cu fierul de călcat într-o mână, am simţit cum plesneşte, pur şi simplu, ceva în mine.

— „Plesneşte”, am repetat eu ca un automat.

— Am lovit-o, a spus Carl.

— „Ai lovit-o”, am repetat eu, transformat într-un nenorocit de ecou.

— Fierul de călcat îi nimereşte tâmpla, iar ea se prăbuşeşte pe spate, peste burlanul de fum, care se rupe. Bucătăria se umple de funingine.

N-am mai spus nimic.

— Aşa că mă aplec peste ea ţinându-i fierul de călcat încins în dreptul feţei şi ameninţând-o că, dacă nu recunoaşte ce-a făcut, o calc ca pe-o cămaşă. Doar că ea continuă să râdă. Zăcea acolo râzând, cu sângele prelingându-i-se în gură, aşa că dinţii îi deveniseră roşii; arăta ca o vrăjitoare nenorocită – nu mai semăna deloc cu femeia frumoasă pe care o ştim amândoi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar ea îmi mărturiseşte. Nu numai ce o întrebasem eu, însă începe să răsucească cuţitul în rană şi-mi spune tot. Îmi mărturiseşte cel mai rău lucru din câte există.

Am încercat să înghit în sec, dar aveam gura uscată.

— Şi care e „cel mai rău lucru din câte există”?

— Tu ce crezi, Roy?

— Habar n-am.

— Hotelul, a spus el. Shannon l-a incendiat.

— Shannon? Dar cum…?

— Când am ieşit de la Willumsen, pregătindu-ne să ne ducem în piaţă ca să vedem focurile de artificii, Shannon mi-a spus că se simte obosită şi că vrea să plece acasă, aşa că a luat maşina. Când am auzit maşina de pompieri, eu

încă eram în piaţă.

Carl şi-a închis ochii.

— Imaginează-ţi-o pe Shannon zăcând acolo, lângă plită, povestindu-mi cum s-a dus cu maşina la şantier şi cum a dat foc hotelului, într-un loc de unde ştia că o să se întindă incendiul, şi cum lăsase acolo o rachetă goală, ca să pară c-a fost un accident.

Ştiam ce întrebare urma să pun. Ştiam că *trebuie* s-o pun, cu toate că-i cunoşteam răspunsul. Trebuia s-o pun ca să nu mă dau de gol că ştiam deja, că o cunoşteam pe Shannon probabil la fel de bine ca el. Aşa că am deschis gura şi-am întrebat:

— Dar de ce?

— Fiindcă… a înghiţit Carl în sec. Fiindcă ea e un Dumnezeu, care face lucrurile după chipul şi asemănarea ei. Nu suporta hotelul ăla modificat – trebuia să fie construit exact aşa cum îl proiectase ea. Totul sau nimic. Nu ştia că nu e asigurat împotriva incendiilor, aşa că şi-a imaginat că n-o să fie o problemă ca lucrările să repornească de la zero, moment în care putea să insiste ca planurile iniţiale să fie respectate întocmai.

— Asta ţi-a spus ea?

— Da, iar când am întrebat-o dacă nu s-a gândit şi la ceilalţi, la mine şi la tine, la oamenii din sat care au pus umărul şi care au investit în proiect, ea mi-a răspuns că nu.

— Că nu?

— Mă piş pe sătenii tăi, aşa mi-a spus, apoi a început să râdă. Si-atunci am mai lovit-o o dată.

— Cu fierul de călcat?

— Cu dosul fierului de călcat. Cu partea aia care rămâne rece.

— Ai lovit-o tare?

— Tare. Am văzut cum i se înceţoşează ochii.

A trebuit să fac un efort ca să pot respira.

— Crezi că…

— I-am luat pulsul, dar n-am simţit absolut nimic.

— Şi după aia?

— Am cărat-o până aici.

— Vrei să spui că ai băgat-o în portbagaj?

— Da.

— Arată-mi.

Am ieşit amândoi din maşină. Când a deschis portbagajul, mi-am îndreptat privirea către apus. Deasupra crestelor, spuza portocalie era încet-încet înghiţită de irizările albăstrii. M-am gândit că probabil asta era ultima dată când aş mai fi putut crede despre ceva că e frumos. Dar, pentru o fracţiune de secundă, înainte de a mă uita în interiorul portbagajului, mi-a trecut prin minte că totul ar fi putut fi doar o glumă proastă, că acolo nu exista niciun cadavru.

Numai că în clipa următoare am văzut-o. O Frumoasă Adormită albă ca zăpada. Dormea aşa cum dormise în cele două nopţi pe care le petrecuserăm împreună la Kristiansand. Pe-o parte, cu ochii închişi. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că rămăsese în poziţia fetală în care stătea şi copilul din pântecele ei.

Rănile din zona capului nu lăsau loc de îndoială: era moartă. I-am atins uşor cu degetele fruntea zdrobită.

— Nu arată ca o singură lovitură dată cu partea din spate a unui fier de călcat, am spus eu.

— Păi… a înghiţit Carl în sec. S-a mişcat când am lăsat-o lângă maşină, ca să pot deschide portbagajul, şi… m-am panicat.

Mi-am coborât automat privirea; pe jos, în lumina interioară a uşii portbagajului, am zărit lucind una dintre pietrele acelea mari pe care tata ne pusese să le aducem ca să îmbunătăţim scurgerea apei, într-o toamnă în care plouase mai mult decât de obicei. Era mânjită de sânge. Carl şoptea şi suspina lângă mine, ca un terci care bolboroseşte.

— Mă poţi ajuta, Roy?

M-am uitat din nou la Shannon. Aş fi vrut să-mi pot feri privirea, însă nu puteam. Carl o omorâse. O *ucisese.* Cu sânge-rece. Iar acum îmi cerea ajutorul. Îl uram din toţi rărunchii. Îl uram, îl uram – iar în clipa următoare am simţit cum inima începe din nou să-mi pompeze sânge prin trup şi

asta m-a făcut să simt din nou durere. În sfârşit devenisem capabil să simt durere. Mi-am încleştat fălcile atât de tare, încât am crezut că o să-mi sfărâm dinţii. Am inspirat adânc şi mi-am descleştat maxilarele suficient ca să pot rosti cinci cuvinte:

— Cum vrei să te ajut?

— Am putea s-o ducem cu maşina în pădure. S-o lăsăm undeva unde să poată fi găsită, cu Cadillacul lângă ea. Apoi vom spune că azi, ceva mai devreme, a plecat să dea o tură cu maşina şi că, până la ora la care urma să mă duc la ceremonie, nu se întorsese. Dacă am pleca acum şi am lăsa-o undeva, am avea timp să ajungem la şantier, apoi o s-o dau dispărută, după ce-o să văd că n-a venit nici la petrecere, aşa cum stabiliserăm. Ce zici, sună bine?

I-am tras un pumn în stomac.

Carl s-a aplecat în faţă, ca un „L” nenorocit, căznindu-se să respire. L-am împins cu uşurinţă pe pietriş, apoi m-am aşezat peste el, imobilizându-i mâinile. Urma să moară. Urma să moară aşa cum murise şi ea. Am apucat în pumnul drept piatra aia, însă fiind mânjită de sânge, era când lipicioasă, când alunecoasă, aşa că mi-a scăpat din mână. Am dat să-mi şterg mâna de cămaşă, însă am reuşit să gândesc suficient de limpede ca să mă şterg de pietriş, apucând apoi din nou piatra, pe care am ridicat-o deasupra capului. Carl încă nu-şi recăpătase răsuflarea, zăcând sub mine, cu ochii închişi. Voiam să vadă ce urma să-i fac, aşa că l-am strâns de nas cu degetele mâinii stângi.

Carl a deschis ochii.

A început să plângă.

Se uita în ochii mei, probabil că încă nu văzuse piatra pe care încă o ţineam deasupra capului sau poate că nu înţelegea despre ce e vorba. Sau poate că ajunsese, ca mine, în punctul în care nu-ţi mai pasă de nimeni şi de nimic. Am simţit greutatea pietrei, dorindu-mi s-o văd cum cade, cum zdrobeşte. Nici măcar n-ar fi trebuit să folosesc propria forţă. Abia când *nu* aş mai fi folosit propria forţă, când n-aş mai fi ţinut piatra deasupra capului lui Carl, ar fi dus ea la îndeplinire sarcina care îi revenise. Carl a încetat

să mai plângă; eu începeam deja să simt fierbinţeala acidului lactic din braţul meu drept. M-am dat bătut. Am lăsat lucrurile să-şi urmeze propriul făgaş. Dar chiar atunci am văzut privirea din ochii lui – un ecou din copilăria noastră nenorocită. Privirea aia umilită, neajutorată, de frate mai mic. Am simţit cum mi se pune un nod în gât. Eu eram cel care urma să plângă. Din nou. Am lăsat piatra să cadă, am ajutat-o să prindă viteză, am izbit cu ea atât de tare pământul, încât am simţit reculul până în zona umărului – apoi am rămas nemişcat, gâfâind ca un câine toropit de căldură.

De cum am reînceput să respir normal, m-am desprins de Carl, care stătea întins pe pământ, nemişcat. În sfârşit încetase să mai vorbească. Avea ochii deschişi, de parcă în sfârşit văzuse şi înţelesese totul. Am rămas lângă el, privind muntele Ottertind. Martorul nostru tăcut.

— A fost cât pe ce să-mi nimereşti capul, a gemut Carl.

— Mai bine aş fi făcut-o, i-am răspuns.

— OK, am înţeles, am făcut-o de oaie, a spus el. Spune-mi doar că ţi-a trecut supărarea.

Mi-am scos cutia cu tutun din buzunarul pantalonilor.

— Că tot veni vorba de capete zdrobite, am spus eu, fără să-mi pese că-mi tremura vocea. Când o vor găsi în pădure, ce explicaţie crezi că vor găsi pentru contuziile ei craniene?

— Vor spune că a ucis-o cineva, bănuiesc.

— Şi cine crezi că va fi suspectul principal?

— Soţul?

— Da, soţul – care este vinovat în optzeci la sută dintre cazuri, conform celor de la *Crime adevărate.* În special când nu are un alibi.

Carl s-a ridicat în capul oaselor.

— OK, frati-miu, atunci ce facem?

Ce facem *noi.* Evident.

— Dă-mi câteva secunde, i-am spus.

Am aruncat o privire în jur. Şi ce-am văzut?

Ferma Opgard. O căsuţă, un hambar, câteva câmpuri adiacente. Ce erau toate astea? Un nume din şase litere, o familie din care supravieţuiseră numai doi membri. Pentru

că, dacă dai toate celelalte lucruri la o parte, ce e o familie? O poveste pe care ne-o spunem unii altora, fiindcă familia este o necesitate. Pentru că, de-a lungul mileniilor, familia a funcţionat ca o formă de cooperare? Da, de ce nu? Sau poate că a mai existat şi altceva dincolo de dimensiunea asta pur practică, o legătură de sânge care adună la un loc părinţi, fiice şi fii? Se zice că nu poţi trăi numai cu aer şi iubire. Doar că – căcat – nu poţi trăi nici *fără* ele. Şi dacă există un lucru pe care ni-l dorim cu toţii, atunci este să trăim. În momentul acela am simţit această dorinţă cu şi mai multă putere, pentru că moartea ne veghea din portbagajul aflat chiar în faţa noastră. Am simţit că voiam să trăiesc în continuare. Şi aşa mi-am dat seama că trebuia să facem ceea ce era de făcut. Că totul depindea de mine şi că trebuia făcut *imediat.*

— Mai întâi, am spus eu, toamna trecută, când am verificat Cadillacul, i-am spus lui Shannon că ar trebui să înlocuieşti furtunurile de frână şi cablul de acceleraţie. Le-ai înlocuit?

— Ce? a tuşit Carl, ţinându-se cu mâna de stomac. Shannon nu mi-a pomenit niciodată că maşina ar avea vreo problemă.

— Bun, asta înseamnă că avem noroc, am spus eu. Trebuie s-o mutăm pe scaunul şoferului. Înainte să cureţi bucătăria şi portbagajul, ia cât sânge poţi şi mânjeşte cu el volanul, scaunul şi bordul maşinii. Ai înţeles?

— Ăăă, da. Dar…

— Shannon va fi găsită în Cadillac, pe fundul prăpastiei Huken, ceea ce va explica şi rănile ei de la cap.

— Dar… asta ar fi a treia maşină care se prăbuşeşte în Huken. Poliţia sigur va începe să se întrebe ce mama naibii se petrece.

— Absolut. Dar când vor descoperi piesele uzate despre care ţi-am vorbit, vor înţelege că a fost vorba de un simplu accident.

— Aşa crezi?

— Sunt sigur, am răspuns.

O dâră subţire, portocalie, încă contura creasta muntelui Otterind în vreme ce eu şi Carl puneam bestia aia mare şi neagră în mişcare. Shannon părea atât de mărunţică în dreptul volanului uriaş. Am dat drumul maşinii, care a început să alunece încet la vale, de parcă ar fi ezitat s-o facă, cu pietrişul zornăindu-i sub roţi. Cele două lumini de poziţie verticale, montate în vârful aripilor înălţate, se distingeau, roşiatice, în întuneric. Un Cadillac DeVille, un supravieţuitor al vremurilor când americanii produceau maşini ca nişte nave spaţiale – maşini care te-ar fi putut duce în spaţiu.

Am urmărit maşina îndreptându-se spre hău. Cablul de acceleraţie trebuie să se fi blocat, pentru că accelera întruna; îmi ziceam că de data asta minunea chiar avea să se petreacă, bolidul urma să se înalţe la cer.

Shannon îmi spusese că bebeluşul era băiat. Eu nu-i răspunsesem, însă evident că am început să mă gândesc la un nume. Nu cred c-ar fi acceptat să-l cheme Bernard, însă fusese singurul nume care-mi trecuse prin gând.

Carl şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Tu eşti tot ce am pe lume, Roy, a spus el.

„Iar tu eşti tot ce am eu pe lume”, i-am răspuns eu în gând. Doi fraţi într-un deşert.

70

— Pentru foarte mulţi dintre noi, acesta a fost locul din care-am pornit, a spus Carl.

Se afla pe scena sălii din Årtun, în faţa unuia dintre microfoanele care în scurtă vreme aveau să fie preluate de Rod şi de trupa lui.

— Şi nu mă gândesc la prima întrunire a investitorilor desfăşurată aici, ci la serile în care eu, fratele meu şi mulţi dintre voi veneam să dansăm. După câteva păhărele ne simţeam suficient de euforici ca să începem să ne lăudăm cu lucrurile măreţe pe care eram convinşi că le vom realiza în viaţă. Sau îi întrebam pe cei dintre noi care se lăudau mai abitir dacă reuşiseră să pună lucrurile în mişcare cu marile lor planuri. După care urmau rânjete batjocoritoare de-o parte şi înjurături de cealaltă sau, dacă era cineva mai sensibil, ne întorcea curul.

Publicul din sală, stând în picioare de data aceasta, a început să râdă.

— Dar la anul, când cineva ne va întreba cum mai stă treaba cu hotelul ăla cu care ne tot lăudam, vom putea răspunde „A, da – l-am şi construit: de două ori”.

Entuziasm general. Eu îmi tot schimbam greutatea de pe un picior pe celălalt. Îmi venea să vomit şi o migrenă puternică îmi făcea ochii să zvâcnească. Durerea din piept devenise de nesuportat. Probabil aşa te simţi când faci un infarct. Încercam însă să nu gândesc, să nu simt. Deocamdată Carl părea să facă faţă situaţiei mai bine decât mine. Ar fi trebuit să ştiu asta. Dintre noi, el era cel care reuşea să-şi păstreze sângele-rece. Semăna cu mama. Un complice pasiv. Rece.

Îşi ţinea braţele desfăcute, ca un maestru de manej, ca un actor.

— Cei dintre voi care au fost prezenţi la inaugurarea din această seară au putut vedea desenele expuse, aşa că ştiţi deja cât de fantastic va fi acest hotel. De fapt, arhitectul-şef, soţia mea, Shannon Alleyne Opgard, ar fi trebuit să se

afle lângă mine, pe scenă. S-ar putea să ajungă mai târziu, însă acum e acasă, în pat, pentru că aşa se întâmplă când eşti însărcinată nu numai cu un hotel…

În sală s-a lăsat un moment de tăcere. Apoi uralele au reizbucnit din toate colţurile, unii însoţindu-şi aplauzele cu bătăi din picior.

Nu mai puteam suporta. M-am grăbit spre ieşire.

— Iar acum vă rog să-i întâmpinaţi cu multă căldură pe…

Mi-am făcut loc cu coatele până la uşă, apoi, abia ajuns la colţul clădirii, am simţit cum mi se umple gâtul de vomă, aşa că m-am aplecat şi am început să vărs. Stomacul mi se contracta, de parcă ceva *trebuia* neapărat să iasă, ca într-o naştere. Când n-am mai avut ce borî, m-am lăsat în genunchi – golit, terminat. Din casa de cultură începuse să se reverse, punctat de clopotul toboşarului, *riff*-ul din *Honky Tank Women,* cu care Rod şi trupa lui obişnuiau să-şi deschidă concertele. Mi-am sprijinit capul de zid şi am început să plâng. Muci, lacrimi şi bale puţind a vomă au început să mi se prelingă pe bărbie.

— Iisuse, am auzit un glas în spatele meu. A reuşit în sfârşit cineva să-l bată pe Roy Opgard?

— Lasă-l în pace, Simon, a răspuns o voce de femeie, şi imediat am simţit o mână pe umăr. Eşti bine, Roy?

Mi-am întors puţin capul. Era Grete Smitt, cu un batic roşu înfăşurat în jurul capului. Îi stătea neaşteptat de bine.

— Am băut nişte poşircă, i-am răspuns. Mulţumesc oricum.

Cei doi s-au îndreptat către parcare, ţinându-se de umeri.

M-am ridicat în picioare şi am pornit în direcţia pădurii de mesteceni, simţind cum pământul musteşte de la zăpada topită. Mi-am suflat nasul, mai întâi o nară, apoi cealaltă, am scuipat, după care am inspirat adânc. Aerul serii era încă rece, însă avea un gust diferit, care părea să promită că lucrurile se vor schimba, transformându-se în ceva nou şi mai bun. Nu-mi dădeam însă seama în ce anume.

Am rămas în picioare lângă unul dintre copacii desfrunziţi. Luna răsărise, revărsându-şi lumina misterioasă peste lacul Budal. Peste câteva zile, gheaţa urma să

dispară, iar curentul avea să ducă sloiurile la vale. Odată ce apar primele crăpături, nu durează mult până când lacul se curăţă.

O siluetă şi-a făcut apariţia lângă mine.

— Ce face o ieruncă alpină când vulpea îi fură ouăle?

Era Carl.

— Depune altele, am răspuns.

— Nu ţi se pare amuzant? Când părinţii îţi spun chestii din astea în copilărie, crezi că sunt doar nişte aiureli. Pentru ca într-o bună zi să înţelegi brusc despre ce e vorba.

Am dat din umeri.

— E frumos, nu-i aşa? Perioada asta în care primăvara ajunge în sfârşit şi pe la noi, a spus el.

— Este.

— Când ai de gând să te întorci?

— Unde să mă-ntorc?

— În Os.

— Cu ocazia înmormântării, bănuiesc.

— Nu va fi nicio înmormântare aici. Am de gând să-i trimit sicriul în Barbados. Eu voiam să te întreb când ai de gând să te întorci definitiv.

— Niciodată.

Carl a început să râdă, de parcă tocmai aş fi spus o glumă.

— Poate că încă nu ştii, însă o să te întorci mai devreme de sfârşitul anului, Roy Opgard, a spus el înainte să se îndepărteze.

Am rămas acolo vreme îndelungată. În cele din urmă mi-am înălţat privirea şi m-am uitat la lună. Ar fi trebuit să fie mai mare, să semene cu o planetă, cu un astru capabil să pună viaţa mea şi-a celorlalţi, triste şi grăbite cum erau, într-o perspectivă justă. De-asta aş fi avut nevoie atunci. De un lucru capabil să ne spună că noi toţi – Shannon, Carl şi cu mine, mama şi tata, unchiul Bernard, Sigmund Olsen, Willumsen şi recuperatorul danez – eram duşi, duşi şi uitaţi în aceeaşi clipită, o mică scânteiere în vastul ocean spaţio-temporal al universului. Aceasta era singura mângâiere care ne rămăsese – faptul că nimic, absolut nimic, nu avea

însemnătate. Nici măcar momentele în care îţi cuprinzi, mulţumit, cu privirea, propriul pământ. Nici măcar faptul că ai reuşit în viaţă, ajungând să-ţi administrezi propria benzinărie. Nici măcar faptul că te trezeşti întins în pat lângă persoana iubită. Nici măcar faptul că îţi vezi copiii crescând mari.

Erau neînsemnate.

Dar luna era mult prea neînsemnată ca să poată oferi această mângâiere.

71

— Mulţumesc, a spus agentul Martinsen, apucând ceaşca de cafea pe care tocmai i-o întinsesem.

Stătea sprijinită de blatul de bucătărie, uitându-se pe fereastră. Maşina celor de la KRIPOS şi Land Roverul lui Olsen rămăseseră ceva mai jos, la Geitesvingen.

— N-aţi găsit nimic? am întrebat-o.

— Evident că nu, a răspuns ea.

— Vi se pare chiar atât de evident?

Martinsen a lăsat să-i scape un oftat; s-a uitat prin încăpere, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram singuri în bucătărie.

— Ca să fiu sinceră, în mod normal am fi refuzat să participăm într-un caz care are toate datele unui accident banal de circulaţie. Când şeful vostru de post a luat legătura cu noi, defecţiunile maşinii – care, în mod evident, au cauzat accidentul – fuseseră deja descoperite. Rănile severe suferite de persoana decedată sunt fireşti în cazul unei prăbuşiri de la o asemenea înălţime. Medicul vostru n-a putut stabili cu exactitate când s-a produs accidentul, dat fiind că a durat o zi şi jumătate până când echipa de descarcerare a putut să coboare în prăpastie, însă după estimările lui maşina a ieşit de pe drum cândva între şase seara şi miezul nopţii.

— Şi atunci ce v-a determinat să veniţi totuşi?

— Păi, unul dintre motive a fost insistenţa şefului de post. Devenise aproape agresiv. El e convins că cumnata dumneavoastră a fost ucisă; ne-a spus că citise într-o revistă despre care el crede că e tehnică faptul că, în optzeci la sută din cazuri, făptaşul e soţul. Iar nouă, celor de la KRIPOS, ne place să păstrăm relaţii bune cu poliţia locală, a spus ea, schiţând un zâmbet. Apropo, cafeaua e excelentă.

— Mulţumesc. Şi care a fost celălalt motiv?

— Celălalt?

— Tocmai aţi spus că Olsen a fost *unul* dintre motive, aşa

că mă întrebam care ar putea fi celălalt.

Martinsen şi-a îndreptat ochii ei albaştri către mine – o privire greu de descifrat. Am ales să nu mă uit şi eu în ochii ei. Nu voiam s-o fac. Nu eram în stare. În plus, ştiam că, dacă i-aş fi permis să se uite direct în ochii mei prea multă vreme, ar fi putut să-mi descopere rana.

— Apreciez faptul că-mi vorbiţi atât de deschis, doamnă Martinsen.

— Vera.

— Mă miră însă – Vera – că nu eşti deloc sceptică ştiind că până acum, în total, trei maşini au ieşit de pe drum şi au căzut în aceeaşi prăpastie şi că acum stai de vorbă cu fratele cuiva care a fost un apropiat al tuturor celor care şi-au pierdut viaţa acolo.

Vera Martinsen a încuviinţat.

— Pentru o clipă, mi-a scăpat din minte acest amănunt, Roy. Cu toate că Olsen mi-a amintit cu obstinaţie de toate acele accidente. Acum a venit cu o teorie cum că şi primul accident fatal ar fi fost de fapt un caz de omucidere – şi vrea să verificăm dacă nu cumva furtunurile de frână ale primului Cadillac prăbuşit n-au fost înlocuite cu unele defecte, dacă n-a fost cumva un sabotaj.

— Maşina tatălui meu, am spus eu, sperând ca pe faţa mea să nu se poată citi nicio emoţie. Şi oamenii voştri au verificat?

Martinsen a început să râdă.

— În primul rând, epava aceea e strivită sub alte două maşini. Şi chiar dacă am fi descoperit ceva, cazul este vechi de optsprezece ani şi, prin urmare, eventuala faptă s-a prescris deja. În plus, eu sunt o adeptă înfocată a bunului-simţ şi a logicii. Ai idee câte maşini ies de pe carosabil în fiecare an, în Norvegia? În jur de trei mii. Şi ştii în câte locuri se petrec astfel de accidente? În mai puţin de două mii. Aproape jumătate dintre aceste maşini ies de pe carosabil în locuri în care un astfel de accident s-a mai petrecut – şi asta cu mai puţin de un an în urmă. Faptul că trei maşini au ieşit de pe carosabil, într-un interval de optsprezece ani, într-un loc care în mod evident ar fi trebuit

să fie mai bine protejat, pentru mine este nu numai rezonabil, de fapt mă mir că nu s-au petrecut mai multe accidente.

Am dat aprobator din cap.

— Nu crezi că ar fi bine să le spuneţi autorităţilor locale să se ocupe cu mai multă atenţie de măsurile de siguranţă rutieră?

Martinsen a zâmbit, punându-şi ceaşca pe masă.

Am condus-o până în holul de la intrare.

— Cum mai e fratele tău? m-a întrebat ea, în vreme ce-şi încheia nasturii de la haină.

— Ce să zic? I-a picat extrem de greu. I-a însoţit sicriul în Barbados, unde se va întâlni cu rudele ei. Mi-a spus că după aia are de gând să se ocupe exclusiv de hotel.

— Dar tu?

— Am început, încet-încet, să-mi revin, am minţit eu. A fost, bineînţeles, un şoc – dar viaţa merge înainte. În cele optsprezece luni în care Shannon a locuit aici, am fost mai mult plecat, aşa că nu ne-am cunoscut niciodată suficient de bine ca să… în fine, înţelegeţi ce vreau să spun. Nu e ca şi cum mi-aş fi pierdut o rudă de sânge.

— Înţeleg.

— Hmm, mda… am spus eu, deschizând uşa de la intrare, de vreme ce ea n-o făcea.

Doar că Martinsen a rămas pe loc.

— Ai auzit? a şoptit ea. Ăla n-a fost un fluierar?

Am dat din cap. Agale.

— Te interesează păsările?

— Foarte mult. Am moştenit această pasiune de la tata. Tu?

— Da, şi eu sunt destul de pasionat.

— Înţeleg că în zona asta trăiesc o mulţime de specii, nu-i aşa?

— Da, multe.

— Crezi că aş putea să vin într-o zi să mi le arăţi?

— Ar fi frumos, am răspuns. Doar că eu nu locuiesc aici.

Privirile noastre s-au întâlnit, iar eu am lăsat-o să vadă cât de distrus eram.

— OK, a spus ea. Anunţă-mă dacă mai revii. Găseşti numărul meu pe cartea de vizită pe care am lăsat-o sub ceaşca de cafea.

Am încuviinţat.

După ce-am închis uşa în urma ei, m-am dus în dormitor, m-am întins pe patul dublu, mi-am pus perna peste faţă şi am inspirat ultimele urme ale mirosului lui Shannon. Un iz slab, condimentat, care peste câteva zile avea să dispară. Am deschis şifonierul de lângă partea ei de pat. Era gol. Carl îi dusese aproape toate lucrurile în Barbados şi le aruncase pe cele rămase. Doar că, într-un colţ întunecat al şifonierului, am văzut ceva. Shannon găsise obiectele undeva prin casă şi le pusese acolo: o pereche de şoşoni croşetaţi, atât de mici încât te făceau să zâmbeşti. Bunica noastră îi croşetase, iar mama îmi spusese că prima dată îi purtasem eu, apoi Carl.

Am coborât în bucătărie.

Am văzut pe fereastră că uşa hambarului rămăsese larg deschisă. Apoi am zărit jarul unei ţigări aprinse. Kurt Olsen stătea pe vine şi cerceta ceva de pe jos.

M-am grăbit să scot binoclul din husă.

Şeful de post tocmai îşi petrecea degetele peste pământ: urmele cricului lăsate în duşumeaua moale. Kurt s-a apropiat de sacul de box, uitându-se la faţa pictată pe el. Apoi i-a tras uşor un pumn. Probabil că Vera Martinsen îi spusese deja că echipa celor de la KRIPOS se pregătea să-şi facă bagajele şi să plece. Doar că Olsen n-avea de gând să se dea bătut. Citisem undeva că celulele din corpul unui om sunt înlocuite complet o dată la şapte ani, inclusiv celulele creierului şi că, în principiu, după şapte ani devenim o altă persoană. Doar că ADN-ul, programul care ne administrează celulele, nu se schimbă. Tot acolo citisem că, dacă ne tăiem părul, unghiile sau buricul unui deget, ceea ce va creşte în loc va fi identic. Şi că noile celule ale creierului nu se deosebesc de cele vechi, preluând aceleaşi amintiri şi experienţe. Nu ne schimbăm – luăm aceleaşi decizii, repetăm aceleaşi greşeli. Cum e tatăl, aşa e şi fiul, cum s-ar zice. Un vânător ca Olsen va continua să vâneze.

Un ucigaş – dacă circumstanţele sunt identice – va alege să ucidă din nou. Asta e un cerc perpetuu, ca orbitele previzibile ale planetelor sau succesiunea inexorabilă a anotimpurilor.

Kurt Olsen a ieşit din hambar, apoi s-a oprit ca să se uite la altceva. A ridicat un obiect de pe jos, ţinându-l în lumină. Era una dintre găleţile emailate. Am reglat binoclul ca să văd mai bine ce face. Tocmai studia cele două găuri făcute de glonţul tras de recuperatorul danez. Mai întâi prima gaură, apoi cealaltă. După o vreme a lăsat găleata jos, s-a dus la maşină şi a demarat.

Casa era goală. Eu eram singur. Mai singur decât fusesem vreodată. Oare aşa se simţea şi tata, chiar dacă pe atunci era înconjurat de propria familie?

Am auzit un duduit grav, ameninţător, venind dinspre apus. Am întors binoclul şi m-am uitat.

O avalanşă se pornise pe versantul nordic al muntelui Ottertind. Zăpada grea, umedă – de „zahăr tos”, cum se spune la noi – nu mai putuse să rămână acolo sus, trebuise s-o ia la vale, iar acum bubuia izbind sloiurile de gheaţă şi făcând apa să se ridice în valuri înalte, ca după o explozie, pe malul îndepărtat al lacului Budal.

Da, primăvara nemiloasă se apropia cu paşi repezi.

JO NESBØ

CRIME

Roy n-a părăsit niciodată orășelul pașnic de munte unde a crescut, spre deosebire de Carl, fratele său mai mic, care a fost nerăbdător să plece și să lase în urmă trecutul dureros. Ca toată lumea, și Roy a crezut că fratele lui a plecat pentru totdeauna.

Dar Carl are planuri mari pentru orașul său natal. Iar atunci când se întoarce împreună cu soția lui misterioasă și o idee strălucită de afaceri, tensiuni mocnite și rivalități vechi tulbură liniștea locului.

Roy își dă seama că se simte în mod inexplicabil atras de Shannon, soția lui Carl, atracție care va avea consecințe devastatoare.

În scurt timp, ceea ce părea o întoarcere acasă triumfală se va transforma într-un șir de evenimente nefaste, care amenință să distrugă tot ce prețuiește Roy, pe măsură ce secrete de familie de mult îngropate încep să iasă la iveală...

virtual project

TREI